XENOPHONTIS EPHESII

DE

ANTHIA ET HABROCOME

EPHESIACORVM LIBRI V.

GRAECE ET LATINE

RECENSVIT SVPPLEVIT EMENDAVIT LATINE VERTIT
ADNOTATIONIBVS ALIORVM ET SVIS ILLVSTRAVIT
INDICIBVS INSTRVXIT

ALOYS. EMERIC. LIBER BARO LOCELLA
S. C. R. A. M. A CONS. AVLAE.

VINDOBONAE
APVD A. BLVMAVER
CIↃIↃCCXCVI.

LECTORI ΦΙΛΕΛΛΗΝΙ

S. D.

ALOYS. EMERIC. LIBER BARO LOCELLA.

Iam inde a pluribus annis maiorem otii, quod supererat, partem in Graecis literis consumpsi. Otium autem, ut sincere dicam, propterea non defuit, quod mihi nullum umquam fuit magnarum dignitatum studium, atque in publicis muneribus administrandis diligentiam et incorruptam fidem praestare contentus, gloriolae servire, famam captare, honores alios ex aliis maiores aucupari neglexi; etenim in omni aetate me *bene vixisse* iudicabam si *bene latuissem*: ceterum tranquillum hoc meum *otium sine literis mortem reputassem* cum Seneca, *et hominis vivi sepulturam*. Quod vero vix umquam futurum opinabar, quodque, mearum mihi virium conscius, amicis hortantibus constanter abnueram, scilicet ut mendose editi alicuius Graeci scriptoris recensendi, emendandi, illustrandi curam susciperem, id me nuper repente atque ultro, nemine, nisi fortasse malo meo genio, suadente constituisse, etiam nunc demiror. Adfertur ecce mihi, nil tale apud nos exspectanti, mense Maio a. 1793. exemplum Xenophontis Ephesii in hac urbe recens excusi, atque ut in vita mea saepe gravioribus in rebus, sic tum in hacce levis momenti sum expertus quantam vim habeat quod est in fatis: namque ego, qui duodecim abhinc annis negligentius modo inspexeram hunc scriptorem, eiusque diligentiorem lectionem, quamquam mihi stilus valde placuerat, tamen adhuc distuleram, statim ut mihi oblata fuit Vindobonensis editio, eam

nescio quomodo cupidissime retinui, neque de manibus deposui, prout olim Albertius fecerat, donec totum libellum adtente perlegissem. Revixit tum maxime illa cogitatio, quae iam aliquoties animum subierat, videlicet quanam iniqua sorte acciderit, ut quum Achilles Tatius, Longus, Heliodorus, Chariton, et insipidus ille Eustathius sive Eumathius magis minusve utilibus commentariis instructi exstarent, nemo adhuc fuerit repertus, qui Nostrum post negligentissime curatam principem Londinensem editionem, si minus cum scholiis criticis, at saltem correctius pleniusque edidisset, quamvis non modo in omnes quinque libros egregiae Hemsterhusii et ex magna parte non inutiles Abreschii adnotationes iam inde a sexaginta annis in Miscellaneis Observationibus Batavis essent in promptu; sed et ab a. 1750. suppeterent, quae D'Orvillius ad Charitonem e codice Florentino protulerat emendationes insigniaque lacunarum explementa. His igitur utrisque tunc adcuratius inspectis, ut multo apertius quam antehac intelligebam, mendosissimum nos habere Xenophontem Ephesium, sic mira indignatione sum commotus, ubi Vindobonensem editionem cum Londinensi in Bibliotheca nostra Caesarea conferendo cognovi, quam temerario atque inaudito ausu imperitus editor textum Graecum ineptis suis sive emendationibus, sive interpolationibus deturpaverit, novis praeterea mendis inquinaverit, quin et singula verba atque integras ῥήσεις omittendo, magis etiam mancum mutilumque reddiderit. Ac profecto, quemadmodum indignatio versum facere dicta est, ita mihi accidit, ut haec editio usque adeo mihi stomachum moveret, ut alterius melioris curam suscipere in animum induxerim. Omnino, aiebam apud me, operae pretium fuerit tandem aliquando edere hunc Xenophontem permultis locis suppletum, emendatum, atque adnotationibus illustratum: Ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον: protinus itaque, nescio quo insolito animi impetu incitatus, operi manum admovi, ac initio quidem magna cum alacritate, sed haud

multo post, ut fit, remissius aliquanto, tandem vero, quae mea est in huiusmodi occupationibus mobilitas, interdum aliis studiis intentus, per integros menses neglectum iacere sum passus Auctorem meum, tamquam si eius edendi consilium iam plane abiecissem. Huc accessit diuturnus oculorum morbus, qui me, quamvis commentandi cupidum, acerbe prohibuit. Post restitutam deinde aliquantum oculorum aciem, sed valde tamen debilitatam, (prout adhuc est) perfeci denique intermisso saepe studio susceptum opus, quoad potui, nec vero sine submolesto labore: namque interpretando, explicando, illustrando demum sensi, me ad has partes cum iucunda quadam animi contentione agendas, sive a natura minus esse comparatum, sive usu minus exercitatum. Sed quorsum ista? inquies. Haec, erudite lector, eo valent, ut, cum propter exiguam nostram in hoc genere peritiam, tum propter crebro interpellatam, ac fere tumultuariam hanc nostram operam rectius possim tibi, (vel potius amicis, quibus nescio quomodo maiorem, quam mea fert eruditio, exspectationem movi) statim in limine Xanthiae illud occinere: [1] *μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα.* Adde quod multo penitius sese imbuunt his studiis qui ea ex professo, ut dicimus, tractant, atque inde ab adolescentia nihil fere aliud egerunt, qui denique, ut Tullii verbis utar, in una philologia *quasi tabernaculum vitae suae collocarunt*, quam qui diu multumque negotiis publicis distracti, sero demum, oblectationis otiique in provecta aetate honeste consumendi gratia iis operam dant, redeuntes viam, qua in iuventute non invita fortasse Minerva fuerant progressi. Quamobrem, ut plus ab illis, quam ab his exspectes aequum est. Iam, priusquam expono quae in hac editione a me sunt acta, de Auctoris nostri aetate, de codice MS. qui eius Ephesiaca continet, deque superioribus editionibus et versionibus quaedam sunt praemittenda.

1. Apud *Aristoph.* in Vesp. 56.

De aetate, qua Xenophontem Ephesium vixisse credibile est, pleraque fere, quae probabiliter disseri possunt, iam occupavit Ian. Casperius,[2] cuius perparvus libellus quum admodum raro inveniatur, repetere hic iuvat eius ibi disputata, sic tamen ut ea, recisis partim falsis, partim supervacuis, verius ac brevius, nec non dilucidius distinctiusque exponamus, nonnullis etiam novis accessionibus augeamus. Mirum iure videtur Casperio nullam Nostri ab Photio mentionem fuisse factam, licet, inquit, eroticos scriptores ceteros in Bibliotheca sua non praetermiserit.[3] Solus veterum eius meminit Suidas:[4] post hunc vero nemo alius, quod norim, usque ad Angelum Politianum, qui locum ex eo desumptum e codice Florentino Latine transtulit.[5] Salvinius in toto Xeno-

2. In *Specimine Dissertationis de Xenophonte Ephesio*, sine loco et anno, quem vero comperimus fuisse 1740. Frustra se quaesivisse hunc libellum, nec tamen sibi videre contigisse queritur *Saxius* in Onom. Litter. Vol. I. p. 473. Ne mihi pariter esset conquerendum fecit praestantissimi *Morellii* humanitas, qui eum mihi Venetiis transmisit.

3. At *Longum* tamen non commemorat, quarti aut quinti saeculi scriptorem, nec *Parthenium*, qui sub Augusto imperatore vixit. De *Charitonis* aetate nihil quidem certo scimus, quamvis eum Photii saltem aevo antiquiorem fuisse valde credibile sit.

4. Vol.II. p.646. *Ξενοφῶν Ἐφέσιος, ἱστορικός: Ἐφεσιακά: ἔστι δὲ ἐρωτικὰ βιβλία ί* (lege *έ*) *περὶ Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας.* Addit deinde scripsisse eumdem etiam de urbe Epheso, aliaque. Duos praeterea *Xenophontes* eroticos scriptores fuisse tradit, *Antiochenum* qui *Βαβυλωνικά*, et *Cyprium* qui *Κυπριακά* scripsit. *Παράδοξον* quidem est, verum tamen non prorsus contemnendum quod scribit *I. B. Bodoni* p. 12. praefat. ad suam *Longi* editionem: suspicatur videlicet *ψευδωνύμους* esse tres istos *Xenophontes;* libenter enim, ait, eroticos scriptores verum nomen suum celasse: alioqui minus ei verisimile videri, tres exstitisse huius nominis eroticos fabulatores, sed homines istos celeberrimo illo Musae Atticae nomine libellis suis gratiam quamdam conciliare cupivisse.

5. Vide adnot. nostras p. 132. Latuit luculentum hoc testimonium non modo *Vossium* (de Histor. Graec. lib. III. Vol. IV. p.192.) et *Grotium* (Adnotat. in N.T. Vol.II.p.581. ad Ephes. IV.29.) sed et *Huetium* (*Origine des Romans* p. 101. seqq.) itaque arbitrabantur *Xenophontis Ephesii* opus penitus interiisse. Ad haec *Grotius*, nescio qua de caussa, sibi persuaserat plena obscoenitatum fuisse ista nostra Ephesiaca; sic enim d. l. scribit: λό-

phonteo libello nulla existimabat deprehendi posse indicia aetatis qua floruerit.[6] Idem fere ait Fabricius: addit tamen facile sibi persuadere eum Heliodoro antiquiorem esse.[7] Con-

γος σαπρὸς — *sermo putridus, id est obscoenus, qualia multa, ut credo, haberemus, si exsisterent Ephesiaca Xenophontis.* Huc pertinet insana opinio (nisi fortasse alio nomine haec est vocanda) celebris Gallici scriptoris, (*Lenglet du Fresnoy* sub falso nomine *Gordon de Percel* latentis in libro cui titulus: *De l'usage des Romans* — cuius Vol. II. inscribitur: *Bibliothéque des Romans*) qui *Xenophontis* Ephesiaca omni tempore incognita fuisse credidit, aut credidisse videri voluit, et *Salvinium* conficto quodam veteris Graeci auctoris nomine fabulae ab se conscriptae maiorem existimationem atque celebritatem parare voluisse iudicavit. En eius verba Vol. II. p. 19. titulo translationis *Salvinii* subiuncta: *L'Original Grec de cet ouvrage n'a jamais été connu, non plus qu'aucune autre version. Ainsi il paroît que c'est là une supercherie assez ordinaire aux Romanciers, qui veulent faire paroître leurs productions sous des noms respectables.* Vix quidem credibile est, ipsum *Salvinii* librum ab *Lengleto* fuisse aliquando inspectum, alioqui, opinor, longe iniquissimum de viro venerabili optimeque de literis merito iudicium istud non fecisset, meliora nimirum edoctus vel ex sola *Anonymi* dedicantis epistola, et *Salvinii* praefatione, in quibus et Cod. Flor. describitur, et apographum ex eo confectum memoratur: tamen si expenderis quae de indole *Lengleti* narrantur in *Dictionn. histor. de l'Abbé Advocat*, et in *Nouv. Dictionn. histor. par une Société de G. d. L.* suspicionem tibi movebit scientem fallere voluisse; nam, praeter alia, in posteriore lexico de eo dicitur: *Malgré son prodigieux sçavoir, il ne seroit pas étonnant qu'il se fût trompé aussi souvent qu'il se trompoit: il ne se faisoit aucun scrupule d'écrire le contraire de sa pensée, et de la vérité qu' il connoissoit parfaitement, lorsqu'il y étoit poussé par quelque motif particulier.* Ad haec suspicionem adaugebit, primum, quod *Salvinii* translatio Italica iam a. 1723. ipsa vero *Xenophont. Ephes.* editio Graeco-Latina a. 1726. lucem vidit, liber autem ille *Lengleti* demum a. 1734. prodiit; deinde quod *I. Clericus* a. 1726. in *Biblioth. anc. et mod.* Vol. XXVI. aliique viri docti Galli in *Iournal des Savans* a. 1726. 1727. 1728. et Germani in *Actis Erudit.* a. 1727. non solum Graeco-Latinae *Xenoph. Eph.* editionis, sed etiam Italicae et Anglicae versionis meminerunt.

6. *Quando fiorisse non si rinviene da niun passo dell' opera.* Vide praefat. ad eius versionem Italicam *Xenoph. Ephesii.*

7. In praef. ad Vol. XIV. Bibl. Gr. Pariter quidem facile, sed non aeque recte, *Heliodorum* omnium, qui supersunt, eroticorum scriptorum antiquissimum esse sibi persuasit *Bodonius* loco mox indicando p. 14.

tra ea D'Orvillius, nescio qua de caussa, iuniorem Heliodoro, Achille Tatio, et Longo esse censuit.[8] Quid? quod Parmensis typographus plane ad finem quinti saeculi aerae vulgaris, aeque arbitrario atque inerudito decreto, Xenophontem nostrum detrusit, nullo prorsus fundamento nixus, nisi quod ita sibi placeret.[9] Si modo verum sit, quod credere licet, (neque enim, si quid video, in toto libello cur non credamus caussa ulla reperitur) Auctorem videlicet nostrum fabulam suam, quasi rem suo saeculo actam narrasse,[10] videretur is mihi cum Casperio circa Antoninorum tempora, sive, ut clarius dicam, saeculo post C. N. secundo exeunte, aut saltem ter-

8. In praef. ad *Charitonem.*

9. *Io. Bapt. Bodoni* in praefat. ad suam *Longi* edit. p. 16. Contra ea stultum plane est iudicium *Iourdani*, Gallici *Xenophontis* interpretis, qui in sua praefatione sic inepte fabulatur: *De toute la suite de l'ouvrage, il n'est pas possible de sçavoir non plus précisément l'âge de notre Xénophon. Il y fait mention de Byzance comme d'une ville ordinaire, et de deux préfects de la paix, l'un en Cilicie, et l'autre en Egypte:* (risum tene, si potes!) *tout cela prouveroit qu'il vivoit sous les Empéreurs. M. Salvini le place par coniecture sous Iules-César;* (impudentissimum mendacium!) *je le crois postérieur; et sa sorte d'esprit, qui laisse éclater des lueurs de pointes fines et délicates de tems en tems,* (ubinam, quaeso te?) *me feroit croire qu' il étoit contemporain ou même postérieur à Sénéque.* De inflato dicendi genere in *Nostro* somniavit etiam *I. Clericus*, nam in *Biblioth. anc. et moderne* Vol. XXVI. p. 437. scribit: *Le style de Xénophon d'Ephèse n'est pas comme celui du Xénophon d'Athènes; — L'Ephésien est souvent un peu enflé, mais il n'est pas désagréable.*

10. Scio nimirum obiici mihi posse, de industria ab *Nostro* fabulam suam ad multo antiquius aevum fuisse adcommodatam, sed respondebo cum *Casperio* (Diss. laud. p. 12.) in aetate vetusti cuiusdam scriptoris investiganda non eadem ratione qua apud Geometras rem agi aut posse aut oportere: ad haec difficillimum esse serioris saeculi auctoribus antiquiorum temporum mores ac ritus multaque alia in huiusmodi fabulis ita referre, ut nullum aetatis, qua ipsi vixerint, relinquant indicium: hoc solum egisse me, ut argumentis probabilibus ex ipsa *Xenophontis* narratione petitis ostenderem, qua is aetate floruisse credi possit: sin ea ratio improbetur, numquam a rebus, quae ab simili scriptore proferuntur, ad eius aetatem explorandam coniecturam facere liceret; quod nemo profecto contenderit.

tio ineunte scripsisse. Certe neque ante Augustum vixisse potuit, quoniam praefecti Aegypti meminit,[11] quem magistratum ab hoc imperatore primum fuisse constitutum novimus,[12] neque etiam, ut opinor, Hadriano fuerit antiquior, quandoquidem Perilaus ab eo dicitur τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ προεστὼς, et ἄρχειν τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ,[13] id est, *Irenarcha* fuisse. Horum vero ante Hadrianum nullam reperiri mentionem ostendit Chr.Gottl. Schwarzius.[14] Sed Constantini M. temporibus multo antiquiorem fuisse inde adparet, quod de urbe Epheso tamquam florentissima civitate loquitur, praesertim vero ex iis, quae non modo de Dianae festo die, deque eius vigente cultu, sed et de Isidis illic templo adhuc exstante adfert.[15] Atqui Dianae Ephesiae templum iam anno 262. Gallieno imperante direptum atque incensum fuit,[16] ipsaque dein Ephesus vastata iacuit.[17] Aliud argumentum, quo Xenophontem nostrum ante Constantinum M. scripsisse probabile red-

11. Lib. III. c. 12. p. 74. lib. IV. c. 2. p. 76. 78. et 79. c. 4. p. 81.

12. Vide adnotationes nostras p. 241—242.

13. Lib. II. c. 13. p. 49. lib. III. c. 9. p. 69.

14. Dissert. de *Irenarchis*, in nostris adnotat. p. 207. laudata. Docet ibi *Schwarzius* in fine p. 265—266. antiquissimum testimonium de nomine *Irenarchae* exstare in lege VI. Dig. de cust. et exhib. reor. ubi memoratur edictum Antonini Pii, qua Proconsulis Asiae sub Hadriano imperatore, qui ab anno 117. ad 138. imperium tenuit.

15. Dianae festum cum pompa, eiusque cultum memorat lib. I. c. 2. p. 3. et seqq. ubi conf. adnotat. p. 132. deinde c. 5. p. 9. c. 10. p. 17. lib. V. c. 15. p. 118. Isidis templum occurrit lib. V. c. 13. p. 115.

16. Vide *Iornand.* de Reb. Gothor. c. XX. *Eadem de caussa*, (addit *Casperius* p. 9 - 10.) *Euseb. lib. III. de Vit. Constant. Imp. templa commemorans eo iubente diruta, nullam Ephesii mentionem facit, quod sane, ut omnium toto orbe celeberrimum, nisi iam pridem periisset, non praetermisisset.* Sed infirmius est hoc argumentum, si quidem *Libanio* et *Theodoreto* fides habenda est. Consule hac de re adn. Reiskii ad *Liban.* Vol. II. p. 162.

17. *Arnobius*, qui exeunte saeculo tertio vel ineunte quarto scripsit, postquam plura templa, quae amplius non exstabant, commemorasset, *Ubi*, inquit, *Liber Eleutherius cum Athenis? ubi Diana cum Epheso?* Lib. VI. adv. gentes p. 123. E quibus verbis colligere licet Gothos, uti templo, sic urbi non pepercisse.

ditur, duci potest ex illa narratione de Habrocome cruci adfixo,[18] quod supplicii genus ab illo imperatore abolitum fuisse constat.[19] Ex eo item quod Xenophon antiquis quarumdam urbium nominibus utitur, velut Byzantii, Mazacae, et Perinthi, hoc saltem colligimus, eum illo aevo non vixisse, quo illa nomina in usu esse desierant: qua de re dictum est in adnotationibus.[20] Arguit porro, ni fallor, secundi aut tertii saeculi scriptorem, quod Ephesius noster τὸ ἱερὸν τοῦ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλλωνος, eiusque oraculum memorat;[21] nam et saeculo illo vigebat adhuc Clarii Apollinis oraculum, et neminem novi posteriorum saeculorum, sive Graecum sive Latinum auctorem, qui oraculi huius mentionem fecerit:[22] quo minus est probabile id usque ad Constantinum M. perdurasse, quod

18. Lib. IV. c. 2. p. 77. Cyno quoque, praefecti Aegyptii iussu, in crucem acta fuit. Vide ibid. c. 4. p. 81.

19. Testis est *Aurel. Vict.* de Caesarib. cap. XLI.

20. P. 212. ad p. 52. v. 2. et p. 213. ad p. 53. v. 10.

21. Pag. 11. Prisco more *Noster* ibi Apollinis Colophonii fanum nominavit pro Clarii Apollinis; nam quamvis re ipsa lucus, fanum, et oraculum Apollinis essent prope Colophonem in Claro, tamen a nobiliore urbe non oraculum modo vocari solebat Colophonium, sed et ipsi Clarii simul dicti fuere Colophonii, utpote in quorum ditione ac potestate tenerentur. (Conf. *Spanh.* ad *Callim.* p. 124. 125.) Sic *Philostr.* de V.A. lib. IV. c. 1. p. 140. scripsit οἱ μὲν ἐκ τοῦ ἐν Κολοφῶνι μαντείου; et *Themist.* Or. XXVII. p. 334. Colophonem vocavit priscam Apollinis sedem. Memorabilis in hanc rem est locus *Luciani* in Bis accus. Vol. II. p. 792. ubi Colophonem et Clarum promiscue usurpat, de Apolline inquiens: μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα δεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς Κλάρον. Deceptus duplici hac adpellatione *Moses Solanus*, iniuria notavit *Olearii* dicta ad *Philostr.* l. l. Duo namque Apollinis distincta oracula in loco *Luciani* designari credidit *Solanus*, Colophonium videlicet et Clarium; animum non adtendens ad verba: αὖθις εἰς Κλάρον. Similiter fere *Plinius* H. N. lib. V. c. 29. ait: *Ab Epheso Manteium aliud Colophoniorum — Inde Clarii Apollinis fanum.* Est et alius locus *Luciani* in Iov. conf. Vol. II. p. 675. ubi Colophonem pro Claro nominat. Haec ideo nunc adscribere visum est, quia loco suo p. 150. in adnot. ad p. 11. v. 8. inserere oblitus sum.

22. Neque etiam oraculi Apidis, de quo lib. V. c. 4. p. 94. narratur: quare idem quod de commemoratione Apollinis Clarii μαντείου diximus, de Apidis oraculi mentione valere posse reor.

sine idonea caussa sibi persuasit van Dale.[23] Postremo hic non est silentio praetereundum, quod iam Hemsterhusius animadverterat, inesse scilicet in Nostri fabula moris antiqui vestigia quaedam non facile obvia;[24] etiamsi ex iis nulla probabilis coniectura capi possit de eius saeculo; quod, ut secundum vel tertium fuisse credam, facit in primis proba graecitas et prisca stili simplicitas. Nihil est in Xenophontis huius oratione nisi sincerum, siccum, sanum. Nullae apud eum reperiuntur argutiae, nulla quaesita acumina, nullae intermixtae sententiolae, nulla denique, ut ita dicam, pigmenta rhetorica, quibus tantopere delectantur seriorum saeculorum utriusque linguae scriptores.[25] Quin ea est eius in nar-

23. De Orac. Ethnic. Diss. II. c. 5. p. 493. Didymaeum vero Apollinis oraculum, si *Sozomeno* credimus, (H. Eccl. lib. I. c. 6. p. 16.) ab Licinio consultum fuit.

24. Vide adnot. p. 121. Eo referri cumprimis debet, quod p. 64. v. 6-7. narratur, ubi consule adnot. p. 227.

25. Praeter ea, quae p. 121. adnot. dicta sunt ab *Albertio* et *Hemsterhusio*, *I. A. Fabricius* in praef. ad Vol. XIV. Bibl. Gr. de *Xenophonte Ephesio* hanc fert sententiam: *Est sane suavis lectu ac delectabilis hic scriptor: dictio pura, elegans, candida, facilis: narratio pressa, aperta, mirabilis, amoena.* Laudatur pariter ab *Salvinio* in prooemio suo his verbis: *egli è molto puro ed elegante, con certi piccoli membretti ed incisi, ed ha una certa non affettata maniera, sugosa insieme e chiara, che pare in certo modo, come notò il Poliziano, a quello antico d'Atene rassomigliarsi, il quale fu detto la Musa Attica.* Parcius *Cocchius*, minus etiam idoneus hac in re arbiter, in epistola ad Comitem Huntingtoniae editioni suae praefixa sic scribit: *Est in tenui et simplici argumento et oratione quod huius Xenophontis fortasse probes, et quare non postremum illi locum vel antiquitate, si coniicere hinc fas est, vel ingenio tribuas inter Graecos huiusmodi fabularum scriptores.* Intelligentiorem audiamus iudicem *P. Burmannum* in epistola ad *La Crozium:* (Thes. Epistol. Lacroziani Vol. I. p. 73.) *Perlegi*, inquit, *sed perfunctoria opera libellum*, (*Xenophontem* scilicet nostrum) *qui vehementer placuit, tum stili elegantia, qua non multum a Luciani aetate abesse mihi videtur, tum praecipue narrationis brevitate et simplicitate, et cavisse sibi melius reliquis eius argumenti scriptoribus videtur, ne, verosimilia narrans, prodigiis et miraculis fidem omnem amitteret.* (Meminisse hic *Burmannum* oportebat duplicis illius prodigii, quod lib. IV. c. 2. p. 78-79. narratur.) *Denique argumento suo sem-*

rando simplicitas, ut nomina propria nimio perspicuitatis studio saepius repetere non modo non refugiat, verum etiam peculiaribus iamque lectori satis cognitis denominationibus rursum designet.[26] Laudandum vero est, quod interdum, valde commendabili brevitate narrationis, celeritatem facti quasi adumbrare studet.[27] Vtinam his laudibus illam etiam

per inhaerens, raro digreditur in alieniora. Gallicus *Xenoph.* interpres *Iourdan* in sua praefatione hanc ei meritam laudem tribuit: *Xénophon m'a paru en général ingénu et sensé, clair et précis dans ses descriptions, aussi noble que simple dans la plus grande partie de son récit, vif et rapide dans ce qui n'est qu'épisodique, et quelquefois sublime dans ce qui est sentiment. — — On n'a jamais rendu la passion avec plus d'esprit et de délicatesse, mélée cependant d'une sorte de simplicité. Je ne me lasse point d'admirer aussi dans la marche de son histoire, avec quel art il quitte et reprend ses personnages, et c'est, à mon avis, ce qu'il a de plus estimable, sur tout dans son cinquième livre qui est plein d'action. Tous ses héros, presqu'en même tems sur la scène, agissent sans confusion: tous parlent dans leurs moeurs et dans leurs caractères: tout y est de concert; tout se tient ensemble ainsi que dans le reste de l'ouvrage. — C'est de l'action même qu'on voit éclorre les plus excellentes maximes, au contraire de nos auteurs de Romans, qui faute d'imagination remplissent leurs écrits de réflexions ennuyeuses.* Postremo doctus quidam Trevoltiensis Iesuita, ut opinor, (in *Mémoires pour l'hist. des sciences* a. 1748. m. Iunio p. 1308.) de *Nostro* sic scribit: *Xénophon n'est point Asiatique dans son style: il dément par-là sa patrie et ses contemporains. Il est même fort serré, mais sans cesser d'être clair, uni, facile: son éloquence est toute de choses, expéditive par conséquent et ennemie du verbiage.* Ut plane contraria, ita valde imperita, ne quid gravius dicam, est Galli cuiusdam Aristarchi, sive malis Zoïli censura, quam in adnot. p. 218. 219. et 262. protulimus.

26. Velut e.c. p.40. v.12. p.46. v.4. p. 47. v. 9-10. p.48. v. 13. p. 49. v. 8. p.59. v. 9. p. 61. v. 5-6. p.69. v.12-13. p. 71. v. 14. p. 81. v. 11. p. 84. v. 5-6. p. 86. v. 7-8. p. 98. v. 11-12. p. 108. v.13. Animadvertit hoc quoque *Salvinius*, qui prooemium versionis suae ita claudit: *I nomi propri sono frequentemente ripetuti per amor della chiarezza, e perchè le persone introdotte non si cambino. Nè il traduttore ha schifato questa maniera, mettendo il piede, per quanto è possibile, nelle orme del suo autore, che ancora a lui sono parute naturali e graziose.*

27. Praecipuum locum, ut alios praeteream, indicabo, qui est p. 55. inde a v. 9. usque ad v. 15. ubi conf. adnotat. p. 218.

possem adiungere, quam D'Orvillius Charitoni suo in praefatione merito tribuit, *quod* videlicet *nec verbum nec sententia ulla in* Nostro *inveniatur, ad quam vel severissimus lector frontem corruget;* verum, ut idem vir doctus addit, *pravitas ista saeculo, uti priori, sic etiam licentiori est imputanda.*[28]

Desumpta sunt Xenophontis Ephesii Ephesiaca ex unico MS. codice bombycino, qui Florentiae in Bibliotheca monasterii ad S. Mariam Monachorum Cassinensium Ordinis S. Benedicti sub numero XCIV. adservatur. Scriptus est satis emendate in octava forma fere quadrata, literis quidem elegantibus, sed minutissimis, iamque valde obsoleti coloris. Montfauconius et Cocchius eum saeculi XIII. esse iudicarunt. Continet tria et viginti variorum auctorum opuscula, quorum pleraque ad Theologiam et Byzantinam historiam pertinent. Deinceps, praeter Longum, Achillem Tatium, et Charitonem, Xenophontis nostri exhibet Ephesiaca in foliis fere IX. id est, XVII. paginis cum dimidia.[29] Ex isto igitur codice Coc-

28. Doctus Iesuita (loco in adnot. 25. laudato) hanc maculam in *Xenophontis* nostri fabula notare non neglexit. *Il y a dans cette histoire* (inquit) *plus d'incidents que dans l'Iliade, et plus de preuves d'un amour chaste qu'il n'en faudroit pour illustrer dix mille époux. Il s'y trouve pourtant quelques épisodes, ou quelques situations qui ont besoin de la modestie antique de ce langage Grec pour paroître devant des lecteurs attentifs et délicats. C'est aux traducteurs à nuancer habilement ces endroits qui sont après tout en petit nombre, et qui ne décelent point un auteur libertin.* Idcirco excusatione quadam operae in *Xenophonte* illustrando positae utendum sibi esse censuit *Ian. Casperius* (in fine Diss. laud. p. XXIII.) his verbis: *Hospes autem sit oportet in melioribus litteris, qui honesti viri officio indignum putet, amatorios scriptores perlegere antiquitatis aut elegantiae cognoscendae caussa. Qua de re frustra me verba facere existimo, quum ea quae de hoc Xenophonte hactenus observavi, satis demonstrent, quo animo ad eum illustrandum accesserim.*

29. Primus huius codicis meminit *Montfaucon* Diar. Ital. p. 365. De eodem breviter *Salvinius* in praefatione sua ita scribit: *Questo Senofonte, dico, in minutissimi sì, ma ben dintornati caratteri per l'antichità gialli*

chius narrat totum paene Xenophontis libellum ab Salvinio sua manu exscriptum Henrico Davenantio, magnae Britanniae Regis ad Magnum Ducem Hetruriae legato, fuisse traditum: cuius apographi vir ille de literis optime meritus iterum describendi, interpretandi, atque edendi copiam sibi (Cocchio) fecerit.[30]

Tres editiones Xenophontis Ephesii hanc nostram praecesserunt. Princeps est Ant. Cocchii, medici Florentini, cum adiecta versione eius Latina Londini 1726. quaternis.[31] Incuriose admodum vir ille editoris partes egit: nam nonnisi perpaucas vitiosas lectiones, quas inter scribendum aut interpretandum forte animadverterat, clandestina emendatione sustulit: ceterum non modo indiligentius descripsit apographum Salvinii, ita quidem ut alia perperam scriberet, alia

e rugginosi, scritto, in forma quadra, lo che è pur segno d'antichità, si ritrova nella libreria de' dotti Monaci della celebre Badia di Firenze. Deinde in margine exemplaris *Cocchii*, de quo mox sum dicturus, haec ab eo adscripta reperi: *Tres antiqui exemplaris paginae quatuordecim harumce nostrarum* (editionis scilicet Londin.) *aequantur, minutis adeo literis descriptum est.* Conf. quae ex nota *Cocchii* in fronte *Charitonis* a se ex eodem Cod. Flor. descripti adposita, retulit *D'Orvill.* in praefat. ad suam *Chariton.* edit. ubi alia opuscula illo codice contenta enumerantur: praetermissa vero ibi habet *Montfaucon* d. l. Adde porro Ephemer. Florent. (*Novelle Letterarie*) ad diem 17. Sept. a. 1779.

30. Vide *Eius* epistolam ad *Theophil. Hastingium* Comit. *Huntingtoniae*, suae *Xenophontis* editioni prooemii loco praefixam, itemque nescio cuius epistolam ad *Henr. Davenantium* in fronte versionis Italicae *Xenoph. Ephesii* ab *A. M. Salvinio* confectae.

31. Apud *Guilielm. Bowyer.* Novi quidem doctos quosdam viros Florentinos negare hanc editionem Londini, prout titulus fert, prodiisse, sed Florentiae typis excusam fuisse contendere; (quod et nuper P. M. *Paciaudius* in Proloquio de libris erotic. antiquor. ad Parmensem *Longi* Pastoral. editionem p. 53. adseveravit) verum, quibus argumentis persuasi hoc adfirment, prorsus ignoro: hoc unum scio, literas typographicas editionis *Cocchii* simillimas esse illis, quibus idem typographus *Guil. Bowyer* Londini a. 1721. octonis excudit *Homeri* Batrachomyomachiam curante *Mich. Maittaire*, atque illis pariter, quibus alter typographus *I. Bettenham* in edendo *Rufo Ephesio* de Nat. Hom. Londini quaternis eodem anno 1726. usus est.

plane omitteret, verum etiam in locis indubitate vitiosis aut mancis incredibili segnitie codicem MS. Bibliothecae Monachorum Cassinensium, qui codex ei, ut ita dicam, ad manum erat, in tempore consulere neglexit.[32] Praeter errata typothetae, quorum emendationes in fine non indicantur, magna labes est huius primae editionis, quam adeo posteriores duae fere expresserunt, quod interpunctio persaepe nullo consilio, sed paene caeca et fortuita, sive potius, ut libere dicam, stulta ratione fuit adhibita, praesertim in punctis, quae saepenumero pro commatibus posita fuere, quin etiam ibi, ubi nulla plane distinctione opus erat.[33] Deinde Lucensis typographus Franc. Bonsignori recudit textum Graecum Londinensis editionis, addita Cocchii Latina versione, Italica Salvinii, et Gallica Iourdani, Lucae a. 1781. quaternis. Est quidem elegans haec editio, sed qui eam curavit, omnia fere menda Londinensis exemplaris, paucis modo latenter correctis, retinuit, novaque irrepere passus est.[34] Denique ignotus mihi quidam Graecus negociator, ut textus Xenophontis Graecus Lucensis editionis una cum Salvinii Italica versione denuo typis in hac urbe describeretur sumptus praebuit, editionem curante nescio quo terrae filio, cuius nomen ad calcem ineptae suae Graeco-barbarae praefationis literis Π. Γ. indicatur.[35] *Quem ego* quidem *hominem*, ut cum Plauto dicam,

32. Testimonio sunt cum illae omnes paginae in indice v. *Cocchius* enumeratae, tum aperte mendosae lectiones a nobis e Cod. Fl. correctae, atque lacunae expletae: quae ambo reperiuntur in numero earum, quarum sedes ostendit index v. *Xenophon.* Sero deinde fecisse *Cocchium*, quod biennio prius factum oportuit, infra p. XX. n. 48. videbis.

33. Loca quaedam indicavimus in adnot. Vide *indic.* art. *Xenoph. meliore distinctione correctus.*

34. Quae huc pertinent loca suppeditat index, art. *Edit. X. E. Lucens. curator.*

35. Editio ista sic inscribitur: *Ξενοφῶντος* Ἐφεσίου *τὰ κατὰ* Ἀνθίαν *καὶ* Ἀβροκόμην. *νῦν πρῶτον* Ἑλληνιστὶ *μετὰ τῆς* Ἰταλικῆς *μεταφράσεως τοῦ σοφωτάτου* Antonio Salvini *τυπωθέντα διὰ φιλοτίμου δαπάνης τοῦ χρησιμωτ. ἐν πραγματευταῖς* Παναγιώτου Δημητ. Χ. Νίκου *τοῦ ἐξ* Ἰωαννίνων. Ἐν Βιέννῃ *τῆς* Αὐστρίας 1793. octonis.

nullius coloris novi; nam, qui esset atque unde domo, quaerere operae pretium non putavi; verum is mihi hactenus bene cognitus est, ut eum confidenter teterrimum veteris Graeci scriptoris editorem nominare possim. Vt pluribus non accusem Graeculi istius imperiti supinam socordiam in inspicienda saltem conferendaque principe Londinensi editione, quod ei in Bibliotheca nostra Caesarea facile licuisset; ut porro non commemorem, quam negligenter et somniculose omnia fere σφάλματα Lucensis editionis, novis etiam adiunctis, ab eo fuerint servata; ut denique taceam, eum in hoc pariter peccasse, quod, ubi manifesto veras, aut saltem valde probabiles lectiones in orationem intulit, (quod ei alias laudi fuisset) id, prout Lucensis editor, non admonito lectore fecerit; ut, inquam, cuncta ista nunc leviter solum adtingam, longe gravius delictum facit. Namque summe vituperabili consilio, vel dicam fraude, homo iste, incredibile dictu, Xenophontis orationem, mangonis more, occulte perpolire cupiens, nunc singulas lectiones male immutando, (tametsi hoc rarius) nunc verba singula aut etiam plura perperam, stulte, ridicule inferciendo, eam foede adulteravit; neque hoc solo facinore contentus, Salvinii quoque versionem Italicam, ut insititiis suis verbis responderet, clam interpolavit.[36] Quibus de caussis in adnotationibus nostris alias serio graviterque reprehendi, alias iocose increpari meruit. Tres istae superiores editiones reducunt in memoriam proverbium illud: Λυδοὶ πονηροί, δεύτεροι Αἰγύπτιοι, τρίτοι δὲ πάντων Κᾶρες ἐξωλέστατοι. Ac Londinensis quidem editionis plurima graviaque vitia eruditos viros diu latere non poterant; quare brevi postquam ea prodiit, primo Henr. Brencmannus, deinde Abrah. Torrenius meliorem auctoris nostri editionem parare consilium ceperant:[37] quod effectu caruit.

36. De his omnibus consule indicem, art. *Edit. X. E. Vindob. curator.*

37. Vide Acta Eruditor. a. 1727. p. 191. et Thesaur. Epistolic. Lacrozian. Vol. I. p. 73.

Translatio Italica, quae ipsam principem editionem praecessit, est Ant. Mar. Salvinii,[38] elegans et fidelissima, interdum tamen Graecis verbis nimium adstricta. Quaedam ab viro illo diligentissimo minus recte conversa, emendationes item nonnullas in suum apographum tacite insertas indicavimus, ubi occasio data est, in nostris adnotationibus. Latinam versionem Cocchii, universam si spectes, bene latinam atque elegantem dicere possis, non item si singulatim examines:[39] de reliquo nec adcurata est nec fidelis.[40] Gallica lingua duas habemus: priorem anonymi cuiusdam;[41] posteriorem, cuius auctorem esse constat Massiliensem quemdam nomine *Iourdan*.[42] Illa sat est fidelis, neque nonnisi raro

38. Prodiit Londini 1723. duodenis, et, ut videtur, mutato solum titulo, Florentiae eodem anno. Conf. *Giorn. de' Letter. d'Ital.* Vol. XXXVI. p. 331. *Fabricii* Bibl. Gr. in Praef. Vol. XIV. prim. edit. et *Paciaudium* supra p. XIV. adnot. 31. laudatum, qui negat Londini fuisse umquam excusam hanc interpretationem. Recusa fuit nuper in nitida Sylloge Eroticorum Graecorum (*Romanzieri Greci*) Vol. I. Florent. 1792. in 12.

39. Iam non id ago, (namque non est huius loci, ac praeterea odiosum) ut quae ibi minus bene Latine, interdum etiam barbare ab *Cocchio* reddita sunt, exemplis demonstrem. Sat scio, quosvis intelligentes probae Latinitatis aestimatores mihi adsensuros, si versionem illam legerint: ceteros non moror. In his est nescio quis in Ephem. literar. Pisanis (*Giornale de' Letterati* Vol. LXVI. art. 9. p. 155.) qui *Xenoph. Eph.* ab *Cocchio* translatum ait fuisse *con sorprendente eleganza*. Nae vir ille parum intellexisse videtur, quale sit admirabili, vel si mavis, stupenda cum elegantia Latine scribere.

40. Exempla peti possunt ex indice, voce *Cocchius*. Nollem nimio populares suos efferendi studio permotus eruditus Rev. Praepositus *Ang. Fabronius* (in Vitis Italor. doctr. excell. Dec. IV. Vol. IV. p. 203.) de hac *Cocchii* translatione scripsisset: *ita pura est, ita elegans, ita festiva, itaque recte exprimens Graeci scriptoris sensus, ut supra nihil possit. Sic Cocchius iure gloriari potuit, aeternum posteris reliquisse monumentum studii sui in Graecas Latinasque litteras.*

41. *Les Ephésiaques de Xénophon Ephésien, ou les Amours d'Anthie et d'Abrocomas, traduits en françois.* 12. *Paris* 1736. sive potius *à la Haye*, ut legitur in alio eiusdem libelli titulo cum anno 1737.

42. Vide *Nouv. Dictionn. histor. par une Soc. d. G. d. L. artic. Xenophon* (*le jeune*). Inscripta est haec

aliena inserit, quae in Graeco non leguntur; haec infidelissima, monstrum est versionis ob perpetuum insanum Graecam orationem immutandi, exornandi, amplificandi conatum:[43] ut nihil dicam manifesto adparere Iourdanum Graecae linguae prorsus rudem ultra interpretationes Cocchii et Salvinii non sapuisse, atque adeo cum illis toties errasse, quoties ipsi alucinati sunt. Germanicae translationes duae itidem sunt a nescio quibus auctoribus, sed procul omni dubio non ad Graeca Xenophontis, verum ad Latina Cocchii verba compositae: tamen et huic suo ἀρχετύπῳ dissimillimae sensum, prout eorum auctoribus libebat, amplificatum ac dilatatum

versio: *Traduction françoise des avantures d'Abrocome et d'Anthia par Xénoph. d'Ephèse.* 12. sine loco 1748.

43. Merito homuncio iste notatur ab auctore censurae in *Mémoir. p. l'hist. d. sciences* a. 1748. m. Iunio, ubi postquam aliquot loca inepte ab Iourdano exornata atque amplificata protulisset, ita p. 1318. concludit: *Ceci assurément rétombe dans le reproche d'Horace:* et fortasse cupressum scis simulare. *Si Xénophon voyoit ces additions insérées dans son ouvrage, il diroit: ce françois a plus d'esprit que moi, mais je raconte mieux que lui.* Quo magis pateat, quam parum sano consilio interpres hic, meliora intelligens probansque, deteriora sequi maluerit, continere me non possum, quin locum ex eius praefatione adscribam, qui sic habet: *Lorsqu'on fait tant que de transporter l'antiquité jusqu'à nous, et c'est le propre de la traduction, je crois qu'il la faut laisser vêtue à la mode de son tems;* tum, postquam de veteri simplicitate stili verba fecisset, addit: *Quelque discrédit cependant que cette simplicité trouve parmi le plus grand nombre, elle ne laisse pas d'avoir encore des sectateurs. Il reste bien des gens nourris de l'antiquité, qui la verroient avec moins de plaisir, qui la méconnoitroient même si on la leur donnoit à lire chargée de tout le faux brillant de notre prose, et j'ose citer de ce nombre cet aimable Nestor de notre Littérature,* (Bernardum Fontenellium intelligi vult) *tout partisan déclaré qu'il est des modernes; — — j'ai crû entrevoir qu'il est de cet avis: il pense que les anciens ont plus de grâce à être rendus tels qu'ils sont: en effet il n'y a qu'un seul cas, où il soit permis d'altérer leurs ouvrages: c'est lorsqu'ils blessent les moeurs.* Confer mihi iam perpauca modo illa de innumeris loca, quae protulimus in adnot. p. 124. 149. 160. 218. et valde, nisi fallor, obstupesces. Si plura cupis, obviis quibusvis paginis cum Graecis collatis satis superque ad nauseam satiari licebit.

repraesentant, atque, ut paucis absolvam, commiseratione potius quam reprehensione sunt dignae.[44] Denique Anglica exstat versio Rookii, quam non vidi.[45]

Iam de mea opera in paranda hac nova editione haec habeo dicere. Prima praecipuaque cura fuit, ut textum, quem vocamus, Xenophontis Graecum multo castigatiorem atque integriorem, quam in superioribus editionibus legitur, exhiberem. Vt hoc effectum redderem, principio sufficere mihi arbitrabar subsidia illa, quae cum in Miscellaneis Observationibus Batavis, tum in D'Orvillii ad Charitonem animadversionibus praesto essent, meo qualicumque studio aucta; sed brevi postea cognovi ex ipso codice Florentino mihi amplius petendum esse auxilium: quare, postquam absurde delusus fuissem ab erudito quodam Florentino, per amicissimum Eckhelium adii celeberrimum Rev. Praepositum Angelum Fabronium, qui codicis illius inspiciendi negotium dedit Rev. Abbati Monachorum Cassinensium Mich. Ang. Luchi Graecae linguae tum Florentiae Professori: cuius prompta officiosissima opera bis accepi paucorum quorumdam locorum, quae a me indicata fuerant, meliores lectiones et supplementa.[45] Sed valde molestum in conferendo illo codice, tam minutis, iamque fere evanidis literis exarato, laborem esse simul edoctus, verecundia prohibitus sum, ne permultorum aliorum locorum, quae procedente commentatione mihi suspicionem moverant, comparationem ab Rev. Luchio flagitarem, quamvis ulteriorem suam operam mihi perhuma-

44. Prioris titulus est: *Anthia und Abrokomas. aus dem Griechischen des Xenophons von Ephesus*. 8. Lips. 1775. Posterioris: *Etwas von Ephesus, oder Geschichte eines iungen Ehepaars, Griechisch beschrieben von Xenophon von Ephesus, übersetzt durch H**** 8. Onoldi 1777. Ex ista locum descripsimus in adnot. p. 236.

45. Inscribitur: *Xenophon's Ephesian History, or the Love-Adventures of Abrocomas and Anthia, translated from the Greek by Mr. Rooke.* 8. London. 1727.

46. Vide *indicem rerum* sub eius nomine, et de absurda eruditi Florentini ludificatione p. 174. in adnotat. ad p. 25. v. 2.

niter esset pollicitus. Quamobrem serio cogitare coepi quo pacto exemplum illud Cocchii ad Codicem exactum, cuius meminit D'Orvillius,[47] atque unde multas protulit emendationes, nancisci possem: in quo investigando longum foret enarrare quas vias frustra tentaverim. Tandem, ne multis morer, ab Iacobo Morellio Bibliothecae Venetae S. Marci custode (qui vir eruditissimus ob mirum in iuvandis aliis paratum animum satis dilaudari nequit) de loco quodam in Cl. Mich. Rosae libro de purpuris admonitus, ex quo verisimile fiebat, idem aut simile Cocchii exemplar Mutinae fortasse reperiri posse,[48] omnem lapidem movi, ut eo potirer: quod tandem posteaquam paene spem omnem abieceram, feliciter investigatum est, mihique indidem e Bibliotheca Comitis Sabbatini humanissime transmissum:[49] qua in re egre-

47. In praef. ad suam *Charitonis* editionem.

48. Multa eruditione commendabilis est ille liber, cui titulus: *Delle porpore, e delle materie vestiarie presso gli antichi. Dissertazione Epistolare del Cav. Don. Michele Rosa.* 8. *Modena* 1786. Adfertur ibi p. 269. in adnotatione locus *Xenoph. Eph.* (huius edit. p. 14. a v. 1. ad 10.) ex Latina interpretatione *Cocchii*, deinde additur: *Il qual passo, oltre che interessante per se medesimo, io lo riporto tanto più volentieri per essermi avvenuto di trarlo da un esemplare della edizione del Senofonte Efesio di Londra* 1726. *postillato a caratteri rossi di mano del cel. Ant. Cocchi, che da Raimondo suo figlio fu dato in dono morendo al Sig. Professore Bosi nostro Collega ed amico.*

49. Praeter varias lectiones et lacunarum explementa e Cod. Flor. literis rubris in margine istius exempli enotata, in inferiore tituli margine *Cocchius* adscripserat: *A. Cocchii Mugellani.* Infra vero alia manu atramento scriptum est: *Dono del Sig. Raimondo Cocchi ad Antonio Bosi.* Deinde literis itidem rubris in p. 1. legitur: *A. C.* i. e. (*Ant. Cocchi*) *contuli cum ipso Codice Cassinensi, unde Salvinius suum exemplum descripserat, hac editione diligentissime* (imo vero indiligentissime! vide indic.) *expressum.* In fine textus Graeci p. 87. adnotatum est: *VIII. Octob. a.* MDCCXXXVI. *varias hasce lectiones descripsi e margine libri, quem ad Codicem in Bibliotheca Cassinensi correxeram mense Febr.* MDCCXXVIII. *et quem Iac. Phil. D'Orvillio missurus sum Amstelodamum, novam huius scriptoris editionem paranti.* Deinceps in fronte Latinae interpretationis, eodem modo in margine correctae, *Cocchius* adscripserat: *A. C. Emendationes in suam interpretatio-*

gius atque indefessus adiutor mihi fuit celeberrimus Rev. Io. Andres, cum admirabili eruditione et diligentia, tum omni virtute excellens. Dum haec geruntur, essetque in animo meo spes reperiendi illius exemplaris, ut dixi, iam ferme deposita, rogavi Cl. Car. Chr. Weigel artis medicae doctorem Lipsiensem, qui tum Florentiae degebat, uti codicis Florentini conferendi arduam provinciam susciperet; sed haud multo post repente ad me delato Cocchii exemplo, statim Weigelio rescripsi, ut a comparatione desisteret, existimans nimirum actum inutiliter agi. Interim iam pervenerat vir diligentissimus ad mediam paginam 41. Londinensis editionis, in qua igitur desiit. Sero demum, ubi collationem istam accepi, quae mihi non paucas ab Cocchio praetermissas bonas lectiones subministrabat, non sine magna poenitentia intellexi, nimiam fidem habuisse me in medici Florentini diligentia;[50] vix enim dubium est, quin nonnullis bonis lectionibus, aut singulis verborum omissorum supplementis locupletatus fuisset Auctor noster, si Weigelius quinque omnes libros cum codice contulisset. His ergo cunctis e libro scripto petitis subsidiis instructus, quot locis Xenophontem emendaverim, quoties singula aut plura in superio-

nem ad novam lectionem adcommodatae, quam ex ipso Codice Cassinensi, qui autographi vicem gerit, summa adhibita fide et diligentia restituit. Praecavere nimirum videtur voluisse, altero illo suo exemplo sic instruendo, ne si forte in maritimo itinere, aliove adverso casu periret primum exemplum D'Orvillio transmissum, alterum non superesset, in quo eaedem adscriptae emendationes servarentur.

50. Nempe eadem incuria, qua ex *Salvinii* apographo vir ille eruditus suum descripsit, quod deinde in editione Londinensi expressum fuit, peraeque in Cod. Flor. conferendo usus est. Testimonio sunt lectiones illae a *Lucchio* et *Weigelio* locis in indice reperiendis mihi suppeditatae. Huc accedit, quod et postea in transcribendis rursum lectionibus e margine prioris sui exempli in posterius, quo ego sum usus, indiligentius eum versatum fuisse vehemens suspicio est. Certe diversitates illae, quas in adnot. p. 201. 225. et 270. indicavimus, faciunt ut credam plures alias repertum iri, si cui D'Orvillii exemplar cum meo comparare aliquando licebit.

ribus editionibus omissa verba suppleverim, (ingens lacuna 55. verborum p. 114. v. 10-15. expleta est) ut ex indice uno conspectu diiudicare posses curavi. Vbi vero nullum e codice dabatur auxilium, atque sive certa emendatione, sive valde probabili coniectura res agi debuit, usus sum praeclaris illis, quas post Albertium, Hemsterhusius et Abreschius in Miscellaneis Observationibus Batavis publici iuris fecerant, [51] quibus et meae qualescumque accessere. [52] Novus igitur iam fere prodit Xenophon Ephesius: cuius si manum ipsam redhibere non potuimus, id enim in nullo vetere scriptore sperare licet, multo etiam minus ubi unicus modo C. MS. superstes est, tamen haec eius Ephesiaca, quae in Flor. codice feliciter quidem ab interitu servata fuerant, sed infelici ratione manca, mutila, mendosissima a primo editore orbi erudito exhibita, permultis omnino locis emendatiora plenioraque nos restituisse vere adfirmare possumus.

Versionem Latinam Cocchii, de qua supra quid sentiam

51. *Hemsterhusii* exstant Vol. III. To. III. p. 402 - 422. Vol. IV. To. II. p. 282-292. Vol. V. To. I. p. 17 - 32. To. III. p. 49 - 72. Vol. VI. To. I. p. 292-303. To. II. p. 338 - 352. *Abreschii* Vol. X. To. II. p. 201 - 218. To. III. p. 345-358. et in Misc. Observ. nov. To. III. p. 1 - 36. To. VI. p. 489-512. Pauca quaedam *Albertii* sub nomine *Gratiani de S. Bavone* latentis monita, a nobis itidem suis locis inserta, habentur in veteribus Misc. Observ. Vol. III. To. I. p. 97-100.

52. Quae coniectura, sive certa sive maxime probabili emendanda, aut sola meliore interpunctione sananda sese offerebant, pleraque omnia praeripuere *Hemsterhusius* et *Abreschius*: quo factum est, ut mihi exiguum modo talium emendationum spicilegium relinqueretur. Sed haud paucis locis obscuris me lucem adtulisse cum in Latina interpretatione, tum in adnotationibus, ad haec merito me recepisse virorum doctorum emendationes, iure etiam vindicasse nonnumquam lectionem vulgatam, tuitumque fuisse adversum eorum coniecturas, est ut sperem. De philologis idem dici posse arbitror, quod de sapientibus dixit *Cicero*: (pro Cluent. c. 31.) peritissimum scilicet philologum habendum esse eum, qui quod opus sit, ipse excogitet; proxime accedere illum, qui alterius bene repertis obtemperet; in imperitia philologica contra esse: minus enim imperitum esse eum, cui nihil in mentem veniat, quam illum, qui quod absurde alteri venit in mentem comprobet.

breviter dixi, non invitus tamen retinuissem, nisi tot locis falsam, aut saltem minus iustam, atque in universum Graecis verbis parum adcurate respondentem esse cognovissem.[53] Quod si eam usquequaque immutando, emendando, supplendo interpolassem, praesentiebam molestum ac invidiosum laborem improbatum iri ab idoneis harum rerum arbitris. Itaque novam conficere malui, atque in convertendo eam mihi legem tuli, primum ut, quoad pateretur Latinus sermo, verbis Graecis constanter inhaererem; arbitrabar scilicet convertendum mihi esse ut interpreti, qui Cicerone iudice[54] necesse habet verbum pro verbo reddere, non ut oratori, cui sat est sententias easdem et earum formas tamquam figuras exprimere, atque genus saltem omnium verborum vimque servare: quare raro aut omisi verbum aliquod, nisi manifeste supervacaneum, aut addidi, nisi melius connectendae orationis aut vitandae obscuritatis caussa; tum vero, ut probae probataeque Latinitatis rationem haberem; denique, ut, quantum fieri poterat, caverem, ne aequabile orationis flumen, quod non mirum est in adstrictis istis versionibus interdum desiderari, in nostra hac saepe requireretur. Id si non sum adsequutus, reputent, quaeso, aequi censores, Latinam interpretationem Graece non doctis scribi, vel certe parum aut mediocriter doctis, quorum nihil interesse debet, sitne haec ita comparata, ut perito cuique statim adpareat non esse Latinum ἀρχέτυπον, an contra sine asperitate, sine salebris, nativa quadam facilitate sua Latini scriptoris opus esse videatur, dummodo Graeci auctoris sententia atque ipsa verba, quantum licet fideliter, nec barbare Latine reddantur. Ceterum libenter fateor, me, siquidem id aliter nequit fieri, verba Cocchii tum retinuisse quum aptiora non

53. Ab ea reprehendenda in meis adnotationibus quantum poteram abstinui, neque eius feci mentionem, nisi iis locis, quibus mihi meae interpretationis ratio esse reddenda videbatur. Idem dictum puta de versione *Salvinii*.

54. De optimo gen. Orator. c.V.

suppeterent; attamen meam ab eius translatione usque eo diversam esse, ut nova iure dici possit, neminem puto, qui paginas aliquot contendere volet, inficiaturum.

In transcribendis animadversionibus Albertii, Hemsterhusii, et Abreschii hunc modum sequutus sum, ut eas ad verbum, prout in Miscellan. Observationib. leguntur, additis in fine illorum nominibus exhiberem, nec nisi raro meis verbis quid illi admonuissent explicarem; ubi vero aliquid eorum orationi, sive brevitatis, sive maioris illustrationis gratia, aut denique vitandae obscuritatis caussa interserendum esse censerem, id uncinis huiusmodi [ ] inclusum segregarem. Reliquae omnes adnotationes, quibus in fine nullum est nomen adiectum, meae sunt. Aliorum item virorum eruditorum coniecturas, quotquot mihi innotuerunt, magis minusve probabiles, velut Valckenaerii, Oudendorpii, Koenii, Elsneri, Bernardi, Casperii, Arntzenii,[55] Treslingii,[56] Bastii commemoravi, aut etiam in textum intuli.[57] Quoties a me consulto aliquid omissum fuit in adnotatione quadam Triumvirorum illorum, qui primi de Nostro bene meruerunt, id punctulis adpositis indicavi. Omisi autem cum ea, quae evidenter mihi visa fuerant supervacua, vel minus ad rem de qua agebatur facientia, tum ea, quae ad alios scriptores emendandos pertinent. Desumi haec scilicet possunt, et nisi fallor, iam sunt desumpta ex ipsis facile obviis Miscell. Observ. ubi iam diu exstant. Integras etiam animadversiones quasdam (Hemsterhusii quidem paucissimas, Abreschii vero plures) praetermittendas esse censui, atque in primis

55. Huius *Epistolam criticam de quibusd. Pindari Thebani locis* nactus sum ab laudatissimo *Morellio.*

56. Huius *Adversarior. critic. specimen* mihi transmisit illustris *Heynius* Germaniae nostrae decus.

57. Noveram quidem *I.I.Reiskium* reliquisse etiam adnotationes manu scriptas in *Xenoph. Ephes.* (Vide *I.I. Reiskens Lebensbeschreib.* p. 175.) sed post tot lectiones pravas ex ipso C. Flor. emendatas, lacunasque inde expletas, carere me tuto posse iudicabam viri illius egregii ac laboriosissimi praecipitibus, ut solebat, audacioribusque coniecturis.

inde ab adnotationibus ad p. 55. v. 8. parcior fui in transcribendis diligentissimi huius philologi comparationibus locorum similium, atque exemplis praesertim, quibus ei tritas fere loquendi formulas illustrare placuit, verum tamen nihil tacite suppressi, numquam non admonens lectorem quotiescumque mihi aliquid resecari oportere visum esset, eo videlicet fine, ut omissa, qui legere volet, in Miscellan. Observ. sciret sibi esse quaerenda.[58]

In meis propriis adnotationibus, ubi quid illustrandum explanandum, stabiliendum esset, plerumque malui quae praesto essent omnia propemodum expromere praestantissimorum philologorum exemplo, memor quantum mihi olim profuisset talis ubertas, quam redundantiae incusationem veritus, reticere ea, quae ad copiosiorem rei declarationem profutura esse arbitrabar.[59] Gratum, opinor, ac volupe esse plerisque lectoribus debet, si ad eum auctorem, quem manibus teneant, inveniant statim adiecta quae in pluribus libris dispersa forent quaerenda, quos libros interdum, etiamsi velint, consulere propterea nequeant, quod illis careant. Dixi

58. Quibus Misc. Observ. suppetunt, ii fortasse iudicabunt me plura recidere debuisse, contra qui iis carent, querentur forte me nimis multa omisisse. Profecto ex *Abreschii* parum interdum utilibus copiis plura alia reiecissem, nisi arbitratui meo me nimis indulsisse videri noluissem, iisque displicere, qui ὁμοιολογίας indicatione delectantur, tametsi horum numerum iam multo minorem esse, quam fuerat hoc ineunte saeculo, non me fugit. Quin et ipse a comparatione locorum similium aliquoties non abstinui, praecipue ubi rarior usus verbi alicuius aut formulae occurrebat, plerumque vero, ut similitudinem cum dictionis tum rerum ipsarum inter eroticos scriptores ostenderem.

59. *Fruantur*, inquit, *D'Orvillius* ad Charit. p. 456. *suo supercilio et paedagogico genio, qui viris eruditis vitio vertunt, si formulam hanc vel illam ab alio illustratam denuo nova et ampliore luce perfundant. Nam utilis quoque exemplorum copia, et sub alia forma diversis locis eadem doceri; neque enim omnes legimus omnia, nedum ut meminerimus; non tamen plagiariorum caussam ullo egerim modo, nec ineptorum hominum, qui notissima exemplis multis sine necessitate inculcare satagunt.*

plerisque, nam doctioribus nonnumquam verbosiora, vulgaria, ac parum utilia videbuntur quae congessimus, minus doctis non item: tirones uberiora etiam, explicatiora, clariora desiderabunt. Qui, amabo, fieri poterat, ut istis omnibus facerem satis? Igitur mediae cuidam classi lectorum adnotationes nostras esse adcommodandas existimabam, quas adeo, ut cum Lucilio dicam,[60] neque ab indoctissimis neque a doctissimis legi cupio. Quemadmodum animadversiones DD. VV. ad alios Graecos auctores saepe laudavi, atque ex iis adtuli quae opportuna esse rebar, ita me interdum petivisse auxilium ab illis indicibus Graecitatis, quos habemus ad quosdam (utinam ad plures!) scriptores, ingenue confiteri non sum verecundatus. Nemo, credo, tam est vanus, ut videri nolit H. Stephani Thesaurum et Scotti Appendicem consuluisse, eccur quemquam pudeat illis indicibus se usum esse ostendere, qui nihil sunt aliud nisi totidem supplementa ad utilissima haec lexica? Neque etiam profiteri erubescimus, quoniam in tam minutis rebus valde fallax est memoria, ex ea sola nos non deprompsisse quae scripsimus, sed magnam partem ex ea supellectile, quam in adversariis custoditam habemus. Non omnes Brunckii sumus, qui adversariis se uti negavit.[61] Brevitati quoque consulendum esse in eo vel maxime sum arbitratus, ut auctorum loca cum ab Hemsterhusio tum praesertim ab Abreschio prolata persaepe indicarem solum secundum libros, capita, sectiones, et paginas, non item ad verbum transcriberem;[62] quod et in meis

60. Apud *Cicer.* de Oratore lib. II. c. 6. Tamen etiam in media ista classe sunt magis minusve eruditi, quamobrem quae alii aspernabuntur, eadem aliis grata futura quum saepe in conscribendis adnotationibus mecum reputarem, distrahebatur deliberando animus, atque incertus eram delerem-ne an relinquerem quae scripsissem.

61. In Analect. Vet. Poët. Graec. Vol. III. p. 64. Conf. Biblioth. Critic. P. II. p. 42. ubi vir doctus censorem istorum Analectorum agens, recte notat, carere eam editionem una hac diligentiae sinceritatisque laude.

62. Docendus hic est lector, reliquisse me in adnotatis *Albertii*, *Hemsterhusii*, et *Abreschii* capitum et pa-

adnotationibus feci. Brevitatis hoc studium simul caussa fuit, cur supervacaneas quasdam sed breviores Abreschii animadversiones non praetermiserim quoties mihi totidem fere aut etiam pluribus verbis de earum omissione admonendus erat lector, videbam quippe me iis omittendis parum aut nihil, quantum ad brevitatem, compendifacturum. Restat ut duo mea ausa commemorem, quae quidem plausibus an sibilis sint excepturi eruditi Graeci magistri, subtimide (inusitato verbo in re nova sit venia) exspecto. Alterum est, quod interpunctionum notas easdem in Graeca oratione adhibui, quibus in Latina utimur; alterum, quod spiritus et accentus, qui vocantur, in diphthongis, excepta *ου*, in prima vocali collocavi, ubi vero circumflexus cum spiritu coniungitur, veterem morem servavi, quo minus offenderet rei novitas intra hos fines coërcita. Prius ausum, ut a maiore lectorum parte probetur potius quam improbetur, sperare licet; plures enim docti viri, in quibus nuper celeberr. Fr. Aug. Wolfius,[63] id sibi placere significarunt: posterius, tametsi ex toto non est aeque insolens,[64] tamen vereor, ne maiori parti displiceat. Argu-

ginarum numeros prout ab illis scripti fuerant, quibus nonnisi raro, quo facilius locus posset reperiri, mearum editionum capita paginasve uncinis huiusmodi [ ] inclusas adieci. Earum vero editionum, quibus ego in meis adnotationibus usus sum, catalogum indice quarto exhibui.

63. In praefat. ad suam *Herodiani* editionem p. XXIV. XXV.

64. Exempli caussa in *Philostrati* editione *Olearii* semper excusum est ἀυτὸς, ἁυτοῦ, ἑυρίσκω, ἐυνοῦχος; in *Himerii* Opp. *Wernsdorfii* usque ad p. 228. ἀυτὸς, ἁυτοῦ, ἄιτιον, ἐι, ἐυτυχία, ἔυκλεια, ἑυρεῖν, ὄιχεται, ὁι; et in *Simonidis* carmine de mulieribus *Koeleri*, quamquam parum constanter, ἀυτὴ, ἅυτη, ἐι, ἐ͂υ, ὁι, ὀ͂ικος, ὁ͂υ, ὄυτε, ἑιμασιν. Accedunt vetustae inscriptiones: e. g. in Columna Farnes. apud *Montfauc.* Palaeogr. p. 135. HOI pro ὁι; in Marm. Baudel. *ibid.* p. 133. HOIΔE pro ὅιδε; pariterque in Tabulis Heracleens. ⱵOI pro ὁι; ⱵOIΣ pro ὁ͂ις; ⱵOIAΣ pro ὅιας; ⱵAIPEΘENTEΣ pro ἁιρεθέντες; ⱵAYTA pro ἅυτη; ⱵOIΣONTI cum spiritu aspero pro Dorico ὄισοντι i. e. ὄισουσι. (Vide Lexic. Heracleot. in *Mazochii* Comment. in Tabb. Heracl. p. 281. seqq.) Huc quoque spectat FOIKIAN cum digammate Aeolico pro ὀικίαν in Tessera Hospitali Musei Borgiani, de qua egit

menta e rectiore, mea quidem sententia, Graeca pronuntiatione ducta, quae me, ut periculum in hac editione facerem permoverunt, singulari aliquando libello exponam, nisi rationem hanc universim, et talibus quidem additis argumentis, quibus mea tacite refellantur, reprobari intellexero. In typothetarum mendis tollendis tametsi certe non indiligens fui, tamen nonnulla, quae me, praesertim in hac hebetata oculorum acie, fessum saepe molestaeque operae pertaesum fefellerunt, in quibusdam exemplis relicta sunt, atque in extrema libri pagina indicata: multo autem plura remansissent, ni mecum Cl. I. Fr. Bast omnia sedulo specimina perlegisset. Scribebam Vindobonae a. d. VII. Id. April. cIↄ Iↄ cc xcvi.

Cl. *Heeren* in Biblioth. d. alt. Litterat. u. Kunst Part. V. p. 1. seqq. Conf. *Dion. Halic.* A. R. lib. I. c. 20. Vol. I. p. 53. Quod si mihi per literarum typographicarum formas licuisset accentus inter duas diphthongorum vocales collocare, prout e.g. legitur in *Longi* editione *Villoisoni*, et *Isocratis*, *Demosthenis*, et *Lysiae* Oratt. *Augerii*, similiterque in quibusdam in Anglia vulgatis Graecorum auctorum editionibus, mediam hanc rationem, qua novitatis osores aliquantum placari posse spes erat, sequi non recusassem. Qui recentiorum Graecorum pronuntiatione utuntur, atque adeo in *ει*, *οι*, *υι*, priorem vocalem pro non adscripta habentes, solum *ἰῶτα* sonant, ii probabilem quidem caussam habent, cur in his accentus in posteriore vocali ponant, quamquam in *αὐτὸς*, *εὑρίσκω*, *ηὑράμην*, et similibus, quae *haftos*, *hefrisco*, *hiframin*, efferunt, id facere non deberent, neque etiam in *αἱρέω*, quod *hereo* proferunt; verum qui saltem in diphthongis *αι*, *αυ*, *ει*, *ευ*, *ηυ*, *οι*, *υι*, (nisi etiam in *ου* antiquitus duplicem quemdam sonum exauditum fuisse cum *Mekercho*, aliisque existiment) duplicem sonum efferri debere putant, quod vel ipsum nomen *δίφθογγος* postulare videtur, ii, opinor, idem faciant receptum scribendi morem sequentes, quasi Latine *ehi*, *ehu*, *uhi*, *ahurire*, pro *hei*, *heu*, *hui*, *haurire*, scriberent.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ
ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ ΛΟΓΟΣ Α.

XENOPHONTIS EPHESII

DE
ANTHIA ET HABROCOME
EPHESIACORVM LIBER I.

P. 1. Edit. Londin.

α. Ἦν ἐν Ἐφέσῳ ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων Λυκομήδης ὄνομα. τούτῳ τῷ Λυκομήδει ἐκ γυναικὸς ἐπιχωρίας Θεμιστοῦς γίνεται παῖς Ἁβροκόμης, μέγα δή τι χρῆμα, ὡραιότητι σώματος ὑπερβαλλούσῃ, κάλλους, οὔτε ἐν Ἰωνίᾳ, οὔτε ἐν ἄλλῃ γῇ πρότερον γενομένου. οὗτος ὁ Ἁβροκόμης ἀεὶ μὲν καὶ καθ' ἡμέραν εἰς κάλλος ηὔξετο, συνήνθει δὲ αὐτῷ τοῖς τοῦ σώματος καλοῖς καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθά: παιδείαν τε γὰρ πᾶσαν ἐμελέτα, καὶ μουσικὴν ποικίλην ἤσκει, κιθάρα δὲ αὐτῷ, καὶ ἱππα-

I. Erat Ephesi vir inter illic principes nomine Lycomedes. Huic e Themisto uxore indigena nascitur filius Habrocomes, eximium sane quiddam exsuperanti corporis pulcritudine, qualis antea neque in Ionia, nec usquam terrarum exstitit. Augescebat semper atque in dies Habrocomis forma, florebantque in eo cum corporis decore simul animi bona: etenim cum omnibus studiis doctrinae operam dabat, tum variam musicam tractabat, consuetaeque illi exercitationes erant citha-

σία, καὶ ὁπλομαχία, συνήθη γυμνάσματα. ἦν δὲ περισπούδαστος ἅπασιν Ἐφεσίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς τὴν ἄλλην Ἀσίαν οἰκοῦσι, καὶ μεγάλας εἶχον ἐν αὐτῷ τὰς ἐλπίδας, ὅτι πολίτης ἔσοιτο διαφέρων. προσεῖχον δὲ ὡς θεῷ τῷ μειρακίῳ, καὶ ἦσαν ἤδη τινὲς, οἳ καὶ προσεκύνησαν ἰδόντες, καὶ προσηύξαντο. 2 ἐφρόνει δὲ τὸ μειράκιον ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλα, καὶ ἠγάλλετο μὲν τοῖς τῆς ψυχῆς κατορθώμασι, πολὺ δὲ μᾶλλον τῷ κάλλει τοῦ σώματος: πάντων δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα δὴ ἐλέγετο καλὰ, ὡς ἐλαττόνων κατεφρόνει, καὶ οὐδὲν αὐτῷ οὐ θέαμα, οὐκ ἄκουσμα, ἄξιον Ἁβροκόμου κατεφαίνετο. καὶ εἴ τινα ἢ παῖδα καλὸν ἀκούσαι, ἢ παρθένον εὔμορφον, κατεγέλα τῶν λεγόντων, ὡς οὐκ εἰδότων, ὅτι εἷς καλὸς αὐτός. Ἔρωτά γε μὴν οὐδὲ ἐνόμιζεν εἶναι θεὸν, ἀλλὰ πάντη ἐξέβαλεν, ὡς οὐδὲν ἡγούμενος, λέγων, ὡς οὐκ ἄν ποτε οὔτις ἐρασθείη, οὐδὲ ὑποταγείη τῷ θεῷ μὴ θέλων. εἰ δέ που ἱερὸν, ἢ ἄγαλμα Ἔρωτος εἶδε, κατεγέλα, ἀπέφαινέ τε ἑαυτὸν Ἔρωτος παντὸς καλλίονα; καὶ κάλλει σώματος,

ra, equitatio, armorum certamen. Ab Ephesiis omnibus summopere observabatur, sed et ab iis qui reliquam incolunt Asiam, magnamque de eo spem habebant fore, ut inter cives suos excelleret. Venerabantur adolescentem ut deum, fueruntque etiam nonnulli, qui visum adorarent, eique supplicarent. Hinc valde superbire adolescens, et ingenii quidem praestantia, multo autem magis corporis forma gloriari, atque universa, quae pulcra dicerentur, ut se inferiora despicere: itaque nihil ei neque visum, neque auditum, videbatur esse dignum ad Habrocomen. Quod si adolescentuli alicuius, virginisve formam laudari audiret, narrantes deridebat, utpote nescientes se unum pulcrum esse. Amorem sane neutiquam deum esse putabat, sed prorsus solebat reiicere, pro nihilo ducens: aiebat adeo, neminem umquam amore capi, neque isti deo subiici invitum. Quod si uspiam templum, aut simulacrum videbat Amoris, irridebat, declarabatque se qualemcumque Amorem, et corporis forma, et virtu-

καὶ δυνάμει. καὶ εἶχεν οὕτως: ὅπου γὰρ Ἁβροκόμης ὀφθείη, οὔτε ἄγαλμα κατεφαίνετο, οὔτε εἰκὼν ἐπῃνεῖτο.

β΄. Μηνιᾷ πρὸς ταῦτα ὁ Ἔρως, (φιλόνεικος γὰρ ὁ θεὸς, καὶ ὑπερηφάνοις ἀπαραίτητος,) ἐζήτει δὲ τέχνην κατὰ τοῦ μειρακίου; καὶ γὰρ καὶ τῷ θεῷ δυσάλωτος ἐφαίνετο. ἐξοπλίσας οὖν ἑαυτὸν, καὶ πᾶσαν δύναμιν ἐρωτικῶν φαρμάκων περιβαλλόμενος, ἐστράτευεν ἐφ᾽ Ἁβροκόμην. ἤγετο δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἐπιχώριος ἑορτὴ, (ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερὸν στάδιοι δέ εἰσιν ἑπτὰ,) ἔδει δὲ πομπεύειν πάσας τὰς ἐπιχωρίους παρθένους κεκοσμημένας πολυτελῶς, καὶ
3 τοὺς ἐφήβους, ὅσοι τὴν αὐτὴν ἡλικίαν εἶχον τῷ Ἁβροκόμῃ. ἦν δὲ αὐτὸς περὶ τὰ ἓξ καὶ δέκα ἔτη, καὶ τῶν ἐφήβων προσήπτετο, καὶ ἐν τῇ πομπῇ τὰ πρῶτα ἐφέρετο. πολὺ δὲ πλῆθος ἐπὶ τὴν θέαν, πολὺ μὲν ἐγχώριον, πολὺ δὲ ξενικὸν, καὶ γὰρ ἔθος ἦν ἐν ἐκείνῃ τῇ πανηγύρει, καὶ νυμφίους ταῖς παρθένοις εὑρίσκεσθαι, καὶ γυναῖκας τοῖς ἐφήβοις. παρῄεσαν δὲ κατὰ στίχον οἱ πομπεύοντες:

te antecedere. Atqui sic se res habebat: ubi enim Habrocomes conspiciebatur, nulla sive sculpta, sive picta effigies conspicua erat, vel laudabatur.

II. His indignatus Amor, (pervicax quippe deus, et superbe se spernentibus inexorabilis,) machinam commolitur ad adolescentem; nam et ipsi deo difficilis captu videbatur. Igitur armis accinctus, cunctisque copiis amatoriorum veneficiorum sibi circumdatis, adversus Habrocomen expeditionem suscipit. Agebatur Dianae festum domesticum, (sunt autem ab urbe ad templum stadia septem,) et ducere pompam virgines cunctas indigenas oportebat magnifice exornatas, ephebosque aequales Habrocomis, qui tum circiter sextum decimum annum agens ordini ephebeorum adscribi coeperat, ac primas in ea pompa ferebat. Magna vero multitudo cum popularium tum hospitum ad spectaculum convenerat, etenim mos erat, ut in illo conventu sponsi virginibus, et ephebis uxores quaererentur. Procedebant

πρῶτα μὲν τὰ ἱερὰ, καὶ δᾷδες, καὶ κανᾶ, καὶ θυμιάματα; ἐπὶ τούτοις ἵπποι, καὶ κύνες, καὶ σκεύη κυνηγετικὰ, τὰ μὲν πολεμικὰ, τὰ δὲ πλεῖστα εἰρηνικά. ἑκάστη δὲ αὐτῶν οὕτως ὡς πρὸς ἐραστὴν ἐκεκόσμητο: ἦρχε δὲ τῆς τῶν παρθένων τάξεως Ἀνθία θυγάτηρ Μεγαμήδους καὶ Εὐίππης ἐγχωρίων. ἦν δὲ τὸ κάλλος τῆς Ἀνθίας οἷον θαυμάσαι, καὶ πολὺ τὰς ἄλλας ὑπερεβάλλετο παρθένους. ἔτη μὲν ὡς τεσσαρεσκαίδεκα ἐγεγόνει, ἤνθει δὲ αὐτῆς τὸ σῶμα ἐπ᾽ εὐμορφίᾳ; καὶ ὁ τοῦ σχήματος κόσμος πολὺς εἰς ὥραν συνεβάλετο. κόμη ξανθὴ, ἡ πολλὴ καθειμένη, ὀλίγη πεπλεγμένη, πρὸς τὴν τῶν ἀνέμων φορὰν κινουμένη: ὀφθαλμοὶ γοργοὶ, φαιδροὶ μὲν ὡς κόρης, φοβεροὶ δὲ ὡς σώφρονος: ἐσθὴς, χιτὼν ἁλουργὴς, ζωστὸς εἰς γόνυ, μέχρι βραχιόνων καθειμένος, νεβρὶς περικειμένη, γωρυτὸς ἀνημμένος, τόξα, ὅπλα, ἄκοντες φερόμενοι, κύνες ἑπόμενοι. πολλάκις αὐτὴν ἐπὶ τοῦ τεμένους ἰδόντες Ἐφέσιοι προσεκύνησαν ὡς Ἄρτεμιν; καὶ τότ᾽ οὖν ὀφθείσης ἀνεβόησε τὸ πλῆθος,

ordine pompam ducentes: ac primo quidem quae ad sacra pertinebant, cum facibus, canistris, et suffimentis; postea equi, canes, et venatoria instrumenta, quorum nonnulla bellica, pleraque tamen pacifica. Virginum se quaeque velut ad amatoris oculos exornaverat: quarum ordinem ducebat Anthia Megamedis et Euippae indidem civium filia. Admirabilis erat Anthiae venustas, et longe superabat ceteras puellas. Agebat circiter quartum decimum annum; pulcritudinis flore corpus vigebat; simul cultus decor multum adiecerat ad venustatem. Coma flava, partim nexa, plurima demissa ventisque diffusa: acres oculi, hilares tamquam puellae, severi utpote pudicae: vestis, tunica purpurea, cingulo ad genu succincta, manicis ad cubitos usque demissis: hinnulea pellis circumiecta, pharetra suspensa et arcus: arma et hastilia ferebat, canes sequebantur. Saepe illam in fano videntes Ephesii pro Diana adoraverant; tunc vero ut conspexit populus, clamorem sustulit,

4 καὶ ἦσαν ποικίλαι παρὰ τῶν θεωμένων φωναί; τῶν μὲν ὑπ᾽ ἐκπλήξεως τὴν θεὸν εἶναι λεγόντων, τῶν δὲ ἄλλην τινὰ ὑπὸ τῆς θεοῦ περιποιημένην. προσηύχοντο δὲ πάντες καὶ προσεκύνουν, καὶ τοὺς γονεῖς αὐτῆς ἐμακάριζον, ἦν δὲ διαβόητος τοῖς θεωμένοις ἅπασιν, Ἀνθία ἡ καλή. ὡς δὲ παρῆλθε τὸ τῶν παρθένων πλῆθος, οὐδεὶς ἄλλο τι ἢ Ἀνθίαν ἔλεγεν; ὡς δὲ Ἁβροκόμης μετὰ τῶν ἐφήβων ἐπέστη, τοὐνθένδε, καίτοι καλοῦ ὄντος τοῦ κατὰ τὰς παρθένους θεάματος, πάντες ἰδόντες Ἁβροκόμην, ἐκείνων ἐπελάθοντο, ἔτρεψαν δὲ τὰς ὄψεις ἐπ᾽ αὐτὸν βοῶντες, ἀπὸ τῆς θέας ἐκπεπληγμένοι, καλὸς Ἁβροκόμης λέγοντες, καὶ οἷος οὐδὲ εἷς, καλοῦ μίμημα θεοῦ. ἤδη δέ τινες καὶ τοῦτο προσέθεσαν: οἷος ἂν γάμος γένοιτο Ἁβροκόμου καὶ Ἀνθίας! καὶ ταῦτα ἦν πρῶτα τῆς Ἔρωτος τέχνης μελετήματα: ταχὺ μὲν δὴ εἰς ἑκατέρους ἡ περὶ ἀλλήλων ἦλθε δόξα, καὶ ἥτε Ἀνθία τὸν Ἁβροκόμην ἐπεθύμει ἰδεῖν, καὶ ὁ τέως ἀνέραστος Ἁβροκόμης ἤθελεν Ἀνθίαν ἰδεῖν.

erantque variae spectantium voces; his prae stupore, deam ipsam esse aientibus, aliis aliam quamdam a dea sibi adsimilatam. Omnes autem supplicabant, adorabant, parentes eius beatos praedicabant, eratque in ore cunctis qui eam videbant, Anthia formosa. Ac praetereunte quidem virginum choro, nihil nisi Anthiam quisque nominabat; verum ut successit Habrocomes cum ephebis, puellarum spectaculum, quantumvis iucundum, animis omnium excidit, conversisque in eum oculis, spectaculo adtoniti, exclamabant: o pulcrum Habrocomen, et, ut nemo unus, formosi dei simulacrum! Iamque etiam inventi sunt qui adderent: papae! quale connubium Habrocomis et Anthiae! Atque hae primae fuerunt Amoris dolosae machinationes: mox quippe ad ambos vulgi de se iudicium pervenit, et Anthia Habrocomen videre cupiit, et Anthiam Habrocomes, qui adhuc ab amore alienus fuerat.

γ΄. Ὡς οὖν ἐτετέλεστο ἡ πομπὴ, ἦλθον δὲ εἰς τὸ ἱερὸν θύσοντες ἅπαν τὸ πλῆθος; καὶ ὁ τῆς πομπῆς κόσμος ἐλέλυτο, ᾔεσαν δὲ εἰς ταυτὸν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔφηβοι καὶ παρθένοι. ἐνταῦθα ὁρῶσιν ἀλλήλους, καὶ ἁλίσκεται Ἀνθία ὑπὸ τοῦ Ἁβροκόμου, ἡττᾶται δὲ ὑπὸ Ἔρωτος Ἁβροκόμης, καὶ ἐνεώρα τε συνεχέστερον τῇ κόρῃ, καὶ ἀπαλλαγῆναι τῆς ὄψεως ἐθέλων, οὐκ ἐδύνατο, κατεῖχε δὲ αὐτὸν ἐγκείμενος ὁ θεός. διέκειτο δὲ καὶ Ἀνθία πονήρως, ὅλοις μὲν καὶ ἀναπεπταμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ Ἁβροκόμου κάλλος εἰσρέον δεχομένη, ἤδη δὲ καὶ τῶν παρθένοις πρεπόντων καταφρονοῦσα: καὶ γὰρ ἐλάλησεν ἄν τι, ἵνα Ἁβροκόμης ἀκούσῃ, καὶ μέρη τοῦ σώματος ἐγύμνωσεν ἂν τὰ δυνατὰ, ἵνα Ἁβροκόμης ἴδῃ. ὁ δὲ αὐτὸν ἐδεδώκει πρὸς τὴν θέαν, καὶ ἦν αἰχμάλωτος τοῦ θεοῦ. καὶ τότε μὲν θύσαντες ἀπηλλάττοντο λυπούμενοι, καὶ τῷ τάχει τῆς ἀπαλλαγῆς μεμφόμενοι, ἀλλήλους βλέπειν ἐθέλοντες, ἐπιστρεφόμενοι καὶ ὑφιστάμενοι, πολλὰς προ-

III. Ut igitur, peracta pompa, templum ingressa est omnis turba ad sacrificandum; solutus est pompae ordo, et convenere eodem viri ac mulieres, adolescentes et virgines. Ibi simul ac ambo se conspexerunt, Anthia Habrocomis forma capitur, Habrocomes ab Amore devictus, puellam usque contemplatur, neque si velit, removere valet oculos, namque retinebat eum insidens illi deus. Anthia porro animo aegra esse coepit, quae totis et expansis oculis Habrocomis formam illabentem excipiens, iam etiam virginale decorum nihili pendebat: etenim et libenter loquuta fuerit quidpiam, ut Habrocomes audiret, et partes corporis nudaverit, quae quidem honeste detegi possint, ut Habrocomes spectaret. Is vero, qui se totum adspectandae puellae tradiderat, iam in dei pervenerat captivitatem. Ac tum quidem, sacrificio absoluto, moerentes discedunt, tam citum discessum querentes, seque invicem spectandi cupidi, subsistebant identidem et convertebant se, plurimosque morae

φάσεις διατριβῆς ηὕρισκον. ὡς δὲ ἦλθον ἑκάτερος παρ' ἑαυτὸν, ἔγνωσαν τότε οἷ κακῶν ἐγεγόνεισαν, καὶ ἔννοια αὐτοὺς ὑπῄει τῆς ὄψεως θατέρου, καὶ ὁ ἔρως ἐν ἑαυτοῖς ἀνεκαίετο, καὶ τὸ περιττὸν τῆς ἡμέρας αὐξήσαντες τὴν ἐπιθυμίαν, ἐπειδὴ εἰς ὕπνον ᾔεσαν, ἐν ἀθρόῳ γίνονται τῷ δεινῷ, καὶ ὁ ἔρως ἐν ἑκατέροις ἦν ἀκατάσχετος.

δ'. Λαβὼν δὲ τὴν κόμην ὁ Ἁβροκόμης καὶ σπαράξας, [περιῤῥηξάμενός τε] τὴν ἐσθῆτα, Φεῦ! μοι τῶν κακῶν, εἶπε, τί πέπονθα δυστυχής? ὁ μέχρι νῦν ἀνδρικὸς Ἁβροκόμης, ὁ καταφρονῶν Ἔρωτος, ὁ τῷ θεῷ λοιδορούμενος, ἑάλωκα, καὶ νενίκημαι, καὶ παρθένῳ δουλεύειν ἀναγκάζομαι, καὶ φαίνεταί τις ἤδη καλλίων ἐμοῦ, καὶ θεὸν Ἔρωτα καλῶ. ὦ πάντα ἄνανδρος ἔτι καὶ πόνηρος! οὐ καρτερήσω νῦν? οὐ μενῶ γεννικός? οὐκ ἔσομαι καλλίων Ἔρωτος? νῦν οὐδὲν ὄντα θεὸν νικῆσαί με δεῖ. καλὴ παρθένος! τί δέ?
6 τοῖς σοῖς ὀφθαλμοῖς, Ἁβροκόμη, εὔμορφος Ἀνθία, ἀλλ', ἐὰν

praetextus reperiebant. Ubi vero domum ambo rediere, tum demum animadverterunt in quae mala essent delapsi, et subeunte mutui adspectus cogitatione, amor in iis magis accendebatur, quodque supererat diei adeo crescentem fovebant cupidinem, ut quum dormiendi tempus adesset, in summo angore versarentur, et neuter amoris vim ferre valeret.

IV. Habrocomes adreptam scindens comam, vestemque dilacerans, hei! mihi, inquit, quid istuc est mali? quid patior infelix? Fortis adhuc Habrocomes, qui Amorem despiciebam, et in deum contumeliosus eram, nunc captus, victusque sum, et puellae servire cogor. Iam est qui me pulcrior videtur, iam Cupidinem deum adpello. O me prorsus ignavum et miserum! Non iam animum obfirmabo meum? non manebo generosus? non ero praestantior Amore? Nunc, quem pro nihilo habui, deum vincere me oportet. Pulcra est virgo! Quid tandem? Tuis oculis, Habrocome, formosa est Anthia, at, si volue-

θέλῃς, οὐχὶ σοί. δεδόχθω ταῦτα: οὐκ ἂν Ἔρως ποτέ μου κρατήσαι. ταῦτα ἔλεγε, καὶ ὁ θεὸς σφοδρότερος αὐτῷ ἐνέκειτο, καὶ εἷλκεν ἀντιπίπτοντα, καὶ ὠδύνα μὴ θέλοντα. οὐκέτι δὲ καρτερῶν, ῥίψας ἑαυτὸν εἰς γῆν, νενίκηκας, εἶπεν, Ἔρως, μέγα σοι τρόπαιον ἐγήγερται καθ' Ἁβροκόμου τοῦ σώφρονος. ἱκέτην ἔχεις, ἄσωτον, σὸν, ἐπί σε καταπεφευγότα τὸν πάντων δεσπότην. μή με περιίδῃς, μηδὲ ἐπὶ πολὺ τιμωρήσῃ τὸν θρασύν. ἄπειρος ὢν, Ἔρως, ἔτι τῶν σῶν, ὑπερηφάνουν: ἀλλὰ νῦν Ἀνθίαν ἡμῖν ἀπόδος. γένου μὴ πικρὸς μόνον ἀντιλέγοντι, ἀλλ' εὐεργέτης ἡττωμένῳ θεός. ταῦτα ἔλεγεν: ὁ δὲ Ἔρως ἔτι ὠργίζετο, καὶ μεγάλην τῆς ὑπεροψίας ἐνενοεῖτο τιμωρίαν εἰσπράξασθαι τὸν Ἁβροκόμην. διέκειτο δὲ καὶ ἡ Ἀνθία πονήρως, καὶ οὐκέτι φέρειν δυναμένη, ἐπεγείρει ἑαυτὴν, πειρωμένη τοὺς παρόντας λανθάνειν: τί, φησι, ὦ δυστυχὴς, πέπονθα? παρθένος, παρ' ἡλικίαν ἐρῶ, καὶ ὀδυνῶμαι καινὰ, καὶ κόρῃ μὴ πρέποντα. ἐφ' Ἁβροκόμῃ μαίνομαι, καλῷ μὲν, ἀλλ' ὑπερηφάνῳ:

ris, nequaquam ipsi tibi. Statuta haec sunto: numquam Amor me superabit. Haec dicentem acrius urget deus, renitentem trahit, angitque nolentem. At ille, qui iam amplius durare nequiret, humi sese abiiciens, vicisti, inquit, Amor, magnum tibi tropaeum excitatum est de Habrocomis temperantia. Supplicem habes, intemperantem, tuum, ad te confugientem omnium dominum. Ne me despicias, neque nimius confidentiae meae vindex esto. Nondum, Amor, tuas vires expertus, arroganter me gessi: at nunc Anthiam nobis concilia. Ne sis tam acerbus in resistentem, quam devicto propitius deus. Haec ille: Amor vero adhuc irascebatur Habrocomi, gravesque ab eo contemtus poenas repetere meditabatur. Anthia quoque aegritudine premebatur, cui diutius perferendae impar, suscitans se, et eos qui aderant latere studens, heu! inquit, miserae quid accidit mihi? virgo quum sim, praeter aetatem amore teneor, et novo quodam modo, quique puellam dedecet, angor. Habrocomen deperio, formosum quidem, sed arrogantem:

καὶ τίς ἔσται ὁ τῆς ἐπιθυμίας ὅρος? καὶ τί τὸ πέρας τοῦ κακοῦ? σοβαρὸς οὗτος ἐρώμενος; παρθένος ἐγὼ φρουρουμένη, τίνα βοηθὸν λήψομαι? τίνι πάντα κοινώσομαι? ποῦ δὲ Ἁβροκόμην ὄψομαι? ταῦτα ἑκάτερος αὐτῶν δι' ὅλης νυκτὸς ὠδύρετο, εἶχον δὲ 7 πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ὄψεις τὰς ἑαυτῶν, τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάττοντες.

ε΄. Ὡς δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ᾔει μὲν Ἁβροκόμης ἐπὶ τὰ συνήθη γυμνάσματα, ᾔει δὲ ἡ παρθένος ἐπὶ τὴν ἐξ ἔθους θρησκείαν τῆς θεοῦ. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ σώματα ἐκ τῆς παρελθούσης νυκτὸς πεπονηκότα, καὶ τὸ βλέμμα ἄθυμον, καὶ οἱ χρῶτες ἠλλαγμένοι. καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ ἐγίνετο, καὶ πλέον οὐδὲν αὐτοῖς ἦν. ἐν τούτῳ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς θεοῦ διημερεύοντες ἐνεώρων ἀλλήλοις, εἰπεῖν τὸ ἀληθὲς φόβῳ πρὸς ἑκατέρους αἰδούμενοι. τοσοῦτο δὲ ἐστέναξεν ἄν ποτε Ἁβροκόμης, καὶ ἐδάκρυσε, καὶ προσείχετο, τῆς κόρης ἀκουούσης ἐλεεινῶς. ἡ δὲ Ἀνθία ἔπασχε μὲν τὰ αὐτὰ, πολὺ δὲ μείζονι τῇ συμφορᾷ κα-

ecquis erit desiderio modus? quis malorum terminus? Quem amo, severum pectus est; ego, virgo custodita, quem mihi auxiliatorem adsumam, quicum omnia communicem? Ubi vero Habrocomen videre continget? Dum haec uterque tota nocte lamentatur, alter alterius vultum ob oculos habebat, animo videlicet sibi effingens alterius imaginem.

V. Ubi illuxit, Habrocomes ad solita exercitia se contulit, puella ad consuetum deae cultum. Erant vero corpora eorum ex praeterita nocte defatigata, vultus moestus, color immutatus. Diu se hoc ita habebat, neque erat quod eos iuvaret. Interea toto die in divae fano morantes, oculos in se mutuo defigebant, verecundantes alter alteri quod res erat eloqui. Tantum ingemiscere subinde solebat Habrocomes, lacrymansque preces fundere, virgine aurem cum miseratione praebente. Eodem quidem modo Anthia quoque adfecta erat, simul et multo graviore morbo tenebatur; nam si

τείχετο; εἰ δέ ποτε ἄλλας παρθένους ἢ γυναῖκας ἴδοι βλεπούσας εἰς ἐκεῖνον, (ἑώρων δὲ ἅπασαι εἰς Ἁβροκόμην,) δήλη ἦν λυπουμένη, μὴ παρευδοκιμηθῇ φοβουμένη. εὐχαὶ δὲ αὐτοῖς ἑκατέροις ἦσαν πρὸς τὴν θεὸν κοινῇ, λανθάνουσαι μὲν, ἀλλ' ἐγίνοντο ὅμοιαι. χρόνου δὲ προϊόντος οὐκέτι τὸ μειράκιον ἐκαρτέρει. ἤδη δὲ αὐτῷ καὶ τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιστο, καὶ ἡ ψυχὴ καταπέπτωκεν, ὥστε ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τὸν Λυκομήδην καὶ τὴν Θεμιστὼ γεγονέναι, οὐκ εἰδότας μὲν ὅ τι εἴη τὸ συμβαῖνον Ἁβροκόμῃ, δεδοικότας δὲ ἐκ τῶν ὁρωμένων. ἐν ὁμοίῳ δὲ φόβῳ καὶ ὁ Μεγαμήδης καὶ ἡ Εὐίππη καὶ περὶ τῆς Ἀνθίας καθειστήκεισαν, ὁρῶντες αὐτῆς τὸ μὲν κάλλος μαραινόμενον, τὴν δὲ αἰτίαν οὐ φαινομένην τῆς συμφορᾶς. εἰς τέλος εἰσάγουσι παρὰ τὴν 8
Ἀνθίαν μάντεις καὶ ἱερέας, ὡς εὑρήσοντας λύσιν τοῦ δεινοῦ. οἱ δὲ ἐλθόντες ἔθυόν τε ἱερεῖα, καὶ ποικίλα ἐπέσπενδον, καὶ ἐπέλεγον φωνὰς βαρβαρικὰς, ἐξιλάσκεσθαί τινας λέγοντες δαίμονας, καὶ προσεποίουν ὡς εἴη τὸ δεινὸν ἐκ τῶν ὑποχθονίων θεῶν. πολλὰ δὲ

quando alias puellas mulieresve Habrocomen intuentes deprehenderet, (omnes autem in eum oculos coniiciebant) manifestum erat eam contristari, timentem scilicet ne formae decore superaretur. Vota porro ad deam uterque communiter ferebat, tacita quidem, sed similia tamen. Procedente tempore adolescens amplius durare nequibat, iamque totum ei corpus macie confectum erat, animoque ita conciderat, ut Lycomedes et Themisto in multa versarentur anxietate, ignorantes quidnam esset quod Habrocomi accidisset, sed ex iis, quae oculis cernere erat, in metum coniecti. De Anthia simili erant in formidine Megamedes et Euippe, quod formam eius deflorescere viderent, nulla morbi adparente caussa. Tandem adducunt ad puellam vates et sacerdotes, qui mali depellendi rationem invenirent. Isti vero hostias immolare, varia libamenta barbaricis additis vocibus fundere, dictitare se his numina quaedam placare, et simulate malum a diis inferis immissum caussari. Multum etiam

καὶ ὑπὲρ Ἀβροκόμου οἱ περὶ τὸν Λυκομήδην ἔθυόν τε καὶ ηὔχοντο, λύσις δὲ οὐδεμία τοῦ δεινοῦ οὐδὲ ἑτέρῳ αὐτῶν ἐγίνετο, ἀλλὰ καὶ ἔτι μᾶλλον ὁ Ἔρως ἀνεκαίετο. ἔκειντο μὲν δὴ ἑκάτεροι νοσοῦντες, πάνυ ἐπισφαλῶς διακείμενοι, ὅσον οὐδέπω τεθνήξεσθαι προσδοκώμενοι, κατειπεῖν αὐτῶν τὴν συμφορὰν μὴ δυνάμενοι. τέλος πέμπουσιν οἱ πατέρες ἑκατέρων εἰς θεοὺς μαντευσόμενοι τήν τε αἰτίαν τῆς νόσου, καὶ τὴν ἀπαλλαγήν.

ϛʹ. Ὀλίγον δὲ ἀπέχει τὸ ἱερὸν τοῦ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλλωνος, διάπλουν ἀπὸν Ἐφέσου σταδίων ὀγδοήκοντα. ἐνταῦθα οἱ παρ᾽ ἑκατέρων ἀφικόμενοι δέονται τοῦ θεοῦ ἀληθῆ μαντεύεσθαι. ἐληλύθεσαν δὴ κατὰ ταὐτὰ, χρᾷ δὲ ὁ θεὸς κοινὰ ἀμφοτέροις τὰ μαντεύματα ἐμμέτρως τὰ ἔπη τάδε:

Τίπτε ποθεῖτε μαθεῖν νούσου τέλος ἠδὲ καὶ ἀρχήν?
Ἀμφοτέρους μία νοῦσος ἔχει, λύσις ἔνθεν ἀνέστη.
Δεινὰ δ᾽ ὁρῶ τοίσδεσσι πάθη καὶ ἀνήνυτα ἔργα.

pro Habrocomis salute sacrificabat Lycomedes et supplicabat, at neutri tamen amantum levatio contigit, immo vero amor in iis magis adhuc accendebatur. Itaque ambo morbo correpti, atque in magno discrimine versantes, iam iam sese morituros esse exspectabant, neque malum suum patefacere quibant. Postremo utriusque parentes deos consultum mittunt qui de caussa morbi, deque eius remedio sciscitarentur.

VI. Non longe distat templum Apollinis Colophonii, nam traiectus ab Epheso est octoginta tantum stadiorum. Huc quum ab utriusque parentibus missi advenissent, rogant deum, uti quod verum esset eis vaticinaretur; et quandoquidem ob easdem caussas accesserant, commune etiam utrisque responsum deus hisce carminibus reddidit:

Quis morbi finis, quae scire optatis origo:
Idem morbus utrique: salus exinde futura est.
Multa pati video, longos et adire labores,

Ἀμφότεροι φεύξονται, ὑπεὶρ ἅλα λυσσοδίωκτοι:
Δεσμὰ δὲ μοχθήσουσι παρ' ἀνδράσι μιξοθαλάσσοις:
Καὶ τάφος ἀμφοτέροις θάλαμος καὶ πῦρ ἀΐδηλον, 9
Καὶ ποταμοῦ Νείλου παρὰ ῥεύμασιν Ἴσιδι σεμνῇ
Σωτείρῃ μετόπισθε παραστῆς ὄλβια δῶρα.
Ἀλλ' ἔτι που μετὰ πήματ' ἀρείονα πότμον ἔχουσι.

ζ'. Ταῦτα ὡς ἐκομίσθη τὰ μαντεύματα εἰς Ἔφεσον, εὐθὺς μὲν οἱ πατέρες αὐτῶν ἦσαν ἐν ἀμηχανίᾳ, καὶ τὸ δεινὸν, ὅ τι ἦν, πάνυ ἠπόρουν, συμβάλλειν δὲ τὰ τοῦ θεοῦ λόγια οὐκ ἐδύναντο; οὔτε γὰρ τίς ἡ νόσος, οὔτε τίς ἡ φυγὴ, οὔτε τίνα τὰ δεσμὰ, οὔτε ὁ τάφος τίς, οὔτε ὁ ποταμὸς τίς, οὔτε τίς ἡ ἐκ θεοῦ βοήθεια. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς, πολλὰ βουλευομένοις, παραμυθήσασθαι τὸν χρησμὸν, ὡς οἷόν τε, καὶ συζεῦξαι γάμῳ τοὺς παῖδας, ὡς τοῦτο καὶ τοῦ θεοῦ βουλευομένου δι' ὧν ἐμαντεύσατο. ἐδόκει δὲ ταῦτα, καὶ διέγνωσαν, μετὰ τὸν γάμον, ἐκπέμψαι χρόνῳ τινὶ

Errantes, actos rabie maria omnia circum.
Vincla ferent, queis dura premet gens, quae mare currit.
Ambobus tumulus torus, exitiosaque flamma.
Dona dehinc sanctae dabis Isidi, sospita quae te
Fluminis ad sacri servabit clara fluenta.
Post mala sed video meliores volvere casus.

VII. Simul ut haec vaticinia Ephesum perlata sunt, parentes amantum, inopes consilii, et qualenam esset illud malum prorsus incerti erant, neque enim quid sibi vellent dei responsa coniicere poterant; qui videlicet morbus, quae fuga, quae vincula, quis tumulus, quod flumen, cuiusmodi divinum auxilium innueretur. Visum est ergo, postquam diu deliberassent, oraculum, qua liceret, mollius interpretari, connubioque iungere liberos suos, quasi id responso suo deus quoque monuerit. His ita constitutis, decreverunt eos, peractis nuptiis, peregre ad aliquod

ἀποδημήσοντας αὐτούς. μεστὴ μὲν ἤδη ἡ πόλις ἦν τῶν εὐωχουμένων, πάντα δ' ἦν ἐστεφανωμένα, καὶ διαβόητος ὁ μέλλων γάμος. ἐμακαρίζετο δὲ ὑπὸ πάντων, ὁ μὲν, οἵαν ἄξεται γυναῖκα Ἀνθίαν, ἡ δὲ, οἵῳ μειρακίῳ συγκατακλιθήσεται. ὁ δὲ Ἁβροκόμης, ὡς ἐπύθετο καὶ τὸν χρησμὸν καὶ τὸν γάμον, ἐπὶ μὲν τῷ τὴν Ἀνθίαν ἕξειν μεγάλως ἔχαιρεν, ἐφόβει δὲ αὐτὸν οὐδὲν τὰ μεμαντευμένα, ἀλλ' ἐδόκει παντὸς εἶναι δεινοῦ τὰ παρόντα ἡδίονα. μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἡ Ἀνθία ἥδετο μὲν ὅτι Ἁβροκόμην ἕξει, τίς δὲ ἡ φυγὴ, ἢ τίνες αἱ συμφοραὶ, κατεφρόνει, πάντων τῶν ἐσομένων κακῶν Ἁβροκόμην ἔχουσα παραμυθίαν.

η'. Ὡς οὖν ἐφέστηκεν ὁ τῶν γάμων καιρὸς, καὶ παννυχίδες ἤγοντο, καὶ ἱερεῖα πολλὰ ἐθύετο τῇ θεῷ. καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἐκτετέλεστο, ἡκούσης τῆς νυκτὸς (βραδύνειν δὲ πάντα ἐδόκει Ἁβροκόμῃ καὶ Ἀνθίᾳ) ἦγον τὴν κόρην εἰς τὸν θάλαμον μετὰ λαμπάδων, τὸν ὑμέναιον ᾄδοντες, ἐπευφημοῦντες, καὶ εἰσάγοντες κατέ-

tempus mittere. Iam per urbem epulis et coronis omnia plena, erantque in sermone omnium imminentes nuptiae. Beati a cunctis praedicabantur, Habrocomes, quod Anthiam ducturus esset uxorem, haec, quod tali esset adolescenti iungenda. Laetabatur iste admodum, de responso et nuptiis certior factus, quod Anthia esset potiturus, neque eum vaticinia terrebant, sed praesentem iucunditatem superare malum quodcumque rebatur. Ad haec gaudebat et Anthia desponsam se esse Habrocomi, parum sollicita qualis sibi fuga et calamitas portenderetur, quippe malorum futurorum in Habrocome solatium habitura.

VIII. Igitur ubi nuptiarum tempus advenit, pervigilia celebrata fuere, et multae hostiae deae immolatae. Quibus peractis, adventante nocte (cunctari vero multum Habrocomi et Anthiae videbatur) deducunt puellam cum lampadibus in thalamum, hymenaeum canentes, et fausta precantes, sicque introductam geniali toro compo-

κλινον. ἦν δὲ αὐτοῖς ὁ θάλαμος πεποιημένος: κλίνη χρυσῆ στρώμασιν ἔστρωτο πορφυροῖς, καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης Βαβυλωνία ἐπεποίκιλτο σκηνή. παίζοντες Ἔρωτες, οἱ μὲν Ἀφροδίτην θεραπεύοντες, (ἦν δὲ καὶ Ἀφροδίτης εἰκὼν) οἱ δὲ ἱππεύοντες ἀναβάται στρουθοῖς, οἱ δὲ στεφάνους πλέκοντες, οἱ δὲ ἄνθη φέροντες. ταῦτα ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει τῆς σκηνῆς. ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ Ἄρης ἦν οὐχ ὡπλισμένος, ἀλλ' ὡς πρὸς ἐρωμένην τὴν Ἀφροδίτην κεκοσμημένος, ἐστεφανωμένος, χλαμύδα ἔχων. Ἔρως αὐτὸν ὡδήγει λαμπάδα ἔχων ἡμμένην. ἐπ' αὐτῇ τῇ σκηνῇ κατέκλιναν τὴν Ἀνθίαν, ἀγαγόντες πρὸς τὸν Ἁβροκόμην, ἐπέκλεισάν τε τὰς θύρας.

θ'. Τοῖς δὲ ἑκατέροις πάθος συνέβη ταὐτὸν, καὶ οὔτε προσειπεῖν ἔτι ἀλλήλους ἠδύναντο, οὔτε ἀντιβλέψαι τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἔκειντο δὲ ὑφ' ἡδονῆς παρειμένοι, αἰδούμενοι, φοβούμενοι, πνευστιῶντες, ἡδόμενοι: ἐπάλλετο δὲ αὐτοῖς τὰ σώματα, καὶ ἐκραδαίνοντο αὐτοῖς αἱ ψυχαί. ὀψὲ δὲ ὁ Ἁβροκόμης ἀνενεγκὼν περιέλαβε τὴν II

nant. Erat is hoc modo exornatus: sponda aurea, lectus stragulis purpureis stratus, pictoque Babylonio tapete opertus. Visebantur in eo ludentes Cupidines, quorum alii Veneri famulabantur, (inerat enim huius quoque imago) alii passeribus tamquam equis insidebant, hi coronas nectebant, illi flores adferebant. Haec in una parte aulaei. In altera Mars erat non armatus, sed velut ad amicam Venerem accedens, ornatus, corona redimitus, et chlamyde amictus. Dux viae erat Amor, lampada gestans ardentem. In isto aulaeo recumbere fecerunt Anthiam, Habrocomi admoventes, foresque clauserunt.

IX. Tum vero ambobus accidit ut eodem modo adficerentur, neque enim alter alterum adfari, neque contra intueri potis erat, sed iacebant voluptate resoluti, pudibundi, verentes, anheli, dulcedine perfusi: tota mente atque omnibus artubus contremiscebant. Tandem, ubi se collegit Habrocomes, Anthiam ample-

Ἀνθίᾳ, ἡ δὲ ἐδάκρυε, τῆς ψυχῆς αὐτῆς σύμβολα προπεμπούσης τῆς ἐπιθυμίας τὰ δάκρυα. καὶ ὁ Ἁβροκόμης, ὦ τῆς ἐμοί, φησι, ποθεινοτάτης νυκτὸς, ἣν μόλις ἀπείληφα, πολλὰς πρότερον νύκτας δυστυχήσας! ὦ φωτὸς ἡδίων ἐμοὶ κόρη, καὶ τῶν πώποτε λαλουμένων εὐτυχεστέρα! τὸν ἐραστὴν ἔχεις ἄνδρα, μεθ' οὗ ζῆν καὶ ἀποθανεῖν ὑπάρξαι γυναικὶ σώφρονι. εἰπὼν κατεφίλει τε, καὶ ὑπεδέχετο τὰ δάκρυα, καὶ αὐτῷ ἐδόκει παντὸς μὲν εἶναι νέκταρος ποτιμώτερα τὰ δάκρυα, παντὸς δὲ τοῦ πρὸς ὀδύνην φαρμάκου δυνατώτερα. ἡ δὲ ὀλίγα αὐτὸν προσφθεγξαμένη, ναί, φησιν, Ἁβροκόμη, δοκῶ σοι καλὴ, καὶ μετὰ τὴν σὴν εὐμορφίαν ἀρέσκω σοι? ἄνανδρε καὶ δειλὲ, πόσον ἐβράδυνας ἐρῶν χρόνον! πόσον ἠμέλησας! ἀπὸ τῶν ἐμαυτῆς κακῶν ἃ πέπονθας οἶδα. ἀλλ' ἰδοὺ, δάκρυα μὲν ὑποδέχου τἀμὰ, καὶ ἡ καλή σου κόμη πινέτω πόμα τὸ ἐρωτικὸν, καὶ συμφύντες ἀλλήλοις ἀναμιγῶμεν, καταβρέχωμεν δὲ καὶ τοὺς στεφάνους τοῖς παρ' ἀλλήλων δάκρυσιν, ἵν' ἡμῖν καὶ οὗτοι συνερῶσιν.

xatur, illa vero plorabat, anima eius lacrymas, desiderii scilicet tesseras, praemittente. Et Habrocomes, o inquit, nox exoptatissima, quam vix tandem sum nactus, tot aliis antea misere exactis! O puella luce mihi carior, et omnium umquam celebratarum felicissima! amatorem habes virum, quicum vivere ac mori contingat castae coniugi. His dictis eam osculatur, excipitque lacrymas, quae nectare quovis suaviores ipsi sunt visae, et quocumque medicamento ad dolorem levandum valentiores. Illa vero paucis eum compellans, itane, inquit, venusta tibi videor, Habrocome, et, secundum tuam pulcritudinem, tibi placeo? Ignave ac timide, quamdiu amare cunctatus es! quamdiu insuper habuisti! Ex meismet malis novi quae ipse sis passus. Verum age, iam meas excipe lacrymas, bibantque elegantes tuae comae amoris potionem, atque invicem coalescentes permisceamur: quin et coronas nostras mutuis lacrymis irrigemus, ut et ipsae amoris nostri fiant participes.

εἰποῦσα ἅπαν μὲν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον ἠσπάζετο, ἅπασαν δὲ τὴν
κόμην τοῖς αὐτῆς ὀφθαλμοῖς προσετίθει, καὶ τοὺς στεφάνους ἀνε-
λάμβανε, καὶ τὰ χείλη τοῖς χείλεσι φιλοῦσα συνεῤῥάφει, καὶ
ὅσα ἐνενόουν, διὰ τῶν χειλέων ἐκ ψυχῆς εἰς τὴν θατέρου ψυχὴν
διὰ τοῦ φιλήματος παρεπέμπετο. φιλοῦσα δὲ αὐτοῦ τοὺς ὀφ-
θαλμοὺς, ὦ, φησὶ, πολλάκις με λυπήσαντες ὑμεῖς, ὦ τὸ πρῶ- 12
τον ἐνθέντες τῇ ἐμῇ κέντρον ψυχῇ, οἱ ποτὲ σοβαροὶ μὲν, νῦν δὲ
ἐρωτικοὶ, καλῶς μοι διηκονήσατε, καὶ τὸν ἔρωτα τὸν ἐμὸν καλῶς
εἰς τὴν Ἁβροκόμου ψυχὴν ὡδηγήσατε. τοιγαροῦν ὑμᾶς πολλὰ
φιλῶ, καὶ ὑμῖν ἐφαρμόζω τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἐμοὺς, τοὺς
Ἁβροκόμου διακόνους. ὑμεῖς δὲ ἀεὶ βλέποιτε ταὐτὰ, καὶ μήτε
Ἁβροκόμῃ ἄλλην δείξητε καλὴν, μήτε ἐμοὶ δόξῃ τις ἄλλος εὔμορ-
φος. ἔχετε ψυχάς: ἃς αὐτοὶ ἐξεκαύσατε, ταύτας ὁμοίως τηρή-
σατε. ταῦτα εἶπε, καὶ περιφῦντες ἀνεπαύοντο, καὶ τὰ πρῶτα
τῶν Ἀφροδίτης ἐρώτων ἀπήλαυον. ἐφιλονείκουν δὲ δι' ὅλης νυκτὸς
πρὸς ἀλλήλους φιλοτιμούμενοι τίς φανεῖται μᾶλλον ἐρῶν.

Dixit, et totam eius faciem exosculatur, admovet suis oculis comas, macerat coronas lacrymis, et suaviando labra labellis consuit. Ita quae suo quisque animo habebat, per labra in alterius animum osculando transmittebat. Ac puella quidem adolescentis oculos dissuavians, o vos, inquit, qui me toties contristastis, qui primum mihi infixistis amoris aculeum, vos quondam superbi, nunc amantes, praeclare mihi inserviistis, quippe qui mei amorem in Habrocomis animum introduxistis! Idcirco vos dissuavior, vobisque hosce adplico meos oculos, Habrocomis itidem ministros. Sic vos vero semper eadem spectetis, neque aliam Habrocomi venustam puellam ostendite, neque mihi alius quis pulcher videatur! Regite animos nostros, quemque in iis amorem accendistis, eumdem quoque in iis custodite. Haec illa. Inde prima Veneris gaudia cepere, et mutuis amplexibus iuncti requievere. Totam porro noctem inter se contendebant uter magis amare videretur.

ι΄. Ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἀνίσταντο πολὺ μὲν ἡδίονες, πολὺ δὲ εὐθυμότεροι, ἀπολαύσαντες ἀλλήλων ὧν ἐπεθύμησαν χρόνων καλῶν. ἑορτὴ δὲ ἦν ἅπας ὁ βίος αὐτοῖς, καὶ μεστὰ εὐωχίας πάντα, καὶ ἤδη καὶ τῶν μεμαντευμένων λήθη; ἀλλ᾽ οὐχὶ τὸ εἱμαρμένον ἐπελέληστο, ἀλλ᾽ οὐδὲ ὅτῳ ἐδόκει ταῦτα θεῷ ἠμέλει. χρόνου δὲ διελθόντος ὀλίγου ἔγνωσαν οἱ πατέρες ἐκπέμπειν αὐτοὺς τῆς πόλεως κατὰ τὰ βεβουλευμένα; ἤμελλόν τε γὰρ ἄλλην ὄψεσθαι γῆν καὶ ἄλλας πόλεις, καὶ τὸν τοῦ θεοῦ χρησμὸν, ὡς οἷόν τε ἦν, παραμυθήσασθαι, ἀπαλλαγέντες χρόνῳ τινὶ Ἐφέσου. παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον: ναῦς τε μεγάλη, καὶ ναῦ-
13 ται πρὸς ἀναγωγὴν ἕτοιμοι, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο: πολλὴ μὲν ἐσθὴς καὶ ποικίλη, πολὺς δὲ ἄργυρος καὶ χρυσὸς, ἥ τε τῶν σιτίων ὑπερβάλλουσα ἀφθονία. θυσίαι δὲ πρὸ τῆς ἀναγωγῆς τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ εὐχαὶ δήμου παντὸς, καὶ δάκρυα πάντων, ὡς μελλόντων ἀπαλλάττεσθαι παίδων κοινῶν. ἦν δὲ ὁ πλοῦς αὐτοῖς ἐπ᾽ Αἴγυπτον

X. Ubi illuxit, multo hilariores, ac multo alacriores surrexere, quoniam ex se invicem eum ceperant fructum, quem diu expetiverant. Vita omnis erat eis quasi festus dies: omnia conviviis plena, iamque etiam vaticinia oblivioni data; verum nec fatum eorum deposuerat memoriam, nec vero a deo, cui ita placitum erat, negligebantur. Non multo post decreverunt parentes eos ex urbe amandare, quemadmodum deliberatum fuerat; debebant enim alias terras aliasque urbes visere, et ab Epheso aliquamdiu digressi, dei effata, quoad liceret, mitigare. Parantur adeo ad discessum omnia: magna navis cum nautis ad deducendum promptis, quae rebus necessariis quibusque, multis ac variis vestibus, multo item argento et auro, commeatus denique copia abundantissima oneratur. Ante vero quam e portu solverent, Dianae sacra fiunt, universo populo vota faciente, lacrymasque fundente, communibus veluti gnatis discessuris. Navigationem versus Aegyptum paraverant:

παρεσκευασμένος: ὡς δ' ἦλθεν ἡ τῆς ἀναγωγῆς ἡμέρα, πολλοὶ μὲν οἰκέται, πολλαὶ δὲ θεράπαιναι. μελλούσης δὲ τῆς νεὼς ἐπανάξεσθαι, πᾶν μὲν τὸ Ἐφεσίων [πλῆθος] παρῆν παραπεμπόντων, πολλαὶ δὲ καὶ τῶν ..... μετὰ λαμπάδων καὶ θυσιῶν. ἐν τούτῳ μὲν οὖν ὁ Λυκομήδης καὶ ἡ Θεμιστὼ, πάντων ἅμα ἐν ὑπομνήσει γενόμενοι, τοῦ χρησμοῦ, τοῦ παιδὸς, τῆς ἀποδημίας, ἔκειντο εἰς γῆν ἀθυμοῦντες. ὁ δὲ Μεγαμήδης καὶ ἡ Εὐίππη ἐπεπόνθησαν μὲν τὰ αὐτὰ, εὐθυμότεροι δὲ ἦσαν, τὰ τέλη σκοποῦντες τῶν μεμαντευμένων. ἤδη μὲν οὖν ἐθορύβουν οἱ ναῦται, καὶ ἐλύετο τὰ πρυμνήσια, καὶ ὁ κυβερνήτης τὴν αὐτοῦ χώραν κατελάμβανε, καὶ ἡ ναῦς ἀπεκινεῖτο. βοὴ δὲ τῶν ἀπὸ τῆς γῆς πολλὴ, καὶ τῶν ἐν τῇ νηὶ συμμιγής: τῶν μὲν, ὦ παῖδες λεγόντων φίλτατοι! ἆρα ἔτι ὑμᾶς οἱ φῦντες ὀψόμεθα? τῶν δὲ, ὦ πατέρες! ἆρα ὑμᾶς ἀποληψόμεθα? δάκρυα δὴ καὶ οἰμωγὴ, καὶ ἕκαστος ὀνομαστὶ τὸν οἰκεῖον ἐκάλει, μέγα εἰς ὑπόμνησιν ἀλλήλοις ἐγκαταλιπόντες τὸ ὄνομα.

quumque dies adesset ad solvendum, multi famuli multaeque ancillae [eos comitabantur.] Ubi vero in eo erat navis ut e portu educeretur, aderat prosequens eos omnis Ephesiorum [multitudo,] plurimae etiam [sacrae virgines] cum lampadibus et quae ad sacrificia pertinent. Interea Lycomedes et Themisto cunctorum secum recordati, oraculi, filii, eiusque peregrinationis, humi iacebant abiecto animo. Eodem quidem modo Megamedes et Euippe adficiebantur, at alacriorem tamen gerebant animum, finem respicientes vaticiniorum. Iam nautarum fit tumultus, solvuntur retinacula, gubernator locum suum occupat, deducitur navis, tolliturque clamor magnus cum eorum qui erant in litore, tum navigantium commixtus: illis quidem exclamantibus: carissimi liberi, dabiturne nobis, qui vos genuimus, iterum vos adspicere? his vero: o parentes, numnam vos recuperabimus? Mox lacrymae et eiulatus, cognatum ac familiarem quisque suum nomine adpellant, magnum invicem recordationis subsidium in animo nomen relinquentes.

14 ὁ δὲ Μεγαμήδης φιάλην λαβὼν καὶ ἐπισπένδων ηὔχετο, ὡς ἐξάκουστον εἶναι τοῖς ἐν τῇ νηΐ: ὦ παῖδες, λέγων, μάλιστα μὲν εὐτυχοῖτε, καὶ φύγοιτε τὰ σκληρὰ τῶν μαντευμάτων, καὶ ὑμᾶς ἀνασωθέντας ὑποδέξαιντο Ἐφέσιοι, καὶ τὴν φιλτάτην ἀπολάβοιτε πατρίδα! εἰ δὲ ἄλλο συμβαίη, τοῦτο μὲν ἴστε, οὐδὲ ἡμᾶς ἔτι ζησομένους: προΐεμεν δὲ ὑμᾶς ὁδὸν μὲν δυστυχῆ, ἀλλ' ἀναγκαίαν. ἔτι λέγοντα ἐξιόντα ἐπέσχε τὰ δάκρυα. καὶ οὗτοι ἀπῄεσαν εἰς τὴν πόλιν, τοῦ πλήθους αὐτοὺς θαῤῥεῖν παρακαλοῦντος.

ιά. Ὁ δὲ Ἁβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία ἀλλήλοις περιφῦντες ἔκειντο πολλὰ ἀνανοοῦντες, τοὺς πατέρας οἰκτείροντες, τῆς πατρίδος ἐπιθυμοῦντες, τὸν χρησμὸν δεδοικότες, τὴν ἀποδημίαν ὑποπτεύοντες; παρεμυθεῖτο δ' αὐτοὺς εἰς ἅπαντα ὁ μετ' ἀλλήλων πλοῦς. κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν οὐρίῳ χρησάμενοι πνεύματι, διανύσαντες τὸν πλοῦν, εἰς Σάμον κατήντησαν, τὴν τῆς Ἥρας ἱερὰν νῆσον. κἀνταῦθα θύσαντες, καὶ δειπνοποιησάμενοι, πολλὰ εὐξάμενοι, τῆς νυκτὸς

Tum Megamedes accepta patera libansque precatur ita uti navigantes exaudire possent: o liberi, inquit, estote felices quam maxime, effugite quae in oraculis sunt dira, vos incolumes servatos recipiant Ephesii, et carissima patria rursum potiamini! Sin aliter evenerit, hoc quidem scitote, neque nos amplius in vita esse mansuros: committimus autem vos itineri aerumnoso quidem, sed necessario. Adhuc loquentem obortae lacrymae cohibuerunt. Inde parentes in urbem redierunt, cohortante populo, ut bono sint animo.

XI. Habrocomes vero et Anthia mutuis amplexibus circumfusi iacebant, multa secum ipsis recolentes: parentum miserebantur, patriam adpetebant, metuebant sibi ex oraculi responso, peregrinationem habebant suspectam; sed horum omnium solatium communis navigatio praebebat. Ac illa quidem die secundo vento usi, confecto cursu, Samum, Iunoni sacram insulam, devenerunt. Ibi sacrificant, coenant, multa precantur, et nocte instante in altum

ἐπιγινομένης ἐπανήγοντο. καὶ ἦν ὁ πλοῦς αὐτοῖς οὔριος, λόγοι δὲ ἐν αὐτοῖς πολλοὶ πρὸς ἀλλήλους: ἆρα ἡμῖν ὑπάρξει συγκαταβιῶναι μετ' ἀλλήλων? καὶ δήποτε ὁ Ἁβροκόμης, μέγα ἀναστενάξας, ἐν ὑπομνήσει τῶν ἑαυτοῦ γενόμενος, Ἀνθία, ἔφησε, τῆς ψυχῆς μοι ποθεινοτέρα, μάλιστα μὲν εὐτυχεῖν εἴη καὶ σώζεσθαι μετ' ἀλλήλων! ἂν δ' ἄρα τι εἴη πεπρωμένον παθεῖν, καί πως ἀλλήλων ἀπαλλαγῶμεν, ὀμόσωμεν ἑαυτοῖς, φιλτάτη, ὡς σὺ μὲν ἐμοὶ με- I:
νεῖς ἁγνὴ, καὶ ἄλλον ἄνδρα οὐχ ὑπομενεῖς, ἐγὼ δὲ, ὅτι οὐκ ἂν ἄλλῃ γυναικὶ συνοικήσαιμι. ἀκούουσα δὲ Ἀνθία, μέγα ἀνωλόλυξε, καὶ τί ταῦτα, ἔφησεν, Ἁβροκόμη πεπίστευκας, ὅτι ἐὰν ἀπαλλαγῶ σου, περὶ ἀνδρὸς ἔτι κατ' ἐμοῦ σκέψῃ? ἥτις οὐδὲ ζήσομαι τὴν ἀρχὴν ἄνευ σοῦ: ὡς ὀμνύω τε τὴν πάτριον ἡμῖν θεὸν, τὴν μεγάλην Ἐφεσίων Ἄρτεμιν, καὶ ταύτην ἣν διανύομεν θάλατταν, καὶ τὸν ἐπ' ἀλλήλους ἡμᾶς καλῶς ἐκμήναντα θεὸν, ὡς ἐγὼ καὶ βραχύ τι ἀποσπασθεῖσά σου, οὔτε ζήσομαι, οὔτε τὸν ἥλιον ὄψομαι.

provehuntur. Prospera rursum navigatione adsiduus fit inter eos sermo. Licebitne nobis una semper coniunctam vitam vivere? Ac tandem Habrocomes, dum res suas secum recogitat, alte ingemiscens, o Anthia, inquit, mea mihi vita carior, contingat nobis quidem ante omnia esse felicibus, utque simul servemur incolumes! verum si est in fatis nos quidpiam pati, aut quoquo modo divelli, age, dulcissima, iureiurando nos mutuo obstringamus, tu quidem, te mihi castam servaturam, neque alium virum passuram; ego vero, me aliam mulierem in contubernium non recepturum. Ut haec audivit Anthia, vehementer plorare coepit, atque quid est, inquit, quod tibi istud tam credibile fuit Habrocome, ut, si abs te distrahar, etiamnum de marito, quod ad me adtinet, cogitaveris? quae prorsus ne vivam quidem sine te: quare testor patriam nostram deam, magnam Ephesiorum Dianam, et hoc quod navigamus aequor, cumque qui mutuo amore pulcre nos incendit deum, me vel paullisper a te avulsam, nec victuram esse, neque solem adspecturam.

ταῦτα ἔλεγεν ἡ Ἀνθία, ἐπώμνυε δὲ καὶ ὁ Ἁβροκόμης, καὶ ὁ καιρὸς αὐτῶν ἐποίει τοὺς ὅρκους φοβερωτέρους. ἐν τούτῳ δὲ ἡ ναῦς Κῶ μὲν παραμείβει καὶ Κνίδον, κατεφαίνετο δὲ ἡ Ῥοδίων νῆσος μεγάλη καὶ καλὴ, καὶ αὐτοὺς ἐνταῦθα ἔδει καταχθῆναι πάντως, δεῖν γὰρ, ἔφασκον οἱ ναῦται, καὶ ὑδρεύσασθαι, καὶ αὐτοὺς ἀναπαύσασθαι, μέλλοντας εἰς μακρὸν ἐμπεσεῖν πλοῦν. κατήγετο δὲ ἡ ναῦς εἰς Ῥόδον, καὶ ἐξέβαινον οἱ ναῦται, ἐξῄει δὲ ὁ Ἁβροκόμης ἔχων μετὰ χεῖρα τὴν Ἀνθίαν.

ιβʹ. Συνῄεσαν δὲ πάντες οἱ Ῥόδιοι, τὸ κάλλος τῶν παίδων καταπεπληγότες, καὶ οὐκ ἔστιν, ὅστις τῶν ἰδόντων παρῆλθε σιωπῶν. ἄλλοι μὲν ἔλεγον ἐπιδημίαν ἐκ τῶν θεῶν, οἱ δὲ προσεκύνουν καὶ προσηύχοντο. ταχὺ δὲ δι' ὅλης τῆς πόλεως διεπεφοιτήκει τὸ ὄνομα Ἁβροκόμου καὶ Ἀνθίας. ἐπεύχονται δὲ αὐτοῖς δημοσίᾳ, καὶ θυ-
16 σίας τε θύουσι πολλὰς, καὶ ἑορτὴν ἄγουσι τὴν ἐπιδημίαν αὐτῶν. οἱ δὲ τήν τε πόλιν ἅπασαν ἐξιστόρησαν, καὶ ἀνέθεσαν εἰς τὸ τοῦ

Haec Anthia posteaquam dixisset, in eadem verba iuravit et Habrocomes, ipsa loci ac temporis opportunitate iuriiurando eorum terrorem addente. Interea navis Coum et Gnidum praetervehitur, datque se in conspectum magna et pulcra Rhodiorum insula, quo eos adpellere omnino oportebat, cum aquandi caussa, ut aiebant nautae, tum etiam quiescendi, quod diuturna immineret navigatio. Iam vero Rhodum subducta navi, nautae descendunt, atque egreditur etiam Habrocomes manu tenens Anthiam.

XII. Convenerant omnes Rhodii, quos valde perculit adolescentum forma, nemoque erat, qui iis conspectis tacitus praeteriret. Aiebant nonnulli adventum esse deorum, adorabant alii et supplicabant. Extemplo per urbem universam it nomen Habrocomis et Anthiae. Publice iis preces adhibent, multas mactant victimas, et diem adventus eorum festum instituunt. Illi vero, postquam totam urbem perlustrassent, auream gravem armaturam in Solis templo con-

Ἡλίου ἱερὸν πανοπλίαν χρυσῆν, καὶ ἐπέγραψαν εἰς ὑπόμνημα ἐπίγραμμα τῶν ἀναθέντων:

Οἱ ξεῖνοι τάδε σοι χρυσήλατα τεύχε᾽ ἔθηκαν
Ἀνθία Ἁβροκόμης θ᾽ ἱερῆς Ἐφέσοιο πολῖται.

Ταῦτα ἀναθέντες, ὀλίγας ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ μείναντες, ἐπειγόντων τῶν ναυτῶν, ἀνήγοντο ἐπισιτισάμενοι, παρέπεμπε δὲ αὐτοὺς ἅπαν τὸ Ῥοδίων πλῆθος. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐφέροντο οὐρίῳ πνεύματι, καὶ ἦν αὐτοῖς ὁ πλοῦς ἄσμενος, κἀκείνην τε τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα ἐφέροντο ἀναμετροῦντες τὴν Αἰγυπτίαν καλουμένην θάλατταν. τῇ δὲ δευτέρᾳ ἐπέπαυτο μὲν ὁ ἄνεμος, γαλήνη δὲ, καὶ ὁ πλοῦς βραδὺς, καὶ ναυτῶν ῥᾳθυμία, καὶ πότος ἐν τούτῳ, καὶ μέθη, καὶ ἀρχὴ τῶν μεμαντευμένων. τῷ δὲ Ἁβροκόμῃ ἐφίσταται γυνὴ ὀφθῆναι φοβερὰ, τὸ μέγεθος ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἐσθῆτα ἔχουσα φοινικῆν; ἐπιστᾶσα δὲ τὴν ναῦν, ἐδόκει καίειν, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἀπόλλυσθαι, αὐτὸν δὲ μετὰ τῆς Ἀνθίας διανή-

secrarunt, atque in dedicantium memoriam hocce epigramma inscripserunt:

Aurea dona tibi ponunt haec arma lubentes,
Habrocomes, Ephesi cives, atque Anthia sacrae.

His consecratis, per paucos dies in insula commorati sunt, atque nautis properantibus, commeatu instructi, solvunt, universa Rhodiorum multitudine eos prosequente. Ac initio quidem secundo vento iucundaque navigatione vecti, die illo, et nocte insequenti per Aegyptium, quod vocant, mare cursum metiuntur. Postero autem die, silentibus ventis, mari tranquillo, tarda erat navigatio: inde nautarum desidia,[1] compotationes, ebrietas, et praedictionum primordium. Habrocomi [secundum quietem] adparuit mulier horribili adspectu, magnitudine supra humanam, puniceam vestem induta; quae, navim sistens, visa est eam incendere, ut ceteri quidem perirent, ipse vero cum Anthia enataret. Hac ille visione tum

χέσθαι. ταῦτα ὡς εὐθὺς εἶδεν, ἐταράχθη, καὶ προσεδόκα τὸ δεινὸν ἐκ τοῦ ὀνείρατος, καὶ τὸ δεινὸν ἐγίνετο.

ιγ'. Ἔτυχον μὲν ἐν Ῥόδῳ πειραταὶ παρορμοῦντες αὐτοῖς, Φοίνικες τὸ γένος, ἐν τριήρει μεγάλῃ, παρώρμουν δὲ ὡς φορτίον ἔχον-
17 τες, καὶ πολλοὶ καὶ γεννικοί. οὗτοι καταμεμαθήκεσαν ἐν τῇ νηὶ ὅτι χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ ἀνδράποδα, πολλὰ καὶ τίμια. διέγνωσαν οὖν, ἐπιθέμενοι, τοὺς μὲν ἀντιμαχομένους ἀποκτιννύειν. τοὺς δὲ ἄλλους ἄγειν εἰς Φοινίκην πραθησομένους, καὶ τὰ χρήματα: κατεφρόνουν δὲ ὡς οὐκ ἀξιομάχων αὐτῶν. τῶν δὲ πειρατῶν ὁ ἔξαρχος Κόρυμβος ἐκαλεῖτο, νεανίας ὀφθῆναι μέγας, φοβερὸς τὸ βλέμμα, κόμη ἦν αὐτῷ αὐχμηρὰ καθειμένη. ὡς δὲ ταῦτα οἱ πειραταὶ ἐβουλεύσαντο, τὰ μὲν πρῶτα παρέπλεον ἡσυχῇ τοῖς περὶ Ἁβροκόμην, τελευταῖον δὲ (ἦν μὲν περὶ μέσον ἡμέρας, ἔκειντο δὲ πάντες οἱ ἐν τῇ νηὶ ὑπὸ μέθης καὶ ῥαθυμίας, οἱ μὲν καθεύδοντες, οἱ δὲ ἀλύοντες) ἐφίστανται δὴ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον ἐλαυνο-

perterritus, grave quiddam ex insomniis exspectabat, quod et supervenit.

XIII. Forte, dum Rhodi commorabantur, stationem iuxta eos nacti erant in magna triremi piratae genere Phoenices, qui navem adplicuerant tamquam merces advehentes, et numero plurimi ac strenui erant. Didicerant isti, aurum inesse navi et argentum, mancipia item, multaque magni pretii. Decreverant igitur eos per insidias adoriri, qui armis contenderent interficere, ceteros in Phoenicem cum reliqua praeda vendendos abducere: spernebant eos scilicet tamquam pugnae impares. Piratarum princeps Corymbus vocabatur, iuvenis adspectu grandis, vultu terribili, coma squalida et demissa. Hoc piratae consilio capto, primum iuxta Habrocomen placide navigant, tandem vero (meridies erat fere, iacebantque in navi omnes ebrietate et desidia partim sopiti, partim languentes atque animo remissi,) Corymbus cum suis impulsa triremi.

μένῃ τῇ νηΐ, τριήρης ἦν, σὺν ὀξύτητι πολλῇ, ὡς δὲ πλησίον ἐγένοντο, ἀνεπήδησαν ἐπὶ τὴν ναῦν ὡπλισμένοι, τὰ ξίφη γυμνὰ ἔχοντες. κἀνταῦθα οἱ μὲν ἐῤῥίπτουν ἑαυτοὺς ὑπ᾽ ἐκπλήξεως εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπώλλυντο, οἱ δὲ ἀμύνεσθαι θέλοντες ἀπεσφάξαντο. ὁ δὲ Ἁβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία περιτρέχουσι τῷ Κορύμβῳ τῷ πειρατῇ, καὶ λαβόμενοι τῶν γονάτων αὐτοῦ, τὰ μὲν χρήματα, ἔφασαν, ὦ δέσποτα, καὶ ἡμᾶς οἰκέτας ἔχε, φεῖσαι δὲ τῆς ψυχῆς, καὶ μηκέτι φόνευε τοὺς ἑκόντας ὑποχειρίους σοι γενομένους: μὴ πρὸς αὐτῆς θαλάσσης, μὴ πρὸς δεξιᾶς τῆς σῆς. ἀγαγὼν δὲ ἡμᾶς ὅποι θέλεις, ἀπόδου τοὺς σοὺς οἰκέτας, μόνον οἴκτειρον ἡμᾶς, ὑφ᾽ ἑνὶ ποιήσας δεσπότῃ.

ιδ΄. Ἀκούσας ὁ Κόρυμβος, εὐθὺς μὲν ἐκέλευσε φείσασθαι φο- 18
νεύοντας, μεταθέμενος δὲ τὰ τιμιώτερα τῶν φορτίων, καὶ τὸν Ἁβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν, ἄλλους τε τινὰς τῶν οἰκετῶν ὀλίγους, ἐνέπρησε τὴν ναῦν: καὶ οἱ λοιποὶ πάντες κατεφλέχθησαν; τὸ γὰρ πάντας ἄγειν οὔτε ἠδύνατο, οὔτε ἀσφαλὲς ἑώρα. ἦν δὲ τὸ θέαμα ἐλεεινὸν,

magna celeritate se Habrocomis navi admovet, et quum proxime accessissent, armati, nudatis gladiis in eam insiliunt. Tum vero sese alii perterriti in mare deiiciunt, ac pereunt, alii dum se defendere conantur, interficiuntur. Habrocomes et Anthia ad praedonem Corymbum adcurrunt, eiusque genua amplexi, bona quidem nostra, inquiunt, here, et nos ipsos servos tibi habeto, at parce vitae, neque iam ultro se tibi subiicientes, occide: quod te per hoc ipsum mare, per hanc tuam dextram obtestamur. Quo vis abduc nos, vende servos tuos, in hoc dumtaxat nostri miserere, ut uni hero tradas.

XIV. His auditis Corymbus, statim, ut caedere desisterent, suis imperavit, traductisque sarcinis pretiosioribus, Habrocome item et Anthia, aliisque paucis quibusdam servis, navem incendit: ita ceteri omnes exusti sunt; etenim abducere cunctos nec poterat, nec tutum esse videbat. Miserabile vero spectaculum erat, hinc

τῶν μὲν ἐν τῇ τριήρει ἀναγομένων, τῶν δὲ ἐν τῇ νηὶ φλεγομένων, τὰς χεῖρας ἐκτεινόντων, καὶ ὀλοφυρομένων. καὶ οἱ μὲν ἔλεγον: ποῖ ποτὲ ἀχθήσεσθε δεσπόται? τίς ὑμᾶς ὑποδέξεται γῆ? καὶ τίνα πόλιν οἰκήσετε? οἱ δὲ: ὦ μακάριοι οἱ μέλλοντες ἀποθνήσκειν εὐτυχῶς πρὸ τοῦ πειραθῆναι δεσμῶν, πρὸ τοῦ δουλείαν λῃστρικὴν ἰδεῖν! ταῦτα λέγοντες, οἱ μὲν ἀνήγοντο, οἱ δὲ κατεφλέγοντο. ἐν τούτῳ δὲ ὁ τροφεὺς τοῦ Ἁβροκόμου, πρεσβύτης ἤδη σεμνὸς ἰδεῖν, καὶ διὰ τὸ γῆρας ἐλεεινὸς, οὐκ ἐνεγκὼν ἀναγόμενον τὸν Ἁβροκόμην, ῥίψας ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνήχετο ὡς καταληψόμενος τὴν τριήρη: ποῖ με καταλείψεις τέκνον, λέγων, τὸν γέροντα, τὸν παιδαγωγὸν, ποῖ δὲ ἀπερχόμενος Ἁβροκόμη? αὐτὸς ἀπόκτεινόν με τὸν δυστυχῆ, καὶ θάψον; τί γάρ ἐστί μοι ζῆν ἄνευ σοῦ? ταῦτα ἔλεγε, καὶ τέλος ἀπελπίσας ἔτι Ἁβροκόμην ὄψεσθαι, παραδοὺς ἑαυτὸν τοῖς κύμασιν, ἀπέθανε. τοῦτο δὲ καὶ Ἁβροκόμῃ πάντων ἦν ἐλεεινότατον; καὶ γὰρ τὰς χεῖρας ἐξέτεινε τῷ πρεσβύτῃ, καὶ τοὺς πειρα-

eorum, qui in triremi avehebantur, illinc eorum, qui in navi amburebantur, manus tendebant, atque eiulabant. Et isti quidem clamabant: quonam heri abducemini? quae vos terra excipiet? quam urbem incoletis? illi vero: o vos beati, qui fortunate iam estis morituri priusquam vincula experiamini, praedonumque servitutem videatis! Haec inter dicta avehebantur isti, illi comburebantur. Tum vero Habrocomis paedagogus, senex iam, adspectu venerabilis, et propter aetatem miserandus, abductum Habrocomen videre non sustinens, in mare sese praecipitans natabat, ut triremem adsequeretur. Ubi me, inquit, deseres, mi fili, senem paedagogum, et quo abiens, Habrocome? Quin tu ipse me miserum occide, et sepulcro conde; qui enim vivam sine te? Haec ille: ac tandem Habrocomen in posterum videre desperans, fluctibus sese tradidit, atque interiit. Hoc quoque omnium luctuosissimum accidit Habrocomi; etenim manus protendit seni, ac piratas hortatus est, uti

τὰς ἀναλαμβάνειν παρεκάλει· οἱ δὲ οὐδένα λόγον ποιησάμενοι,
διανύοντες ἡμέραις τρισὶ τὸν πλοῦν, κατήχθησαν εἰς πόλιν τῆς Φοι- 19
νίκης Τύρον, ἔνθα ἦν τοῖς πειραταῖς τὰ οἰκεῖα. ἦγον δὲ αὐτοὺς εἰς αὐτὴν μὲν τὴν πόλιν οὐχὶ, εἰς πλησίον δέ τι χωρίον ἀνδρὸς ἄρχοντος ληστηρίου, Ἀψύρτου τοὔνομα, οὗ καὶ ὁ Κόρυμβος ἦν ὑπηρέτης, ἐπὶ μισθῷ καὶ μέρει τῶν λαμβανομένων. ἐν δὲ τῷ τοῦ πλοῦ διαστήματι, ἐκ πολλῆς τῆς καθ' ἡμέραν ὄψεως, ἐρᾷ ὁ Κόρυμβος τοῦ Ἁβροκόμου, καὶ σφοδρὸν ἔρωτα, καὶ αὐτὸν πρὸς τὸ μειράκιον συνήθεια ἐπὶ πλέον ἐξέκαιε. καὶ ἐν μὲν τῷ πόνῳ οὔτε πεῖσαι δυνατὸν ἐδόκει εἶναι, (ἑώρα γὰρ ὡς διάκειται μὲν ὑπὸ ἀθυμίας πονήρως, ἑώρα δὲ καὶ τῆς Ἀνθίας ἐρῶντα) ἀλλὰ καὶ τὸ βιάζεσθαι χαλεπὸν εἶναι αὐτῷ κατεφαίνετο, ἐδεδοίκει γὰρ μή τι ἑαυτὸν ἐργάσηται δεινόν.

ιε'. Ἐπεὶ δὲ κατήχθησαν εἰς Τύρον, οὐκέτι καρτερῶν, τὰ μὲν πρῶτα ἐθεράπευε τὸν Ἁβροκόμην, καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλει, καὶ πᾶσαν ἐπιμέλειαν προσέφερεν· ὁ δὲ ἐλεοῦντα τὸν Κόρυμβον ἐνόμιζεν

eum susciperent; verum illi, nihil curantes, tridui navigatione peracta, ad Phoeniciae urbem Tyrum adpulerunt, ubi erant piratis domicilia. Ac in urbem quidem ipsam eos non deduxerunt, sed in vicinam Apsyrti cuiusdam praedonum ducis sedem, cui et Corymbus minister erat, mercede et praedae parte conductus. Inter navigationis spatium, ex crebro quotidiano adspectu, Corymbus amare coepit Habrocomen, ac vehementi quidem amore, accendebatque eum maiorem in modum familiaritas cum adolescente. Et inter ipsum quidem cursum fieri non posse putabat ut flecteret; (videbat enim eum aegritudine premi, et animadvertebat Anthiae amore esse captum,) at vero vim inferre periculosum esse adparebat, metuebat quippe ne quid gravius in sese admitteret.

XV. Ubi autem Tyrum adpulerunt, durare amplius non valens, initio quidem observabat Habrocomen, hortabatur bono esse animo, omnibusque officiis prosequebatur; iste vero existimabat Corymbum

αὐτοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν· τὸ δεύτερον δὲ ἀνακοινοῦται ὁ Κόρυμβος τὸν ἔρωτα τῶν συλλῃστῶν τινι, Εὐξείνῳ τὸ ὄνομα, καὶ δεῖται βοηθὸν γενέσθαι, καὶ συμβουλεῦσαι τίνι τρόπῳ δυνήσεται πεῖσαι τὸ μειράκιον. ὁ δὲ Εὔξεινος ἄσμενος ἀκούει τὰ περὶ τοῦ Κορύμβου, (καὶ γὰρ αὐτὸς ἐπ᾽ Ἀνθίᾳ διέκειτο πονήρως, καὶ ἤρα τῆς κόρης φοβερὸν ἔρωτα) λέγει δὲ πρὸς τὸν Κόρυμβον καὶ τὰ αὑτοῦ, καὶ συνεβούλευσε μὴ ἐπὶ πλέον ἐπανιᾶσθαι, ἀλλὰ ἔργου ἔχεσθαι· καὶ γὰρ, ἔφη, σφόδρα ἀγεννὲς κινδυνεύοντας καὶ παραβαλλομένους μὴ ἀπολαύειν μετὰ ἀδείας ὧν ἐκτησάμεθα πόνῳ· δυνησόμεθα δὲ αὐτοὺς, ἔλεγεν, ἐξαιρέτους παρ᾽ Ἀψύρτου λαβεῖν δωρεάν. ταῦτα εἰπὼν, ῥαδίως ἔπειθεν αὐτὸν ἐρῶντα, καὶ δὴ συντίθενται κατὰ ταὐτὰ τοὺς ὑπὲρ ἀλλήλων ποιήσασθαι λόγους, καὶ πείθειν οὗτος μὲν Ἁβροκόμην, Κόρυμβος δὲ Ἀνθίαν.

ιϛ΄. Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἔκειντο ἄθυμοι, πολλὰ προσδοκῶντες, ἀλλήλοις διαλεγόμενοι, συνεχὲς ὀμνύοντες τηρήσειν τὰ συγκεί-

sui misertum hoc sibi studium navare, deinde autem socium quemdam praedonem, nomine Euxinum, amoris sui conscium facit, rogat uti sibi adiutor sit, consiliumque det quonam modo perducere possit adolescentem. Laetus ista Corymbi audit Euxinus, (etenim ipse Anthiae desiderio conficiebatur, puellamque saevo amore deperibat,) sua porro Corymbo narrat, et ne ulterius sese adflictet, sed instet operi suadet: valde enim, inquit, ignavum fuerit, dimicantes intrepide nos discrimini obiicere, at labore partis fidenter non frui: licebit autem delectos hos ab Apsyrto dono accipere. Quae quum dixisset, facile amanti persuadet, atque adeo paciscuntur inter se pari modo alter pro altero verba facere, et hic quidem Habrocomen perducere, Corymbus vero Anthiam.

XVI. Eodem tempore iacebant illi animo abiecto, multa de iis quae futura opinabantur invicem sermocinantes, atque idemtidem iu-

μενα. ἔρχονται δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁ Κόρυμβος καὶ ὁ Εὔξεινος, καὶ φράσαντες ἰδίᾳ τι θέλειν εἰπεῖν, ἀπάγουσι καθ᾽ αὐτοὺς ὁ μὲν τὴν Ἀνθίαν, ὁ δὲ τὸν Ἁβροκόμην· τοῖς δὲ αἵ τε ψυχαὶ ἐκραδαίνοντο, καὶ οὐδὲν ὑγιὲς ὑπενόουν. λέγει οὖν ὁ Εὔξεινος πρὸς τὸν Ἁβροκόμην ὑπὲρ Κορύμβου· μειράκιον, εἰκὸς μὲν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ φέρειν χαλεπῶς, οἰκέτην μὲν ἐξ ἐλευθέρου γενόμενον, πένητα δὲ ἀντ᾽ εὐδαίμονος; δεῖ δέ σε τῇ ψυχῇ πάντα λογίσασθαι, καὶ στέργειν τὸν κατέχοντα δαίμονα, καὶ τοὺς γενομένους δεσπότας ἀγαπᾷν. ἴσθι γὰρ, ὡς ἔνεστί σοι καὶ εὐδαιμοσύνην καὶ ἐλευθερίαν ἀπολαβεῖν, εἰ θελήσεις πείθεσθαι τῷ δεσπότῃ Κορύμβῳ· ἐρᾷ γάρ σου σφοδρὸν ἔρωτα, καὶ πάντων ἕτοιμός ἐστι δεσπότην ποιεῖν τῶν ἑαυτοῦ. πείσῃ δὲ χαλεπὸν μὲν οὐδὲν, εὐνούστερον δὲ σεαυτῷ τὸν δεσπότην ἐργάσῃ. ἐννόησον δὲ ἐν οἷς ὑπάρχεις· βοηθὸς μὲν οὐδεὶς, γῆ δὲ αὕτη ξένη, καὶ δεσπόται λῃσταὶ, καὶ οὐδεμία τιμωρίας ἀποφυγὴ ὑπερηφανήσαντι Κόρυμβον. τί δέ σοι γυναικὸς δεῖ νῦν καὶ πραγμάτων? τί δὲ 21

rantes se pacta conventa servaturos. Tum Corymbus et Euxinus ad eos accedunt, et aliquid aientes seorsum dicere velle, secum abducunt ille Anthiam, iste Habrocomen: quibus animi palpitabant, nihil boni subesse suspicantibus. Euxinus igitur pro Corymbo Habrocomen sic adloquitur. Par est quidem, adolescens, aegre ferre te calamitatem istam, utpote servus e libero, pauper e divite factus; verum cum animo tuo reputare cuncta oportet, praesenti fortunae adquiescere, et quos nactus es dominos amare. Scito autem in tua esse potestate prosperitatem ac libertatem recuperare, si Corymbo hero volueris obsequi: nam vehementer te amat, paratusque est rerum suarum omnium te dominum facere. Grave quidem nihil patiere, benevolentiorem vero tibi herum reddes. Quo in statu sis cogita: auxiliator nullus, terra haec ignota, heri piratae, nullumque ultionis effugium Corymbum fastidienti. Quid tibi nunc opus uxore ac sollicitudinibus? Quid amica,

ἐρωμένης, τηλικῷδε ὄντι? πάντα ἀπόῤῥιψον: πρὸς μόνον δεῖ σε τὸν δεσπότην βλέπειν, τούτῳ κελεύσαντι ὑπακούειν. ἀκούσας ὁ Ἁβροκόμης, εὐθὺς μὲν ἀχανὴς ἦν, καὶ οὔτε τί ἀποκρίνεσθαι ηὕρισκεν, ἐδάκρυσε δὲ καὶ ἀνέστενε, πρὸς αὑτὸν ἀφορῶν εἰς οἷα ἄρα ἐλήλυθε, καὶ δὴ λέγει πρὸς τὸν Εὔξεινον: ἐπίτρεψον, δέσποτα, βουλεύσασθαι βραχὺ, καὶ πρὸς πάντα ἀποκρινοῦμαί σοι τὰ ῥηθέντα. καὶ ὁ μὲν Εὔξεινος ἀνεχώρει. ὁ δὲ Κόρυμβος τῇ Ἀνθίᾳ διείλεκτο τὸν ἔρωτα τοῦ Εὐξείνου, καὶ τὴν παροῦσαν ἀνάγκην, καὶ ὅτι δεῖ πάντως αὐτὴν πείθεσθαι τοῖς δεσπόταις; ὑπέσχετο δὲ πολλὰ, καὶ γάμον νόμιμον, καὶ χρήματα πεισθείσῃ, καὶ περιουσίαν. ἡ δὲ αὐτῷ τὰ ὅμοια ἀπεκρίνατο, αἰτησαμένη βραχὺν βουλεύσασθαι χρόνον. καὶ ὁ μὲν Εὔξεινος καὶ ὁ Κόρυμβος μετ᾽ ἀλλήλων ἦσαν περιμένοντες ὅ τι ἀκούσονται, ἤλπιζον δὲ αὐτοὺς ῥᾳδίως πείσειν.

id aetatis quum sis? Abiice haec omnia: unum herum respicere te necessum est, eiusque iussis obtemperare. Haec audiens Habrocomes primum quidem obstupuit, neque inveniebat quidquam quod responderet, sed lacrymabat atque ingemiscebat, secum considerans in quae tandem mala incidisset, deinde vero Euxinum sic adfatur: sine me, here, paullisper deliberare, post ad omnia dicta tibi respondebo. Recessit tum Euxinus. Corymbus itidem Anthiae Euxini amorem exposuerat, praesentemque necessitatem heris usquequaque morem gerendi; multa pollicitus, legitimas nuptias, pecuniam, omniumque rerum abundantiam si pareat. At illa eadem respondit, breve tempus ad deliberandum postulans. Igitur Euxinus et Corymbus exspectabant invicem quid essent audituri, sperabant autem se illos facile esse inducturos.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ ΛΟΓΟΣ Β.

XENOPHONTIS EPHESII

DE

ANTHIA ET HABROCOME

EPHESIACORVM LIBER II.

ά. Ὁ δὲ Ἁβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία ἧκον εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα συνήθως διῃτῶντο, καὶ πρὸς ἀλλήλους εἰπόντες ἅπερ ἠκηκόεσαν, καταβαλόντες ἑαυτοὺς, ἔκλαιον, ὠδύροντο. ὦ πάτερ! ἔλεγον, ὦ μῆτερ! ὦ πατρὶς φιλτάτη! καὶ οἰκεῖοι, καὶ συγγενεῖς! τελευταῖον δὲ ἀνενεγκὼν ὁ Ἁβροκόμης, ὦ κακοδαίμονες, ἔφησεν, ἡμεῖς! τί ἄρα πεισόμεθα ἐν γῇ βαρβάρων πειρατῶν, ὕβρει παραδοθέντες πειρατῶν? ἄρχεται τὰ μεμαντευμένα, τιμωρίαν ἤδη με ὁ θεὸς τῆς ὑπερηφανίας εἰσπράττει. ἐρᾷ Κόρυμβος ἐμοῦ, σοῦ δὲ Εὔξεινος. ὦ

P.22. Edit. Londin.

I. Habrocomes et Anthia cellam in qua habitare consueverant ingressi, dum sibi narrant quae audiverant, humi strati plorabant et lamentabantur. O pater! exclamabant, o mater! o patria carissima! et domestici, atque cognati! Tandem vero se colligens Habrocomes, eheu nos, inquit, infelices! quid demum patiemur in terra barbarorum praedonum, ipsorum iniuriis obiecti? Iam praedictorum initium fit: iam deus arrogantiae meae poenam exigit. Adamat me Corymbus, te Euxinus. O impor-

τῆς ἀκαίρου πρὸς ἑκατέρους εὐμορφίας! εἰς τοῦτο ἄρα μέχρι νῦν
σώφρων ἐτηρήθην, ἵνα ἐμαυτὸν ὑποθῶ λῃστῇ ἐρῶντι τὴν αἰσχρὰν
ἐπιθυμίαν? καὶ τίς ἐμοὶ βίος περιλείπεται, πόρνῃ μὲν ἀντὶ ἀνδρὸς
γενομένῳ, ἀποστερηθέντι δὲ τῆς Ἀνθίας τῆς ἐμῆς? ἀλλ' οὐ μὰ τὴν
23 μέχρις ἄρτι σωφροσύνην ἐκ παιδός μοι σύντροφον, οὐκ ἂν ἐμαυτὸν
ὑποθείην Κορύμβῳ: τεθνήξομαι δὲ πρότερον, καὶ φανοῦμαι νεκρὸς
σώφρων. ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἐπεδάκρυεν. ἡ δὲ Ἀνθία, φεῦ τῶν
κακῶν! εἶπεν, ταχέως δὴ τῶν ὅρκων ἀναγκαζόμεθα, ταχέως τῆς
δουλείας πειρώμεθα. ἐρᾷ τις ἐμοῦ, καὶ πείσειν ἤλπιζεν εἰς εὐνὴν
ἐλεύσεσθαι τὴν ἐμὴν μετὰ Ἁβροκόμην, καὶ συγκατακλιθήσεσθαι,
καὶ ἀπολαύσειν ἐπιθυμίας; ἀλλὰ μὴ οὕτως ἐγὼ φιλόζωος γενοί-
μην, μηθ' ὑπομείναιμι ὑβρισθεῖσα ἰδεῖν τὸν ἥλιον. Δεδόχθω ταῦ-
τα, ἀποθνήσκωμεν Ἁβροκόμη: ἕξομεν ἀλλήλους μετὰ θάνατον,
ὑπ' οὐδενὸς ἐνοχλούμενοι.

β'. Καὶ τοῖς μὲν ταῦτα ἐδέδοκτο. ἐν δὲ τούτοις Ἄψυρτος, ὁ προ-

tunam utrique formam! Ad hoc igitur me tamdiu castum servavi, ut praedoni turpi cupidine flagranti me subiicerem? Quaenam mihi vita reliqua est, qui scortum pro viro evasi, et Anthia mea defraudor? Verum per pudicitiam iuro, usque adhuc a puero mihi contubernalem, me Corymbo neutiquam memet subiecturum: mortem obibo potius, castusque reperiar esse mortuus. His dictis illacrymari coepit. Anthia vero, heu quanta, inquit, mala! cito sane iusiurandum nostrum servare cogimur, cito servitutem experimur. Adamans me quidam, sperabat pellicere, et cubile meum adscendere post Habrocomen, atque una cubare, suamque cupiditatem explere; verum non deprehendar ego tam esse vitae cupida, neque talem perpessa contumeliam solem adspicere sustineam. Decretum est, moriamur Habrocome: tenebimus nos post mortem, a nemine sollicitati.

II. Ac ii quidem ita statuerunt. Inter haec Apsyrtus latrocinii

ἑστὼς τοῦ ληστηρίου, ἡγούμενος ὅτι τε ἥκουσιν οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον, καὶ ὅτι πολλὰ εἶεν καὶ θαυμάσια κομίζοντες χρήματα, ἧκεν εἰς τὸ χωρίον, καὶ εἶδέ τε τοὺς περὶ Ἁβροκόμην, καὶ κατεπλάγη τὴν εὐμορφίαν, καὶ εὐθὺς, μέγα κέρδος νομίζων, ᾐτήσατο ἐκείνους; τὰ μὲν ἄλλα χρήματα καὶ κτήματα καὶ παρθένους, ὅσαι συνελήφθησαν, διένειμε τοῖς περὶ τὸν Κόρυμβον πειραταῖς. ὁ δὲ Εὔξεινος καὶ ὁ Κόρυμβος ἄκοντες μὲν συνεχώρουν τοὺς περὶ τὸν Ἁβροκόμην τῷ Ἀψύρτῳ, συνεχώρουν δ' οὖν ἀνάγκῃ. καὶ οἱ μὲν ἀπηλλάσσοντο, ὁ δὲ Ἄψυρτος, παραλαβὼν τὸν Ἁβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν καὶ οἰκέτας δύο Λεύκωνα καὶ Ῥόδην, ἤγαγεν εἰς τὴν Τύρον. 24 περίβλεπτος δὲ ἦν αὐτῶν ἡ πομπὴ, καὶ πάντες ἐτεθαυμάκεσαν τὸ κάλλος, καὶ ἄνθρωποι βάρβαροι, μήπω πρότερον τοιαύτην ἰδόντες εὐμορφίαν, θεοὺς ἐνόμιζον εἶναι τοὺς βλεπομένους, ἐμακάριζον δὲ τὸν Ἄψυρτον, οἵους οἰκέτας εἴη κεκτημένος. ἀγαγὼν δὲ αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν, παραδίδωσιν οἰκέτῃ πιστῷ, δι' ἐπιμελείας

praefectus, quum accepisset rediisse cum suis Corymbum, magnasque et admirabiles opes adtulisse, in eum locum venerat, utque Habrocomen et Anthiam conspexit, eorum formam demiratus est; quam sibi magno lucro fore intelligens, statim eos sibi dari postulavit; cetera vero, pecunias, supellectilem, et virgines quotquot fuerant captae, Corymbo eiusque sociis piratis divisit. Euxinus et Corymbus inviti quidem Apsyrto concedebant Habrocomen et Anthiam, sed coacti scilicet cesserunt. Inde, illis abeuntibus, Apsyrtus Habrocomen et Anthiam famulosque duos Leuconem et Rhodam adsumptos Tyrum duxit. Spectabilis fuit illorum deductio: demirabantur omnes pulcritudinem, putabantque homines barbari, quibus numquam antea tanta visa esset venustas, deos esse quos conspiciebant, et beatum, qui talia possideret mancipia, praedicabant Apsyrtum. Hic autem illos domum perductos fido famulo tradit, curamque eorum habere iubet, quo videlicet

κελεύσας ἔχειν, ὡς μεγάλα κερδανῶν, ἐι ἀπόδοιτο τῆς ἀξίας αὐτοὺς τιμῆς.

γ΄. Καὶ ὁι μὲν περὶ τὸν Ἁβροκόμην ἐν τούτοις ἦσαν. ἡμερῶν δὲ διαγενομένων ὀλίγων, ὁ μὲν Ἄψυρτος ἐπ᾽ ἄλλην ἐμπορίαν ἐις Συρίαν ἀπῆλθε, θυγατὴρ δὲ ἀυτοῦ, Μαντὼ ὄνομα, ἠράσθη τοῦ Ἁβροκόμου. ἦν δὲ καλὴ καὶ ὡραῖα γάμων ἤδη, πολὺ δὲ τοῦ Ἁβροκόμου κάλλους ἀπελείπετο. ἅυτη ἡ Μαντὼ ἐκ τῆς συνήθους τοῦ Ἁβροκόμου διαίτης ἁλίσκεται, καὶ ἀκατασχέτως εἶχε, καὶ ἠπόρει ὅ τι ποιήσαι; οὔτε γὰρ πρὸς τὸν Ἁβροκόμην ἐιπεῖν ἐτόλμα, γυναῖκα ἐιδυῖα ἔχοντα, καὶ πείσειν οὐδέποτε ἐλπίζουσα, οὔτε ἄλλῳ τινὶ τῶν ἑαυτῆς, δέει τοῦ πατρός. δι᾽ ἃ δὴ καὶ μᾶλλον ἀνεκαίετο, καὶ διέκειτο πονήρως, καὶ οὐκέτι καρτεροῦσα, ἔγνω πρὸς τὴν Ῥόδην, τὴν σύντροφον τῆς Ἀνθίας οὖσαν, ἡλικιῶτιν, καὶ κόρην, κατειπεῖν τὸν ἔρωτα; ταύτην γὰρ μόνην ἤλπιζε συνεργήσειν ἀυτῇ περὶ τὴν ἐπιθυμίαν. καὶ δὴ, σχολῆς λαβομένη, ἄγει τὴν κόρην πρὸς τὰ πατρῷα

quam plurimum lucri faciat, ubi eos condigno pretio vendere contigerit.

III. Hoc modo se habebant res Habrocomis et Anthiae. Paucis interiectis diebus, quum Apsyrtus alterius mercaturae caussa in Syriam abiisset, eius filia, cui nomen Manto, deperire coepit Habrocomen. Venusta quidem iamque viro matura erat, at multum tamen aberat ab Habrocomis pulcritudine. Haec ex familiari cum adolescente convictu capitur, quumque sese cohibere non posset, quid faceret dubia erat; neque enim id illi audebat aperire, quem et habere uxorem sciebat, et flectere posse neutiquam sperabat, nec alii cuiquam suorum, metu patris. Quo adeo magis accendebatur, ac misere se habebat, neque amplius durare valens, constituit indicare amorem suum Rhodae, quae puella, aequalis, et conlactanea Anthiae erat, quamque unam sperabat cupiditatis suae adiutricem futuram. Igitur, otium nacta, puellam in sacellum patris dome-

ἐπὶ τῆς οἰκίας ἱερὰ, καὶ δεῖται μὴ κατειπεῖν αὐτῆς, καὶ ὅρκους λαμβάνει, καὶ λέγει τὸν ἔρωτα τοῦ Ἁβροκόμου, καὶ ἱκετεύει συμβαλέσθαι, καὶ πολλὰ ὑπέσχετο συμβαλλομένῃ. ἔφη δ', ἴσθι μὲν οἰκέτις οὖσα ἐμὴ, ἴσθι δὲ ὀργῆς πειρασομένη βαρβάρου καὶ ἠδικημένης. ταῦτα εἰποῦσα ἀπέπεμπε τὴν Ῥόδην. ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ κακῷ ἐγεγόνει, τό τε γὰρ εἰπεῖν Ἁβροκόμῃ παρῃτεῖτο, φιλοῦσα τὴν Ἀνθίαν, πάνυ δὲ ἐδεδοίκει τῆς βαρβάρου τὴν ὀργήν. ἔδοξεν οὖν αὐτῇ καλῶς ἔχειν, Λεύκωνι πρῶτον ἀνακοινῶσαι τὰ ὑπὸ τῆς Μαντοῦς εἰρημένα: ἦν δὲ καὶ τῇ Ῥόδῃ κοινωνήματα ἐξαιρέτως γενόμενα πρὸς Λεύκωνα, καὶ συνῆσαν ἀλλήλοις ἔτι ἐν Ἐφέσῳ. τότε δὴ λαβομένη μόνου, ὦ Λεύκων, ἔφη, ἀπολώλαμεν τελέως: νῦν οὐκέτι τοὺς συντρόφους ἕξομεν. ἡ τοῦ δεσπότου θυγατὴρ Ἀψύρτου ἐρᾷ μὲν Ἁβροκόμου σφοδρὸν ἔρωτα, ἀπειλεῖ δὲ, εἰ μὴ τύχῃ, δεινὰ ἡμᾶς ἐργάσασθαι: σκόπει τοίνυν τί δεῖ ποιεῖν; τὸ γὰρ ἀντειπεῖν τῇ βαρβάρῳ σφαλερὸν, τὸ δὲ ἀποζεῦξαι Ἁβροκόμην Ἀνθίας ἀδύνατον.

sticum adducit, rogat ne se prodat, et iureiurando accepto, amorem in Habrocomen proloquitur, supplicat ut se adiuvet, multa opitulanti pollicita. Scito, inquit, te mihi esse servam, noveris porro te iram laesae barbarae mulieris experturam. His dictis Rhodam dimisit. Haec vero in difficultate inexplicabili versabatur, nam et Habrocomi rem eloqui recusabat, Anthiae amore, et valde metuebat barbarae iram. Commodum ergo visum est, quae Manto dixisset, primum cum Leucone communicare, quo Rhoda in primis familiariter utebatur, iam enim Ephesi secum consueverant. Nunc ubi eum solum deprehendit, prorsus, inquit, periimus, o Leucon: iam diutius non habebimus conlactaneos nostros. Apsyrti heri filia vehementi amore Habrocomis tenetur, minitatur autem, ni potiatur, aspere nos tractatura: itaque quid agendum sit considera; nam barbarae adversari periculosum est, fieri contra non potest, ut Habrocomes ab Anthia divellatur. Haec audiens Leucon

ἀκούσας ὁ Λεύκων, δακρύων ἐπλήσθη, μεγάλας ἐκ τούτων συμφορὰς προσδοκῶν. ὀψὲ δὲ ἀνενεγκὼν, σιώπα, ἔφη, Ῥόδη, ἐγὼ γὰρ ἕκαστα διοικήσω.

δ'. Ταῦτα εἰπὼν ἔρχεται πρὸς Ἁβροκόμην. τῷ δὲ ἄρα οὐδὲν ἔργον ἦν ἢ φιλεῖν Ἀνθίαν, καὶ ὑπ' ἐκείνης φιλεῖσθαι, καὶ λαλεῖν ἐκείνῃ, καὶ ἀκούειν λαλούσης. ἐλθὼν δὲ παρ' αὐτοὺς, τί ποιοῦμεν [ἔφη] σύντροφοι? τί δὲ βουλευόμεθα οἰκέται? δοκεῖς τινὶ τῶν δεσποτῶν Ἁβροκόμη καλός. ἡ θυγατὴρ ἡ Ἀψύρτου πονήρως ἐπί σοι
26 διάκειται, καὶ ἀντειπεῖν ἐρώσῃ βαρβάρῳ παρθένῳ χαλεπόν. σὺ οὖν, ὅπως σοὶ δοκεῖ βουλευσάμενος, σῶσον ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ μὴ περιίδῃς ὀργῇ δεσποτῶν ὑποπεσόντας. ἀκούσας ὁ Ἁβροκόμης εὐθὺς μὲν ὀργῆς ἐνεπλήσθη, ἀναβλέψας δὲ ἀτενὲς εἰς τὸν Λεύκωνα, ὦ πονηρὲ, ἔφη, καὶ Φοινίκων τῶν ἐνταῦθα βαρβαρώτερε, ἐτόλμησας εἰπεῖν πρὸς Ἁβροκόμην τοιαῦτα ῥήματα, καὶ παρούσης Ἀνθίας ἄλλην παρθένον μοι διηγῇ? δοῦλος μέν εἰμι, ἀλλὰ συνθήκας οἶδα τη-

lacrymis sibi os opplevit, magnum inde infortunium exspectans. Tandem vero postquam se recepisset, tace, inquit, Rhoda, ego enim singula componam.

IV. His dictis Habrocomen adit. Huic vero iam nihil curae erat nisi amare Anthiam, et ab illa amari, eamque adloqui, et loquentem audire. Ad illos igitur accedens, quid agimus, infit, sodales? Quid, servi, deliberamus? Pulcher videris, Habrocome, cuidam ex heris. Apsyrti filia aegritudine conficitur propter te, et amanti barbarae virgini repugnare arduum est. Tu itaque, quemadmodum tibi videtur, deliberans, nos omnes serva, neque committe, ut herili iracundiae subiiciamur. His auditis Habrocomes continuo ira completur, et intentis oculis Leuconem intuens, o improbe, inquit, et Phoenicibus hisce barbarior, tune talia ausus es verba ad Habrocomen loqui, aliamque puellam mihi, Anthia praesente, memorare? Servus quidem sum, verum promissa servare

ρεῖν. ἔχουσιν ἐξουσίαν μου τοῦ σώματος, τὴν ψυχὴν δὲ ἐλευθέραν ἔχω. ἀπειλείτω νῦν, εἰ θέλει, Μαντὼ, ξίφη, καὶ βρόχους, καὶ πῦρ, καὶ πάντα ὅσα δύναται σῶμα ἐνεγκεῖν οἰκέτου, οὐ γὰρ ἄν ποτε πεισθείην ἑκὼν Ἀνθίαν ἀδικῆσαι. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν, ἡ δὲ Ἀνθία ὑπὸ συμφορᾶς ἔκειτο ἀχανὴς, οὐδὲ προσφθέγξασθαί τι δυναμένη. ὀψὲ δὲ καὶ μόλις αὑτὴν ἐγείρασα, ἔγω μὲν, φησιν, Ἁβροκόμη, τὴν εὔνοιαν τὴν σὴν, καὶ στέργεσθαι διαφερόντως ὑπὸ σου πεπίστευκα, ἀλλὰ δέομαί σου, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἐμῆς δέσποτα, μὴ προδῷς ἑαυτὸν, μηδὲ εἰς ὀργὴν ἐμβάλῃς βαρβαρικήν: συγκατάθου δὲ τῇ τῆς δεσποίνης ἐπιθυμίᾳ, κἀγὼ ὑμῖν ἄπειμι ἐκποδὼν, ἐμαυτὴν ἀποκτείνασα. τοσοῦτόν σου δεήσομαι, θάψον αὐτὸς, καὶ φίλησον πεσοῦσαν, καὶ μέμνησο Ἀνθίας. ταῦτα πάντα εἰς μείζονα συμφορὰν τὸν Ἁβροκόμην ἦγε, καὶ ἠπόρει ὅστις γένηται.

ε΄. Καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν; ἡ δὲ Μαντὼ, χρονιζούσης τῆς 27
Ῥόδης, οὐκέτι καρτεροῦσα, γράφει γραμμάτιον πρὸς τὸν Ἁβροκό-

scio. In corpus meum potestatem habent, attamen liberum animum gero. Minetur Manto, si libet, gladios, laqueos, ignem, et cuncta quae servile corpus ferre potest, numquam certe adducar, ut volens Anthiae sim infidelis. Ille quidem sic est loquutus, Anthia vero calamitate adflicta obstupuit, nec quidquam proloqui valebat, donec vix tandem sese excitans, equidem, ait, perspicio benevolentiam tuam erga me, Habrocome, atque insigniter abs te amari confido, verum obsecro te, animae dominum meae, ne temet prodas, neve obiicias irae barbaricae: herae cupiditati obsequere, atque ego vobis de medio recedam, occidens me. Hoc tantum te precabor, ipse sepelito, procumbentem exosculare, atque Anthiae esto memor. Omnia ista in maiorem aerumnam Habrocomen adduxere, quid de se fieret nescium.

V. Iam hi quidem in hoc statu erant; at Manto, dum Rhoda tardat, amplius iam perpeti nequit, scribitque ad Habrocomen epi-

μην, ἦν δὲ τὰ ἐγγεγραμμένα τοιάδε: „Ἁβροκόμῃ τῷ καλῷ δέσποινα ἡ σὴ χαίρειν. Μαντὼ ἐρᾷ σου, μηκέτι φέρειν δυναμένη, „(ἀπρεπὲς μὲν ἴσως παρθένῳ, ἀναγκαῖον δὲ φιλούσῃ,) δέομαι μή με „παρίδῃς, μηδὲ ὑβρίσῃς τὴν τὰ σὰ ᾑρημένην; ἐὰν γὰρ πεισθῇς, πατέρα τὸν ἐμὸν Ἄψυρτον ἐγὼ πείσω σοί με συνοικίσαι, καὶ τὴν νῦν „σοι γυναῖκα ἀποσκευασόμεθα. πλουτήσεις δὲ, καὶ μακάριος ἔσῃ: „ἐὰν δὲ ἀντείπῃς, ἐννόει οἷα μὲν πείσῃ, (τῆς ὑβρισμένης ἑαυτὴν ἐκδικούσης,) οἷα δὲ οἱ μετά σου κοινωνοὶ, τῆς σῆς ὑπερηφανίας σύμβουλοι γενόμενοι." τοῦτο τὸ γράμμα λαβοῦσα, κατασημηναμένη, δίδωσι θεραπαίνῃ τινὶ ἑαυτῆς βαρβάρῳ, εἰποῦσα Ἁβροκόμῃ κομίζειν. ὁ δὲ ἔλαβε καὶ ἀνέγνω, καὶ πᾶσι μὲν ἤχθετο τοῖς ἐγγεγραμμένοις, μάλιστα δὲ αὐτὸν ἐλύπει τὰ περὶ τῆς Ἀνθίας. κἀκείνην μὲν τὴν πινακίδα κατέχει, ἄλλην δὲ ἐγγράφει, καὶ δίδωσι τῇ θεραπαίνῃ. ἦν δὲ τὰ γεγραμμένα: „Δέσποινα, ὅ τι βούλει „ποίει, καὶ χρῶ σώματι ὡς οἰκέτου: καὶ εἴτε ἀποκτείνειν θέλεις,

stolium, cui haec erant verba inscripta. „ Habrocomi formoso hera „tua salutem. Manto te amat, neque diutius ferre amorem potis est. „Itaque (quod quidem sane virgini indecorum, amanti vero necessarium est,) precor ne me despicias, neu contumeliosus sis in eam „quae tuum sequitur commodum; nam si obsecundaveris, patrem ego „meum Apsyrtum inducam, ut me tibi connubio iungat, et quam „nunc habes coniugem amoliemur. Dives eris et beatus: quod si „vero restiteris, qualia et ipse sis passurus, (ulciscente se quae despicatui sit habita,) et qualia qui tecum sunt consociati fastidii tui „consultores, cogita." Has literas obsignatas ancillae cuidam suae barbarae tradit, mandans ut Habrocomi reddat. Qui acceptas ut perlegit, graviter tulit ea omnia quae scripta inerant; in primis vero eum contristabant quae de Anthia dicebantur. Ac illas quidem tabellas retinet, alias autem ancillae dat, his verbis conscriptas: „Fac, hera, „quodcumque vis, et corpore utere ut servi: sive enim occidere velis,

„ἕτοιμος; εἴτε βασανίζειν, ὅπως ἐθέλεις βασάνιζε: εἰς εὐνὴν δὲ
„τὴν σὴν οὐκ ἂν ἔλθοιμι, οὔτε ἂν τοιαῦτα πεισθείην κελευούσῃ."
λαβοῦσα ταῦτα τὰ γράμματα ἡ Μαντὼ, ἐν ὀργῇ ἀκατασχέτῳ γί-
νεται, καὶ ἀναμίξασα πάντα, φθόνον καὶ ζηλοτυπίαν, λύπην, φό- 28
βον, ἐνενόει ὅπως τιμωρήσαιτο τὸν ὑπερηφανοῦντα. καὶ δὴ καὶ ἐν τούτῳ ἔρχεται μὲν ἀπὸ Συρίας Ἄψυρτος ἄγων τινὰ τῇ θυγατρὶ νυμφίον ἐκεῖθεν, Μοῖριν ὄνομα. ὡς δὲ ἀφίκετο, εὐθὺς ἡ Μαντὼ τὴν κατὰ Ἁβροκόμου τέχνην συνετάττετο, καὶ σπαράξασα τὰς κόμας, καὶ περιῤῥηξαμένη τὴν ἐσθῆτα, ὑπαντήσασα τῷ πατρὶ, καὶ προσπεσοῦσα πρὸς τὰ γόνατα, οἴκτειρον, ἔφη, πάτερ, θυγατέρα τὴν σὴν ὑβρισμένην ὑπὸ οἰκέτου. ὁ γὰρ σώφρων Ἁβροκόμης ἐπείρασε μὲν παρθενίαν τὴν ἐμὴν ἀφανίσαι, ἐπεβούλευσε δὲ καὶ σοὶ λέγων ἐρᾶν μου. σὺ οὖν ὑπὲρ τηλικούτων τετολμημένων εἴσπραξαι παρ᾽ αὐτοῦ τιμωρίαν τὴν ἀξίαν; ἢ, εἰ δίδως ἔκδοτον θυγατέρα τὴν σὴν τοῖς οἰκέταις, ἐμαυτὴν φθάσασα ἀποκτενῶ.

ϛ'. Ἀκούσας ὁ Ἄψυρτος, καὶ δόξας ἀληθῆ λέγειν αὐτὴν, ἠρεύ-

„paratus sum; seu tormentis excruciare, ut lubet torque: non erit ut „cubile tuum ingrediar, neque ut obtemperem talia imperanti." Ubi Manto hanc epistolam accepit, indomita ira commovetur, cunctaque animo permiscens, invidiam et zelotypiam, moerorem ac metum, meditabatur quo modo poenas a fastidiente repeteret. Et sane quum Apsyrtus inter id e Syria advenisset, sponsum inde filiae adducens, nomine Moeridem, continuo Manto fallaciam componit adversus Habrocomen, et scissa coma, laceratаque veste patri obviam prodit, atque ad genua accidens, miserere, inquit, pater, filiae tuae a servo iniuria adfectae. Pudicus ille Habrocomes virginitatem meam violare conatus est, tibi vero etiam est insidiatus dum mei se dicit amantem. Tu igitur, pro talibus ausis, ab eo poenas exige condignas; vel, si filiam tuam servis nuptum dare voles, antevertens ego memet interimam.

VI. Haec audiens Apsyrtus, et vera dicere filiam suam existi-

νησε τὸ πραχθὲν οὐκέτι, μεταπεμψάμενος δὲ τὸν Ἁβροκόμην, ὦ τολμηρὰ καὶ μιαρὰ, εἶπεν, κεφαλή! ἐτόλμησας εἰς δεσπότας τοὺς σοὺς ὑβρίσαι, καὶ διαφθεῖραι παρθένον ἠθέλησας, οἰκέτης ὤν! ἀλλ' οὔ τι χαιρήσεις, ἐγὼ γάρ σε τιμωρήσομαι, καὶ τοῖς ἄλλοις οἰκέταις τὴν σὴν αἰκίαν ποιήσομαι παράδειγμα. εἰπὼν, οὐκέτι ἀνασχόμενος οὐδὲ λόγον ἀκοῦσαι, ἐκέλευσε περιῤῥῆξαι τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ τοῖς οἰκέταις, καὶ φέρειν πῦρ καὶ μάστιγας, καὶ παίειν τὸ μειράκιον. ἦν δὲ τὸ θέαμα ἐλεεινόν: αἵ τε γὰρ βάσανοι τὸ σῶμα
29 πᾶν ἠφάνιζον, βασάνων ἀηθες ὂν οἰκετικῶν; τό τε αἷμα κατέῤῥει πᾶν, καὶ τὸ κάλλος ἐμαραίνετο. προσῆγεν αὐτῷ καὶ δεσμὰ φοβερὰ καὶ πῦρ, καὶ μάλιστα ἐχρῆτο ταῖς βασάνοις κατ' αὐτοῦ, τῷ νυμφίῳ τῆς θυγατρὸς ἐνδεικνύμενος, ὅτι σώφρονα παρθένον ἕξεται. ἐν τούτῳ ἡ Ἀνθία προσπίπτει τοῖς γόνασι τοῦ Ἀψύρτου, καὶ ἐδεῖτο ὑπὲρ Ἁβροκόμου; ὁ δὲ, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον, ἔφη, διὰ σὲ κολασθήσεται, ὅτι καὶ σὲ ἠδίκησε, γυναῖκα ἔχων, ἄλλης ἐρῶν.

mans, iam non perscrutatur rem ipsam, sed arcessitum Habrocomen sic obiurgat: o temerarium et scelestum caput! tunc ausus es heros tuos contumelia adficere, et, servus, virginem vitiare voluisti! sed neutiquam laetabere, quippe ego supplicium de te sumam, servisque ceteris cruciatus tui faciam ut exemplo sint. Dixit, neque amplius ne verbum quidem audire sustinens, iubet servos vestem eius discindere, ignemque ac flagella adferre, et caedere adolescentem. Miserandum vero spectaculum erat: plagae enim totum corpus obscurabant, servilium tormentorum insuetum: defluebat undique sanguis, et forma tota marcescebat. Vincula ei quoque formidolosa ignemque adhibuit, et vel maxime tormentis in eum usus est, ut filiae sponso ostenderet quam pudicam esset uxorem habiturus. Haec dum aguntur, Anthia ad Apsyrti genua accidens pro Habrocome deprecatur; at ille, quin etiam, inquit, tui caussa magis plectetur, quod te quoque iniuria adfecit, uxorem habens, aliam ad-

καὶ τότε ἐκέλευσε δήσαντας αὐτὸν ἐγκαθεῖρξαί τινι οἰκήματι σκοτεινῷ.

ζʹ. Καὶ ὁ μὲν ἐδέδετο, καὶ ἦν ἐν εἱρκτῇ, (δεινὴ δὲ αὐτὸν ἀθυμία καταλαμβάνει, καὶ μάλιστα ἐπεὶ Ἀνθίαν οὐχ ἑώρα; ἐζήτει δὲ θανάτου τρόπους πολλοὺς, ἀλλ᾽ εὕρισκεν οὐδένα, πολλῶν τῶν φρουρούντων ὄντων,) ὁ δὲ Ἄψυρτος ἐποίει τῆς θυγατρὸς τοὺς γάμους, καὶ ἑώρταζον πολλαῖς ἡμέραις. Ἀνθία δὲ πάντα πένθος ἦν, καὶ εἴ ποτε δυνηθείη πεῖσαι τοὺς ἐπὶ τοῦ δεσμωτηρίου, εἰσῄει πρὸς Ἁβροκόμην λανθάνουσα, καὶ κατωδύρετο τὴν συμφοράν. ὡς δὲ ἤδη παρεσκευάζοντο εἰς Συρίαν ἀπιέναι, προέπεμψεν ὁ Ἄψυρτος τὴν θυγατέρα μετὰ δώρων πολλῶν, ἐσθῆτάς τε τὰς Βαβυλωνίους, καὶ χρυσὸν ἄφθονον καὶ ἄργυρον ἐδίδου; ἐδωρήσατο δὲ τῇ θυγατρὶ Μαντοῖ τὴν Ἀνθίαν καὶ τὴν Ῥόδην καὶ τὸν Λεύκωνα. ὡς οὖν ταῦτα ἔγνω ἡ Ἀνθία, καὶ ὅτι εἰς Συρίαν ἀναχθήσεται μετὰ Μαντοῦς, δυνηθεῖσα εἰσελθεῖν εἰς τὸ δεσμωτήριον, περιπλεξαμένη τῷ Ἁβροκόμῃ, δέσποτα, εἶπεν, 30

amans. Dein iubet in vincula coniectum tenebroso quodam carceri includi.

VII. Igitur hic quidem vinctus in carcere adservabatur, (gravis autem desperatio eum cepit, in primis quod Anthiam non videbat; itaque plures mortis modos quaesivit, at nullum invenit, quoniam multi aderant custodes,) Apsyrtus vero filiae nuptias fecit, plurimosque festos dies agitaverunt. Anthia undique luctu premebatur, et si quando posset carceris custodes flectere, clam ad Habrocomen adibat, et communes calamitates deplorabat. Quum vero iam in Syriam abire pararent, Apsyrtus plurimis muneribus filiam Manto prosequutus, vestes ei Babylonicas et auri atque argenti copiam largitus est; tum etiam Anthiam cum Rhoda et Leucone dono dedit. Haec igitur intelligens Anthia, seque in Syriam cum Manto esse abducendam, ubi in carcerem intrare licuit, Habrocomis amplexibus circumfusa, domine, inquit, in

εἰς Συρίαν ἄγομαι, δῶρον δοθεῖσα τῇ Μαντοῖ, καὶ εἰς χεῖρας τῆς ζηλοτυπούσης ἄγομαι; σὺ δὲ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ μείνας, οἰκτρῶς ἀποθνήσκεις, οὐκ ἔχων οὐδὲ ὅστις σοῦ τὸ σῶμα κοσμήσει: ἀλλ᾽ ὀμνύω σοι τὸν ἀμφοτέρων δαίμονα, ὡς ἐγὼ μενῶ σὴ, καὶ ζῶσα, κἂν ἀποθανεῖν δεήσῃ. ταῦτα λέγουσα ἐφίλει τε αὐτὸν καὶ περιέβαλλε, καὶ τὰ δεσμὰ ἠσπάζετο, καὶ τῶν ποδῶν προεκυλίετο.

η΄. Τέλος δὲ ἡ μὲν ἐξῄει τοῦ δεσμωτηρίου, ὁ δὲ, ὡς εἶχεν, ἑαυτὸν ἐπὶ γῆς ῥίψας, ἔστενεν, ἔκλαιεν, ὦ πάτερ, λέγων, φίλτατε, ὦ μῆτερ Θεμιστώ! ποῦ δὲ ἡ ἐν Ἐφέσῳ δοκοῦσά ποτε εὐδαιμονία? ποῦ δὲ οἱ λαμπροὶ καὶ οἱ περίβλεπτοι, Ἀνθία καὶ Ἁβροκόμης, οἱ καλοί? ἡ μὲν οἴχεται πόῤῥω που τῆς γῆς αἰχμάλωτος, ἐγὼ δὲ καὶ τὸ μόνον ἀφῄρημαι παραμύθιον, καὶ τεθνήξομαι δυστυχὴς ἐν δεσμωτηρίῳ μόνος. ταῦτα λέγοντα αὐτὸν ὕπνος καταλαμβάνει, καὶ αὐτῷ ὄναρ ἐφίσταται. ἔδοξεν ἰδεῖν αὐτοῦ τὸν πατέρα Λυκομήδη ἐν ἐσθῆτι μελαίνῃ πλανώμενον κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλατταν, ἐπιστάντα δὲ

Syriam ducor, Manto donata, zelotypae scilicet in manus tradita; tu vero, in custodia manens, misere moriere, ne habens quidem qui corpus tuum rite componat: attamen tibi iuro utriusque nostri genium, manebo tua, sive vivens, sive etiam mori oportuerit. Haec loquuta osculatur eum atque amplexatur, et amanter vincula complectens, ad eius pedes provolvitur.

VIII. Posteaquam Anthia tandem carcere exiit, confestim Habrocomes humi se abiiciens, ingemuit ploravitque, o pater, exclamans, carissime, o mater Themisto! Ubi illa quondam Ephesi celebrata felicitas? Ubi clari illi, Anthia et Habrocomes, admirabiles, formosi? Longe gentium abscedit illa quidem captiva, ego vero vel unico hoc solatio privatus, moriar infelix in vinculis solus. Haec dicentem corripit somnus, adestque ei somnium. Videbatur sibi videre patrem Lycomedem indutum nigra veste terras circum omnes et maria errantem, qui, carcerem ingressus, exsolveret se vin-

τῷ δεσμωτηρίῳ λῦσαί τε αὐτὸν, καὶ ἀφιέναι ἐκ τοῦ οἰκήματος; τὸν δὲ ἵππον γενόμενον, ἐπὶ πολλὴν φέρεσθαι γῆν διώκοντα ἵππον ἄλλην θήλειαν, καὶ τέλος εὑρεῖν τὴν ἵππον, καὶ ἄνθρωπον γενέσθαι. ταῦτα ὡς ἔδοξεν ἰδεῖν, ἀνέθορέ τε, καὶ μικρὰ εὔελπις ἦν.

θ'. Ὁ μὲν οὖν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κατέκλειστο, ἡ δὲ Ἀνθία εἰς 31
Συρίαν ἤγετο καὶ ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη. ὡς δὲ ἧκον οἱ περὶ τὴν Μαντὼ εἰς Ἀντιόχειαν, ἐκεῖθεν γὰρ ἦν Μοῖρις, ἐμνησικάκει μὲν καὶ τὴν Ῥόδην, ἐμίσει δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν. καὶ δὴ τὴν μὲν Ῥόδην εὐθὺς μετὰ Λεύκωνος κελεύει ἐμβιβάσαντάς τινας πλοίῳ πορρωτάτω τῆς Συρίων ἀποδόσθαι γῆς; τὴν δὲ Ἀνθίαν οἰκέτῃ συνουσιάζειν ἐνενόει, καὶ ταῦτα τῶν ἀτιμοτάτων αἰπόλῳ τινὶ ἀγροίκῳ, ἡγουμένη διὰ τούτου τιμωρήσασθαι αὐτήν. μεταπέμπεται δὲ τὸν αἰπόλον Λάμπωνα τοὔνομα, καὶ παραδίδωσι τὴν Ἀνθίαν, καὶ κελεύει γυναῖκα ἔχειν, καὶ ἐὰν ἀπειθῇ, προσέταττε βιάζεσθαι. καὶ ἡ μὲν ἤγετο ἐπ' ἀγρὸν συνεσομένη τῷ αἰπόλῳ; γενομένη δὲ ἐν τῷ χωρίῳ, ἔνθα ὁ Λάμπων

culis, atque e custodia emitteret; se vero, in equum mutatum, per amplas regiones ferri equam sectantem, eamque tandem adsequutum, rursum hominem evadere. Haec videre sibi visus exsiluit, et paullulum bene sperare coepit.

IX. Hic interim carcere includebatur, Anthia vero cum Leucone et Rhoda ducebatur in Syriam. Manto, ubi cum suis Antiochiam venit, illinc videlicet erat Moeris, tum in Rhodam odium gerebat, tum Anthiam aversabatur. Ac sane Rhodam quidem statim cum Leucone iubet navigio alicui impositos longissime a terra Syria venum dari; Anthiam autem mancipio in contubernium dare destinabat, idque despicatissimo cuidam caprario agresti, existimans hoc pacto poenam de ea capere posse. Arcessito igitur caprario, cui Lamponi nomen, tradit ei Anthiam, imperat uxoris loco habeat, et si recuset, vim inferre praecipit. Itaque rus abducitur ista cum caprario convictura. Quae postquam in eum fundum devenit, ubi Lampon capras

ἔνεμε τὰς αἶγας, προσπίπτει τοῖς γόνασιν αὐτοῦ, καὶ ἱκετεύει κατοικτεῖραι, καὶ τηρῆσαι [ἁγνήν]: διηγεῖται δὲ ἥτις ἦν, τὴν προτέραν εὐγένειαν, τὸν ἄνδρα, τὴν αἰχμαλωσίαν. ἀκούσας δὲ ὁ Λάμπων οἰκτείρει τὴν κόρην, καὶ ὄμνυσιν ἦ μὴν φυλάξειν ἀμόλυντον, καὶ θαῤῥεῖν παρεκελεύετο.

ί. Καὶ ἡ μὲν παρὰ τῷ αἰπόλῳ ἦν ἐν τῷ χωρίῳ, πάντα χρόνον Ἁβροκόμην θρηνοῦσα, ὁ δὲ Ἄψυρτος ἐρευνώμενος τὸ οἰκημάτιον, ἔνθα ὁ Ἁβροκόμης πρὸ τῆς κολάσεως διῆγεν, ἐπιτυγχάνει τῷ γραμματιδίῳ τῷ Μαντοῦς πρὸς Ἁβροκόμην, καὶ γνωρίζει τὰ γράμματα, καὶ ὅτι ἀδίκως Ἁβροκόμην τιμωρεῖται ἔμαθεν. εὐθὺς οὖν λῦ-
32 σαί τε αὐτὸν προσέταξε, καὶ ἀγαγεῖν εἰς ὄψεις. πονηρὰ δὲ καὶ ἐλεεινὰ πεπονθὼς, προσπίπτει τοῖς γόνασι τοῖς Ἀψύρτου; ὁ δὲ αὐτὸν ἀνίστησι, καὶ θάρσει, ἔφη, ὦ μειράκιον, ἀδίκως σοῦ κατέγνων πεισθεὶς θυγατρὸς λόγοις: ἀλλὰ νῦν μέν σε ἐλεύθερον ἀντὶ δούλου ποιήσω, δίδωμι δέ σοι τῆς οἰκίας ἄρχειν τῆς ἐμῆς, καὶ γυναῖκα ἄξομαι τῶν πολιτῶν τινὸς θυγατέρα; σὺ δὲ μὴ μνησικακήσῃς τῶν

pascebat, ad genua eius se abiicit, oratque supplex ut sui misereatur, et se puram servet: narrat porro quae sit, pristinam ingenuitatem, maritum, captivitatem. His auditis Lampon, puellae miseritus, impollutam servaturum se pollicetur, iubetque bonum habere animum.

X. Iam haec quidem in agro apud caprarium degebat, usque lugens Habrocomen; Apsyrtus autem cellam scrutatus, in qua Habrocomes ante supplicium habitaverat, incidit in epistolium illud Mantus ad Habrocomen, literarum formas agnovit, et Habrocomen immerito puniri didicit. Igitur statim et solvi eum iubet, et in conspectum adduci. Ille, tristia et miseranda passus, procumbit genibus Apsyrti; at hic erigens eum, bono animo es, inquit, adolescens, iniuste condemnavi te, filiae dictis fidem habens: verum nunc te ex servo liberum faciam, familiam tibi meam regendam dabo, uxoremque adiungam civis alicuius filiam; neque vero praeteritarum iniuriarum

γεγενημένων, οὐ γὰρ ἑκὼν σε ἠδίκησα. ταῦτα ἔλεγεν ὁ Ἄψυρτος. ὁ δὲ Ἁβροκόμης, ἀλλὰ χάρις, ἔφη, σοὶ δέσποτα, ὅτι καὶ τὸ ἀληθὲς ἔμαθες, καὶ τῆς σωφροσύνης ἀμείβη με. ἔχαιρον δὲ πάντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν ὑπὲρ Ἁβροκόμου, καὶ χάριν ᾔδεσαν ὑπὲρ αὐτοῦ τῷ δεσπότη. αὐτὸς δὲ ἐν μεγάλη συμφορᾶ κατὰ Ἀνθίαν ἦν, ἐνενόει δὲ πρὸς ἑαυτὸν πολλάκις: τί δὲ ἐλευθερίας ἐμοί? τί δὲ πλούτων, καὶ ἐπιμελείας τῶν Ἀψύρτου χρημάτων? οὐ τοιοῦτον εἶναί με δεῖ: ἐκείνην καὶ ζῶσαν καὶ τεθνεῶσαν εὕροιμι. ὁ μὲν οὖν ἐν τούτοις ἦν, διοικῶν μὲν τὰ Ἀψύρτου, ἐννοῶν δὲ ὁπότε καὶ ποῦ τὴν Ἀνθίαν εὑρήσει; ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη ἤχθησαν εἰς τὴν Λυκίαν, εἰς πόλιν Ξάνθον, (ἀνώτερον δὲ θαλάσσης ἡ πόλις,) κἀνταῦθα ἐπράθησαν πρεσβύτη τινὶ, ὃς αὐτοὺς εἶχε μετὰ πάσης ἐπιμελείας, παῖδας αὐτοῦ νομίζων, καὶ γὰρ ἄτεκνος ἦν. διῆγον δὲ ἐν ἀφθόνοις μὲν πᾶσιν, ἐλύπουν δὲ αὐτοὺς Ἀνθία καὶ Ἁβροκόμης οὐχ ὁρώμενοι.

memor sis, quippe mea sponte in te iniquus non fui. Haec aiebat Apsyrtus. Habrocomes autem, quin potius, inquit, gratiam habeo tibi here, cum quod verum deprehendisti, tum quod continentiam meam remuneraris. Laeti vero erant omnes in domo de Habrocome, et domino gratiam eius caussa debebant. Ipse contra in summo moerore erat Anthiae caussa, ac saepe secum ipse sic cogitabat: quo mihi libertas? quo divitiae et cura rei familiaris Apsyrti? Non me decet hanc vitae conditionem sequi: illam modo reperiam sive vivam sive mortuam. Dum Habrocomes in administratione rerum Apsyrti versatur, meditans quando quove loco Anthiam esset inventurus; Leucon et Rhoda Xanthum, Lyciae urbem, abducti; (remota est nonnihil a mari haec urbs,) ibidem venditi fuere seni cuidam, qui eos apud se cum omni cura habebat liberorum loco, etenim prole carebat. Vivebant isthic quidem in rerum omnium adfluentia, sed angebantur quod Anthiam et Habrocomen non viderent.

33 ιά. Ἡ δὲ Ἀνθία ἦν μέν τινα χρόνον παρὰ τῷ αἰπόλῳ, συνεχὲς δὲ ὁ Μοῖρις, ὁ ἀνὴρ τῆς Μαντοῦς, εἰς τὸ χωρίον ἐρχόμενος ἐρᾷ τῆς Ἀνθίας σφοδρὸν ἔρωτα. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐπειρᾶτο λανθάνειν, τελευταῖον δὲ λέγει τῷ αἰπόλῳ τὸν ἔρωτα, καὶ πολλὰ ὑπισχνεῖτο συγκρύψαντι. ὁ δὲ τῷ μὲν Μοίριδι συντίθεται, δεδοικὼς δὲ τὴν Μαντὼ, ἔρχεται πρὸς αὐτὴν, καὶ λέγει τὸν ἔρωτα τοῦ Μοίριδος. ἡ δὲ ἐν ὀργῇ γενομένη, πασῶν, ἔφη, δυστυχεστάτη γυναικῶν ἐγώ! τὴν ζήλην περιάξομαι, δι' ἣν τὰ μὲν πρῶτα ἐν Φοινίκῃ ἀφῃρέθην ἐρωμένου, νυνὶ δὲ κινδυνεύω τοῦ ἀνδρός. ἀλλ' οὐ χαίρουσά γε Ἀνθία φανεῖται καλὴ καὶ Μοίριδι, ἐγὼ γὰρ αὐτὴν, καὶ ὑπὲρ τῶν ἐν Τύρῳ, πράξομαι δίκας. τότε μὲν οὖν τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἀποδημήσαντος δὲ τοῦ Μοίριδος μεταπέμπεται τὸν αἰπόλον, καὶ κελεύει λαβόντα τὴν Ἀνθίαν, εἰς τὸ δασύτατον ἀγαγόντα τῆς ὕλης, ἀποκτεῖναι, καὶ τούτου μισθὸν αὐτῷ δώσειν ὑπέσχετο. ὁ δὲ οἰκτείρει μὲν τὴν κόρην, δεδοικὼς δὲ τὴν Μαντὼ, ἔρχεται παρὰ τὴν Ἀνθίαν, καὶ λέγει τὰ κατ' αὐ-

XI. Iam per aliquod tempus Anthia apud caprarium erat, quum Moeris, vir Mantus, crebro in agrum veniens, vehementi amore amare coepit Anthiam. Primum celare amorem conabatur, tandem vero aperit caprario, multaque clam habenti pollicetur. Iste Moeridi spondet quidem silentium, sed Manto metuens, eam adit, et Moeridis amorem narrat. Quae irascens, me inquit, mulierum omnium infelicissimam! quae rivalem istam circumduco, per quam primum in Phoenice dilectus meus mihi fuit ademtus, nunc de viro periculum est. Verum haud impune Anthia Moeridi quoque pulcra videatur, ego enim ab illa, etiam ob ea quae Tyri gesta sunt, poenas reposcam. Tunc igitur tranquilla quidem erat; sed postquam Moeris peregre abiit, caprarium arcessit, eique imperat, ut Anthiam in densissimam silvam abductam occidat, seque ob eam rem mercedem ei daturam pollicetur. Ille tum puellae misericordia permotus, tum Manto veritus, Anthiam adit, et quae in illam statuta

τῆς δεδογμένα. ἡ δὲ ἀνεκώκυσέ τε καὶ ἀνωδύρετο, Φεῦ, λέγουσα, τοῦτο τὸ κάλλος ἐπίβουλον ἀμφοτέροις πανταχοῦ! διὰ τὴν ἄκαιρον εὐμορφίαν Ἁβροκόμης μὲν ἐν Τύρῳ τέθνηκεν, ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα. ἀλλὰ δέομαί σου, Λάμπων αἰπόλε, ὃς μέχρι νῦν εὐσέβησας, ἂν ἀποκτείνῃς, κἂν ὀλίγον θάψον με τῇ παρακειμένῃ γῇ, καὶ ὀφθαλμοῖς τοῖς ἐμοῖς χεῖρας ἐπίβαλε τὰς σὰς, καὶ θάπτων, συνεχὲς 34 Ἁβροκόμην κάλει: αὕτη γένοιτ᾽ ἂν εὐδαίμων ἐμοὶ μετὰ Ἁβροκόμου ταφή. ἔλεγε ταῦτα, ὁ δὲ αἰπόλος εἰς οἶκτον ἔρχεται, ἐννοῶν ὡς ἀνόσιον ἔργον ἐργάσεται, κόρην οὐδὲν ἀδικοῦσαν ἀποκτείνας οὕτω καλήν. λαβὼν δὲ τὴν κόρην ὁ αἰπόλος, φονεῦσαι μὲν οὐκ ἠνέσχετο, φράζει δὲ πρὸς αὐτὴν τάδε: Ἀνθία οἶδας ὅτι ἡ δέσποινα Μαντὼ ἐκέλευσέ μοι λαβεῖν καὶ φονεῦσαί σε; ἐγὼ δὲ θεοὺς δεδιὼς, καὶ τὸ κάλλος οἰκτείρας, βούλομαί σε μᾶλλον πωλῆσαι πόῤῥω που τῆς γῆς ταύτης, μὴ μαθοῦσα ἡ Μαντὼ, ὅτι οὐ τέθνηκας, ἐμὲ μᾶλλον κακῶς διαθήσει. ἡ δὲ μετὰ δακρύων λαβομένη τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἔφη, θεοὶ, καὶ Ἄρτεμι πατρῴα, τὸν αἰπόλον ὑπὲρ τούτων

sint narrat. Haec vero plorare et lamentari: vah, inquit, istam formam utrique ubivis insidiosam! Ob importunam pulcritudinem Habrocomes Tyri moritur, hic ego. Iam id oro te, Lampon caprarie, qui te adhuc pie gessisti, si interemeris, leviter saltem vicina in terra conde, tuasque manus meis oculis impone, et sepeliens, Habrocomen adsidue invoca: cum Habrocome mihi funus istud felix fuerit. Haec illa dicente caprarius ad misericordiam inducitur, considerans quam impium facinus sit facturus, si tam pulcram puellam nil commeritam occideret. Itaque puellam abducere ut interficeret non sustinuit, sed his eam verbis adloquitur: Nosti, Anthia, heram Manto mihi imperasse, ut abductam te occiderem; ego vero deos metuens, et formae misertus, te procul ab hac terra vendere malo, ne Manto, edocta te non periisse, me potius male accipiat. Illa cum lacrymis eius pedes amplectens, dii, inquit, atque tu patria Diana, pro istis beneficiis

τῶν ἀγαθῶν ἀμείψασθε! καὶ παρεκάλει πραθῆναι. ὁ δὲ αἰπόλος, λαβόμενος τῆς Ἀνθίας, ᾤχετο ἐπὶ τὸν λιμένα, εὑρὼν δὲ ἐκεῖ ἐμπόρους ἄνδρας Κίλικας, ἀπέδοτο τὴν κόρην, καὶ λαβὼν τὴν ὑπὲρ αὐτῆς τιμὴν, ἧκεν εἰς τὸν ἀγρόν. οἱ δὲ ἔμποροι, λαβόντες τὴν Ἀνθίαν, εἰς τὸ πλοῖον ἦγον, καὶ νυκτὸς ἐπελθούσης ᾔεσαν τὴν ἐπὶ Κιλικίας; ἐναντίῳ δὲ πνεύματι κατεχόμενοι, καὶ τῆς νεὼς διαῤῥαγείσης, μόλις ἐν σανίδι τινὶ σωθέντες ἐπ' αἰγιαλοῦ τινὲς ἦλθον; εἶχον δὲ τὴν Ἀνθίαν. ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ὕλη δασεῖα: τὴν οὖν νύκτα ἐκείνην πλανώμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ὕλῃ, ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἱππόθοον τὸν λῃστὴν συνελήφθησαν.

35 ιβ'. Ἐν δὲ τούτοις ἧκεν ἀπὸ τῆς Συρίας οἰκέτης ὑπὸ τῆς Μαντοῦς γράμματα κομίζων τῷ πατρὶ Ἀψύρτῳ τάδε: „ἔδωκάς με ἀν-„δρὶ ἐν ξένῃ. Ἀνθίαν δὲ, ἣν μετὰ τῶν ἄλλων οἰκετῶν ἐδωρήσω μοι, „πολλὰ διαπραξαμένην κακὰ, εἰς ἀγρὸν οἰκεῖν ἐκελεύσαμεν. ταύ-„την συνεχῶς ἐν τῷ χωρίῳ θεώμενος ὁ καλὸς Μοῖρις ἐρᾷ: μηκέτι δὲ „φέρειν δυναμένη, μετεπεμψάμην τὸν αἰπόλον, καὶ τὴν κόρην πρα-

caprarium hunc remuneramini! postulatque venumdari. Igitur caprarius secum abducens Anthiam, in portum abiit, ibique Cilices mercatores nactus, puellam venum dedit, acceptoque pretio in agrum rediit. Mercatores puellam in navim ducunt, et nocte adventante in Ciliciam cursum dirigunt; verum adverso vento prohibiti fuere, et fracta navi, vix in quadam tabula servati ad litus nonnulli pervenerunt, secum habentes Anthiam. Eo loco silva erat densa: per quam adeo nocte illa palantes, capti sunt ab iis qui cum latrone Hippothoo erant.

XII. Inter haec servus e Syria advenerat, a Manto hasce literas ad patrem Apsyrtum perferens: „Collocasti me viro in terra exter-„na. Anthiam porro, quam cum aliis servitiis mihi dono dederas, „ob multa malefacta ruri habitare iusseram. Hanc dum in agro ad-„sidue videt egregius ille Moeris, amare coepit. Quod ego quum „ferre diutius nequirem, caprarium arcessivi, eique mandavi, ut puel-

„θῆναι πάλιν ἐκέλευσα ἐν πόλει τινὶ τῆς Συρίας." ταῦτα μαθὼν ὁ Ἁβροκόμης, οὐκέτι μένειν ἐκαρτέρει. λαθὼν οὖν τὸν Ἄψυρτον, καὶ πάντας τοὺς κατὰ τὸν οἶκον, εἰς ἐπιζήτησιν τῆς Ἀνθίας ἔρχεται. ἐλθὼν οὖν ἐν τῷ ἀγρῷ, ἔνθα μετὰ τοῦ αἰπόλου ἡ Ἀνθία διέτριβεν, ἄγει δὴ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τὸν Λάμπωνα τὸν αἰπόλον, ᾧ πρὸς γάμον ἐδεδώκει τὴν Ἀνθίαν ἡ Μαντὼ, ἐδεῖτο δὲ τοῦ Λάμπωνος εἰπεῖν αὐτῷ εἴ τι οἶδε περὶ κόρης ἐκ Τύρου. ὁ δὲ αἰπόλος καὶ τὸ ὄνομα εἶπεν ὅτι καὶ Ἀνθία, καὶ τὸν γάμον, καὶ τὴν εὐσέβειαν τὴν περὶ αὐτοῦ, καὶ τὸν Μοίριδος ἔρωτα, καὶ τὸ πρόσταγμα τὸ κατ' αὐτῆς, καὶ τὴν εἰς Κιλικίαν ὁδόν; ἔλεγέ τε ὡς ἀεί τινος Ἁβροκόμου μέμνηται ἡ κόρη. ὁ δὲ αὐτὸν, ὅστις ἦν, οὐ λέγει, ἕωθεν δὲ ἀναστὰς ἤλαυνε τὴν ἐπὶ Κιλικίαν, ἐλπίζων Ἀνθίαν εὑρήσειν ἐκεῖ.

ιγ'. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον τὸν λῃστὴν ἐκείνης μὲν τῆς νυκτὸς ἔμειναν εὐωχούμενοι, τῇ δ' ἑξῆς περὶ τὴν θυσίαν ἐγίνοντο. παρεσκευάζετο δὲ πάντα, καὶ ἀγάλματα τοῦ Ἄρεως, καὶ ξύλα, καὶ στεφανώματα: ἔδει δὲ τὴν θυσίαν γενέσθαι τρόπῳ τῷ συνήθει.

„Iam in aliquo Syriae oppido rursum vendat." Haec intelligens Habrocomes, manere diutius non sustinuit. Igitur clam Apsyrtum atque omnes qui erant in aedibus, abit Anthiam investigaturus: quumque in agrum pervenisset, ubi cum caprario Anthia fuerat commorata, divertitur apud Lamponem, caprarium illum cui Manto Anthiam nuptum dederat, eumque rogat, ut sibi dicat si quid novisset de Tyria quadam puella. Caprarius et nomen, quod Anthia sit, et matrimonium, et suum in eo pium obsequium, deinde Moeridis amorem, et adversus Anthiam mandata, tum iter in Ciliciam narrat; addit denique puellam Habrocomis cuiusdam semper meminisse. Hic qui sit non eloquitur, sed diluculo surgens Ciliciam petit, Anthiam ibi se inventurum sperans.

XIII. Hippothous latro cum suis, posteaquam totam illam noctem essent convivati, postero die sacrificare instituerat. Parata erant omnia, Martis simulacra, ligna, et coronamenta: sacra vero solito more fieri

τὸ μέλλον ἱερεῖον θύεσθαι, εἴτε ἄνθρωπος, εἴτε βόσκημα εἴη, κρεμάσαντες ἐκ δένδρου, καὶ διαστάντες ἠκόντιζον; καὶ ὁπόσοι μὲν ἐπέτυχον, τούτων ὁ θεὸς ἐδόκει δέχεσθαι τὴν θυσίαν; ὁπόσοι δὲ ἀπέτυχον, αὖθις ἐξιλάσκοντο. ἔδει δὲ τὴν Ἀνθίαν οὕτως ἱερουργηθῆναι. ὡς δὲ πάντα ἕτοιμα ἦν, καὶ κρεμνᾷν τὴν κόρην ἤθελον, ψόφος τῆς ὕλης ἠκούετο, καὶ ἀνθρώπων κτύπος. ἦν δὲ ὁ τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ προεστὼς, Περίλαος τοὔνομα, ἀνὴρ τὰ πρῶτα τῶν ἐν Κιλικίᾳ δυναμένων. οὗτος ἐπέστη τοῖς λῃσταῖς ὁ Περίλαος μετὰ πλήθους πολλοῦ, καὶ πάντας τε ἀπέκτεινεν, ὀλίγους δὲ καὶ ζῶντας ἔλαβε: μόνος δὲ ὁ Ἱππόθοος ἠδυνήθη διαφυγεῖν ἀράμενος τὰ ὅπλα. ἔλαβε δὲ τὴν Ἀνθίαν Περίλαος, καὶ πυθόμενος τὴν μέλλουσαν συμφορὰν, ἠλέησεν. εἶχε δὲ ἄρα μεγάλης ἀρχὴν συμφορᾶς ὁ ἔλεος Ἀνθίας. ἄγει δὲ αὐτὴν καὶ τοὺς συλληφθέντας τῶν λῃστῶν εἰς Τάρσον τῆς Κιλικίας. ἡ δὲ συνήθης αὐτὸν τῆς κόρης ὄψις εἰς ἔρωτα ἤγαγε, καὶ κατὰ μικρὸν ἑαλώκει Περίλαος Ἀνθίας.

oportebat. Hostiam immolandam, sive homo, sive pecus esset, ex arbore suspendebant, et remoti petebant iaculis. Quotquot adtingebant, eorum sacrificium admittere deus existimabatur; qui vero aberraverant, iterato sacrificio deum placabant. Hoc modo Anthia erat immolanda. Quum igitur, omnibus adparatis, suspendere puellam vellent, tum fragor in silva atque hominum strepitus est exauditus. Erat autem paci in Cilicia tuendae praefectus nomine Perilaus, vir inter primarios Ciliciae, qui cum magna manu latronibus superveniens, omnes occidit, praeter paucos, quos vivos cepit: solus Hippothous, adsumtis armis, aufugere potuit. Perilaus Anthiam quoque ceperat, deque instante illi calamitate certior factus, misericordia est commotus. Ingentis sane infortunii exordium fuit haec Anthiae misericordia. Nam posteaquam illam una cum latronibus simul prehensis Tarsum Ciliciae urbem deduxisset, consuetus eum puellae adspectus in amorem induxerat, ac sensim captus Anthia est Perilaus.

ὡς δὲ ἧκον εἰς Τάρσον, τοὺς μὲν λῃστὰς εἰς τὴν εἱρκτὴν παρέδωκε, τὴν δὲ Ἀνθίαν ἐθεράπευεν. ἦν δὲ οὔτε γυνὴ τῷ Περιλάῳ, οὔτε παῖδες, καὶ περιβολὴ χρημάτων οὐκ ὀλίγη. ἔλεγεν οὖν πρὸς τὴν Ἀνθίαν, ὡς πάντα ἂν αὐτὴ γένοιτο Περιλάῳ, γυνὴ, καὶ δεσπότις, καὶ παῖδες. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀντεῖχεν, οὐκ ἔχουσα δὲ ὅ τι ποιήσει, βιαζομένῳ καὶ πολλὰ ἐγκειμένῳ, δείσασα μὴ καί τι τολμήσῃ βιαιότερον, συγκατατίθεται μὲν τὸν γάμον, ἱκετεύει δὲ αὐτὸν ἀναμεῖναι χρόνον ὀλίγον, ὅσον ἡμερῶν τριάκοντα, καὶ ἄχραντον τηρῆσαι. καὶ 37
σκήπτεται, ὁ δὲ Περίλαος πείθεται, καὶ ἐπόμνυται τηρήσειν αὐτὴν γάμων ἁγνὴν εἰς ὅσον ἂν ὁ χρόνος διέλθῃ.

ιδʹ. Καὶ ἡ μὲν ἐν Τάρσῳ ἦν μετὰ Περιλάου, τὸν χρόνον ἀναμένουσα τοῦ γάμου, ὁ δὲ Ἁβροκόμης ᾔει τὴν ἐπὶ Κιλικίας ὁδὸν, καὶ οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ ἄντρου τοῦ λῃστρικοῦ (ἀπεπλάνητο γὰρ καὶ αὐτὸς τῆς ἐπὶ εὐθὺ ὁδοῦ) συντυγχάνει τῷ Ἱπποθόῳ ὡπλισμένῳ. ὁ δὲ αὐτὸν ἰδὼν προστρέχει, καὶ φιλοφρονεῖται, καὶ δεῖται κοινωνὸν γενέσθαι

Ut igitur Tarsum ventum est, latrones in custodiam tradidit, Anthiam vero colere coepit. Non erat Perilao nec uxor neque liberi, at divitiarum copia non exigua: solebat itaque Anthiae dicere, eam sibi fore pro omnibus, uxore, domina, et liberis. Principio quidem illa obsistere, deinde quid ageret nescia, urgenti acriusque incumbenti, metu ne quid violentius auderet, adnuit quidem matrimonium, obsecrat vero eum, ut paullisper, circiter per dies triginta, exspectet, atque intactam servet. Simulanti Perilaus fidem habet, iuratque se illam puram a nuptiis servaturum donec tempus istud praeterierit.

XIV. Dum Anthia cum Perilao Tarsi commoratur et nuptiarum tempus exspectat, interea Habrocomes iter in Ciliciam prosequitur, nec longe ab antro latronum (nam et ipse a recta via aberraverat,) fit obvius Hippothoo armato. Qui ut illum conspexit, occurrens amice complectitur, rogatque viae se comitem adiungat:

τῆς ὁδοῦ: ὁρῶ γάρ σε, [ἔφη] ὦ μειράκιον, ὅστις ποτὲ εἶ, καὶ ὀφθῆναι καλὸν, καὶ ἄλλως ἀνδρικόν; καὶ ἡ πλάνη φαίνεται πάντως ἀδικουμένη. Ἴωμεν οὖν, Κιλικίαν μὲν ἀφέντες, ἐπὶ Καππαδοκίαν καὶ τὸν ἐκεῖ Πόντον, λέγονται γὰρ οἰκεῖν ἄνδρες εὐδαίμονες. ὁ δὲ Ἁβροκόμης τὴν μὲν Ἀνθίας ζήτησιν οὐ λέγει, συγκατατίθεται δὲ ἀναγκάζοντι τῷ Ἱπποθόῳ, καὶ ὅρκους ποιοῦσι συνεργήσειν τε καὶ συλλήψεσθαι: ἤλπιζε δὲ ὁ Ἁβροκόμης ἐν τῇ πολλῇ πλάνῃ τὴν Ἀνθίαν εὑρήσειν. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν ἐπανελθόντες εἰς τὸ ἄντρον, εἴ τι αὐτοῖς ἔτι περιττὸν ἦν, αὐτοὺς καὶ τὸν ἵππον ἀνελάμβανον: ἦν γὰρ τῷ Ἱπποθόῳ ἵππος ἐν τῇ ὕλῃ κρυπτόμενος.

video enim, inquit, adolescens, quicumque sis, et adspectu te esse pulcrum, et praeterea strenuum; adparet etiam omnino te iniuriam aliquam passum errare. Quare age, relicta Cilicia, in Cappadociam eamus et Pontum Cappadocium, quem videlicet beatos homines aiunt incolere. Habrocomes de Anthiae investigatione nil aperit quidem, adsentitur vero urgenti Hippothoo, et de mutua opera atque auxilio iusiurandum inter se dant: sperabat porro Habrocomes se latius vagando Anthiam inventurum. Itaque die illa ad antrum reversi, siquidem iis adhuc aliquid reliqui erat, sese et equum refecerunt: erat enim Hippothoo equus in silva absconditus.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ
ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ ΛΟΓΟΣ Γ.

XENOPHONTIS EPHESII
DE
ANTHIA ET HABROCOME
EPHESIACORVM LIBER III.

α΄. Τῇ δὲ ἑξῆς παρῄεσαν μὲν Κιλικίαν, ἐποιοῦντο δὲ τὴν ὁδὸν P. 38. Edit. Londin.
ἐπὶ Μάζακον, πόλιν τῆς Καππαδοκίας μεγάλην καὶ καλήν: ἐκεῖθεν γὰρ Ἱππόθοος ἐνενόει, συλλεξάμενος νεανίσκους ἀκμάζοντας, συστήσασθαι πάλιν τὸ λῃστήριον. ἰοῦσι δὲ αὐτοῖς διὰ κωμῶν μεγάλων πάντων ἦν ἀφθονία τῶν ἐπιτηδείων; καὶ γὰρ ὁ Ἱππόθοος ἐμπείρως εἶχε τῆς Καππαδοκῶν φωνῆς, καὶ αὐτῷ πάντες ὡς οἰκείῳ προσεφέροντο. διανύσαντες δὲ τὴν ὁδὸν ἡμέραις δέκα, εἰς Μάζακον ἔρχονται, κἀνταῦθα πλησίον τῶν πυλῶν εἰσῳκίσαντο, καὶ

I. Insequenti die, Ciliciam relinquentes, iter egerunt Mazacam versus, Cappadociae urbem magnam et pulcram: illinc enim Habrocomes in animo habebat, collectis virentibus iuvenibus, rursum praedonum agmen conficere. Amplos pagos transeuntibus omnium quae ad vitam necessaria sunt abundantia suppeditabatur; etenim Hippothous peritus erat linguae Cappadocum, itaque eum cuncti tamquam indigenam tractabant. Confecto decem dierum itinere, Mazacam perveniunt, ibique in domum iuxta portas inmigrantes,

ἔγνωσαν ἑαυτοὺς ἡμερῶν τινῶν ἐκ τοῦ καμάτου θεραπεῦσαι. καὶ δὴ εὐωχουμένων αὐτῶν ἐστέναξεν ὁ Ἱππόθοος, καὶ ἐπεδάκρυσεν; ὁ δὲ Ἁβροκόμης ἤρετο αὐτὸν τίς ἡ αἰτία τῶν δακρύων; καὶ ὅς, μεγάλα,
39 ἔφη, τἀμὰ διηγήματα, καὶ πολλὴν ἔχοντα τραγῳδίαν. ἐδέετο Ἁβροκόμης εἰπεῖν, ὑπισχνούμενος καὶ τὰ καθ' αὐτὸν διηγήσασθαι. ὁ δὲ ἀναλαβὼν ἄνωθεν (μόνοι δὲ ἐτύγχανον ὄντες,) ἐξηγεῖται τὰ κατ' αὐτόν.

β'. Ἐγώ, ἔφη, εἰμὶ τὸ γένος πόλεως Περίνθου (πλησίον δὲ τῆς Θρᾴκης ἡ πόλις) τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων. ἀκούεις δὲ καὶ τὴν Πέρινθον ὡς ἔνδοξος, καὶ τοὺς ἄνδρας ὡς εὐδαίμονες ἐνταῦθα. ἐκεῖ, νέος ὤν, ἠράσθην μειρακίου καλοῦ: ἦν δὲ τὸ μειράκιον τῶν ἐπιχωρίων, ὄνομα Ὑπεράνθης ἦν αὐτῷ. ἠράσθην δὲ τὰ πρῶτα ἐν γυμνασίοις διαπαλαίοντα ἰδών, καὶ οὐκ ἐκαρτέρησα. ἑορτῆς ἀγομένης ἐπιχωρίου, καὶ παννυχίδος ἐπ' αὐτῆς, πρόσειμι τῷ Ὑπεράνθῃ, καὶ ἱκετεύω κατοικτεῖραι. ἀκοῦσαν δὲ τὸ μειράκιον, πάντα ὑπισχνεῖται

constituunt se aliquot dies ex labore recreare. Iam vero, convivantibus illis, quum Hippothous ingemiscere ac lacrymari coepisset, quaesivit ab eo Habrocomes, quae caussa esset lacrymarum; cui ille: longa est, inquit, rerum mearum commemoratio, et tragicae calamitatis plena. Nihilo minus petit Habrocomes ut eloquatur, sua ipsius narraturum se quoque pollicitus. Ille igitur ex alto repetens (soli vero erant,) quae sibi accidissent exponit.

II. Ego, inquit, genere Perinthius, (urbs est Thraciae vicina) atque e primariis sum illius civitatis. Audieris certe quam illustris sit Perinthus, quamque opulenti sint illic cives. Ibi, iuvenis etiamdum, amore sum captus adolescentuli formosi: erat is unus ex indigenis, et nomen ei Hyperanthes. Amare vero primum coeperam colluctantem intuens in gymnasiis, et continere me amplius non quibam. Igitur quum patrius festus dies eiusque pervigilium ageretur, accedo ad Hyperanthem, atque ut mei misereatur deprecor. Haec audiens et com-

κατελεῆσάν με. καὶ τὰ πρῶτά γε τοῦ ἔρωτος ὁδοιπορεῖ φιλήματα, καὶ ψαύσματα, καὶ πολλὰ παρ' ἐμοῦ δάκρυα. τέλος δὲ ἐδυνήθημεν, καιροῦ λαβόμενοι, γενέσθαι μετ' ἀλλήλων μόνοι, καὶ τὸ τῆς ἡλικίας ἀλλήλοις ἀνύποπτον ἦν. καὶ χρόνῳ συνῆμεν πολλῷ, στέργοντες ἀλλήλους διαφερόντως, ἕως δαίμων τις ἡμῖν ἐνεμέσησε, καὶ ἔρχεταί τις ἀπὸ Βυζαντίου (πλησίον δὲ τὸ Βυζάντιον τῇ Περίνθῳ) ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, ὃς ἐπὶ πλούτῳ καὶ περιουσίᾳ μέγα φρονῶν, Ἀριστόμαχος ἐκαλεῖτο. οὗτος ἐπιβὰς εὐθὺς τῇ Περίνθῳ, ὡς ὑπό τινος ἀπεσταλμένος κατ' ἐμοῦ θεοῦ, ὁρᾷ τὸν Ὑπεράνθην σὺν ἐμοὶ, καὶ εὐθέως ἁλίσκεται τοῦ μειρακίου, θαυμάσας τὸ κάλλος 40 πάντα ὁντινοῦν ἐπάγεσθαι δυνάμενον. ἐρασθεὶς δὲ, οὐκέτι μετρίως κατεῖχε τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτα τῷ μειρακίῳ προςέπεμπεν; ὡς δὲ ἀδύνατον ἦν αὐτῷ, (ὁ γὰρ Ὑπεράνθης, διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ εὔνοιαν, οὐδένα προςίετο,) πείθει τὸν πατέρα αὐτοῦ, πονηρὸν ἄνδρα καὶ ἐλάττονα χρημάτων. ὁ δὲ αὐτῷ δίδωσι τὸν Ὑπεράνθην προφάσει

miserescens adolescentulus, omnia pollicetur. Primi quidem amoris viae duces fuere oscula, contactus, ac multae meae lacrymae. Tandem, occasione capta, solis una esse licuit, aetatis aequalitate suspicionem amovente. Sic diuturna inter nos consuetudo intercesserat, donec, deorum aliquo nobis invidente, advenit ecce quidam a Byzantio (vicina haec est Perinthi) vir inter potentissimos illic cives, qui propter opes copiasque altos spiritus gerebat, Aristomachus nomine. Hic subito Perinthum ingressus, quasi ab aliquo deorum mihi immissus, Hyperanthem, qui mecum erat, conspicit, statimque capitur ab adolescentulo, eius pulcritudinem, quae adlicere quemcumque demum poterat, admirans. Non tulit is amorem moderate, sed principio adlegationibus ad puerum est usus; deinde his sibi neutiquam procedentibus, (etenim Hyperanthes ob benevolentiam erga me neminem admittebat,) patrem eius, improbum hominem et pecuniae servientem, sibi conciliavit. Qui ei Hyperanthem per speciem

διδασκαλίας, ἔλεγε γὰρ εἶναι λόγων τεχνίτης. παραλαβὼν δὲ αὐτὸν, τὰ μὲν πρῶτα κατάκλειστον εἶχε, μετὰ τοῦτο δὲ ἀπῆρεν εἰς Βυζάντιον. εἱπόμην κἀγὼ, πάντων καταφρονήσας τῶν ἐμαυτοῦ, καὶ ὅσα ἐδυνάμην συνήμην τῷ μειρακίῳ, ἐδυνάμην δὲ ὀλίγα; καί μοι φίλημα σπάνιον ἐγίνετο, καὶ λαλιὰ δυσχερὴς, ἐφρουρούμην δὲ ὑπὸ πολλῶν. τελευταῖον, οὐκέτι καρτερῶν, ἐμαυτὸν παροξύνας, ἐπάνειμι εἰς Πέρινθον, καὶ πάντα ὅσα ἦν μοι κτήματα ἀποδόμενος, συλλέξας ἄργυρον, εἰς Βυζάντιον ἔρχομαι, καὶ λαβὼν ξιφίδιον, (συνδοκοῦν τοῦτο καὶ τῷ Ὑπεράνθῃ,) εἴσειμι νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀριστομάχου, καὶ εὑρίσκω συγκατακείμενον τῷ παιδὶ, καὶ ὀργῆς πλησθεὶς παίω τὸν Ἀριστόμαχον καιρίαν. ἡσυχίας δὲ οὔσης, καὶ πάντων ἀναπαυομένων, ἔξειμι, ὡς εἶχον, λαθὼν, ἐπαγόμενος καὶ τὸν Ὑπεράνθην, καὶ δι᾽ ὅλης νυκτὸς ὁδεύσας εἰς Πέρινθον, εὐθὺς νεὼς ἐπιβὰς, οὐδενὸς εἰδότος, ἔπλεον εἰς Ἀσίαν. καὶ μέχρι μέν τινος διήνυστο εὐτυχῶς ὁ πλοῦς, τε-
41 λευταῖον δὲ κατὰ Λέσβον γενομένοις ἐμπίπτει πνεῦμα σφοδρὸν,

institutionis tradidit, aiebat enim se dicendi artificem esse. Iste, puerum adsumens, primum clausum tenuit, postea vero Byzantium asportavit. Sequor et ego, meis omnibus spretis, et quoties licebat, puerum conveniebam, licebat autem raro: itaque mihi parce osculum, et aegre colloquium contingebat, multis me custodientibus. Postremo quum diutius durare non possem, exstimulans memet, Perinthum redeo, et cunctis quae possidebam divenditis, collecta pecunia, Byzantium advenio, arreptoque pugione (consenserat etiam Hyperanthes,) noctu Aristomachi domum intro, et puero adcubantem deprehendo, iraeque plenus, mortiferam plagam Aristomacho infligo. Per silentium autem, cunctis quiescentibus, sine mora clam egredior mecum adducens Hyperanthem, et per totam noctem continuato itinere Perinthum profectus, mox, conscensa navi, omnibus insciis in Asiam navigo. Aliquamdiu prospere navigatio processit, tandem quum prope Lesbum essemus,

καὶ ἀνατρέπει τὴν ναῦν. κἀγὼ μὲν τῷ Ὑπεράνθῃ συνενηχόμην ὑπιὼν αὐτῷ, καὶ κουφοτέραν τὴν νῆξιν ἐποιούμην; νυκτὸς δὲ γενομένης οὐκέτι ἐνεγκὸν τὸ μειράκιον, παρείθη τῷ κολύμβῳ, καὶ ἀποθνήσκει. ἐγὼ δὲ τοσοῦτον ἠδυνήθην τὸ σῶμα διασῶσαι ἐπὶ τὴν γῆν καὶ θάψαι, καὶ πολλὰ δακρύσας καὶ στενάξας ἀφελὼν λείψανα. καὶ δυνηθεὶς εὐπορῆσαί που ἑνὸς ἐπιτηδείου λίθου, στήλην ἐπέστησα τῷ τάφῳ, καὶ ἐπέγραψα εἰς μνήμην τοῦ δυστυχοῦς μειρακίου ἐπίγραμμα παρ' αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν καιρὸν πλασάμενος,

Ἱππόθοος κλεινῷ τεῦξεν τόδε σῆμ' Ὑπεράνθῃ,
Οὐ τάφον ἐκ θανάτου ἀγαθὸν ἱεροῖο πολίτου
Ἐς βάθος ἐκ γαίης: ἄνθος κλυτὸν, ὅν ποτε δαίμων
Ἥρπασεν ἐν πελάγει μεγάλου πνεύσαντος ἀήτου.

Τοὐντεῦθεν δὲ εἰς μὲν Πέρινθον ἐλθεῖν οὐ διέγνων, ἐτράπην δὲ δι' Ἀσίας ἐπὶ Φρυγίαν τὴν μεγάλην, καὶ Παμφυλίαν, κἀνταῦθα ἀπορίᾳ βίου, καὶ ἀθυμίᾳ τῆς συμφορᾶς ἐπέδωκα ἐμαυτὸν λῃστηρίῳ.

vehemens incidit ventus, et navim evertit. Natabam ego simul cum Hyperanthe, meque ei submittens faciliorem natationem reddebam; verum sub noctem, quum diutius perdurare adolescens non posset, natando fractus interiit. Mihi autem tantummodo corpus in litus subductum servare licuit atque humare, postquam exuvias multo cum gemitu et lacrymis detraxissem. Tum invento forte integro idoneo lapide, cippum sepulcro imposui, inque pueri infelicis memoriam epigramma inscripsi, tunc ex tempore compositum:

Hippothous titulum fecit claro hunc Hyperanthi,
Non altum potuit dio tumulum dare civi.
Inclytus, heu! cecidit flos magni flamine venti,
Quem rapiens pelago fors funere mersit acerbo.

Exinde Perinthum redire in animo non fuit, sed per Asiam in Phrygiam maiorem, et Pamphyliam iter converti, ibique cum inopia, tum aegritudine ex infelici casu pressus, latrocinio me commisi.

καὶ τὰ μὲν πρῶτα ὑπηρέτης ληστηρίου γενόμενος, τὸ τελευταῖον δὲ περὶ Κιλικίαν αὐτὸς συνεστησάμην ληστήριον εὐδοκιμῆσαν ἐπιπολὺ, ἕως δὴ ἐλήφθησαν οἱ σὺν ἐμοὶ οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ σε ἰδεῖν. αὕτη μὲν ἡ τῶν ἐμῶν διηγημάτων τύχη. σὺ δὲ, ὦ φίλτατε, εἰπέ
42 μοι τὰ ἑαυτοῦ, δῆλος γὰρ εἶ μεγάλῃ τινὶ ἀνάγκῃ τῇ κατὰ τὴν πλάνην χρώμενος.

γ΄. Λέγει δὲ ὁ Ἁβροκόμης, ὅτι Ἐφέσιος, καὶ ὅτι ἠράσθη κόρης, καὶ ὅτι ἔγημεν αὐτὴν, καὶ τὰ μαντεύματα, καὶ τὴν ἀποδημίαν, καὶ τοὺς πειρατὰς, καὶ τὸν Ἄψυρτον, καὶ τὴν Μαντὼ, καὶ τὰ δεσμὰ, καὶ τὴν φυγὴν, καὶ τὸν αἰπόλον, καὶ τὴν μέχρι Κιλικίας ὁδόν. ἔτι λέγοντος αὐτοῦ συνανεθρήνησεν ὁ Ἱππόθοος λέγων, ὦ πατέρες ἐμοί! ὦ πατρὶς, ἣν οὔποτε ὄψομαι! ὦ πάντων μοι Ὑπεράνθη φίλτατε! σὺ μὲν οὖν, Ἁβροκόμη, καὶ ὄψῃ τὴν ἐρωμένην, καὶ ἀπολήψῃ χρόνῳ ποτέ; ἐγὼ δὲ Ὑπεράνθην ἰδεῖν οὐκέτι δυνήσομαι. λέγων ἐδείκνυέ τε τὴν κόμην, καὶ ἐπεδάκρυεν αὐτῇ. ὡς δὲ ἱκανῶς ἐθρήνη-

Ac initio quidem satelles latrocinii sum factus, deinde vero ipse praedonum agmen in Cilicia comparavi, quod diu famosum fuit, donec tandem qui mecum erant comprehenderentur, non multo ante quam te conspexissem. Haec sors est eventorum meorum. Nunc tu, amice, tua mihi enarra, adparet enim te magna quadam accepta calamitate vagari.

III. Habrocomes, Ephesium se esse ait, puellam adamasse, eamque in matrimonium duxisse; tum vaticinia, peregrinationem, piratas, Apsyrtum, Manto, vincula, fugam, caprarium, atque iter usque in Ciliciam memorat. Dum ille haec enarrat, lamentabatur simul Hippothous, o parentes! clamitans, o patria, quam numquam revisam! o mihi omnium carissime Hyperanthes! Tu quidem certe Habrocomes, videbis tandem aliquando atque recuperabis dilectam tuam; ego vero Hyperanthem intueri iam amplius non potero. Haec loquutus, comam simul ostendit, et ei illacrymatus est. Postquam ambo

σαν ἀμφότεροι, ἀποβλέψας εἰς τὸν Ἁβροκόμην ὁ Ἱππόθοος, ἄλλο,
ἔφη, σοὶ ὀλίγον διήγημα παρῆλθον, οὐκ εἰπών. πρὸ ὀλίγου τοῦ τὸ
λῃστήριον ἁλῶναι, ἐπέστη τῷ ἄντρῳ κόρη καλὴ πλανωμένη, τὴν ἡλι-
κίαν ἔχουσα τὴν αὐτήν σοι, καὶ πατρίδα ἔλεγε τὴν σήν: πλέον γὰρ
οὐδὲν ἔμαθον. ταύτην ἔδοξε τῷ Ἄρει θῦσαι, καὶ δὴ πάντα ἦν
παρεσκευασμένα, καὶ ἐπέστησαν οἱ διώκοντες. κἀγὼ μὲν ἐξέφυ-
γον, ἡ δὲ οὐκ οἶδα ὅ τι ἐγένετο: ἦν δὲ καλὴ πάνυ, Ἁβροκόμη, καὶ
ἐσταλμένη λιτῶς, κόμη ξανθὴ, χαρίεντες ὀφθαλμοί. ἔτι λέγοντος
αὐτοῦ ἀνεβόησεν Ἁβροκόμης: τὴν ἐμὴν Ἀνθίαν ἑώρακας Ἱππόθοε!
ποῦ δὲ ἄρα καὶ πέφευγε? τίς δὲ αὐτὴν ἔχει γῆ? ἐπὶ Κιλικίαν τρα- 43
πώμεθα, ἐκείνην ζητήσωμεν, οὐκ ἔσται πόῤῥω τοῦ λῃστηρίου. ναὶ,
πρὸς αὐτοῦ σοι ψυχὴν Ὑπεράνθους, μή με ἑκὼν ἀδικήσῃς, ἀλλ᾽
ἴωμεν ὅπου δυνησόμεθα Ἀνθίαν εὑρεῖν. ὑπισχνεῖται ὁ Ἱππόθοος πάν-
τα ποιήσειν, ἔλεγε δὲ ἀνθρώπους δεῖν ὀλίγους συλλέξασθαι πρὸς
ἀσφάλειαν τῆς ὁδοῦ. καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν, ἐννοοῦντες ὅπως

abunde essent lamentati, Hippothous, respiciens Habrocomen, aliam, inquit, tibi brevem narrationem non exponens praeterii. Paullo prius quam comprehenderetur latrocinium, ad antrum palans advenerat pulcra puella, eiusdem tecum aetatis, et quae eamdem patriam habere aiebat: ultra autem nihil didici. Hanc Marti immolare decreveramus, iamque praeparata erant omnia, quum supervenerunt qui nos persequebantur. Ego quidem aufugi, at quid illa factum sit ignoro: admodum vero formosa erat, o Habrocomes, parce ornata, coma flava, oculi blandi. Adhuc illo loquente exclamavit Habrocomes: meam vidisti Anthiam, Hippothoe! quonam tandem evasit? Quae illam terra habet? Ciliciam petamus, illam perquiramus, non longe aberit a praedonum receptaculo. Age, per ipsius tui Hyperanthis animam obsecro, noli me tua sponte laedere, sed eamus ubi Anthiam invenire possimus. Hippothous omnia se facturum promittit, at nonnullos ait esse colligendos homines ad itineris securitatem. Dum isti in hisce versantur, delibe-

ὀπίσω τὴν εἰς Κιλικίαν ἐλεύσονται, τῇ δὲ Ἀνθίᾳ αἱ τριάκοντα παρεληλύθεισαν ἡμέραι, καὶ παρεσκευάζετο τῷ Περιλάῳ τὰ περὶ τὸν γάμον ἱερεῖα, καὶ κατήγετο ἐκ τῶν χωρίων. πολλὴ δὲ ἡ τῶν ἄλλων ἀφθονία. συμπαρῆσαν δὲ αὐτῷ οἵ τε οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς: πολλοὶ δὲ καὶ τῶν πολιτῶν συνεώρταζον τὸν Ἀνθίας γάμον.

δ'. Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ, καθ' ὃν ἡ Ἀνθία ληφθεῖσα ἐκ τοῦ ληστηρίου, ἦλθεν εἰς τὴν Ταρσὸν πρεσβύτης Ἐφέσιος, ἰατρὸς τὴν τέχνην, Εὔδοξος τοὔνομα; ἧκε δὲ ναυαγίῳ περιπεσὼν εἰς Αἴγυπτον πλέων. οὗτος ὁ Εὔδοξος περιῄει μὲν καὶ τοὺς ἄλλους ἄνδρας ὅσοι Ταρσέων εὐδοκιμώτατοι, οὓς μὲν ἐσθῆτας, οὓς δὲ ἀργύριον αἰτῶν, διηγούμενος ἑκάστῳ τὴν συμφοράν: προσῆλθε δὲ καὶ τῷ Περιλάῳ, καὶ εἶπεν ὅτι Ἐφέσιος, καὶ ἰατρὸς τὴν τέχνην. ὁ δὲ αὐτὸν λαβὼν ἄγει πρὸς τὴν Ἀνθίαν, ἡσθήσεσθαι νομίζων ἀνδρὶ ὀφθέντι Ἐφεσίῳ. ἡ δὲ ἐφιλοφρονεῖτό τε τὸν Εὔδοξον, καὶ ἀνεπυνθάνετο εἴ τι περὶ τῶν αὐτῆς λέγειν ἔχοι. ὁ δὲ [ἔλεγεν] ὅτι οὐδὲν ἐπίσταιτο, μακρᾶς αὐτῷ

rantes quo modo in Ciliciam regrederentur, Anthiae triginta dies praeterierant, et nuptiae adparabantur Perilao, ac deducebantur ex agris victimae. Magna porro aliarum rerum paratur copia. Familiares ei simul et cognati aderant: multi item e civibus convenerant ut Anthiae nuptias concelebrarent.

IV. Eo tempore, quo Anthia latronibus erepta Tarsum advenerat, illuc, postquam in Aegyptum navigans naufragium fecisset, pervenerat senex quidam Ephesius, arte medicus, Eudoxus nomine. Circumibat iste per domus nobilissimorum Tarsensium, et ab aliis vestem, ab aliis pecuniam flagitabat, narrans cuique infortunium suum: itaque etiam ad Perilaum accessit, Ephesium se et medicum esse professus. Perilaus vero eum ad Anthiam adduxit, existimans fore, ut Ephesii hominis adspectu laetaretur. Quae Eudoxum comiter accepit, interrogavitque num de suis sibi aliquid narrare haberet. Is autem nihil se scire aiebat, quod diu iam peregri-

τῆς ἀποδημίας τῆς ἀπὸ Ἐφέσου γεγενημένης. ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἔ-
χαιρεν αὐτῷ ἡ Ἀνθία, ἀναμιμνησκομένη τῶν οἴκοι. καὶ δὴ συνήθης
τε ἐγεγόνει τοῖς κατὰ τὴν οἰκίαν, καὶ εἰσῄει παρ' ἕκαστα πρὸς τὴν 44
Ἀνθίαν, πάντων ἀπολαύων τῶν ἐπιτηδείων, ἀεὶ δεόμενος αὐτῆς εἰς
Ἔφεσον παραπεμφθῆναι; καὶ ἄρα καὶ παῖδες ἦσαν αὐτῷ καὶ γυνή.

ε'. Ὡς οὖν πάντα τὰ περὶ τὸν γάμον ἐκτετέλεστο τῷ Περιλάῳ, ἐφειστήκει δὲ ἡ ἡμέρα, δεῖπνον μὲν αὐτοῖς πολυτελὲς ἡτοίμαστο, καὶ ἡ Ἀνθία ἐκεκόσμητο κόσμῳ νυμφικῷ. ἐπαύετο δὲ οὔτε νύκτωρ, οὔτε μεθ' ἡμέραν δακρύουσα, ἀλλ' ἀεὶ πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχεν Ἁβροκόμην; ἐνενοεῖτο δὲ ἅμα πολλὰ, τὸν ἔρωτα, τοὺς ὅρκους, τὴν πατρίδα, τοὺς πατέρας, τὴν ἀνάγκην, τὸν γάμον. καὶ δὴ καθ' αὑτὴν γινομένη, καιροῦ λαβομένη, σπαράξασα τὰς κόμας, ὦ πάντα ἄδικος ἐγώ, φησι, καὶ πονηρά! ὡς οὐχὶ τοῖς ἴσοις Ἁβροκόμην ἀμείβομαι! ὁ μέν γε, ἵνα ἐμὸς ἀνὴρ μείνῃ, καὶ δεσμὰ ὑπομένει καὶ βασάνους, καὶ ἴσως που καὶ τέθνηκεν; ἐγὼ δὲ καὶ ἐκείνων ἀμνημονῶ,

nando ab Epheso abesset. Nihilo tamen minus Anthia, rerum domesticarum recordans, eo delectabatur. Itaque iam et familiarium consuetudine utebatur, et idemtidem Anthiam adibat, commodis omnibus fruens, petebatque ab ea semper ut Ephesum transmitteretur; erant quippe ei liberi et uxor.

V. Ubi igitur Perilao cuncta fuere ad nuptias praeparata, aderatque dies, convivium sumtuosum eis paratur, et Anthia nuptiali cultu exornatur. At illa neque noctu, neque interdiu plorare cessabat, sed Habrocomen semper habebat ante oculos; multa porro simul animo meditabatur, amorem, iusiurandum, patriam, parentes, praesentem necessitatem, nuptias. Igitur adrepta facultate, sola quum esset, capillos lanians, heu me, inquit, prorsus iniquam atque improbam! Quam impares Habrocomi vices rependo! Ille quidem, ut meus maneat maritus, et vincula perfert atque tormenta, immo haud dubie iam est mortuus; ego contra non modo horum immemor sum,

καὶ γαμοῦμαι δυστυχής. καὶ τὸν ὑμέναιον ᾄσει τις ἐπ᾽ ἐμοὶ, καὶ
ἐπ᾽ εὐνὴν ἀφίξομαι τὴν Περιλάου? ἀλλ᾽ ὦ φιλτάτη μου πασῶν Ἁ-
βροκόμου ψυχὴ, μηδέν τι ὑπὲρ ἐμοῦ λυπηθῇς, οὐ γάρ ποτε ἑκοῦσα
ἀδικήσαιμί σε. ἐλεύσομαι, καὶ μέχρι θανάτου μείνασα νύμφη σή.
ταῦτα εἶπε, καὶ ἀφικομένου παρ᾽ αὐτὴν τοῦ Εὐδόξου τοῦ Ἐφεσίου
ἰατροῦ, ἀπαγαγοῦσα αὐτὸν ἐπ᾽ οἴκημά τι ἠρεμαῖον, προσπίπτει τοῖς
γόνασιν αὐτοῦ, καὶ ἱκετεύει μηδενὶ κατειπεῖν τῶν ῥηθησομένων μη-
45 δὲν, καὶ ὁρκίζει τὴν πάτριον θεὰν Ἄρτεμιν ξυμπρᾶξαι πάντα ὅσα
ἂν αὐτοῦ δεηθῇ. ἀνίστησιν αὐτὴν ὁ Εὔδοξος πολλὰ θρηνοῦσαν,
καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλει, καὶ ἐπώμνυε, πάντα ποιήσειν ὑπισχνούμενος.
λέγει δὴ αὐτῷ τὸν Ἁβροκόμου ἔρωτα καὶ τοὺς ὅρκους τοὺς πρὸς
ἐκεῖνον, καὶ τὰς περὶ τῆς σωφροσύνης συνθήκας. καὶ εἰ μὲν ἦν ζῶ-
σαν, ἔφη, με ἀπολαβεῖν ζῶντα Ἁβροκόμην, ἢ λαθεῖν ἀποδράσα-
σαν ἐντεῦθεν, περὶ τούτων ἂν ἐβουλευόμην; ἐπειδὴ δὲ ὁ μὲν τέθνηκε,
φυγεῖν δὲ ἀδύνατον, καὶ τὸν μέλλοντα ἀμήχανον ὑπομεῖναι γάμον;

sed et nubam infelix, canetque mihi aliquis hymenaeum, et in Perilai lectum inscendam? Verum, o mihi omnium carissima Habrocomis anima, ne te adflictato mea caussa, numquam enim tibi volens iniuriam faciam. Adero tibi, ad mortem usque sponsa permanens tua. Quum haec dixisset, venissetque ad eam Eudoxus medicus Ephesius, abducit eum in remotum quoddam conclave, atque, ad eius genua procidens, obsecrat ne cuiquam eloquatur quidquam eorum, quae esset dictura, perque deam patriam Dianam obtestatur, ut se adiuvet in omnibus quaecumque ab eo petierit. Eudoxus multa lamentantem erigit, ac bono esse animo iubet, omnia se praestiturum iureiurando pollicitus. Tum illa narrat Habrocomis amorem, datum illi iusiurandum, et initam pactionem de servanda pudicitia. Quod si, inquit, vivae mihi liceret vivum Habrocomen recipere, vel clam hinc aufugere, de hisce rebus deliberarem; quandoquidem autem ille occidit, et fugere non datur, nec fieri potest ut instantes nuptias perpetiar;

(οὔτε γὰρ τὰς συνθήκας παραβήσομαι τὰς πρὸς Ἁβροκόμην, οὔτε τὸν ὅρκον ὑπερόψομαι,) σὺ τοίνυν βοηθὸς ἡμῖν γένου, φάρμακον εὑρὼν, ποθὲν ὃ κακῶν με ἀπαλλάξει τὴν κακοδαίμονα. ἔσται δὲ ἀντὶ τούτων σοι πολλὰ μὲν καὶ παρὰ τῶν θεῶν, οἷς ἐπεύξομαι καὶ πρὸ τοῦ θανάτου πολλάκις ὑπὲρ σοῦ, αὐτὴ δέ σοι καὶ ἀργύριον δώσω, καὶ τὴν παραπομπὴν ἐπισκευάσω, δυνήσῃ δὲ, πρὸ τοῦ πυθέσθαι τινὰ, ἐπιβὰς νεὼς, τὴν ἐπ' Ἐφέσου πλεῖν. ἐκεῖ δὲ γενόμενος, ἀναζητήσας τοὺς γονεῖς Μεγαμήδη τε καὶ Εὐίππην, ἄγγελλε αὐτοῖς τὴν ἐμὴν τελευτὴν, καὶ πάντα τὰ κατὰ τὴν ἀποδημίαν, καὶ ὅτι Ἁβροκόμης ἀπώλωλε λέγε. εἰποῦσα, τῶν ποδῶν αὐτοῦ προυκυλίετο, καὶ ἐδεῖτο μηδὲν ἀντειπεῖν αὐτῇ, δοῦναί τε τὸ φάρμακον: καὶ προκομίσασα εἴκοσι μνᾶς ἀργυρίου, περιδέραιά τε αὐτῆς, (ἦν δὲ αὐτῇ πάντα ἄφθονα, πάντων γὰρ ἐξουσίαν εἶχε τῶν Περιλάου,) δίδωσι τῷ Εὐδόξῳ. ὁ δὲ, βουλευσάμενος πολ- 46
λὰ, καὶ τὴν κόρην οἰκτείρας τῆς συμφορᾶς, καὶ τῆς εἰς Ἔφεσον ἐπιθυμῶν ὁδοῦ, καὶ τοῦ ἀργυρίου καὶ τῶν δώρων ἡττώμενος,

(neque enim Habrocomi promissis non stabo, neque iusiurandum spernam,) tu igitur nobis adiutor esto, medicamentum parans, quod epotum liberet me miseram a malis. Multa tibi pro hisce cum a diis tribuentur, quibus adsidue pro te ante mortem vota faciam, tum ipsa ego et pecuniam tibi dabo, et commeatum instruam, poterisque antequam aliquis resciscat, conscensa navi, Ephesum navigare. Quo ubi adveneris, parentes meos Megameden et Euippen perquires, meum illis obitum nunciabis, quaeque mihi omnia per istam peregrinationem evenerunt, periisse item Habrocomen narrabis. His dictis ad eius pedes provoluta, rogat ne sibi adversetur, utque venenum praebeat: deinde viginti argenti minas suaque monilia proferens, omnibus enim abundabat, utpote quae cuncta Perilai in sua haberet potestate,) Eudoxo tradit. Ille multa animo agitans, simul puellae infortunium miseratus, et Ephesum redeundi cupidus, victus etiam pecunia et muneribus,

ὑπισχνεῖται δώσειν τὸ φάρμακον, καὶ ἀπήει κομιῶν. ἡ δὲ ἐν τούτῳ πολλὰ καταθρηνεῖ, τήν τε ἡλικίαν κατοδυρομένη τὴν ἑαυτῆς, καὶ ὅτι μέλλοι πρὸ ὥρας ἀποθανεῖσθαι λυπουμένη; πολλὰ δὲ Ἁβροκόμην ὡς παρόντα ἀνεκάλει. ἐν τούτῳ, ὀλίγον διαλιπὼν ὁ Εὔδοξος, ἔρχεται κομίζων θανάσιμον οὐχὶ φάρμακον, ὑπνωτικὸν δὲ, ὡς μή τι παθεῖν τὴν κόρην, καὶ αὐτὸν ἐφοδίων τυχόντα ἀνασωθῆναι. λαβοῦσα δὲ ἡ Ἀνθία, καὶ πολλὴν γνοῦσα χάριν, αὐτὸν ἀποπέμπει. καὶ ὁ μὲν εὐθὺς ἐπιβὰς νεὼς ἐπανήχθη; ἡ δὲ καιρὸν ἐπιτήδειον ἐζήτει πρὸς τὴν πόσιν τοῦ φαρμάκου.

ϛʹ. Καὶ ἤδη μὲν νὺξ ἦν, παρεσκευάζετο δὲ ὁ θάλαμος, καὶ ἧκον οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι τὴν Ἀνθίαν ἐξαίροντες. ἡ δὲ ἄκουσα μὲν καὶ δεδακρυμένη ἐξῄει ἐν τῇ χειρὶ κρύπτουσα τὸ φάρμακον. καὶ ὡς πλησίον τοῦ θαλάμου γίνεται, οἱ οἰκεῖοι ἀνευφήμησαν τὸν ὑμέναιον, ἡ δὲ ἀνωδύρετο καὶ ἐδάκρυεν. οὕτως ἐγὼ, λέγουσα, πρότερον ἠγόμην Ἁβροκόμῃ νυμφίῳ, καὶ παρέπεμπεν ἡμᾶς πῦρ ἐρωτικὸν, καὶ

medicamentum se daturum promittit, et adlaturus discedit. Haec interea valde lamentari, iuventutem hanc suam deplorare, adflictare sese quod immaturam esset mortem obitura, atque idemtidem Habrocomen quasi praesentem inclamare. Redit tum, paullum moratus, Eudoxus, medicamentum haud mortiferum adferens, sed somniferum, ut et puella nihil pateretur, et ipse, viaticum nactus, salvus evaderet. Anthia, eo accepto, maximas habet grates, eumque dimittit. Hic vero statim conscensa navi devectus est; illa contra occasionem opportunam quaerebat ad medicamenti potionem.

VI. Iamque nox erat, et thalamus parabatur, quum ii quibus id demandatum fuerat, accessere ut Anthiam educerent. Quae invita quidem et lacrymans egreditur, venenum in manu abscondens. Ac ubi prope thalamum devenit, familiares faustas nuptias precati sunt; at illa lamentabatur, plorabatque. Sic inquit, antehac sponso Habrocomi adducebar, comitabatur nos amatoria fax, et nu-

ὑμέναιος ᾔδετο ἐπὶ γάμοις εὐδαίμοσι. νυνὶ δὲ τί ποιήσεις Ἀνθία?
ἀδικήσεις Ἁβροκόμην, τὸν ἄνδρα, τὸν ἐρώμενον, τὸν διὰ σὲ τεθνη-
κότα? οὐχ οὕτως ἄνανδρος ἐγὼ, οὐδ' ἐν τοῖς κακοῖς δειλή. δε- 47
δόχθω ταῦτα, πίνωμεν τὸ φάρμακον, Ἁβροκόμην εἶναί μοι δεῖ ἄν-
δρα; ἐκεῖνον καὶ τεθνηκότα βούλομαι. ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἤγετο
εἰς τὸν θάλαμον; καὶ δὴ μόνη μὲν ἐγεγόνει, ἔτι δὲ Περίλαος μετὰ
τῶν φίλων εὐωχεῖτο. σκηψαμένη δὲ τῇ ἀγωνίᾳ ὑπὸ δίψους κατει-
λῆφθαι, ἐκέλευσεν αὐτῇ τινὶ τῶν οἰκετῶν ὕδωρ ἐνέγκειν, ὡς δὴ πιο-
μένη. καὶ δὴ κομισθέντος ἐκπώματος, λαβοῦσα, οὐδενὸς ἔνδον
αὐτῇ παρόντος, ἐμβάλλει τὸ φάρμακον, καὶ δακρύσασα, ὦ φιλ-
τάτου, φησὶν, Ἁβροκόμου ψυχὴ, ἰδού σοι τὰς ὑποσχέσεις ἀποδί-
δωμι, καὶ ὁδὸν ἔρχομαι τὴν παρά σε δυστυχῆ μὲν, ἀλλ' ἀναγκαίαν.
καὶ δέχου με ἄσμενος, καί μοι πάρεχε τὴν ἐκεῖ μετά σου δίαιταν
εὐδαίμονα. εἰποῦσα ἔπιε τὸ φάρμακον, καὶ εὐθὺς ὕπνος τε αὐτὴν
κατεῖχε, καὶ ἔπιπτεν εἰς γῆν, καὶ ἐποίει τὸ φάρμακον ὅσα ἐδύνατο.

ptiale carmen in felices nuptias canebatur. Nunc autem quid ages Anthia? Erisne iniusta in Habrocomen, in maritum tui amantem, tua caussa mortuum? Non ita mollis ego sum, neque in malis ignava. Decretum est, venenum bibam, Habrocomen oportet mihi esse maritum; illum vel mortuum malo. Haec loquuta ducitur in thalamum; et nunc ibi sola mansit, quoniam Perilaus adhuc cum amicis epulabatur. Simulans igitur se in illo angore siti correptam esse, aliquem e famulis aquam sibi adferre iubet, tamquam si bibere vellet. Mox adlatum sumens poculum, nemine intus sibi adstante, medicamentum iniicit, et lacrymans, o carissimi, inquit, Habrocomis anima, en! promissa tibi solvo, et viam ad te ingredior, calamitosam illam quidem, sed necessariam. Recipe me lubens, mihique illic beatam tecum vitam praesta. His dictis ebibit medicamentum, et continuo somnus eam complexus est, ceciditque in terram, vires, quas habebat, exercente potione.

*ζ'. Ὡς δὲ εἰσῆλθεν ὁ Περίλαος, εὐθὺς ἰδὼν τὴν Ἀνθίαν κειμένην
ἐξεπλάγη, καὶ ἀνεβόησε, θόρυβός τε πολὺς τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν ἦν
καὶ πάθη συμμιγῆ, οἰμωγὴ, φόβος, ἔκπληξις: οἱ μὲν ᾤκτειρον τὴν
δοκοῦσαν τεθνηκέναι, οἱ δὲ συνήχθοντο Περιλάῳ, πάντες δὲ ἐθρή-
νουν τὸ γεγονός. ὁ δὲ Περίλαος τὴν ἐσθῆτα περιῤῥηξάμενος, ἐπιπε-
σὼν τῷ σώματι, ὦ φιλτάτη μοι κόρη, φησὶν, ὦ πρὸ τῶν γάμων κα-
ταλιποῦσα τὸν ἐρῶντα, ὀλίγαις ἡμέραις νύμφη Περιλάου γενομένη,
48 εἰς οἷόν σε θάλαμον, τὸν τάφον, ἄξομεν? εὐδαίμων ἄρα, ὅστις ποτὲ
Ἁβροκόμης, ἦν: μακάριος ἐκεῖνος ὡς ἀληθῶς, τηλικαῦτα παρ᾽ ἐρω-
μένης λαβὼν δῶρα. ὁ μὲν τοιαῦτα ἐθρήνει, περιβεβλήκει δὲ ἅπα-
σαν, καὶ ἠσπάζετο χεῖράς τε καὶ πόδας, νύμφη, λέγων, ἀθλία!
γύναι δυστυχεστέρα! ἐκόσμει δὲ αὐτὴν, πολλὴν ἐσθῆτα ἐνδύων,
πολὺν δὲ περιθεὶς χρυσόν: καὶ οὐκέτι φέρων τὴν θέαν, ἡμέρας γε-
νομένης, ἐνθέμενος κλίνῃ τὴν Ἀνθίαν, (ἡ δὲ ἔκειτο ἀναισθητοῦσα,)
ἦγεν εἰς τοὺς πλησίον τῆς πόλεως τάφους, κἀνταῦθα κατέθετο ἐν*

VII. Intrans Perilaus, simul Anthiam iacentem vidit, statim adtonitus clamorem edidit; inde domesticorum magnus tumultus ac promiscua adflictio, eiulatus, timor, stupor: illis, quam mortuam putabant, lugentibus, his Perilai vicem dolentibus, cunctis autem casum moerentibus. Perilaus, lacerata sibi veste, in corpus procumbens, o dilectissima, inquit, mihi puella, quae ante nuptias amatorem deseruisti, quae paucos dies Perilai fuisti sponsa, in quem thalamum, sepulcrum scilicet, te deducemus? Felix nimirum, quicumque demum is fuerit, Habrocomes: beatus ille re vera, qui tanta ab amante munera est consequutus. Hunc in modum ille lamentabatur, et totam amplexus, manus ac pedes osculabatur, infelix, exclamans, sponsa! uxor infelicior! Dein eam exornavit, plurima veste amiciens multumque aureum ornatum circum ponens: quumque diutius adspectum non ferret, ubi dies advenit, Anthiam lecto impositam (iacebat illa sensibus vacua,) abduxit in vicina vrbi sepulcra, ibique in cella quadam

τινι οἰκήματι, πολλὰ μὲν ἐπισφάξας ἱερεῖα, πολλὴν δὲ ἐσθῆτα καὶ κόσμον ἐπικαύσας. ὁ μὲν ἐκτελέσας τὰ νομιζόμενα, ὑπὸ τῶν οἰκείων εἰς τὴν πόλιν ἤγετο.

η΄. Καταλειφθεῖσα δὲ ἐν τῷ τάφῳ ἡ Ἀνθία, ἑαυτῆς γενομένη,
καὶ συνεῖσα ὅτι μὴ τὸ φάρμακον θανάσιμον ἦν, στενάξασα καὶ δα-
κρύσασα, ὦ ψευσάμενόν με τὸ φάρμακον, φησὶν, ὦ κωλῦσαν ὁ-
δεῦσαι πρὸς τὸν Ἁβροκόμην ὁδὸν εὐτυχῆ! ἐσφάλην ἄρα (πάντα
καινὰ) καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ θανάτου. ἀλλὰ ἔνεστί γε, ἐν τῷ
τάφῳ μείνασαν, τὸ ἔργον ἐργάσασθαι τοῦ φαρμάκου λιμῷ; οὐ
γὰρ ἐντεῦθέν μέ τις ἀνέλοιτο, οὐδ' ἂν ἐπίδοιμι τὸν ἥλιον, οὐδ' ἂν
εἰς φῶς ἐλεύσομαι. ταῦτα εἰποῦσα ἐκαρτέρει, τὸν θάνατον προσ-
δεχομένη γενναίως. ἐκ δὲ τούτου νυκτὸς ἐπιγενομένης, λῃσταί τι-
νες, μαθόντες ὅτι κόρη τέθαπται πλουσίως, καὶ πολὺς μὲν αὐτῇ
κόσμος συγκατάκειται γυναικεῖος, πολὺς δὲ ἄργυρος καὶ χρυσὸς, 49
ἦλθον ἐπὶ τὸν τάφον, καὶ ἀναῤῥήξαντες τοῦ τάφου τὰς θύρας,
εἰσελθόντες τόν τε κόσμον ἀνῃροῦντο, καὶ τὴν Ἀνθίαν ζῶσαν ὁρῶσι;

condidit, multas pone mactavit victimas, multamque vestem atque alium ornatum cremavit. Tum ille, iustis peractis, a propinquis et familiaribus domum est deductus.

VIII. Anthia in sepulcro relicta, ubi ad se rediit, sensitque non fuisse letale medicamentum, gemens ac plorans, o fallax, inquit, medicamen, quod me prohibuit felicem ad Habrocomen viam inire! Frustrata sum igitur (nova mihi sunt omnia,) vel mortis desiderio; at licet utique in sepulcro manenti veneni opus fame perficere; nec enim me quis hinc auferet, nec solem adspiciam, nec in lucem prodibo. His dictis obfirmato animo mortem fortiter opperiebatur. Exin sub noctem quidam latrones, qui magnifice sepultam puellam didicissent, copiosum item ornatum muliebrem cum multo auro atque argento simul fuisse repositum, ad sepulcrum accedunt, eiusque foribus effractis, intrant, ornatum auferunt, et viventem vident Anthiam;

μέγα δὲ καὶ τοῦτο κέρδος ἡγούμενοι, ἀνίστων τε αὐτὴν, καὶ ἄγειν ἐβούλοντο. ἡ δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν προκυλιομένη, πολλὰ ἐδεῖτο: ἄνδρες οἵτινές ἐστε, λέγουσα, τὸν μὲν κόσμον τοῦτον ἅπαντα, ὅστις ἐστὶ, καὶ ἅπαντα τὰ συνταφέντα λαβόντες κομίζετε, φείσασθε δὲ τοῦ σώματος. δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς, Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ: τούτοις ἐάσατε σχολάσαι με. ναὶ πρὸς τῶν θεῶν τῶν πατρῴων ὑμῶν, μή με ἡμέρᾳ δείξητε, τὴν ἄξια νυκτὸς καὶ σκότους δυστυχοῦσαν. ταῦτα ἔλεγεν, οὐκ ἔπειθε δὲ τοὺς λῃστὰς, ἀλλ᾽ ἐξαγαγόντες αὐτὴν τοῦ τάφου κατήγαγον ἐπὶ θάλατταν, καὶ ἐνθέμενοι σκάφει, τὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀνήγοντο; ἐν δὲ τῷ πλοίῳ ἐθεράπευον αὐτὴν, καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλουν. ἡ δὲ ἐν οἵοις κακοῖς ἐγεγόνει πάλιν ἐννοήσασα, θρηνοῦσα καὶ ὀδυρομένη, πάλιν, ἔφησε, λῃσταὶ, καὶ θάλασσα, πάλιν αἰχμάλωτος ἐγώ! ἀλλὰ νῦν δυστυχέστερον, ὅτι μὴ μετὰ Ἁβροκόμου. τίς με ἄρα ὑποδέξεται γῆ? τίνας δὲ ἀνθρώπους ὄψομαι? μὴ Μοῖριν ἔτι, μὴ Μαντὼ, μὴ Περίλαον, μὴ Κιλικίαν!

idque magno quoque in lucro esse deputantes, erigunt eam, atque abducere instituunt. Haec vero ad pedes eorum provoluta, eosque magnopere obsecrans: viri, inquit, quicumque estis, ornatum huncce omnem quidem, quantuscumque est, cunctaque mecum sepulta vobis auferte, verum corpori parcite. Duobus consecrata sum diis, Amori et Morti: his me dare operam sinite. Per patrios vestros deos, quaeso, ne me diei ostendite, quae nocte ac tenebris dignas passa sum calamitates. Haec illa: neque tamen flexit latrones, sed sepulcro extractam ducunt ad mare, impositamque navigio, Alexandriam devehunt; in navi vero curabant eam, et bono animo esse hortabantur. Illa reputans quibus in malis versaretur, lugens moerensque: iam, inquit, rursum latrones et mare, iterum captiva ego! sed hoc nunc infortunatius quod sine Habrocome. Quae me tandem terra excipiet? quos homines conspiciam? Utinam ne Moerin iterum, nec Manto, nec Perilaum, nec Ciliciam!

ἔλθοιμι δὲ ἔνθα δὴ κᾂν τάφον Ἁβροκόμου μόνον ὄψομαι. ταῦτα ἑκάστοτε ἐδάκρυε, καὶ αὐτὴ μὴν οὐ ποτὸν οὐ τροφὴν προσίετο, ἠνάγκαζον δὲ οἱ λῃσταί. καὶ οἱ μὲν ἀνύσαντες ἡμέραις οὐκ ὀλίγαις 50
τὸν πλοῦν, κατῆραν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κἀνταῦθα ἐξεβίβασαν τὴν Ἀνθίαν, καὶ διέγνωσαν ἐκ τοῦ πλοῦ παραδοῦναί τισιν ἐμπόροις.

θ΄. Ὁ δὲ Περίλαος μαθὼν τὴν τοῦ τάφου διωρυχὴν, καὶ τοῦ σώματος ἀπώλειαν, ἐν πολλῇ καὶ ἀκατασχέτῳ λύπῃ ἦν. ὁ δὲ Ἁβροκόμης ἐζήτει καὶ ἐπολυπραγμόνει, εἴ τις ἐπίσταιτο κόρην ποθὲν ξένην αἰχμάλωτον μετὰ λῃστῶν ἀχθεῖσαν. ὡς δὲ οὐδὲν εὗρεν, ἀποκαμὼν ἦλθεν οὗ κατήγοντο. δεῖπνον δὲ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον παρεσκεύασαν, καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐδειπνοποιοῦντο, ὁ δὲ Ἁβροκόμης πάνυ ἄθυμος ἦν, καὶ αὑτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ῥίψας ἔκλαιε, καὶ ἔκειτο οὐδὲν προσιέμενος. προσιοῦσι δὲ τοῦ τόπου ὁ κύριος τοῖς περὶ τὸν Ἱππόθοον, παροῦσα καί τις πρεσβῦτις ἄρχεται διηγήματος, ᾗ ὄνομα Χρυσίον. ἀκούσατε, ἔφη, ὦ ξένοι, πάθους οὐ πρὸ πολλοῦ

sed eo iam perveniam, ubi vel tumulum solum Habrocomis videam. Talia idemtidem conquesta, sponte quidem nec potionem nec cibum capiebat, verum adigebant latrones. Non paucis diebus cursu confecto, Alexandriam sunt delati, ibique Anthiam exposuere, ac statim eam quibusdam mercatoribus tradere constituerunt.

IX. Perilaus, ut effractum fuisse sepulcrum rescivit, et cadaver amissum, in magno atque intolerabili dolore fuit. Habrocomes autem anquirebat et sciscitabatur, sicubi quis de captiva peregrina puella inter latrones abducta quidpiam nosset, quumque nil comperiret, defatigatus rediit in diversorium. Coenam interea sibi Hippothoi sodales adparaverant, et ceteri quidem coenaverunt, at Habrocomes, qui prorsus animum desponderat, postquam se in lectum abiecisset, plorans iacebat nullum capiens cibum. Accesserat ad Hippothoum loci dominus, simul anus quaedam aderat, nomine Chrysion, quae sic narrare occoepit. Audite, inquit, hospites, casum qui non ita pri-

γενομένου ἐν τῇ πόλει. Περίλαός τις, ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα δυναμένων, ἄρχειν μὲν ἐχειροτονήθη τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ, ἐξελθὼν δὲ ἐπὶ λῃστῶν ζήτησιν ἤγαγέ τινας συλλαβὼν λῃστὰς, καὶ μετ' αὐτῶν κόρην καλὴν, καὶ ταύτην ἔπειθεν αὐτῷ γαμηθῆναι. καὶ πάντα μὲν τὰ πρὸς τὸν γάμον ἐκτετέλεστο, ἡ δὲ εἰς τὸν θάλαμον εἰσελθοῦσα, εἴτε μανεῖσα εἴτε ἄλλου τινὸς ἐρῶσα, πιοῦσα φάρμακόν ποθεν ἀποθνήσκει. οὗτος γὰρ ὁ τοῦ θανάτου τρόπος αὐτῆς ἐλέγε-
51 το. ἀκούσας ὁ Ἱππόθοος, αὕτη, ἔφησεν, ἐστὶν ἡ κόρη, ἣν Ἁβροκόμης ζητεῖ. ὁ δὲ Ἁβροκόμης ἤκουε μὲν τοῦ διηγήματος, παρεῖτο δὲ ὑπ' ἀθυμίας. ὀψὲ δὲ καὶ ἀναθορὼν ἐκ τῆς τοῦ Ἱπποθόου φωνῆς, ἀλλὰ νῦν μὲν σαφῶς τέθνηκεν Ἀνθία, καὶ τάφος ἴσως αὐτῆς ἐστὶν ἐνθάδε, καὶ τὸ σῶμα σώζεται. λέγων ἐδεῖτο τῆς πρεσβύτιδος τῆς Χρυσίου ἄγειν ἐπὶ τὸν τάφον αὐτῆς, καὶ δεῖξαι τὸ σῶμα. ἡ δὲ ἀναστενάξασα, τοῦτο γὰρ, ἔφη, τῇ κόρῃ ταλαιπώρῳ τὸ δυστυχέστατον: ὁ μὲν γὰρ Περίλαος καὶ ἔθαψεν αὐτὴν πολυτελῶς,

dem in urbe incidit. Perilaus quidam, vir inter potentiores, qui paci in Cilicia custodiendae praefectus constitutus fuit, ad latrones investigandos egressus, comprehensos nonnullos una cum formosa virgine abduxerat, cui ut sibi nuberet persuasit; iamque omnia ad nuptias erant adornata, quum ipsa thalamum ingressa, sive quod desiperet, sive quod alium quem adamaret, venenum alicunde nacta ebibit, et mortua est: talis certe mortis eius modus narrabatur. Haec audiens Hippothous, illaec, inquit, puella est quam quaerit Habrocomes. Et Habrocomes quidem hanc narrationem audierat, verum moerore debilitatus languescebat. Tandem tamen ad Hippothoi vocem exsiliens, sane nunc quidem, ait, exploratum est occidisse Anthiam, eiusque sepulcrum isthic nimirum est, et corpus adservatur. Simul his dictis vetulam Chrysion rogat, ad illius sepulcrum se ducat, corpusque commonstret. Haec autem suspirans, hoc vero, inquit, est quod miserae puellae infelicissimum fuit: etenim Perilaus et splendide sepeliverat eam,

καὶ ἐκόσμησε; πυθόμενοι δὲ τὰ συνταφέντα λῃσταὶ, ἀνορύξαντες
τὸν τάφον, τόν τε κόσμον ἀνείλοντο, καὶ τὸ σῶμα ἀφανὲς ἐποίη-
σαν: ἐφ᾽ οἷς πολλὴ καὶ μεγάλη ζήτησις ὑπὸ Περιλάου γίνεται.

ι'. Ἀκούσας ὁ Ἁβροκόμης περιέῤῥηξε τὸν χιτῶνα, καὶ μεγάλως
ἀνωδύρετο καλῶς μὲν καὶ σωφρόνως ἀποθανοῦσαν Ἀνθίαν, δυς-
τυχῶς δὲ μετὰ τὸν θάνατον ἀπολομένην. τίς ἄρα λῃστὴς οὕτως
ἐρωτικὸς, ἵνα καὶ νεκρᾶς ἐπιθυμήσῃ σου? ἵνα καὶ τὸ σῶμα ἀφέ-
ληται? ἀπεστερήθην σου ὁ δυστυχὴς, καὶ τῆς μόνης ἐμοὶ παρα-
μυθίας. ἀποθανεῖν μὲν οὖν ἔγνωσται πάντως; ἀλλὰ τὰ πρῶτα
καρτερήσω μέχρι που τὸ σῶμα εὕρω τὸ σὸν, καὶ περιβαλὼν ἐμαυ-
τὸν ἐκείνῳ συγκαταθάψω. ταῦτα ἔλεγεν ὀδυρόμενος, θαῤῥεῖν δὲ
αὐτὸν παρεκάλουν οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον. τότε μὲν ἀνεπαύσαντο δι᾽
ὅλης νυκτός; ἔννοια δὲ πάντων Ἁβροκόμην εἰσήρχετο, Ἀνθίας, τοῦ
θανάτου, τοῦ τάφου, τῆς ἀπωλείας. καὶ δὴ καὶ οὐκέτι καρτε- 52
ρῶν, λαθὼν πάντας (ἔκειντο δὲ ὑπὸ μέθης οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον,)

atque exornaverat; verum de rebus una conditis quum inaudissent latrones, effracto sepulcro, ornatum non modo abstulerunt, sed et corpus subduxerunt: qua de re multam ac diligentissimam indagationem Perilaus instituit.

X. Haec intelligens Habrocomes tunicam discidit, ac vehementer deflevit Anthiam, quae praeclare quidem et caste mortem obiisset, sed infeliciter post mortem periisset. Qui tandem latro tanto amore tenebatur, ut vel mortuam te concupiverit? ut ipsum cadaver abstulerit? Ego miser te sum orbatus, et simul unico meo solatio. Igitur mori omnino decretum est; sed prius perdurabo donec alicubi corpus tuum invenero, atque id amplexatus me una sepeliam. Haec cum lacrymis dicentem bono animo esse Hippothous hortabatur. Dein tota nocte latrones requieverunt; at Habrocomi omnium veniebat in mentem, Anthiae, mortis, sepulcri, deperditi corporis. Quare iam sese amplius non cohibens, clam omnes (iacebant quippe vino sepulti Hippothous

ἔξεισιν ὡς δή τινος χρῄζων, καὶ καταλιπὼν πάντας, ἐπὶ τὴν θάλατταν ἔρχεται, καὶ ἐπιτυγχάνει νεὼς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀναγομένης, καὶ ἐπιβὰς ἀνάγεται, ἐλπίζων καὶ τοὺς λῃστὰς τοὺς συλήσαντας πάντα, ἐν Αἰγύπτῳ καταλήψεσθαι: ὡδήγει δὲ αὐτὸν εἰς ταῦτα ἐλπὶς δυστυχής. καὶ ὁ μὲν ἔπλει τὴν ἐπ' Ἀλεξάνδρειαν, ἡμέρας δὲ γενομένης οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον ἠνιῶντο μὲν ἐπὶ τῷ ἀπαλλαχθῆναι τοῦ Ἁβροκόμου, ἀναλαβόντες δὲ αὐτοὺς ἡμερῶν ὀλίγων, ἔγνωσαν τὴν ἐπὶ Συρίας καὶ Φοινίκης λῃστεύοντες ἰέναι.

ια'. Οἱ δὲ λῃσταὶ τὴν Ἀνθίαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρέδωκαν ἐμπόροις, πολὺ λαβόντες ἀργύριον. οἱ δὲ ἔτρεφον αὐτὴν πολυτελῶς, καὶ τὸ σῶμα ἐθεράπευον, ζητοῦντες ἀεὶ τὸν ὠνησόμενον κατ' ἀξίαν. ἔρχεται δή τις εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς τῶν ἐκεῖ βασιλέων, κατὰ θέαν τῆς πόλεως, καὶ κατὰ χρείαν ἐμπορίας, Ψάμμις τὸ ὄνομα. οὗτος ὁ Ψάμμις ὁρᾷ τὴν Ἀνθίαν παρὰ τοῖς ἐμπόροις, καὶ ἰδὼν ἁλίσκεται, καὶ ἀργύριον δίδωσι τοῖς ἐμπόροις πολὺ, καὶ λαμβάνει θεράπαι-

ac socii,) egreditur quasi quid sibi opus esset, atque omnes deserens, ad mare pergit. Incidit forte in navem Alexandriam petentem, eaque conscensa provehitur, sperans se latrones, qui cuncta diripuerant, in Aegypto deprehensurum: eo tamen infelix eum spes ducebat. Dum ille Alexandriam versus navigat, Hippothous sociique, posteaquam illuxit, ablatum sibi esse Habrocomen indoluerunt, et paucos dies curantes sese, constituerunt in Syriam et Phoeniciam ad praedandum proficisci.

XI. Tradiderant latrones Anthiam Alexandriae mercatoribus, magna accepta pecunia. Qui eam abunde aluerunt, et corpus curarunt, requirentes usque qui iusto pretio emeret. Advenerat forte Alexandriam ab India, urbem visendi et mercaturae faciendae caussa, quidam e regibus illius regionis, Psammis nomine. Viderat iste Psammis Anthiam apud mercatores, utque vidit, captus est, datoque mercatoribus multo argento, eam sibi ancillam ad-

ναν αὐτήν. ὠνησάμενος δὲ ἄνθρωπος βάρβαρος, καὶ εὐθὺς ἐπιχειρεῖ βιάζεσθαι καὶ χρῆσθαι πρὸς συνουσίαν. οὐ θέλουσα δὲ, τὰ μὲν πρῶτα ἀντέλεγε, τελευταῖον δὲ σκήπτεται πρὸς τὸν Ψάμμιν 53
(δεισιδαίμονες δὲ φύσει βάρβαροι,) ὅτι αὐτὴν ὁ πατὴρ γεννωμένην ἀναθείη Ἴσιδι μέχρις ὥρας γάμων, καὶ ἔλεγεν ἔτι τὸν χρόνον ἐνιαυτῷ τίθεσθαι. ἢν οὖν, φησὶν, ἐξυβρίσῃς εἰς τὴν ἱερὰν τῆς θεοῦ, μηνίσει μὲν ἐκείνη, χαλεπὴ δὲ ἡ τιμωρία. πείθεται Ψάμμις, καὶ τὴν θεὸν προσεκύνει, καὶ Ἀνθίας ἀπέχεται. ἡ δὲ ἔτι παρὰ Ψάμμιδι ἦν φρουρουμένη, ἱερὰ τῆς Ἴσιδος νομιζομένη.

ιβ'. Ἡ δὲ ναῦς ἡ τὸν Ἁβροκόμην ἔχουσα τοῦ μὲν κατὰ Ἀλεξάνδρειαν πλοῦ διαμαρτάνει, ἐμπίπτει δὲ ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, τήν τε Παραίτιον καλουμένην, καὶ Φοινίκης ὅση παραθαλάσσιος. ἐκπεσοῦσι δὲ αὐτοῖς ἐπιδραμόντες τῶν ἐκεῖ ποιμένων, τά τε φορτία διαρπάζουσι, καὶ τοὺς ἄνδρας δεσμεύουσι, καὶ ἄγουσιν ὁδὸν ἔρημον πολλὴν εἰς Πηλούσιον τῆς Αἰγύπτου πόλιν, καὶ ἐνταῦθα πιπράσκουσιν

sumsit. Cui vix emptae barbarus homo continuo vim inferre parat, quo ea abuteretur. Principio illa abnuere atque adversari, ad extremum Psammidi caussatur (superstitiosi natura sunt barbari,) se a patre, quum nasceretur, Isidi fuisse dicatam quoad nuptiis matura foret, aiebatque ad id tempus annum adhuc esse praestitutum. Quod si, inquit, deae sacram violaveris, irascetur illa nimirum, eritque poena gravis. Fidem habet Psammis, deamque adorans, Anthia abstinet. Itaque illa iam apud Psammidem custodiebatur, quandoquidem Isidi sacra esse putabatur.

XII. Interea navis ea qua ferebatur Habrocomes a recto cursu versus Alexandriam aberrat, inciditque in ostia Nili, atque in id quod Paraetonium vocatur, et Phoenices oram maritimam. Eiectos hosce invadunt ex iis locis pastores, qui et sarcinas diripiunt, et hominibus vincula iniiciunt, tum longo per deserta itinere Pelusium Aegypti urbem ducunt, ibique alium alii vendunt.

ἄλλον ἄλλῳ. ὠνεῖται δὲ τὸν Ἁβροκόμην πρεσβύτης στρατιώτης, ἦν δὲ πεπαυμένος, Ἄραξος τοὔνομα. οὗτος ὁ Ἄραξος εἶχε γυναῖκα ὀφθῆναι μιαρὰν, ἀκουσθῆναι πολὺ χείρω, ἅπασαν ἀκρασίαν ὑπερβεβλημένην, Κυνὼ τὸ ὄνομα. αὕτη ἡ Κυνὼ ἐρᾷ τοῦ Ἁβροκόμου εὐθὺς ἀχθέντος εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ οὐκέτι κατεῖχε, δεινὴ καὶ ἐρασθῆναι, καὶ ἀπολαύειν ἐθέλει τῆς ἐπιθυμίας. ὁ μὲν δὴ Ἄραξος ἠγάπα τὸν Ἁβροκόμην, καὶ παῖδα ἐποιεῖτο: ἡ δὲ Κυνὼ προσφέρει λόγον
54 περὶ συνουσίας, καὶ δεῖται πείθεσθαι, καὶ ἄνδρα ἔχειν ὑπισχνεῖτο, καὶ Ἄραξον ἀποκτενεῖν. δεινὸν ἐδόκει τοῦτο Ἁβροκόμῃ, καὶ πολλὰ ἅμα ἐσκόπει, τὴν Ἀνθίαν, τοὺς ὅρκους, τὴν πολλάκις αὐτὸν σωφροσύνην ἀδικήσασαν ἤδη. τέλος δὲ, ἐγκειμένης τῆς Κυνοῦς, συγκατατίθεται. καὶ νυκτὸς γενομένης, ἡ μὲν, ὡς ἄνδρα ἕξουσα τὸν Ἁβροκόμην, τὸν Ἄραξον ἀποκτιννύει, καὶ λέγει τὸ πραχθὲν τῷ Ἁβροκόμῃ. ὁ δὲ οὐκ ἐνεγκὼν τὴν τῆς γυναικὸς ἀσέλγειαν, ἀπηλλάγη τῆς οἰκίας καταλιπὼν αὐτὴν, οὐκ ἄν ποτε μιαιφόνῳ συγκατα-

Emit Habrocomen senex miles: erat is emeritus, et Araxus vocabatur. Habebat Araxus iste uxorem foedam adspectu, fama longe peiorem, quae omnigenam excesserat intemperantiam, nomine Cyno. Haec Habrocomen simul ac domum est deductus amare coepit, nec iam sese diutius continuit, in amore quoque suscipiendo vehemens, et libidinem explere cupiebat. Araxus Habrocomen diligebat, et sibi adoptaverat: Cyno verbis eum ad concubitum sollicitabat, utque morem gereret rogabat, maritum sibi adsciscere pollicita, et Araxum interficere. Dirum istud quidem Habrocomi videbatur, multaque simul secum reputabat, Anthiam, iusiurandum, temperantiam, quae sibi iam toties nocuisset. Tandem vero urgenti Cyno adsentitur: itaque illa sub noctem, ut maritum haberet Habrocomen, Araxum occidit, et factum narrat Habrocomi. Qui vero mulieris improbam hanc lasciviam non ferens, domo excessit, eamque reliquit, negans se unquam cum muliere nefaria caede pol-

κλιθήσεσθαι φήσας. ἡ δὲ, ἐν αὑτῇ γενομένη, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ προσελθοῦσα ἔνθα τὸ πλῆθος τῶν Πηλουσιωτῶν ἦν, ἀνωδύρετο τὸν ἄνδρα, καὶ ἔλεγεν ὅτι αὐτὸν ὁ νεώνητος δοῦλος ἀποκτείνειε, καὶ πολλὰ ὅσα ἐπεθρήνει, καὶ ἐδόκει λέγειν τῷ πλήθει πιστά. οἱ δὲ εὐθὺς συνέλαβον τὸν Ἁβροκόμην, καὶ δήσαντες ἀνέπεμπον τῷ τῆς Αἰγύπτου τότε ἄρχοντι. καὶ ὁ μὲν δίκην δώσων εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἤγετο, ὑπὲρ ὧν ἐδόκει τὸν δεσπότην Ἄραξον ἀποκτεῖναι.

luta cubiturum. Illa, quum se collegisset, simul atque illuxit, in Pelusiotarum concionem prodiens, virum luget, narrat a servo recens empto eum esse interfectum, et maiorem in modum plangens, visa est multitudini credibilia dicere. Igitur comprehendunt illico Habrocomen, vinctumque mittunt ad eum qui tunc Aegypto praeerat. Sic ille Alexandriam abducitur, poenas daturus, quod herum Araxum interfecisse putaretur.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ ΛΟΓΟΣ Δ.

XENOPHONTIS EPHESII

DE

ANTHIA ET HABROCOME

EPHESIACORVM LIBER IV.

P. 55. Edit. Londin. α΄. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον ἀπὸ Ταρσοῦ κινήσαντες ᾔεσαν τὴν ἐπὶ Συρίαν, πᾶν εἴ τι ἐμποδὼν λάβοιεν, ὑποχείριον ποιούμενοι: ἐνέπρησαν δὲ καὶ κώμας, καὶ ἄνδρας ἀπέσφαξαν πολλούς; καὶ οὕτως ἀπελθόντες, εἰς Λαοδίκειαν τῆς Συρίας ἔρχονται, κἀνταῦθα ἐπεδήμουν οὐκέτι ὡς λῃσταὶ, ἀλλ᾽ ὡς κατὰ θέαν τῆς πόλεως ἥκοντες. ἐνταῦθα ὁ Ἱππόθοος ἐπολυπραγμόνει εἴ ποθεν Ἁβροκόμην εὑρεῖν δυνήσεται; ὡς δ᾽ οὐδὲν ἤνυε, ἀναλαβόντες αὑτοὺς, τὴν ἐπὶ Φοινίκης ἐτράποντο, κἀκεῖθεν ἐπ᾽ Αἴγυπτον; ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς

I. Hippothous cum suis Tarso iter Syriam versus agentes, si quid in via offenderent, id omne sibi subiiciebant: villas quoque incenderunt, multosque homines trucidarunt; atque ita progressi, Laodiceam Syriae perveniunt, ibique non iam ut latrones, sed tamquam qui urbis visendae caussa advenissent, commorati sunt. Hippothous isthic sollicite perquirebat sicubi Habrocomen posset invenire; verum posteaquam nihil profecit, seque latrones recrearunt, iter in Phoenicem convertunt, atque inde in Aegyptum; hanc enim

καταδραμεῖν Αἴγυπτον. καὶ συλλεξάμενοι μέγα ληστήριον, ἔρχον-
ται τὴν ἐπὶ Πηλούσιον, καὶ ποταμῷ τῷ Νείλῳ πλεύσαντες εἰς Ἑρ-
μούπολιν τῆς Αἰγύπτου καὶ Σχεδίαν, ἐμβαλόντες εἰς διώρυγα τοῦ
ποταμοῦ τὴν ὑπὸ Μενελάου γενομένην, Ἀλεξάνδρειαν μὲν παρῆλ-
θον, ἦλθον δὲ ἐπὶ Μέμφιν τὴν ἱερὰν τῆς Ἴσιδος, κἀκεῖθεν ἐπὶ Μέν-
δην: παρέλαβον δὲ καὶ τῶν ἐπιχωρίων κοινωνοὺς τοῦ ληστηρίου καὶ 56
ἐξηγητὰς τῆς ὁδοῦ. διελθόντες μὲν δὴ Ταῦα, ἐπὶ Λεοντὼ ἔρχονται
πόλιν, καὶ ἄλλας παρελθόντες κώμας οὐκ ὀλίγας, ὧν τὰς πολλὰς
ἀφανεῖς, εἰς Κοπτὸν ἔρχονται τῆς Αἰθιοπίας πλησίον. ἐνταῦθα ἔγνω-
σαν ληστεύειν, πολὺ γὰρ πλῆθος ἐμπόρων τὸ διοδεῦον ἦν, τῶν τε ἐπ᾽
Αἰθιοπίαν, καὶ τῶν ἐπὶ Ἰνδικὴν φοιτώντων. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὸ λη-
στήριον ἀνδρῶν πεντακοσίων. καταλαβόντες δὲ τῆς Αἰθιοπίας τὰ ἄ-
κρα, καὶ ἄντρα καταστησάμενοι, διέγνωσαν τοὺς παριόντας ληστεύειν.

β'. Ὁ δὲ Ἁβροκόμης ὡς ἧκε παρὰ τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου,
(ἐπεστάλκεσάν τε οἱ Πηλουσιῶται τὰ γενόμενα αὐτῷ, καὶ τὸν τοῦ

incursare statuerant. Igitur, magna collecta latronum manu, Pelusium petunt, tum Nilo flumine versus Hermopolim Aegypti et Schediam navigantes, atque alveum a Menelao ductum ingressi, Alexandriam quidem praeterierunt, Memphim vero Isidi sacram, indeque Menden devenerunt; adsumserunt vero etiam ex incolis socios latrocinii ac viae duces. Postea quam Taua pertransiissent, Leontopolim veniunt, aliosque pagos non paucos praetergressi, quorum plerique obscuri, Coptum, in vicinia Aethiopiae, pervenerunt. Isthic latrocinari decreverunt, magna etenim transeuntium mercatorum multitudo erat, qui sive Aethiopiam sive Indiam commeare solerent. Latronum haec manus quingentis constabat viris: itaque Aethiopiae iugis occupatis, et speluncis ibi dispositis, viatores expilare constituerunt.

II. Ut Habrocomes ad Aegypti praefectum venit, (quem Pelusiotae de eo quod acciderat, Araxi videlicet nece, et quod servus

Ἀράξου φόνον, καὶ ὅτι οἰκέτης ὤν, τοιαῦτα ἐτόλμησε,) μαθὼν οὖν
ἕκαστα, οὐκέτι οὐδὲ πυθόμενος τὰ γενόμενα, κελεύει τὸν Ἁβροκό-
μην ἀγαγόντας προσαρτῆσαι σταυρῷ. ὁ δὲ ἀπὸ μὲν τῶν κακῶν ἀ-
χανὴς ἦν, παρεμυθεῖτο δὲ αὐτὸν τῆς τελευτῆς, ὅτι ἐδόκει καὶ Ἀν-
θίαν τεθνηκέναι. ἄγουσι δὲ αὐτὸν οἷς τοῦτο προσετέτακτο παρὰ
τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, (ἦν δὲ κρημνὸς ἀπότομος εἰς ῥεῦμα τοῦ πο-
ταμοῦ βλέπων,) καὶ ἀναστήσαντες τὸν σταυρὸν, προσαρτῶσι, σπάρ-
τοις τὰς χεῖρας σφίγξαντες καὶ τοὺς πόδας: τοῦτο γὰρ τῆς ἀνα-
σταυρώσεως ἔθος τοῖς ἐκεῖ. καταλιπόντες δὲ ᾤχοντο, ὡς ἐν ἀσφα-
λεῖ τοῦ προσηρτημένου μένοντος. ὁ δὲ ἀποβλέψας εἰς τὸν ἥλιον καὶ
57 τὸ ῥεῦμα τοῦ Νείλου, ὦ θεῶν, φησὶ, φιλανθρωπότατε, ὃς Αἴγυ-
πτον ἔχεις, δι' ὃν καὶ γῆ καὶ θάλασσα πᾶσιν ἀνθρώποις πέφηνεν,
εἰ μέν τι Ἁβροκόμης ἀδικεῖ, καὶ ἀπολοίμην οἰκτρῶς, καὶ μείζονα τι-
μωρίαν, εἴ τίς ἐστι ταύτης, ὑπόσχοιμι; εἰ δὲ ὑπὸ γυναικὸς προδέδο-
μαι πονηρᾶς, μήτε τὸ Νείλου ῥεῦμα μιανθείη ποτ' ἀδίκως ἀπολομένου

talia esset ausus, literis certiorem fecerant,) iste singulis intellectis, neque de facto quidquam ultra sciscitatus, abductum Habrocomen cruci iubet suffigi. Ille vero in tanta calamitate obstupefactus erat, attamen hoc moriturum solabatur, quod et Anthiam interiisse putabat. Igitur abducunt eum, quibus id mandatum fuerat, ad Nili ripas, (praerupta ibi rupes erat in fluminis cursum prospiciens,) et crucem erigunt, eique adfigunt, restibus manus ac pedes constringentes: namque hoc modo in cruce suffigere illi genti mos est. Abscesserunt deinde, relinquentes quem suspenderant, utpote qui in tuto esset collocatus. Ille vero solem et Nili fluenta respiciens, o deorum, inquit, humano generi amicissime, qui Aegyptum tutaris, per quem et terra et mare cunctis hominibus adparent, si quid Habrocomes egit iniuste, misere dispeream, suppliciumque hoc gravius, si quod est, subeam; verum si quidem me scelesta mulier prodidit, ne Nili flumen polluatur corpore iniuria

σώματος, μήτε σὺ τοιοῦτον ἴδοις θέαμα, ἄνθρωπον οὐδὲν ἀδικήσαντα ἀπολλύμενον ἐπὶ τῆς σῆς ἐνταῦθα. ηὔξατο, καὶ αὐτὸν ὁ θεὸς οἰκτείρει, καὶ πνεῦμα ἐξαίφνης ἀνέμου γίνεται, καὶ ἐμπίπτει τῷ σταυρῷ, καὶ ἀποβάλλει μὲν τοῦ κρημνοῦ τὸ γεῶδες, εἰς ὃ ἦν ὁ σταυρὸς ἠρεισμένος, ἐμπίπτει δὲ ὁ Ἁβροκόμης τῷ ῥεύματι, καὶ ἐφέρετο οὔτε τοῦ ὕδατος αὐτὸν ἀδικοῦντος, οὔτε τῶν δεσμῶν ἐμποδιζόντων, οὔτε τῶν θηρίων παραβλαπτόντων, ἀλλὰ παραπέμποντος τοῦ ῥεύματος: φερόμενος δὲ, εἰς τὰς ἐκβολὰς δέχεται τὰς εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Νείλου. κἀνταῦθα οἱ παραφυλάσσοντες λαμβάνουσιν αὐτὸν, καὶ ὡς δραπέτην τῆς τιμωρίας ἄγουσι παρὰ τὸν διοικοῦντα τὴν Αἴγυπτον. ὁ δὲ ἔτι μᾶλλον ὀργισθεὶς, καὶ πονηρὸν εἶναι νομίσας τελέως, κελεύει πυρὰν ποιήσαντας, ἐπιθέντας καταφλέξαι τὸν Ἁβροκόμην. καὶ ἦν μὲν ἅπαντα παρεσκευασμένα, καὶ ἡ πυρὰ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, καὶ ἐπετίθετο μὲν ὁ Ἁβροκόμης, καὶ τὸ πῦρ ὑπετέθειτο. ἄρτι δὲ τῆς φλογὸς μελλούσης ἅπτεσθαι τοῦ σώματος, ηὔχετο πάλιν ὀλίγα ὅσα ἐδύνατο, σῶσαι αὐτὸν ἐκ τῶν καθεστώτων κακῶν. 58

necato, neque tu spectaculum huiusmodi intueare, hominem videlicet, qui nihil deliquit, in tua hac terra pereuntem. Precantis miseretur deus, atque repente venti turbo exoritur, inque crucem irruit, ac terreum disiicit rupis solum, in quo defixa crux fuerat. Itaque in profluentem decidit Habrocomes, deferturque nec aqua ei officiente, neque vinculis eum impedientibus, neque bestiis laedentibus, sed deducentibus ac ferentibus undis recipitur in ostiis Nili in mare influentis. Ibi eum custodes comprehendunt, et tamquam qui supplicium effugisset, ducunt ad Aegypti praefectum. Qui vero magis etiam irritatus, ac penitus improbum esse iudicans, rogum exstrui iubet, imponique et comburi Habrocomen. Iamque parata erant cuncta, rogus iuxta Nili ostia exstructus, impositus ei Habrocomes, ignisque subiectus. Iam etiam flammae prope aberant ut corpus adtingerent, quum ille rursum paucis, quantum licebat, ab instantibus malis ut servaretur precari coepit.

κἀνταῦθα κυματοῦται μὲν ὁ Νεῖλος, ἐπιπίπτει δὲ τῇ πυρᾷ τὸ ῥεῦμα, καὶ κατασβέννυσι τὴν φλόγα. θαῦμα δὲ τὸ γενόμενον τοῖς παροῦσιν ἦν, καὶ λαβόντες ἄγουσι τὸν Ἁβροκόμην πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου, καὶ λέγουσι τὰ συμβάντα, καὶ τὴν τοῦ Νείλου βοήθειαν διηγοῦνται. ἐθαύμασεν ἀκούσας τὰ γενόμενα, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν τηρεῖσθαι μὲν ἐν τῇ εἱρκτῇ, ἐπιμέλειαν δὲ ἔχειν πᾶσαν, ἕως, ἔφη, μάθωμεν ὅστις ὁ ἄνθρωπός ἐστιν, καὶ ὅτι οὕτως αὐτοῦ μέλει θεοῖς.

γʹ. Καὶ ὁ μὲν ἦν ἐν τῇ εἱρκτῇ, ὁ δὲ Ψάμμις ὁ τὴν Ἀνθίαν ὠνησάμενος, διέγνω μὲν ἀπιέναι τὴν ἐπ᾽ οἴκου, καὶ πάντα πρὸς τὴν ὁδοιπορίαν παρεσκευάζετο. ἔδει δὲ αὐτὸν ὁδεύσαντα τὴν ἄνω Αἴγυπτον ἐπὶ Αἰθιοπίαν ἐλθεῖν, ἔνθα ἦν τὸ Ἱπποθόου λῃστήριον. ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε πολλαὶ, καὶ ὄνοι, καὶ ἵπποι, σκευαγωγοί; ἦν δὲ πολὺ μὲν πλῆθος χρυσοῦ, πολὺ δὲ ἀργύρου, πολλὴ δὲ ἐσθής; ἦγε δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν. ἡ δὲ ὡς, Ἀλεξάνδρειαν παρελθοῦσα, ἐγένετο ἐν Μέμφει, ηὔχετο τῇ Ἴσιδι στᾶσα πρὸ τοῦ ἱεροῦ: ὦ μεγίστη

Hic vero intumescit Nilus, et fluctus rogo incidunt, atque flammam exstinguunt. Miraculo istud fuit adstantibus, qui prehensum Habrocomen adducunt ad Aegypti praefectum, quae acciderant narrant, et Nili auxilium explicant. Haec audiens, factum admiratur, et iubet eum custodiri quidem in carcere, sed curare quam diligentissime, donec, inquit, qui sit iste homo cognoscamus, et cur dii tam sint de eo solliciti.

III. Dum ille in carcere est, Psammis, qui Anthiam emerat, redire domum statuit, omniaque ad profectionem parabantur. Oportebat autem superiorem Aegyptum peragrantem, Aethiopiam quoque adire, ubi Hippothoi agmen praedonum constitutum erat. Cunctorum praeclarus erat adparatus: multi cameli, asini, equi, sarcinas baiulantes; magna vis erat auri atque argenti; copiosa vestis: simul et Anthiam deducebat Psammis. Haec ut, Alexandriam praetergressa, Memphim advenit, ante Isidis templum subsistens precatur: o deorum

θεῶν! μέχρι μὲν νῦν ἁγνὴ μένω, λογιζομένη σὴ, καὶ γάμον ἄχραντον Ἁβροκόμῃ τηρῶ· τοὐντεῦθεν δὲ ἐπὶ Ἰνδοὺς ἔρχομαι, μακρὰν μὲν τῆς Ἐφεσίων γῆς, μακρὰν δὲ τῶν Ἁβροκόμου λειψάνων. ἢ σῶσον οὖν ἐντεῦθεν τὴν δυστυχῆ, καὶ ζῶντι ἀπόδος Ἁβροκόμῃ, ἢ εἰ πάντως εἵμαρται χωρὶς ἀλλήλων ἀποθανεῖν, ἔργασαι ταῦτα, μεῖναί 59 με σωφρονοῦσαν τῷ νεκρῷ. ταῦτα ηὔχετο, καὶ προήεσαν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἤδη μὲν διεληλύθεισαν Κοπτὸν, ἐνεβαίνοντο δὲ τοῖς Αἰθιόπων ὅροις, καὶ αὐτοῖς Ἱππόθοος ἐπιπίπτει, καὶ αὐτὸν μὲν τὸν Ψάμμιν ἀποκτιννύει, καὶ πολλοὺς τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ τὰ χρήματα λαμβάνει, καὶ τὴν Ἀνθίαν αἰχμάλωτον, συλλεξάμενος δὲ τὰ ληφθέντα χρήματα, ἦγεν εἰς ἄντρον, τὸ ἀποδεδειγμένον αὐτοῖς εἰς ἀπόθεσιν τῶν χρημάτων. ἐνταῦθα ἤει καὶ ἡ Ἀνθία, οὐκ ἐγνώριζε δὲ Ἱππόθοον, οὐδὲ Ἱππόθοος τὴν Ἀνθίαν. ὁπότε δὲ αὐτῆς πύθοιτο, ἥτις τε εἴη καὶ πόθεν, τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔλεγεν, ἔφασκε δὲ Αἰγυπτίαν εἶναι ἐπιχώριον, καὶ τὸ ὄνομα Μεμφῖτις.

maxima! casta adhuc saltem maneo, quod tua habeor, et inviolatum Habrocomi matrimonium servo. Hinc iam ad Indos abeo, procul quidem ab Ephesia terra, procul etiam ab Habrocomis reliquiis. Vel igitur me miseram posthac tutam praesta, vivoque restitue Habrocomi; vel si omnino fatale est nos seorsim mortem oppetere, hoc effice, ut me mortuo pudicam servem. Sic illa orabat: interim conficiebant iter, iamque Coptum praetergressi Aethiopum fines ingrediebantur, quum eos invadit Hippothous, et cum ipsum Psammidem, tum multos qui cum eo erant interficit, res omnes et Anthiam capit, quaeque adprehenderat collecta in speluncam defert ad recondendam praedam latronibus paratam. Anthia illuc quoque ingressa nec Hippothoum agnovit, nec ipsam Hippothous. Cui deinde ex ea percunctanti quaenam atque undenam esset, vera non narrat, sed indigenam se Aegyptiam esse ait, nomine Memphitin.

δ'. Καὶ ἡ μὲν ἦν παρὰ τῷ Ἱπποθόῳ ἐν τῷ ἄντρῳ τῷ ληστρικῷ, ἐν τούτῳ δὲ μεταπέμπεται τὸν Ἁβροκόμην ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου, καὶ πυνθάνεται τὰ κατ' αὐτὸν, καὶ μανθάνει τὸ διήγημα, καὶ οἰκτείρει τὴν τύχην, καὶ δίδωσι χρήματα, καὶ εἰς Ἔφεσον ἄξειν ὑπισχνεῖτο. ὁ δὲ ἅπασαν μὲν ᾔδει χάριν αὐτῷ τῆς σωτηρίας, ἐδεῖτο δὲ ἐπιτρέψαι ζητῆσαι τὴν Ἀνθίαν. καὶ ὁ μὲν πολλὰ δῶρα λαβὼν, ἐπιβὰς σκάφους, ἀνήγετο τὴν ἐπὶ Ἰταλίας, ἐκεῖ πευσόμενός τι μαθεῖν περὶ Ἀνθίας. ὁ δὲ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου, μαθὼν τὰ κατὰ τὸν Ἄραξον, μεταπεμψάμενος ἀνεσταύρωσε τὴν Κυνώ.

60 ε'. Τῆς δὲ Ἀνθίας οὔσης ἐν τῷ ἄντρῳ ἐρᾷ τῶν φρουρούντων αὐτὴν ληστῶν εἷς, Ἀγχίαλος τοὔνομα. οὗτος ὁ Ἀγχίαλος ἦν μὲν τῶν ἀπὸ Συρίας Ἱπποθόῳ συνεληλυθότων Λαοδικεὺς τὸ γένος, ἐτιμᾶτο δὲ παρὰ τῷ Ἱπποθόῳ, νεανικός τε, καὶ μεγάλα ἐν τῷ ληστηρίῳ δυνάμενος. ἐρασθεὶς δὲ αὐτῆς τὰ μὲν πρῶτα λόγους προσέφερεν ὡς πείσων, καὶ ἔφασκε λόγῳ λήψεσθαι, καὶ παρὰ Ἱππο-

IV. Dum illa apud Hippothoum est in latronum antro, interea praefectus Aegypti Habrocomen arcessit, quae ad ipsum pertinebant exquirit, facti narrationem audit, et adversam eius fortunam miseratur, dat ei pecuniam, et pollicetur se curaturum, ut Ephesum perducatur. Ille vero maximas quidem ei gratias agit de salute sua, sed rogat, ut sibi Anthiam perquirere concedat. Itaque multis acceptis muneribus, conscenso navigio, Italiam devehitur, percunctaturus illic si quid de Anthia posset intelligere. Edoctus iam de iis quae Araxo acciderant Aegypti praefectus, arcessitam Cyno in crucem sustulit.

V. In spelunca commorantem Anthiam unus e praedonibus, qui ipsam custodiebant, amare coepit, Anchialus nomine. Erat iste Anchialus ex iis, qui e Syria se Hippothoo socios adiunxerant, genere Laodicenus, et apud Hippothoum in honore habebatur, utpote animosus, et in agitandis latrociniis valde exercitatus. Hic igitur Anthiam adamans, principio verbis eam sollicitabat ut flecteret, dictitans se illam sibi matrimo-

Θόου δῶρον αἰτήσειν. ἡ δὲ πάντα ἠρνεῖτο, καὶ οὐδὲν αὐτὴν ἐδυσώπει, οὐκ ἄντρον, οὐ δεσμὰ, οὐ λῃστὴς ἀπειλῶν, ἐφύλασσε δὲ ἑαυτὴν ἔτι Ἁβροκόμῃ, καὶ δοκοῦντι τεθνηκέναι; καὶ πολλάκις ἀνεβόα, εἴ ποτε λαθεῖν ἠδύνατο: Ἁβροκόμου μόνου γυνὴ μεῖναι, κἂν ἀποθανεῖν δέῃ, κἂν ὧν πέπονθα χείρω παθεῖν. ταῦτα εἰς μείζω συμφορὰν ἦγε τὸν Ἀγχίαλον, καὶ ἡ καθ' ἡμέραν τῆς Ἀνθίας ὄψις ἐξέκαεν αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα, οὐκέτι δὲ φέρειν δυνάμενος, ἐπεχείρει βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν. καὶ νύκτωρ ποτὲ, οὐ παρόντος Ἱπποθόου, ἀλλὰ μετὰ τῶν ἄλλων ὄντος ἐν λῃστηρίῳ, ἐπανίστατο, καὶ ὑβρίζειν ἐπειρᾶτο. ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ κακῷ γενομένη, σπασαμένη τὸ παρακείμενον ξίφος, παίει τὸν Ἀγχίαλον, καὶ πληγὴ γίνεται καιρία. ὁ μὲν γὰρ, περιληψόμενος καὶ φιλήσων, ὅλος ἐνενεύκει πρὸς αὐτὴν, ἡ δὲ, ὑπενεγκοῦσα τὸ ξίφος, κατὰ τῶν στέρνων ἔπληξε. καὶ Ἀγχίαλος μὲν δίκην ἱκανὴν ἐδεδώκει τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας; ἡ δὲ Ἀνθία εἰς φόβον μὲν τῶν δεδραμένων ἔρχεται, 61

nio iuncturum, et dono ab Hippothoo petiturum. At illa prorsus recusabat, neque eam quidquam flectebat, non antrum, non vincula, non latro minax, sed Habrocomi se etiam nunc servabat, quamvis mortuum putaret; saepiusque, si quando clam posset, exclamabat: unius Habrocomis oportet me uxorem manere, etiamsi mori sit necesse, etiamsi graviora his quae perpessa sum pati. Haec Anchialum in maius infortunium induxere: quum enim quotidianus Anthiae adspectus eum amore incenderet, et perdurare amplius nequiret, vim Anthiae inferre moliebatur. Quocirca nocte quadam, dum non adest Hippothous, sed cum ceteris latrocinia agitat, consurgit, vitiumque puellae offerre conatur. Illa in desperatis malis constituta, nudato qui prope iacebat gladio, Anchialum ferit, fuitque mortiferum vulnus. Dum enim totus super eam se inclinat, et complecti vult atque osculari, illa, gladium subiiciens, pectus transegit. Et Anchialus quidem sat graves pravae cupiditatis poenas dedit; Anthia vero ob facinus in formidinem venerat,

καὶ πολλὰ ἐβουλεύετο, ποτὲ μὲν ἑαυτὴν ἀποκτεῖναι; ἀλλ᾽ ἔτι ὑπὲρ Ἁβροκόμου τι ἤλπιζε; ποτὲ δὲ φυγεῖν ἐκ τοῦ ἄντρου; ἀλλὰ τοῦτο ἀμήχανον ἦν, οὔτε γὰρ ἡ ὁδὸς αὐτῇ εὔπορος ἦν, οὔτε ὁ ἐξηγησόμενος τὴν πορείαν. ἔγνω μένειν οὖν ἐν τῷ ἄντρῳ, καὶ φέρειν ὅ τι ἂν τῷ δαίμονι δοκῇ. κἀκείνην μὲν τὴν νύκτα ἔμεινεν οὔτε ὕπνου τυχοῦσα, καὶ πολλὰ ἐννοοῦσα.

ϛʹ. Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἧκον οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον, καὶ ὁρῶσι τὸν Ἀγχίαλον ἀνῃρημένον, καὶ τὴν Ἀνθίαν παρὰ τῷ σώματι, καὶ εἰκάζουσι τὸ γενόμενον, καὶ ἀνακρίναντες αὐτὴν, μανθάνουσι πάντα. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἐν ὀργῇ τὸ γενόμενον ἔχειν, καὶ τὸν τεθνηκότα ἐκδικῆσαι φίλον, καὶ ἐβουλεύοντο κατὰ Ἀνθίας ποικίλα. ὁ μέν τις ἀποκτεῖναι κελεύων, καὶ συνθάψαι τῷ Ἀγχιάλου σώματι; ἄλλος δὲ ἀνασταυρῶσαι. ὁ δὲ Ἱππόθοος ἠνιᾶτο μὲν ἐπὶ τῷ Ἀγχιάλῳ, ἐβουλεύετο δὲ κατὰ Ἀνθίας μείζονα κόλασιν. καὶ δὴ κελεύει τάφρον ὀρύξαντας μεγάλην καὶ βαθεῖαν, ἐμβάλλειν τὴν Ἀνθίαν, καὶ κύνας

et multum meditabatur, nunc quidem mortem sibi consciscere; sed de Habrocome nonnihil etiamnum sperabat; nunc vero ex antro aufugere; at hoc fieri non poterat, neque enim via illi expedita, neque dux erat itineris. Igitur in antro manere statuit, ac perferre quidquid fortunae placuisset. Sic noctem illam insomnem egit, multa volvens animo.

VI. Ut illuxit Hippothous et socii redeuntes conspicantur Anchialum occisum, et Anthiam iuxta cadaver. Quod factum fuerat suspicantur, atque illam interrogantes, omnia intelligunt. Iam vero facinus hoc animadversione esse dignum censentes, et ulciscendam amici mortem, varia in Anthiam consuluere. Hic quidem interficiendam esse suadet, et cum Anchiali cadavere sepeliendam; alius in crucem agendam; Hippothous vero, quippe qui de Anchialo doleret, maius in Anthiam supplicium constituit. Iubet igitur latam profundamque fossam cavari, Anthiam iniici, et duo cum ea

μετ' αὐτῆς δύο, ἵνα ἐν τούτῳ μεγάλην δίκην ὑποσχῇ τῶν τετολμημένων. καὶ οἱ μὲν ἐποίουν τὸ προσταχθὲν, ἤγετο δὲ ἡ Ἀνθία ἐπὶ τὴν τάφρον: καὶ οἱ κύνες δὲ ἦσαν Αἰγύπτιοι, καὶ τὰ ἄλλα μεγάλοι, καὶ ὀφθῆναι φοβεροί. ὡς δὲ ἐνεβλήθησαν, ξύλα ἐπιτιθέντες μεγάλα, ἐπέχωσαν τὴν τάφρον, (ἦν δὲ τοῦ Νείλου ὀλίγον ἀπέχουσα,) καὶ κατέστησαν φρουρὸν ἕνα τῶν λῃστῶν Ἀμφίνομον. οὗτος ὁ Ἀμφί- 62
νομος ἤδη μὲν καὶ πρότερον ἑαλώκει τῆς Ἀνθίας, τότε δ' οὖν ἠλέει μᾶλλον αὐτὴν, καὶ τῆς συμφορᾶς ᾤκτειρεν: ἐπενόει δὲ ὅπως ἐπὶ πλεῖον αὐτὴ ζήσεται, ὅπως τε οἱ κύνες αὐτῇ μηδὲν ἐνοχλήσωσι. καὶ ἑκάστοτε ἀφαιρῶν τῶν ἐπικειμένων τῇ τάφρῳ ξύλων, ἄρτους ἐνέβαλε, καὶ ὕδωρ παρεῖχε, καὶ ἐκ τούτου τὴν Ἀνθίαν θαῤῥεῖν παρεκάλει. καὶ οἱ κύνες τρεφόμενοι, οὐδὲν ἔτι δεινὸν αὐτὴν εἰργάζοντο, ἀλλὰ ἤδη τιθασσοὶ ἐγίνοντο καὶ ἥμεροι. ἡ δὲ Ἀνθία ἀποβλέψασα εἰς ἑαυτὴν, καὶ τὴν παροῦσαν τύχην ἐννοήσασα, οἴμοι, φησὶ, τῶν κακῶν! οἵαν ὑπομένω τιμωρίαν! τάφρος, καὶ δεσμωτήριον, καὶ κύνες

canes, ut ita gravem poenam eorum quae ausa esset subiret. Illi mandata exsequuntur, et Anthia ad fossam adducitur simulque canes: erant autem Aegyptii, magni ceteroquin, et adspectu terribiles. Posteaquam iniecti essent, ingentia imponunt ligna, aggesta terra fossam operiunt, (parum ea distabat a Nilo,) et custodem unum e latronibus Amphinomum adponunt. Amphinomus iste, qui iam pridem Anthiae amore esset captus, tunc magis eius misericordia commovebatur, dolebatque infelicem casum: cogitabat adeo quo pacto efficeret, ut diutius illa viveret, neque eam canes molestarent. Itaque frequenter de lignis fossae superimpositis quaedam removens, panem iniiciebat, et aquam subministrabat, tumque Anthiam bono animo esse hortabatur. Canes pasti nullo iam malo eam adficiebant, sed cicures et mansueti sunt facti. Anthia vero in sese intuens, et praesentem fortunam considerans, vae, inquit, miserae mihi! quale supplicium subeo! Fossa, et carcer, et canes

συγκαθειργμένοι, πολὺ τῶν λῃστῶν ἡμερώτεροι. τὰ αὐτὰ, Ἁβροκόμη, σοι πάσχω, ἧς γάρ ποτε ἐν ὁμοίᾳ τύχῃ καὶ σὺ, καί σε ἐν Τύρῳ κατέλιπον ἐν δεσμωτηρίῳ. ἀλλ᾽ εἰ μὲν ζῇς ἔτι, δεινὸν οὐδὲν, ἴσως γάρ ποτε ἀλλήλους ἕξομεν; εἰ δὲ ἤδη τέθνηκας, μάτην ἐγὼ φιλοτιμοῦμαι ζῆν, μάτην δὲ οὗτος, ὅστις πώποτέ ἐστιν, ἐλεεῖ με τὴν δυστυχῆ. ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἐπεθρήνει συνεχῶς. καὶ ἡ μὲν ἐν τῇ τάφρῳ κατεκέκλειστο μετὰ τῶν κυνῶν, ὁ δὲ Ἀμφίνομος ἑκάστοτε κἀκείνην παρεμυθεῖτο, καὶ τοὺς κύνας ἡμέρους ἐποίει τρέφων.

conclusi, longe praedonibus mitiores! Paria tecum, Habrocome, perpetior; nam et tu in simili aliquando adversa fortuna versatus es, et te in vinculis Tyri reliqui. At si quidem vivis adhuc, nihil est mali, tenebimus enim, opinor, nos aliquando; quod si vero mortem iam obiisti, frustra ego vivere laboro, et frustra ille, quicumque tandem est, infelicis miseretur mei. His dictis sine intermissione lamentabatur. Ac in fossa quidem inclusa manebat cum canibus, Amphinomus vero et frequenter consolabatur eam, et canes alendo mansuefaciebat.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ
ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ ΛΟΓΟΣ Ε.

XENOPHONTIS EPHESII
DE
ANTHIA ET HABROCOME
EPHESIACORVM LIBER V.

α'. Ὁ δὲ Ἁβροκόμης διανύσας τὸν ἀπ' Αἰγύπτου πλοῦν, εἰς αὐτὴν μὲν Ἰταλίαν οὐκ ἔρχεται, τὸ γὰρ πνεῦμα τὴν ναῦν ἀπῶσαν, τοῦ μὲν κατ' εὐθὺ ἀπέσφηλε πλοῦ, ἤγαγε δὲ εἰς Σικελίαν: καὶ κατήχθησαν εἰς πόλιν Συρακούσας μεγάλην καὶ καλήν. ἐνταῦθα ὁ Ἁβροκόμης γενόμενος ἔγνω περιϊέναι τὴν νῆσον, καὶ ἀναζητεῖν ἔτι περὶ Ἀνθίας εἴ τι πύθοιτο, καὶ δὴ ἐνοικίζεται μὲν πλησίον τῆς θαλάσσης παρὰ ἀνδρὶ Αἰγιαλεῖ πρεσβύτῃ ἁλιεῖ τὴν τέχνην. οὗτος ὁ Αἰγιαλεὺς πένης μὲν ἦν καὶ ξένος, καὶ ἀγαπητῶς αὑτὸν διέτρεφεν ἐκ

P.63. Edit. Londin.

I. Habrocomes ab Aegypto navigans, in ipsam quidem Italiam non pervenit, etenim ventus navim reiiciens, a recto cursu avertit, egitque in Siciliam: itaque ad Syracusas, pulcram amplamque urbem, adpulerunt. Huc quum advenisset Habrocomes, statuit insulam pervagari, ac praeterea inquirere si quid de Anthia intelligere posset, et protinus iuxta mare apud Aegialeum quemdam senem, arte piscatorem, deversatur. Aegialeus iste pauper et peregrinus erat, atque se ex artis suae quaestu aegre alebat.

τῆς τέχνης. ὑπεδέξατο δὲ τὸν Ἁβροκόμην ἄσμενος, καὶ παῖδα ἐνό-
μιζεν αὐτοῦ, καὶ ἠγάπα διαφερόντως. καὶ ἤδη ποτὲ, καὶ ἐκ πολλῆς
τῆς πρὸς ἀλλήλους συνηθείας, ὁ μὲν Ἁβροκόμης αὐτῷ διηγήσατο τὰ
κατ᾽ αὐτὸν, καὶ τὴν Ἀνθίαν εἰρήκει, καὶ τὸν ἔρωτα, καὶ τὴν πλά-
64 νην; ὁ δὲ Αἰγιαλεὺς ἄρχεται τῶν αὐτοῦ διηγημάτων. ἐγὼ, ἔφη,
τέκνον Ἁβροκόμη, οὔτε Σικελιώτης οὐδὲ ἐπιχώριος, ἀλλὰ Σπαρτιά-
της Λακεδαιμόνιος, τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, καὶ περιουσίαν
ἐχόντων πολλήν. Νέος δὲ ὢν ἠράσθην, ἐν τοῖς ἐφήβοις καταλελεγ-
μένος, κόρης πολίτιδος Θελξινόης τοὔνομα, ἀντήρα δέ μου καὶ Θελ-
ξινόη. καὶ τῇ πόλει παννυχίδος ἀγομένης συνήλθομεν ἀλλήλοις, ἀμ-
φοτέρους ὁδηγουμένου θεοῦ, καὶ ἀπηλαύσαμεν ὧν ἕνεκα συνήλθο-
μεν. καὶ χρόνῳ τινὶ ἀλλήλοις συνῆμεν λανθάνοντες, καὶ ὠμόσαμεν
ἀλλήλους πολλάκις ἕξειν καὶ μέχρι θανάτου. ἐνεμέσησε δέ τις ἄρα
θεῶν: κἀγὼ μὲν ἔτι ἐν τοῖς ἐφήβοις ἤμην, τὴν δὲ Θελξινόην ἐδίδοσαν
πρὸς γάμον οἱ πατέρες διαχωρίῳ τινὶ νεανίσκῳ Ἀνδροκλεῖ τοὔνομα,

Is vero libens excepit Habrocomen, et filii loco habens, eximie diligebat. Multa inter eos intercedente consuetudine, tandem aliquando Habrocomes narravit ei quae ad se pertinebant, Anthiam videlicet, eiusque amorem, erroresque suos; tum et Aegialeus narrationem suam incipit. Ego, inquit, fili Habrocome, nec Siciliensis nec indigena sum, sed Spartanus Lacedaemonius, ex potentioribus illic civibus, et qui opibus abundabant. Iuvenis quum essem, epheborum ordini adscriptus, amare coepi virginem civem, cui Thelxinoë nomen, atque illa me redamabat. Quum in urbe pervigilium ageretur, inter nos, deo ambos ducente, convenimus, et iis, quorum gratia congressi fueramus, fruiti sumus. Per aliquod tempus clam consuescere licuit, ac saepe iureiurando polliciti sumus nos invicem ad mortem usque non deserturos. At invidit nimirum deus aliquis: adhuc enim inter ephebos numerabar, quum Thelxinoën parentes desponderunt Androclei cuidam indidem adolescenti,

ἤδη δὲ αὐτῆς καὶ ἤρα ὁ Ἀνδροκλῆς. τὰ μὲν οὖν πρῶτα ἡ κόρη πολλὰς προφάσεις ἐποιεῖτο ἀναβαλλομένη τὸν γάμον; τελευταῖον δὲ, δυνηθεῖσα ἐν ταὐτῷ μοι γενέσθαι, συντίθεται νύκτωρ ἐξελθεῖν Λακεδαίμονος μετ' ἐμοῦ. καὶ δὴ ἐστείλαμεν ἑαυτοὺς νεανικῶς, ἀπέκειρα δὲ καὶ τὴν κόμην τῆς Θελξινόης ἐν αὐτῇ τῇ τῶν γάμων νυκτί. ἐξελθόντες οὖν τῆς πόλεως ἤειμεν εἰς Ἄργος καὶ Κόρινθον, κἀκεῖθεν ἀναγόμενοι ἐπλεύσαμεν εἰς Σικελίαν: Λακεδαιμόνιοι δὲ πυθόμενοι τὴν φυγὴν, ἡμῶν θάνατον κατεψηφίσαντο. ἡμεῖς δὲ ἐνταῦθα διήγομεν ἐν ἀπορίᾳ μὲν τῶν ἐπιτηδείων, ἡδόμενοι δὲ, καὶ πάντων ἀπολαύειν δοκοῦντες, ὅτι ἦμεν μετ' ἀλλήλων. καὶ τέθνηκεν ἐν- 65
ταῦθα οὐ πρὸ πολλοῦ Θελξινόη, καὶ τὸ σῶμα οὐ τέθαπται, ἀλλὰ ἔχω γὰρ μετὰ ἐμαυτοῦ, καὶ ἀεὶ φιλῶ, καὶ σύνειμι. καὶ ἅμα λέγων εἰσάγει τὸν Ἁβροκόμην εἰς τὸ ἐνδότερον δωμάτιον, καὶ δείκνυσι τὴν Θελξινόην, γυναῖκα πρεσβῦτιν μὲν ἤδη, καλὴν γενομένην ἔτι Αἰγιαλεῖ κόρην. τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐτέθαπτο ταφῇ Αἰγυπτίᾳ,

qui iam et ipse eam adamabat. Iam puella primum quidem plures caussas praetexebat, ut nuptias proferret; ad extremum vero, quum ei licuisset in eumdem mecum locum convenire, paciscitur noctu Lacedaemone mecum egredi. Itaque ergo adolescentulorum more induimur, comam vero Thelxinoës etiam ipsa nuptiarum nocte abscidi. Urbe egressi, Argos et Corinthum profecti sumus, atque inde solventes, in Siciliam navigavimus. Lacedaemonii, fuga nostra cognita, capitis nos condemnarunt. Iam isthic in penuria quidem rerum necessariarum vitam degebamus, sed hilares tamen, videbamurque nobis commodis omnibus frui, quod una eramus. Non ita pridem mortua heic est Thelxinoë, corpus autem humatum non fuit, sed mecum scilicet habeo, semperque amo, eiusque utor consuetudine. Simul his dictis Habrocomen in interius conclave adducit, eique Thelxinoën ostendit, iam vetulam quidem mulierem, at formosam etiam dum Aegialeo puellam visam. Corpus eius conditum erat more Aegyptio,

ἦν γὰρ καὶ τούτων ἔμπειρος ὁ γέρων. ταύτῃ οὖν, ἔφη, ὦ τέκνον Ἁβροκόμη, ἀεὶ ὡς ζώσῃ λαλῶ, καὶ συγκατάκειμαι, καὶ συνευωχοῦμαι; κἂν ἔλθω ποτὲ ἐκ τῆς ἁλείας κεκμηκὼς, αὕτη με παραμυθεῖται βλεπομένη; οὐ γὰρ οἵα νῦν ὁρᾶταί σοι, τοιαύτη φαίνεταί μοι, ἀλλὰ ἐννοῶ, τέκνον, οἵα μὲν ἦν ἐν Λακεδαίμονι, οἵα δὲ ἐν τῇ φυγῇ: τὰς παννυχίδας ἐννοῶ. ἔτι λέγοντος τοῦ Αἰγιαλέως ἀνωδύρετο ὁ Ἁβροκόμης: σὲ δὴ, λέγων, ὦ πασῶν δυστυχεστάτη κόρη, πότε ἀνευρήσω κἂν νεκράν? Αἰγιαλεῖ μὲν γὰρ τοῦ βίου μεγάλη παραμυθία τὸ σῶμα τὸ Θελξινόης, καὶ νῦν ἀληθῶς μεμάθηκα ὅτι ἔρως ἀληθινὸς ὅρον ἡλικίαν οὐκ ἔχει; ἐγὼ δὲ πλανῶμαι μὲν κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν, οὐ δεδύνημαι δὲ οὐδὲν ἀκοῦσαι περί σου. ὢ μαντεύματα δυστυχῆ! ὦ τὰ πάντων ἡμῖν Ἄπολλον χρήσας χαλεπώτατα, οἴκτειρον ἤδη, καὶ τὰ τέλη τῶν μεμαντευμένων ἀπόδιδου. καὶ ὁ μὲν
66 Ἁβροκόμης ταυτὶ κατοδυρόμενος, παραμυθουμένου αὐτὸν Αἰγιαλέως, διῆγεν ἐν Συρακούσαις, ἤδη καὶ τῆς τέχνης Αἰγιαλεῖ κοινωνῶν.

cuius quoque peritus erat senex ille. Iam cum ista, inquit, fili Habrocome, perpetuo, perinde ac si viveret, loquor, una et cubo et epulor; et si quando a piscatu defatigatus revertor, huius me adspectus solatur; haud enim qualis nunc tibi conspicitur, talis et mihi adparet, verum recogito, fili, qualis Lacedaemone erat, qualis in fuga: pervigilia denique animo meditor. Aegialeo adhuc loquente lamentabatur Habrocomes: te vero, inquit, puellam omnium infelicissimam, quando vel mortuam inveniam? Nam Aegialeo quidem magnum vitae solatium est corpus Thelxinoës, ac sane nunc didici, verum amorem aetate non terminari; at ego terras omnes et maria pervagor, neque inaudire de te quidquam potui. O vaticinia infelicia! O Apollo, qui nobis quam tristissima vaticinatus es, miserere tandem, et praedictorum extrema perfice! Inter huiuscemodi querimonias Habrocomes, consolante eum Aegialeo, vitam Syracusis degebat, iamque etiam in arte se socium Aegialeo adiunxerat.

β'. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον μέγα μὲν ἤδη τὸ λῃστήριον κατεστήσαντο, ἔγνωσαν δὲ ἀπαίρειν Αἰθιοπίας, καὶ μείζοσιν ἤδη πράγμασιν ἐπιτίθεσθαι; οὐ γὰρ ἐδόκει Ἱπποθόῳ αὔταρκες εἶναι λῃστεύειν κατ' ἄνδρα, εἰ μὴ καὶ κώμαις καὶ πόλεσιν ἐπιβάλοι. καὶ ὁ μὲν παραλαβὼν τοὺς σὺν αὐτῷ, καὶ ἐπιφορτισάμενος πάντα, (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ ὑποζύγια πολλὰ καὶ κάμηλοι οὐκ ὀλίγαι,) Αἰθιοπίαν μὲν κατέλιπεν, ᾔει δὲ ἐπ' Αἴγυπτόν τε καὶ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐνενόει Φοινίκην καὶ Συρίαν πάλιν; τὴν δὲ Ἀνθίαν προσεδόκα τεθνηκέναι. ὁ δὲ Ἀμφίνομος, ὁ φρουρῶν ἐν τῇ τάφρῳ αὐτὴν, ἐρωτικῶς διακείμενος, οὐχ ὑπομένων ἀποσπασθῆναι τῆς κόρης διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν φιλοστοργίαν, καὶ τὴν ἐπικειμένην συμφορὰν, Ἱπποθόῳ μὲν οὐχ εἵπετο, λανθάνει δὲ ἐν πολλοῖς τοῖς ἄλλοις, καὶ ἀποκρύπτεται ἐν ἄντρῳ τινὶ σὺν τοῖς ἐπιτηδείοις οἷς συνελέξατο. νυκτὸς δὲ γενομένης οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον ἐπὶ κώμην ἐληλύθεσαν τῆς Αἰγύπτου Ἀρείαν καλουμένην, πορθῆσαι θέλοντες. ὁ δὲ Ἀμφίνομος ἀνορύσσει τὴν τάφρον, καὶ ἐξάγει

II. Hippothous iam magnam praedonum manum comparaverat, atque Aethiopia discedere, maioresque nunc res adgredi statuerat; neque enim sufficere ei videbatur si viritim praedaretur, nisi et pagos atque oppida invaderet. Igitur adsumtis sociis, cunctisque rebus suis in iumenta, quae multa habebat, et camelos non paucos impositis, Aethiopiam reliquit, et Aegyptum atque Alexandriam est profectus, rursumque Phoenicem et Syriam adire meditabatur; Anthiam autem iam esse mortuam putabat. Amphinomus vero, is qui ad fossam custos ei fuerat adpositus, eamque adamabat, quum se a virgine divelli, simul propter illius amorem, simul propter perniciem, quae ei instabat, non sustineret, Hippothoum non est sequutus, sed inter tot alios fefellit, occultans se in antro quodam, quo sibi cibaria collegerat. Dum Hippothous nocte ad pagum Aegypti, quem Arium vocant, accedit, diripere eum instituens, interea Amphinomus fossam aperit, et Anthiam educit, atque

τὴν Ἀνθίαν, καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλει. τῆς δὲ ἔτι φοβουμένης καὶ ὑποπτευούσης, τὸν ἥλιον ἐπόμνυσι, [καὶ] τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ θεοὺς, σεμνὴν τηρήσειν, γάμων ἁγνὴν μέχρις ἂν καὶ αὐτή ποτε πεισθεῖσα θε-
67 λήσῃ συγκαταθέσθαι. πείθεται τοῖς ὅρκοις Ἀμφινόμου Ἀνθία, καὶ ἕπεται αὐτῷ. οὐκ ἀπελείποντο δὲ οἱ κύνες, ἀλλ' ἔστεργον συνήθεις γενόμενοι. ἔρχονται δὲ εἰς Κοπτὸν, κἀνταῦθα ἔγνωσαν ἡμέρας διαγαγεῖν μέχρις ἂν προέλθωσιν οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον τῆς ὁδοῦ: ἐπεμελοῦντο δὲ τῶν κυνῶν ὡς ἔχοιεν τὰ ἐπιτήδεια. οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον προσβαλόντες τῇ κώμῃ τῇ Ἀρείᾳ, πολλοὺς μὲν τῶν ἐνοικούντων ἀπέκτειναν, καὶ τὰ οἰκήματα ἐνέπρησαν, καὶ κατήεσαν οὐ τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ἀλλὰ διὰ τοῦ Νείλου: πάντα γὰρ τὰ ἐκ τῶν μεταξὺ κωμῶν σκάφη συλλεξάμενοι ἐπιβάντες ἔπλεον ἐπὶ Σχεδίαν, καὶ . . κἀντεῦθεν ἐκβάντες παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, διώδευον τὴν ἄλλην Αἴγυπτον.

γʹ. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου ἐπέπυστο μὲν τὰ περὶ τὴν Ἀρείαν καὶ τὸ Ἱπποθόου λῃστήριον, καὶ ὅτι ἀπ' Αἰθιοπίας

bono animo esse hortatur. Quae quum etiamnum timeret et suspicaretur, ille per solem perque deos Aegyptios iurat, castam se illam, et a nuptiis puram servaturum donec ipsa aliquando persuasa, adnuere velit. Iuriiurando Amphinomi fidem tribuit Anthia, eumque sequitur; neque vero canes eam reliquerunt, sed, familiares facti, diligebant. Ubi Coptum ventum est, aliquot ibi dies commorari statuerunt donec Hippothous in via processisset: canes autem, ut cibaria haberent, curarunt. Hippothous cum suis pagum Arium invadentes, multos incolarum interfecere, domusque incenderunt; nec eadem via, sed secundo Nilo vecti descenderunt: itaque conscensis omnibus, quae ex interiacentibus pagis collegerant navigiis, Schediam navigaverunt, et . . atque hinc, postquam ad Nili ripas exscenderunt, reliquam permearunt Aegyptum.

III. Interim praefectus Aegypti de iis, quae ad Arium acciderant, deque Hippothoi praedonum agmine, quod ex Aethiopia advenire

ἔρχονται. παρασκευάσας δὲ στρατιώτας πολλούς, καὶ ἄρχοντα
τούτοις ἐπιστήσας τῶν συγγενῶν τῶν αὐτοῦ Πολύϊδον, νεανίσκον
ὀφθῆναι χαρίεντα, δρᾶσαι γεννικόν, ἔπεμψεν ἐπὶ τοὺς λῃστάς. οὗ-
τος ὁ Πολύϊδος, παραλαβὼν τὸ στράτευμα, ἀπήντα κατὰ Πηλούσιον
τοῖς περὶ τὸν Ἱππόθοον, καὶ εὐθὺς παρὰ τὰς ὄχθας μάχη τε αὐ-
τῶν γίνεται, καὶ πίπτουσιν ἑκατέρων πολλοί. νυκτὸς δὲ ἐπιγενομέ-
νης τρέπονται μὲν οἱ λῃσταί, καὶ πάντες ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν φο-
νεύονται, εἰσὶ δὲ οἳ καὶ ζῶντες ἐλήφθησαν. Ἱππόθοος μόνος ἀποῤ-
ῥίψας τὰ ὅπλα ἔφυγε τῆς νυκτὸς καὶ ἦλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, κἀ- 68
κεῖθεν, δυνηθεὶς λαθεῖν, ἐπιβὰς ἀναγομένῳ πλοίῳ, ἐπανήχθη. ἦν
δὲ αὐτῷ ἡ πᾶσα ἐπὶ Σικελίαν ὁρμή, ἐκεῖ γὰρ ἐδόκει μάλιστα δια-
λήσεσθαί τε καὶ διατραφήσεσθαι· ἤκουε δὲ τὴν νῆσον εἶναι μεγά-
λην καὶ εὐδαίμονα.

δ'. Ὁ δὲ Πολύϊδος οὐχ ἱκανὸν εἶναι ἐνόμισε κρατῆσαι τῶν συμβαλόντων λῃστῶν, ἀλλ' ἔγνω δεῖν ἀνερευνῆσαί τε, καὶ ἐκκαθῆραι

narrabatur, edoctus fuit. Quare comparatis multis militibus, iisque ducem Polyidum quemdam e cognatis suis praeficiens, iuvenem adspectu formosum, et ad res agendas strenuum, eum adversum latrones misit. Qui cum agmine suo prope Pelusium occurrit Hippothoo, ac protinus ad ripas fit pugna, multique utrinque cecidere. Tandem, interveniente nocte, converterunt se latrones, cunctique a militibus caesi sunt, praeter paucos qui vivi sunt capti. Solus Hippothous, proiectis armis, fugae se mandavit, et noctu Alexandriam pervenit, atque illinc, quum latere ei licuisset, inscensa navi, quae solvere parabat, in altum est provectus. Siciliam vero cum maxime adpetebat, quod ibi praecipue et occultare sese et ali posse arbitraretur; audierat enim amplam esse insulam et omnibus copiis florentem.

IV. Polyidus autem non satis esse duxit superasse latrones illos, qui secum congressi fuerant, sed expurgandam esse Aegyptum cen-

τὴν Αἴγυπτον, εἴ που ἢ τὸν Ἱππόθοον, ἢ τῶν σὺν αὐτῷ τινὰ ἀνεύροι. παραλαβὼν οὖν μέρος τι τοῦ στρατιωτικοῦ, καὶ τοὺς εἰλημμένους τῶν λῃστῶν, ἵν', εἴ τις φαίνοιτο, οἱ μηνύσειαν, ἀνέπλει τὸν Νεῖλον, καὶ τὰς πόλεις διηρεύνα, καὶ ἐνενόει μέχρις Αἰθιοπίας ἐλθεῖν. ἔρχονται δὲ καὶ εἰς Κοπτὸν, ἔνθα ἦν Ἀνθία μετὰ Ἀμφινόμου. καὶ αὐτὴ μὲν ἔτυχεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, τὸν δὲ Ἀμφίνομον γνωρίζουσιν οἱ τῶν λῃστῶν εἰλημμένοι, καὶ λέγουσι τῷ Πολυΐδῳ; καὶ Ἀμφίνομος λαμβάνεται, καὶ ἀνακρινόμενος, τὰ περὶ τὴν Ἀνθίαν διηγεῖται. ὁ δὲ ἀκούσας κελεύει καὶ αὐτὴν ἄγεσθαι, καὶ ἐλθούσης ἀνεπυνθάνετο ἥτις εἴη καὶ πόθεν. ἡ δὲ τῶν μὲν ἀληθῶν οὐδὲν λέγει, ὅτι δὲ Αἰγυπτία εἴη, καὶ ὑπὸ τῶν λῃστῶν εἴληπτο. ἐν τούτῳ ἐρᾷ καὶ ὁ Πολυΐδος Ἀνθίας ἔρωτα σφοδρὸν, (ἦν δὲ αὐτῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γυνὴ,) ἐρασθεὶς δὲ, τὰ μὲν πρῶτα ἐπειρᾶτο πείθειν μεγάλα ὑπισχνούμενος; τελευταῖον δὲ, κατῄεσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν: ὡς δὲ ἐγένοντο
69 ἐν Μέμφει, ἐπεχείρησεν ὁ Πολυΐδος βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν. ἡ δὲ

suit, ac pervestigandum si uspiam vel Hippothoum, vel e sociis suis aliquem posset deprehendere. Igitur cum parte copiarum et captivis latronibus, ut si quis praedo in conspectum se daret, sibi indicarent, adverso Nilo navigat, in oppidis perscrutatur, ac Aethiopiam usque progredi cogitabat. Iam etiam Coptum pervenerant, ubi Anthia cum Amphinomo erat. Illa quidem domi morabatur, Amphinomum vero agnovere captivi latrones, et Polyido renuntiant; itaque capitur Amphinomus, et inquisitione habita, omnia de Anthia narrat. Quibus auditis, hanc itidem adduci iubet, et accedentem interrogat quaenam atque unde esset. Illa nil veri eloquitur, sed Aegyptiam se esse ait, et a praedonibus captam. Inter haec Polyidus quoque vehementi amore amare coepit Anthiam, (erat autem ei uxor Alexandriae,) ac principio quidem, amatoris ritu, perducere conabatur magna pollicitus; at postremo, ubi, Alexandriam descendentes, Memphim pervenerunt, Polyidus vim Anthiae inferre adgressus est. Haec vero

ἐκφυγεῖν δυνηθεῖσα, ἐπὶ τὸ τῆς Ἴσιδος ἱερὸν ἔρχεται ἱκέτις γενομένη, σύ με, εἶπεν, ὦ δέσποινα Αἰγύπτου, πάλιν σῶσον, ᾗ ἐβοήθησας πολλάκις: φεισάσθω μου καὶ Πολύϊδος, τῆς διὰ σὲ σώφρονος Ἁβροκόμῃ τηρουμένης. ὁ δὲ Πολύϊδος ἅμα μὲν τὴν θεὰν ἐδεδοίκει, ἅμα δὲ ἤρα τῆς Ἀνθίας, καὶ τῆς τύχης αὐτὴν ἠλέει. πρόσεισι δὲ τῷ ἱερῷ μόνος, καὶ ὄμνυσι μήποτε βιάσασθαι τὴν Ἀνθίαν, οὐδὲ ὑβρίσαι τι εἰς αὐτὴν, ἀλλὰ τηρῆσαι ἁγνὴν, ἐς ὅσον αὐτὴ θελήσει. αὔταρκες γὰρ αὐτῷ φιλοῦντι ἐδόκει εἶναι κἂν βλέπειν μόνον, καὶ λαλεῖν αὐτῇ. ἐπείσθη τοῖς ὅρκοις ἡ Ἀνθία, καὶ κατῆλθεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἐπειδὴ ἔγνωσαν ἡμέραις τρισὶν αὐτοὺς ἀναλαβεῖν ἐν Μέμφει, ἔρχεται ἡ Ἀνθία εἰς τὸ τοῦ Ἄπιδος ἱερόν. διασημότατον δὲ τοῦτο ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὁ θεὸς τοῖς βουλομένοις μαντεύει; ἐπειδὰν γάρ τις προσελθὼν εὔξηται, καὶ δεηθῇ τοῦ θεοῦ, αὐτὸς μὲν ἔξεισιν, οἱ δὲ περὶ τοῦ νεὼ τοῦ θεοῦ Αἰγύπτιοι ἃ μὲν καταλογάδην, ἃ δὲ ἐν μέτρῳ προλέγουσι τῶν ἐσομένων ἕκαστα. ἐλθοῦσα δὲ καὶ ἡ Ἀν-

effugiendi facultatem nacta, Isidis templum ingreditur, ibique supplex facta, tu me, inquit, cui saepius opitulata es, Aegypti domina, rursum salvam praesta: et sibi etiam Polyidus temperet a me, quae tuo auxilio me adhuc castam Habrocomi servavi. Polyidus, qui simul deam metueret, simul Anthiam amaret, misericordia ex adversa eius fortuna commotus, templum solus adit, iuratque se numquam Anthiae vim aut iniuriam facturum, sed castam, quamdiu ipsa voluerit, servaturum; sat enim amanti esse videbatur, si et spectaret solum et colloqueretur. Iuriiurando fidem habens Anthia, e templo descendit, quumque statuissent triduum se Memphi recreare, Anthia in Apidis templum introit. Nobilissimum hoc est in Aegypto, et deus cuilibet vaticinatur; nam ut quis accedens oravit, atque a deo responsum petiit, ipse quidem egreditur, Aegyptii vero templum dei circumstantes, sive soluta oratione, sive versibus, futura quaeque praedicunt. Igitur et Anthia, quum eo accessisset,

θία προσπίπτει τῷ Ἄπιδι· ὦ θεῶν, ἔφη, φιλανθρωπότατε, ὁ πάν-
τας οἰκτείρων ξένους, ἐλέησον κἀμὲ τὴν κακοδαίμονα, καί μοι μαν-
τείαν ἀληθῆ περὶ Ἁβροκόμου πρόειπε· εἰ μὲν γὰρ αὐτὸν ἔτι ὄψο-
μαι, καὶ ἄνδρα λήψομαι, καὶ μενῶ, καὶ ζήσομαι; εἰ δὲ ἐκεῖνος
70 τέθνηκεν, ἀπαλλαγῆναι κἀμὲ καλῶς ἔχει τοῦ πονήρου τούτου βίου.
εἰποῦσα καὶ καταδακρύσασα ἐξῄει τοῦ ἱεροῦ. κἀν τούτῳ οἱ παῖδες
πρὸ τοῦ τεμένους παίζοντες ἅμα ἐξεβόησαν· Ἀνθία Ἁβροκόμην
λήψεται ταχὺ ἄνδρα τὸν αὐτῆς. ἀκούσασα εὐθυμοτέ-
ρα ἐγένετο, καὶ προσεύχεται τοῖς θεοῖς, καὶ ἅμα μὲν ἀπῄεσαν εἰς
Ἀλεξάνδρειαν.

ε΄. Ἐπέπυστο δὲ ἡ Πολυΐδου γυνὴ, ὅτι ἄγει κόρην ἐρωμένην, καὶ φοβηθεῖσα μή πως ἡ ξένη αὐτὴν παρευδοκιμήσῃ, Πολυΐδῳ μὲν οὐδὲν λέγει, ἐβουλεύετο δὲ κατ᾽ αὐτῆς ὅπως τιμωρήσεται τὴν δοκοῦσαν ἐπιβουλεύειν τοῖς γάμοις. καὶ δὴ ὁ μὲν Πολύϊδος ἀπήγγελλέ τε τῷ ἄρχοντι τῆς Αἰγύπτου τὰ γενόμενα, καὶ τὰ λοιπὰ ἐπὶ τοῦ στρατο-

ad Apidis genua procumbit: et, o deorum, inquit, humano generi amicissime, atque erga hospites omnes misericors, mei quoque infelicissimae miserere, certumque mihi de Habrocome responsum redde: nam si quidem illum posthac visura sum, et maritum habitura, exspectabo, vivamque; verum si ille occubuit, me pariter praestat aerumnosa hac vita liberari. His dictis lacrymans templo exit. Tum vero pueri ante fanum ludentes simul exclamavere: Anthia propediem Habrocomen virum suum recipiet. Quibus auditis alacrior facta, diis preces adhibet, et continuo Alexandriam profecti sunt.

V. Audierat Polyidi coniux puellam ab eo adamatam esse adductam, et metuens ne extranea illa se gratia superaret, Polyido quidem nihil dicit, at secum ipsa deliberabat quonam modo hanc ulcisceretur, quae nuptiis videretur insidiari. Iam vero Polyidus praefecto Aegypti, et quae acta essent renuntiatum iverat, et reliqua

πέδου διῴκει τὰ τῆς ἀρχῆς. ἀπόντος δὲ αὐτοῦ, Ῥηναία (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ τοῦ Πολυΐδου γυνὴ,) μεταπέμπεται τὴν Ἀνθίαν, ἣν δὲ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περιῤῥήγνυσι τὴν ἐσθῆτα, καὶ αἰκίζεται τὸ σῶμα. ὦ πονηρὰ, λέγουσα, καὶ τῶν γάμων τῶν ἐμῶν ἐπίβουλε, ματαίως ἔδοξας Πολυΐδῳ καλὴ, οὐ γάρ σε ὀνήσει τὸ κάλλος τοῦτο. ἴσως μὲν γὰρ πείθειν λῃστὰς ἐδύνασο, καὶ συγκαθεύδειν νεανίσκοις μεθύουσι πολλοῖς; τὴν δὲ Ῥηναίας εὐνὴν οὔποτε ὑβρίσεις χαίρουσα. ταῦτα εἰποῦσα ἀπέκειρε τὴν κόμην αὐτῆς, καὶ δεσμὰ περιτίθησι, καὶ παραδοῦσα οἰκέτῃ τινὶ πιστῷ, Κλυτῷ τοὔνομα, κελεύει ἐμβι-
βάσαντα εἰς ναῦν, ἀπαγαγόντα εἰς Ἰταλίαν, ἀποδόσθαι πορνοβο- 71
σκῷ τὴν Ἀνθίαν. οὕτω γὰρ, ἔφη, δυνήσῃ, ἡ καλὴ, τῆς ἀκρασίας κόρον λαβεῖν. ἤγετο δὲ ἡ Ἀνθία ὑπὸ τοῦ Κλυτοῦ κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη. ὦ κάλλος ἐπίβουλον, λέγουσα, ὦ δυστυχὴς εὐμορφία! τί μοι παραμένετε ἐνοχλοῦντα? τί δὲ αἴτια πολλῶν κακῶν μοι γίνεσθε? οὐκ ἤρκουν οἱ τάφοι, οἱ φόνοι, τὰ δεσμὰ, τὰ λῃστήρια;

imperii sibi demandati negotia apud exercitum administrabat. Itaque eo absente, Rhenaea (hoc videlicet erat Polyidi uxori nomen,) Anthiam, quae domi erat, arcessit, vestemque illi discindit, et corpus male mulcat. O scelesta, inquit, meisque insidians nuptiis, frustra visa es Polyido pulcra, neque enim tibi quidquam forma ista proderit. Potuisti quidem certe latrones illicere, et cum multis cubare ebriis adolescentibus; verum Rhenaeae thalamum non temerabis umquam impune. Haec quum dixisset, comam ei totondit, et vincula iniecit, ac servo cuidam fideli, cui Clyto nomen, tradens imperat, impositam navi Anthiam in Italiam transvehere, et lenoni venumdare. Hoc enim pacto, ait, o bellula, poteris intemperantiam explere. Abducta igitur a Clyto Anthia plorabat et lamentabatur. O pulcritudo, inquit, insidiosa! o infelix forma! cur mihi molestae esse perseveratis? cur mihi tot malorum caussa estis? Non satis erant sepulcra, caedes, vincula, latrones;

ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ οἰκήματος στήσομαι, καὶ τὴν μέχρι νῦν Ἀβροκόμῃ τηρουμένην σωφροσύνην πορνοβοσκὸς ἀναγκάσει με λύειν? ἀλλ', ὦ δέσποτα, προσπεσοῦσα ἔλεγε τοῖς γόνασι τοῦ Κλυτοῦ, μή με ἐπὶ ἐκείνην τὴν τιμωρίαν ἅμα προαγάγῃς, ἀλλ' ἀπόκτεινόν με αὐτός: οὐκ οἴσω πορνοβοσκὸν δεσπότην: σωφρονεῖν, πίστευσον, εἰθίσμεθα. ταῦτα ἐδεῖτο, ἠλέει δὲ αὐτὴν ὁ Κλυτός. καὶ ἡ μὲν ἀπήγετο εἰς Ἰταλίαν; ἡ δὲ Ῥηναία ἐλθόντι τῷ Πολυΐδῳ λέγει, ὅτι ἀπέδρα ἡ Ἀνθία; κἀκεῖνος, ἐκ τῶν ἤδη πεπραγμένων, ἐπίστευεν αὐτῇ. ἡ δὲ Ἀνθία κατήχθη μὲν εἰς Τάραντα, πόλιν τῆς Ἰταλίας; ἐνταῦθα δὲ ὁ Κλυτὸς, δεδοικὼς τὰς τῆς Ῥηναίας ἐντολὰς, ἀποδίδοται αὐτὴν πορνοβοσκῷ. ὁ δὲ ἰδὼν κάλλος, οἷον οὔπω πρότερον ἐτεθέατο, μέγα κέρδος ἕξειν τὴν παῖδα ἐνόμιζε, καὶ ἡμέραις μέν τισιν αὐτὴν ἀνελάμβανεν ἐκ τοῦ
72 πλοῦ κεκμηκυῖαν, καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Ῥηναίας βασάνων. ὁ δὲ Κλυτὸς ἧκεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ τὰ πραχθέντα ἐμήνυσε τῇ Ῥηναίᾳ.

ϛ'. Ὁ δὲ Ἱππόθοος, διανύσας τὸν πλοῦν, κατήχθη μὲν εἰς Σικε-

at nunc etiam ad cellam prostituar, et, quam adhuc Habrocomi pudicitiam servavi, leno me coget imminuere? Sed, o domine, ad Clyti genua se proiiciens, ait, noli me ad illud supplicium simul protrudere, verum ipse me occidito: lenonem herum non feram: ad pudicitiam, mihi crede, colendam fuimus institutae. Sic illa dum precatur, misertus eius est Clytus. Interim haec in Italiam abducitur; Rhenaea vero reduci Polyido narrat Anthiam aufugisse: cui ille, ob ea quae iam acciderant, fidem adhibuit. Posteaquam Anthia Tarentum, Italiae urbem, delata est, ibi Clytus, Rhenaeae mandata reveritus, eam lenoni vendit. Qui tali forma conspecta, qualis sibi numquam ante visa esset, magno puellam lucro sibi futuram iudicavit, eamque a navigatione et Rhenaeae cruciamentis debilitatam per aliquot dies recreavit. Clytus, ut Alexandriam rediit, de iis, quae acta fuerant, Rhenaeam fecit certiorem.

VI. Interea Hippothous, cursu confecto, ad Siciliam adpulerat,

λίαν, οὐκ εἰς Συράκούσας δὲ, ἀλλ᾽ εἰς Ταυρομένιον, καὶ ἐζήτει καιρὸν, δι᾽ οὗ τὰ ἐπιτήδεια ἕξει. τῷ δὲ Ἁβροκόμῃ ἐν Συρακούσαις, ἕως χρόνος πολὺς ἐγένετο, ἀθυμία ἐμπίπτει καὶ ἀπορία δεινὴ, ὅτι μηδὲ Ἀνθίαν εὑρίσκοι, μηδὲ εἰς τὴν πατρίδα ἀνασώζοιτο. διέγνω οὖν ἀποπλεύσας ἐκ Σικελίας, εἰς Ἰταλίαν ἀνελθεῖν, κἀκεῖθεν, εἰ μηδὲν εὑρίσκοι τῶν ζητουμένων, εἰς Ἔφεσον πλεῦσαι πλοῦν δυστυχῆ. ἤδη δὲ καὶ οἱ γονεῖς αὐτῶν καὶ οἱ Ἐφέσιοι πάντες ἐν πολλῷ πένθει ἦσαν, οὔτε ἀγγέλου παρ᾽ αὐτῶν ἀφιγμένου, οὔτε γραμμάτων, ἀπέπεμπον δὲ πανταχοῦ τοὺς ἀναζητήσοντας. ὑπὸ ἀθυμίας δὲ καὶ γήρως οὐ δυνηθέντε ἀντισχεῖν οἱ γονεῖς ἑκατέρων, ἑαυτοὺς ἐξήγαγον τοῦ βίου. καὶ ὁ μὲν Ἁβροκόμης ᾔει τὴν ἐπὶ Ἰταλίας ὁδὸν, ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, οἱ σύντροφοι τοῦ Ἁβροκόμου καὶ τῆς Ἀνθίας, τεθνηκότος αὐτοῖς ἐν Ξάνθῳ τοῦ δεσπότου, καὶ τὸν κλῆρον (ἦν δὲ πολὺς,) ἐκείνοις καταλιπόντος, διέγνωσαν εἰς Ἔφεσον πλεῖν, ὡς, ἤδη μὲν αὐτοῖς τῶν δεσποτῶν σεσωσμένων, ἱκανῶς τῆς κατὰ τὴν ἀποδη-

non tamen Syracusas sed Tauromenium, quaerebatque opportunam occasionem ad victum sibi parandum. Habrocomen autem Syracusis, longiore procedente tempore, ingens moeror atque anxietas incessit, quod neque Anthiam reperire, neque in patriam salvus posset redire. Quare Sicilia solvere, et in Italiam adscendere statuit, indeque, si nihil eorum, quae quaerebat, invenire contingeret, tristem cursum Ephesum dirigere. Diu iam parentes eorum nec non Ephesii cuncti in magna erant aegritudine, quia nec nuntium ab iis nec literas acceperant, et quoquoversus investigatores dimiserant. Quum autem aegritudine et senio pressi utriusque parentes resistere nequirent, sese vita exegerunt. Dum Habrocomes in Italiam iter facit, Leucon et Rhoda, Habrocomis et Anthiae collactanei, postquam Xanthi mortuus illis esset herus, eosque heredes (ampla erat hereditas,) reliquisset, Ephesum revertere decreverunt, utpote qui, iam salvis reducibus heris, satis aerumnarum in peregrinatione essent

μίαν συμφορᾶς πεπειραμένοι. ἐνθέμενοι δὲ πάντα τὰ αὐτῶν νηὶ, ἀνήγοντο εἰς Ἔφεσον, καὶ ἡμέραις τε οὐ πολλαῖς ἀνύσαντες τὸν
73 πλοῦν, ἧκον εἰς Ῥόδον. κἀκεῖ μαθόντες, ὅτι οὐδέπω μὲν Ἁβροκόμης καὶ Ἀνθία σώζοιντο, τεθνήκασι δὲ αὐτῶν οἱ πατέρες, διέγνωσαν εἰς Ἔφεσον μὴ κατελθεῖν, χρόνῳ δέ τινι ἐκεῖ γενέσθαι μέχρις οὗ τὶ περὶ τῶν δεσποτῶν πύθωνται.

ζ'. Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς ὁ τὴν Ἀνθίαν ὠνησάμενος, χρόνου διελθόντος, ἠνάγκασεν αὐτὴν οἰκήματος προεστάναι, καὶ δὴ, κοσμήσας καλῇ μὲν ἐσθῆτι, πολλῷ δὲ χρυσῷ, ἦγεν ὡς προστησομένην τέγους. ἡ δὲ μεγάλα ἀνακωκύσασα, φεῦ μοι τῶν κακῶν, εἶπεν, οὐχ ἱκαναὶ γὰρ αἱ πρότερον συμφοραὶ, τὰ δεσμὰ, τὰ ληστήρια, ἀλλ' ἔτι καὶ πορνεύειν ἀναγκάζομαι! ὦ κάλλος δικαίως ὑβρισμένον! τί γὰρ ἡμῖν ἀκαίρως παραμένεις? ἀλλὰ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ οὐχ εὑρίσκω τινὰ μηχανὴν, δι' ἧς φυλάξω τὴν μέχρι νῦν σωφροσύνην τετηρημένην? ταῦτα λέγουσα ἤγετο ἐπὶ τὸ οἴκημα τοῦ πορνοβοσκοῦ, τὰ μὲν δεο-

experti. Itaque rebus suis omnibus navi impositis, Ephesum petentes solvunt, et dierum non multorum navigatione Rhodum advenere. Ibi quum essent edocti, Anthiam et Habrocomen neutiquam salvos rediisse, parentes autem eorum emortuos esse, constituerunt Ephesum non adire, sed illic aliquantum commorari quoad de heris aliquid intellexissent.

VII. Leno ille, qui Anthiam emerat, post aliquod tempus eam prostare coëgit, et iam pulcra veste multoque auro exornatam abducebat, ut in pergula prostaret. Tum vero illa graviter ciulans, vae, inquit, miserae mihi! non sufficiebant scilicet superiores calamitates, vincula, latrones, nisi et corpore quaestum facere cogerer! O pulcritudo, quae merito contumeliam pateris! nam cur nobis importune adhaeres? Sed quid ego haec lamentor, neque dolum aliquem reperio, quo usque adhuc servatam pudicitiam custodiam? Haec dicens ducebatur ad lenonis pergulam, qui tum bono eam esse

μένου θαῤῥεῖν, τὰ δὲ ἀπειλοῦντος. ὡς δὲ ἦλθε καὶ προέστη, πλῆθος ἐπέῤῥει τῶν τεθαυμακότων τὸ κάλλος, οἵ γε πολλοὶ ἦσαν ἕτοιμοι ἀργύριον κατατίθεσθαι τῆς ἐπιθυμίας. ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ γενομένη κακῷ, εὑρίσκει τέχνην ἀποφυγῆς: πίπτει μὲν γὰρ εἰς γῆν, καὶ παρεῖται τὸ σῶμα, καὶ ἐμιμεῖτο τοὺς νοσοῦντας τὴν ἐκ θεῶν καλουμένην νόσον. ἦν δὲ τῶν παρόντων ἔλεος ἅμα καὶ φόβος, καὶ τοῦ μὲν ἐπιθυμεῖν συνουσίας ἀπείχοντο, ἐθεράπευον δὲ τὴν Ἀνθίαν. ὁ δὲ πορνοβοσκὸς συνεὶς οἷ κακῶν ἐγεγόνει, καὶ νομίσας ἀληθῶς νοσεῖν 74 τὴν κόρην, ἦγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ κατέκλινέ τε καὶ ἐθεράπευε. καὶ ὡς ἔδοξεν αὑτῆς γεγονέναι, ἀνεπυνθάνετο τὴν αἰτίαν τῆς νόσου: ἡ δὲ Ἀνθία, καὶ πρότερον, ἔφη, δέσποτα, εἰπεῖν πρός σε ἐβουλόμην τὴν συμφορὰν τὴν ἐμὴν, καὶ διηγήσασθαι τὰ συμβάντα, ἀλλὰ ἀπέκρυπτον αἰδουμένη; νυνὶ δὲ οὐδὲν χαλεπὸν εἰπεῖν πρός σε, πάντα ἤδη μεμαθηκότα τὰ κατ' ἐμέ. παῖς ἔτι οὖσα, ἐν ἑορτῇ καὶ παννυχίδι ἀποπλαγχθεῖσα τῶν ἐμαυτῆς, ἧκον πρός τινα τάφον ἀν-

animo hortabatur, tum minas adiiciebat. Ut eo advenit et prostitit, multitudo confluxit formam admirantium, et complures quidem parati erant pretium libidinis exsolvere. At illa in summas angustias adducta, fallaciam invenit, ut effugium adsequeretur. Iam igitur in terram concidit, et, fracto corpore, comitiali morbo correptos imitatur. Praesentes autem misericordia simul et formido incessit, et a concubitus libidine sibi temperantes, Anthiae subveniebant. Leno, intelligens quo in damno versaretur, et puellam re vera aegrotare putans, domum reduxit, et lectulo compositam curare coepit. Ubi visa est ad se rediisse, ex ea morbi caussam percunctatur: cui Anthia, iam prius, inquit, here, hanc meam calamitatem tibi narrare, quaeque mihi acciderunt exponere volebam, sed verecundans occultavi; at nunc, quandoquidem omnia nostra iam cognovisti, eloqui grave non est. Parvula etiamdum puella eram, quum in die festo et pervigilio a meis divisa errans, ad tumulum perveni hominis

δρὸς νεωστὶ τεθνηκότος· κἀνταῦθα ἐφάνη μοί τις ἀναθορὼν ἐκ τοῦ τάφου, καὶ κατέχειν ἐπειρᾶτο; ἐγὼ δὲ ἀπέφυγον καὶ ἐβόων: (ὁ δὲ ἄνθρωπος ἦν μὲν ὀφθῆναι φοβερὸς, φωνὴν δὲ πολλῷ εἶχε χαλεπωτέραν,) καὶ τέλος ἡμέρα μὲν ἤδη ἐγίνετο, ἀφεὶς δέ με, ἔπληξέ τε κατὰ τοῦ στήθους, καὶ νόσον ταύτην ἔλεγεν ἐμβεβληκέναι. ἐκεῖθεν ἀρξαμένη ἄλλοτε ἄλλως ὑπὸ τῆς συμφορᾶς κατέχομαι. ἀλλὰ δέομαί σου, δέσποτα, μηδέν μοι χαλεπήνῃς, οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἰτία: δυνήσῃ γάρ με ἀποδόσθαι, καὶ μηδὲν ἀπολέσαι τῆς δοθείσης τιμῆς. ἀκούσας ὁ πορνοβοσκὸς ἠνιᾶτο μὲν, συνεγίνωσκε δὲ αὐτῇ, ὡς οὐχ ἑκούσῃ ταῦτα πασχούσῃ.

η΄. Καὶ ἡ μὲν ἐθεραπεύετο ὡς νοσοῦσα παρὰ τῷ πορνοβοσκῷ, ὁ δὲ Ἁβροκόμης ἀπὸ τῆς Σικελίας ἐπαναχθεὶς κατῆρε μὲν εἰς Νουκέ-
75 ριον τῆς Ἰταλίας; ἀπορίᾳ δὲ τῶν ἐπιτηδείων ἀμηχανῶν ὅ τι ποιήσει, τὰ μὲν πρῶτα περιῄει τὴν Ἀνθίαν ζητῶν, αὐτὴ γὰρ ἦν αὐτῷ τοῦ βίου παντὸς καὶ τῆς πλάνης ἡ ὑπόθεσις; ὡς δὲ οὐδὲν ηὕρισκεν, ἦν

recens mortui. Ibi adparuit mihi quidam exsiliens e tumulo, et prehendere conabatur; ego vero aufugere et clamitare: (erat ille homo adspectu terribilis, habebatque vocem multo atrociorem,) tandem illucescente iam die, relinquens me simul mihi pectus feriit, aiens se mihi hunc morbum incussisse. Ab eo inde tempore aliter atque aliter eo malo corripior. Iam obsecro te, here, ne mihi succenseas, quandoquidem ego huius mali culpam non sustineo; poteris autem me vendere, nec quidquam de pretio dato amittere. Leno haec audiens moleste quidem ferebat, at puellae tamen ignoscebat, utpote quae talia ingratiis pateretur.

VIII. Dum illa velut aegrotans apud lenonem curatur, Habrocomes e Sicilia provectus, Nuceriam Italiae delatus est; sed ob victus difficultatem quid ageret inops consilii, primo quidem circumire, de Anthia inquirere, haec enim illi et vitae universae et vagandi caussa erat; verum quum nihil investigaret, nam puella Ta-

δὲ ἐν Τάραντι ἡ κόρη παρὰ τῷ πορνοβοσκῷ, αὐτὸν ἀπεμίσθωσε τοῖς τοὺς λίθους ἐργαζομένοις. καὶ ἦν αὐτῷ τὸ ἔργον ἐπίπονον, οὐ γὰρ συνείθιστο τὸ σῶμα οὐδὲ αὐτὸν ὑποβάλλειν ἔργοις εὐτόνοις καὶ σκληροῖς. διέκειτο δὲ πονήρως, καὶ πολλάκις κατοδυρόμενος τὴν αὐτοῦ τύχην, ἰδού, Φησὶν, Ἀνθία, ὁ σὸς Ἁβροκόμης ἐργάτης τέχνης πονήρας, καὶ τὸ σῶμα ὑποτέθεικα δουλείᾳ! καὶ εἰ μὲν εἶχόν τινα ἐλπίδα εὑρήσειν σε, καὶ τοῦ λοιποῦ συγκαταβιώσασθαι, τοῦτο πάντων ἄμεινόν με παραμυθοῖτο; νυνὶ δὲ ἴσως κἀγὼ δυστυχὴς εἰς κενὰ καὶ ἀνόνητα πονῶ, καὶ σύ που τέθνηκας πόθῳ τῷ πρὸς Ἁβροκόμην; πέπεισμαι γὰρ, Φιλτάτη, ὡς οὐκ ἄν ποτε ἀποθανοῦσα ἐκλάθοιό μου. καὶ ὁ μὲν ταῦτα ὠδύρετο, καὶ τοὺς πόνους ἔφερεν ἀλγεινῶς; τῇ δὲ Ἀνθίᾳ ὄναρ ἐπέστη ἐν Τάραντι κοιμωμένῃ. ἐδόκει δὴ αὐτὴν εἶναι μετὰ Ἁβροκόμου, καλὴν οὖσαν μετ᾽ ἐκείνου καλοῦ, καὶ τὸν πρῶτον εἶναι τοῦ ἔρωτος αὐτοῖς χρόνον; Φανῆναι δέ τινα ἄλλην γυναῖκα καλὴν, καὶ ἀφέλκειν αὐτῆς τὸν Ἁβροκόμην; καὶ τέλος ἀνα-

renti erat apud lenonem, operam suam locavit lapicidis. Molestum ei accidit hoc opus, utpote qui nec corpus nec sese ipsum subiicere gravibus asperisque laboribus adsuefecisset. Itaque male se habebat, et crebro fortunam suam deplorans, en! Anthia, exclamabat, tuus Habrocomes, laboriosae artis operarius, qui corpus servitio subieci. Quod si spem saltem quamdam haberem te inveniendi, atque in reliquum tecum aetatem agendi, hoc me omnium maxime consolaretur; at nunc sane infelix ego incassum atque inutiliter defatigor, et tu Habrocomis fortasse desiderio confecta vitam posuisti; nam persuasum habeo, dilectissima, te mei nec in ipsa morte fuisse oblitam. Sic ille conquerebatur, et graviter labores ferebat. Anthiae vero Tarenti per quietem somnium oblatum est. Videbatur sibi esse cum Habrocome, formosa cum formoso, primo illo tempore, quo se amare coeperant; tum aliam pulcram feminam se in conspectum dedisse, quae Habrocomen ab ipsa abstraheret; ac denique illo cla-

βοῶντος καὶ καλοῦντος ὀνομαστὶ, ἐξαναστῆναί τε, καὶ παύσασθαι
76 τὸ ὄναρ. ταῦτα ὡς ἔδοξεν ἰδεῖν, εὐθὺς μὲν ἀνέθορέ τε καὶ ἀνεθρήνησε, καὶ ἀληθῆ τὰ ὀφθέντα ἐνόμιζεν, οἴμοι τῶν κακῶν! λέγουσα, ἐγὼ μὲν καὶ πόνους ὑπομένω πάντας, καὶ ποικίλων πειρῶμαι, δυστυχὴς, συμφορῶν, καὶ τέχνας σωφροσύνης ὑπὲρ γυναῖκας εὑρίσκω Ἁβροκόμῃ; σοὶ δὲ ἴσως ἄλλη που δέδοκται καλή; ταῦτα γάρ μοι σημαίνει τὰ ὀνείρατα. τί οὖν ἔτι ζῶ? τί ἐμαυτὴν λυπῶ? κάλλιον οὖν ἀπολεῖσθαι, καὶ ἀπαλλαγῆναι μὲν τοῦ πονήρου τούτου βίου, ἀπαλλαγῆναι δὲ τῆς ἀπρεποῦς ταύτης καὶ ἐπισφαλοῦς δουλείας. Ἁβροκόμης μὲν γὰρ, εἰ καὶ τοὺς ὅρκους παραβέβηκε, μηδὲν οἱ θεοὶ τιμωρήσαιντο τοῦτον: ἴσως ἀνάγκη τι εἴργασται; ἐμοὶ δὲ ἀποθανεῖν καλῶς ἔχει σωφρονούσῃ. ταῦτα ἔλεγε θρηνοῦσα, καὶ μηχανὴν ἐζήτει τελευτῆς.

θ'. Ὁ δὲ Ἱππόθοος ὁ Περίνθιος ἐν τῷ Ταυρομενίῳ τὰ μὲν πρῶτα διῆγε πονήρως ἀπορίᾳ τῶν ἐπιτηδείων: χρόνου δὲ προϊόντος ἠράσθη πρεσβῦτις αὐτοῦ, καὶ ἔγημέ τε, ὑπ' ἀνάγκης τῆς κατὰ τὴν ἀπορίαν,

mante et nomine se vocante, commotam fuisse, et somnium cessasse. Haec ut visa est sibi videre, extemplo exsiluit, et lamentari coepit, vera esse iudicans quae vidisset. Heu! me miseram, inquit, quae labores quidem omnes perfero, quae varias, infelix, calamitates experior, et dolos, ut me pudicam Habrocomi servem, supra feminarum ingenium comminiscor; at tibi scilicet alia uspiam formosa visa est; hoc enim mihi significant insomnia. Quid est igitur cur amplius vivam? cur me adflictem? Perire sane praestat, simul ex aerumnosa hac vita discedere, et turpi hacce periculosaque servitute liberari. Quod si etiam Habrocomes iusiurandum neglexit, ne illum dii ulciscantur: ex necessitate nimirum aliquid est commissum; me vero castam mori aequum est. Haec illa cum lacrymis questa, mortem moliebatur.

IX. Hippothous Perinthius principio aegre Tauromenii vitam degebat ob victus difficultatem: procedente vero tempore anus quaedam eum amare coepit, quam ille, necessitate, ex inopia, coactus uxorem duxit;

τὴν πρεσβύτιν; καὶ ὀλίγῳ συγγενόμενος χρόνῳ, ἀποθανούσης αὐτῆς, πλοῦτόν τε διαδέχεται πολὺν καὶ εὐδαιμονίαν. πολλὴ μὲν οἰκετῶν παραπομπὴ, πολλὴ δὲ τῶν ἐσθήτων ὕπαρξις, καὶ σκευῶν πολυτέλεια. Διέγνω δὲ πλεῦσαι μὲν εἰς Ἰταλίαν, ὠνήσασθαι δὲ οἰκέτας ὡραίους καὶ θεραπαίνας, καὶ ἄλλην σκευῶν περιβολὴν, ὅση γένοιτ᾽ ἂν ἀνδρὶ εὐδαίμονι. ἐμέμνητο δὲ ἀεὶ τοῦ Ἁβροκόμου, καὶ τοῦτον ἀνευρεῖν ηὔχετο, περὶ πολλοῦ ποιούμενος κοινωνῆσαί τε αὐτῷ τοῦ 77
βίου παντὸς καὶ τῶν κτημάτων. καὶ ὁ μὲν ἐπαναχθεὶς κατῆρεν εἰς Ἰταλίαν. εἵπετο δὲ αὐτῷ μειράκιον τῶν εἰς Σικελίαν εὖ γεγονότων, Κλεισθένης τοὔνομα, καὶ πάντων μετεῖχε τῶν Ἱπποθόου κτημάτων, καλὸς ὤν. ὁ δὲ πορνοβοσκὸς, ἤδη τῆς Ἀνθίας ὑγιαίνειν δοκούσης, ἐνενόει ὅπως αὐτὴν ἀποδώσεται, καὶ δὴ προῆγεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ τοῖς ὠνησομένοις ἐπεδείκνυεν. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Ἱππόθοος περιῄει τὴν πόλιν τὴν Τάραντα, εἴ τι καλὸν, ὠνήσασθαι ζητῶν. καὶ ὁρᾷ τὴν Ἀνθίαν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπὶ τῷ συμβάντι καταπλήσσεται,

ac posteaquam aliquantisper cum ea convixisset, mortua illa, magnas divitias cum omnium rerum copia hereditate est adeptus. Servorum magnus aderat comitatus, multa vestis in promptu erat, et magnifica supellex. Iam ergo in Italiam navigare statuit, ac servos et ancillas forma praestantes coëmere, alium item adparatum, qualem habere viro opulenti datur. Semper vero in memoria habebat Habrocomen, et magni existimabat, si posset eum participem facere opum et facultatum suarum. Ac ille quidem in altum est provectus, atque in Italiam delatus. Sequebatur eum nobili genere in Sicilia natus adolescens, cui Clistheni nomen, qui omnium Hippothoi bonorum particeps habebatur, formosus enim erat. Ubi Anthia iam visa est convaluisse, leno quo pacto eam venumdaret cogitare coepit. Itaque iam in forum eam produxit, atque emptoribus ostendit. Sub idem tempus Hippothous Tarentum perambulabat, quaerens si pulcrum quidpiam, quod emeret, inveniret. Is simul ut Anthiam conspexit, simul agnovit, eoque casu perter-

καὶ πολλὰ πρὸς ἑαυτὸν ἐλογίζετο: οὐχ αὕτη ἡ κόρη ἣν ἐγώ ποτε ἐν Αἰγύπτῳ, τιμωρῶν τῷ Ἀγχιάλου φόνῳ, εἰς τάφρον κατώρυξα, καὶ κύνας αὐτῇ συγκαθεῖρξα? τίς οὖν ἡ μεταβολή? πῶς δὲ σώζεται? τίς ἡ ἐκ τῆς τάφρου φυγή? τίς ἡ παράλογος σωτηρία? εἰπὼν ταῦτα προσῆλθεν ὡς ὠνήσασθαι θέλων; καὶ παραστὰς αὐτῇ, ὦ κόρη, ἔφησεν, Αἴγυπτον οὐκ οἶδας? οὐδὲ λησταῖς ἐν Αἰγύπτῳ περιπέπτωκας? οὐδὲ ἄλλο τι ἐν ἐκείνῃ τῇ γῇ πέπονθας δεινόν? εἰπὲ θαρσοῦσα, γνωρίζω γάρ σε ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ. Αἴγυπτον ἀκούσασα, καὶ ἀναμνησθεῖσα Ἀγχιάλου, καὶ τοῦ ληστηρίου, καὶ τῆς τάφρου, ἀνῴμωξέ τε καὶ ἀνωδύρατο; ἀποβλέψασα δὲ εἰς τὸν Ἱππόθοον, (ἐγνώ-
78 ρισε δὲ αὐτὸν οὐδαμῶς,) πέπονθα, φησὶν, ἐν Αἰγύπτῳ πολλὰ, ὦ ξένε, καὶ δεινὰ, ὅστις ἄν ποτε ὢν τυγχάνεις, καὶ λησταῖς περιπέπτωκα: ἀλλὰ σὺ πῶς, εἰπὲ, γνωρίζεις τὰ ἐμὰ διηγήματα, πόθεν δὲ εἰδέναι λέγεις ἐμὲ τὴν δυστυχῆ? διαβόητα μὲν γὰρ καὶ ἔνδοξα πεπόνθαμεν, ἀλλὰ σὲ οὐ γινώσκω τὸ σύνολον. ἀκούσας ὁ Ἱππόθοος, καὶ μᾶλλον

ritus multa secum ratiocinabatur. Nonne haec eadem est puella, quam ego quondam in Aegypto, Anchiali necem ulciscens, in fossam defodi, et cum canibus includi iussi? Quae haec est conversio? Quo modo servari potuit? Quale e fossa effugium dari? Unde haec inopinata salus? Haec loquutus accessit ut emeret; quumque ei adstitisset, nostine inquit, puella, Aegyptum? Nonne in Aegypto in latrones incidisti? Nonne aliud quidpiam grave in ea terra passa es? Dic sodes, nam agnosco te, quippe qui te illic viderim. Illa ubi de Aegypto audiit, et recordata est Anchiali, latronum, et fossae, suspirare et ingemiscere; dein oculos in Hippothoum convertens, (quem tamen nequaquam agnovit,) multa, inquit, hospes, quicumque tandem es, et gravia in Aegypto perpessa sum, et in latrones incidi. Sed tu, dicito, quomodo tibi innotuerint casus mei, et undenam nosse ais me miseram? Equidem famosa certe, et probrosa sum passa, sed te prorsus non novi. Haec audiens Hippothous, eam ex hisce

O

ἐξ ὧν ἔλεγεν ἀναγνωρίσας αὐτὴν, τότε μὲν ἡσυχίαν ἤγαγεν, ὠνησάμενος δὲ αὐτὴν παρὰ τοῦ πορνοβοσκοῦ, ἄγει πρὸς ἑαυτὸν, καὶ θαῤῥεῖν παρεκελεύετο, καὶ ὅστις ἦν λέγει, καὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ γενομένων ἀναμιμνήσκει, καὶ τὸν ἑαυτοῦ πλοῦτον διηγεῖται, καὶ τὴν φυγήν. ἡ δὲ ᾐτεῖτο συγγνώμην ἔχειν, καὶ αὐτῷ ἀπεξηγεῖτο, ὅτι Ἀγχίαλον ἀπέκτεινε μὴ σωφρονοῦντα, καὶ τὴν τάφρον, καὶ τὸν Ἀμφίνομον, καὶ τὴν τῶν κυνῶν πραότητα, καὶ τὴν σωτηρίαν διηγεῖται. κατῴκτειρεν αὐτὴν ὁ Ἱππόθοος, καὶ ἥτις μὲν ἦν ἐπέπυστο οὐδέπω. ἐκ δὲ τῆς καθημερινῆς σὺν τῇ κόρῃ διαίτης εἰς ἐπιθυμίαν Ἀνθίας καὶ Ἱππόθοος ἔρχεται, καὶ συνελθεῖν ἐβούλετο, καὶ πολλὰ ὑπισχνεῖται αὐτῇ. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀντέλεγεν αὐτῷ, ἀναξία εἶναι λέγουσα εὐνῆς δεσποτικῆς; τελευταῖον δὲ ὡς ἐνέκειτο Ἱππόθοος, οὐκέτ᾽ ἔχουσα ὅ τι ποιήσει, κάλλιον εἶναι νομίζουσα εἰπεῖν πάντα αὐτῷ τὰ ἀπόῤῥητα, ἢ παραβῆναι τὰς πρὸς Ἁβροκόμην συνθήκας, λέγει τὸν Ἁβροκόμην, τὴν Ἔφεσον, τὸν ἔρωτα, τοὺς ὅρκους, τὰς συμφορὰς, τὰ ληστήρια, καὶ συνεχὲς Ἁβροκόμην ἀνωδύρετο. ὁ δὲ Ἱππόθοος 79

dictis tanto magis agnovit, ac tum quidem tacuit, atque a lenone emptam in domum suam duxit, et bono animo esse hortatus est, dein quis ipse sit, quaeque in Aegypto accidissent enarrat, opes item suas ac fugam memorat. Illa sibi ignoscat rogat, utque intemperantem Anchialum occiderit, simul et de fossa, de Amphinomo, de canum mansuetudine, et quomodo servata sit exponit. Misertus est eius Hippothous, neque dum quaenam sit interrogavit. Iam vero, ex quotidiano cum puella convictu, etiam Hippothoum Anthiae cupido cepit, et consuescere volebat, multa pollicitus. Abnuere illa primum, et se herili lecto indignam esse dictitare; ad extremum vero quum instaret Hippothous, quid ageret nescia, et satius esse rata omnia ei arcana eloqui, quam datam Habrocomi fidem violare, narravit Habrocomen, Ephesum, amorem, iusiurandum, calamitates, latrones, et Habrocomen identidem deflebat. Hippothous, ut in-

ἀκούσας ὅτι τε Ἀνθία εἴη, καὶ ὅτι γυνὴ τοῦ πάντων αὐτῷ φιλτάτου, ἀσπάζεταί τε αὐτὴν, καὶ εὐθυμεῖν παρεκάλει, καὶ τὴν αὐτοῦ πρὸς Ἁβροκόμην φιλίαν διηγεῖται. καὶ τὴν μὲν εἶχεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, πᾶσαν προσάγων ἐπιμέλειαν, Ἁβροκόμην αἰδούμενος; αὐτὸς δὲ πάντα ἀνηρεύνα, εἴ που τὸν Ἁβροκόμην ἀνεύροι.

ι'. Ὁ δὲ Ἁβροκόμης τὰ μὲν πρῶτα ἐπιπόνως ἐν τῷ Νουκερίῳ εἰργάζετο, τελευταῖον δὲ, οὐκέτι φέρων τοὺς πόνους, διέγνω νεὼς ἐπιβὰς εἰς Ἔφεσον ἀνάγεσθαι. καὶ ὁ μὲν νύκτωρ κατελθὼν ἐπὶ θάλασσαν, ἐπιτυγχάνει πλοίῳ ἀναγομένῳ, καὶ ἐπιβὰς ἔπλει τὴν ἐπὶ Σικελίαν πάλιν, ὡς ἐκεῖθεν ἐπὶ Κρήτην τε, καὶ Κύπρον, καὶ Ῥόδον ἀφιξόμενος, κἀκεῖθεν εἰς Ἔφεσον γενησόμενος. ἤλπιζε δὲ ἐν τῷ μακρῷ πλῷ καὶ περὶ Ἀνθίας τι πυθέσθαι. καὶ ὁ μὲν ὀλίγα ἔχων τὰ ἐπιτήδεια ἀναγόμενος, καὶ διανύσας τὸν πλοῦν, τὰ μὲν πρῶτα ἐπὶ τῆς Σικελίας ἔρχεται, καὶ εὑρίσκει τὸν πρότερον ξένον τὸν Αἰγιαλέα τεθνηκότα; ἐπενέγκας δὲ αὐτῷ χοὰς, καὶ πολλὰ καταδα-

tellexit hanc esse Anthiam, omnium videlicet sibi amicissimi uxorem, amplexatur eam, alacri esse animo iubet, suamque cum Habrocome amicitiam memorat. Itaque domi eam habuit, atque omnibus officiis, Habrocomen reveritus, prosequebatur; ipse vero usquequaque investigabat sicubi Habrocomen invenire liceret.

X. Habrocomes principio laboriose Nuceriae opus faciebat; tandem autem, quod laborem ferre amplius nequiret, statuit conscensa navi Ephesum petere. Quocirca noctu ad mare descendit, et navim nactus, quae solvere parabat, eam inscendit, ac rursus in Siciliam navigavit, ut inde Cretam, Cyprum, et Rhodum adiret, et hinc denique Ephesum perveniret. Sperabat porro se inter longam navigationem de Anthia aliquid intellecturum. Igitur exiguo viatico instructus in altum provehitur, et prima navigatione absoluta, in Siciliam venit, ubi, quum veterem hospitem Aegialeum mortuum invenisset, ei inferias adtulit, eumque valde deflevit; dein

κεύσας, ἀναχθεὶς πάλιν, καὶ Κρήτην παρελθὼν, ἐν Κύπρῳ γενόμε-
νος, ἡμέρας διατρίψας ὀλίγας, καὶ εὐξάμενος τῇ πατρίῳ Κυπρίων
θεῷ, ἀνήγετο, καὶ ἧκεν εἰς Ῥόδον: ἐνταῦθα πλησίον τοῦ λιμένος
εἰσῳκίσατο. καὶ ἤδη τε ἐγγὺς ἐγίνετο Ἐφέσου, καὶ πάντων αὐτὸν
ἔννοια τῶν δεινῶν εἰσήρχετο, τῆς πατρίδος, τῶν πατέρων, τῆς Ἀν- 80
θίας, τῶν οἰκετῶν; καὶ ἀναστενάξας, Φεῦ, ἔφη, τῶν κακῶν! εἰς
Ἔφεσον ἴξομαι μόνος, καὶ πατράσιν ὀφθήσομαι τοῖς ἐμαυτοῦ χω-
ρὶς Ἀνθίας, καὶ πλεύσομαι πλοῦν ὁ δυστυχὴς κενὸν, καὶ διηγήσο-
μαι διηγήματα ἴσως ἄπιστα, κοινωνὸν ὧν πέπονθα οὐκ ἔχων. ἀλλὰ
καρτέρησον, Ἁβροκόμη, καὶ γενόμενος ἐν Ἐφέσῳ, τοσοῦτον ἐπιβίω-
σον χρόνον, τάφον ἔγειρον Ἀνθίᾳ, καὶ θρήνησον αὐτὴν, καὶ χοὰς
ἐπένεγκαι, καὶ σαυτὸν ἤδη παρ' αὐτὴν ἄγε. ταῦτα ἔλεγε, καὶ περιῄει
τὴν πόλιν ἀλύων, ἀπορίᾳ μὲν τῇ κατὰ τὴν Ἀνθίαν, ἀπορίᾳ δὲ τῶν
ἐπιτηδείων. ὁ δὲ Λεύκων ἐν τούτῳ καὶ ἡ Ῥόδη διατρίβοντες ἐν Ῥόδῳ
ἀνάθημα ἀνατεθείκεσαν ἐν τῷ τοῦ Ἡλίου ἱερῷ παρὰ τὴν χρυσῆν

iterum solvit, et postquam Cretam praetervectus esset, Cyprum advenit: ubi dies aliquot commoratus est, et patriae Cypriorum deae preces adhibuit: inde devectus, Rhodum pervenit, ac prope portum devertit. Iam vero, quum in vicinia Ephesi esset, subiit animum cogitatio rerum omnium tristium, patriae, parentum, Anthiae, familiarium; et ingemiscens, heu, inquit, calamitates! solus Ephesum revertar, in parentum meorum conspectum veniam sine Anthia, et, miser, inutili confecto cursu, casus meos narrabo, incredibiles fortasse, quippe qui socio eorum quae passus sum, caream. Sed perdura, Habrocome, ac ubi Ephesum adveneris, tantillum modo supervive, Anthiae tumulum excita, illam defle, eique inferias adfer, tum temet ad ipsam adige. His dictis urbem inquieto animo pervagatur, Anthia orbatus, et victu egens. Per idem tempus Leucon et Rhoda, qui Rhodi morabantur, in templo Solis iuxta auream gravem armaturam ab Anthia et Habrocome dedi-

πανοπλίαν, ἣν Ἀνθία καὶ Ἁβροκόμης ἀνατεθείκεσαν. ἀνέθεσαν στήλην γράμμασι χρυσοῖς γεγραμμένην ὑπὲρ Ἁβροκόμου καὶ Ἀνθίας: ἀνεγέγραπτο δὲ καὶ τῶν ἀναθέντων τὰ ὀνόματα, ὅ τε Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη. ταύτῃ τῇ στήλῃ ὁ Ἁβροκόμης ἐπιτυγχάνει, ἐληλύθει δὲ προσεύξασθαι τῷ θεῷ. ἀναγνοὺς οὖν, καὶ γνωρίσας τοὺς ἀναθέντας, καὶ τὴν οἰκετῶν εὔνοιαν, πλησίον δὲ καὶ τὴν πανοπλίαν ἰδὼν, μέγα ἀνωδύρετο παρακαθεσθεὶς τῇ στήλῃ, ὦ πάντα, ἔλεγεν ἐγὼ δυστυχής! ἐπὶ τὸ τέρμα ἥκω τοῦ βίου, καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἐμαυτοῦ συμφορῶν. ἰδοὺ ταύτην μὲν τὴν πανοπλίαν ἐγὼ μετ᾽ Ἀνθίας ἀνέθηκα, καὶ μετ᾽ ἐκείνης ἀποπλεύσας Ῥόδου, ἥκω νῦν ἐκείνην οὐκ ἄγων. εἰ δὲ αὕτη ἡ στήλη τῶν συντρόφων τῶν ἡμετέρων ὑπὲρ ἀμφοτέρων τὸ ἀνάθημα,
81 τίς οὖν γένωμαι μόνος? ποῦ δὲ τοὺς φιλτάτους ἀνεύρω? ταῦτα ἐθρήνει λέγων, καὶ ἐν τούτῳ ἐφίσταται ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη συνήθως εὐχόμενοι τῷ θεῷ, καὶ θεωροῦσι τὸν Ἁβροκόμην τῇ στήλῃ παρακαθεζόμενον, καὶ εἰς τὴν πανοπλίαν ἀποβλέποντα, καὶ γνωρίζουσι μὲν οὐχὶ,

catam, columnam literis aureis inscriptam posuerant pro Habrocome et Anthia: adscripta erant etiam dedicantium nomina, Leucon scilicet et Rhoda. In hunc titulum incidit Habrocomes, venerat enim uti deo supplicaret. Quem ubi legit, atque eorum qui dedicaverant nomina, servorumque benevolentiam cognovit, iuxta etiam armaturam conspexit, columnae adsidens valde lamentari coepit. O prorsus inquit, infelix ego! ad vitae metam, atque in recordationem calamitatum mearum perveni. Hanc, ecce, armaturam ego simul cum Anthia dedicavi, et cum ea Rhodo profectus, nunc redeo illam non adducens. Quoniam vero haec columna collactaneorum nostrorum donarium est pro salute utriusque nostrum, quid igitur me solo fiet? Ubi vero dilectissimos meos inveniam? Dum ille sic non sine lacrymis conqueritur, adveniunt Leucon et Rhoda de more deo supplicaturi. Qui ut Habrocomen viderunt columnae adsidentem, et armaturam intuentem, non agnoverunt quidem, sed

θαυμάζουσι δὲ, ὅστις ὢν ἀλλοτρίοις ἀναθήμασι παραμένοι. καὶ δὴ ὁ Λεύκων ἔφη, ὦ μειράκιον, τί βουλόμενος ἀναθήμασιν οὐδέν σοι προσήκουσι παρακαθεζόμενος ὀδύρῃ καὶ θρηνεῖς? τί δέ σοι τούτων μέλει? τί δὲ τῶν ἐνταῦθα ἀναγεγραμμένων κοινωνεῖ σοι? ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὸν Ἁβροκόμης, ἐμὰ, φησὶν, ἐμὰ τὰ ἀναθήματα Λεύκωνος καὶ Ῥόδης, οὓς ἰδεῖν εὔχομαι μετὰ Ἀνθίαν Ἁβροκόμης ὁ δυστυχής. ἀκούσαντες οἱ περὶ τὸν Λεύκωνα εὐθὺς μὲν ἀχανεῖς ἐγένοντο; ἀνενεγκόντες δὲ κατὰ μικρὸν, ἐγνώριζον ἐκ τοῦ σχήματος, ἐκ τῆς φωνῆς, ἐξ ὧν ἔλεγεν, ἐξ ὧν Ἀνθίας ἐμέμνητο. καὶ πίπτουσι πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ, καὶ τὰ καθ᾽ αὑτοὺς διηγοῦνται, τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Συρίαν ἀπὸ Τύρου, τὴν Μαντοῦς ὀργὴν, τὴν ἔκδοσιν, τὴν πρᾶσιν, τὴν Λυκίαν, τὴν τοῦ δεσπότου τελευτὴν, τὴν περιουσίαν, τὴν εἰς Ῥόδον ἄφιξιν. καὶ δὴ παραλαβόντες ἄγουσιν εἰς τὴν οἰκίαν, ἔνθα αὐτοὶ κατήγοντο, καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν παραδιδόασι, καὶ ἐπεμελοῦντο, καὶ ἐθεραπεύοντο, καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλουν. τῷ δὲ ἦν οὐδὲν Ἀνθίας τιμιώτερον, ἀλλ᾽ ἐκείνην ἐθρήνει παρ᾽ ἕκαστα.

admirati sunt, quinam esset is, qui apud aliena donaria commoraretur. Tandem Leucon, quid, inquit, adolescens caussae est, cur donis nihil ad te pertinentibus adsidens ingemiscis ac lamentaris? Quid tu haec curas? Quid tibi cum iis, quorum nomina heic inscripta sunt? Cui respondens Habrocomes, mea, inquit, mea sunt ista donaria Leuconis et Rhodae, quos post Anthiam videre infelix ego Habrocomes exopto. Haec audientes Leucon et Rhoda tum quidem obstupuerunt; post, ubi se paullatim collegere, agnoverunt eum ex habitu, e voce, ex iis quae dixerat, ex eo quod Anthiam commemoraverat. Mox ad eius pedes procumbunt, atque eventa sua narrant: iter Tyro in Syriam, Mantus iram, traditionem in contubernium, et se venditos in Lycia, heri obitum, divitias, et reditum Rhodum. Iam vero cum domum, ubi habitabant, ducunt, eique bona sua tradunt, multaque cura famulantur, ac bono esse animo iubent. Illi autem nihil Anthia erat antiquius, sed hanc usque deflebat.

82 ιά. Καὶ ὁ μὲν ἐν Ῥόδῳ διῆγεν μετὰ τῶν συντρόφων ὅ τι πράξει βουλευόμενος, ὁ δὲ Ἱππόθοος διέγνω τὴν Ἀνθίαν ἀγαγεῖν ἀπὸ Ἰταλίας εἰς Ἔφεσον, ὡς ἀποδώσων τε τοῖς γονεῦσι, καὶ περὶ Ἁβροκόμου ἐκεῖ τί πευσόμενος. καὶ δὴ ἐμβαλὼν πάντα τὰ αὐτοῦ εἰς ναῦν μεγάλην Ἐφεσίαν, μετὰ τῆς Ἀνθίας ἀνήγετο, καὶ διανύσας μάλα ἀσμένως τὸν πλοῦν οὐ πολλαῖς ἡμέραις, εἰς Ῥόδον καταίρει νυκτὸς ἔτι, κἀνταῦθα κατάγεται παρά τινι πρεσβύτιδι, Ἀλθαίᾳ τὸ ὄνομα, πλησίον δὲ τῆς θαλάσσης, καὶ τήν τε Ἀνθίαν παράγει παρὰ τὴν ξένην, καὶ αὐτὸς ἐκείνης μὲν τῆς νυκτὸς ἀνεπαύσατο. τῇ δὲ ἑξῆς ἤδη μὲν περὶ τὸν πλοῦν ἐγίνοντο, ἑορτὴ δέ τις ἤγετο μεγαλοπρεπὴς, δημοσίᾳ τῶν Ῥοδίων ἀγόντων τῷ Ἡλίῳ, καὶ πομπή τε, καὶ θυσία, καὶ πολιτῶν ἑορταζόντων πλῆθος. ἐνταῦθα παρῆσαν ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, οὐ τοσοῦτον τῆς ἑορτῆς μεθέξοντες, ὅσον ἀναζητήσοντες εἴ τι περὶ Ἀνθίας πύθοιντο. καὶ δὴ ἧκεν ὁ Ἱππόθοος εἰς τὸ ἱερὸν ἄγων τὴν Ἀνθίαν; ἡ δὲ ἀπιδοῦσα εἰς τὰ ἀναθήματα, καὶ ἐν ἀναμνήσει

XI. Dum iste Rhodi cum collactaneis moratur, quid ageret deliberans, Hippothous decrevit Anthiam ex Italia Ephesum ducere, partim uti eam parentibus restitueret, partim ut illic de Habrocome aliquid inaudiret. Itaque iam, rebus suis omnibus magnae navi Ephesiae impositis, cum Anthia solvit, et admodum iucunda paucorum dierum navigatione absoluta, nocte iam instante, Rhodum adpulit, ibique ad mare apud anum quamdam, Althaeam nomine, devertit, Anthiam vero ad hospitem introduxit, atque ipse seorsum ea nocte recubuit. Postridie autem iam solvere cogitabant, verum festum diem illum Soli publica magnificentia agebant Rhodii cum pompa et sacrificiis, et in magna celebrantium civium frequentia. Aderant in ea Leucon et Rhoda, non tam ut festum una celebrarent, quam ut inquirerent, si quid de Anthia comperire daretur. Inter haec Hippothous, secum ducens Anthiam, templum erat ingressus; haec vero defixis in donaria oculis, et praeteritorum recordata,

τῶν προτέρων γενομένη, ὦ τὰ πάντων, ἔφησεν, ἀνθρώπων ἐφορῶν, Ἥλιε, μόνην ἐμὲ τὴν δυστυχῆ παρελθὼν, πρότερον μὲν ἐν Ῥόδῳ γενομένη, εὐτυχῶς τέ σε προσεκύνουν, καὶ θυσίας ἔθυον μετὰ Ἀβροκόμου, καὶ εὐδαίμων τότε ἐνομιζόμην; νυνὶ δὲ δούλη μὲν ἀντ᾽ ἐλευθέρας, αἰχμάλωτος δὲ, ἡ δυστυχὴς, ἀντὶ τῆς μακαρίας; καὶ εἰς Ἔφεσον ἔρχομαι μόνη, καὶ φανοῦμαι τοῖς οἰκείοις Ἀβροκόμην οὐκ ἔχουσα! 83 ταῦτα ἔλεγε, καὶ πολλὰ ἐπεδάκρυε, καὶ δεῖται τοῦ Ἱπποθόου ἐπιτρέψαι αὐτῇ τῆς κόμης ἀφελεῖν τῆς αὐτῆς, καὶ ἀναθεῖναι τῷ Ἡλίῳ, καὶ εὔξασθαί τι περὶ Ἀβροκόμου. συγχωρεῖ ὁ Ἱππόθοος, καὶ ἀποτεμοῦσα τῶν πλοκάμων ὅσα ἐδύνατο, καὶ ἐπιτηδείου καιροῦ λαβομένη, πάντων ἀπηλλαγμένων, ἀνατίθησιν ἐπιγράψασα: ΥΠΕΡ. ΤΟΥ. ΑΝΔΡΟΣ. ΑΒΡΟΚΟΜΟΥ. ΑΝΘΙΑ. ΤΗΝ. ΚΟΜΗΝ. ΤΩΙ. ΘΕΩΙ. ΑΝΕΘΗΚΕ. ταῦτα ποιήσασα, καὶ εὐξαμένη, ἀπῄει μετὰ τοῦ Ἱπποθόου.

ιβ΄. Ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, τέως ὄντες περὶ τὴν πομπὴν, ἐφίστανται τῷ ἱερῷ, καὶ βλέπουσι τὰ ἀναθήματα, καὶ γνωρίζουσι τῶν

o Sol, inquit, qui cuncta humana respicis, solam me infelicem praeteriisti, antehac quidem quum Rhodi essem, te fauste feliciterque adoravi, tibique cum Habrocome sacrificia feci, et tunc beata habebar; nunc contra serva pro libera, pro felici infelix captiva sum, atque sola Ephesum revertor, et in conspectum me dabo necessariis meis sine Habrocome! Haec loquuta copiosas fundebat lacrymas, et Hippothoum rogavit, ut comae partem sibi abscindere concederet, eamque Soli dicare, et nonnihil precari pro Habrocome. Annuente Hippothoo, resecuit illa de cincinnis quantum licebat, et, omnibus egressis, opportunam occasionem nacta, dedicavit cum inscriptione: PRO. MARITO. HABROCOME. ANTHIA. COMAM. DEO. DEDICAVIT. Quo facto, et precibus adhibitis, cum Hippothoo discessit.

XII. Leucon et Rhoda, qui, dum haec aguntur, pompae intererant, nunc ad templum advenerunt, et donum conspicati, herilia

δεσποτῶν τὰ ὀνόματα, καὶ πρῶτον ἀσπάζονται τὴν κόμην, καὶ πολλὰ κατωδύροντο οὕτως ὡς Ἀνθίαν βλέποντες: τελευταῖον δὲ περιῄεσαν εἴ που κἀκείνην εὑρεῖν δυνήσονται; ἤδη δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν Ῥοδίων ἐγνώριζον τὰ ὀνόματα ἐκ τῆς προτέρας ἐπιδημίας. κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν οὐδὲν εὑρίσκοντες ἀπηλλάγησαν, καὶ τῷ Ἁβροκόμῃ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ ὄντα ἐμήνυσαν. ὁ δὲ ἔπαθε μὲν τὴν ψυχὴν ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος, εὔελπις δὲ ἦν ὡς Ἀνθίαν εὑρήσων. τῇ δὲ ἑξῆς ἧκεν ἡ Ἀνθία πάλιν εἰς τὸ ἱερὸν μετὰ τοῦ Ἱπποθόου, οὐκ ὄντος αὐτοῖς πλοῦ, προσκαθίσασα δὲ τοῖς ἀναθήμασιν ἐδάκρυέ τε καὶ ἀνέστενεν. ἐν τούτῳ δὲ ἐπεισίασιν ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, τὸν Ἁβρο-
84 κόμην καταλιπόντες ἔνδον, ἀθύμως ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς διακείμενον. ἐλθόντες δὲ ὁρῶσι τὴν Ἀνθίαν, καὶ ἦν μὲν ἔτι ἄγνωστος αὐτοῖς, συμβάλλουσι δὲ πάντα, ἔρωτα, δάκρυα, τὰ ἀναθήματα, τὰ ὀνόματα, τὸ εἶδος. οὕτως κατὰ βραχὺ ἐγνώριζον αὐτήν, προσπεσόντες δὲ τοῖς γόνασιν, ἔκειντο ἀχανεῖς. ἡ δὲ ἐτεθαυμάκει τίνες τε ἦσαν, καὶ τί

nomina agnovere, ac primum comam exosculati sunt, multumque plorarunt, tamquam si ipsam vidissent Anthiam: deinde circumierunt, si illam etiam possent uspiam invenire; iam enim populus Rhodius nomina e priore commoratione noverat. Ac eo quidem die quum nihil reperissent, reversi sunt, et Habrocomi quae in templo invenirentur indicarunt. Ille ex inopinata re animo quidem est commotus, at in bona tamen spe fuit se Anthiam reperturum. Insequenti die rursum Anthia cum Hippothoo in templum venit, neque enim idonea navigandi tempestas erat, et donariis adsidens plorabat gemebatque. Interea Leucon et Rhoda ingrediuntur, Habrocome domi relicto, qui pariter aegritudini se dabat. Vix pedem intulerant, quum Anthiam conspiciunt, nec dum vero agnoscunt, sed e cunctis, amore, lacrymis, donis, nominibus, et forma coniecturam capiunt. Ut eam hoc modo paullatim agnovere, tum vero genibus eius acciderunt, iacueruntque obmutescentes. Mirabatur illa quinam essent,

βούλοιντο, οὐ γὰρ ἄν ποτε Λεύκωνα καὶ Ῥόδην ἤλπισεν. οἱ δὲ ἐν ἑαυτοῖς γενόμενοι, ὦ δέσποινα, ἔφασαν, Ἀνθία, ἡμεῖς οἰκέται σοι Λεύκων καὶ Ῥόδη, οἱ τῆς ἀποδημίας κοινωνήσαντες καὶ τοῦ λῃστηρίου. ἀλλὰ τίς ἐνταῦθα ἄγει σε τύχη? θάρσει δέσποινα, Ἁβροκόμης σώζεται, καὶ ἔστιν ἐνταῦθα ἀεί σε θρηνῶν. ἀκούσασα ἡ Ἀνθία ἐξεπλάγη τοῦ λόγου, μόγις δὲ ἀνενεγκοῦσα, καὶ γνωρίσασα, περιβάλλει δὲ αὐτοὺς καὶ ἀσπάζεται, καὶ σαφέστατα τὰ κατὰ Ἁβροκόμην μανθάνει.

ιγ'. Συνέρρει δὲ ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν Ῥοδίων πυνθανόμενον τῆς Ἀνθίας εὕρεσιν καὶ Ἁβροκόμου. παρῆν δὲ ἐν τούτῳ καὶ ὁ Ἱππόθοος, ἐγνωρίσθη τε τοῖς περὶ τὸν Λεύκωνα, καὶ αὐτὸς ἐξέμαθεν οἵτινές εἰσι: καὶ ἦν τὰ μὲν ἄλλα ἐν αὐτοῖς ἐπιτηδείως; τὸ δὲ . . ὅτι μηδέπω Ἁβροκόμης ταῦτα ἐπίσταται: ἔτρεχον δὲ, ὡς εἶχον, ἐπὶ τὴν οἰκίαν. ὁ δὲ, ὡς ἤκουσεν ὑπό τινος τῶν Ῥοδίων τὴν τῆς Ἀνθίας εὕρεσιν, διὰ μέσης τῆς πόλεως, βοῶν Ἀνθία, ἐοικὼς μεμηνότι

quidque sibi vellent, numquam enim Leuconem et Rhodam esse sperasset. Iam ubi ad se rediere, o hera, inquiunt, Anthia, nos servi tui Leucon et Rhoda sumus, peregrinationis et captivitatis apud praedones socii. Sed quae te fortuna huc agit? Bono animo es, hera, incolumis est Habrocomes, atque isthic superstes te continenter deflet. Hoc audito sermone adtonita Anthia, postquam se aegre recepit, eosque agnovit, brachiis collo circumdatis amplexatur, et de iis quae ad Habrocomen pertinebant, planissime edocetur.

XIII. Confluxit nunc omnis populus Rhodius, qui inventos esse Anthiam et Habrocomen intellexerat. Tum vero accessit etiam Hippothous, innotuitque Leuconi et Rhodae, simul et ipse quinam essent certior est factus. Ac de reliquo quidem inter eos commode se res habebat; hoc tamen minus, quod necdum ista sciret Habrocomes: itaque confestim domum adcucurrerunt. Ille interim, postquam ex aliquo Rhodiorum acceperat inventam esse Anthiam, per mediam urbem cursabat

ἔθεε, καὶ δὴ συντυγχάνει τοῖς περὶ τὴν Ἀνθίαν πρὸς τῷ ἱερῷ τῆς Ἴσιδος, πολὺ δὲ τῶν Ῥοδίων πλῆθος ἐφείπετο. ὡς δὲ εἶδον ἀλλήλους, εὐθὺς ἀνεγνώρισαν, (τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἐβούλοντο αἱ ψυχαὶ,) καὶ περιλαβόντες ἀλλήλους, εἰς γῆν κατηνέχθησαν. κατεῖχε δὲ αὐτοὺς πολλὰ καὶ ποικίλα πάθη, ἡδονὴ, λύπη, φόβος, ἡ τῶν προτέρων μνήμη, 35 τὸ τῶν μελλόντων δέος. ὁ δὲ δῆμος ὁ Ῥοδίων ἀνευφήμησέ τε καὶ ἀνωλόλυξε, μεγάλην θεὸν ἀνακαλοῦντες τὴν Ἶσιν: πάλιν, λέγοντες, ὁρῶμεν Ἁβροκόμην καὶ Ἀνθίαν, τοὺς καλούς. οἱ δὲ ἀναλαβόντες ἑαυτοὺς, διαναστάντες, εἰς τὸ Ἴσιδος ἱερὸν εἰσῆλθον: σοὶ, λέγοντες, ὦ μεγίστη θεὰ, τὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν χάριν οἴδαμεν: διὰ σὲ, ὦ πάντων ἡμῖν τιμιωτάτη, ἑαυτοὺς ἀπειλήφαμεν: προεκυλίοντό τε τοῦ τεμένους, καὶ τῷ βωμῷ προσέπιπτον. καὶ τότε μὲν αὐτοὺς ἄγουσι παρὰ τὸν Λεύκωνα εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ὁ Ἱππόθοος τὰ αὐτοῦ μετεσκευάζετο παρὰ τὸν Λεύκωνα, καὶ ἦσαν ἕτοιμοι πρὸς τὸν εἰς Ἔφεσον πλοῦν. ὡς δὲ ἔθυσαν ἐκείνης τῆς ἡμέρας, καὶ εὐωχήθησαν,

clamans Anthiam amenti similis, ac tandem ad aedem Isidis in Anthiam incidit, magna subsequente Rhodiorum caterva. Ut se invicem conspexerunt, protinus agnoverunt, (namque id sibi optabant utriusque animi,) atque inter mutuos amplexus humi sunt delapsi. Multis sane ac diversis animi commotionibus urgebantur, voluptate, dolore, timore, praeteritorum recordatione, futurorum metu. Prosequebatur eos ominibus optimis populus Rhodius, alteque exclamabant, magnam invocantes deam Isidem: iam rursum, aiebant, formosos illos videmus, Anthiam et Habrocomen. Hi autem ubi se receperunt, exsurgunt, atque Isidis templum ingrediuntur. Tibi, inquiunt, maxima dea, gratiam pro incolumitate nostra habemus: per te, o nobis omnium maxime veneranda, nos mutuo recuperavimus: simul ante aedes provoluti, ad aram procubuerunt. Dein vero conferunt se in Leuconis domum, quo et Hippothous res suas transferri curavit, parabantque Ephesum navigare. Postquam igitur illo die sacrificassent, essentque

πολλὰ καὶ ποικίλα παρὰ πάντων τὰ διηγήματα, ὅσα τε ἔπαθεν ἕκαστος, καὶ ὅσα ἔδρασε, παρεξέτεινέ τε ἐπὶ πολὺ τὸ συμπόσιον, ὡς αὐτοὺς ἀπολαβόντες χρόνῳ. ἐπεὶ δὲ νὺξ ἤδη ἐγεγόνει, ἀνεπαύοντο οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ὅπως ἔτυχον, Λεύκων μὲν καὶ Ῥόδη, Ἱππόθοος δὲ καὶ τὸ μειράκιον τὸ ἐκ Σικελίας, τὸ ἀκολουθῆσαν εἰς Ἰταλίαν ἰόντι αὐτῷ, ὁ Κλεισθένης ὁ καλός; ἡ δὲ Ἀνθία ἀνεπαύετο μετὰ Ἁβροκόμου.

ιδ΄. Ὡς δὲ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες κατεκοιμήθησαν, ἡσυχία δὲ ἦν ἀκριβὴς, περιλαβοῦσα ἡ Ἀνθία τὸν Ἁβροκόμην ἔκλαεν, ἄνερ, λέγουσα, καὶ δέσποτα, ἀπείληφά σε πολλὴν γῆν πλανηθεῖσα καὶ θάλασσαν, λῃστῶν ἀπειλὰς ἐκφυγοῦσα, καὶ πειρατῶν ἐπιβουλὰς, καὶ πορνοβοσκῶν ὕβρεις, καὶ δεσμὰ, καὶ τάφρους, καὶ ξύλα, καὶ φάρμακα, 86
καὶ τάφους: ἀλλ' ἥκω σοι τοιαύτη, τῆς ἐμῆς ψυχῆς Ἁβροκόμη δέσποτα, οἵα τὸ πρῶτον ἀπηλλάγην εἰς Συρίαν ἐκ Τύρου. ἔπεισε δέ με ἁμαρτεῖν οὐδεὶς, οὐ Μοῖρις ἐν Συρίᾳ, οὐ Περίλαος ἐν Κιλικίᾳ, οὐκ ἐν

epulati, multae ac diversae narrationes de omnibus, quae quisque passus fuerat, egeratve, utpote qui post diuturnum tempus se mutuo recepissent, convivium diu protraxerunt. Iam autem ubi nox advenit, cubitum iere reliqui omnes prout obveniebat, Leucon et Rhoda, Hippothous et formosus ille adolescentulus Clisthenes, qui eum e Sicilia Italiam petentem sequutus fuerat; Anthia vero cum Habrocome recubuit.

XIV. Interea dum ceteri omnes sopiti sunt, estque alta quies, Anthia Habrocomen amplexata flebat: o mi vir, inquit, ac domine, recepi te posteaquam terra marique diu sum pervagata, effugique latronum minas, piratarum insidias, lenonum contumelias, vincula denique, fossas, ligna, venena, et sepulcra: talis vero adsum tibi, Habrocome, animae meae domine, qualis primum Tyro in Syriam discessi. Nemo me, ut peccarem inducere potuit, non Moeris in Syria, non Perilaus in Cilicia, non in Ae-

Αἰγύπτῳ Ψάμμις καὶ Πολύϊδος, οὐκ Ἀγχίαλος ἐν Αἰθιοπίᾳ, οὐκ ἐν Τάραντι ὁ δεσπότης; ἀλλ' ἁγνὴ μένω σοι πᾶσαν σωφροσύνης μηχανὴν πεποιημένη. σὺ δὲ ἆρα, Ἁβροκόμη, σώφρων ἔμεινας, ἤ μέ τις παρευδοκίμησεν ἄλλη καλὴ, ἢ μή τις ἠνάγκασέ σε ἐπιλαθέσθαι τῶν ὅρκων τε κἀμοῦ? ταῦτα ἔλεγε, καὶ κατεφίλει συνεχῶς. ὁ δὲ Ἁβροκόμης, ἀλλὰ ὀμνύω σοι, φησὶ, τὴν μόγις ἡμῖν ἡμέραν ποθεινὴν εὑρημένην, ὡς οὔτε παρθένος ἐμοί τις ἔδοξεν εἶναι καλὴ, οὔτ' ἄλλη τις ὀφθεῖσα ἤρεσε γυνὴ, ἀλλὰ τοιοῦτον εἴληφας Ἁβροκόμην καθαρὸν, οἷον ἐν Τύρῳ κατέλιπες ἐν δεσμωτηρίῳ. ταῦτα δι' ὅλης νυκτὸς ἀλλήλοις ἀπελογοῦντο, καὶ ῥᾳδίως ἔπειθον ἀλλήλους, ἐπεὶ τοῦτο ἤθελον.

ιε'. Ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἐπιβάντες νεὼς, πάντα ἐνθέμενοι τὰ αὐτῶν, ἐπανήγοντο, παραπέμποντος αὐτοὺς παντὸς τοῦ Ῥοδίων πλήθους. συναπῄει δὲ καὶ ὁ Ἱππόθοος, τά τε αὐτοῦ πάντα ἐπαγόμενος καὶ τὸν Κλεισθένη: καὶ ἡμέραις ὀλίγαις διανύσαντες τὸν πλοῦν, κατῆ-

gypto Psammis et Polyidus, non in Aethiopia Anchialus, non Tarenti herus; sed casta tibi mansi, multasque artes servandae pudicitiae excogitavi. Tu vero, Habrocome, num in temperantia perseverasti, an alia quaepiam formosa me gratia superavit, coëgitve te mei simul et iurisiurandi oblivisci? Haec dicens frequenter eum exosculabatur. Habrocomes contra, iuro tibi, inquit, per hunc vix tandem inventum nobis exoptatum diem, nullam mihi neque virginem visam fuisse pulcram, neque aliam, quam conspexerim, mulierem placuisse, sed talem recepisti Habrocomen, et tam purum, qualem Tyri in ergastulo reliquisti. Huiusmodi defensionibus tota nocte invicem usi, facile mutuam sibi fidem fecerunt, quoniam ita se habere cupiebant.

XV. Ut illuxit, suas res omnes navibus imponunt, ac deducente eos omni populo Rhodio, navim conscendunt et solvunt. Una proficiscebatur etiam Hippothous, cuncta sua et Clisthenem abducens: ita, paucis diebus navigatione confecta, Ephesum adpu-

ραν εἰς Ἔφεσον. προεπέπυστο τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἡ πόλις ἅπασα. 87 ὡς δὲ ἐξέβησαν, εὐθὺς, ὡς εἶχον, ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος ᾔεσαν, καὶ πολλὰ ηὔχοντο, καὶ θύσαντες ἄλλα ἐνέθεσαν ἀναθήματα, καὶ δὴ καὶ τὴν γραφὴν τῇ θεῷ ἀνέθεσαν, πάντα τε ὅσα τε ἔπαθον, καὶ ὅσα ἔδρασαν. καὶ ταῦτα ποιήσαντες, ἀνελθόντες εἰς τὴν πόλιν, τοῖς γονεῦσι αὐτῶν τάφους κατεσκεύασαν μεγάλους; ἔτυχον γὰρ ὑπὸ γήρως καὶ ἀθυμίας προτεθνηκότες. καὶ αὐτοὶ τοῦ λοιποῦ διῆγον ἑορτὴν ἄγοντες τὸν μετ' ἀλλήλων βίον. καὶ ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη κοινωνοὶ πάντων τοῖς συντρόφοις ἦσαν. διέγνω δὲ καὶ ὁ Ἱππόθοος ἐν Ἐφέσῳ τὸν λοιπὸν καταβιῶναι χρόνον, καὶ ἤδη Ὑπεράνθους τάφον ἤγειρεν κατὰ Λέσβον, μέγαν γενόμενον, καὶ τὸν Κλεισθένη παῖδα ποιησάμενος ὁ Ἱππόθοος διῆγεν ἐν Ἐφέσῳ μετὰ Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας.

Ξενοφῶντος τῶν κατὰ Ἀνθίαν καὶ Ἀβροκόμην Ἐφεσιακῶν τέλος.

lere. Iam antea eos incolumes servatos inaudierant Ephesii omnes cives. Simul atque exscenderunt, confestim, quo erant habitu, Dianae fanum adeunt, multa precantur, sacrificia faciunt, alia item inferunt donaria, atque tabulam in primis deae dedicant, in qua depicta erant omnia quae passi essent, egissentque. His peractis in urbem adscenderunt, ac monumenta suis parentibus amplissima posuere; nam praemortui erant senio atque aegritudine confecti. Ipsi reliquo tempore vitam simul, velut festum diem, egerunt. Leucon et Rhoda omnium participes a suis collactaneis sunt habiti. Hippothous quoque, quod supererat vitae, Ephesi traducere statuit, mox etiam Hyperanthi sepulcrum in Lesbo magnificum exstruxit, dein Clisthenem sibi filium adoptavit, atque Ephesi aetatem egit cum Habrocome et Anthia.

Xenophontis Ephesiacorum de Anthia et Habrocome finis.

Absolutely barren of invention and formal conception. The [illegible]

ADNOTATIONES.

ADNOTATIONES

IO. ALBERTII, TIB. HEMSTERHVSII, F. L. ABRESCHII, ET MEAE IN

XENOPHONTEM EPHESIVM.

Scripsit *Xenophon Ephesius* elegantissimos *Ephesiacorum* libros quinque de Amoribus *Anthiae et Abrocomae*. . Librum avidis manibus arreptum non ante deposui, quam lectionem eius plane absolvissem; adeo me ceperat et styli non contemnendi nitor, et rerum eventuumque dulcis varietas. Sunt tamen hic illic lacunae quaedam, quae adcuratiorem editionem, cuius aliqua nobis spes facta est, desiderant. [Hanc spem fecerat *Abr. Torrenius*, excitatus a *P. Burmanno.*] Laxior est interpres, [*Ant. Cocchius*] etsi debita laude minime fraudandus. Ego, quae inter legendum obiter observavi, pauca delibabo: plura et maiora forte daturus, si repetitam lectionem post repentinam concederent graviora negotia . . ALBERTI. *Xenophontis Ephesii* quinque libros amatorios, quo nuper commendatissimo munere literarum aevique vetusti studiosos homines obstrinxit *Ant. Cocchius*, evolvisse, et iterata quidem lectione, nihil erit, cur quemquam elegantiae Graecae non expertem poeniteat. Sunt enim in hoc scriptore non solum styli inaffectati simplicitas quaedam naturalis, sic ut ad *Longi* colorem scribendi et articulos orationis intercisos prope accedat, sed etiam rerum morisque antiqui vestigia neutiquam pervulgata, quae cognosse non mediocriter iuvet. Eam ob causam, quum prima lectione mendis haud paucis, quae Interpreti, [*Cocchio*] homini doctissimo, saepius, ne sensum pervideret, obstiterunt, foedatum animadverterem, dignumque simul iudicarem, cui medicae manus officium adhiberetur, repetita cura *Xenophontem* expolire, proque iis, quae me docuisset, gratiam ei referre, qua poteram, sum conatus: ad quam opellam eo libentius descendi, quod viri ut amicissimi, sic cunctis egregiae doctrinae luminibus ornatissimi voluntati obsecundare iucundum erat. Hinc natum mihi hoc quidquid est emendationum, quarum nonnullas saltem *Xenophonti* profuturas esse arbitror; opto certe. Omnia distinguendae orationis vitia [in Londinensi videlicet editione] neque indicare nec tollere fuit animus, nisi sicubi

difficilius implicata, et ad deprehendendum haud ita prona, mentem scriptoris obscurare videbantur. Ceterum minime diffiteor, esse plura residua, in quibus exercendae industriae materia felicioribus ingeniis supersit. De aetate vero *Xenophontis*, et ordine totius operis ac dispositione, sive, ut Graeci vocant, οἰκονομία, quam prorsus concinnam omnibusque numeris absolutam nequaquam existimo, disputare nunc quidem non placuit; intra labes enim a librariis impressas operam hanc coërcere decrevi. HEMSTERHVIS.

P. I. V. I. τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμ. .] Pro homine potentiore, quique est inter magnates. Phrasis Auctori nostro propria. Vide p. 49. v. 7. p. 53. v. 9. p. 54. v. 7. p. 69. v. 1. p. 87. v. 7. ALBERTI. * Usitatior est illa apud *Herodot.* lib. VI. c. 100. ἐὼν Ἐρετριέων τὰ πρῶτα, ubi lege *Wessel.* notam. Adde *Himer.* Orat. I. p. 348. Orat. XI. p. 578. et *Aristid.* Or. sacr. I. Vol. I. p. 287. Alia vide in adnot. ad p. 49. v. 7.

P. I. V. 3. Ἁβροκόμης] Ἀβροκόμας in huius scripti initio; [hac videlicet terminatione hoc nomen occurrit in editione Londinensi hoc loco et pag. huius edit. 3. v. 1. et 7. ibidemque Ἀβροκόμα p. 35. v. 8. nam sic quoque his in locis legitur in Cod. MS. Florentino: ac praeterea p. 5. v. 10. in Cod. solo Ἁβροκόμας. Retinuit has inconstantias Lucensis editio.] quo nomine reperitur Satraparum Artaxerxis unus. Vide *Harpocrat.* et [ibi] *Maussacum.* [Cui equidem non adsentior lectionem Ἀκροκόμας apud *Xenoph.* de Exp. Cyri, et apud *Isocrat.* in Panegyr. probanti.] In operis autem progressu semper Ἀβροκόμης Ionica forma. HEMSTERH. De similibus exemplis sub utraque forma frequentatis vide *Munck.* ad *Lactant. Plac.* fab. XXIX. et *Bentl.* Epist. ad Mill. p. 41. ABRESCH. *Herodot.* lib. VII. c. 224. Δαρείου δύο παῖδες Ἀβροκόμης τε καὶ Ὑπεράνθης. Hyperanthes etiam apud *Nostrum* lib. III. [c. 2.] Perinthius, egregia forma iuvenis, Hippothoi deliciae. Nisi nomen ipsum Persicum usurparit *Xenoph. Ephes.* ratio minus apparet, cur non ubique spiritus asper sit appositus: [nam in superioribus tribus editionibus semper excusum legitur Ἀβροκόμης] ἁβροκόμης enim, ut ἁβροχαίτης, epitheton Apollinis et Bacchi, aptissime conveniret adolescenti formosissimo, cuius pulcritudo cum Apolline comparatur. HEMSTERH. Ipsum Persicum nomen usurpasse *Nostrum*, ne in somnis quidem suspicari possem: sed cum *Palmerio* Exercit. in Auct. Graec. p. 38. nomina filiorum Darii apud *Herodot.* l. l. ex gentili sermone ad Graecorum morem esse efficta, (vel omnino Graece conversa) pro certo habeo. Quid *Palmerius* eo loco sibi velit, *Valcken.* ad *Herodot.* lib. III. c. 88. p. 243. ait sibi non satis liquere; at ego contra non intelligo, quas tenebras vir hic perspicacissimus in re tam clara offundi sibi sit passus. Similiter, ex parte saltem, ad Graeci nominis similitudinem efformatum esse videtur Ἀρσακόμας apud *Lucian.* in Toxari, fortasse pro Ἀρτακάμας; nam huic fere simile aliud nomen Ἀρτακάμας legitur apud *Xenoph.* in Cyrop. et de Exp. Cyri. Est porro ἁβροκόμης epi-

theton Adonidis in Hymn. *Orphic.* LV. 2. Veneris apud *Nonn.* XLVIII. 356. et *Maneth.* II. 446. VI. 723. Hamadryadum in *Mariani* epigramm. in Anal. *Brunckii* Vol. II. p. 512. v. 2. Bacchi in *Nonno* XVI. 172. et *Brunckii* Anal. Vol. II. p. 517. v. 2. Amoris *ibid.* p. 79. v. 4. Pallenes virginis apud *Nonn.* XLVIII. 356. Cleobuli adolescentis in Anal. *Brunckii* Vol. I. p. 11. palmae arboris apud *Eurip.* Iph. in Taur. 1099. et in Ione 920. quibus omnibus locis, praeterquam apud *Maneth.* recte cum spiritu aspero exhibetur. Ipsum nomen proprium HABROCOMAS in titulo Latino apud *Gorium* Inscript. Etrusc. Vol. III. p. 42. reperitur. Igitur, quoniam satis certum est, scribi oportere ἁβρὸς, ὰ, ὸν, cum omnibus inde compositis, ac pariter ἅβρα, ancilla honestior, quae Latinis *delicata;* non dubitavi, quin ubique in Auctore nostro Ἁβροκόμης excudi curarem. Non me fugit quidem in editionibus *Xenoph.* de Exp. Cyri inveniri Ἀβροκόμας cum spiritu leni, veluti apud *Herodot.* itemque apud *Harpocrat. Suid. Etymolog.* et *Hesych.* Memini etiam pro ἅβρα saepius in Mss. aeque ac typis excusis libris reperiri ἄβρα; (unde vitiosius adhuc interdum formatum est ἄυρα) sed perperam ubivis ita scribi persuasum habeo. In Cod. Ms. Florent. hoc loco, et v. 5. tum p. 2. v. 9. p. 5. v. 6. 8. et 10. p. 6. v. 4. 8. et 12. p. 7. v. 9. et 15. cum spiritu aspero exaratum est Ἁβροκόμης, deinde vero fere semper cum spiritu leni. Non multum abest ab *Anthiae* nostrae nomine Iunonis et Veneris cognomentum Ἀνθεία apud *Pausan.* lib. II. c. 22. et *Hesych.* Bacchus item ἄνθιος apud *Pausan.* lib. I. c. 31. occurrit. Auctorem nostrum, quem tamen saepius laudat *Villois.* in Animadv. ad *Longi* Pastor. valde leviter evolvisse videtur; nam *Anthia* constanter illi est *Anthias*, *Habrocomes* vero *Abrocome*, seu Graece seu Latine ea nomina scribat, ut adeo manifeste adpareat, eum putasse puellam Habrocomen, adolescentem Anthiam a *Xenophonte* vocari. De reliquo nollem cum *Hemsterh.* dicere Ionicam esse formam in ἁβροκόμης; imo vero Hellenica sive communis est, ἁβροκόμας vero Dorica vel Aeolica. Certe pro Dorica forma haberi debet ἁβροκόμας apud *Euripid.* Iphig. in Taur. 1099. et Ione 920. Sic apud *Eumd.* in choris Suppl. 975. Iphig. in Taur. 1236. Iphig. in Aul. 548. in Troad. 253. et apud *Pindar.* Olymp. VI. 71. VII. 58. legimus χρυσοκόμας; similiterque ἀκειρεκόμας aut ἀκερσεκόμας Isthm. I. 8. Pyth. III. 26. Contra ea in *Herodoti* l. l. Ἀβροκόμης non magis Ionicum est, quam Ὑπεράνθης. Quare etiam apud *Hesiod.* Theog. 946. et *Lucian.* in Gallo Vol. II. p. 721-722. χρυσοκόμης, et apud *Homer.* Iliad. XX. 39. *Pseudo-Orph.* de Lapid. XI. 56. XV. 5. *Coluth.* 40. et *Lucian.* Pseudom. Vol. II. p. 243. ἀκερσεκόμης aut ἀκειρεκόμης pro communibus formis habere iure possumus, propterea quod altera in ας indubitate Dorica est vel Aeolica. In epistolis *Aristaeneti* inscriptio ep. XXI. lib. II. habet ΑΒΡΟΚΟΜΗΣ, et ep. III. lib. I. ΑΝΘΟΚΟΜΗι. Igitur Dorica vel Aeolica terminatio est etiam in Μελαγκόμας, Tyranni nomen apud *Clement. Alex.* Strom. lib. I. c. 14. p. 354. itemque nomen Athletae, quem oratione XXVIII. et XXIX. celebra-

vit *Dio Chrysostom.* Neque obstat, quod is Neapolitanus fortasse civis fuit; etenim dialectum Doricam antiquitus Neapoli in usu fuisse testantur numus argenteus cum epigraphe ΝΕΑΠΟΛΙΤΑΣ ceteros eius urbis omnes vetustate praecellens, cuius meminit Celeb. *Eckhelius* noster, cum doctrina insignis, tum integritate praestans, Doctr. Num. Vet. Vol. I. p. 112. et lamina aenea Heracleensis apud *Martorell.* de Theca Calam. in Additam. p. XXIV. cui insculptum est ΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΣ — — ΝΕΑΠΟΛΙΤΑΣ, quaque adeo evertitur quod ipse p. 508. verbosissimi illius, et sanae pariter atque insanientis eruditionis pleni operis edixerat: *scias*, inquit, *Neapolitanos Dorismum angue peius aufugisse.* Neque vero mirum videatur Doricam dialectum in vetere viguisse *Parthenope*, quam a Rhodiis conditam tradit *Strabo* lib. XIV. p. 967.

P. I. V. 3. *μέγα δὴ*] Sic reposui pro δὲ in supp. edd. suadente *Hemsterhusio*, adsentiorque *Hoogev.* Doctr. Partic. p. 170. qui non putat esse fidendum iis, qui δὲ pro δὴ adhibitum tradunt.

P. I. V. 3. *χρῆμα*] Deleta distinctione [post χρῆμα et ὑπερβαλλούσῃ in supp. edd.] iunge *μέγα δή τι χρῆμα κάλλους* . . . [exemplis illustrare satis notum hunc Graecismum ex adnot. *Hemst.* et *Abreschii* nil adtinet] ὡραιότητι σώματος ὑπερβαλλούσῃ interponitur ad augendam pulcritudinis admirationem. HEMSTERH. Alios de eximia pulcritudine loquendi modos e *Polyaeno* lib. VIII. c. 16. s. 6. et *Themistio* Orat. XIII. p. 177. C. indicavit *Abresch.* Poterat tamen similiores, saltem quod ad vocabulum ὑπερβαλλούσῃ adtinet, ex *Heliod.* lib. II. c. 32. p. 160. lib. III. c. 3. p. 179. lib. V. c. 10. p. 284. adducere.

P. I. V. 4. *οὔτε - - πρότερον γενομ.*] Consueta similis argumenti scriptoribus hyperbole. Eodem fere modo *Charit.* lib. V. c. 2. p. 108. et plane similiter *Heliod.* lib. V. c. 9. p. 284. lib. VIII. c. 2. p. 405. Non longe abest illud *Luciani* Imag. Vol. II. p. 467. *μέγα τι θαῦμα καὶ θέαμα πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικός.* Solent etiam diis adsimilare, vel pro ipsis diis esse habitos fingere heroas suos, prout infra videbimus.

P. I. V. 5. *ἀεὶ μὲν καὶ*] Ut καὶ facile tolero, sic si absit non desiderarem. Videtur ortum ex sequenti καθ'. HEMSTERH. Sic *Aristid.* Vol. II. p. 370. *ἀεὶ κατὰ μικρὸν*, et *Herodot.* lib. IX. c. 38. *αἰεὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην.* Alia res est in illo *Heliodori* lib. I. p. 28. *ἀεί τε καὶ νῦν*, et in *Herodoto* lib. VIII. c. 142. *αἰεὶ καὶ τὸ πάλαι.* ABRESCH.

P. I. V. 8. *μουσικὴν ποικίλην*] *Salvinius* vertit *la varia musica*, et *Cocchius* pariter *variam musicam.* Franco-Gallicae versionis auctor *Iourdanus*, Gallica levitate, verba ista plane transiluit. Quam praetermissionem quasi egregia munificentia compensaturus, ea quae sequuntur, *κιθάρα δὲ αὐτῷ, καὶ ἱππασία, καὶ ὁπλομαχία, συνήθη γυμνάσματα*, ita reddidit, intoleranda, hercle, licentia: *s'il jouoit de la Lyre, on le prenoit pour Apollon; s'il chantoit pour Orphée: il lançoit un javelot avec adresse, et Mars lui-même n'auroit pu dompter un cheval avec plus de grace et de fierté.* Turgida haec amplificatio eo acrius reprehendi meretur, quod ipse *Iourdanus* in sua prae-

fatione cum *Fontenellio* legem interpretibus constituerat, ut veteres scriptores convertant quam fidelissime, sine ullo addito alieno verborum fuco, quippe qui antiquae simplicitati repugnet. Quo magis mirabere, virum illum nihilo minus temperare sibi nequivisse, quin hanc legem in tota versione sua ubivis impudentissime perfringeret. Haerebam hic paullisper, verteremne *variam musicam*, an potius *varias artes liberales*, aut *variam eruditionem*; sed praetuli tamen priorem interpretationem ob praecedens vocabulum παιδεία, et sequens κιθάρα. Ceterum, quoniam interpretes tam saepe vocabuli μουσικὴ alteram illam potestatem non adtendisse deprehenduntur, nihil supervacanei me facturum censebam, si hac data occasione, post alios viros doctos, paullo prolixius de ea dissererem. Μοῦσα, scribit *Hesychius*, τέχνη: καὶ σοφοὺς καὶ μουσικοὺς τοὺς τεχνίτας ἔλεγον. Et paullo post: Μουσικὴν, πᾶσαν τέχνην οἱ Ἀττικοί. Hoc late nimis patens, adcuratius sic circumscribunt viri docti, ut eo vocabulo non modo canendi musicorumque modulorum artem, sed nonnumquam omnes propemodum artes liberales, et quas vocamus literas humaniores, quibus Musae praesunt, poëticen in primis, significari doceant. Praecipuus in hanc rem laudari solet locus in *Aristoph.* Equit. 188. ubi manifestum est, Isiciarii illud οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι, significare *ne humaniores quidem literas sum edoctus*: quare ad eum locum monet *Scholiastes*, ὅτι μουσικὴν τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν φησί. Mox ibi in Demosthenis responso, ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ Ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς, vertendum est *reipublicae administratio in doctum virum iam non amplius convenit*. Ad animum excolendum pertinere μουσικὴν, quemadmodum γυμναστικὴν ad corpus exercendum, docet *Plato* lib. II. de Rep. Vol. VI. p. 246. et lib. VII. de Leg. Vol. VIII. p. 335. Conf. *Eumd.* in Amat. Vol. II. p. 31. et *Timaeum Locr.* de Mundo Vol. X. p. 28. Alius insignis locus de μουσικῇ habetur in *Plat.* Phaedone Vol. I. p. 137. quem, nisi longior esset, libenter huc transcriberem. Dicitur ibi philosophia μεγίστη μουσικὴ, atque eo pertinet, quod tradit *Strabo* lib. X. p. 717. *philosophiam* a Pythagoreis et Platone fuisse *musicam* adpellatam: adde quod etiam in supra indicato *Timaei* loco philosophia musices dux sive praeses vocatur. Sic porro musicam, id est disciplinas liberales, eruditionem, cet. cum philosophia iungi videas in *Platonis* Timaeo Vol. IX. p. 428. ubi de cultura animi sermo est. Memorabilis etiam est *Platon.* locus lib. VIII. de Rep. Vol. VII. p. 192. διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς μουσικῆς, τῆς μετὰ λόγων καὶ φιλοσοφίας ἠμεληκέναι, ubi sine dubio μουσικῆς reponi debet pro vulgato Μούσης: cuius emendationis nuper a me certior factus praeclarus Platonis operum futurus restitutor *Iac. Fr. Bast*, sic quoque in optimo Cod. Ms. Bibl. Caes. Vindob. Nro. CIX. inveniri mihi significavit; neque vero aliter in suo codice legisse *Ficinum*, eius versio declarat. De disciplinis liberalibus intelligendum esse vocabulum μουσικὴ apud *Aesch.* adv. Ctesiph. p. 637. satis liquet. Μουσικῆς ἐργαστήριον apud *Himer.* Or. III. s. 9. p. 440. est liberalium artium officina, et Or. XII. s. 2. p. 582. μουσι-

καὶ δημιουργοί, sunt opifices, qui liberales artes exercent. In *Ach. Tat.* lib. I. c. 8. p. 46. ἰδιώτης μουσικῆς est ineruditus, illiteratus. *Iuliano*, in Caesarib. Hadrianus imperator dicitur μουσικὴν ἐργαζόμενος, quod *Heusing.* p. 71. recte monet verti oportere *liberalium artium exercitationibus deditus*, sive potius *literas humaniores tractans.* Pariter *Athenaeus* lib. VIII. c. 16. p. 361. Hadrianum vocat μουσικώτατον βασιλέα, id est, non ut *Dalechampius* vertit, *humanissimum*, vel *festivissimum*; aut *elegantissimum*, sed *eruditissimum imperatorem*: itidemque *Aelianus* V. H. lib. IV. c. 15. Hieronem et Ptolemaeum Philadelphum μουσικωτάτους evasisse ait. Nec tamen, ut hoc obiter addam, Mytilenen eodem significatu ab *Isocrate* Epist. VIII. Vol. I. p. 482. πόλιν μουσικωτάτην dici, quod vult *H. Steph.* in Thes. persuaderi mihi facile patiar. Alius locus *Aeliani* V. H. lib. II. c. 18. de Timotheo a Platone convivio excepto, ἑστιαθεὶς ἀφελῶς ἅμα καὶ μουσικῶς, non est, ni fallor, cum Vulteio reddendus *frugali musicaque coena exceptus*, sive *nitida* et *munda*, vel *modica* cum *Kuhnio* in indice, et ibid. in voce *proverbia*; sed de coena inter eruditas confabulationes intelligendus. Perspexit hoc *Xylander*, qui apud *Plutarch.* de sanit. tuenda Vol. VI. p. 482. Timothei dictum de eadem Platonis coena referentem, μουσικὸν καὶ λιτὸν δεῖπνον convertit *coenam philosophicam ac frugalem.* Verum in loco fere simili apud *Suid.* in ἄθρυπτος ex *Damascio*, τροφὴ μέση καὶ μουσικὴ est victus mediocris et moderatus, sive, ut ita dicam, *temperatus*, quod sequentia ibi de modo Dorico demonstrant. Est praeterea, ubi μουσικῶς adhibetur pro *scite*, *apte*, *concinne*, (quod καταχρηστικώτερον fieri ait *Sext. Empir.* adv. Mathem. lib. VI. c. 1. p. 356.) velut ex. gr. a *Plutarcho* in Sympos. lib. VIII. Vol. VIII. p. 862. et *Aristoph.* in Ran. 897. ubi μουσικώτατα reddi commode potest *doctissime* vel *scitissime.* Hac posteriore significatione occurrit e. c. in *Eurip.* Hippol. 989. μουσικώτεροι λέγειν, et apud *Plat.* Protag. Vol. III. p. 133. οὗτοι γὰρ οἱ λόγοι ἀμφότεροι οὐ πάνυ μουσικῶς λέγονται. Idem videlicet valet his in locis μουσικῶς, quod alibi ἐμμελῶς. Sic e. g. apud *Platon.* de Leg. lib. VII. Vol. VIII. p. 355. Clinias ait μάλα εἶπές τε ἐμμελῶς. At in Protag. Vol. III. p. 147. μουσικὴ non est *concinnitas*, prout vertit *Ficinus*, sed *ars dialectica.* Alia quaedam suppeditat *H. Steph.* in Thes. De poëtice in primis usurpari saepe vocabulum μουσικὴ notum est. Itaque, quod ab *Aristoph.* Acharn. 850. de Artemone dicitur, ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικήν, Graecitatis adprime gnarus *Berglerus* vertit *extemporaneus poëta*; melius opinor quam *Brunckius*, *Frischlinum* sequutus, *expeditus arte musica*; (agitur enim de Artemone poëta lyrico, qui in ipso equuleo versus fecisse perhibetur, teste ad l. l. *Scholiaste*) tametsi non sum nescius, *Terentium* aliosque poëticen ac literas humaniores, Graeco more, *musicam* vocitasse. Nobilis locus ad significationem, de qua nunc agimus, stabiliendam est ille *Platonis* in Phaedone supra indicatus, propterea quod ibi Socrates secundum quietem saepius admonitus, uti musicam exerceret, eoque se ad philosophiae studia continuan-

da initio excitari ratus, ac tandem de poëtice (quam δημώδη μουσικὴν adpellat, quemadmodum *Aristoxenus* apud *Athen.* lib. XIV. c. 8. p. 632. τὴν πάνδημον μουσικὴν) interpretandum esse insomnium censens, poëma se fecisse ait in laudem Apollinis, et fabulas quasdam Aesopi versiculis inclusisse. Denique huc spectant τὰ τῆς μουσικῆς ἆθλα c. c. apud *Isocr.* Paneg. Vol. I. p. 274. et ἀγῶνες μουσικῆς, quorum saepe scriptores Graeci meminere, in quibus poëtae epici, lyrici, tragici, comici, ῥαψῳδοὶ, histriones, pantomimi (fortasse etiam historiographi et rhetores, indicante id *Luciano* in Herodoto Vol. I. p. 833. ubi vide commentt.) ipsique musici, proprie ita dicti, certabant. Inde est, quod in *Plat.* Ione Vol. IV. p. 178. Io Socrati respondet πάνυ γε, καὶ τῆς ἄλλης γε μουσικῆς, et quod in Menexeno Vol. V. p. 305. legimus ἀγῶνας μουσικῆς πάσης. Quare si quis in *Nostro* μουσικὴν ποικίλην ἤσκει interpretari mavelit *variam eruditionem*, sive *varias liberales disciplinas* exercebat, hoc ei solum offecerit, quod praecedat παιδείαν πᾶσαν ἐμελέτα; nam hoc nomine *Xenophon* musicam, cuius mox specialem mentionem facit, non videtur comprehendisse, quamvis universae παιδείας pars esset ars psallendi, citharam pulsandi, cet. sive musica specialiter sic dicta, non minus quam aliae disciplinae liberales, grammatica, dialectica, rhetorica, poëtica, arithmetica, geometria, testibus *Xenoph.* de Rep. Laced. c. II. s. 1. et *Aristot.* Politic. lib. VIII. c. 3. qui pingendi quoque artem addit. Totus hic liberalioris doctrinae ambitus, sive ἐγκυκλοπαιδεία praemittebatur philosophiae studiis. Docet id *Philo Alexandr.* de Ebriet. Vol. III. p. 190. οἱ καλοκαγαθίας ἐρασταὶ οὐ πρότερον ἐπὶ τὰς τῆς πρεσβυτέρας ἀφικνοῦνται θύρας φιλοσοφίας, πρὶν ἢ ταῖς νεωτέραις ἐντυχεῖν, γραμματικῇ, καὶ γεωμετρίᾳ, καὶ τῇ συμπάσῃ τῶν ἐγκυκλίων μουσικῇ.

P. 2. v. 1. ὁπλομαχία] Vocabulo huic auctoritatem adiecit diligentia *Scotti* in Append. ad H. Steph. Thes. e *Platone* de Leg. lib. VIII. (sic ibi corrige pro lib. II.) et ex *Athenaeo*; quibus iam, praeter nostrum hunc, et *Polluc.* Onom. VII. 154. addi possunt alii duo loci e *Plat.* de Leg. lib. VII. Vol. VIII. p. 372. et e *Xenoph.* de Exp. Cyri lib. II. c. 1. s. 7. Idem videlicet est ὁπλομαχία, quod in *Platon.* Euthyd. Vol. III. p. 5. Gorg. Vol. IV. p. 24. et 25. Lach. Vol. V. p. 162. 166. 167. et de Legib. lib. VIII. Vol. VIII. p. 408. ἐν ὅπλοις μάχεσθαι, aut in *Luciano* de Gymn. Vol. II. p. 913. ἄσκησις ἐν τοῖς ὅπλοις; tamen apud scriptores de certaminibus, quos nunc quidem haec scribens festinanter inspexi, de ὁπλομαχίᾳ nihil distincte traditum reperi. Adnotari igitur meretur ex *Athenaeo* lib. IV. c. 13. p. 154. E. ὁπλομαχίαν fuisse Mantineorum inventum, primumque eius magistrum fuisse Demeam lanistam. Tamen iam Castor Herculem docuerat ὁπλομαχεῖν, si modo *Apollodoro* lib. II. c. 4. s. 9. fides haberi posset in personis fabulosis, de quibus non rarum est aliquid προληπτικῶς narrari. Conf. etiam *Theocrit.* XXIV. 123-127. qui tamen verbo ὁπλομαχεῖν non utitur. Ars ista *Sexto*

Empir. adv. Mathem. lib. XI. c. 197. p. 726. vocatur ὁπλομαχητική, qua voce carent lexica. *Ars ludicra armorum* apud *Cicer.* de Oratore II. 20. eadem haberi possit cum ὁπλομαχητικῇ. De ὁπλομαχίᾳ intelligendi sunt loci in *Plauto* Bacch. III, 3, 24. Mostel. I, 2, 73. *Ovid.* Art. am. III. 384. et de eius utilitate pulcre disserit *Plato* in Lachetis locis supra laudatis. Latine quomodo reddi optime possit nondum reperi. *Pugna*, sive *certamen armorum*, vel *in armis*, non plene satisfacit. *Cocchius* vertit *armorum tractatio*, quod non placet. Ὁπλομαχεῖν *Ficinus* in *Platone*, et *Gesnerus* in *Luciano* transtulerunt *armis pugnare*: sed *Cicero* in Verr. lib. IV. c. 25. dixit *armis exerceri*, modo ibi Graecorum ὁπλομαχεῖν significetur. Apud *Vulcat. Gallic.* in Avid. Cass. c. VI. est *ludere armis*.

P. 2. v. 2. ἀλλὰ καὶ τοῖς] Ellipsin h. l. exemplis illustravit *Abreschius*.

P. 2. v. 3. ἐν αὐτῷ] Praestat ἐπ' αὐτῷ, ut in *Luciani* Somnio [Vol. I. p. 4.] χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας. Conf. *Damasc.* apud *Suid.* in Ἡγίας. Ἐλπίδας ἔχειν ἔν τινι est *spes habere in aliquo repositas*, [e. c. in *Xenoph.* de Rep. Athen. c. II. s. 15. et in *Eurip.* Med. 1032.] quae potestas itidem residet in ἐπί. *Dion. Halic.* A. R. lib. V. p. 289. μειζόνων ἐκπεσόντες ἐλπίδων, ἃς εἶχον ἐπὶ τῷ βασιλεῖ, et lib. X. p. 642. πολλὰς ἐλπίδας εἶχον ἐπὶ τῇ βουλῇ. HEMSTERH. Meminerimus nos in *Xenoph. Ephesio* versari, cuius Graecitas, quamvis proba atque elegans, non est tamen exigenda ad auream illam *Xenophontis Atheniensis*, *Platonis*, *Thucydidis*, *Demosthenis*, et similium. Exemplo sit illud *Herodiani* lib. V. c. 8. s. 3. ubi eodem, quo apud *Nostrum*, sensu legitur ἐπιῤῥεπεστέρας τοίνυν τας γνώμας πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον εἶχον, καὶ ἐλπίδας κρείττους ἐν παιδὶ κοσμίως καὶ σωφρόνως ἀνατρεφομένῳ. Quin et in *Aeschine Socr.* Dial. I. s. 11. de adolescentibus sic dictum reperies ἐν οἷς ἐστὶν ἐλπὶς πολλή.

P. 2. v. 4. ἦσαν] Ita reposui pro εἰσὶν in supp. edd. monente *Hemst.*

P. 2. v. 4-5. προσεκύνησαν - καὶ προσηύξαντο] Superlatio haec quidem est; *Nostro* tamen non peculiaris. Conf. *Charit.* lib. I. c. 2. p. 5. lib. III. c. 2. p. 60. Infra p. 5. v. 3. et p. 21. v. 11. eamdem ὑπερβολὴν iterare gaudet.

P. 2. v. 6. κατορθώμασι] Animi dotes, sive ingenii praestantiam, κατορθώματα τῆς ψυχῆς dici, novum est, nisi fallor; hoc tamen loco par est lexica ditari. Quae *Corn. Nep.* in Epaminonda c. III. s. 2. *animi bona*, ea *Diod. Sic.* lib. XV. c. 39. p. 32. de eodem φυσικὰ προτερήματα dixit. Adde lib. III. c. 49 p. 218. Τὰ τοῦ σώματος ἀγαθὰ pro corporis dotibus legimus in *Luciani* Hercule Vol. III. p. 86. et τὰ ἀγαθὰ ἐν τῇ ψυχῇ pro animi bonis in *Isocr.* de Pace Vol. II. p. 190. Solent etiam πλεονεκτήματα vocare. Vide *Himer.* Ecl. XXXI. s. 5. p. 228. et quem ibi *Wernsdorf.* laudat *Zosim.* lib. IV. c. 54.

P. 2. v. 8. ὅσα δὴ] Pro ὅσα δὲ in supp. edd. sic corrigi iusserat *Hemsterh.* eique adstipulatur Cod. Florent.

P. 2. v. 9. οὐ θέαμα οὐκ ἄκουσμα] Iungi non raro solent θέαμα et ἄκουσμα, velut e. c. apud *Herodian.* lib. IV. c. 6. s. 4. et *Plutarch.* de Liber.

educ. Vol. VI. p. 23. Erit fortasse qui legere malit οὐ θέαμα οὐδ' ἄκουσμα, vel οὐδὲ θ. οὐδ' ἄκ. aut οὔτε θ. οὔτε ἄκ. sicut mox p. 3. v. 1 - 2. vel denique οὔτε - οὐδὲ, aut οὐδὲ - οὔτε; de qua varietate conf. *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 641. exemplisque ibi prolatis adde *Xenoph.* Cyropaed. lib. II. c. 2. s. 15. lib. IV. c. 5. s. 27. Rarius quidem est οὐ - οὐ in duabus disiunctivis negationibus pro *nec - nec*, vel *neque - neque*, cuius adeo nullum adtulit exemplum *Hoogev.* in Doctr. Particul. sed nihil arbitror esse mutandum. In ista repetitione pondus quoddam gravitatemque verborum quaesivit *Noster*, qui rursum p. 68. v. 2. p. 82. v. 2. p. 116. v. 15. ea est usus. Similiter Latinis scriptoribus adhibitum fuit *non - non*, e. c. in illo *Horatii* Carm. III, 3, 2. et 3. et multis locis a *Cicerone*, nec non a *Tacito* Annal. lib. XV. c. 57. aliisque; tamen de isto particulae *non* usu ἐμφατικῷ nihil adnotatum est in *Tursell.* de Partic. etiam post secundas curas *Thomasii* et *Schwarzii.*

P. 2. V. 11. ὅτι εἷς καλὸς] Cod. Florent. male exhibet ὅτι ἔνι καλός. Emendationem verissimam εἷς *Cocchio*, credo, debemus; nam in versione sua habet *se unum pulcrum esse.* Contra *Salvinius* reddidit modo *se essere il bello.*

P. 2. V. 11 - 12. οὐδὲ ἐνόμ. εἶναι θεὸν] Amorem deum non putare, quippe qui maximus sit ceterisque diis superior, vituperatur ab *Eurip.* in fragm. Auges n. III. Quem locum imitatus esse videtur *Caecilius* apud *Cicer.* Tusc. lib. IV. c. 32. De invicta Amoris vi complures reperiuntur elegantes loci; e. g. apud *Sophocl.* Antig. 792. Trach. 448. *Diog. Laërt.* lib. IV. c. 26. *Heliod.* lib. IV. c. 10. p. 243. ubi conf. *Bourd.* adnot. *Eustath.* de Hysm. lib. VII. p. 312. *Pseudo - Senec.* Octav. 554. Adde *Villois.* Animadv. ad *Long.* Past. p. 93. et *Moll.* cum *Bod.* p. 160. ad *Eumd.* Tamen etiam his contraria leguntur in personati *Senecae* Octav. 557. et apud ipsum *Senec.* Hippol. 195. item apud *Pseudo-Phocylid.* 182. Ait quidem *Socrates* apud *Platon.* in Conviv. Vol. X. p. 228. omnes in eo consentire, ut Amorem magnum esse deum fateantur; verum lepide ibi cavillatur Diotima, negans Amorem ab se ac Socrate magnum haberi deum, qui, amborum sententia, ne deus quidem esse iudicetur.

P. 2. V. 12. πάντῃ ἐξέβαλεν] *Sed omnem amorem, qualis esset cumque, numero deorum eiiciendum esse censebat:* nisi cum interprete [*Cocchio*] malis adverbialiter: *sed prorsus solebat vilipendere, nullius aestimare pretii:* vel enim ἐξέβαλλεν lege duplicato λ, ut ἐνόμιζεν; vel ἐξέβαλεν est intelligendum ea virtute, quam aoristis inesse docuit *I. G. Graevius* Lect. Hesiod. c. V. [adde *Ernest.* ad *Xenoph.* Mem. Socr. lib. II. c. 4. s. 7. et *Viger.* de Idiot. c. V. s. 3. §. 11.] Ἐκβάλλειν, *dignum habere qui proiiciatur*, atque adeo *nihili ducere:* inde *Heracliti* [apud *Strab.* lib. XVI. p. 131. ubi v. *Scherpez.*] Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι. HEMSTERH. Pro παντ' ἐξέβαλ. quod habent edd. reposui πάντῃ ἐξέβ. ad fidem Cod. Florent.

P. 2. V. 12. ὡς οὐδὲν ἡγούμενος] Plane ad hunc modum *Cicero* dixit *pro nihilo ducere*, in Verr. lib. IV. c. 16. Tusc. lib. V. c. 10. et 32. Offic. lib. III. c. 5. Eadem significatione legitur in *Sophocl.* Oed. Col. 973. ἴσον τῷ μηδενὶ

δοκεῖν; apud *Aristoph.* Av. 576. τὸ μηδὲν νομίζειν; apud *Demosth.* de Corona p.282. παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι; *Lys.* Or.VII. de Olea sacra p. 282. περὶ οὐδενὸς ἡγεῖσθαι; *Lucian.* in Sacrif.Vol.I. p.528. Tox. Vol.II. p.514. et apud *Aristaen.* lib.I. ep.24. παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, ubi conf. *Abresch.* p.153. denique ap. *Heliodor.* lib.VIII. c. 5. p. 409. et *Xiphil.* in M. Aur. Anton. p. 1191. παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι.

P. 2. v. 13. οὔτις] In Cod. Flor. spatium est relictum inter οὐ et τις, teste Cl. *Weigelio*: et recte quidem. Ego quoque sic edere constitueram, sed dum emendare propero specimen typothetae, non animadverti.

P. 2. v. 15. καλλίονα] Vide infra ad p. 7. v. 13. Mox recte in edd. legitur κάλλει, at in Cod. Florent. male κάλλους.

P. 3. v. 1. δυνάμει] Interpres [*Cocchius*] *virtute*, ut videatur retulisse ad animi bona, de quibus p. 1. v. 7. quod vix admittunt sequentia, καὶ εἶχεν οὕτως — ἐπηνεῖτο. Reddere malim *viribus*, *efficacia*, qua oculos in se convertebat. *Aristides* To. I. p. 441. οἱ τῶν καλῶν ἐρῶντες, τῇ δυνάμει τοῦ κάλλους ἑαλώκασιν. ABRESCH. Ratio, ob quam vir doctus reiicit interpretationem *Cocchii*, mihi non probatur; nam insequentia illa, καὶ εἶχεν οὕτως, habent satis in verbis praecedentibus, κάλλει σώματος, quo possint spectare. Novimus vocabulum *virtus*, quemadmodum δύναμις, non raro pro viribus, meritis, facultatibus ac proprietatibus rei cuidam insitis usurpari. Quidni igitur retineamus? Nihilo secius, si quaeras quid hoc loco definite distincteque significet δύναμις, fatebor mihi non satis liquere. Magis quidem eo inclino, ut *ingenii vires*, sive *animi dotes*, indicare existimem: praeterquam enim quod vocabulo δύναμις comprehenditur omnis *facultas*, *scientia*, *ars*, *dexteritas*, video ab *Auctore Vitae Homeri* (in *Galei* Opusc. Mythol. Phys. Ethic. p. 283.) in ipso initio dici Homerum *aetate* quidem plurimis, *viribus* vero *ingenii* omnibus antecellere, χρόνῳ μὲν τῶν πλείστων, δυνάμει δὲ πάντων πρῶτον γενόμενον. Sed, quoniam in *Nostri* loco praecedit σώματος, videtur is, si animi dotes indicare voluisset, additurus fuisse τῆς ψυχῆς. At illam efficaciam, qua formosi convertunt in se hominum oculos, intelligi debere, multo minus induci possum ut credam; nam si hoc voluisset *Xenophon*, pluribus verbis, opinor, fuisset usus ad rem paullo longius quaesitam, minus etiam congruam designandam; (haud enim hoc agit Veneris filius, ut oculos hominum retineat *in se* defixos) neque vero post σώματος statim addidisset καὶ δυνάμει, quo scilicet inducimur, ut suppleamus δυνάμει σώματος: quod tamen sensum efficeret parum aptum; nam Habrocomen iactasse se, quod puerulum Cupidinem viribus corporis superet, inscite fingeretur. Quamobrem, quum non esset cur a *Cocchio* discederem, *virtutis* vocabulum retinui.

P. 3. v. 2. κατεφαίνετο] Καταφαίνεσθαι pro *conspicuum esse*, qua significatione h. l. est adhibitum, non memini me alibi legere. Paullo altius, p. 2. v. 9. pro *videri* usus est. *Ant. Haakma Tresling* Adv. crit. spec. p. 34.

emendari vult ἀπεφαίνετο, vertitque *probabatur;* ineptae coniecturae falsam etiam adiungens interpretationem, verbo scilicet *probare,* quod in lexico invenerat, deceptus.

P. 3. v. 2. μηνιᾷ] *Eustathio* si credimus ad Iliad. I. p. 71. v. 35. et Od. XXII. p. 787. v. 15. μηνιᾷν [pro μηνίειν, quo utitur *Noster* p. 72. v. 7.] vox est Atticorum. [recentiorum nimirum] Legitur etiam apud *Aelian.* de N. A. lib. VI. c. 17. *Ioseph.* Ant. Iud. lib. VIII. c. 4. s. 3. et de B. I. lib. II. c. 5. s. 1. [*Long.* Pastor. lib. II. c. 19. p. 224. secundum veriorem lectionem, et *Apollon. Rhod.* I. 247.] Hinc βαρυμηνιᾷν apud *Heliod.* lib. I. p. 28. quo potest augeri *Stephani* Thesaurus. ABRESCH. De ira deorum in primis adhiberi solere μηνίειν, non est cur pluribus ostendam. Cum praepositione πρὸς constructi huius verbi e *Synesio* exemplum dedit *H. Steph.* in Thes. Cum ἐπὶ habetur in *Plutarcho* Narr. amat. Vol. IX. p. 103.

P. 3. v. 3. φιλόνεικος θεὸς] Sic et *Charitoni* Amor vocatur lib. VI. c. 4. p. 138. et Fortuna φιλόνεικος δαίμων lib. II. c. 8. p. 48.

P. 3. v. 4. ὑπερηφάνοις] Non dubitavi quin ita reponerem cum *Hemst.* adsentiente etiam *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 207. In edd. legitur ὑπερήφανος, quod adeo ad Cupidinem retulerunt *Salvinius* et *Cocchius.* Huc facit quod apud *Plutarchum* in Amator. Vol. IX. p. 70. Amor dicitur βαρὺς τοῖς ἀπαυθαδιαζομένοις, et τῶν ὑπερηφάνων κολαστής. Saepius de Habrocomis ὑπερηφανίᾳ mentio recurret. Vide p. 8. v. 8. et 15. p. 30. v. 8. Istum locum, inquit *Abreschius,* et supra p. 2. v. 5. ubi voles contendere ad *Aristaen.* lib. I. ep. 11. ὁ νεανίας ἐπὶ κάλλει μέγα φρονῶν, οὐ μέν τοι εἰς ὑπερηφανείαν, tum ad lib. II. ep. 1. οἶσθα ὅσον Ἔρως ἀντιστρατεύειν τοῖς ὑπερηφανοῦσιν φιλεῖ, in eamdem fortasse cogitationem venias, in quam et ego incidebam, Aristaenetum hinc suos hortos irrigasse. Hactenus vir doctus. Mihi quidem hoc solum quod adolescentum ὑπερηφανίαν notaverit Aristaenetus superioribus et aliis locis, velut lib. I. ep. 22. et 27. non satis probabilem redderet insimulationem imitationis, nisi hanc probabiliorem facerent alii loci, quorum mentio fiet in adnot. ad p. 4. v. 10. p. 6. v. 10. p. 14. v. 13. et p. 16. v. 15 - 16. Manifestum autem plagium denunciabitur ad p. 15. v. 10.

P. 3. v. 4. ἐζήτει] Ita legitur in Cod. Flor. atque sic corrigendum pro ἐξῄτει in edd. iam admonuerat *Hemst.* similem *Longi* locum lib. III. c. 2. p. 71. (280.) adferens. Poterat etiam *Nostri* ipsius locum p. 103. v. 12. laudare. De permutatione ista literarum ζ et ξ consuli potest *D'Orv.* ad *Charit.* p. 423.

P. 3. v. 5. ἐξοπλίσας] De armatura Cupidinis conf. si placet *Achill. Tat.* lib. II. c. 4. p. 116. et quos ibi laudat *Boden.*

P. 3. v. 6. περιβαλλόμενος] Hoc per incuriam sic repetitum fuit ex edit. Vindob. nam Cod. Flor. cum edit. Lond et Luc. rectius habet περιβαλόμενος. *Lucian.* Dial. Deor. XXIII Vol. I. p. 273. de Cupidine dixit δύναμιν οὐ μικρὰν περιβεβλημένος. Verbi huius in medio vim, qua denotat *circumponere, circumdare sibi, induere se,* et similia, non expressit *Cocchius.* Sed et ad

eiusdem verbi activi significationem *circumdandi* sive *conciliandi* non videntur animum advertisse viri doctissimi, qui in *Longino* Sect. I. §. 3. in verbis: ταῖς ἑαυτῶν περιέβαλον εὐκλείαις τὸν αἰῶνα, lectionem esse mendosam rati, pro περιέβαλον reponi voluerunt ὑπερέβαλον vel περιέλαβον. Nihil est, opinor, immutandum. Vertere ad verbum non incommode liceret, *laudibus suis aeternitatem circumdederunt.* Famam, auctoritatem, gratiam alicui circumdare qui dixerint, lexica indicabunt. *Circumdare sibi milites* scripsit *Tacitus* Ann. lib. XIII. c. 26. eoque loco se nostra tuetur latina versio.

P. 3. v. 7. ἐφ' Ἁβροκόμην] Sic edidi pro ἐπ' Ἀβροκόμην in edd. quandoquidem nomen istud cum spiritu aspero excudendum esse decretum erat. Pari modo mutavi p. 8. v. 15. Reposui etiam p. 8. v. 15. καθ' Ἁβροκόμου. Ceterum librarium Cod. Flor. et cum eo scribam apographi Cocchiani, parum fuisse in his studiosos, testimonio sunt quae ad p. 90. v. 10. adnotavimus.

P. 3. v. 7. ἐπιχώριος ἑορτὴ] Festi huius diei nemo alius veterum meminit. Diversus enim esse videtur ab *Artemisiis*, tametsi haec nomine tantum e *Polluce* I, 1, 37. et *Athenaeo* lib. XXII. c. 12. p. 549. cognita sunt: ut taceam *Elaphebolia*, quae plane huc non pertinent. Neque vero huc spectare arbitror τῆς Ἀρτέμιδος ἱερομηνίαν, de qua paucula protulit *Ach. Tat.* lib. VI. c. 3. p. 510. aut ludos ἐφέσια vel ἐφέσεια dictos, quorum, praeter *Polluc.* d. l. et *Hesych.* in voce, meminit *Thucyd.* lib. III. c. 104. et fortasse *Sophocl.* in deperdito dramate *Alexandro.* Adde *Marm. Oxon.* p. 18. n. 7. et numum apud *Spanh.* ad Callim. p. 371. Ad festa simul et ludos in honorem Dianae et Apollinis referendum est quod legitur apud *Dion. Halic.* A. R. lib. IV. c. 25. Ceterum locum hunc *Nostri* inde a verbis ἤγετο δὲ τῆς Ἀρτέμ. ἐπιχ. ἑορτὴ usque p. 4. v. 4. ἦρχε δὲ — Ἀνθία, et alium, qui postea p. 6. v. 1 - 3. legitur a verbis ὡς οὖν usque ad ἔφηβοι καὶ παρθένοι, transtulit *Ang. Politianus*, de pompis agens, in Miscellan. c. LI. (p. 63. seq. in *Gruteri* Thes. Crit.) eamque translationem transcribere heic libet. *De pompa Xenophon Ephesius in primo Ephesiacorum libro scribit ad hanc sententiam.* „Agebatur autem, „*inquit*, solemne iis locis Dianae festum, ab urbe ad templum, quae sunt „stadia omnino septem. Celebrare pompam virgines omnes indigenas opor„tebat, splendide in primis ornatas, praetereaque ephebos, Abrocomi aequa„les, qui tum annum circiter decimum septimum agebat, et cum ephebis „aderat, velutique primas in ea pompa ferebat. Magna autem vis hominum „spectaculo intererat, vel popularium vel hospitum; siquidem mos habebat, „uti in ea celebritate et sponsi virginibus et ephebis uxores invenirentur. „Procedebat ergo ordinatim pompa, primo scilicet sacra, faces, canistra, et „suffimenta, tum autem equi, canesque, et venatoria arma, nonnullorum „quoque bellica, sed pleraque tamen pacalia. Foeminarum se quaeque ve„luti ad amatoris oculos composuerat, virginumque ordinem ducebat Anthia. „*Sic utique Xenophon scribit, non quidem Atheniensis ille, sed alter eo non „insuavior, qui paulo post etiam ita subdit:* Ut igitur peracta pompa ve-

„nere in templum sacrificatum multitudo omnis, atque ibi ornatus pompae „solutus omnis, et convenere eodem viri foeminaeque, ephebi et virgines.

P. 3. v. 8. ἐπὶ τὸ ἱερὸν] Deleri colon post ἑορτὴ, et post ἱερὸν poni volebat *Hemsterh.* addens pravam distinctionem fraudi fuisse *Politiano*, (vide adn. praeced.) vel potius *Cocchio*. At vero ista distinctio hoc habet incommodi, quod, si eam admittas, ἤγετο ἑορτὴ, *festus dies agebatur*, inusitato more iungendum est cum ἐπὶ τὸ ἱερὸν, atque adeo interpretandum: *pompa ducebatur ad templum*, vocabulo ἑορτὴ pro festiva pompa accepto. Reposuimus igitur comma post ἑορτὴ, et verba ἀπὸ τῆς πόλ. — ἑπτὰ, quae *Xenophon* narrationi suae interiecisse videtur, notis παρενθέσεως seclusimus. Etiam *Herodot.* lib. I. c. 26. p. 12. ait, inter veterem urbem Ephesum et Dianae templum septem stadiorum intervallum fuisse. De antiquo quidem fano haec dicta sunt, nam Herodotus ante eius incendium scripsit; attamen novum fanum eodem loco, inter portum scilicet et urbem, restitutum fuisse valde verisimile fit cum ex hoc *Nostri* loco, tum e *Strabone* lib. XIV. p. 949. B. qui post Herostrati incendium templum tecto fuisse destitutum tradit; quare parietes saltem fuisse servatos inde licet colligere. Ab urbe fuisse satis remotum universim perspicue intelligitur etiam ex eo quod *Strabo* p. 950. A. de templi asylo adfert. Adde *Sponii* Itinerar. Vol. I. p. 332. Sed et propius situm eius ipse *Strabo* p. 947. C. indicat ad portum Panormum: quocum optime congruit, quod *Noster* narrat p. 118. Habrocomen videlicet cum Anthia, statim ut Ephesum adpulsi e navi egressi sunt, templum Dianae intrasse, indeque, postquam sacrificassent, in urbem adscendisse. Alia de Dianae Ephesiae fano, si quis requirat, consulat auctores a *Fabricio* laudatos in Bibliogr. Antiqu. p. 409. 410. et *Com. Caylus* in *Mém. de l'Acad. d. Inscr.* Vol. XXX. p. 428 - 441.

P. 3. v. 11. προσήπτετο] Solebant scilicet numerari inter ephebos quartum decimum annum agentes. Quare Habrocomes, Graeco more, dici poterat ἐπὶ δίετες ἡβᾶν. Tamen diversam sententiam de anno aetatis, quo ephebis adnumerabantur Graeci adolescentes, eodem videbis loco *Harpocr.* et *Suidae* in Ἐπιδίετες, quo se nostra tuetur opinio. Adde *Petit.* de Leg. Attic. p. 152. *Censorin.* de D. N. c. XIV. et *Commentatt.* ad *Polluc.* I. 57. VIII. 105. *Harpocr.* et *Suid.* in Περίπολος et Ἡβήσαντες. Coacervavit ad h. l. similes loquendi modos *Abreschius*, qui neque ad epheborum aetatem, neque ad verbum προσάπτομαι pertinent, quos adeo non putabam esse indicandos, praeter unicum e *Luciani* Charid. Vol. III. p. 627. de Helena, quam Theseus ab eius patre se impetraturum non sperabat, μήπω ἡλικίας ἡμμένην. Profuisset certe locus iste *Salvinio*, qui, *Nostri* φράσιν non intelligens, vertit *andava co' pupilli*.

P. 3. v. 13. ἐν ἐκείνῃ] Addidi praepositionem ἐν, quae facile potuit excidisse, quamque ap. *Nostr.* alibi etiam omissam fuisse credibile est. Vide *Indic.* Moris, quem hic tangit *Xenoph.* meminerunt *Alex. ab Alexandro* Gen. Dier. lib. VI. c. 2. Vol. II. p. 423. et *L. Girald.* Hist. Deor. Synt. XII. p. 369. uterque, procul dubio, e *Politiani* loco p. praec. laudato, tacito tamen eius nomine.

P. 3. V. 15. κατὰ στίχον] Hesychius κατὰ στίχους exponit κατὰ τάξεις, sed *Albertius* non sine caussa mavult ibi legi κατὰ στίχας. Ordinem in choris vocari στίχον tradit *Pollux* IV. 108. (nam sic esse legendum pro στοῖχον docet *Spanh.* ad *Iuliani* Caes. p. 384.) praeterea etiam de arborum plantarumve ordinibus, sive versibus, dici novimus: idcirco scribi a *Nostro* potuisse κατὰ στίχον pro *recta serie, secundum ordinem*, negare quidem non ausim, atque adeo vulgatam lectionem in textu reliqui; at veriorem tamen esse puto κατὰ στοῖχον, utpote magis hoc sensu usitatam. Vide e. c. *Thucyd.* lib. II. c. 102. ab *H. Steph.* in Thes. laudatum, et adde *Arrian.* de Exp. Alex. lib. V. c. 7. s. 3. Sic quoque milites dicuntur κατὰ στοῖχον τεταγμένοι. Recentioris pronunciationis perniciosissima confusione in libris Graecis permutari inter se στίχον et στοῖχον satis constat. Sic e. c. apud *Xenoph.* Cyrop. lib. VIII. c. 3. s. 9. in quibusdam Codd. στίχοι perperam scriptum est pro στοῖχοι, et in *Aristoph.* Conc. ad meliorum Codd. fidem ἐπὶ στοίχου pro ἐπὶ στίχου v. 756. restituit *Brunck.* Reliquendum vero erat in *Ach. Tat.* lib. I. c. 1. p. 10. στοιχηδὸν, quod praeter *Hesych.* in v. legitur apud *Dion. Halic.* A. R. lib. II. c. 71. p. 388. *Dion. Cass.* lib. XL. c. 2. p. 227. et *Apollon. Rhod.* I. 1004. Temere videlicet *Boden.* substituerat στοιχηδὸν, propterea, ut ait, quod *Salmasianum vocabulum sit στοιχηδὸν, nusquam locorum reperiundum.*

P. 4. V. 1. τὰ ἱερὰ] Malui vertere ut feci, *Salvinium* fere sequutus, qui reddidit *i sacri arredi*, quam aut *sacra* cum *Politiano* et *Cocchio*, aut *victimas*, quas in hac pompa non fuisse deductas ex eius descriptione colligere licet.

P. 4. V. 1. κανᾶ] Retinui hanc scripturam edit. Londin. nam in Luc. et Vindob. atque etiam in Cod. Flor. est κανὰ, tamquam a recto κανόν. Habet quidem hunc *Hesych.* sed lectio suspecta est. Quare κανᾶ praetuli a recto κάνεον, sive κανοῦν, cum ipsius *Hesychii* et *Pollucis* auctoritate, tum aliorum scriptorum; legitur enim, praeter auctores ab *H. Steph.* in Thes. laudatos, apud *Eurip. Aristoph. Aeschin. Demosth.* et saepe apud *Alexandrinos Interpretes.* Quod si nihilo secius scripturam Cod. Flor. sequi me debuisse opinetur lector, ultro ei indicabo κανὰ bis legi in *Iosepho* A.I. lib. II. c. 5. s. 3.

P. 4. V. 3. ἑκάστη οὕτως ὡς πρὸς ἐραστὴν ἐκεκόσμητο] Haec si loco sint suo posita, deficere necesse est descriptionem chori virginei; non enim habent ἑκάστη δὲ αὐτῶν quo referantur. At si transtuleris post ἐγχωρίων constabit aliquomodo structurae nexus: αὐτῶν, scilicet τῶν παρθένων. Πρὸς ἐραστὴν ἐκεκόσμητο dixit, ut p. 14. v. 7. Mars πρὸς ἐρωμένην τὴν Ἀφροδίτην κεκοσμημένος. HEMSTERH. Particulam οὕτως, quae deest in supp. edd. inserui ad fidem Cod. Florentini.

P. 4. V. 7. ἔτη] Sic recte in Cod. Florent. Mendose in edit. Lond. ἔτι. Maximam, hercle, partem turpissimorum mendorum, quibus corrupti sunt Graeci scriptores, praesertim in libris manu exaratis, Iotacismi barbarici deberi, fateri coguntur ii ipsi qui vitiosissimae huic pronuntiationi adsueverunt. Sunt

tamen, fuerunt, semperque futuri sunt, non dubito, qui, adsuetudinis suae magis, quam veritatis amore, inanibus ac frivolis argutiolis pro ista a recentioribus Graecis inducta depravatione pugnent. Habeo equidem quae his opponam, non pauca victricia, ut spero, argumenta, praeter ea quae prolata fuere adhuc a viris doctis, qui iustissimam hanc caussam defenderunt; sed num aliquando ea sim publici iuris facturus, θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Iuvat hac oblata occasione insignem maculam in *Sophocl.* Philoct. v. 336. abstergere, ubi pro εἰ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος, legendum, ni fallor, est ᾗ τέθνηχ' ὁ Πηλ. γόνος, id est, *quonam modo*. Nam cur denuo quaereret Philoctetes, *an* mortuus sit Achilles, quem modo mortuum esse audierat? Imo vero manifestum est, eum hoc nuntio ita percelli, ut Neoptolemum narrationem suam non sinat ulterius prosequi, donec prius ab eo edoceatur quo mortis genere Pelei filius occubuerit. Itaque etiam Neoptolemi responsum ad interrogationem *quomodo* satisfacit Philoctetae. Similiter in *Soph.* Electra 681. Clytaemnestra mortuum esse audiens Orestem, quaerit statim e paedagogo quonam modo perierit. Omnes quotquot mihi cogniti sunt interpretes nihil ad illum in Philoct. locum admonuisse valde miror, ne *Brunckium* quidem, Codd. MS. instructum, et sagaci praeditum ingenio.

P. 4. v. 7. τεσσαρεσκαίδεκα] Haec est lectio Cod. Flor. at in edd. est τέσσαρα καὶ δέκα.

P. 4. v. 7. ἤνθει] *Abresch.* comparat *Heliod.* lib. I. p. 4. et *Aristaen.* I. 18.

P. 4. v. 8. πολὺς] An πολύ? *et vestimentorum ornatus multum ad formam conferebat.* [Sic in *Act. Apost.* XVIII. 27. συνεβάλετο πολύ. Coniecturae huic versionem meam aptavi.] In iis quae sequuntur, ordinem orationis immutandum arbitror: κόμη ξανθὴ, ἡ πολλὴ καθειμένη, πρὸς τὴν τῶν ἀνέμων φορὰν κινουμένη, ὀλίγη πεπλεγμένη. HEMSTERH. Verum traiectiones verborum in *Nostro* non esse insolitas docebit index. Similiter fere Charicleae comam fuisse dispositam narrat *Heliodor.* lib. III. c. 4. p. 182.

P. 4. v. 8-9. συνεβάλετο] Pronum est substituere συνεβάλλετο, quod fecit Londin. editor, et qui totus ab eo pendet Vindobonensis; verum tamen et aoristus, quem exhibet Cod. MS. Florent. bene stare potest.

P. 4. v. 9. κόμη ξανθὴ] Flava coma in pretio erat: etiam rutila, sive fulva, quam adeo a poëtis in primis χρυσῆν vocatam legimus. Docuit *Plutarch.* Amat. Vol. IX. p. 88. mulieres sibi medicamine quodam tingere comam consuevisse, ut auri in morem fulvam redderent. Exempla flavae comae in feminis aeque ac maribus laudatae videsis apud *Fr. Iun.* de Pict. Vet. lib. III. c. 9. p. 231. quibus alia non pauca addere possis, e. c. de Helena et Iphigenia ex *Euripide;* de Minerva et Gratiis ex *Pindaro;* de Hesperidibus ex *Apollonio Rhodio;* de Dione ex *Theocrito;* de Agamede, Rhadamantho, et Ulysse ex *Homero;* sed et χρυσῆν Ἀφροδίτην apud *Homerum*, inter alias huius denominationis caussas, etiam ob flavam comam sic fuisse dictam, mihi non est dubium. Inter eroticos scriptores, Leucippae suae flavam comam tribuit

Achill. Tat. lib. I. c. 4. p. 28. et *Eumathius*, sive *Eustathius*, de Amor. Hysm. lib. I. p. 38. Prudentiae in eius imaginis descriptione: quo in loco nota verbum ὑποχρυσίζω, quod deest lexicis, quemadmodum alia multa, quibus hicce eroticorum qui supersunt verbosissimus iuxta atque insuavissimus est usus. Chaereae ξανθὸν ἴουλον tribuit *Heliod.* lib. VII. c. 10. p. 368.

P. 4. v. 9. καθειμένη - - κινουμένη] De Chariclea similiter *Heliodor.* lib. III. c. 4. p. 182. Ante ὀλίγη suspicabar olim excidisse articulum: nunc diu postea video idem sensisse *Tresling.* Adv. crit. p. 36. nec tamen, fateor, propterea coniecturae meae plus accessisse ponderis existimo.

P. 4. v. 10. ὀφθαλμοὶ — σώφρονος] Proxima sunt haec *Aristaeneti* lib. I. ep. 10. p. 42. ὀφθαλμοὶ φαιδροὶ μὲν ὡς καλοὶ, φοβεροὶ δὲ ὡς σώφρονες. *Xenophontis* locus paene persuadet refingendum esse ὡς καλοῦ, et σώφρονος; nihil tamen in *Aristaeneto* temere mutavero. HEMSTERH. Emendationem istam, ab aliis quoque probatam, in suam *Aristaeneti* editionem recepit *Abreschius* p. 22. eamdemque etiam in Cod. Bibl. Caes. Vindob. Nro. CCCX. a secunda manu superscriptam legi, admonuit me Cl. *I. Fr. Bast.* Simile quid habet *Heliod.* lib. II. c. 35. p. 166. et lib. VII. c. 10. p. 368. Ὄμμα γοργὸν ἐν ἡδονῇ quaesito acumine dixit *Achill. Tat.* lib. I. c. 4. p. 28. Quanto elegantius in *Anacr.* XXIX. 12.

Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
Κεκερασμένον γαλήνῃ?

Conf. *Fr. Iun.* de Pict. Vet. lib. III. c. 9. p. 243.

P. 4. v. 11. ἐσθὴς — καθειμένος] Male in edd. sic distinguitur, ἐσθὴς χιτὼν ἁλουργὴς, εἰς γόνυ μέχρι βραχιόνων καθειμένος, quod adeo fraudi fuit interpretationibus *Salvinii* et *Cocchii.* Meliorem distinctionem et interpretationem suggessit *Hemsterh.* qui etiam admonuit videndum esse *Callim.* H. in Dian. v. 11. ibique *Spanh.* et *Achill. Tat.* lib. VIII. p. 511. Confer praeterea, si placet, *Chariton.* lib. VI. c. 4. p. 138. *Long.* Past. lib. I. c. 2. p. 24. et *Eustath.* de Hysm. lib. I. p. 16.

P. 4. v. 14. ἐπὶ τοῦ τεμένους] *Cocchius* minus bene, *in luco.* Dianae Ephesiae *fanum* legitur apud *Livium*, *I. Caesarem*, et *Ciceronem.* Sed et *Noster* p. 3. v. 8. p. 9. v. 11. et p. 118. v. 2. ἱερὸν vocavit. Post Dianae templum lucus fuit, si quidem fides haberi potest *Ach. Tat.* lib. VIII. c. 6. p. 644.

P. 4. v. 15. ὡς Ἄρτεμιν] Pari modo Callirrhoën pro dea habitam narrat *Charit.* lib. I. c. 14. p. 28. Tum etiam Dionysius ibid. lib. II. c. 3. p. 36. Callirrhoën in templo visam pro Venere habuit, atque itidem Statira lib. V. c. 9. p. 124. Apud *Heliod.* lib. I. c. 2. p. 19. latrones Charicleam putarunt esse Dianam vel Isidem. Adde *Theodor. Prodr.* I. 9. Habrocomen et Anthiam pro diis fuisse habitos narrat iterum *Noster* p. 32. v. 13.

P. 5. v. 2. ἄλλην τινὰ] Incuria *Cocchii* deest τινὰ in edd. Id nunc e Cod. Flor. supplevi. Habuit certe in suo apographo *Salvinius*, qui vertit *una tale.*

P. 5. v. 3. περιποιημένην] Nihil occurrat prius quam περιποιουμένην, vel περιπεποιημένην, sed illius verbi potestatem, *acquisitam*, vel *servatam*, respuit hic locus. An περιποθουμένην? Rarius est hoc quidem verbum; attamen a genio linguae, quo minus usurpari possit, certe nihil obstat: περιπόθητος inde deductum frequentatur. Magis placet, atque adeo verum videtur, περιεπομένην, *dilectam, in honore habitam. Origen.* contra Cels. lib. II. p. 86. τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν περιεπόμενον ζῆν: et alibi saepius. Περιέπειν et περιεφθῆναι *Herodoto* familiarissima. HEMSTERH. Amplexus erat initio *Abreschius* in Misc. Observ. ad h. l. coniecturam *Hemsterhusii* περιπεποιημένην, accipiens pro adfabre et περινοίᾳ τινὶ πεποιημένην; quo modo ὄργανον περιπεποιημένον in *Theophr.* Hist. Plant. lib. VIII. c. 3. exponit *Bud.* in Comm. p. 424. sed postea in Misc. Observ. nov. Vol. VI. p. 511. magis eo inclinabat, ut legeretur παραπεποιημένην, *ad similitudinem et imitationem factam*; quo modo apud *Polyaen.* lib. I. c. 5. habetur παλλάδιον παραπεποιημένον. Favisse quidem huic coniecturae video *D'Orv.* ad *Charit.* p. 209. at mihi propterea non adridet, quod παραποιέω non commemini adhibitum nisi in malam partem de falsariis, vel saltem de immutationibus minus probatis. Conf. *Lennep.* ad *Phalar.* ep. CVIII. p. 312. Venit in mentem παρωμοιωμένην, quod solum e *Polluce* IX. 131. habet *Steph.* in Thes. sine alia auctoritate, quam et *Scottus* non reperit, quamvis verbo isto sit usus *Euseb.* Dem. Evang. lib. V. c. 4. ubi, quum docuisset posse etiam Deum Filium vivam Patris imaginem dici, quod sit Patri simillimus, addit: καὶ δι' ὅλου σώζει τοῦ μόνου θεοῦ τὴν ἔμψυχον καὶ ζῶσαν νοερὰν εἰκόνα, κατὰ πάντα τῷ Πατρὶ παρωμοιωμένην. Erit fortasse qui, hac apud *Nostrum* emendatione admissa, durius esse iudicet subaudiri debere ἑαυτῇ; cui equidem non valde repugnaverim: tamen, ut aliquis saltem in latinis sibi constet verborum sensus, verti *sibi adsimilatam*, hanc coniecturam sequutus. In Vindob. editione editor docte sibi visus est facere clandestine intrudens περιποιουμένην.

P. 5. v. 4. γονεῖς] Magis Atticum foret γονέας, quod et *D'Orv.* ad *Charit.* p. 210. adnotavit.

P. 5. v. 5-6. ὡς δὲ — ὡς δὲ] Vix est, ut mendo careat, pro ὡς μὲν — ὡς δὲ, nam hoc loco alterum alteri opponitur: quod nisi esset, mihi suspicionem non movisset, ut qui sciam Auctorem nostrum particula δὲ nimis delectari. Alia ratio est e. c. apud *Xenoph.* Cyrop. lib. V. c. 1. s. 4. ὡς δὲ ἀναστῆναι αὐτὴν ἐκελεύσαμεν — ὡς δὲ ἡμῶν ὁ γεραίτερος εἶπε, ubi cum nulla est oppositio, tum longe plura verba intercedunt. His iam tribus abhinc annis scriptis, rursum nunc video mecum facere *Tresling.* Adv. crit. p. 36. Conf. adn. ad p. 33. v. 6.

P. 5. v. 7. τοὐνθένδε] *Non memini*, inquit *Tresl.* l. l. p. 37. ἐνθένδε *cum articulo coniunctum me apud alios legere.* Credo, hercle, et hoc, et alia non pauca eidem non fuisse lecta, quae tamen valde rara non sunt. In Luc. et Vindob. edit. perperam excusum est τοῦτον δέ.

P. 5. v. 8. παρθένους] Male in Londin. παρθένων: recte in Cod. Flor.

P. 5. v. 8. πάντες] Ante hoc vocabulum deesse ὅμως per ellipsin admonuit *Abresch.* Lect. Aristaen. p. 46. et similem protulit locum senioris *Xenoph.* Cyrop. lib. VI. c. 4. s. 11.

P. 5. v. 8-9. ἐπελάθοντο] Formosum adolescentem formosae puellae anteferre videtur *Noster.* Rectius contra est apud *Charit.* lib. IV. c. 1. p. 86. lib. VIII. c. 1. p. 171. et animadvertente ibi *D'Orvillio* p. 600. apud *Xenoph.* Cyrop. lib. VI. c. 4. s. 11. Adde *Heliodor.* lib. III. c. 4. p. 179. Tamen etiam ibid. p. 183. populo Delphico magis probatur Theagenis pulcritudo, Thessalis contra Charicleae.

P. 5. v. 10. οἷος οὐδὲ εἷς] Non intellexerunt *Salvinius* et *Cocchius* hanc ῥῆσιν, neque animadverterunt iungendam esse cum sequentibus. Plus valet, quam εἴ τις ἄλλος, *si quis alius.* Formulae οὐδὲ εἷς respondet fere latina *nemo unus*, quae aliquoties occurrit apud *Livium.* Alia huiusmodi est apud *Long.* Past. lib. IV. c. 10. p. 432. χρηστὸς ὡς οὐδεὶς ἕτερος, *ut nemo alius.*

P. 5. v. 11. καλοῦ μίμημα θεοῦ] *Apollinis formosissimi exactum simulacrum.* Ita capio. Anthiam cum sorore comparaverant: uterque autem κάλλιστοι τῶν θεῶν teste *Luciano* Dial. Mar. X. HEMSTERH. Simile est illud in *Eurip.* fragm. inc. Nro. CCXXVII. σῶμα μίμημα δαιμόνων. Hinc apud *Petron.* c. 109. *Phoebo pulcrior et sorore Phoebi.* Ceterum crebrum hoc eroticis scriptoribus, ut forma praestantes diis assimilent. *Aristaen.* lib. I. ep. 1. διὰ πάντων ἔμψυχος τῆς Ἀφροδίτης εἰκὼν, [ubi vide not. *Abreschii* p. 325.] et ep. 15. κόρη — ἐκ τῆς Ἀφροδίτης κοσμηθεῖσα. Adde *Heliod.* lib. I. p. 12. [meae edit. c. 7. p. 29. et lib. V. c. 31. p. 314.] *Achill. Tat.* lib. IV. p. 221. *Long.* Pastor. lib. II. p. 30. [*Charit.* lib. II. c. 2. p. 35. lib. IV. c. 7. p. 102. *Theod. Prodrom.* I. 276.] *Petron.* c. 126. *mulier omnibus simulacris emendatior*, ubi vide not. *Herodian.* in Macrino p. 503. [lib. V. c. 3. p. 229.] ἀπείκασεν ἄν τις τὸ μειράκιον Διονύσου καλαῖς εἰκόσιν. ABRESCH. In pictis videlicet fictisve simulacris, quum humana maior pulcritudo effingi soleret, docente *Iunio* de Pict. Vet. lib. I. c. 1. p. 3. his quempiam adsimilare summa laus erat.

P. 5. v. 15. τέως ἀνέραστος] De usu adverbii τέως videri potest *Ruhnk* ad *Tim.* lexic. p. 256. Ἀνέραστος ait *H. Steph.* in Thes. adhiberi pro *inamabilis, invisus*, nullam adiiciens auctoritatem; alterius vero significationis, qua occurrit pro *amoris expers, ab amore alienus*, plane non meminit. *D. Scottus* quidem postea suppeditavit scriptorum locos quosdam, sed significationes non distinxit. Ad priorem spectat ille e *Luciano* in Tim. Vol. I. p. 141. cui adde alios ibid. p. 124. et de Merc. cond. p. 662. Dial. Mort. VI. p. 350. XXVI. p. 434. et apud *Long.* Past. lib. III. p. 77. quem laudat *Abresch.* Lect. Aristaen. p. 59. Ad posteriorem referendi sunt, quos *Scottus* protulit ex *Aeliano* V. H. lib. III. c. 9. et *Luciano* Dial. Deor. XIV. Vol. I. p. 239. quibus adde *Mosch.* Id. VI. 7 *Heliod.* lib. II. c. 35. p. 166. *Aristaen.* lib. I. ep. 10. *Lucian.* Navig. Vol. III. p. 276. *Plutarch.* Amat. Vol. IX. p. 74. et 32. (quem posteriorem *Abresch.* d. l. male ad priorem significationem retulit) et alios duo in *indice Plutarcheo*

Reiskii indicatos. Utraque significatione accipi potest locus, quem adfert *Scottus* e *Plutarcho* de Discr. adul. et am. Vol. VI. p. 224. Denique tertiam quamdam significationem reperies in *Luciani* Dial. Meretr. VII. Vol. III. p. 298. ubi meretrix ab amatoribus vacua dicitur ἀνέραστος μένειν. Verbi autem ἀνεράσθαι, quo carent lexica, pro simplici ἐρᾶσθαι usurpati, exemplum habes in *Andocide* de Myster. p. 63.

P. 6. v. 1 - 2. θύσοντες — πλῆθος] De numero plurali cum πλῆθος, δῆμος, λαὸς, βουλὴ, et similibus iungi solito res nota est, etenim vocabula ista, ut ait *Longinus*, Sect. XXIII. τοῖς τύποις ἑνικὰ ὄντα, τῇ δυνάμει κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν πληθυντικὰ εὑρίσκεται. Conf. *H. Steph.* Animadv. in lib. de dialect. p. 30. et *D'Orv.* ad *Charit.* p. 380. et 415. Hanc Synthesin imitatos esse etiam Latinos scriptores, post *Stephan.* docuit *Vechner.* Hellenol. lib. I. p. 2. c. 15. p. 253.

P. 6. v. 3. γυναῖκες] Antiquitus ingenuis mulieribus, si *Achilli Tatio* credimus, lib. VII. c. 13. p. 614. templum istud ingredi nefas, imo vero capitale erat. Τὸ δὲ παλαιὸν, inquit, ἄβατος ἦν γυναιξὶν ἐλευθέραις οὗτος ὁ νεὼς, ἀνδράσι δὲ ἐπετέτραπτο καὶ παρθένοις. εἰ δέ τις εἴσω παρῆλθεν γυνὴ, θάνατος ἦν ἡ δίκη, πλὴν εἰ μὴ δούλη τις ἦν ἐγκαλοῦσα τῷ δεσπότῃ· ταύτῃ δὲ ἐξῆν ἱκετεύειν τὴν θεόν, etc.

P. 6. v. 4. ἀλλήλους] Vitiose in Lond. ἀλλήλοις: recte tamen in Cod. Flor. Primos conspectus congressusque amantum in templis, aliave solemni celebritate, locum habuisse fingi solet a scriptoribus τῶν ἐρωτικῶν διηγημάτων. V. *D'Orv.* ad *Charit.* p. 208. et adde *Aristaen.* lib. I. ep. 15. lib. II. ep. 2.

P. 6. v. 4. ἁλίσκεται] Hac potestate usi sunt etiam Latini verbo *capere.* Conf. adnot. ad p. 84. v. 7.

P. 6. v. 6. ἀπαλλαγῆναι — οὐκ ἐδύνατο] *Abreschius* adscripsit locos *Aristaen.* lib. II. ep. 2. et *Achill. Tat.* lib. VI. p. 371. Poterat similiores adferre ex lib. I. c. 4. p. 30. lib. VIII. c. 12. p. 708.

P. 6. v. 7. διέκειτο — πονήρως] Hoc saepius est in *Xenoph. amoris morbo graviter laborare.* Vide p. 8. v. 11 - 12. [p. 33. v. 12.] atque insolentiore structura p. 27. v. 5. et. p. 35. v. 8 - 9. HEMSTERH. *Abreschius* comparat *Achill. Tat.* lib. II. p. 91. (m. ed. p. 142.) *Lucian.* in Tox. p. 90. (Vol. II. p. 551.) *Ioseph.* A. I. lib. VII. c. 8. s. 1. et de B. I. lib. VII. c. 8. s. 4. Quibus addere potes *Charit.* lib. V. c. 9. p. 125. Hanc ῥῆσιν etiam de animi aegritudine extra amorem adhibet *Noster* p. 26. v. 10. et p. 102. v. 4.

P. 6. v. 8. ὅλοις — ὀφθαλμοῖς — κάλλος εἰσρέον δεχομένη] *Abreschius* rursum contendit *Achill. Tat.* lib. I. p. 19. (m. ed. p. 32. similiores vero loci sunt p. 54. et p. 28 - 30. ubi vide *Carpzov.*) lib. III. p. 175. (262.) *Aristaen.* lib. II. ep. 18. *Lucian.* Nigr. p. 24. (Vol. I. p. 42.) et ibid. p. 32. (55.) Adiungere poterat *Max. Tyr.* Diss. XXV. p. 7. Communis istorum fons haberi potest *Plato* in Phaedro. Vol. X. p. 330. δεξάμενος γὰρ τὴν τοῦ κάλλους ἀποῤῥοὴν διὰ τῶν ὀμμάτων. Adde quod Socrates εἰρωνευόμενος apud *Eund.* in Cratylo Vol. III.

p. 304. τὸν ἔρωτα ab εἰσρεῖν dictum esse ait. Ab amoris per oculos influxu (de quo conf. *Valcken. ad Eurip.* Hippol. p. 224.) occasionem adripuit *Heliodor.* lib. III. c. 7. et 8. p. 190. 191. de fascinatione, et icteri medela per avem χαραδριὸν disserendi. Ceterum, quod modo aiebam, Socratem εἰρωνεύεσθαι, id pervidere non potuit *Ric. Payne* (*Analyt. Essay on the Greek Alphabet* p. 44.) quare, quum, se iudice, nulla prorsus εἰρωνείας species deprehendatur in Cratylo, absurdissimis licet originationibus referto, fieri non posse ait, quin lectori suspicio incidat, somniantem interdum Platonem scripsisse. Nimirum talia temere in chartam coniicere multo est facilius, quam veram Platonicorum scriptorum mentem adtenta repetitaque lectione scrutari, ac tandem adsequi. Dissimulare aliquamdiu Socratem in Platonis Cratylo veram suam opinionem, aliamque initio simulate prae se ferre, iam bene viderat *Garnierus*, exposueratque in egregia Disputatione de *Platonis* Cratylo, Vol. XXXII. *Mém. de l'Acad. des Inscr. et B.L.* p. 190 - 211. Ac mihi sane olim hunc dialogum adtentius perlegenti faceta illa atque lepidissima dissimulatio, qua Socrates tam saepe apud Platonem utitur, quamque Cicero dilaudavit, iucundissima fuit, statimque manifeste adparuit, irrideri ab eo Etymologiae sectatores, Prodicum in primis, ipsum vero haud serio sic sentire, quemadmodum initio opinari se simulat, videlicet ab hominibus nomina rebus fuisse imposita, ex eorum natura petita atque conformata, non ex arbitrio. Ut de multis locis nonnullos saltem indicem, quibus irrisoris ac dissimulatoris partes ibi agit Socrates, vide modo Vol. III. p. 257. v. 4. p. 276. v. 12. seqq. p. 278. v. ult. p. 282. v. 13. p. 283. p. 285. v. 11 - 12. p. 286. p. 293. p. 295. v. 11 - 12. p. 296. v. 1. p. 299. v. 12. p. 315. 316. 317. v. 2. p. 321. v. ult. et p. 322. v. 1. Vera Socratis sententia inde a p. 334. demum declaratur.

P. 6. v. 9 - 10. πρεπόντων] Retinui hanc supp. edd. lectionem, quam in Londinensem ex coniectura *Cocchii*, (qui adeo vertit *quae virgines decent*) fuisse invectam credibile est; nam, quod in Cod. Flor. legi adscriptum est in margine exemplaris *Cocchii*, παρόντων, videtur quoque scripsisse *Salvinius* in suo apographo, quo, iterum descripto, usus est *Cocchius*, eiusque editionis typothetae. Nempe verba: ἤδη δὲ καὶ τῶν παρθένοις παρόντων καταφρονοῦσα sic transtulit *Salvinius*: *e le maniere omai delle fanciulle proprie, sprezzando;* παρόντων illud, utcumque licebat, reddens. Quod si fidissimus hic interpres πρεπόντων habuisset, convertisset, opinor, *e le maniere omai alle fanciulle convenevoli sprezzando.* Quidquid sit, mihi πρεπόντων adeo genuinum est visum, ut id loco moveri debere numquam iudicassem, nunc vero eo minus existimo, quod in Cod. Flor. re ipsa παρεπόντων legi me docuit Cl. *Weigel.*

P. 6. v. 10. ἐλάλησεν ἄν τι] Sic esse scribendum, bene, ut solet, viderat *Hemsterh.* pro ἀντὶ, in edit. Lond. et mox, ἂν τὰ δυνατὰ pro αὐτὰ δυνατὰ in supp. edd. Utramque emendationem confirmat Cod. Florent. Adtulit praeterea *Hemsterh.* locum similem ex *Aristaen.* lib. I. ep. 27. p. 122. ἕτερα δὲ τοῦ σώματος ἠνόμησε μέρη τὰ δυνατά. Video quidem *Bosium* in Ellips. Graec. p. 515.

in τὰ δυνατὰ agnovisse ellipsin praepositionis κατὰ, sed exemplis non stabilivisse. Duobus hisce tertium addere potes e *Luciani* Conviv. Vol III. p.450. ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατά. Neque alia plura deerunt, si quis congerere volet. Infra apud *Nostrum* p. 112. v. 10. ἀποτεμοῦσα τῶν πλοκάμων ὅσα ἐδύνατο, *Abreschius* interpretatur ὅσα ἐξῆν, *quantum licebat, et per decus poterat.*

P. 6. v. 13. ἀπηλλάτ7. λυπούμ.] *Abresch.* comparat *Longum* lib.I. p.17.

P. 7. v. 2. οἷ κακῶν] Ne quis fallatur, accentus [recte positus in Cod. Florent.] est mutandus: [Lond. enim et Luc. edit. habent οἱ] οἷ κακῶν, *quo malorum fuissent prolapsi*, velut p. 100. v. 8. [et apud *Euripid.* Med. 1306. Conf. si tanti est, *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 406. Invenitur etiam οὗ κακοῦ cum verbo εἰμὶ, e. c. apud *Demosth.* in Aristocr. p. 671. et οὗ κακῶν apud *Lucian.* in Tox. Vol. II. p. 524.] Idem usus in ἵνα. *Sophocl.* Oed. Tyr. 421. et 375. HEMSTERH. Adde Ai. Flag.386. Legitur quoque ποῖ κακῶν e. c. in *Eurip.* Oreste 510. In edit. Vindob. h. l. et p. 100. v. 8. Graeculi mangonis artificio repositum est οἷα.

P. 7. v. 3. ἀνεκαίετο] Ita rescribere non dubitavi pro ἐνεκαίετο in edd. suadente *Hemsterh.* Vide p. 11. v. 3. p. 33. v. 11. et *Charit.* lib.VI. c.7. p.144. Non aliter ἐκκαίειν, ad amorem inflammare p. 16. v. 13. p. 26. v. 9. p. 82. v.7. dici animadvertit idem vir doctus. Adde iterum *Charit.* lib.V. c. 9. p. 125.

P. 7. v. 7. ὁ Ἁβροκόμης] In edd. deest articulus, quem in Cod. Florent. exstare adnotavit Cl. *Weigel.*

P. 7. v. 7 - 8. λαβὼν — ἐσθῆτα] Usurpaverit aliquis, quod quidem rarissimum est, simpliciter σπαράττειν τὴν ἐσθῆτα, quemadmodum in Asino, quem *Luciani* ferunt, p. 132. παρθένον κατεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν κόμην, [et *Basil.* Vol. II. p. 67. E. τὴν ἐσθῆτα κατασπαράττειν] nusquam certe *Noster*, qui p. 38. v. 8. in utraque phrasi accurate solemnem loquendi morem observat, σπαράξασα τὰς κόμας, καὶ περιῤῥηξαμένη τὴν ἐσθῆτα: neque aliter p. 60. v. 12. [et p. 65. v. 5. Sic quoque *Charit.* lib. III. c. 10. p. 82. lib.V. c. 2. p. 108. lib.VII. c. 1. p. 152. ad quae loca vide *D'Orvill.* et adde *Appian.* B.C. lib.V. c. 71. p. 806.] Deinde λαβὼν τὴν κόμην, quod nihil aliud est quam *arrepta coma*, per se sententiae non satisfacit, nisi fuerit adiunctum καὶ σπαράξας, isque est usus, tum apud alios, tum in primis apud *Xenophontem* familiarissimus hoc in participio; ut fere supervacuum sit, quamdam agendi vim ac festinationem, haud secus ac φέρων et ἄγων, tantummodo significans, atque aliud omnino verbum requirat, quo nitatur, sensus absolvendi gratia. P. 19. v. 1. φιάλην λαβὼν καὶ ἐπισπένδων ηὔχετο. In his autem loquutionibus dixeris, ut p. 46. v. 12. λαβεῖν καὶ φονεῦσαί σε, an λαβόντα φονεῦσαί σε, et p. 47. v. 4. λαβόντες τὴν Ἀνθίαν — ἦγον, (quomodo et p. 59. v.12. p. 79. v.3.) an ἔλαβον τὴν Ἀνθίαν καὶ ἦγον, omnino nihil interest. [Similiter p. 32. v.9-10. p. 47. v. 2.] Vide p. 64. v. 9 - 10. p.67. v. 4. Quin imo nonnunquam participium alterum huic λαβὼν sic adnectit *Noster*, ut nullam interiiciat copu-

iam, velut p. 37. v. 9. p. 45. v. 12 - 13. quod in aliis [participiis] etiam solet. Vide p. 11. v. 4. p. 60. v. 12. [p. 5. v. 9 - 10. p. 10. v. 2 - 3. p. 22. v. 5. p. 50. v. 5 - 6. p. 65. v. 5 - 6. p. 66. v. 15. 16. p. 76. v. 2 - 3. p. 78. v. 12. p. 115. v. 8-9. p. 118. v. 5.] Haec me movent, ut, revocato quod errore librariorum interiit verbo, ita supplendum existimem: *λαβὼν δὲ τὴν κόμην Ἁβροκόμης καὶ σπαράξας, περιῤῥηξάμενός τε τὴν ἐσθῆτα.* HEMSTERH. Maxime probabilem istam, vel potius certam emendationem in textum recepi, ita tamen ut uncinis includerem. *Salvinius*, tamquam si ita in suo apographo legisset, (quamquam in Cod. Flor. nil plus reperitur, quam quod exhibent edd.) vertit *svellendosi adunque la chioma Abrocome, e strappandosi il vestito.* Sed *Cocchius*, nescio qua de caussa, transtulit *Abrocomas correpta discissaque veste*, quasi vero in sua editione *τὴν ἐσθῆτα* legeretur pro *τὴν κόμην*. De more lacerandi vestes in luctu qui commentati sint plures recenset *Fabric.* Bibl. Antiquar c. XVIII. p. 864.

P. 7. v. 12. *πόνηρος*] Sic excudi curavi retracto accentu, pro *πονηρὸς*, quod exhibent edd. ne quis putet Habrocomen se *malum* sive *improbum* vocare, sicuti *Salvinio* accidit. De significatione vocabuli *πόνηρος*, et accentus sede, si cui minus cognitum sit, consulat *Ammonium*, *Suidam*, *Hesychium*, *Etymologum*, *Moschopulum*, *Scholiasten* ad *Aristoph.* Plut. 220. *Spanhem.* et *Hemsterh.* ad eumd. v. 265. et *Reitz.* ad *Lucian.* de Merc. cond. Vol. I. p. 678. et ad Alexandr. Vol. II. p. 224.

P. 7. v. 13. *γεννικός*] Edd. habent *γεννικῶς*, Cod. Flor. teste Cl. *Weigelio* *γεννικός*; unde effectum est quod edidi. De commutatione vocum *γεννικὸς* et *γενικὸς* adnotavit quaedam *Hemsterh.* ad *Luciani* Somn. Vol. I. p. 9. et ad Contempl. Vol. I. p. 510.

P. 7. v. 13. *καλλίων*] Recte supra p. 2. v. 15. *Ἔρωτος παντὸς καλλίονα*, *omnibus Cupidinis simulacris formosiorem*: hic tamen mihi persuadeo sensum postulare *κρείττων*, *non ero superior Amore? Eone iam sum reductus, ut illi, quem despicatissimum habui, succumbere nunc cogar?* HEMSTERH. Dissentit *Abreschius*, et *καλλίων* hoc loco etiam, velut supra, pro *formosiori* vult esse capiendum. At mihi neque priori neque hoc loco *καλὸς* videtur usurpatum pro *formoso*, sed, quemadmodum non raro solet, pro *bono*, *praeclaro*, *laudabili*, *praestanti*: itaque quum, de homine dictum, ad animi aeque ac corporis bona referri possit, *καλλίων* in ambobus locis verti *praestantior*. Certe p. 2. v. 15. *καλλίονα κάλλει σώματος*, nisi vertas ut feci, sed *pulcriorem pulcritudine corporis*, erit tautologia vix ferenda: hoc autem loco ineptissime, si quid mei iudicii est, diceret Habrocomes, *non ero pulcrior Amore?* etenim hortatur sese, uti forti sit animo ad Cupidinem superandum, fateturque iam, et Anthiam se esse pulcriorem, et Cupidinem deum esse adpellandum.

P. 7. v. 14. *οὐδὲν*] *Hemsterh.* legi vult *οὐδὲ ὄντα*, respiciens ad p. 2. v. 12. *οὐδὲ ἐνόμιζεν εἶναι θεὸν*, hoc sensu: *nunc, qui ne existat quidem* (ut ante

opinabar) *deum vincere me oportet*, habetque sibi adsentientem *Abreschium*. Infra certe p. 64. v. 3. pro οὐδὲν ἓν reponi debuit οὐδ' ἕν, ac saepe fuisse permutata οὐδὲν et οὐδὲ abunde notum est; at mihi tamen, respicienti ad mox ibi p. 2. v. 12. dictum, ὡς οὐδὲν ἡγούμενος, et ad praesentem μονολογίαν, ubi statim praecessit καὶ θεὸν Ἔρωτα καλῶ, visum est relinqui debere οὐδὲν, neque post δεῖ notam interrogationis adponi, quod *Hemsterhusio* placebat. Οὐδὲν εἶναι est usitata illa loquendi formula, cui opponitur τὶ εἶναι, quaque designatur homo nihili, sive qui, (ut ad verbum in *Cicerone* legitur) *nihil est*, homo nullius pretii. Inspiciant quibus opus est, *Sophocl.* Ai. Flag. 1248. *Eurip.* Herc. fur. 157. et 229. Cycl. 638. *Herodot.* lib. X. c. 58. p. 719. *Platon.* Theaet. Vol. II. p. 120. Conviv. Vol. X. p. 260. *Demosth.* in Mid. p. 574. Paullo aliter *Rhinton* apud *Cicer.* ad Attic. lib. I. ep. 20. οἱ μὲν παρ' οὐδέν εἰσιν, οἷς δ' οὐδὲν μέλει. Dicitur quoque μηδὲν εἶναι, e. c. apud *Sophocl.* Ai. Flag. 778. *Platon.* Apol. Socr. Vol. I. p. 96. et non semel apud *Lucian.* Coniungit utrumque *Eurip.* in Ione 594.

P. 7. v. 14. τί δέ?] Si lectio sana est, idem fere valet quod τί δαί? *quid tandem?* et sic verti. Reliqui vero notam interrogationis, quae comparet in edd. tametsi in Cod. MS. non reperitur; nam non existimabam eam esse removendam, ponendamque post Ἀνθία, quemadmodum est apud *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 206.

P. 7. v. 15. εὔμορφος Ἀνθία, ἀλλ', ἐὰν θέλῃς, οὐχὶ σοί] Vocabulum εὔμορφος, quod iam habuimus p. 2. v. 10. iterumque occurret p. 16. v. 12 - 13. ieiune in lexicis comparare adnotat *D'Orv.* ad *Charit.* p. 206. quamvis eo sint usi *Herodotus*, *Plato*, et alii in omnibus gradibus. Praeter *Aeschylum* a commentatoribus ad *Thom. Mag.* in Εὐπρεπὴς p. 392. laudatum, neminem e veteribus, qui adhibuerint, se novisse ait *Piers.* ad *Moerid.* p. 150. Atqui occurrit in fragmentis *Sapphus* apud *Hephaest.* p. 37. et in fragmentis incertis *Eurip.* n. CLI. et *Sophocl.* ex Aload. n. XI. Apud recentiores vero, praeter *Ammonium*, et ex eo fortasse *Eustathium* ad Iliad. III. p. 289. invenias in *Manethone*, VI. 317. *Plutarcho*, *Pseudo-Phocylide*, *Charitone* lib. II. c. 2. p. 35. lib. VI. c. 6. p. 143. *Ach. Tat.* lib. VI. c. 1. p. 504. Quae sequuntur ἀλλ', ἐὰν θέλῃς, οὐχὶ σοὶ restituta sunt e Cod. Flor. Pulcherrimus hicce locus in Lond. ed. ex apographorum *Salvinii* et *Cocchii* absurdissima depravatione sic legitur: εὔμορφος Ἀνθία, ἄζυγος, (in Luc. et Vindob. ἄζυγος) καὶ θῆλυς. οὐχί σοι δεδόχθω ταῦτα — — κρατήσει. Quare *Salvinius* vertit *Come? a tuoi occhj, Abrocome, vaga è Anzia, senza marito, e tenera? Non aver tu questi pensieri:* et *Cocchius* pariter: *Quid vero? Anthia adeo tuis oculis formosa, o Abrocoma, innupta est. Apage, ne hoc ineas consilium.* Varie postmodum Graeca corrupta verba tentata fuere: leviter ab *Albertio*, acrius et diligentius ab *Hemsterhusio*; quorum coniecturis describendis supersedere nunc licet. Ceterum φιλοσόφως, atque e Stoicorum disciplina, haec ab Habrocome sunt dicta. Disiunxit videlicet sensuum παθήματα a mentis συγκαταθέσει. Fatetur quidem

Anthiam placere *oculis suis*, sed an *menti* quoque sit placitura, ita ut amori locus detur, nec ne, hoc nimirum est, quod in sua potestate vult esse positum. Sapienter est illud de forma dictum ab *Euripide* in fragm. altius indicato: *οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ κρῖνόν ἐστιν, ἀλλὰ νοῦς.*

P. 8. v. 3. *οὐκέτι δὲ καρτερῶν*] Delectatur *Noster* hac ῥήσει et similibus, *οὐκέτι φέρειν δυνάμενος, οὐκέτι ἐνεγκών.* Vide p. 8. v. 12. p. 10. v. 5. p. 26. v. 13. p. 33. v. 12. p. 36. v. 15. p. 37. v. 2. p. 47. v. 15 - 16. p. 48. v. 2. p. 55. v. 6. p. 56. v. 3. p. 70. v. 14. p. 82. v. 7.

P. 8. v. 5 - 6. *ἄσωτον, σὸν*] Restitue *ἱκέτην ἔχεις: σῶσον τὸν ἐπί σε καταφ.* P. 35. v. 10. *σῶσον ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ μὴ περιίδῃς* etc. perinde ut hoc etiam loco sequitur *μή με περιίδῃς.* Nisi potius videatur *σῶσον σὸν, ἐπί σε κατὰπεφ. serva iam tuum.* Infra p. 80. v. 1. *λογιζομένη σή* [et p. 41. v. 4. *μενῶ σὴ*, p. 61. v. 4. *νύμφη σή.*] Erit forte qui praeferat *ἱκέτην ἔχεις ἁλωτὸν σὸν, supplicem habes captivum tuum;* sed mihi priora placent. HEMST. Articulo forsan emendationi viri docti addito scripserat *Noster σῶσον τὸν σὸν, ἐπί σε κ. Aristoph.* Vesp. 392. *Ἐλέησον καὶ σῶσον νυνὶ τὸν σαυτοῦ πλησίχωρον.* ABRESCH. Ingeniosae sunt istae emendationes: sed mihi vulgata lectio satis commode stare posse videtur, et duplici quidem sensu; nimirum ut *ἄσωτος* intelligatur is, *de cuius salute nulla spes restat*, (quemadmodum apud *Aristotel.* Problem. s. XXXIII. p. 830. A. et apud *Plutarch.* Quaest. nat. Vol. IX. p. 635. ubi *ἀσώτως ἔχειν* est *desperato morbo laborare*) vel potius, ut usitato magis significatu *ἄσωτος* sit non modo *luxu perditus* sive *luxuriosus*, (prout ex Epicuro *ἄσωτος* vertit *Cicero* de finib. lib. II. c. 7.) sed latius patente vocabulo, *lascivus, incontinens, intemperans.* Ac profecto post verba illa, *magnum tibi tropaeum excitatum est de Habrocomis temperantia*, adposite sequitur *supplicem habes, intemperantem, tuum* etc.

P. 8. v. 6. *τὸν*] Sic edi curavi e Cod. Flor. In edd. est *τῶν.*

P. 8. v. 8. *ὑπερηφάνουν*] Verbum istud non probat *Pollux* IX. 146. verum tamen legitur in *Homero*, et aliis quos laudat *H. Steph.* in Thes. quibus addere potes *Ioseph.* A. I. lib. II. c. 4. s. 5. IV. 3. 1. VI. 3. 4. et de B. I. lib. I. c. 19. s. 6. *Aristaen.* lib. II ep. 1. Occurrit rursum apud *Nostrum* p. 38. v. 5. Admonuit *Hemsterh.* in Lond. edit. satis illa quidem mendosa, male excusum esse *ὑπερεφάνουν*: tamen recte legitur in Cod. Flor. Error iste religiose custoditus fuit in mendosiore etiam Lucensi edit. et auctus adhuc in φαυλεπιφαυλοτάτῃ Vindobonensi, ubi legitur *ὑπερεφάνην.* V. 8. Cod. Flor. male *Ἀνθίας.* Nasutus vero Vindob. editor mox dedit *μόνῳ* pro *μόνον*, emendare scilicet cogitans. Deinde v. 9. in Cod. Flor. recte exaratum *εὐεργέτης*, at in edit. Londin. excusum est *εὐεργήτης*, quamquam talia monere, ut *Hemsterhusius* addit, vix est operae pretium. De particula *καὶ* in similibus loquendi modis post *ἀλλὰ* subaudienda v. *Zeun.* ad *Viger.* p. 506. et *Xenoph.* Mem. Socr. lib. I. c. 6. s. 2.

P. 8. v. 11. *εἰςπράξασθαι*] Cod. Flor. vitiose *τὸ πράξασθαι.* Quod edi-

dimus habent edd. videturque fuisse sic emendatum inter scribendum a *Salvinio* in eius apographo, ad cuius fidem descriptum est exemplar, quod sequuti sunt typothetae in editione Londinensi. Mox v. 12. addidi articulum ante Ἀνθία, qui deest in edd. at in Cod. Flor. reperitur, teste Cl. *Weigel.*

P. 8. v. 12. ἐπεγείρει] Hoc loco ἐπεγείρειν translato sensu est *excitare*, *suscitare.* Ista potestate legitur e. c. apud *Euripid.* Herc. fur. 1084. *Lucian.* de Salt. Vol. II. p. 316. et in *Act. Apost.* XIII. 50. XIV. 2. *Salvinius* minus recte *risveglia se stessa*, nec *Cocchius* melius *experrecta*; oportet enim fuisse iam experrectam, quae dicitur aegritudine pressa perferre eam amplius nequivisse. Infra p. 36. v. 6. eodem sensu est ὀψὲ δὲ — αὐτὴν ἐγείρασα.

P. 8. v. 14. παρ' ἡλικίαν] Idem valet quod e. c. apud *Ioseph.* A.I. lib. VI. c. 9. s. 2. οὐ καθ' ἡλικίαν. Minime autem insolens, sed solitum potius fuisse, ut in Ionia puellae quatuordecim annorum nuberent, maxime credibile est, quemadmodum id hodieque in Asia fieri consuevit. Quocirca mirari subit, cur Anthiam amore capi παρ' ἡλικίαν esse significet *Noster*, qui tamen eam non multo post, ut videtur, Habrocomi nupsisse narrat, sexdecim aut septemdecim annorum adolescentulo, et vero, quod ad hunc adtinet, verius παρ' ἡλικίαν. Animadvertisse hoc videbis ipsum *Xenophontem*, p. 28 - 29. Intra vicesimum annum feminae notitiam habere adolescentem vetabant Pythagoraei, teste *Iambl.* Vit. Pythag. c. XXXI. p. 172. Similiter et *Ocell. Lucan.* de Mundo c. IV. Apud *Ach. Tat.* lib. I. c. 3. p. 24. pater Clitophontis, decimum nonum aetatis annum egressi, nuptias ei in annum sequentem parasse narratur. Novimus praeterea *Hesiodum* Op. et D. 695-698. maribus tricesimum fere aetatis annum, feminis decimum quintum, sive, ut eum locum volunt intelligi, decimum nonum ad matrimonia ineunda praescribere; *Platonem* de Rep. lib. V. Vol. VII. p. 26. et de Leg. lib. IV. Vol. VIII. p. 195. feminis vicesimum, maribus tricesimum; *Aristotelem* autem de Rep. lib. VII. c. 16. feminis duodevicesimum, maribus dumtaxat tricesimum septimum annum praefinire; attamen leges *positivas*, ut dicimus, hac de re, nisi apud Lacedaemonios, constitutas fuisse non adparet (vide *Xenoph.* de Rep. Laced. c. 1. s. 6.) Quod canit Ascraeus poëta consilium est, non lex: et quae apud duumviros philosophos leguntur ad mentem legum Lycurgi scripta, politica tantummodo praecepta esse videntur ad robustiorem sobolem procreandam.

P. 9. v. 2. παρθένος ἐγὼ φρουρουμένη τίνα βοηθὸν λήψομαι? τίνι πάντα κοινώσομαι?] Reminiscentiam horum verborum deprehendisse mihi videor apud *Aristaen.* lib. II. ep. 5. p. 80. πολεμεῖ παιδισκάριον — ἔτι φρουρουμένην — δέδοικα σύμβουλον προςλαβέσθαι — ἐγὼ δὲ οὐδὲ βουλὴν — οἷα τέ εἰμι — ἐξευρεῖν. Versu 5. ἑαυτῶν est pro ἀλλήλων. V. adn. ad p. 20. v. 7.

P. 9. v. 5 - 6. τὰς εἰκόνας — ἀναπλάττοντες] Loca παράλληλα in *Aristaen.* lib. II. ep. 11. et *Ach. Tat.* lib. II. p. 91. (140.) lib. V. p. 307. (440.) comparavit *Abreschius*, (quibus adde sis *Charit.* lib. IV. c. 2. p. 89. et lib. VI. c. 4. p. 138. ubi

est ἀναζωγραφῶν καὶ ἀναπλάττων) admonetque his locis ἀναπλάττειν vix differre a φαντάζεσθαι, qua item notione ait poni a *Luciano* de Electro p.525. (Vol. III. p. 89.) et forma media in Navig. p. 678. (Vol. III. p. 256.)

P. 9. v. 8. ᾔει δὲ ἡ] Sic scribi vult *Abreschius* pro ᾔει ἡ in supp. edd. habetque sibi me ita plene adsentientem, ut particulam textui inserere non dubitaverim. De nexu inter μὲν et δὲ apud *Nostrum* alibi etiam neglecto, sed restituendo, consule indicem.

P. 9. v. 10. τὸ βλέμμα — ἠλλαγμένοι] Similia iterum *Idem* contulit loca *Luciani* in Abdic. p.810. (Vol. II. p.164.) de Dea Syr. p.887. (Vol.III. p.464.) *Aristaen.* lib. I. ep. 10. et 13. et *Iosephi* A. I. lib. VII. c. 8. s. 1. quae indicanda solum, at non etiam ad verbum esse transcribenda putabam: atque hanc parsimoniam plerumque fuisse a me adhibitam, praesertim in adnotationibus *Abreschii*, et meis, non improbabunt, spero, eruditi lectores.

P. 9. v. 11. καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ ἐγίνετο, καὶ πλέον οὐδὲν αὐτοῖς ἦν] *Salvinius* recte: *e questo fu per un pezzo, e non veniva loro alcun prò.* Contra ea *Cocchius* pessime: *et haec omnia in peius; nec profuit in templo interdiu morantibus se mutuo spectare*, adnectens etiam, quae cum praecedentibus iungi non debent, verba ἐν τούτῳ — ἐνεώρων ἀλλήλοις. Pro *diu* ἐπιπολὺ (sic enim coniunctim scribi etiam solet quando adverbii more usurpatur) legitur e. c. apud *Thucyd.* lib.II. c.64. *Lucian.* Navig. Vol.III. p.250. et aliquoties apud *Arrian.* de Exp. Alex. et *Herodian.* Supra p. 8. v. 7. occurrit pro *nimium, valde*; ibique divisim scriptum reliquimus, quoniam perinde est.

P. 9. v. 11. πλέον οὐδ. αὐτ. ἦν] Est hic satis obvius loquendi modus, de quo, si cui minus cognitus sit, plura subministrabit *Villois.* Animadv. ad *Longum* p. 102.

P. 9. v. 11. ἐν τούτῳ ἐν τῷ ἱερῷ] Deesse nonnihil videtur ad implendam narrationem. HEMSTERH. Forte dederat: καὶ πλέον οὐδὲν αὐτοῖς ἦν ἐν τούτῳ, ἢ ὅτι ἐν τῷ ἱερῷ, aut etiam propius insistendo vestigiis literarum, quas habemus, καὶ πλέον οὐδὲν αὐτοῖς ἦν, ἢ ἐν τούτῳ, ὅτι ἐν τῷ ἱερῷ. ABRESCH. Non erat omnino cur haererent hic duumviri Graece tam docti. Sciebant illi certo certius ἐν τούτῳ non raro significare *interim*, *interea*, sed humani quidpiam sunt passi: quam veniam eo lubentius damus, quo magis ea nobis ipsis opus esse intelligimus. *Salvinius* recte *in questo*; tamen *Cocchius*, Salvinii popularis, quique, procul dubio, versionem eius Italicam legerat, antequam Latinam suam ederet, velut si illud *in questo* non intellexisset, aut non probasset, verba ἐν τούτῳ plane omisit, quemadmodum paullo supra in adnotatione ad p. 9. v. 11. ubi eius translationem istius loci culpavimus, animadvertere licuit. Vix oculis meis fidem habui, ubi primum legi quae *Hemsterh.* et *Abresch.* ad planissimum hunc locum adnotarunt; nam formula ἐν τούτῳ, vel ἐν τούτοις, apud tot alios scriptores, et *Atheniensem* in primis *Xenophontem* saepissime obvia, persaepe etiam ipsum *Nostrum* usum fuisse memineram. Vide p. 21. v. 2. p. 25. v.6-7. p. 38. v.5-6.

p. 39. v. 13. p. 47. v. 11. p. 63. v. 1. et 4. p. 81. v. 2. p. 91. v. 14. p. 93. v. 11. p. 104. v. 13. p. 108. v. 14. p. 109. v. 13. p. 113. v. 10. p. 114. v. 10.

P. 9. v. 12. ἐνεώρων ἀλλήλοις] Hoc loco ἐνορᾶν non valet solum *spectare*, quemadmodum reddidit *Cocchius*, sed *oculos defigere*. Multo minus recte *Salvinius* interpretatus est *facevano agli occhi dire il vero*, τὸ ἀληθὲς ex sequentibus perperam immiscens. Ἐνορῶ σοι ait *Stephan.* in Thes. dici a *Xenophonte* Atheniensi, sed locum non indicat, qui est in Cyrop. lib. I. c. 4. s. 27. Occurrit aliquoties apud *Plutarch.* Legitur quoque apud *Aelian.* de N. Anim. lib. XVII. c. 13. et in confictis illis epistolis *Themistoclis* ep. XIX. s. 27.

P. 9. v. 13. τοσοῦτο δὲ ἐστέναξεν ἄν ποτε] Nihil intricatius, si uno ordine coniungas. Difficultatem expediet comma loco positum: τοσοῦτο δὲ, ἐστέναξεν ἄν ποτε, *tantum vero; hoc unum vero, nec quidquam amplius, pudore deterritus, audebat, quam ut dolorem gemitu et lacrymis proderet.* Ea vis est in τοσοῦτο, vel τοσοῦτον δέ. Structura paullum diversa p. 36. v. 11. p. 56. v. 4. *Long.* Past. lib. III. p. 99. ἴσθι μόνον, ὦ Δρύα, τοσοῦτον. HEMSTERH. Vereor ut locus aliquis proferri possit, ubi τοσοῦτον ita nude atque absolute positum sit, quemadmodum in hoc loco adhibitum vult vir doctus. Equidem non memini me *isto sensu* legere, nisi cum verbo aliquo coniunctum, a quo igitur non potest commate disiungi. Exemplis ex *Auctore nostro* et *Longo* indicatis, iisque quae *D'Orv.* ad *Charit.* p. 427. subministravit, plura addere supervacaneum foret. In talibus nimirum τοσοῦτο valet τοῦτο, vel τοσοῦτο μόνον, quod interdum sic plene reperitur, velut e. c. apud *Xenoph.* Cyrop. lib. VII. c. 1. s. 2. et Latine commode vertitur: *hoc solum*, *hoc saltem*, *hoc tantum*, vel *eatenus*, *hactenus*. Est etiam, ubi solo adverbio *tantum* reddi debet, i. e. pro ratione loci, aut *tantillum*, aut *tantopere*. Cum subsequente ὅσον, vel ὥςτε constructum vertitur *adeo, ut*, vel *tamquam*. Denique τόγε τοσοῦτον, quod dici videtur pro κατὰ τόγε τοσοῦτον μέρος, converti fere semper potest: *quod ad hoc quidem adtinet*, *hac quidem in parte*, *eatenus*, sive *hactenus quidem*. Solet autem haec formula vel in fine periodi poni, prout in exemplo ab *H. Steph.* in Thesauro prolato, cui adde *Platon.* de Leg. lib. VII. Vol. VIII. p. 373. vel ante verbum, ad quod spectat, prout e. c. apud *Lucian.* Tim. Vol. I. p. 158. ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν, ubi non satisfacit *Scholiastae* explicatio. Apud *Eumd.* vero in Hermot. Vol. I. p. 702. τόγε τοσοῦτον οἶδα, idem modo valet quod simplex τοσοῦτον, i. e. τοῦτο μόνον. Haec denuo inculcanda esse putabam, cum propterea, quod interpretes Latinos saepius variam vim vocis τοσοῦτον non cepisse deprehendi, tum vero, ut adpareat in *Nostri* loco de quo agitur, quamvis ea potestate, qua vult *Hemst.* positum non credamus, tamen cum verbo ἐστέναξεν, inusitato quodam modo coniunctum, reddi non posse *hoc solum*, sed videri adhibitum esse pro *tantummodo*, quod Latine etiam solo vocabulo *tantum* potest significari. Porro ἐστέναξεν ἄν verti *ingemiscere solebat*, non modo propter notam illam Aoristi vim, de qua ad p. 2. v. 12. verum etiam propter particulam ἄν in repetitis acti-

bus significandis addi solitam. Vide *Vauvill.* ad *Sophocl.* Philoct. Vol.II. p.not. 44. et *Brunck.* ad *Eumd.* v. 290.

P. 9. v. 14. *προςείχετο, τῆς κόρης ἀκουούσης ἐλεεινῶς.*] Gravius [haec sunt] adfecta, ubi nec verbi ratio, nec sententiae ullo modo consistit. Dum certius aliquid extundatur, tentavi: *καὶ προςεῖχέ τε* (vel *τοι*) *τῇ κόρῃ κωκυούσῃ ἐλεεινῶς, et animum tamen attendebat virgini gementi miserabiliter.* Ita p. 2. v. 4. *προςεῖχον ὡς θεῷ τῷ μειρακίῳ.* Ἀνακωκύειν vero *καὶ ἀνοδύρεσθαι* plus semel ap. *Nostrum* [leguntur.] *Lucian.* in Catapl. p. 438. D. *δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κωκύουσα* etc. Attamen suspicari me non diffiteor aliud quiddam latere in *προςείχετο*, cum quo connecti debeat *ἐλεεινῶς*, interiectis illis, *τῆς κόρης ἀκουούσης, audiente virgine.* Hoc quum felicior hora detexerit, statim, opinor, patebit vera Xenophontis manus. HEMSTERH. Quum, post propositam coniecturam, vir perspicacissimus suspicetur aliud quid vitii latere in *προςείχετο*, coepi cogitare sitne forsitan legendum *προςεύχετο, lamentabili voce preces demurmurabat, οὐ γεγωνίσκων λόγους,* quomodo Orestes apud *Eurip.* Electr. 809. neque ut verba Anthiae essent *ἐξάκουστα*, prout Megamedem precatum legimus infra p. 19. v. 1. Favet p. 10. v. 3. Vide de more tacite et cum murmure vota faciendi V. D. ad *Petron.* c. 85. ABRESCH. Longe probabiliorem *Abreschii* quam *Hemsterhusii* coniecturam sequutus ex parte sum in mea versione, ut iustus saltem aliquis verborum sensus ederetur.

P. 9. v. 15. *συμφορᾷ*] Hoc loco *morbum* (animi scilicet) designat prout p. 10. v. 11. morbum corporis; quod nec *Salvinius* nec *Cocchius* in loco animadverterunt. Infra p. 10. v. 12. ab sacrificulis *τὸ δεινὸν* vocatur, et p. 11. v. 13. et 14. in oraculo, *νοῦσος*. Apud *Lucian.* in Lexiph. Vol. II. p. 343. *συμφορὰν* rectius, opinor, *morbum* vertisset *Gesnerus*, quam *calamitatem.*

P. 10. v. 2. *εἰς Ἅβροκ.*] Inserui necessariam praepositionem *εἰς*, *Hemsterhusio* dictante.

P. 10. v. 2. *λυπουμένη*] Comparat hic *Abreschius* parum utiliter locum *Longi* Past. lib. II. c. 2. p. 134. Idem fecit *Villois.* in Animadv. ad *Long.* p. 78. *Nostri* locum adferens.

P. 10. v. 3. *μὴ παρευδοκιμηθῇ*] Verbum frequentatum huius generis scriptoribus. Rursum eo utitur *Noster* p. 95. v. 12. p. 117. v. 4. Vide sis *Long.* Past. lib. I. c. 2. p. 32. lib. IV. c. 24. p. 490. *Heliod.* lib. II. c. 8. p. 104. *Achill. Tat.* lib. V. c. 22. p. 476. lib. VIII. c. 8. p. 672. *Charit.* lib. V. c. 3. p. 109. bis, lib. VI. c. 8. p. 146. *Aristaen.* lib. I. ep. 27. *Alciphr.* lib. I. ep. 39. Ante *μὴ* erit forte qui *καὶ* requirat, sed participia *ἀσύνδετα Nostro* esse familiaria admonuimus p. 141 - 142. in adnot. ad p. 7. v. 7 - 8. Neque desunt apud optimos Graecos scriptores huiusmodi exempla. Vide adnot. ad p. 37. v. 9.

P. 10. v. 5 - 6. *τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιστο*] *Iam ipsi corpus totum defloruerat, et pallore ac macie sic erat foedatum, ut aliud plane videretur, neque ullae pristini vigoris amplius apparerent notae.* Infra p. 39. v. 8. *οὔτε γὰρ*

βάσανοι τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιζον, tormenta corpus deformabant, eiusque nativam pulchritudinem delebant. Ibi sequitur etiam *πᾶν τὸ κάλλος ἐμαραίνετο.* Haec opportuna sunt ad illustrandam *Matthaei* loquutionem VI, 16. HEMST. Conferantur potius ad *Nostri* locum illustrandum, quae ad illum *Matthaei* adnotata sunt ab *Io.Chr. Wolfio* in Cur. Philolog. et Crit. *Georg. Kypkio* in Observ. Sacr. et *Chr. Fr. Loesnero* in Observ. ad N. T. e *Phil. Alex.* Forte nunc inspicienti mihi Lucensem *Xenophontis nostri* editionem, in oculos incurrit *Iourdani* florida, ne quid gravius dicam, huius loci versio, quae sic habet: *Abrocome dépérissoit comme une belle fleur qui sèche sur sa tige, pâlit, et tombe feuille à feuille.* De verbo *ἀφανίζω* dicentur quaedam ad p. 38. v. 12.

P. 10. v. 6. *ἡ ψυχὴ καταπέπτωκεν*] Ita *Themist.* Or. X. p. 136. B. Historicis usitata phrasis. HEMSTERH. *Abreschius* porro comparat *Ioseph.* A.I. lib. VI. c. 14. s. 2. tum alias coacervat fere similes, sive potius dissimiles loquendi formulas. Mox v. 7. in edd. male *ὅτι εἴη.*

P. 10. v. 8. *δεδοικότας δὲ ἐκ τῶν ὁρωμένων*] *Cocchius* prave, *etsi ex his quae viderant suspicarentur.*

P. 10. v. 9. *ἡ Εὐίππη*] Non dubitavi addere articulum, qui requiritur, quemque in similibus constanter addere *Noster* solet, excepto h.l. et p. 18. v. 7. p. 28. v. 1. ubi itidem desideratur, at sane quovis pignore contenderem, non auctoris, sed scribae negligentia. Gerrae! inquiet aliquis, adsit articulus, an absit, ciccum non interduim. Neque ego, hercle, propterea manum verterim, nisi editoris atque emendatoris partes mihi essent agendae. Itaque, o bone, noli mirari, si forte posthac propter literam, syllabam, aut vocem aliquam in supp. edd. omissam, vel perperam scriptam, tragoedias agere tibi videbor.

P. 10. v. 10. *κάλλος μαραινόμενον*] Eamdem *ῥῆσιν* occurrere p. 39. v. 10. et apud *Ioseph.* A. I. lib. IX. c. 3. s. 6. notavit *Abreschius.*

P. 10. v. 14. *φωνὰς βαρβαρικὰς*] Haec in memoriam revocant locum *Pausan.* lib. V. c. 27. p. 449. de sacris Persicis, in quibus magus *ἐπᾴδει βάρβαρα καὶ οὐδαμῶς συνετὰ Ἕλλησιν.*

P. 10. v. 15. *προςεποίουν*] Modo lectio sit proba, significabit: *et illud commentum addebant, insuper adfingebant.* Sed vereor ne syllaba deficiat, *καὶ προςεποιοῦντο, et simulabant, videri volebant malum illud esse immissum a diis inferis:* ceteroquin nullus fuisset horum sacrificulorum usus. HEMST. Non displicet haec coniectura *D'Orvillio* ad *Charit.* p. 225. qui tamen etiam *προςετίθουν* non male ait convenire: nisi aliud quid in depravata scriptura lateat; addit enim vocem lineola fuisse subductam diligentia *Cocchii.* Quocirca credere licet eum in comparatione Codicis Florentini obscure scriptum hoc verbum reperisse. Tueri se quodammodo posset *προςεποίουν Menandri* fragm. e Comoed. inc. 93. *ἄγροικος εἶναι προςποιεῖς, πονηρὸς ὤν,* nisi ibi praeferenda esset lectio *προςποιῇ* apud *Ioh. Stobensem.* De potestate verbi *προςποιοῦμαι,* si vera est *Hemsterhusii* coniectura, in hoc *Nostri* loco dubium esse non potest, quamvis non raro alias convertendum sit *profiteri, prae se ferre;*

velut e. g. in locis *Platon.* Epist.V. Vol.XI. p.88. et *Herodiani* lib.IV. c. 5. s.13 ab *H. Steph.* in Thes. laudatis, tum etiam in *Platonis* Amat. Vol. II. p. 31. in *Menandri* fragm. e Comoed. inc. 178. *μηδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσποιῇ*, ac saepius ap. *Dion. Cass.* Notanda est quoque vis verbi medii, quae etiam in significatione simulandi constanter obtinet: quare hoc etiam libentius in versione mea *Hemsterhusii* emendationem sequutus sum, quod iam *Salvinium* et *Cocchium* in suis versionibus *simulandi* significationem praetulisse videbam.

P. 11. v. 2. *οὐδὲ ἑτέρῳ*] Etsi *Noster* ita scribere non solet, tamen servavi Cod. Flor. et Londin. edit. lectionem, pro qua *οὐδετέρῳ* reposuit Lucens editor, quem cur desereret Vindob. eius pedisequus caussam non habebat quippe cui et Lond. editio esset terra incognita, et multo magis Cod. Flor.

P. 11. v. 3. *ἔκειντο μὲν δὴ*] Sic habet Cod. Flor. teste Cl. *Weigelio.* In edd. excusum est *ἔκειντο δέ.*

P. 11. v. 5. *κατειπεῖν*] Huius verbi cum accusandi casu constructi, ubi notat *detegere, indicare, confiteri* et similia, exemplum nullum adtulit *Steph.* in Thesauro; tamen sic fuisse usurpatum ab *Euripide, Lysia,* et *Plutarcho,* docent *Beckii* et *Reiskii* indices. Occurrit iterum p. 33. v. 13.

P. 11. v. 8. *τοῦ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλλωνος*] De hoc Clarii Apollinis oraculo non rara fit mentio. Videsis *Pausan.* lib.VII. c. 3. p. 527. *Aristid.* Sacr. Serm. III. Vol. I. p. 317. et Orat. I. Rhetor. Vol. II. p. 12. *Max. Tyr.* Diss.XIV. c. 1. p. 358. *Clem. Alex.* Cohort. ad gent. c. II. p. 10. *Lucian.* Pseudom. Vol.II. p.237. *Schol. Apoll. Rhod.* ad I. 308. *Strabon.* lib. XIV. p.951. ad quem locum *Casaub.* haec monet: *Ita loquitur, quasi oraculi nomen tantum sua aetate superesset.* Verum, quoniam hoc indicare voluisse Geographum non est credibile, eius verba: *ἐν ᾧ* (scilicet *ἄλσει*) *καὶ μαντεῖον ἦν ποτε παλαιὸν*, sic fortasse intelligenda sunt, ut iam inde ab antiquissimo tempore oraculum in illo loco exstitisse, voluerit significare. Ita nimirum *Pausanias* loco supra laudato scripsit: *Κολοφώνιοι δὲ τὸ μὲν ἱερὸν τοῦ ἐν Κλάρῳ καὶ τὸ μαντεῖον ἐκ παλαιοτάτου γενέσθαι νομίζουσιν.* Quem locum male convertit *Rom. Amasaeus.* Transcribere heic operae pretium est, quem *Casaub.* ad *Strab.* adfert locum *Taciti* Annal. lib. II. c. 54. de Germanico: *relegit Asiam, adpellitque Colophona, ut Clarii Apollinis oraculo uteretur. Non femina illic, ut apud Delphos, sed certis e familiis, et ferme Mileto accitus sacerdos, numerum modo consultantium et nomina audit; tum in specum degressus, hausta fontis arcani aqua, ignarus plerumque literarum et carminum, edit responsa versibus compositis super rebus, quas quis mente concepit.* Consule quoque *Iambl.* de Myst. s. III. c. 11. p. 72. ibique not. *Galei* p. 228. 229. *Plin.* H. N. lib. II. c. 103. p. 121. qui narrat breviorem fuisse vitam eorum, qui, aqua illa fontis epota, oracula reddebant. Mirabitur hic fortasse non nemo, Clarii Apollinis oraculum adiisse Ephesios homines, qui, teste *van Dale* de Orac. haberent domesticum Dianae. Nempe apud istum in Catalogo p. 571. sic legi

tur: *Oraculum — Dianae Ephesiae: Strabo, Lucianus.* Quem iniquissimum modum indicandi veterum scriptorum testimonia nemo profecto erit eruditorum quin millies sit exsecratus; at adi modo locum *Strab.* lib.VII. p.593. (et ad quem ibi respicitur *Xenoph.* de Exp. Cyri lib.V. c. 3. s. 7.) unde procul dubio natus est *Dalei* error, et statim intelliges de oraculo *Apollinis* ibi agi, simulque animadvertes Latinae interpretationis verba, *oraculo monitum Dianae emisse*, quae necessaria distinctione carent, perperam intellecta, fraudi fuisse bono πολιάτρῳ Harlemensi. In *Luciano* diu quaesivi, unde tandem sibi *Daleus* Dianae μαντεῖον fingere potuerit, neque inveni nisi ἀπροςδιόνυσον certe locum in Lexiph. Vol. II. p. 339. quem, si tanti est, inspicere licebit. Magis adhuc absurde *Carpzov.* ad verba *Achill. Tat.* lib.VII. c. 15. p. 620. ἡ Ἄρτεμις οὐ ψεύδεται, novum quoddam testimonium de Dianae Ephesiae oraculo reperisse sibi persuasit, lectorem ad modo notatam *Dalei* ἀβλεψίαν amandans.

P. 11. v. 9. σταδίων ἑνδεήκοντα] Discrepat nonnihil *Strabo* lib. XIV. p. 952. qui ait, ab Epheso Colophonium, recta naviganti, iter esse 70. stadiorum. Initio huius versus Cod. Flor. habet διάπλους.

P. 11. v. 10. ἀληθῆ μαντεύεσθαι] Sic in *Homerico* Hymno in Cerer. 71. rogatur Sol, ut *vere* dicat sicubi caram Cereris natam vidisset: Νημερτέως μοι ἔνισπε, φίλον τέκος, εἴ που ὄπωπας. Apud *Curtium* vero lib. IV. c. 7. carmine propitiari dicitur Iupiter, *ut certum edat oraculum.* Quare noli ita intelligere, quasi Apollinem rogaverint Ephesii, ut ne falsa respondeat, sed exorabant scilicet Λοξίαν, ne ambiguum redderet responsum, utque iis dilucide aperiret, quae *vera* esset Habrocomis et Anthiae morbi caussa, quamque *certam* medicinam oporteret adhibere. Similis locus est p. 95. v. 2 - 3. Confer praeterea quae ab *Hemsterh.* sibi scripta adnotationibus suis inseruit doctissimus *Ruhnk.* ad *Timaeum* p. 113.

P. 11. v. 11. τἀυτὰ] Male in edd. ταῦτα, quod correxi monente *Hemst.*

P. 12. v. 1. λυσσοδίωκτοι] Non exstat in Thes. Lat. Gr. *H. Steph.* λυσσόδηκτος vero huc non quadrat. ALBERTI. Quae est illa λύσσα, cuius stimulis agitati per mare, per terras fugerint? Imo latronibus est imputandum, quod longinquis erroribus fuerint distracti, inque diversissimas regiones expulsi. Propterea verum videtur λῃστοδίωκτοι. HEMSTERH. Versu 2. Μιξοθαλάσσοις vocabulum esse lexicographis incognitum, et belle rem exprimere admonuit *Albertius.*

P. 12. v. 4. Νείλου] Nili nomen ipsum in hoc oraculo exprimi non convenit: mox enim συμβάλλειν — οὐκ ἐδύναντο — οὔτε ὁ ποταμὸς τίς. Atqui coniectore non est opus, ut scias, si Nilus appelletur, Nilum indicari. Quamobrem verosimillimum est vocem ποταμοῦ epitheton aliquod habuisse congruens, cuius vicem subierit Νείλου, margini adscriptum interpretandi caussa. Poterat autem *Noster,* si libuisset, ne morem oraculorum consuetum non imitaretur, obscurius involvere hoc oraculum; verum in eo quae nimis aperta

reperiuntur, non Auctori, sed librariis adscribenda censeo. In versu [oraculi] 2. λύσις ἔνθεν ἀνέστη omnino corrupta; licet sensum, quem locus postulat, adsequi non sit difficile. [Forte ἀνυστή. ABR.] Versu 5. μοχθήσουσι, ut non plane adsperner, haud tamen nimis probo. [Verbum est tragicis, atque in primis *Euripidi* frequentatum. V. *Abresch.* ad *Aeschyl.* Par.I. p.44. Hoc loco δεσμὰ μοχθεῖν verti poterit *vincula perpeti.*] Maior, ut videtur, labes insedit v. 7. et 8. in quibus, etsi coniecturae mihi non desint, nihil est cur eas proferam, quippe tales, quae aliorum industriam adiuturae non videantur. HEMST. Versu oraculi 5. legitur quidem in Cod. Flor. δεινὰ, male iteratum a librario e versu 3. sed δεσμὰ veram esse lectionem manifestum fit e p. 12. v. 10. τίνα τὰ δεσμά. Animadvertens hoc, opinor, *Cocchius*, δεσμὰ edi curavit, tametsi in suo apographo δεινὰ habuisse non est dubium, quandoquidem sic in suo scripsisse *Salvinium*, ex eius versione, *gravi cose*, adparet. Idem igitur nunc ausi sumus, quod supra p. 6. v. 9 - 10. Pro Νείλου scripserat fortasse *Noster* ἱεροῦ, quod in versione expressi. Conf. *Eurip.* Med. 410. ubi *Musgravius* adnotat, non certos quosdam fluvios hoc epitheto designari; omnes enim a veteribus sacros habitos. Ceterum in toto oraculo latinos *Cocchii* versiculos intactos reliqui, nisi quod, praeter modo indicatam immutationem, in secundo versu, pro *salus utrique*, reposuerim *salus exinde.* Non sunt ista tanti, ut sive versibus, sive (quod multo rectius esse iudico) soluta oratione adcuratius converti mereantur: adde quod, propter obscurum sensum, aliter quam obscure converti nequeunt.

P. 12. v. 7. εὐθὺς] Non est hoc loco vertendum *illico, statim*, sed idem valet, quod ἐν τῷ τότε. V. *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 298. et 326.

P. 12. v. 9. λόγια] Idem oraculum v. 13. χρησμὸν vocat. Generatim λογία sunt *oraculorum responsa*, sive soluta oratione sive versibus edita. Sic λογία παλαιὰ apud *Eurip.* Heracl. 406. et λόγιον πυθόχρηστον apud *Plutarch.* in Theseo Vol.I. p.55. quod ea aetate, procul dubio, versibus fuit editum. Specialiter χρησμοὶ olim dici plerumque solebant oracula versibus hexametris, deinde etiam iambicis trimetris enuntiata: quare χρησμῳδέω est *vaticinor*, χρησμῳδία *vaticinium*, et χρησμῳδὸς *vates.* Igitur quoniam inter λογία et χρησμοὺς idem intercedit discrimen, quod inter genus et speciem, ambo promiscue possunt usurpari de eodem oraculo. Operae pretium est inspicere quoties λόγιον et χρησμὸς permutata fuerint ab *Aristoph.* in Equit. a versu 109. usque ad 1224. unde planum fiet, minus recte se habere quod ait *Scholiast. Thucyd.* ad lib. II. c. 8. et ex eo *Suidas*: λόγια, τὰ παρὰ θεοῦ λεγόμενα καταλογάδην; χρησμοὶ δὲ, οἵτινες ἐμμέτρως λέγονται, θεωφορουμένων τῶν λεγόντων. Insuper habet hoc discrimen *Eustath.* in *Hom.* Iliad. B. p. 233. scribens τὰ λογία, ἤγουν οἱ χρησμοί: et in Odyss. I. p. 1426. Θεοπρόπιον δὲ τὸ χρησμώδημα, ὃ καὶ λόγιον ἔλεγον οἱ Ἀττικοί. Glossae item λόγιον, ὁ χρησμός. Vide sis praeterea quae *H. Stephan.* in Thes. adversus illud discrimen ex *Camerario* protulit. Nempe Pythiae oracula, quae serius soluta oratione tantum ede-

bantur, nihilominus a Graecis scriptoribus χρησμοὶ dici non desiere. Testimonium luculentum dabit *Plutarch.* de Pyth. Orac. Vol.VII. p. 562. in verbis illis: καὶ τὰς νῦν (προφήτιδας) καταλογάδην, καὶ διὰ τῶν ἐπιτυχόντων ὀνομάτων τοὺς χρησμοὺς λεγούσας, et deinceps p. 586. in πολλοὺς καταλογάδην ἐκφερομένους, ubi manifeste supplendum aut subaudiendum est χρησμούς; nam eadem ῥῆσις mox p. 589. recurrit, τῶν ἄλλων (χρησμῶν) καταλογάδην ἐκφερομένων: adde p. 602. ἀφελὼν δὲ τῶν χρησμῶν ἔπη. Neque vero praetermittendus hic est *Scholiast.* ad *Aristoph.* Av. 960. et Nub. 144. ubi τοὺς χρησμοὺς communiter quidem metro, attamen etiam prorsa oratione (posterioribus videlicet temporibus) edita fuisse fatetur. Qua de re universim consuli meretur *Plutarch.* in libello laudato, qui caussas exponit, cur Pythia suo tempore oracula carmine reddere desierit: et quamquam ille, ut sententiam suam confirmet, olim etiam interdum soluta oratione Pythiae oracula fuisse edita contendit, tamen olim communiter versibus enuntiari consuevisse, cum ex ipso illius disputationis argumento adparet, tum ex eo, quod ipse adfert, poëtas scilicet quosdam apud oraculum desidere, qui voces excipiant, iisque extemplo versus et numeros, tamquam vasa, circumdent: adeo nimirum vulgus adsueverat τοῖς χρησμοῖς ἐμμέτρως λεγομένοις.

P. 12. v. 11. ἐκ τοῦ θεοῦ] Malim legere τῆς θεοῦ, Isidis nempe σωτείρης. ABRESCH. Typothetae incuria, meaque indiligentia omissus fuit articulus τοῦ.

P. 12. v. 12. παραμυθήσασθαι] Vetustissima loquutio, qua iterum usus est p. 17. v. 9. *Duras oraculi praedictiones, et denunciata pericula, qua licebat, emollire, et futurorum metum inhaerentem animo, iucundioris interea vitae fructu mitigare.* Tam varie poni solet, ut elegantiam et vim Graecae phraseos interpretatione consequi vix detur. *Strabo* lib. XIII. p. 912. A. Παραμυθοῦνται δὲ τὴν ἀπὸ μικρῶν ἐπίκλησιν τοιούτοις τισί. De Apolline Smintheo loquitur, qui nomen a muribus, sive σμίνθοις, traxit. *Plutarch.* Alcib. p. 197. A. testularum suffragiis Athenienses utuntur παραμυθούμενοι τὸν φθόνον μᾶλλον ἢ τὸν φόβον. De Virt. Mul. p. 248. B. τινὲς δὲ τοῦ λόγου τούτου παραμυθούμενοι τὸ μυθῶδες. *Theon.* Progymn. p. 32. Οὐ γὰρ ἐκ τοῦ αὐτοῦ προσώπου λέγουσιν, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον ἀναφέρουσιν, ἵνα παραμυθήσωνται τὸ δοκεῖν ἀδύνατα λέγειν. Qui usus apud Rhetoras est perquam familiaris, in primis *Hermogenem*, ut, post *Budaeum* Comm. L. Gr. p. 681. monuit *Is. Casaub.* ad *Strab.* p. 63. n. 4. Scriptor inter Mechanicos Veteres p. 317. οὐδὲ νῆσοι παράκεινται δυνάμενοι τὴν ἔνδειαν παραμυθεῖσθαι, *inopiam invecto frumento aliquatenus levare.* Sic apud *Synes.* p. 270. C. παραμυθεῖσθαι τὴν τύχην, *fortunam emendare,* quod *Petavium* fefellit; apud alios παραμυθεῖσθαι τὰς συμφοράς. HEMSTERH. Adde *Lennep.* ad *Phalar.* p. 312. 313. *Hemsterh.* ad *Luciani* Prometh. Vol. I. p. 27. *Aristaen.* lib. I. ep. 3. p. 9. *Himer.* Or. II. s. 1. XXII. 5. XXVI. 7. Ut hic παραμυθήσασθαι τὸν χρησμόν, similiter fere σοφίσασθαι τὸ λόγιον legitur apud *Aelian.* V. H. lib. II. c. 41.

V

P. 13. v. 2. *πάντα δ' ἦν ἐστεφανωμένα*] In re simili *Chariton.* lib. III. c. 2. p. 60. *πᾶσα ἦν ἡ πόλις ἐστεφανωμένη*, ubi conf. *D'Orvill.* in Animadv. p. 349. Dein v. 3. pro *ὑπὸ* et *γυναῖκα*, quae, teste Cl. *Weigel.* in Cod. Flor. sic leguntur, edd. habent *ἀπὸ* et *τὴν γυναῖκα.*

P. 13. v. 6. *τὰ μεμαντευμένα*] Sic est in Cod. Flor. pro *τὰ μαντευόμενα*, quod habent edd.

P. 13. v. 7. *μετὰ ταῦτα*] Interpretem [*Cocchium*] tetigisse videtur mendi suspicio in verbis *μετὰ ταῦτα δὲ καὶ*, quae haud expressit: nec video quem sensum habeant commodum; at legeris *κατὰ ταῦτα δὲ*, vel *δὴ*, planus erit locus et facilis. *Lucian.* Hermot. p. 589. *κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ*: in Eunucho p. 977. *κατὰ ταῦτα δὲ καὶ ὁ Βαγώας*: et adv. indoct. p. 541. *κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ὁ κυβερνᾷν οὐκ εἰδώς.* Similiterque *Herodot.* lib. II. c. 41. et 102. ABRESCH. Egregiam istam emendationem in versione sequutus sum, atque etiam in textum intulissem, nisi temeritatis querelam reformidassem.

P. 13. v. 9. *κατεφρόνει*] Lenissimum genus emendationis, nec tamen non valde utile, est illud quod meliore distinctione adposita peragitur. Male in edd. sic distinguebatur: *τίνες αἱ συμφοραὶ, κατεφρόνει πάντων τῶν ἐσομένων κακῶν, Ἁβροκόμην ἔχουσα παραμυθίαν.* Supra etiam p. 11. v. 10. male edebatur: *μαντεύεσθαι, ἐληλύθεσαν δὴ κατὰ ταῦτα.* Χρῆ δὲ etc. p. 12. v. 9. *πάνυ ἠπόρουν. Συμβάλλειν δὲ* etc. denique hac ipsa pag. v. 6. *ἔχαιρεν. Ἐφόβει δὲ* etc. ut alia omittam permulta loca tacite a me hoc curationis genere sanata: etenim interpunctionem, quam vocamus, caeco quodam ac plane stulto modo in Londinensi editione esse adpositam, iam in prooemio admonuimus.

P. 13. v. 13-14. *βραδύνειν — Ἀνθίᾳ*] Parentheseos notis haec esse includenda *Hemst.* suasit. *Abreschius* vero locum similem protulit ex *Aristaen.* lib. I. ep. 10. sub fin. adiecitque in *Addendis* illud *Petronii* c. X. *tardum enim est differre quod placet.* Utraque hac adnotatione nimium seduli istius philologi carere sane poteramus: cur nihilo secius adposita sit, aeque ac aliae huiuscemodi, in prooemio dictum est, et repetitum in adn. ad p. 19. v. 13-14.

P. 14. v. 1. *αὐτοῖς*] *Hemsterh.* pro *αὐτοῖς* legi mavult *οὕτως*, quod quidem aptius foret, ac retento etiam vocabulo *αὐτοῖς* adiungi posset. Porro *Idem* pro commate post *πεποιημένος*, colon poni iubet, quod feci. Lecti huius descriptio in memoriam revocat similem fere apud *Catull.* Carm. LXIII. de Nupt. Pel. v. 47. et seqq.

P. 14. v. 2. *Βαβυλωνία — σκηνή*] Huc refer *Ioseph.* A. I. lib. VIII. c. 5. s. 5. et adde *Cuper.* Observat. lib. II. c. 12. [et *Voss.* ad *Catull.* p. 196.] ABRESCH. Vocabulum *σκηνὴ* hoc loco minus recte, ni fallor, ab *Salvinio* redditur *baldachino*, et postea *padiglione.* Pariter *Cocchius* vertit *tentorium*, et *Iourdanus* explicatius *pavillon en forme de baldaquin.* Errasse vero cum his *I. Casperium*, in Specim. Diss. de Xenoph. Eph. p. XIII. eo ipso capite, quo *Salvinii* interpretationem vocabuli *στρουθὸς* reprehendit, non sum

demiratus. In eadem opinione video esse Cl. *Mich. Rosa* in libro cui titulus: *Delle porpore, e delle materie vestiarie presso gli antichi*, p. 269. At enimvero ne de papilione, sive conopeo quodam ad modum tentorii supra lectum erecto, *Xenophontem* loqui credamus, vetant non modo verba ἐπὶ τῆς κλίνης, quae non possunt idem significare quod ὑπὲρ τῆς κλίνης, sed etiam mox sequentia ἐπ' αὐτῇ τῇ σκηνῇ κατέκλιναν, ubi ἐπ' αὐτῇ, insolita potestate positum esse deberet pro ὑπ' αὐτῇ, vel ἐν αὐτῇ. Manifestum est ergo, si quid video, σκηνὴ h. l. capiendum esse pro *veste stragula*, *aulaeo*, *tapete*, sive *peristromate*, quo lectus insternebatur. Quo modo adhibitum videtur a *Demosth.* in Spud. Vol. II. p. 1031. et *Charit.* lib. VIII. c. 4. p. 180. Commode huc adduci potest locus *Arriani* de Exp. Alex. lib. VI. c. 29. ubi solium aureum, in quo Cyri corpus conditum servabatur, collocatum fuisse narratur in medio lecto, cuius pedes e solido auro erant fabricati, lectus vero ipse tapetibus Babylonicis stratus fuisse dicitur, stragulis purpureis substratis. Adde illud *Virgilii* Aen. I. 697. — *aulaeis iam se regina superbis Aurea composuit sponda.* Solebant nimirum prisci Graeci et Romani mensas et lectos aulaeis pictis insternere. Laudasse de lectis suffecerit locum *Cicer.* Philipp. lib. II. c. 27. *conchyliatis Cn. Pompeii peristromatis servorum in cellis lectos stratos videres:* et *Curtii* lib. IX. c. 15. *lectis circumdare aulaea purpura atque auro fulgentia.* Textorum Babylonicorum non rara fit mentio apud Latinos, rarior apud Graecos scriptores. *Plin.* H. Nat. lib. VIII. c. 48. ait: *colores diversos picturae intexere Babylon maxime celebravit, et nomen imposuit.* Conf. *Lucret.* IV. 1023. *Plaut.* Stich. II, 2, 54. *Sil. Ital.* XIV. 657. *Martial.* VII. 28. etc. et praeter *Arrian.* l. l. *Plutarch.* in Cat. mai. Vol. II. p. 553. *Charit.* lib. VIII. c. 1. p. 171. c. 4. p. 180. c. 6. p. 185. Super hisce tapetibus, quibus lecti operiebantur, etiam cubare solitos veteres docemur e *Virgil.* Aen. IX. 325. *Rhamnetem adgreditur, qui forte tapetibus altis Exstructus toto proflabat pectore somnum:* ubi *altis* dici pro *latis* sive *profundis* mihi credibile fit ex *Ovidio* Metam. XIII. 638. et *Statio* Theb. I. 518. Eosdem porro tapetes etiam exutis ac dormientibus pro tegumento fuisse suspicari quis posset ex ambiguo loco *Varronis* apud *Non.* c. XIV. n. 34. *cubo in Sardianis tapetibus.*

P. 14. v. 4. ἀναβάται στρουθοῖς] Multus est, nec tamen non halucinatur in quibusdam, quod ei non raro accidit, *I. Casperius* in specim. Diss. supra laud. p. XIII - XV. ut στρουθοὺς hoc loco *passeres* verti debere adversus *Salvinium* ostendat: hic enim verterat *struzzi*, pro quo Lucensis editor reposuit *passere.* Haud quidem congruens foret in hac textili pictura, solita puellorum forma, Cupidines equitare in passeribus, tam parva videlicet avi, neque legisse me istud alibi memini, neque vidisse in gemmis picturisve antiquis. In Gallo equitans Cupido bis occurrit apud *Winckelm. Descript. des pierr. grav. du Bar. de Stosch.* p. 128. n. 637. 638. Convenientius itaque, quod ad avis magnitudinem adtinet, videri possit, si στρουθὸς h. l., quamvis nullo addito epitheto, (quod μεγάλη plerumque esse solet, interdum κα

τάγαιος, et χερσαῖος, vel etiam, a regionibus petitum, e quibus adferuntur, velut Λιβυκὸς, Ἀράβιος, Μαυρουσία,) de passere marino, sive struthiocamelo, possemus intelligere. Attice certe sine epitheto στρουθὸν etiam vocari struthiocamelum docere videtur *Hesych.* quod comprobare ex *Aristoph.* in Avib. 874. et Acharn. 1105. adnititur *Brunck.* fere ut Latinis quibusdam scriptoribus struthio solum nominatur qui *Plinio* semper dicitur struthiocamelus; sed tamen adsentiri *Brunckio* (praesertim in Av. 874. ubi satis perspicuum est, μεγάλη lepidissime ad στρουθῷ simul referri, et ad μητρὶ θεῶν) non possum, propterea quod non modo apud *Aristotelem*, cuius aetas prope abest ab Aristophanea, sed ni fallor, apud omnes, quotquot supersunt, Graecos scriptores, στρουθὸς, et masculino quidem genere, semper est *passer:* at ubi cum epitheto legitur, ac fere constanter feminino genere, *marinum passerem* designat. Graecorum scriptorum, qui usus sit vocabulo στρουθοκάμηλος, primus esse fertur *Strabo* lib. XVI. p. 1117. Habet quoque *Diod. Sic.* lib. II. c. 50. ubi *Wesseling.* commode adfert locum *Oppiani* de Venat. III. 483. ad quem conf. not. *Schneid.* Iam vero, ut in viam redeamus, struthiocamelum ad rem, de qua in *Xenophonte* sermo est, nimis profecto ineptum esse, quisque, me tacente, per se facile intelliget: novimus contra, passerem esse maxime veneream avem; atque ob hanc rationem, ut animadvertit *Athen.* lib. IX. c. 10. p. 391. videtur *Sappho* in pulcherrimo hymno, quem servavit *Dion. Halic.* de Comp. Verb. Vol. V. p. 117. Veneris currum a passeribus tractum finxisse. Age igitur, pictoribus sua quidlibet audendi potestate concessa, relinquamus hoc loco passeres, et pusilla admodum ἐρωτάρια nobis imaginemur, ut textilis pictura in *Xenophonte* sibi aliquanto rectius constet. Idem etiam *Casperium* l. l. suasisse, diu postquam haec scripsissem nunc video. Quid? quod novum non est, valde parvos Cupidines fingi; namque huiusmodi esse deprehenduntur παραπετώμενοι illi Ἔρωτες graphice descripti apud *Lucian.* Dial. Mar. XV. Vol. I. p. 326. hisque consimiles sunt ἔπαινοι — ἔρωσι μικροῖς ἐοικότες — ἐκπετόμενοι in Rhet. praec. Vol. III. p. 6. Gallicus Interpres, numquam non ineptus aut temerarius, ἀναβάται στρουθοῖς convertit *montés sur des cygnes.* Ceterum multo magis, quam in hac Babylonici tapetis descriptione *Xenophon*, in similitudinem veri peccat *Aristophanes* in Lysistr. 724. ubi mulier insedisse passeri narratur, cum eo avolare parans. Non dubitavit tamen ibi *Brunckius* passerem in sua versione retinere, tametsi non erat, credo, nescius, *Bisetum* aliter intelligi locum velle, et *Flor. Christian.* suspicari, στρουθὸν ibi pro struthiocamelo dici. Mox in edit. Lond. perperam expressum est στεφάνοις, quamvis in Cod. Florent. distincte legatur στεφάνους.

P. 14. v. 6. μέρει τῆς σκηνῆς: ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ] Septem haec vocabula, quae in edd. desunt, supplevi e Cod. Flor. Habuisse vero iam ea in suo apographo *Salvinium*, versio eius declarat. Quare etiam *Hemsterh.* ad h. l adnotaverat, post ταῦτα versum ad minimum unum deficere.

P. 14. v. 6. οὐχ] Sic recte in Cod. Flor. sed in edd. οὐκ.

P. 14. v. 7. κεκοσμημένος] De Marte sine armis ad Venerem accedente conf. *Coluth.* 34. ibique *Lennepii* Animadv. p. 40. Tamen in *Repotiani* Carm. de Conc. Mart. et Vener. (in Poët. Latin. minor. *Wernsd.* Vol. IV. p. 337.) Mars omnibus suis armis instructus ad Venerem venisse fingitur, lorica videlicet, clypeo, gladio, hasta, et galea. Martem cum Venere in gemmis, galea saltem tectum, interdum et cum hasta, vel clypeo, lorica item humi deposita exhiberi non est mirum, qui enim alias dignosci posset? Vide e. c. *Recueil* (de Mr. *Levéque de Gravelle*) *de pierr. grav.* To. I. n. VI. VII. VIII. IX. ubi n. VI. lepide scalptor ipsam Venerem gladium et clypeum Martis tenentem repraesentavit.

P. 14. v. 8. χλαμύδα ἔχων] An χλανίδα? Χλαμὺς, vestis militaris, bellatorem decet: hic, amatori, qui Veneri comitur, mollius indumentum χλανὶς convenit. Apud *Lucian.* etiam [Herod. Vol. I. p. 835.] in Aëtionis tabula picta, quae cum hac descriptione conferri meretur, Alexandrum τῆς χλανίδος ἐπειλημμένος Ἔρως ad Roxanam trahit, cui scilicet non aliter ac Mars Veneri vacaturus erat. Saepe χλανὶς et χλαμὺς permutantur. . . HEMSTERH. Nihil mutandum est. Fuit χλαμὺς vestis etiam civilis. V. *D'Orv.* ad *Charit.* p. 433. *Moll.* ad *Long.* Past. lib. I. c. 1. p. 14. Apud *Heliodor.* lib. I. c. 10. p. 6. adolescentulus Cnemon chlamyde indutus describitur. Mercurius chlamyde circumdatus adparet in gemma apud *Stosch*, Gemm. ant. cael. nom. scalptor. ins. n. XXVIII. Quid multa? Ipsum Ἔρωτα purpurea chlamyde amictum de coelo descendisse canit *Sappho* apud *Polluc.* X. 124. et chlamydis agitatione leporem terrent parvi Cupidines apud *Philostr.* Icon. lib. I. c. 6. p. 772.

P. 14. v. 9. τὴν Ἀνθίαν] Addidi articulum, quem, teste Cl. *Weigel*, habet Cod. Flor. Statim v. 11. *Idem* admonuit ibi exstare συνέβη, pro quo edd. habent συνήβη.

P. 14. v. 12. ἀλλήλους] Male in edd. ut et in Cod. Flor. ἀλλήλοις, nam verbum προσειπεῖν ea significatione, qua h. l. adhibetur, nonnisi cum accusandi casu construitur: cuius satis obvia sunt exempla apud *Demosth. Aeschin. Herodian.* etc. Rariore usu, ut huc obiter addam, προσειπεῖν pro *adpellare*, sive *vocare*, legitur in *Platonis* Theaeteto Vol. II. p. 59. Alia potestate si usurpetur, dandi etiam casu iunctum inveniri docuit *Abresch.* Lect Aristaen. p. 89. Alibi etiam in terminatione οις pro ους errasse librarium Cod. Flor. videbimus in adn. ad p. 29. v. 13.

P. 14. v. 13. πνευστιῶντες] Non dubitat *Abresch.* verba θεωροῦσα δὲ τὸν καλὸν, αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, ὑφ' ἡδονῆς πνευστιῶ, in *Aristaen.* lib. II. ep. 5. desumta esse ex hoc *Xenophontis* loco.

P. 14. v. 14-15. ἐπάλλετο — σώματα — ἐκραδαίνοντο — ψυχαί] Putavi mihi licere ut haec converterem verbis *Ciceronis* de Orat. lib. I. c. 16. *Palpitantem animum* dixit *Petron.* in Satyr. c. 100. Κραδαίνειν, inquit *Schol.* ad *Aristoph.* Acharn. 964. κυρίως τὸ τὰ τῆς συκῆς φύλλα σείειν καὶ πάλλειν.

Translata significatione κραδαίνεσθαι habet etiam *Ioseph.* de B. I. lib. VII. c. 4. s. 2. et *Noster* rursum p. 28. v. 3.

P. 15. v. 2. ἐμοὶ, φησί] Sic est in Cod. Flor. In edd. excidit φησί.

P. 15. v. 2. τὰ δάκρυα] Repetitionem parum gratam huius vocabuli, si modo *Xenophontis* est, laudare quidem nolim, verum ita excusare saltem possem, quemadmodum in adnot. ad p. 30. v. 6. feci.

P. 15. v. 9. προσφθεγξ. αὐτὸν] Insolentiorem esse huius verbi constructionem cum accusandi casu personae, ea potestate, quam hoc loco obtinet, animadvertit *Abresch.* Lect. Aristaen. p. 90.

P. 15. v. 10. δοκῶ σοι — ἀρέσκω σοι] Haec totidem verbis leguntur in *Aristaen.* lib. II. ep. 7. p. 152. [aliar. edit. p. 222. vel 83.] HEMSTERH.

P. 15. v. 10. μετὰ τ. σ. εὐμορφίαν] Haec, quam vim habeant, sibi ultro quisque e p. 2. interpretabitur: tamen non videtur eam sensisse *Cocchius.* Similiter usus est praepositione μετὰ *Arrian.* de Exp. Alex. lib. IV. c. 19. s. 8. ubi Roxane dicitur fuisse pulcherrima μετά γε τὴν γυναῖκα Δαρείου, et *Achill. Tat.* lib. VII. c. 16. p. 620. οὐκ ἄλλην τοιαύτην, ἔφη, μετὰ τὴν Ἄρτεμιν εἶδον. Adde *Aristoph.* Plut. 251. et ipsum *Nostrum* p. 110. v. 6.

P. 15. v. 10 - 11. ἄνανδρε καὶ δειλὲ] Parilis est expostulatio apud *Ach. Tat.* lib. II. p. 73. ABRESCH.

P. 15. v. 14. συμφῦντ. ἀλλήλ. ἀναμιγῶμεν] Ista nimis ardenter et parum pudice dicta, ne Habrocomi quidem, multo autem minus Anthiae tribui par erat. Quo nomine merito quidem *Noster*, me iudice, est reprehendendus; at mihi contra vitio non vertent aequi harum rerum iudices, quod interpretis officio fungens, ῥῆσιν hanc non omiserim aut immutarim. Effigiarum pictores sumus, qui Graecum scriptorem Latine convertimus: si quaedam habet ille praeter modum, aut minus venusta, tamen repraesentanda nobis sunt, ne similitudo imminuatur.

P. 15. v. 14 - 15. καταβρέχωμεν — συνερῶσιν] Valde hoc tenerum est, atque adfectus plenum. HEMSTERH. *Heliodor.* lib. I. p. 48. διάβροχον ποιήσασα τοῖς δάκρυσιν. ABRESCH. Mox e Cod. Flor. scripsi παρ' ἀλλήλων. In edd. deest παρ'.

P. 16. v. 2 - 3. ἀνελάμβανε] Ad Anthiam hoc verbum non minus spectat, quam προσετίθει et συνεῤῥάφει. [In edd. legitur ἀνελάμβανον, quod immutavi iubente *Hemsterh.*] Quasi additum foret ἀνελάμβανε δακρύσιν, expono: *coronas macerabat, permadefaciebat lacrymis*, ea potestate, quam verbum illud saepius obtinet apud Medicos, et in Hippiatricis: ἀναλαμβάνειν οἴνῳ, ὄξει, μέλιτι. Idem fere valet ἀναδεύειν. HEMSTERH. Hoc modo accipio apud *Ioseph.* A. I. lib. II. c. 14. s. 6. τῷ αἵματι τὰς οἰκίας ἥγνιζεν ὑσσώπου κόμας ἀναλαβόντες, ubi interpreti haud fuit perspecta loquutionis indoles. Aliud paullo est διαλαμβάνειν in talibus. *Aelian.* de N. A. lib I. c. 42. μέλιτι

πις Ἀττικῷ τὴν χολὴν διαλαβὼν ὑπαλείφοιτο, quo sensu et διϊέναι frequentari solet. Nempe διαλαμβάνομεν et διΐεμεν, quae *miscemus*; ἀναλαμβάνομεν humorem, quem spongia, panno, similibusve *excipimus* et *delemus*. . . Scio obverti posse, ea si sit loquutionis indoles *Xenophontem* atque *Iosephum* scripturos fuisse potius στεφάνοις δάκρυα et ταῖς κόμαις τὸ αἷμα, non inversa structura στεφάνους δάκρυσι; sed erit, opinor, obiectio omni robore destituta, quod neuter propria illa *suscipiendi* ac *delendi*, sed *madefaciendi* adhibuit significatione: et quamquam, quibus priorem probem, nunc quidem ad manum non sint auctorum loca; tamen, modo rationes, quas edidi, processerint, non erit quod dubitemus, eam esse quam dixi, verbi naturam. ABRESCH. Equidem fateor, quae a duumviris his Graece doctissimis ad hunc locum sunt adnotata mihi non plene satisfacere, verum tamen praestare non esse aliud veri similius quod proferam: quamobrem in versione eorum explanationem sequutus sum.

P. 16. v. 3. συνεῤῥάφει] Audacior quidem translatio, at convertenda tamen. Lepidior est illa militis gloriosi apud *Plaut.* IV, 8, 25. *labra labellis ferruminant.* In Cod. Flor. monstrum comparet vocabuli συνηραφήκει.

P. 16. v. 5. διὰ τοῦ φιλήματ. παρεπέμπ.] Gemina sunt apud *Aristaen.* lib. II. ep. 19 lib. I. ep. 25. ult. ABRESCH. Ταυτολογία porro quaedam est in verbis διὰ τῶν χειλέων, et διὰ τοῦ φιλήματος, neque adeo iniuria suspicari possis, posterius prioris esse glossema in orationem illatum. Utcumque sit, conatus tamen sum ταυτολογίαν hanc in versione reddere.

P. 16. v. 6. πολλ. με λυπήσ. ὑμεῖς] Inter dotes Vindobon. edit. numeranda quoque sunt haud pauca menda. Hoc loco excusum est πολλάκις μὲν λυπήσ. ὑμᾶς.

P. 16. v. 8. καλῶς μοι] Ita exaratum est in Cod. Flor. atque sic etiam habuisse *Salvinium* et *Cocchium* ex eorum versionibus adparet. Quare κακῶς μοι in edit. Lond. typothetae sphalma est, in Luc. et Vindob. editione repetitum. De errore admonere non neglexit *Hemsterhusius*. Ad διακονήσατε *Abreschius* laudat *Achill. Tat.* lib. II. p. 91. *Themist.* Orat. XV. p. 196. C. et *Lucian.* Tyrann. p. 802.

P. 16. v. 11. ταὐτὰ] Pro ταῦτα in edd. sic reposuimus ex emendatione *Hemsterhusii.*

P. 16. v. 13. ἔχετε ψυχὰς] An pro συνέχετε, *iunctas tenete et constringite?* An potius *tuemini, praesidioque vestro tegite?* Quemadmodum dii dicuntur ἔχειν γῆν et πόλεις, quae eorum in tutela sunt. Sed aliud requiri videtur. Forte sumendum ut p. 36. v. 6-7. ἔχω — τὴν εὔνοιαν τὴν σήν. HEMSTERH. Non erat, profecto, cur hic haereret vir Graece doctissimus. Nempe hoc vult Anthia: *oculi nostri animos nostros ita gubernent ac regant, ut, quem in iis amorem accenderunt, eumdem ipsi quoque fideliter tueantur atque custodiant, alium vero omnem amorem introitu prohibeant.* Ἔχειν saepe usurpari pro κατέχειν, κρατεῖν, ἄρχειν, satis cognitum

est, exemplis passim obviis. Igitur ἔχετε ψυχὰς mihi videbatur commode posse converti *regite animos*, ad imitationem praeclari illius *Horatiani* dicti — *animum rege, qui nisi paret, Imperat.*

P. 16. v. 15. τῶν Ἀφροδ. ἐρώτων] Malebat *Hemsterh.* legi ἐρῶντες. Ratio est, quia in edd. excusum est τῆς Ἀφροδίτης; sed meliorem lectionem restituimus e Cod. Flor.

P. 16. v. 15-16. ἐφιλονείκουν — ἐρῶν] Tantum non ad verbum haec descripsit *Aristaen.* lib. I. ep. 16. ult. ABRESCH.

P. 17. v. 3-4. χρόνων καλῶν] Nulla vitii suspicio tetigit interpretem. [*Cocchium*] poterat tamen admonere impedita structura. Nihil succurrit opportunius, quam ut una tantum litera commutata scribatur: ἀπολ. ἀλλήλ. ὧν ἐπεθύμ. χρόνον, καλῶν, *postquam ex sese invicem ceperant fructum eorum, quae iam dudum expetiverant, bonorum.* Καλῶν, pro τὰ καλὰ, pendet ab ὧν, et χρόνον, intellecto πολὺν, ex *Homero* notum, et *Herodoto*: vel pro χρόνον τινὰ, *aliquamdiu*, in *Act. Apost.* XIX. 22. ubi vide *Raphel.* Ita χρόνῳ *tandem* p 57. v. 14. p. 116. v. 3. HEMST. Opportuna sane emendatio est χρόνον, cui me in textu locum dare debuisse, erunt forte qui putabunt: verum mihi sic ῥῆσις ista nondum persanata esse videbatur; displicebat enim praeterea constructio verbi ἀπολαύειν non modo cum genitivo ἀλλήλων, (quod iam valet *frui se mutuo*, non *ex se invicem*, ut vertit *Hemst.*) sed etiam cum alio genitivo καλῶν; hoc enim esset *frui se mutuo bonis;* quod in Graeco sermone non magis, opinor, tolerari potest quam in Latino. Ferrem facilius, si legeretur saltem ἀπολαύσαντες ἐξ ἀλλήλων, ὧν ἐπεθύμησαν χρόνον, καλῶν, vel potius χρόνον πολὺν, quod longe praefero, atque adeo in versione sequutus sum, Graeca intacta relinquens. Si, quae hactenus narravit *Xenophon*, consideres, non adparet quidem diu se expetivisse Habrocomen et Anthiam; at enim, quod brevi licet tempore vehementer exoptarunt amantes, immo vero omnes universim δειλοὶ βροτοὶ, id eos diu optasse dici non foret ineptum.

P. 17. v. 3. ἑορτὴ — αὐτοῖς] Similis loquendi modus est p. 118. v. 7-8. et apud *Pseudo-Lucian.* Amor. Vol. II. p. 426.

P. 17. v. 4. τὸ εἱμαρμένον] Deest articulus τὸ in edd. quem e Cod. Flor. supplevi. Acute ait *Xenophon*, amantes quidem oblivionem cepisse eorum, quae ex oraculi responso iis imminebant, sed Fatum eorum non fuisse oblitum. Non me fugit τὸ εἱμαρμένον, pro persona *Fati*, insolens esse; attamen malui sic intelligere cum *Salvinio* et *Cocchio*, quam *Oudendorpium* audire, qui ad *Thom. Mag.* p. 348. pro ἐπελέληστο corrigi vult ἐκτετέλεστο. *Iourdanus*, memor scilicet eorum, quae in sua praefatione dixerat, sic hunc locum vertit: *mais le destin, appuyé sur son livre redoutable, ne perdoit point de vue la page terrible, où cet arrêt étoit écrit de sa propre main.* Vah! capitulum lepidissimum! In quinque Auctoris nostri verbis cuncta haec inesse tu solus deprehendisti!

P. 17. v. 5. ὅτῳ ἐδόκει ταῦτα θεῷ ἠμέλει] Pro θεὸς ἠμέλει, quae sunt Atticae venustatis. HEMSTERH. Eleganter porro et cum gravitate repetitur particula ἀλλά; quam vero eiectam vult haud aequus harum rerum arbiter *Tresling*. Adv. crit. p. 51.

P. 17. v. 10. μεγάλη] Una navis erat, non plures. Vitiosum in edd. μεγάλαι emendavimus praeeunte *Hemsterh.*

P. 17. v. 11. ἀναγωγὴν] Mendosum in edd. ἀγωγὴν, et mox v. 13. ἀναγῆς corrigi iussit idem vir doctus, addens p. 18. v. 1. recte legi ἀναγωγῆς. „Ἀγωγή, inquit, Graecis inauditum hoc sensu: ἀνάγεσθαι et ἐπανάγεσθαι de „navibus, quum portu solventes in altum provehuntur, usus apud *Xenophon*„*tem* [nostrum] sunt frequentissimi.

P. 17. v. 11. ἐνεβάλλοντο] Λύχνον ἐν μεσημβρίᾳ ἅπτει *Abreschius*. Recitat enim loca *Luciani* Ver. Hist. lib. I. p. 710. lib. II. p. 745. et addit, hinc esse ἐμβολή, *onus navis*, ἐκβάλλεσθαι vero in Herodoto lib. VI. c. 101. contrarium notare: postremo lectorem ablegat ad *Salmas.* in *Vopisci* Aurelian. c. 45.

P. 17. v. 12. πολὺς δὲ] In edd. desideratur δὲ, quod habet Cod. Flor.

P. 17. v. 13-14. θυσίαι — καὶ εὐχαὶ] Pro more scilicet. V. *Meurs.* ad *Lycophr.* v. 1473. et *Interpretes* ad *Petronii* c. 99. extr. ABR. Mox Cl. *Weigel* admonuit in Cod. Flor. legi τοῦ δήμου, sed articulus in edd. est omissus.

P. 17. v. 15. ἐπ' Αἴγυπτον] Sic esse scriptum in Cod. Flor. admonuit Cl. *Weigel.* at in edd. est εἰς Αἴγυπτον.

P. 18. v. 2. μελλούσης — ἐπανάξεσθαι] Ante haec quaedam deficere manifestum est. [Sententiam in versione utcumque resarcivimus.] In postrema voce [ἐπανάξασθαι in edd.] litera mutanda, ἐπανάξεσθαι; alioqui scripsisset, opinor, ἐπαναχθῆναι, ut καταχθῆναι p. 21. v. 4. et ἐπανήχθη p. 63. v. 8. συναχθεὶς p. 101. v. 12. p. 104. v. 8. *Demosth.* in Polycl. p. 1090. D. οὐκ ἤμελλεν αὐτῷ ἀνάξεσθαι. HEMSTERH.

P. 18. v. 3. τὸ Ἐφεσίων — παρῆν] Si conferas p. 22. v. 7. p. 113. v. 3. p. 114. v. 9. excidisse vix dubitabis πλῆθος. HEMSTERH. Quod si ellipsin velis esse huius vocabuli, scribendum foret Ἐφέσιον; sed genuinam esse arbitror *Hemsterhusii* emendationem: igitur eam in textum recepi, ita tamen ut uncis includerem.

P. 18. v. 4. τῶν .... μετὰ] Supplere licet hiantem orationem istum in modum: πολλαὶ δὲ καὶ τῶν ἱερειῶν, vel ἱερῶν παρθένων. HEMSTERH. Ad marginem exempli sui *Cocchius* adscripserat, in Cod. Flor. *spatium* hic *relictum esse pro uno verbo, forte* παρθένων. Quare mihi quoque vacuum relinquendum esse spatium iudicabam, versionem autem coniecturae *Hemsterhusii* adcommodavi. Aliter visum Vindobonensi editori, qui, non admonito, ut solet, lectore, vocabulum παρθένων in orationem intulit.

P. 18. v. 6. τοῦ παιδὸς, τῆς ἀποδημίας] Coniunxit haec *Salvinius*, distinxit *Cocchius*, quem sequutus sum.

P. 18. v. 6. εἰς γῆν] Notent tirones εἰς pro ἐν, et, si opus est, consulant *Reitz.* ad *Lucian.* Vol. II. p. 568. 607. Vol. III. p. 856. nec non indices *Reiskii* ad *Orator. Graec.* et *Zeunii* ad *Xenoph.* aliorumque ad alios auctores.

P. 18. v. 7. καὶ ἡ Εὐίππη] Addidi articulum, qui commode abesse non potest. Conf. adn. p. 149. ad p. 10. v. 9.

P. 18. v. 9. ἤδη μὲν —] Comparasse haud poenitebit cum loco simili apud *Achill. Tat.* lib. II. p. 133. ABRESCH.

P. 18. v. 14. δάκρυα δὴ] Haec est lectio Cod. Flor. In edd. excusum est δάκρυα δέ.

P. 18. v. 15. ἐκάλει, μέγα εἰς ὑπόμν.] Hoc pacto si distinguas, erit: *magnum aliquod et egregium ad conservandam recordationem adiumentum.* Neque tamen diffiteor commode iungi posse ἐκάλει μέγα, *vocabat clamore magno*, ut μέγα ἀνεστέναξεν p. 20. v. 3-4. et μέγα ἀνωλόλυξε v. 9-10. HEMST. Priorem distinguendi rationem, quam unice veram putamus, sequuti sumus.

P. 19. v. 5. ἄλλο συμβαίῃ] Rarius in hac ominata loquendi formula solent ἄλλο: plerumque ἕτερον vel ἑτεροῖόν τι. Latinis non dissimili virtute *alter, alterum augurium, altera avis.* Vide *Fest.* Arcesilaus ap. *Diog. Laërt.* lib. IV. s. 44. εἴ τι γένοιτο ἀλλοῖον, *si vita fungar.* Mox p. 20, v. 6. non discrepat ἂν δ᾽ ἄρα τι εἴη πεπρωμένον, ibi praecessit item ut hic μάλιστα μὲν, etc. HEMSTERH. Eodem modo ὡς ἄλλως *Ioseph.* A. I. lib. VI. c. 11. s. 7. pro ὡς ἑτέρως, ut loquitur lib. VII. c. 7. s. 2. et ἄλλῃ συμφορᾷ in *Aristoph.* Ran. 1195. ABRESCH.

P. 19. v. 6. ὁδὸν] Deesse per ellipsin praepositionem κατὰ verius esse puto quam εἰς: haec vero supprimi non solet si post accusandi casum personae sequatur in eodem casu aliud quodvis nomen substantivum, excepto ὁδός. Sic e. c. apud *Arrian.* Ind. c. XX. s. 8. Νέαρχόν γε οὔποτε ἂν Ἀλέξανδρος προήκατο ἐς κίνδυνον καταφανέα, et apud *Demosth.* Philipp. IV. p. 138. Ἕλληνας ἅπαντας εἰς δουλείαν προέσθαι, ut alia plurima omittam aliorum scriptorum loca. Idem in *praemittendi* significatione obtinet, e. c. apud *Homer* Odyss. XVI. 328.

P. 19. v. 7. ἐξιόντα] Servavi lectionem edd. nam in Cod. Florent. perperam scriptum est ἐξιών.

P. 19. v. 7. ἀπῄεσαν] Male in edd. ἀπήεσαν sine iota subscripto. Ferri quidem potuisset ἄπησαν, sed mihi nullum dubium fuit, quin *Xenophon* scripserit, quod reposui, ἀπῄεσαν, quamvis nihil adnotatum reperissem in margine exemplaris *Cocchii.* Usitatius in compositis ab εἶμι est plusquamperfectum medii non modo pro aoristo, sed etiam pro imperfecto verbi activi: quippe non adsentior iis, qui ἀπῄεσαν in *Act. Apost.* XVII. 10. volunt esse aor. 1. act. et quidem Attice, ut aiunt, pro ἄπησαν. Vide *Simon.* Lexic. in Nov. Test. Sic *Noster* p. 95. v. 9. ἀπῄεσαν, p. 3. v. 15. παρῄεσαν, p. 113. v. 2-3. περιῄεσαν, p. 21. v. 9. συνῄεσαν, p. 47. v. 5. et p. 118. v. 2. ᾔεσαν; alibi vero ᾔει, ἀπῄει,

εἰσήει, ἐξήει, περιήει. His iam diu scriptis edoctus sum a Cl. *Weigel* etiam in Cod. Flor. legi ἀπήεσαν, quamquam sine iota subscripto.

P. 19. v. 10. πολλὰ ἀνανοοῦντες] *Multa animo versantes et repetentes.* Deest in *H.Steph.* Thes. ALBERTI. Dubiae auctoritatis vox est ἀνανοεῖν, nec aut aliunde aut e Lexicis mihi nota. Non tamen id propter ausim proscribere, quod et alibi, variandae orationis ergo, a minus usitatis haud abstinet: e. c. p. 87. v. 15. διαχώριος pro ἐπιχώριος, quo alibi saepius fuerat usus. Posset alioqui scriptum ab Auctore videri ἀνανεοῦντες, *in memoriam sibi revocantes*, qua licet notione vox potius media poni soleat, id tamen non impedit, quo minus et activum eamdem admittat; apud *Xenophontem* in primis, cui et alia haud pauca sub utraque forma promiscui sunt usus. Adde quod eodem ferme sensu, si originem spectes, potestatis eiusdem ἀνακαινίσαι exstat in *Basilio* To. II. p. 185. . . Hoc minus arriserit, legi posset ἀναπολοῦντες. . . vel tandem ἐννοοῦντες, quae vox singulis fere paginis obvia: p. 83. v. 6. p. 84. v. 14. ABRESCH. Adde p. 8. v. 11. p. 16. v. 4. p. 37. v. 7. p. 44. v. 6. et 9. p. 46. v. 8. p. 58. v. 15. p. 67. v. 11-12. p. 90. v. 7. Ab Auctore nostro profectum esse ἀνανοοῦντες, quod perspicue legitur in Cod. Flor. ex eo verisimile videri posset, quod verbis compositis ab ἀνὰ valde delectatur; tamen magis eo inclino, ut ἐννοοῦντες verum esse credam cum *I. Elsnero* Sched. crit. c. IV. p. 25.

P. 19. v. 13 - 14. διανύσαντες — κατήντησαν] Prorsus ut *Actor.* c. XXI. s. 7. et *Apollodor.* lib. I. c. 9. s. 21. *Palaeph.* Incred. c. XV. s. 2. Alia in re *Themist.* Orat. XXII. p. 272. D. et *Ioseph.* A. I. lib. III. c. 10. s. 6. ABRESCH. Cassa haec sunt, inquiet aliquis: fateor, sed adscripsi tamen, nec deinceps in similibus adscribere iusto saepius negligam, ne nimis multa ex adnotationibus docti ac diligentis huius philolologi immerito me omisisse criminentur ii, qui non prorsus inutilia haec aliaque similia esse putant.

P. 19. v. 14. ἱερὰν νῆσον] Vide sis *Spanh.* ad *Callim.* H. in Delum v. 48. et 49. Mox versu 15. Cod. Flor. perperam exhibet ἐυξόμενοι.

P. 20. v. 2. ἄρα ἡμῖν] Tolerari h. l. potest omissio vocis ἔφασαν, vel alterius similis: de qua omissione egit *Burmann.* ad *Suet.* in Aug. c. 42. p. 314.

P. 20. v. 2. ὑπάρξει συγκαταβιῶναι] Edd. habent ὑπάρξαι, quod praeeunte *Hemsterh.* correxi. Verbum συγκαταβιόω, quod et p. 102. v. 7. recurrit, caret auctoritate in *H. Steph.* Thes. et *Scotti* Append. Habent tamen etiam *Alciphr.* lib. I. ep. 32. et *Plutarch.* ubi vide indicem.

P. 20. v. 3. ἀναστενάξας] Ita mihi esse edendum invito etiam Codice, pridem constitueram: praeterea videbam mecum facere *Salvinii* et *Cocchii* versiones, in quibus duo participia, ἀναστενάξας et γενόμενος, reddita sunt. Verum et ipse Cod. Flor. adstipulari putandus est, in quo *Cocchius* in margine exemplaris sui adnotavit scriptum esse ἀναστενάξαι, Cl. *Weigel* autem plane ibi legit ἀναστενάξας. In edd. duplici errore exhibetur ἀναστέναξεν.

P. 20. v. 6. *καί πως*] Sic exhibet recte Cod. Flor. Male in edd. *καὶ πῶς*, et cum nota interrogationis post *ἀπηλλαγῶμεν*, quae in Cod. Flor. non comparet. Prave impositus accentus, pravam peperit interpunctionem: quae Italicum et Latinum interpretem in fraudem induxerunt. Vidit vero errorem *Hemsterh.* et admonuit.

P. 10. v. 7. *ὀμόσωμεν ἑαυτοῖς*] Id est *ἀλλήλοις*, ut p. 115. v. 11. *ἑαυτοὺς ἀπειλήφαμεν*, [et p. 9. v. 5. *τὰς ὄψεις τὰς ἑαυτῶν*] Improbant hunc verbi usum veteres apud *Eustathium* Grammatici, ipsomet calculum addente Episcopo ad Odyss. E. p. 240. ult. Contra tendit *Suidas*, Atticis eum vindicans: cui facile adsentior, quod apud probatissimos quoque ita inveniam. *Sophocl.* Antig. 149. *Thucyd.* lib. IV. c. 25. *Demosth.* sub princ. orat in Pantaenet. *Themist.* Orat. IX. p. 121. A. Contra *ἀλλήλους* pro *ἑαυτοὺς* posuit *Thucyd.* lib. III. c. 81. et ea mente *Suidas* [laudans *Eiusdem* locum] lib. II. c. 70. observante id ad Schol. loci prioris [immo vero ad hunc posteriorem locum] Cl. *Duckero.* [immo vero *Hudsono.*] ABRESCH. Conf *Reitz.* ad *Lucian.* Vol. II. p. 98. *Perizon.* ad *Aeliani* V. H. lib. I. c. 21. et *Io. Alberti* Observ. Philolog. p. 389.

P. 20. v. 8. *οὐκ ἂν*] Propter illud *συνοικήσαιμι* mutatumque tempus, *ἂν* abesse non potest. HEMSTERH. Igitur, quoniam in edd. non legitur, inseri nunc oportuit. *Συνοικεῖν* non raro usurpant Graeci de contubernio viri et feminae, qui sine legitimo matrimonio simul habitant. Interdum etiam simpliciter valet *coire.* Ad utramque significationem spectant loci a *Mureto* Var. Lect. lib. VI. c. 7. laudati, quibus adde *Herodot.* lib. I. c. 110. Utro modo in hoc *Nostri* loco intelligere velis, perinde est. *Salvinius* transtulit *non mi accaserò*: melius, opinor, *Cocchius* vertit *numquam mihi fore cum alia consuetudinem.*

P. 20. v. 11. *ἔτι κατ᾽ ἐμοῦ σκέψῃ*] Macula vacare non facile mihi persuadeo. HEMSTERH. Quia praecessit *περὶ ἀνδρὸς*, noluit, opinor, praepositionem repetere, sed *κατὰ* pro *περὶ* adhibuit, quod exemplis non caret. V. *Zeun.* ad *Viger.* de Idiot. p. 611. et indic. *Reiskii* in *Demosth.*

P. 20. v. 12. *τὴν ἀρχὴν*] Graecismum istum, quem iure nominant *scopulum interpretum*, nemo melius certiusque exposuit *Lennepio* ad *Phalar.* Epist. XVI. p. 82. 83. et LXXXVIII. p. 251. 252. Nempe ostendit evidentissime vir insigniter Graece doctus, *τὴν ἀρχὴν*, vel *ἀρχὴν*, quando cum particula negativa, seu in oratione negante aut privante occurrit, significare *omnino, plane, prorsus*; contra ea, in oratione adfirmante, aut huic simili, verti debere *initio*, *principio*, *olim.* Iam igitur nemini dubium esse poterit, quin apud *Ioann.* in loco illo *πολυθρυλλήτῳ* c. VIII. v. 25. *τὴν ἀρχὴν* reddi debeat *initio*, sive *principio.* Concordes quidem esse deprehendi omnes, quos inspexi, recentiores enarratores, eatenus, ut vulgatam versionem *principium, qui et loquor vobis*, reiiciant; at in eo dissentiunt, quod alii volunt converti *omnino*, alii *initio.* Remanent nihilo minus, secundum omnes, quas adhuc

vidi, loci huius interpretationes, tenebrae quaedam, quas discutere, ni fallor, liceret, locum interrogative capiendo: videlicet ut τὴν ἀρχὴν ὅ τι καὶ λαλῶ ὑμῖν vertatur *principio* (i. e. *ante omnia*) *quid tandem* (*de me* scilicet) *dicam vobis?* Concinnius tum adparebit adiici quod sequitur: πολλὰ ἔχω περὶ ὑμῶν λαλεῖν καὶ κρίνειν. Restat ut particulae καὶ vim in ὅ τι καὶ, quando significat *tandem*, *denique*, paucis adhuc exemplis firmatam, hac occasione data, pluribus stabiliamus: namque optimos quosque interpretes nullam huiusce significationis rationem habuisse deprehendi. Tamen non infrequentem esse formulam ὅ τι καὶ, sequentia docebunt exempla, quae tametsi plurima sunt, haud tamen sunt omnia, quae habeo in adversariis meis adnotata. In solo *Luciano* invenias Vol.I. p.2. 262. 340. 784. 799. Vol.II. p.656. 660. 662. 706. 759. 803. Vol. III. p. 80. 88. 162. 289. 376. 381. 428. 502. et 509. bis: tum vero in *Aeschylo* Prom. 1072. *Sophocle* Trach. 1026. *Eurip.* Orest. 439. *Aristoph.* Lysistr. 443. Concion. 1014. *Herodoto* lib. II. c. 114. p. 155. *Platone* Vol. II. p. 6. III. 7. et 21. V. 10. *Xenoph.* Cyrop. lib. III. c. 1. s. 6. (ubi καὶ pro ἂν poni somniavit *Zeunius*) porro in *Demosth.* p. 102. 1443. *Appiano* Vol.I. p. 117. III. 22. *Plutarcho* Vol. IX. p. 93. *Procopio* Epist. XV. *Alciphrone* lib. I. ep. 21. p. 28. (ubi male admonuit *Bergl.* καὶ abundare) in *Heliodoro* lib.II. p. 112. 114. 141. V. 265. X. 508. denique, ut alios omittam, in *Charitone* p. 121. et 166. ubi vide *D'Orvill.* in Animadv. p. 591.

P. 20. v. 12. ὡς] Habet hoc loco vim ἀποτελεστικὴν, sive potius conclusivam, pro *itaque, quare:* de qua parce agit *Hoogev.* Doctr. Part. c. LIV. s. 1. §. 23.

P. 20. v. 12-13. μεγ.—Ἄρτεμιν] Prorsus velut in *Act. Apost.* c. XIX. v. 27. 28. HEMSTERH.

P. 20. v. 13. ταύτ.—θάλατταν] Ad simile iusiurandum in *Charit.* lib. III. c. 2. p. 58. *D'Orvill.* locum *Nostri* adferens in Animadv. p. 347. ait, videri sibi loca haecce imitationis indicia prae se ferre. At solitum fuisse navigantibus *per maria* iurare, ad *Achill. Tat.* lib. I. c. 16. p. 452. adnotavit *Boden.*

P. 20. v. 15. ἀποσπασθεῖσα—ἥλιον ὄψομαι] *Abresch.* comparat *Lucian.* in Charid. Vol. III. p. 629. *Eurip.* Alc. 287. *Ioseph.* A.I. lib. VI. c. 11. s. 5. (rectius 4.) et lib. XV. c. 3. s. 6. ipsumque *Nostrum* p. 90. v. 10. ubi tamen, praeter verbum ἀποσπᾶν, nullam aliam reperies locorum adfinitatem. Deinde multa adnectit idem studiosissimus philologus de verbo ἀποσπάω, quae certe ad locupletandum *Thesaurum Stephani* valerent, sed quibus hoc loco transcribendis vacare, ut libere dicam, videbatur mihi esse tempus et chartam perdere.

P. 21. v. 3. Κῶ] In gratiam minus Graece doctorum, inter quos reperiuntur etiam qui libellos criticos conscribillare audent, (vide *Tresling.* Adv crit. p. 53.) admoneo, recte, et vero Attice, scribi Κῶ in accusandi casu, neque adeo, imperitorum librariorum more, mutandum hic esse in Κῶν. Attica illa forma (quam leviter adtigit *Thom. Mag.* in ταῶς p. 861.) occurrit e. c. apud *Xenoph.* de Exp. Cyri lib. V. c. 1. *Arrian.* de Exp. Alex. lib. II. c. 5.

s. 8. lib. III. c. 3. s. 8. *Polyb.* in Exc. de Virt. ex lib. XVI. Vol. III. p. 58. *Appian.* de B. Mithr. c. XXIII. Vol. I. p. 674. *Strab.* lib. II. p. 186. B. lib. X. p. 748. E *Agathem.* lib. I. c. 4. p. 189. *Aristid.* Vol. I. p. 77. Vol. II. p. 423. *Ioseph.* A. I. lib. XIV. c. 7. s. 2. ter; *Apollod.* lib. I. c. 6. s. 2. lib. II. c. 7. s. 1. aliosque. Etiam apud *Thucyd.* lib. VIII. c. 108. p. 573. pro Κῶν ἐτείχιζε in optimae notae Cod. Clar. exaratum est τὴν Κῶ ἐτείχιζε; et in *Demosth.* de Pace p. 63. et pro Rhod. libert. p. 198. in quinque Codd. recte scriptum est Κῶ. Similiter in *Act. Apost.* XXI. 1. longe maior eaque praestantior pars Codd. exhibet εἰς τὴν Κῶ, quamobrem etiam *Griesb.* id in textum recepit; et denique apud *Diod. Sic.* lib. XVII. c. 27. p. 180. itemque lib. XX. c. 27. p. 425. Cod. Reg. Paris. habet Κῶ, quod sane recipere potius debuisset *Wessel.* quam vulgatum Κῶν tueri; nam lib. V. c. 81. p. 398. et lib. XIII. c. 69. p. 596. in omnibus collatis Mss. Attica forma servata fuit. Postremo addam nomen *Stingo,* quo nunc haec insula vocatur, factum esse e Graeco εἰς τὴν Κῶ. His iam scriptis reperi de promiscuo usu accusativi Κῶ et Κῶν egisse quoque *Wetsten.* in sua N. T. edit. Vol. II. p. 600. seqq.

P. 21. v. 5. ὑδρεύσασθαι] Adcumulat iterum *Abresch.* locos *Luciani* Ver. Hist. Vol. II. p. 92. et 137. *Herodoti* lib. VII. c. 193. et *Apollodori* lib. I. c. 1. s. 26. scilicet, ut verbum notissimum paullo notius fiat.

P. 21. v. 8. ἔχων μετὰ χεῖρα] Attica est loquutio. Vide *Aeschin.* in Timocr. p. 16. ed. Ald. [immo vero in Timarch. p. 99. ed. *Reiskii*] *Thucyd.* lib. I. c. 138. *Apollodor.* lib. II. c. 4. s. 6. *Alciphr.* lib. III. ep. 40. *Themist.* Orat. XIX. p. 226. C. *Lucian.* Demosth. Encom. extr. *Ioseph.* in Vita sua s. 44. ubi et legas κατὰ χεῖρας δέξασθαι, A. I. lib. VIII. c. 12. s. 4. lib. VI. c. 12. s. 1. . . Iones iuxta cum poëtis tertium adiungunt casum. *Lucian.* de Astrol. p. 988. μετὰ χερσὶν ἔχων τὴν λύρην: neque tamen id perpetuum; nam *Herodoto* lib. VII. c. 16. itidem placuit μετὰ χεῖρας ἔχειν. Eumdem usum praestat διὰ χειρός. *Aelian.* de Anim. lib. VII. c. 37. τὸ δρέπανον διὰ χειρὸς εἶχε. An item ἐπὶ χεῖρας, ut non affirmem, ita negare plane non ausim, quod apud *Polyaen.* lib. III. c. 7. s. 1. ediderunt viri docti δαρεικοὺς χρυσοὺς ἐπὶ χεῖρας ἔχων ἔφευγε; libris tamen Mss. praeferentibus μετὰ χεῖρας. Ἀνὰ χεῖρας φέρειν dixit *Phurnut.* de N. D. c. XVI. ABRESCH. Apud *Alexandr. Bibl. Interpr.* saepe legitur ἐπὶ χεῖρας. Ceterum in cunctis locis ab *Abreschio* indicatis, quibus facile plura, e. g. ex *Arriano* de Exp. Alex. et *Herodiano*, possent adiungi, est μετὰ χεῖρας, ut adeo ap. *Nostrum* sic quoque non nemo existimare possit esse reponendum pro μετὰ χεῖρα; sed, praeterquam quod singularis numerus rei, de qua agitur, bene est adcommodatus, non video cur μετὰ χεῖρα non aeque recte scribi possit atque ἀπὸ χειρὸς, διὰ χειρὸς, ἐν χειρὶ, ἐκ χειρὸς, ἐπὶ χειρὶ, vel ἐπὶ χεῖρα, quae omnia, ut alios taceam, saepius leguntur apud modo laudatos *Alexandrinos Interpret.* De ἀνὰ χεῖρα, ὑπὸ χεῖρα, et κατὰ χεῖρα vide Thes. *Stephani.*

P. 21. v. 10. σιωπῶν] Retinui lectionem edd. quam tacitae emendationi *Salvinii* deberi suspicor; nam in Cod. Flor. mendose exstat λυπῶν.

P. 21. v. 11. ἐκ τῶν θεῶν] Habuimus p. 12. v. 11. ἡ ἐκ τοῦ θεοῦ βοήθεια, et p. 100. v. 5. occurret τὴν ἐκ θεῶν καλουμένην νόσον. In hisce loquendi modis abundare interdum videri possit ἐκ, quod vult *Reitz.* ad *Lucian.* Vol. II. p. 884. (estque huic *Nostri* loco fere similis in *Heliod.* lib. IV. c. 9. p. 242. τὴν ἐκ θεῶν οἰκονομίαν, et alter in *Aeschine Socrat.* Dial. I. s. ult. ἐπιπνοίᾳ ἐκ τῶν θεῶν,) vel, quod malo, ponitur pro ἀπὸ, aut denique servit paraphrasi, potestque reddi per solum nomen adiectivum, quemadmodum apud *Polyb.* lib. X. c. 5. habetur μετά τινος θείας ἐπιπνοίας. Sic e. c. apud *Theophr.* Charact. c. XI. s. 3. τὸ μὲν ἐκ τῆς πόλεως ἐφόδιον est pro πολιτικόν; apud *Eurip.* Ion. 671. ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, et apud *Plutarch.* in Theseo Vol. I. p. 55. ἐξ Ἀθηνῶν est pro Ἀθηναῖος. In hoc quoque Auctoris nostri loco nihil differt ἐπιδημίαν ἐκ τῶν θεῶν a θείαν ἐπιδημίαν. Abundare iudicabis fortasse ἐκ apud *Xenoph.* de Venat. c. 3. s. 4. εἰσὶ δὲ καὶ τῆς ἰχνεύσεως πολλοὶ τρόποι ἐκ τῶν αὐτῶν κυνῶν.

P. 21. v. 12. προσηύχοντο] Προσεποιοῦντο [quod exhibent edd.] sensum hic nullum, certe minus congruentem habet. Omnino refinge, consuetum loquendi morem scriptoris nostri secutus, προσηύχοντο, velut p. 2. v. 5. p. 5. v. 3. HEMSTERH. Ante *Hemsterh.* admonuerat *Albertius* conferenda esse *Acta Apost.* XIV. 11. et notandum προσποιεῖσθαι pro *sibi propitium reddere.* Postea *Iac. Elsner.* Sched. Crit. c. IV. p. 26. legi volebat προσεπιπνοῦντο. Non male; nisi quod verbum esse poëtis modo usitatum videtur. At *Steph. Bernard.* Animadv. in Scriptor. Graec. in Act. Societ. Rheno-Traiect. Vol. I. p. 211. retinendum esse iudicabat προσεποιοῦντο, atque, ut probaret προσποιεῖν τινὰ significare *sibi aliquem conciliare*, *propitium reddere*, laudavit *Ctesiam* in Persic. p. 671. (ad calcem *Herodoti Wessel.* p. 820.) Mihi sine haesitatione recipienda visa est *Hemsterhusii* emendatio, quae praeterea verbis mox sequentibus, ἐπεύχονται δὲ αὐτοῖς δημοσίᾳ, fulcitur.

P. 21. v. 13. ἐπεύχονται δὲ αὐτοῖς] Erunt fortasse, qui insolentia structurae moti, [nam in edd. est ἐπεύχ. δὲ αὐτοὺς] scriptum malint: εὐωχοῦσι δὲ αὐτοὺς, ut apud *Parthen.* Erotic. c. XIII. ἑορτῆς — τελουμένης, ἐν ᾗ δημοσίᾳ πάντες εὐωχοῦνται. Alios fore praevideo, qui αὐτοῖς refingendum putabunt, prout in *Aristaen.* lib. II. ep. 2. pro ἐπηυξάμην θεοὺς, Cl. de *Pauw* substituendum videtur θεοῖς. Mihi tamen id haud dum est liquidum, ut qui didici, cum pluribus in verbis eandem observari structurae diversitatem, tum in eiusdem et cognatae significationis προσεύχεσθαι atque προσκυνεῖν. . . ABRESCH. Postea idem vir doctus in Lect. Aristaen. p. 199. haec adnotavit huc facientia: „Ad structuram quod attinet τοῦ ἐπεύχεσθαι cum casu quarto hic pariter at„que apud *Xenoph. Ephes.* l. d. non magis ei controversiam movendam pu„tem, quam τῷ προσεύχεσθαι, cui eundem casum dedit *Aristoph.* Plut. 959. „nec inobservatum reliquit *Suidas.* Conf. *Lucian.* Hermot. c. 5. Huc adde, „quod ἐπεύχεσθαι per omnes structuras, dativi tantum excepta, sequitur ver„bum ἐπομόσαι, ut simplex εὔχεσθαι simplex ὀμόσαι. Praeterea adgregata „sic quaedam ei haeserit significatio, et ἐπεύχεσθαι θεὸν fuerit, *preces adle-*

„*gare ad Deum*, alterum εὔχεσθαι θεῷ ἐπί τινι πράγματι, *precibus exposcere* „quidpiam." At me ista cuncta non impediunt, quin censeam, et apud *Aristaenetum* corrigendum esse θεοῖς, et apud *Nostrum* αὐτοῖς, idque etiam in textum, invito licet Cod. Flor. esse inferendum, quod feci. Confudit non semel, vel ambigue saltem exaravit, librarius Codicis illius terminationes οις et ους, de quibus conf. indicem; quo magis probabile fit, id etiam hoc in loco ei usuvenisse. In προσεύχομαι praepositio quartum casum personae facilius admittit, quod secus est in ἐπεύχομαι. Verbum istud, quando denotat *precari*, vel *imprecari*, siquidem casum habet aliquem coniunctum, (nam non raro sine casu, velut προσεύχομαι, adhibetur) tertium personae unice admittere mihi persuadeo. Ita certe reperio apud *Homerum*, *Pindarum*, (ubi Pyth. III. 137, est eadem vi, qua apud *Nostrum* h. l.) *Sophoclem*, *Aristophanem*, *Theophrastum*, *Aeschinem* rhetorem, *Plutarchum*, etc. atque sic quoque apud reliquos, quotquot supersunt, veteres Graecos scriptores inventum iri confidenter adseverare ausim. In *Luciano* et *Plutarcho* legitur cum dativo personae et accusativo rei. Ubi vero solum regit accusandi casum, tum is semper rem, vel formulam precandi designabit, non personam, cui bene vel male precamur. Denique, ut hoc addam, quoniam ἐπεύχομαι sine adiuncto casu notat etiam *iacto me*, *glorior*; cum quarto casu constructum verti potest *glorior de aliquo*, vel *de aliqua re*, velut apud *Eurip.* Iphig. in Taur. 508. et Rhes. 693. An etiam eadem potestate casui tertio iungi queat, valde ambigo. Est unicus locus in *Homero* Iliad. XI. 431. Σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσι, ubi implicatior est oratio, quia ἐπεύξεαι refertur simul ad duos dativos, et ad verba Τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας; verum non *regit* tamen, ut loquuntur Grammatici, nisi haec ipsa verba: in δοιοῖσιν Ἱππασίδῃσι autem, praeter ellipsin praepositionis ἐπί, commode subaudiri potest κταμένοις, vel simile verbum. Quare si Latine per ablativum, quem dicimus, absolutum convertas, sic optime procedet oratio: *hodie binis Hippasidis occisis, vel gloriabere te tales viros interfecisse, eosque armis spoliasse, vel, mea hasta percussus, animam perdes.* Alterum locum Iliad. XIV. 478. Τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο nemo, opinor, in hanc rem laudabit, nisi qui, vulgata versione deceptus, existimabit τῷ hoc loco significare *super hunc*, quum sit *ideo, ob id, idcirco.*

P. 21. V. 15. ἐξιστόρησαν] Sic exstat in Cod. Flor. at in edd. legitur διϊστόρησαν: quod vero emendari oportere satis imperite docuit *Tresling*. Adv. crit. spec. p. 54. his verbis: *Legendum esse* διϊστόρησαν, *vix est, ut moneam:* immo vero perridiculum, ne dicam turpe, fuit admonuisse. Ceterum, si legitimum esset διϊστορέω, tametsi lexicis nondum insertum, firmari posset auctoritate *Paulli Silent.* ep. LXXIV. in Anal. *Brunckii* Vol. III. p. 96. ubi tamen significat *trado*, *perhibeo*, *memoriae prodo*. Simplex verbum ἱστορέω non raro reperitur adhibitum ea significatione, qua compositum ἐξιστορέω hoc loco usurpatur; sed huius, hac fere potestate, unicum exemplum invenio apud

Ioseph. A. I. lib. III. c. 14. s. 2. *Oculis urbem lustrare* dixerunt *Lucan.* VII. 795. et *Petron.* Satyr. c. XI.

P. 22. v. 1. πανοπλίαν] Gravem armaturam esse intelligendam docuit *Lamb. Bos.* in Exercit. ad *Paulli* Ep. ad Ephes. VI. 13. Panopliae partes omnes videntur fuisse galea, lorica, clypeus, gladius, hasta, et ocreae, quarum tres solum numerat *Schol.* ad *Eurip.* Phoen. 786. Occurrunt cunctae hae partes, praeter gladium, in numo Syracusano apud Celeb. *Eckhel.* Doctr. Num. Vet. Vol. I. p. 243. De panoplia consulere licet quos laudant *Io. Chr. Wolf.* Cur. Philol. et Crit. in *Paulli* Ep. ad Ephes. VI. 11. et *Simon.* in Man. Graec. N. T. Non fuisse hanc, de qua agitur, ex auro, sed inauratam modo, vel auro ornatam, facile quivis iudicabit. Solent Graeci non raro vocabulo χρυσοῦς sic uti: nec desunt apud Latinos exempla.

P. 22. v. 3. ξεῖνοι] Cod. Flor. post ξεῖνοι addit κλεινοὶ, quod fortasse ex varia lectione in codicis antiquioris margine adscripta librarius textui suo stulte inseruit. In latina mea interpretatione retinui *Cocchii* versus, quod in Graeco scriptore nobilioris ordinis non fecissem; etenim prorsa potius oratione Graecos, sicubi occurrunt, versiculos esse Latine reddendos iam p. 152. in adn. ad p. 12. v. 4. admonui.

P. 22. v. 6. ἐπισιτισάμενοι] Recte interpres [*Cocchius*] *viatico instructi e portu solvunt.* . . Idem in his locis ἐπισιτίσασθαι quod σιτία ἐμβάλλεσθαι. Vide p. 17. v. 11. ABRESCH.

P. 22. v. 9. ἀναμετροῦντες] Verbum compositum pro simplici, velut apud *Theocr.* XXIV. 125. nam ἀναμετρεῖν proprie valet *remetiri.* Delectatur *Noster* verbis ex ἀνὰ compositis. Homericum est, πέλαγος μέγα μετρήσαντες, Odyss. III. 179. quod imitati sunt Latini: quare nobis quoque in versione verbo *metiri* uti licere putavimus.

P. 22. v. 13. ἐφίσταται γυνὴ] Difficulter mihi persuadeo *Xenophontem* diutius lectores suspensos voluisse detinere, utrum vigilanti, an per somnium, mulieris ista species obversata fuerit. Certe neminem inveni adhuc, qui, quo id patescat, statim non adiecerit. Vide ipsum *Xenoph.* p. 102. v. 12. [et p. 41. v. 14.] *Apollodor.* lib. II. c. 4. s. 2. de Perseo; *Longum* lib. II. p. 50. lib. III. p. 94. Nec aliter *Achill. Tat.* [lib. I. c. 3.] lib. IV. c. 1. lib. VII. c. 12. . . *Act. Apost.* XII. 6. et 7. aliique, quos ibi laudant Philologi. Ἐγρηγορότι addit *Lucian.* in Philops. p. 487. et in princ. Cronosol. Hic legeris τῷ δὲ Ἀβροκόμῃ κοιμωμένῳ, sive καθεύδοντι ἐφίσταται, nihil interest, nisi hoc tantum quod prius obliterasse videtur similitudo literarum, quae finiunt vocem praecedentem. ABRESCH. Quod in Graeco desideratur, in versione saltem esse supplendum existimabam verbis uncinis inclusis.

P. 22. v. 13. γυνὴ — φοβερὰ] Comparat *Abresch.* ad h. l. et postea ad p. 23 v. 10. *Lucian.* in Asino p. 123. (Vol. II. p. 589.) et *Herodian.* in Maximino p. 536. (lib. VII. c. 1. s. 27.)

P. 22. v. 14. ἐσθῆτα ἔχουσα] Phrasi ἐσθῆτα ἔχειν alii quoque utuntur. *Aristid.* To. III. p. 693. *Lucian.* in Cynic. p. 973. *Noster* supra p. 14. v. 8. Supplendum in ea ἀμφὶ vel περὶ σῶμα. Plene *Eurip.* Hel. 561. *Herodot.* lib. VII. c. 72. . . ABRESCH.

P. 22. v. 14. καίειν] Edd. habent καίνειν, quod auctoribus *Albertio* et *Hemsterhusio* correxi. Emendatio ista comprobatur etiam ab iis, quae p. 24. v. 13-14. narrantur. Reprehenditur *Cocchius* ab *Albertio*, quod ἐπιστᾶσα coniungens cum τὴν ναῦν, verterit *visa est navi instare*: [pariter iam *Salvinius* reddiderat *stando sopra la nave*] nam, inquit, ἐπιστᾶσα cum accusandi casu est *reprimens, cohibens*; cum dativo autem construere solent quando *instare* notat, ut p. 23. v. 15. p. 41-42. p. 112. v. 15-16. Hactenus ille. Verum non satis adcurate haec sunt tradita; etenim alia etiam significat ἐφίστημι cum dandi et accusandi casu, atque etiam sine casu, constructum. Cum dandi casu et *adparendi* significatione paullo ante v. 12-13. occurrit τῷ δὲ Ἀβροκόμῃ ἐφίσταται; sed nunc ἐπιστᾶσα, si quid video, iungi debet cum τὴν ναῦν, vertique *navim sistens*, subaudito post καίειν rursum τὴν ναῦν; nam si, (quod vult *Albertius*, et *Iac. Elsner.* Sched. crit. c. IV. p. 25.) τὴν ναῦν pertineret ad verbum καίειν, crediderim *Xenophontem* potius scripsisse ἐπιστᾶσα ἐδόκει καίειν τὴν ναῦν; hoc enim modo cavisset, ne lector locum ita intelligeret prout nos eum intelligi oportere existimamus. Sic apud *Aelian.* V. H. lib. II. c. 28. ἐπέστησε στρατιὰν verti debebat *exercitum consistere fecit*, admonente *Verheykio* ad *Anton. Liber.* c. XXXVII. p. 251. Multus est porro *Hemsterh.* in emendando hac occasione *Phlegonte Tralliano*, at, secundum legem, quam nobis in describendis *Hemsterhusii* et *Abreschii* adnotationibus ad Auctorem nostrum tulimus, similia non sunt repetenda.

P. 22 - 23. v. 15. et 1. διανήχεσθαι] Male in Londinensi editione, animadvertente etiam *Albertio*, excusum est διανήχεσθαι, et stulte servatum in Lucensi et Vindobonensi. Admonuit praeterea *Hemsterh.* διανήχεσθαι esse *natando evadere*, velut apud *Athen.* lib. VI. c. 8. p. 262. F. Addere poterat *Lucian.* in Toxari Vol. II. p. 547.

P. 23. v. 1. εὐθὺς] Hoc quoque loco minus bene converteretur *statim.* Conf. adnot. p. 152. ad p. 12. v. 7.

P. 23. v. 2. ἐγίνετο] Malim ἐγένετο, quae saepissime solent permutari.

P. 23. v. 3. πειρατικὶ] Ecce iterum piratae! Non aliter confici posse dicas Graecam fabellam amatoriam. Habet ad manum suos piratas *Longus*, habet *Achilles Tatius*, habent *Heliodorus*, *Chariton*, et insipidus ille fabulator *Eustathius*, sive *Eumathius.* Nimirum adhibuerit piratas princeps istorum *Antonius Diogenes*, a cuius imitatione totum hocce pendet scriptorum genus. Πειραταὶ *Nostro* dicuntur praedones maritimi, qui vetustioribus Graecis λῃσταί. Vide *Valck.* ad *Ammon.* p. 194. Sed tamen etiam voce λῃστὴς utitur, de iisdem piratis loquens, p. 31. v. 2; et p. 32. v. 1. λῃστήριον dixit pro πειρατήριον,

quo utitur *Achill. Tat.* lib. VI. c. 20. p. 564. Adscripserat ad praesentem locum *Abreschius*, excidisse post ἔτυχον μὲν particulam οὖν transitioni fulciendae necessariam, sed postea in Lect. *Aristaen.* p. 142. agnovit haud esse necessarium istud additamentum. Inseruit tamen *audax verba infercire* Vindobonensis editor.

P. 23. v. 4. παρώρμουν] In edd. male excusum est παρόρμουν. Quod edidimus est ex emendatione *Hemst.* tamen προσώρμουν mihi aptius esse videtur.

P. 23. v. 5. τῇ νηὶ] Interpone ἐν τῇ νηὶ [quod feci; nam in edd. deficit ἐν] pariter omissum p. 85. v. 7. ubi praecedentis syllabae [μὲν] similitudo particulam expulit: quamquam non ignorem saepius accidere, ut absit, (forte descriptorum negligentia) ubi videbatur requiri; velut p. 3. v. 13. . . Paria notavit *Sylburg.* in adcurata Praefat. ad Lect. ex *Pausania. Aelian.* Var. Hist. lib. III. c. 12. τῇ Σπάρτῃ καταμεῖναι, ubi *Faber* ἐν τῇ Σπ. κατ. renitente *Kühnio*, qui nimius est, quando hanc praepositionis ellipsin inprimis Atticam dictitat. HEMST. Addit in nupera *Aeliani* editione Lipsiensi *C. G. Kuehnius*, eiusdem cum *Fabro* sententiae fuisse etiam *Schrad.* ad *Musaeum* p. 276. multisque exemplis probasse, hanc τοῦ ἐν ellipsin poëtis tantum usitatam fuisse.

P. 23. v. 6. πολλὰ καὶ τιμία] Ad mancipia haec verba *Salvinius* retulit; *Cocchius* vero, quamvis nullam distinctionem poni curaverit post ἀνδράποδα, vertit *aurum et argentum, et mancipia, multaque magni pretii.* Recte, meo iudicio, si respexeris ad ea, quae p. 17. v. 11-12. de multis ac variis vestibus navi impositis narrantur et ad p. 24. v. 12. τὰ τιμιώτερα τῶν φορτίων. Praeterea nec multa nec magni pretii mancipia in illa nave fuisse adparet, cum ex eo, quod mancipiorum p. 17. v. 11-13. nulla facta fuit mentio, tum etiam e p. 24. v. 13. ἄλλους τε τινὰς τῶν οἰκετῶν ὀλίγους.

P. 23. v. 8. καὶ τὰ χρήματα] Deesse aliquid ante vel post haec verba suspicari posses; habent enim nescio quid hiulci. Quod si non insolitam *Nostro* verborum traiectionem esse dixero, tamen quaeres fortasse num χρήματα *vendi* recte dici possint? Aio equidem, si pro *praeda* sumantur; velut apud *Xenoph.* Hist. Gr. lib. III. c. 5. s. 3. lib. VI. c. 5. s. 37. accipi posse videntur. Quod si hoc non placet, reponerem κτήματα, quoniam haec generatim sunt *res utiles, bona,* quae possidemus. Hac significatione κτήματα occurrunt p. 32. v. 5. p. 55. v. 7-8. p. 110. v. 13. *Cocchius* vertit, *cum reliqua praeda,* quod retinui.

P. 23. v. 9. οὐκ ἀξιομάχων] Hoc loco οὐκ ἀξιόμαχος non est, ni fallor, *indignus quicum dimices*, sed qui *non est par conserendae pugnae, minus idoneus ad pugnam,* atque adeo ad piraticam exercendam; redditur enim ratio, cur eos venumdare decreverint praedones. Nota etiam δὲ pro γὰρ positum.

P. 23. v. 10. ὁ ἔξαρχος] Id est *dux, praefectus.* [*Achilli Tatio* vocatur λῄσταρχος lib. III. c. 12. p. 272. c. 19. p. 294. c. 20. p. 302. et *Iosepho* A. I. lib. XIII. c. 10. s. 5. nec non de B. I. saepius ἀρχιλῃστής.] Sic ἐξάρχειν λῃστρικοῦ *Heliodor.* lib. I. p. 60. et *Ioseph.* B. I. lib. II. c. 12. s. 4. Κορυφαίους καὶ

Y 2

ἐξάρχους iungit *Themist.* Orat. XVI. p. 210. B. et συμποσίων καὶ θιάσων ἔξαρχος [dicitur] Bacchus apud *Aristid.* Vol. I. p. 54. Frequens vocabuli est usus apud recentioris aevi scriptores. Vide *Du Cang.* et *Suicer.* Thes. Eccles. ABR.

P. 23. v. 11. ὡς δὲ] Inserui particulam δὲ, quae deest in edd. legitur vero in Cod. Flor. admonente Cl. *Weigel.*

P. 23. v. 13-15. τελευταῖον — ἐφίστανται δὴ] Signa parentheseos ad mentem *Hemsterh.* adposui, eodemque suasore mutavi δὲ in δή. Haec, inquit, particula inservit orationi, quae interrupta fuerat, redordiendae. *Lucian.* Demosth. Encom. p. 211. B. ἡ Ἀθηνᾶ δὴ, *Minerva inquam;* ut bene interpres. Eumdem usum apud Graecos an δὲ habeat, haud satis memini. Hactenus *Hemsterhusius.*

P. 23. v. 15. ἀλύοντες] Parum interest, attamen in edd. atque etiam in Cod. Flor. legi ἀλύοντες admoneo, propterea quod *Villois.* in Animadv. ad *Longum* p. 64. Attice sic scribi vult. Contra ea *Albertius* ad h. l. adnotavit corrigi oportere ἀλύοντες, laudatque *Hesych.* in ἀλύουσα. Mihi consuetam scribendi rationem sequi visum est, quae infra p. 108. v. 13. in edd. aeque ac in Cod. Flor. exhibetur. In versione usus sum verbis *I. Caes.* de B. Civ. lib. II. c. 14. quibus ἀλύοντες hoc loco bene reddi posse arbitrabar. *Salvinius* vertit *addolorati*, sed *Cocchius* interpretatus est *exanimi et aegre se habentes.* De varia verbi istius potestate consuli possunt *Kühn.* et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. lib. IX. c. 25. et *Krebs.* ad *Plutarch.* de aud. poët. p. 166.

P. 23. v. 15. et 24. v. 1. Κόρυμβον ἐλαυνομένη — — πολλῇ] Nihil durius scribi potuit his ultimis: τριήρης ἦν σὺν ὀξύτητι πολλῇ. [Sensit hoc *Cocchius*, et in versione sua plane omisit.] Verum ita *Xenophontem* dedisse haud crediderim. Duritatem tollet mutata distinctio, quam si collocaveris post Κόρυμβον, sponte fere sua consequetur hoc modo legendum: ἐφίστανται—Κόρυμβον. ἐνελαυνομένη τῇ νηὶ τριήρης ἦν σὺν ὀξύτητι πολλῇ. Sic discrimen obtinebit piraticam inter et vectoriam navem, quod observatur mox p. 24. v. 2. et p. 25. v. 1. ut inter πλοῖον et τριήρη ap. *Demosth.* in Timocr. p. 443. ed. Paris. Aptum foret ἐπελαυνομένη, sed illud praetuli ob propiorem erroris causam: nec, licet ἐνελαύνειν ignoret *H. Steph.* Thes. idonea ideo auctoritate destituitur; habet enim *Pind.* Pyth. VIII. 11. [alium *Pind.* locum et tria *Homeri* reperies in *Dammii* Lexico.] Adde quod periphrasi participii cum verbo εἰμὶ (Chalcidicum schema vocant) utitur crebro. Vide p. 32. v. 2. p. 51. v. 9-10. p. 72. v. 9. p. 76. v. 10-11. p. 78. v. 4-5. Triremes piratarum naves fuisse docet item locus *Apollod.* lib. III. c. 5. s. 3. Conf. *Scheffer.* de Mil. Nav. lib. II. c. 2. ABRESCH. Ingeniosa est *Abreschii* coniectura, verum, si quid video, caret probabilitate, atque ipsa etiam facit, ut ingrato quodam modo interpelletur oratio, et naturalis verborum ordo perturbetur; sic enim procedere deberet: ἡ δὲ τριήρης ἐνελαυνομένη ἦν τῇ νηὶ σ. ὀξ. π. Praeterea ἐνελαύνειν, in locis ubi exstare novimus, est *intrudere*, *infigere*, non *irruere*, *impetum facere*, quae

significatio h. l. requireretur. Deinde, si re vera noster Auctor novam exorsus fuisset periodum, non mihi videtur post ἐνελαυνομένη omissurus fuisse δὲ illud suum, quo tam saepe utitur connectendae orationis gratia: postremo etiam articulus ἡ ante τριήρης, manente ea loci sententia eaque interpunctione, quam proponit *Abreschius*, commode abesse non posset. Quid multa? Equidem *Xenophontem Ephesium*, concinnum et elegantem scriptorem, dura illa verba τριήρης ἦν σὺν ὀξύτητι πολλῇ, (hoc videlicet sensu, *triremis erat magna celeritate praedita*) narrationi suae παρενθετικῶς intrusisse mihi neutiquam persuadere possum; quare magis eo propendet animus, ut τριήρης ἦν glossema esse suspicer ad τῇ νηὶ pertinens, e margine in seriem orationis invectum; nam duo ista vocabula ab ipso Auctore ad navis genus declarandum fuisse adiecta minus est verisimile, quod iam paullo ante triremis piraticae meminerat. Cohaerebunt tum verba ἐφίστανται δὴ αὐτοῖς — ἐλαυνομένῃ τῇ νηὶ σ. ὀξ. π. In versione medium quoddam tenui.

P. 24. v. 4. ἀπώλλυντο] In Cod. Flor. et Lond. edit. male ἀπόλλυντο.

P. 24. v. 4. ἀπεσφάξαντο] Cod. Flor. vitiose ἀπεσφάξοντο. Aoristi 1. medii significationem passivam exemplis quibusdam confirmare sibi visus est *Abreschius*, quae postea in Misc. Obs. nov. Vol. III. p. 34. aliena fere esse agnovit. Rariora certe in aoristo sunt exempla, quemadmodum animadvertit *Küst.* de Verb. med. p. 157. Adtulit quaedam ibid. *Wollius* p. 309. quibus addi potest ἐξιάσηται in *Platon.* Phaedone Vol. I. p. 177. Ad nostrum locum facit quod adnotat *Küster.* p. 76. non omnibus verbis mediis uti licere sensu reciproco, neque adeo e. c. pro *occidere se* Graece dici ἀποσφάξασθαι, sed ἀποσφάξαι ἑαυτόν. Sic est e. g. apud *Xenoph.* Exp. Cyri lib. I. c. 8. s. 29. et *Lucian.* Dial. Mort. XXVII. Vol. I. p. 442. et in Cataplo p. 627.

P. 24. v. 5. περιτρέχουσι] Corrigit *Hemst.* παρατρέχουσι, addens ita quoque p. 32. v. 15. male editum esse περιδίδωσιν. Ut speciosa sit emendatio, mihi tamen aptius videbatur προστρέχουσι, et vix me continui quin orationi insererem. Quam frequenter περὶ et πρὸς commutata sint, fraudem faciente obscuro fereque eodem scripturae compendio, nemini non notum est. Aptissimum foret προσπίπτουσι, nisi quod longius abit a vulgatae lectionis literarum ductibus.

P. 24. v. 8. ὑποχειρίους σοι] Sic Cod. Flor. at in edd. mendose σοῦ, quod demiror non offendisse *Hemsterh.* et *Abresch.* qui nihil ad h. l. admonuerunt, tametsi secundus casus σολοικίζει. Exempla cum dandi casu duo quidem sola protulit *H. Steph.* in Thes. alterum e *Thucyd.* lib. III. c. 86. alterum, quod male tribuit *Antiphonti*, nam est *Lycurgi* c. Leocrat. p. 185. tamen rara non esse docebunt indices in *Xenoph.* Cyrop. de Exp. Cyri, et Mem. Socrat. in *Aeliani* V. H. in *Diod. Sic.* et in *Lysiam*: adde sis *Lycurg.* c. Leocrat. p. 141. 191. et 197. *Ioseph.* A. I. lib. VI. c. 1. s. 2. *Phalar.* Epist. LIX. p. 190. Auctoritates has olim adscripseram, quo substitutum a me in textu σοὶ pro σοῦ, dudum antequam *Cocchii* exemplum nactus essem, stabilirem: delendas vero nunc esse non putabam, quod utilitate quadam carere non videbantur.

P. 24. v. 10. *ὑφ' ἑνὶ — δεσπότῃ*] Idem petunt Chaereas et Polycharmus apud *Charit.* lib. III. c. 7. p. 75.

P. 24. v. 14. *πάντας*] Sic Cod. Flor. In Lond. edit. male *πάντες*.

P. 24. v. 15. *ἠδύνατο*] Restitui Atticam formam cum numero singulari. Sic in Cod. Flor. reperiri me docuit Rev. Abbas *Mich. Ang. Luchi*, nam *Cocchius* in exemplo suo nihil adnotaverat. In Lond. edit. est *ἐδύναντο*, in Luc. et Vindobon. *ἐδύνατο*.

P. 25. v. 2. *τὰς χεῖρ. ἐκτ. καὶ ὀλοφ.*] Beneficio modo laudati Rever. *Luchii* supplere mihi e Cod. Flor. licuit quinque ista verba longe prius quam *Cocchii* exemplum ad me esset perlatum, ubi postea eadem inveni adscripta in margine. Excidisse ea in supp. edd. typothetae Lond. edit. incuria hoc mihi liquebat manifestius, quod et *Salvinium* et *Cocchium* ea in suis interpretationibus reddidisse videbam. Tamen *θαυμάσιος* quidam vir, quem honoris caussa non nomino, qui Codicem illum non diu ante *Luchium* se cum editione Londinensi contulisse adfirmaverat, (eo videlicet fine, uti, quae in editione hoc loco deficere ei indicaveram, adscriptis insuper, ex coniectura, ipsis his nunc suppletis Graecis verbis, mihi e MS. describeret) non est verecundatus distorte atque obscure rescribere, nullum sibi videri in Codice adesse defectus indicium: *non mi sembra che vi sia indizio di mancanza.* Actum fuisset de restitutione *Xenophontis Ephesii*, si in plures eiusmodi adiutores incidissem. Quo magis aequum est Graecarum literarum studiosos mecum maximas habere gratias viris optimis atque humanissimis, in prooemio laudatis, quorum amico auxilio mihi contigit insignes, etiam post *D'Orvillii* indicia, relictas lacunas e Cod. Flor. explere, multasque pravas lectiones emendare.

P. 25. v. 3. *ἀχθήσεσθε*] Ex emendatione *Hemsterh.* pro *ἀχθέσεσθε* in edit. Lond. Servatus est error in Lucensi, et auctus in Vindobonensi, ubi legitur *ἀχθέσεσθαι*. Cod. Flor. exhibet *ἀχθήσεσθαι*.

P. 25. v. 4. *μακάριοι οἱ*] Auctore *Hemsterh.* addidi *οἱ*, quod ob similitudinem praecedentis syllabae librarius Cod. Flor. non insolita negligentia omiserat. Conf. indic. v. *Articulus.*

P. 25. v. 5. *πειραθῆναι*] *Hemsterh.* admonens in Lond. edit. vitiose legi *πειρασθῆναι*, comparat p. 31. v. 8-9. *τῆς δουλείας πειρώμεθα.* Verba *πρὸ τοῦ πειραθῆναι δεσμῶν* in Lucensi editione, typothetae et correctoris incuria, exciderunt, neque adeo restitui facile poterant a bono Vindob. editore, cui, praeter *ἀρχετυπον* illud suum, nihil ad manum erat: tamen, inquies, ab *Salvinii* et *Cocchii* versionibus, in quibus omissa illa Graeca verba fideliter sunt reddita, satis superque admonitus, haud operoso negotio, restituere ea potuisset, si ei libuisset Londin. editionem in Bibliotheca nostra Palatina inspicere: sed nimia scilicet ab huius classis editoribus postulare non debemus.

P. 25. v. 8. *ἐνεγκὼν*] Sic in Cod. Flor. invenit Cl. *Weigel*, atque sic rescribendum esse iusserat *Hemsterh.* pro *ἀνεγκὼν*, quod habent edd.

P. 25. v. 10. ποῖ με καταλείψεις] *D'Orvill.* ad *Chariton.* p. 386. locum hunc proferens emendatum e primo illo *Cocchii* exemplo in margine correcto, quod ab ipso *Cocchio* acceperat, scribit πῆ. Nisi calami aut typothetae error est in *D'Orvillii* Animadversionibus, oportet varietatem lectionis negligentius hoc loco fuisse a *Cocchio* adnotatam in margine secundi exemplaris sui, quo ego usus sum, nam ibi ad ποῖ nihil adscriptum inveni, sed solum καταλείψεις pro καταλείψῃ, quod exhibent Lond. et Luc. In Vindob. novo addito errore, legitur ποῖ μὲν καταλείψῃ. Aptius huic loco, ni fallor, est ποῖ, quamquam ποῖ et πῆ tam saepe a librariis sunt permutata, ut, propriis utriusque particulae significationibus, Codicum saltem MS. auctoritate, non satis discriminatis, utra harum ab ipso Auctore scripta fuerit decernere, non omnibus in locis facile sit. Idem plane sonant πῆ et ποῖ in ore Iotacistae, qui duo ista vocabula coniuncta si proferat, ridicule pipire videbitur. Profecto si ipse a morte revocatus *Xenophon*, vitiosa illa pronuntiatione usus, nobis hunc locum suum recitaret, tamen, hercle, aeque ignoraremus ποῖ an πῆ nobis sit scribendum. Ceterum res mihi tanti non est visa, ut propterea Rev. *Luchius*, meo rogatu, Cod. Flor. inspiciendi molestiam susciperet.

P. 25. v. 13. ἔτι] Hoc loco valet *in posterum, posthac.* Vide *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 259. et *Zeunii* indic. ad *Xenoph.* Cyrop. et de Exp. Cyri. Germanice optime verteretur *ferner.*

P. 25. v. 13. ὄψεσθαι] Ita habet Cod. Flor. sed edd. ἐλέσθαι.

P. 26. v. 1. ἀναλαμβάνειν] Comparat *Abreschius* locos *Luciani* in Cataplo Vol. I. p. 641. et *Iosephi* de Vita sua §. 3.

P. 26. v. 3. ἦγον δὲ] Asteriscus positus est in edd. inter οἰκεῖα et αὐτοὺς, lacunae signum. Si addideris, inquit *Hemst.* ἦγον, vel ἀπῆγον δὲ, integra est sententia; quod neque eruditum interpretem [*Cocchium*] fugit. Veram esse coniecturam demonstravit iterata Cod. Flor. collatio a *Cocchio* instituta.

P. 26. v. 6. ἐπὶ—μέρει] Huc refer quod de Gessio Floro scribit *Ioseph.* de B. I. lib. II. c. 14. s. 2. et A. I. lib. XX. c. 11. s. 1. . . ABRESCH.

P. 26. v. 6. πλοῦ] Cod. Flor. inepte πλόος, similiterque p. 113. v. 9.

P. 26. v. 8. καὶ σφοδρὸν] Restitui e Cod. Flor. particulam καὶ, quae deest in edd.

P. 26. v. 8-9. πρὸς — συνήθεια] Legerem potius ἡ πρὸς τὸ μειρ. συνήθ. ABRESCH. Quo magis adsentiamur faciunt quae alibi de omisso articulo sunt adnotata.

P. 26. v. 9. τῷ πόνῳ] Nec *laborem*, nec *periculum* commode significare potest. Legendum puto τῷ πλῷ; mox enim ἐπεὶ δὲ κατήχθησαν εἰς Τύρον δυνάστ. καρτερῶν. P. 107 v. 11-12. ἐν τῷ μακρῷ πλῷ. *Lucian.* Amor. p. 1007. E. ἐν τῷ μεταξὺ πλῷ. Idemne viderit interpres, [*Cocchius*] an πόνον *navigandi laborem* intellexerit, haud facile definivero. HEMSTERH. Viam praemonstrante Viro Cl. coniecturabam πόρῳ. *Ioseph.* A. I. lib. XIII. c. 12. s. 3.

et de B.I. lib.III. c. 9. s. 2. ABRESCH. Utramlibet coniecturam praeferas, idem, quod ad meliorem sensum adtinet, obtinebis, nisi quod πόρῳ eo se commendat magis, quo minus a πόνῳ recedit: alioqui *navigationem*, an *traiectum* dicas hoc in loco nihil prorsus interest. *Cocchius* vertit *in ipsa navigatione*, ego sic, ut quodammodo utrique viro docto morem gererem.

P. 26. v. 9-11. οὔ τε —— ἀλλὰ καὶ] Nimis ieiune de οὔ τε egit *Hoogev.* in Doctr. Partic. Graec. c. XXXVIII. s. 3. §. 8. Cohaeret οὔ τε, (quod hoc loco similibusque aliis rectius divisim scribi arbitror, quamvis obsequutus non sit typotheta, cum ἀλλὰ καί. Porro de ἀλλὰ καὶ vide eumd. *Hoogev.* c. I. s. 8. et *F. A. Wolf.* ad *Demosth.* Or. in Leptin. p. 226. Geminus est locus apud *Plutarch.* in Theseo Vol. I. p. 54. In edd. punctum post ἐρῶντα positum indicio est, editoribus de nexu inter οὔ τε et ἀλλὰ καὶ nihil suboluisse. In *Xenoph.* Mem. Socr. lib. II. c. 6. s. 19. legitur etiam οὔ τε γὰρ absolute. Ad maiorem orationis evidentiam verba ὥρα γὰρ —— ἐρῶντα, notis parentheseos includi curavi. Infra p. 83. v. 5. rursum occurrit οὔ τε — καί.

P. 26. v. 10. διάκειται] In Cod. Flor. vitiose exaratum est διάκεινται.

P. 26. v. 11-12. χαλεπὸν εἶναι] Auctoritate Cod. Flor. inserui εἶναι, quo carent edd.

P. 26. v. 12. ἐδεδοίκει] Sine controversia sic esse scribendum pro ἐδόκει, quod est in edd. monuit *Hemst.* Eadem verbi forma occurrit p. 34. v. 7.

P. 26. v. 14. θαῤῥεῖν παρεκάλει] Inter Φράσεις, quibus *Noster* delectatur, haec in primis est adnumeranda. Vide p. 43. v. 5. p. 61. v. 10. p. 67. v. 11. p. 70. v. 11-12. p. 84. v. 11. p. 91. v. 1. p. 99-100. p. 106. v. 2-3. p. 107. v. 2. p. 110. v. 14.

P. 26. v. 15. ἐνόμιζεν] Sic legitur in Cod. Flor. at in edd. ἐνόμισεν.

P. 27. v. 1. τὸ δεύτερον δὲ] Praecesserat τὰ μὲν πρῶτα, cui respondere solet ἔπειτα, εἶτα, μετὰ ταῦτα, cum, vel sine particula, aut etiam δὲ solum. P. 23. v. 12-13. habuimus τὰ μὲν πρῶτα — τελευταῖον δέ. Equidem τὸ δεύτερον in eiusmodi consequutione alibi mihi lectum esse non commemini. Vocabulo συλλῃστής, quod sequitur, locupletanda sunt lexica. Legitur etiam apud *Charit.* lib. III. c. 3. p. 64.

P. 27. v. 4. ἄσμενος] Erit fortasse qui h. l. et p. 64. v. 13. p. 87. v. 1. ἀσμένως malit, sed consulat *D'Orv.* ad *Charit.* p. 541.

P. 27. v. 6. φοβερὸν] Credo equidem, quia praedonis erat hic amor, hominis valde formidolosi, qualem Corymbum supra depinxerat p. 23. v. 10-11. Ista ratione, qui volet, utetur: mihi certum est scripsisse *Xenophontem* σφοδρὸν ἔρωτα; sic enim solet. Paullo ante p. 26. v. 8. p. 28. v. 10-11. p. 34. v. 12-13. p. 45. v. 2-3. p. 93. v. 11-12. et p. 8. v. 2. ὁ θεὸς σφοδρότερος αὐτῷ ἐνέκειτο. HEMSTERH. Favet huic emendationi *D'Orv.* ad *Charit.* p. 389. et habet sane magnam probabilitatem. Fortasse variare orationem voluit *Noster*, et φοβερὸν ἔρωτα dixit, ut *Virgil.* Ecl VIII. 47. *saevus amor*; quod

me, ut sic converterem, permovit. Adfine est illud *Ovidii* Amor. I, 2, 8. *ferus pectora versat amor.* Nec multum abludit ῥῆσις illa apud *Lucian.* de Morte Peregr. Vol. III. p. 344. δριμύν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε.

P. 27. v. 7-8. καὶ συνεβούλευσε — ἔχεσθαι] Novem haec verba, in edd. deficientia, suppleta sunt e Cod. Flor. Verbum ἐπανιάω, in quo notanda est h. l. vis reciproca verbi medii, non habent lexica. Ἔργου ἔχεσθαι elegans est loquendi modus, quo, inter alios, usi sunt *Xenoph.* Hist. Gr. lib. VII. c. 2. s. 19. *Heliodor.* lib. IV. c. 9. p. 242. *Ach. Tat.* lib. II. c. 26. p. 184.

P. 27. v. 9. πόνῳ] *Frui secure iis, quae labore sunt parta.* [In edd. est πόνων, quod corrigi debere indicavit *Hemsterh.*] Iam interpretem [*Cocchium*] hoc animadvertisse video. *Diog. Laërt.* lib. II. s. 66. οὐκ ἐθήρα δὲ πόνῳ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν οὐ παρόντων. HEMSTERH.

P. 27. v. 10. ἐξαιρέτους] Sic e. c. apud *Xenoph.* Cyrop. lib. VIII. c. 14. s. 29. τὰ ἐξαίρετα sunt pars praedae selecta praefectis militum et adparitoribus suis a Cyro tributa. Conf., si operae pretium videtur, *Long.* Past. lib. IV. c. 18. p. 470. et ibi *Iungerm.* Possis quoque h. l. ἐξαίρετος ita intelligere, ut sit *extra ordinem datum*, velut in loco *Plutarchi* ab *H Steph.* in Thes. laudato.

P. 27. v. 11. καὶ δὴ] Sic in Cod. Flor. scriptum reperitur pro καὶ δὲ in Lond. et Luc. edit. atque sic reponi oportere viderat etiam *Hemsterh.* reposuitque Vindob. editor.

P. 27. v. 11-12. συντίθενται κατὰ ταὐτὰ] Emendationes sunt *Hemsterhusii* pro συντίθεται in edit. Lond. et ταῦτα in ceteris edd. Priorem confirmat Cod. Flor. De vi verbi συντίθημι pluribus egit *Villoison.* ad *Longi* Past. p. 6.

P. 27. v. 12. λόγους] Verissimam, ni fallor, recepi coniecturam *Hemsterh.* pro πόνους in edd. λόγους substituentis, quam coniecturam confirmari ait sequenti verbo πείθειν. Adde quod πόνον ποιεῖσθαι non videtur esse Graecus loquendi modus. Deinceps etiam p. 28. v. 4-5. sequitur λέγει οὖν — ὑπὲρ.. quemadmodum hoc loco ὑπὲρ ἀλλήλων λόγους ποιήσασθαι.

P. 27. v. 13. πείθειν] Scribendum est πείθειν. [pro πείθει in edd.] HEMST. Πείθει, i. e. *persuadere conatur*, ut apud *Long.* Past. lib. II. p. 61. [Consentit *Villois.* in Animadv. ad *Long.* p. 144.] Tum easdem persuadendi artes Charicleae [imo vero Theageni] admovet Cybele apud *Heliodor.* lib. VII. p. 341. quibus hic p. 28. v. 5. et seqq. Abrocomam adgreditur Euxinus. . . ABRESCH. Verum est quidem πείθειν inveniri nonnumquam pro *suadere*, sive *persuadere conari*, e. c. ap. *Demosth.* in Mid. p. 549. v. 27. et *Xenoph.* Mem. Socr. lib. I. c. 3. s. 7. attamen in his et multis aliis locis, quae inspexi, diversa ratio est. Praeterea πείθει apud *Nostrum*, in tempore praesenti, intelligi deberet de ipso suadendi actu, quamvis ante verba cuncta sequentia: ἐν τούτῳ — — ὑπενόουν collocatum, nec tamen significare posset *persuadere conatur*, sive *suadet*, nam actus suadendi nondum erat inceptus. Quamobrem certam, si quid intelligo, *Hemsterh.* emendationem non dubitavi in textum admittere; nihil est enim huic loco tam conveniens, quam

Z

συντίθενται iungi simul cum ποιήσασθαι (ubi aoristus inf. est pro praesenti) et πείθειν. Ita quoque sensisse *Salvinium* ex eius versione adparet, quae alioqui Graecis verbis arctissime solet adhaerere, etiam quum nullus aut incongruens in illis est sensus.

P. 27. v. 14. προσδοκῶντες] Malui quidem hoc loco προσδοκᾶν reddere *opinari*, quam *exspectare*, cum *Salvinio* et *Cocchio*. Vide adn. ad p. 90. v. 8. Non negaverim tamen verti etiam posse *metuentes*. Conf. *Loesn.* Obs. in N. T. e Phil. Alex. p. 131.

P. 28. v. 1. ὁ Εὔξεινος] Articulum, qui in Lond. et Luc. edit. atque etiam in Cod. Flor. deest, addidi, quoniam recte abesse non posse putabam. Idem, sed clam, fecit Vindob. editor.

P. 28. v. 5. ἐπὶ τῇ συμφορᾷ] Eadem structura *Ioseph.* A. I. lib. VII. c. 6. s. 1. πρᾴως φέρειν ἐπὶ τῷ θανάτῳ. [et lib. VI. c. 1. s. 2. πρᾴως ἔχειν ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι.] *Aelian.* V. H. lib. II. c. 4. βαρέως ἐπὶ τούτοις ὁ νεανίσκος ἤνεγκεν. Adde *Demosth.* apud *Bud.* in Comment. p. 390. Ἐπὶ τὸ φαυλότερον τὸν σοφιστὴν ἤνεγκεν dicit *Aristid.* Vol. III. p. 518. ABRESCH.

P. 28. v. 7. τῇ ψυχῇ] Si quis hanc lectionem non fastidiat, manifestum est eo sensu capi debere, quem expressit Interpres. [*Cocchius*] Verum ista locutio nec Graeci sermonis ingenio, nec sententiae, qualem hic locus flagitat, satis est consentanea. Ψυχὴ quam saepe cum τύχη convertatur, haud ignotum est. Reposueris hic τῇ τύχῃ, quis dubium habebit, quin cum mente *Xenophontis* aptius conveniat? *Oportet autem te fortunae, res humanas pro arbitrio mutanti, cuncta quae tibi evenerunt imputare:* atque adeo aequius ferre serviendi conditionem, cuius miseriam scilicet corrigere potes obsequio erga dominum. Cogitaveram quoque τῇ τύχῃ πάντη vel πάντως (quamquam et retineri poterat ea potestate πάντα) χρήσασθαι, quae usitata loquendi formula propius accedit ad ea, quae sequuntur, καὶ στέργειν τὸν κατέχοντα δαίμονα. . . HEMSTERH. Speciosa quidem est prior viri docti emendatio, cui favet quod *Bourdel.* ad *Luciani* Nigr. Vol. I. p. 58., nescio unde, adscripsit, τῇ τύχῃ λογιστέα, verum, ut mea fert opinio, non necessaria, quia ψυχῇ satis bene stare potest, etiamsi huius loquutionis exempla non suppetant.

P. 28. v. 7. στέργειν] Verbi huius cum quarto casu iuncti exemplum unicum adfert *H. Steph.* in Thes. cui, praeter hunc *Nostri* locum, addere potes *Sophocl.* Ant. 298. Philoct. 545. Vocabulo εὐδαιμοσύνη, quod v. 9. sequitur, ditari possunt lexica.

P. 28. v. 13. ἐν οἷς] Subaudiri videtur πράγμασι, vel κινδύνοις, vertique adeo liceret etiam *quo in discrimine verseris, cogita.* Conf. adn. ad p. 20. v. 4.

P. 28. v. 14. οὐδεμία] Sic emendavi suasu *Hemst.* pro οὐδεμιᾶς in edd.

P. 29. v. 3. εὐθὺς] Conf. indic. In hunc locum convenit, quod ait *Schol.* ad *Aristoph.* Nub. 1043. εὐθὺς interdum significare ἐν ἀρχῇ.

P. 29. v. 3. ἀχανὴς ἦν] De eo ut plurimum dicitur, cui prae stupore vox faucibus haeret. Occurrit rursum p. 36. v. 5. p. 77. v. 3-4. p. 110. v. 7. p. 113. v. 15. Ἀχανὴς dici ἀττικῶς, ἄφωνος vero ἑλληνικῶς tradit *Moeris*, ubi vide not. *Piersonii*, qui plura *Heliodori* loca indicat. Ex his quaedam adfert etiam *Abresch.* ad h. l. quae non putabam esse describenda. Addit porro alia aliorum scriptorum loca, in quibus eodem sensu invenitur ἄναυδος, ἄνεως, et ἄφωνος. Recentiores Atticos in primis delectatos fuisse voce ἀχανὴς adnotavit *Piers.* ad *Moer.* p. 59.

P. 29. v. 3. καὶ οὔτε τί ἀποκρ.] Forte καὶ οὐκέτι ἀποκρίνεσθαί τι ἠδύνασκεν, aut dele καί. Sic p. 36. v. 5. ἔκειτο ἀχανὴς, οὐδὲ προσφθέγξασθαί τι δυναμένη. ABRESCH. Idem tamen vir doctus postea in *Addend.* ad not. in *Aristaen.* p. 123. diffidens huic suae coniecturae, *vereor*, inquit, *ne non movenda moverim.* Mihi certe οὔτε suspectum est; quare legerim potius καὶ οὐδέ τι ἀποκρ. Vide e. c. *Homer.* Iliad. I. 124. et 542. II. 485. et confer *Nostri* locum ab *Abreschio* laudatum.

P. 29. v. 4. ἀφορῶν εἰς οἷα ἄρα ἐλήλ.] In edd. comma positum est post αὐτόν. Retrahendum esse comma, et iungendum πρὸς αὐτὸν ἀφορῶν, ut p. 44. v. 6. ἐνενόει δὲ πρὸς ἑαυτὸν, iudicavit *Hemsterh.* cui morem gessi. *Idem* vero vult etiam ἐφορᾶν scribi pro ἀφορῶν. Ἀφορᾶν, inquit, huiusmodi potius structuram postularet: ἀφορῶν εἰς οἷα ἄρα ἐλεύσεται, additque *Heliodor.* lib. VII. c. 14. p. 330. (m. ed. 376.) Vereor ne subtiliter magis quam vere discrimen istud sibi fecerit vir ingeniosissimus inter ἀφορᾶν et ἐφορᾶν; utrumque enim usurpari pro *intueri, inspicere, respicere,* et sensu translato pro *oculis mentis intueri,* i. e. *considerare,* tam est usitatum, ut exemplis adscribendis supersedere possim. In εἰς οἷα ἄρα, modo sanum sit, subauditur πράγματα, vel κακά. Apud *Xenoph.* Cyrop. lib. III. c. 2. s. 12. ἐν οἵῳ ἐστὲ, supplere licet πράγματι. Apud *Herodot.* vero lib. VIII. c. 12. plene legitur ἐς οἷα κακὰ ἧκον. Fortasse *Noster* quoque scripserat εἰς οἷα κακὰ, vel εἰς οἷα ἄρα κακὰ ἐλήλυθε.

P. 29. v. 13. αὐτοὺς] Male in Londin. edit. legi αὐτοῖς admonuerat *Hemsterh.* tamen ita quoque exaratum est in Cod. Flor. Servavit vitiosam scripturam Lucensis editor, correxit vero Vindobonensis.

P. 30. v. 1. ἧκον] E Cod. Flor. restituimus hoc verbum, quod deest in edd. Sensit quidem deficere aliquid *Hemsterh.* voluitque suppleri ἐλθόντες vel ἐπανελθόντες, aut aliud simili potestate verbum; adnotat tamen solere saepius reticeri verba *veniendi, eundi* etc. velut apud *Nostr.* p. 3. v. 12. tum apud *Xenoph.* Hist. Gr. lib. II. c. 3. s. 54. et *Philostr.* Icon. lib. II. c. 24. p. 850. v. 1. Addit deinde, innumera inveniri huius generis exempla in vetustis scriptoribus, et de Latinorum usu paria adnotavisse *I. Fr. Gronov.* ad *Senecae* Troad. v. 844. sed ex locorum indole diiudicandum esse, sitne ellipsis illa tolerabilis, et decus orationi conciliet, nec ne.

P. 30. v. 4. φιλτάτη] Ad fidem C. Flor. sic edidi pro φίλτατοι in edd.

P. 30. v. 6. *βαρβάρων πειρατῶν*] Deleri praestat *πειρατῶν*. Errans librarii manus sequentes binas voces [*ὕβρει παραδ.*] praeterierat. Agnito errore, librum macula foedare noluit, aut puncta, dictionis expungendae signa, subnotare neglexit. Possunt autem ordine continuo iungi *τί ἄρα πεισόμεθα ἐν γῇ βαρβάρ. ὕβρει παραδ. πειρ.* nisi malis consulere lamentanti Abrocomae, intercisisque brevius orationis membris, recuperandi spiritus inter singultus spatium dare: *τί ἄρα πεισόμεθα, ἐν γῇ βαρβάρων? ὕβρει παραδ. πειρατῶν?* Barbari heic sunt Tyrii. *Ἄνθρωποι βάρβαροι* p. 32. v. 12. [conf.] p. 35. v. 13. et p. 34. v. 4. [ubi] agnoscit Manto barbaris obiectum a Graecis opprobrium irae gravioris et implacabilis. [Adde p. 34. v. 7. et 14-15. p. 35. v. 9. ut simul animadvertas placuisse sibi *Xenophontem* in vocabulo isto saepe repetendo.] Apud *Plutarch.* in Artax. p. 1014. B. Parysatis *φύσει βαρύθυμος οὖσα καὶ βάρβαρος ἐν ὀργαῖς καὶ μνησικακίαις. Heliodor.* lib. VII. p. 364. HEMSTERH. Admodum verisimilis est haec coniectura: nihilo minus erunt fortasse, qui *πειρατῶν* ab Auctore nostro de industria et cum *ἐνεργείᾳ* repetitum esse contendant; quibus, ut adsentiar, equidem non longe absum. Confer adnot. p. 158. ad p. 15. v. 2.

P. 30. v. 6. *ὑπερηφανίας*] Iotacismi barbaries fecit, ut in Codd. MSS. aeque ac in libris typis excusis *ὑπερηφάνεια* et *ὑπερηφανία* inveniatur; sed posteriorem hanc veriorem scribendi rationem esse puto.

P. 30. v. 6. *εἰςπράττει*] In edit. Vindob. excusum est *εἰςπράττεται*. Adparet non esse errorem typothetae, sed supervacaneam emendationem editoris activam verbi formam non ferentis, fortasse quia p. 8. v. 10. *τιμωρίαν εἰςπράξασθαι*, et p. 38. v. 13. *εἴςπραξαι — τιμωρίαν* legerat. Εἰςπράττειν aeque ac *εἰσπράττεσθαι*, simpliciter sine adiuncto casu, valet *exigere, repetere*. Prius sic habet *Pollux* VIII. 48. alterum *Demosth.* in Polycl. p. 1209. Cum accusandi casu personae, rariore usu, pro *conficere*, sive *occidere* legitur apud *Eurip.* Hec. 515. Τιμωρίαν *εἰςπράττειν* occurrit apud *Plutarch.* de Ser. Num. Vind. Vol. VIII. p. 203. et *Herodian.* lib. VII. c. 9. s. 25. et *τιμωρίαν εἰςπράττεσθαι* apud *Ioseph.* A. I. lib. XIX. c. 2. s. 2. *Δίκην εἰςπράττεσθαι* eadem significatione, praeter exemplum ab *H. Steph.* in Thes. ex *Gregorio* adlatum, invenitur apud *Dion. Halic.* A. R. lib. VIII. c. 25. p. 1556. et c. 50. p. 1622. *Himer.* Ecl. V. s. 10. et *Ioseph.* A. I. lib. IV. c. 6. s. 12. lib. VII. c. 9. s. 4. lib. IX. c. 6. s. 5. et de Vita sua §. 30. Porro *εἰςπράττεσθαι τιμὴν* dixit *Dio Cass.* lib. XLV. c. 28. *ἐνοίκιον Arrian.* de Exp. Alex. lib. VII. c. 12. s. 12. *εἰςπράττειν ἀργύριον Demosth.* in Apatur. *Plutarch.* in Vit. dec. Orat. Vol. IX. p. 332. sed *εἰςπράττεσθαι ἀργύριον Lysias* in Accus. Alcib. p. 539. *εἰςπράττειν χρήματα Isocr.* Orat. ad Philipp. Vol. I. p. 404. sed *εἰςπράττεσθαι Diod. Sic.* lib. XIII. c. 42. et 47. *Pollux* IV. 29. Ibidem etiam s. 42. invenitur *μισθοὺς εἰςπράττειν* et *εἰςπράττεσθαι*. Mitto alia, nam satis superque est.

P. 31. v. 2. *ἱπποθοῦ*] *Abreschius* comparat *Ioseph.* A. I. lib. XV. c. 2. s. 6

Petron. c. 126. *Sueton.* in Caes. c. 7. et *Iustin.* lib. IX. c. 6. Mox v. 6. eodem verbo *Noster* utitur.

P. 31. v. 3. πόρνῃ] Sic Cod. Flor. cum edd. Erunt fortasse, qui πορνῷ legi malint, qua de re vide *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 217. sed nihil mutandum esse reor.

P. 31. v. 4. τῆς Ἀνθίας] Deest quidem articulus in Cod. Flor. habent autem edd. et retinendum esse iudicabam, quoniam in eo adscribendo negligentiorem fuisse librarium index docebit.

P. 31. v. 5. ἐκ παιδ. μοι σύντρ.] Similiter τὴν ἐκ παίδων μοι σύντροφον ἱερωσύνην ait Calasiris apud *Heliodor.* lib. II. c. 25. p. 141.

P. 31. v. 8. ἀναγκαζόμεθα] Verbi, quod intercidit, investigandi facilem viam monstrat genitivus τῶν ὅρκων. Lege: ταχέως δὴ [in edd. male δὲ] τῶν ὅρκων μνησθῆναι vel potius ἀναμνησθῆναι ἀναγκαζόμεθα, ut idem utriusque principium alterius omittendi occasionem dederit, similiter ac p. 69. v. 10. ubi vide adnotata. HEMSTERH. Adde quod amat *Noster* verbis ex ἀνὰ compositis uti. Fortasse tamen genitivus quoque mendosus est, scripsitque *Xenophon* τοῖς ὅρκοις; quod si ita sit, verbum omissum foret ἐμμένειν. Multo certe melius diceret Anthia, cito se et Habrocomen cogi, ut iusiurandum suum *servent*, quam ut eius *recordentur*: nam pauci modo dies post mutuum illud iusiurandum effluxerant, (conf. p. 20.) et aliquot dumtaxat horae, postquam ambo iurarunt se pacta conventa servaturos. (vide p. 27. v. 15.) Hoc me, ut, quemadmodum feci, verterem impulit. Infelicissima est coniectura *Steph. Bernard* ad *Psellum* de Lapid. virt. p. 30. qui suppleri vult ἐπιλαθέσθαι, propterea quod p. 117. v. 4. sic legitur. Profecto verbum istud omnium, quae coniectura suppleri poterant, huic loco quam maxime adversum esse, manifeste demonstrant quae praecedunt, quaeque sequuntur.

P. 31. v. 9-10. πείσειν — ἐλεύσεσθαι] Parum concinne se consequuntur duo isti infinitivi sine copula. Deesse suspicor καὶ ante εἰς, nam ἤλπιζεν regit infinitivos πείσειν, ἐλεύσεσθαι, συγκατακλιθήσεσθαι, et ἀπολαύσειν. Quater sic repetitum καὶ neminem morabitur, qui *Xenophontem* nostrum delectari hac iteratione animadverterit; velut e. c. p. 32. v. 3. et seqq. καὶ εἶδε — καὶ κατεπλάγη — καὶ εὐθὺς etc. Vide indicem.

P. 31. v. 11. φιλόζωος] *Steph.* in Thes. interpretatur quidem hoc vocabulum *amans vitae, cupidus vitae*, sed huius significationis nullam adfert auctoritatem, quam adiicere nunc licet Graecae linguae studiosis ex *Auctore nostro*, et *Charitone* lib. III. c. 3. p. 65. lib. V. c. 2. p. 108.

P. 31. v. 12. ὑπομείναιμι] Sic emendare iubenti *Hemsterh.* pro ἐπιμείναιμι in edd. obtemperandum esse non dubitabam: neque opus erat, ut ad emendationem suam stabiliendam vir doctus locum *Nostri* p. 90. v. 10. et *Iosephi* A. I. lib. XX. c. 8. s. 1. laudaret. Similiter etiam erratum fuisse in *Philone Alexandr.* de Mundo p. 1196. A. adnotavit *Loesn.* in Specim. Lect. Philonian. s. XX. p. 29.

P. 31. v. 13. ἀποθνήσκωμεν] Perperam in edd. excusum ἀποθνήσκομεν correxi praeeunte *Hemsterh.*

P. 31. v. 13. μετὰ θάνατον] Comparat *Abresch.* locum *Heliod.* lib. II. p. 67. (m. ed. 99.) Addere potuisset alium *Charit.* lib. III. c. 7. p. 75. Conf. etiam *Nostr.* p. 64. v. 5. De amore et matrimonio post mortem *Theod. Prodr.* VII. 317.

Ἐλπὶς γὰρ αὐτὸν δυστυχὴς ἐβουκόλει,
Ὡς κἂν τάφοις ἔρωτές εἰσι καὶ γάμοι.

Opinio ista in memoriam revocat somnium Glaphyrae apud *Ioseph.* A. I. lib. XVII. c. 13. s. 4. et locum *Marci* XII. 19-25. Versu 14. *Hemsterh.* legi vult ὑπ' οὐδενὸς ἐνδενὸς (sic) ἐνοχλούμενοι. Quid pro mendo illo typothetae scripserit vir doctus divinare nequeo: sed ἐνδενὸς forte nihil aliud est, nisi oscitanter a typotheta repetitum οὐδενός.

P. 32. v. 1. ἡγούμενος] Interpres [*Cocchius*] corrupto verbo quem potuit sensum aptare fuit conatus. [Transtulit scilicet *exspectans*, at *Salvinius* melius *stimando.*] Rectum est κατηχούμενος, *quum rescivisset*, *edoctus.* *Hesych.* κατηχούμενος, διδασκόμενος. . . HEMSTERH. Ut sanum esse ἡγούμενος hoc loco pro *existimans* haud facile mihi persuadere possum, ita *Hemsterhusii* emendationem plane probare nequeo. Parum ad rem facit *Hesychii* glossa, quae manifesto pertinet ad *Paulli* Ep. ad Rom. II. 18. ubi κατηχούμενος ἐκ τοῦ νόμου est, qui viva voce instituitur sive docetur ex lege. Abunde notum est τοὺς κατηχουμένους in vetere Ecclesia dictos fuisse christianae religionis candidatos, qui ante baptismum mysteriis fidei imbuebantur: inde originem ducunt nomina ὁ κατηχητὴς, ἡ κατήχησις, et τὰ κατηχούμενα. Verum est quidem, κατηχηθεὶς, de eo qui aliquid auditione accepit, occurrere aliquoties apud futilem illum *Auctorem libelli de fluminibus*, qui falso tribuitur *Plutarcho*; sed istius hominis auctoritate insolitum nobilioris ordinis scriptoribus verbi usum in *Xenophontis* nostri Graecitatem invehere, nefas habeo. Verti tamen *accepisset*, quod mihi maxime quadrare videbatur.

P. 32. v. 3. τοὺς περὶ Ἁβροκ.] Perspicuum est hoc loco et v. 7-8. intelligendam quoque esse Anthiam, itaque eius nomen in versione addidi. Similiter *Villois.* in Animadv. ad *Longum* p. 137. admonuit in τῶν ἀμφὶ τὴν Νάπην, lib. II. c. 22. intelligendos esse simul Dryantem et Lamonem.

P. 32. v. 12. καὶ ἄνθρωποι] *Abreschius* legi vult, καὶ οἱ ἄνθρωποι, cui eo facilius adsentior, quod librarium Cod. Flor. praetermisisse articulos alibi quoque non semel animadversum est.

P. 32. v. 13. θεοὺς ἐνόμιζον — — κεκτημένος] Minus apte ista concordant. Si *deos* esse putarunt, quomodo beatum potuere Apsyrtum praedicare, qui talia possideret *mancipia*?

P. 32. v. 15. παραδίδωσιν] Vera haec lectio debetur Codici Flor. quam etiam, pro περιδίδωσιν, quod habent edd. reponendam esse iam animadverterat *Hemsterh.*

P. 32. v. 15. δι᾽ ἐπιμελείας — ἔχειν] Eleganter pro ἐπιμελεῖσθαι. Pariter hac φράσει pro *colere* et *observare* usus est *Arrian.* de Exp. *Alex.* lib VII. c. 18. s. 9. Sic δι᾽ οἴκτου ἔχειν *Eurip.* Hec. 851. δι᾽ αἰσχύνης Iph. in Taur. 683. δι᾽ ἡδονῆς *Herodian.* lib. VII. c. 8. s. 16. δι᾽ ἐλπίδος *Idem* lib. II. c. 1. s. 16. διὰ φυλακῆς *Dio Cass.* lib. XLVI. c. 56. δι᾽ ὑποψίας *Plutarch.* in Romulo c. 16. Vol. I. p. 109. δι᾽ ὀργῆς *Phalar.* Epist. V. p. 26. et similia alia. Conf. adnot. ad p. 44. v. 12.

P. 33. v. 6. ἦν δέ] Valde suspicor *Xenophont.* scripsisse ἦν μὲν, cui mox opponitur πολὺ δέ. Parum me movet quod monet *Schol.* ad *Thucyd.* lib. II. c. 37. δὲ ibi positum esse pro μὲν, nam, etiamsi verum id esse demus, quod tamen haud facile largiemur, nulla eo in loco est oppositio inter duo δὲ sese consequentia, atque adeo non est par ratio. Conf. adnot. p. 137. ad p. 5. v. 5-6.

P. 33. v. 7. ἀπελείπετο] Litera mutanda [in edd. est ὑπελείπετο] ἀπελείπετο, *multum aberat a pulchritudine Abrocomae.* Ita sumitur ἀπολείπεσθαι tum apud alios, tum in *Herodiano* semper: nec me praeterit ὑπολείπεσθαι pari structura non nusquam occurrere; sed ubicumque reperiatur, perinde atque hoc loco corrigendum censuero. HEMSTERH. Quam Graecae linguae ratio evidenter postulat emendationem, invitis etiam Codicibus, in textum recipere idonei editoris officium esse arbitror. Praeterea saepe numero permutari solere ἀπὸ et ὑπὸ, librariorum aeque ac typothetarum incuria, pervulgatissimum est. Etiam apud *Herodot.* lib. IV. c. 121. p. 334. dissidium est Codicum in ὑπολιπόμενοι et ἀπολιπόμενοι, et ap. *Demosth.* in Leocr. p. 1083. ad ἀπολειφθήσεσθαι Codex Bavar. in prima litera subscriptum habet ὑ. In *Aeschine* adv. Timarch. p. 119. pro ἀπολιπεῖν errore typothetae excusum est ὑπολιπεῖν.

P. 33. v. 9. ποιῆσαι] Sic *Alciphr.* lib. III. ep. 3. *Heliod.* lib. II. p. 78. Non deterius est ποιήσει, ut *Noster* fere solet p. 50. v. 5. p. 101. v. 13. Ποιήσῃ quoque non invito *Xenophonte* scribere licet, ut p. 36. v. 13. ἠπόρει ὅστις γένηται. Ludere solet in hoc genere librariorum negligentia. HEMSTERH. Videntur haec ideo fuisse a viro docto adnotata, quia in Lond. ed. pro optativo legitur aorist. 1. infinitivi ποιῆσαι, quem quidem retinuerunt Lucensis et Vindobonensis editor, nos vero eliminandum esse putavimus.

P. 33. v. 10. εἰδυῖα] In edd. ex tacita, ni fallor, *Salvinii* emendatione est ἰδίαν. Existimabat nimirum εἰδυῖαν, quod in Cod. Flor. legerat, ex Iotacismi perturbationibus ortum esse. Equidem, fateor, in eo quoque eram, ut ἰδίαν praeferrem, quum ab ingenioso et Graece egregie docto iuvene viro *I. Fr. Bast* admonitus, unica litera reiecta, retineri posse εἰδυῖα, apteque concordare istud participium cum ἐλπίζουσα, lubens mutavi sententiam.

P. 33. v. 13. σύντροφον] Satis perspicuum est, opinor, huic loco aptam prae ceteris esse nostram vocabuli huius interpretationem, quam habet *Philoxeni* Glossarium: tamen id nec ab *Salvinio* neque a *Cocchio* fuit animadversum.

P. 33. V. 13. κατειπεῖν] Caveant sibi tirones ab interpretatione huius verbi, quam invenient in *Hederici* lexico: nam κατειπεῖν non valet *contra aliquem loqui, dicere*, sed quemadmodum Latinum *deferre*, significat, *indicare, patefacere*, atque adeo etiam *accusare*. Construitur h. l. cum accusandi casu rei, prout e. c. apud *Euripid.* Med. 589. Ion. 1345. *Xenoph.* de Rep. Laced. c. IV. et saepius apud *Lysiam*. Addenda est lexicis alia rarior significatio, quae occurrit in fragm. inc. *Euripid.* (vel *Menandri*) p. 406. n. XXI. ubi est ea fere potestate, qua Latine adhibetur verbum *proloquor*.

P. 33. V. 15. σχολῆς λαβομένη] Comparat *Nostri* et *Heliodori* locum *Villois.* Animadv. in *Longi* Pastor. p. 172. Indicabo etiam locum *Euripid.* Iphig. in Taur. 1432. ab *H. Steph.* in Thes. cum generaliter nimis laudatum, tum vero minus recte expositum.

P. 34. V. 1. κατειπεῖν αὐτῆς] Id est, *ne se apud patrem prodat, deferatve.* ABRESCH. *Salvinius* et *Cocchius* transtulerunt tamquam si ἀντειπεῖν legissent, non animadvertentes repugnare αὐτῆς pro αὐτῇ. Sic p. 34. v. 14. ἀντειπεῖν τῇ βαρβάρῳ. Reperitur κατειπεῖν cum solo secundo casu personae constructum *prodendi* sensu, plane ut hoc loco, apud *Aristoph.* in Pace 377. et *Demosth.* de falsa Leg. p. 393. In Luc. et Vindob. ed. excidit αὐτῆς.

P. 34. V. 2 - 3. συμβαλέσθαι] Aorist. 2. pro praesenti, velut e c. apud *Lucian.* Macrob. Vol. III. p. 208. συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων. Mox pro συμβαλλομένη malim συμβαλλομένη, atque sic legitur in edit. Vindob. typothetae culpa, an editoris emendatione, nihil interest.

P. 34. V. 4. ὀργῆς — βαρβάρου] Animum adverte, quam caute prudenterque Manto omnem machinam adhibeat: iusiurandum, preces, promissa, imperium, ac denique minas: imperium, ne forte dubites, latet in verbis ἴσθι μὲν οἰκέτις οὖσα ἐμή. Sic *Ovid.* Metam. IV. 471. de Iunone narrat: *Imperium, promissa, preces confundit in unum*; et Metam. II. 397. de Iove: — *precibusque minas regaliter addit.*

P. 34. V. 6. τό τε γὰρ] Ineptum alicui videri possit istud τε, cui respondeat postea πάνυ δὲ, neque etiam mihi valde adridet. Melius p. 39. v. 9-10. sibi respondent τό τε αἷμα — καὶ τὸ κάλλος. Nemini non in mentem veniat τὸ μὲν γὰρ, nam opponuntur sibi duo membra. Aliud nimirum suadebat benevolentia in Anthiam, aliud metus, ne iram barbarae puellae in se concitaret Rhoda, si Mantus amorem Habrocomi declarare negligeret. Tamen apud *Achill. Tat.* lib. IV. c. 6. p. 340. legitur quoque τό τε γὰρ ἀντιλέγειν — τὸ δὲ φεύγειν.

P. 34. V. 9. κοινωνήματα ἐξαιρέτως] *Dion Halic.* A. R. lib. I. p. 61. v. 35. τὸ γὰρ κοινώνημα τῶν γάμων αὐτῇ γεγονέναι πρὸς τὸν ἐμβατεύοντα τῷ χωρίῳ δαίμονα, de Rhea Numitoris filia. Ferri poterat ἐξαιρέτως, si meretriculae mentio fieret, quae Leuconem ex amatoribus unum habuisset praecipuum: nunc quomodo locum commode tueri possit ἐξαιρέτως, exspectabimus

dum quis explanet. Interea reponi velim ἐξ ἔρωτος, quae, nisi me fallit animus, ipsa est *Xenophontis* manus. Significat Rhodae et Leuconi copulatis amore mutuo contractum fuisse contubernium: servorum enim iure Romano [et Graeco] nuptiae vel connubium erat nullum: ideo nimirum dixit συνῆσαν ἀλλήλοις; neque alia est ratio, cur γάμον Leuconis et Rhodae nusquam nominarit. Ad eamdem servitutis conditionem pertinet, quod aucti haereditate luculenta p. 98. v. 13. simul atque Abrocomes Rhodi domum ab iis erat receptus, τὰ κτήματα αὐτῶν παραδιδόασι p. 110. v. 13. nam quidquid acquirebant servi, dominis acquirebant, ut ex iure notum est. HEMST. Vere haud dubie coniecit vir doctus ἐξ ἔρωτος. Ut *Noster* κοινώνημα, sic κοινωνίαν usurpant alii. *Aelian.* de N. A. lib. II. c. 9. *Ioseph.* A. I. lib. XVI. c. 7. ult. et verbum [κοινωνεῖν] apud *Lucian.* in Cataplo p. 437. *Achill. Tat.* lib. VI. p. 397. lib. VIII. p. 509. ABRESCH. Verisimilem esse emendationem *Hemsterhusii* non inficior. Permutari praeterea facile possunt ἐξαιρέτως et ἐξ ἔρωτος. Sic e. c. apud *Lucian.* Dial. Deor. XXII. Vol. I. p. 269. pro vulgato ἐξ ἔρωτος tum in ed. *Iuntina*, tum in margine ed. *Ald.* 1. *Wessel.* legitur ἐξαίρετος; at hanc ipsam lectionem, quin vulgatae praeferam, parum absum; videlicet ut ἐξαίρετός σοι γενόμενος ibi intelligatur *extra ordinem tibi natus*, id est, e furtivo insuperque naturae non convenienti concubitu. Itaque etiam ἐξαιρέτως in hoc *Nostri* loco distincte sic exaratum in Cod. Flor. servari debere puto, et κοινώνημα ἐξαιρέτως γενόμενον nihil plus significare arbitror, quam praecipuam quamdam familiarem arctamque consuetudinem, cui vero iam Ephesi concubitum accessisse, aliis apertis verbis συνῆσαν ἀλλήλοις ἔτι ἐν Ἐφέσῳ postea declaratur. De reliquo ex eo quod γάμον Leuconis et Rhodae nuspiam *Noster* nominat, haud validum argumentum ducit *Hemsterh.* ad coniecturam suam firmandam, etenim p. 48. v. 6. et 8. Anthiae et Lamponis, qui ambo servi fuere, γάμος bis memoratur.

P. 34. v. 10. ἔτι] Valet *iam ante, iam tum Ephesi.* Istius particulae nonnumquam usus est in nostro scriptore satis singularis: nisi tamen quis praeferat ἔτη, *annos aliquot*, quemadmodum ἡμέρας διαγαγεῖν, *aliquot dies transigere* p. 91. v. 6. Ἔτι et ἔτη, recenti Graecorum pronuntiatione non disparata, saepe commutantur, quod ex solo *Xenophonte* manifestum est. Vide p. 4. v. 5. neque difficile foret plura loca proferre, ubi hactenus illa corruptela, quantumvis levissima, viros eruditos fefellerit. HEMSTERH.

P. 34. v. 13. εἰ μὴ τύχῃ] Videri possit reponendum esse ἢν, vel ἐὰν μὴ τύχῃ, aut εἰ μὴ τυχεῖ, quandoquidem εἰ cum subiunctivo construi vetant Grammatici. Vide *Thom. Mag.* p. 267. *Valcken.* ad *Herodot.* p. 461. *Brunck* ad *Aristoph.* Ran. 594. Vesp. 190. ad *Euripid.* Phoen. 1226. Bacch. 199. Quod si hunc κανόνα inviolatum praestare philologos oportet, corrigenda iis erunt haud pauca scriptorum veterum loca, e. c. in *Xenoph.* Cyrop. lib. I. c. 4. s. 10. εἰ τοίνυν μὴ σὺ δέῃ. Erraverit quoque Grammaticus ipse *Apollon. Dysc.* de Synt. lib. I. c. 3. p. 26. et c. 6. p. 32. scribens εἰ τύχῃ, si quidem

locus sanus est, quatuor certe alios similes praebet index *Sylb.* Tamen silentio non est transeundum, quod d. l. apud *Thom. Mag.* legitur: is enim, postquam docuisset ἐι cum subiunctivo iungi non solere, addit: πλὴν ἐπὶ τῶν ἀνθυποτάκτων, οἷον, ἐι λάβωμαι, ἐι τράπωμαι. Fateor non satis mihi liquere quomodo exceptio haec sit intelligenda. Quid, amabo, est ἀνθυπότακτος? Non reperitur, credo, vox ista nisi h. l. et apud *Suid.* in Ἀγάγης. Dices ἀνθυπότακτα ῥήματα esse verba in aor. 2. subiunct. modi: sit ita; tametsi aliam veri similiorem huius significationis rationem non video, nisi quod ἀγάγῃς est aor. 2. subi. act. et λάβωμαι et τράπωμαι sunt aor. 2. subi. med. Bene ergo scripserit *Noster* ἐι μὴ τύχῃ, nec non *Apollon. Dysc.* l. l. et in aliis, quos exhibet index *Sylb.* Adde quod ipse *Thomas* statim post locum supra recitatum utitur aor. 2. subi. med. scribens ἐι γὰρ καὶ εὕρηται. Ergo sine iusta caussa invitis Codicibus reposuerit *Brunck* οὐδ᾽ ἣν—εὕρηται in *Eurip.* Bacch. 199. pro vulgato οὐδ᾽ ἐι εὕρηται. Sed, nisi delirasse bonum *Thomam* velimus, quae tandem esse potest probabilis ratio, cur ἐι cum praesenti subiunctivi soloecum sit, at cum aor. 2. eiusdem modi probum? Iudicent doctiores: equidem rem in medio relinquo. Incerta nobis nonnulla relicta sunt in modorum ratione propter inconstantiam Codicum MS. in quibus terminationes ει, ῃ, et οι, improbo deceptore Iotacismo fraudes suas exercente, nimis saepe commutantur.

P. 34. V. 13 - 14. ἐργάσασθαι] Substituere quidem non sine caussa licere ἐργάσεσθαι, at vulgatam tamen lectionem recte posse relinqui iudicat *Hemsterhusius*; (conf. adn. ad p. 53. v. 5.) cuius longiorem ad hunc locum disputationem non existimabam esse transcribendam, quippe quae magis in aliorum scriptorum locis recte constituendis, quam in Auctore nostro emendando aut illustrando versetur. Memorabimus tamen suis locis, quae hac occasione vir doctus protulit ad *Xenophontem* nostrum pertinentia.

P. 35. V. 5 - 6. καὶ λαλεῖν — καὶ ἀκούειν λαλ.] *Hemsterh.* contendit *Sapph.* Od. apud *Longin.* s. X. §. 2. *Pseudo-Lucian.* in Amor. Vol. II. p. 449. et 456. *Aristaen.* lib. I. ep. 8. lib. II. ep. 21. in fine. Addere poterat ipsum *Xenoph. Eph.* p. 94. v. 8-9.

P. 35. V. 6. ποιοῦμεν] Omissum ἔφη inserui uncinis clausum, quoniam requiri h. l. putabam; quamvis non ignorem quae ad defendendas huiuscemodi omissiones dici possunt. In *Charitone* similes omissiones occurrunt p. 18. v. 8. p. 21. v. 16. p. 42. v. 11. Conf. adnot. p. 163. ad p. 20. v. 2.

P. 35. V. 10. σῶσον — καὶ μὴ περιίδῃς] Ad similem *Longi* locum adscripsit quaedam *Villois.* in Animadv. p. 187.

P. 35. V. 11. ὀργῇ] Servavi lect. edd. In C. F. obscure scriptum est αὐτῇ.

P. 36. V. 1. τὴν ψυχ. ἐλευθ. ἔχω] Consimilia sunt apud *Eurip.* Hel. 736. et in Fragm. *Sophocl.* LXII.

P. 36. v. 2. νῦν] Nisi me fallit memoria, longe frequentiore in usu poëtis et Ionibus vocula νῦν, quam Atticis, qui τοίνυν, δή, et νῦν potius solent subiicere imperativis: nec aliter *Noster* p. 62. v. 2. at ut hoc in loco, sic etiam *Lucian.* de Saltat. p. 924. *Achill. Tat.* lib. IV. c. 1. [p. 320.] *Themist.* Or. I. p. 16. A. . . ABRESCH. Frivolam esse istam animadversionem non negaverim; at durius tamen, hac occasione, licet tectis verbis, de novis hisce post *Hemsterhusium* adnotationibus *Abreschii* in *Xenoph. Eph.* iudicavit *D'Orv.* ad *Charit.* p. 629. Multa iis inesse supervacanea saepius admonuimus, quorum adeo non pauca recidimus; verum generatim *vix esse alicuius frugis*, hoc vero est quod aequum eruditumque lectorem mecum negaturum esse non dubito.

P. 36. v. 3. ἐνεγκεῖν] Haud scio an aliis approbari possit; mihi quidem minus aptum videtur. Melius, nisi literae nimis distarent, sententiae congrueret ἀφανίζειν vel βασανίζειν, ut p. 38. v. 1. p. 39. v. 9. Servilibus tormentis ignis etiam accedit p. 39. v. 7. et 11. Vide *Alciphr.* lib. III. ep. 52. p. 396. *Lucian.* in Toxari p. 63. D. HEMSTERH. Servorum corpora tormentis adsueta facilius ea ferre poterant, quin et nonnumquam obstinate perferebant, ut adeo ad confessionem extorquendam, sive alia quacumque de caussa servorum pertinaciam frangendam, tormentis interdum nihil proficeretur. Molliora ingenuorum corpora, tormentorum insueta, tolerare ea multo minus potuisse consequens est: itaque p. 39. v. 8. de Habrocome narratur αἵ τε γὰρ βάσανοι τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιζον, βασάνων ἀήθες ὂν οἰκετικῶν. Contende iam hunc locum cum eo, de quo agimus, et senties, credo, ἐνεγκεῖν non esse sollicitandum.

P. 36. v. 5. οὐδὲ προσφθέγξασθαί τι] Facile quis putet, προφθέγξασθαι, *nihil eloqui valens*; quam rationem sequutus fuit Interpres: [*Cocchius*] at movendum non est προσφθέγξασθαι. P. 15. v. 9. ὀλίγα αὐτὸν προσφθεγξαμένη. HEMSTERH. Similiter *Salvinius* transtulerat *senza poter batter parola.* Uterque, meo iudicio, satis bene: nec video, cur eos fuisse sequutos credamus lectionem προφθέγξασθαι, cuius verbi nullum exemplum reperi apud Graecos scriptores, quodque Glossae veteres interpretantur *anteloqui.* Ipsum προσφθέγγεσθαι auctoritate caret in *H. Steph.* Thes. quam ex *Eurip.* et *Demosth.* supplevit *D Scottus.* Adde *Abresch.* Lect. Aristaen. p. 85. et indicem in *Himerium.* Adnotaveram mihi olim hoc verbum ex *Platone* Polit. Vol. VI. p. 68. ubi est pro καλεῖν, ὀνομάζειν, vel (quod mox ibidem p. 69. v. 11. eodem sensu adhibetur) προσαγορεύειν, *adpellare, vocare, nominare*, interdum etiam *salutare.* Ab *Hesychio* προσφθέγγεται explicatur ἀσπάζεται. In hoc autem *Nostri* loco usurpatur simpliciter pro *vocem proferre*, sive *loqui.* Parilem locum habuimus p. 29. v. 3. ubi vide adnot. p. 179. nam quemadmodum ibi Habrocomes ἀχανὴς non habebat quod responderet, ita hic Anthia ἀχανὴς non potest quidquam proferre, sive *proloqui.* Existimabat, ni fallor, *Hemsterh.* subaudiri debere h. l. αὐτὸν, (quod p. 15. v. 9. additur) atque adeo

convertendum esse *neque eum adloqui potis erat;* verum non habet me adsentientem.

P. 36. v. 8. *καὶ τῆς ἐμῆς*] Vel expungendum est illud *καὶ*, ut connectantur *τῆς ψυχῆς τῆς ἐμῆς*, quomodo p. 116. v. 13. vel vocula, quae facile desiderari potuit, reducta scribendum erit *ἀλλὰ δέομαί σου πρὸς σῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἐμῆς, δέσποτα.* Vide adn. ad p. 58. v. 12. Nihil autem in his libellis frequentius, quam ut maritum Anthia *δεσπότην* simpliciter appellet. HEMST. Priorem viri docti emendationem longe veriorem esse reor. Sic quoque ap. *Charit.* lib. III. c. 3. p. 63. legitur *δέσποινα τῆς ἐμῆς ψυχῆς*, ubi conf. *D'Orv.* Animadv. p. 361. Apud *Achill. Tat.* lib. I. c. 14. p. 75. Clinias *τὸν ἐρώμενον.* Chariclem *δεσπότην* vocat. Contra est apud *Martial.* I. 32.

P. 36. v. 10. *ἄπειμι ἐκποδὼν*] Laudat *Abreschius* locum *Luciani* in Fugit. p. 803. (Vol. III. p. 381.) Laudasset potius dictum illud Chaereae ad Callirrhoën suam apud *Charit.* lib. V. c. 10. p. 127. *ἐγὼ δέ ἀπέρχομαι, καὶ οὐκ ἐνοχλῶ τοῖς σοῖς γάμοις.*

P. 36. v. 11. *τοσοῦτον*] Quum tot sint Graecorum Auctorum loci, in quibus *τοσοῦτον* quemadmodum h. l. et p. 56. v. 4. valet *τοσοῦτον μόνον*, nimis praecise in *Suidae* lexico *τοσοῦτο* explicatur *τοῦτο.* Conf. adnotationes p. 147. ad p. 9. v. 13.

P. 36. v. 11. *θάψον αὐτὸς*] Supra p. 25. v. 11 - 12. rogabat similiter Paedagogus, *αὐτὸς — θάψον.* Conf. *D'Orv.* ad *Charit.* p. 240.

P. 37. v. 3. *ἴσως*] Vix invenias interpretem, qui adtenderit *ἴσως* non semper significare *fortasse*, sed usurpari saepe adfirmandi sensu, vertique tum oportere, pro indole loci, *utique*, *nimirum*, *scilicet*, *sane*, *sine dubio*, *certe*, *facile.* Ne vero quis existimet has interpretationes non *saepe*, ut dixi, esse adhibendas, operae pretium me facturum putabam, si complura loca indicando, dubitationem omnem Graecae linguae studiosis tollerem. Satis magnum numerum exemplorum colligere liceret vel e solis *Xenophontis* et *Platonis* scriptis. Vide e. c. *Xenoph.* Cyrop. lib. V. c. 1. s. 17. (ubi *Zeunii* adnot. risum movet) c. 1. s. 36. lib. VI. c. 1. s. 6. (ubi sane longe nimis quaesita est *Zeunii* animadversio) c. 3. s. 12. lib. VII. c. 3. s. 10. lib. VIII. c. 7. s. 25. Symp. c. IV. s. 9. c. V. s. 1. c. VII. s. 3. Oecon. c. III. s. 9. c. VII. s. 31. In *Platone* videsis Vol. I. p. 124. v. 1. et 8. (ubi *Ficinus*, sentiens tandem *ἴσως* reddi non posse *fortasse*, vertit *sane quidem fortasse*) Vol. I. p. 152. p. 202. v. 3. et 14. Vol. III. p. 6. et 7. Vol. IV. p. 198. Vol. V. p. 173. Vol. VI. p. 229. Vol. IX. p. 239. Vol. X. p. 314. *ἴσως νὴ Δία.* Adde *Demosth.* Olynth. I. p. 11. v. 4. p. 15. v. ult. (ubi cum *μὰ Δία* iungitur) *Isocrat.* Archid. Vol. II. p. 14. v. 20. p. 32. v. 20. *Isaeum* de Cleon. haer. p. 6. v. 11. p. 30. v. 5. (ubi cum *νὴ Δία* copulatur) *Sophocl.* Aiac. 1028. *Eurip.* Hec. 798. Ion. 555. Sed iam satis est exemplorum: nihilo minus non reprehenderim si quis *ἴσως*, (quemadmodum *οἶμαι*, *δοκεῖν*, *νομίζειν*, *ἐοικέναι*, Attica quadam urbanitate in re certa

usurpari solita) in quibusdam locis, ne illa pereat urbanitas, converterit verbo *fortasse.*

P. 37. v. 4. τὰ σὰ ἡρημένην] Ne tironem moretur accentus perperam adscriptus [nam in edd. est ἠρημένην] legi debere moneo τὴν τὰ σὰ ἡρημένην, *quae tuas partes est amplexa, atque adeo tibi animum adiunxit.* Sic αἱρεῖσθαι τὰ τῶν Ἀθηναίων, τὰ τῶν Περσῶν, apud *Thucyd.* ceterosque historicos satis frequens. Idem viderit Interpres [*Cocchius*] an deduxerit ab ἀρέσκειν, parum liquet. HEMSTERH. *Cocchius* scilicet verterat *cui tua maxime cordi sunt.* Mihi, praeterquam quod *Hemsterh.* interpretatio huic loco minus apta est visa, vitandae etiam ambiguitatis caussa, ne videlicet puella dicat se *partes* adolescentis *amplecti,* alia versio placuit. Τὰ σὰ ἡρημένην, subaudiendo ἀγαθὰ, vel simile quid, dici adparet, velut e. c. apud *Eurip.* Med. 460. τὸ σὸν προσκοπούμενος. Generatim τὰ σὰ reddi potest *quae ad te pertinent,* uno verbo *tua;* singillatim vero, pro ratione sententiae, varia possunt subaudiri: e. c. ἔργα apud *Lucian.* Pseudol. Vol. III. p. 164. in κεκήρυκται τὰ σά; apud *Sophocl.* vero Aiac. 1418. δόγμα, in ἐπαινέσας τὸ σόν.

P. 37. v. 5. συνοικίσαι] Admonitore *Hemsterh.* sic correxi pro συνοικῆσαι, quod exhibent edd. Eumdem errorem in aliis scriptoribes emendat *Abresch.* in adnot. ad h. l. Etiam apud *Ioseph.* A. I. lib. V. c. 2. s. 12. nunc forte video reponendum esse συνοικίσαι pro συνοικῆσαι. Quid distent συνοικεῖν et συνοικίζειν nescit gens imperita librariorum.

P. 37. v. 6. ἀποσκευασόμεθα] Vox propria navigantium. *Basil.* To. II. p. 168. Adde *Suid.* in v. Hinc in genere *abiicere. Achill. Tat.* lib. VIII. p. 523. et *quocumque modo libero me aliquo. Lucian.* Tyrann. p. 784. [Vol. II. p. 141. et in Iove Trag. p. 670. ubi v. adn. *Reitzii*] Eundem praebet usum ἀποφορτίσασθαι, *Gregor. Nazian.* Or. XXVII. p. 471. D. *Achill. Tat.* lib. IV. p. 235. ABRESCH.

P. 37. v. 7. οἷα μὲν πείσῃ] Constans in talibus usus voculae μὲν facit, ut vix dubitem et hic scriptum fuisse οἷα μὲν πείσῃ σύ. [in edd. deest μὲν, at in Cod. Flor. teste Cl. *Weigel,* legitur ἐννόει μὲν οἷα πείσῃ] Nec σὺ, quod syllaba proxima obliteravit, commode videtur abesse posse. *Noster* p. 26. v. 10-11. p. 89. v. 5. p. 108. v. 13. Nec aliter alii Auctores omnes, quoties vox eadem aut similis potestatis repetitur. . . Ceterum minis utitur similibus apud *Heliod.* lib. VII. p. 341. [m. ed. c. XX. p. 384.] Cybele. Adde p. 351. [m. ed. c. XXIII. p. 389.] et huc refer illud *Petronii* c. 108. *contemptus amor vires habet.* ABRESCH. Quae hac occasione ab *Abreschio* in *Nostro* p. 9. v. 7. p. 63. v. 5. et p. 103. v. 8. emendantur, suis locis adscripsimus. Eidem vero obtemperandum esse censuimus particulam μὲν loco suo inserendo, unde in Cod. Flor. fuisse demotam pro certo habemus.

P. 37. v. 7. ἑαυτὴν] Ita Cod. Flor. sed edd. ἑαυτῆς, quod corrigi debere monuerat etiam *Hemsterh.* locum *Nostri* p. 83. v. 10-11. adponens.

P. 37. v. 8. κοινονοῖ] Anthiam innuit, pluralem pro singulari adhibens

non sine stomacho et despicientia. Vide adnot. ad p. 38. v. 15. Vocat autem *κοινωνόν*, respiciens fortasse ad duplicem vocabuli significatum: erat enim Anthia Habrocomis tori *socia*, (ita uxor *κοινωνὸς οἴκου* dicitur ap. *Xenoph.* Oecon. c. III. s. 15. et maritus ib. c. X. s. 3. et 5. *κοινωνὸς χρημάτων* et *σώματος*) et consiliorum eius *particeps* iuxta et *consultrix*; (sic *κοινωνοὶ* et *σύμβουλοι* iunguntur apud *Herodian.* lib. II. c. 8. s. 5. lib. V. c. 1. s 15.) tamen quia *Noster* addit *μετα σου*, incisum posui post *κοινωνοί*. Quod si *κοινωνοὶ* ad *ὑπερηφανίας* esset referendum, particula *καὶ* ante *σύμβουλοι* requireretur. Ego ita converti, ut *κοινωνὸν* de Habrocomis coniuge et fastidii eius conscia possis intelligere.

P. 37. v. 9. *γράμμα*] Etiam singulari numero *γράμμα* pro epistola alicubi reperiri ait *H. Steph.* in Thes. Infra p. 38. v. 3. et p. 98. v. 8. consueto modo occurrit in numero multitudinis.

P. 37. v. 9. *κατασημηναμένη*] Non novum foret omitti a librario Cod. Flor. particulam *καὶ*, (v. indic.) quam adeo inserendam esse iudicassem, nisi novum quoque non esset, iungi a *Nostro* participia sine copula; (conf. indic.) quare manum abstinui. Delectantur seriorum saeculorum scriptores, erotici praecipue, conciso isto scribendi genere. De *Longo* ait *Abresch.* in Adnot. ad quaed. loca N. T. p. 617. nullum scriptorem, *uno Xenophonte Ephesio excepto*, participia *ἀσυνδέτως* iuncta aeque habere in deliciis. De *Charitone* monuit *D'Orv.* in Animadv. p. 513. Adde *Abresch.* Lect. Aristaen. p. 208. *Reitz.* ad *Lucian.* Vol. II. p. 509. Tamen apud vetustiores etiam cultissimosque scriptores non desunt exempla. Vide e. g. *Xenoph.* Memor. Socr. lib I. c. 1. s 18. Cyrop. lib. I. c. 4. s. 13. lib. II. c. 4. s. 30. et de Exp. Cyri lib. I. c. 2. s. 17. ut nihil dicam de duriori illo *ἀσυνδέτῳ* ibid. lib. II. c. 2. s. 9.

P. 37. v. 10. *εἰποῦσα*] De verbi *εἰπεῖν* usu pro *iubere, mandare*, consuli possunt *Gatak.* de N. I. stylo c. XXVIII. p. 136. *Alberti* Obs. Philol. p. 21. *Elsn.* Obs. sacr. Vol. I. p. 147. et *Huds.* cum *Duck.* ad *Thucyd.* lib. VII. c. 29.

P. 37. v. 11. *καὶ ἀνέγνω, καὶ — ἤχθετο*] Notent tirones *καὶ — καὶ* usu *χρονικῷ* adhibitum pro *statim ut, simul ac*, prout p. 32. v. 3-4. Pauca de hoc, vel potius adfini quodam usu scripsit *Hoogev.* Doctr. Partic. c. XXIV. s. 1. p. 368. 369. Exemplis ab eo prolatis, quae cum hoc *Nostri* loco adfinitatem habent, addere licet *Thucyd.* lib. VIII. c. 1 *καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ ἐποίουν ταῦτα*, et *Platon.* in Phaedone Vol. I. p. 262. *καὶ οὐ πολλὰ ατ7α μετὰ ταῦτα διελέχθη, καὶ ἧκεν ὁ τῶν ἕνδεκα ὑπηρέτης*, ubi pro puncto post *διελέχθη* comma esse ponendum censeo. Quemadmodum *καὶ — καὶ* apud *Nostrum*, sic *ὡς — ὡς* usurpatum legimus e. c. apud *Homer.* et *Theocrit.* quem imitatus est *Virgil.* Ecl. VIII. 41.

P. 37. v. 13. *ἄλλην δὲ ἐγγράφει*] Eadem ferme structurae ratio, quam attigi ad p. 21. v. 13. [recisa ibi, vide in Misc. Obs. Vol. X. p. 211 - 214.] aliudque *ἐγγράφειν πινακίδι, ἐν πινακίδι*, et *εἰς πινακίδα*; aliud *ἐγγράφειν πινακίδα*, ut hic, et apud *Isocrat.* in fine Trapez. itemque *Lucian.* in Cronosol. princ. ABRESCH.

P. 37. v. 14. τὰ γεγραμμένα] Excidit forte τάδε vel τοιάδε, quod p. 37. v. 1. addiderat. Similiter *Ach. Tat.* lib I. c. 3. p. 26. καὶ ἦν τὰ γεγραμμένα τοιάδε.

P. 37. v. 14. ὅ τι βούλει ποίει] Simili constantia Leucippe apud *Ach. Tat.* lib. VI. p. 405. et 407. ABRESCH.

P. 38. v. 1. ἕτοιμος] Si cui minus cognitum sit ἕτοιμος persaepe sic positum inveniri subaudito εἰμί, consulat quae ad h. l. adnotavit *Abresch.* in Misc. Observ. Vol. X. p. 349. et *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 228.

P. 38. v. 4-5. φόβον] Valde credibile est excidisse καὶ ante φόβον, alioquin etiam ante ζηλοτυπίαν suppressum fuisset; quod placuisse video Vindobonensi editori, qui particulam sibi intolerabilem eiecit.

P. 38. v. 8. τέχνην συνετάττετο] Vulgaris et obsoleta haec τέχνη, qua se spretus amor inde a Potipharis, Pelei, Proeti, et Thesei uxoribus, saepe ultus esse fertur, occurrit etiam apud *Heliodor.* lib. I. c. 10. p. 39.

P. 38. v. 8. σπαράξασα τὰς κόμας] Iisdem verbis quum esset usus *Chariton.* lib. III. c. 10. p. 82. *D'Orvill.* in Animadv. p. 412. adscripsit, in hac loquutione se non habuisse obvium σπαράξασθαι in medio; neque ego facile repertum iri existimo. Aliud est in περιρρήσσω et aliis cognatis verbis, de quibus vide adnot. ad p. 70. v. 4.

P. 38. v. 12. ἀφανίσαι] Proprie ἀφανίζειν est *a conspectu removere, occultare, obscurare, delere*, inde etiam *auferre, de medio tollere.* Hoc loco ἀφανίζειν, translato sensu, valet *violare, vitiare.* Non absimili modo ἀφάνισις ὁρκίων apud *Aelian.* V. H. lib. XIII. c. 14. est *iurisiurandi violatio.* Convertere ad verbum potuissem *virginitatem meam delere*: melius saltem quam *Apuleius* Metam. lib. V. p. 86. qui, more suo, putide dixit *virginitatem interficere.* Non male *Küst. Bergl.* et *Brunck.* in *Aristoph.* Nub. 968. ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων, reddiderunt *tamquam qui Musas aboleret*, tametsi *H. Steph.* in Thes. admonuit, esse qui exponant *labefactare, vitiare, pervertere.* Pro *destruere, deformare*, est apud *Nostrum* p. 10. v. 6. et p. 39. v. 8-9. ubi magis ad verbum converti *obscurare.* Apud *Demosth.* in Mid. p. 562. ὅλως ἀφανίζειν ἱερὰ (secundum antiquiorem ac veriorem lectionem) est *fana, delubra, templa, funditus delere, evertere, destruere.* Ἀφανίζειν interpretantur etiam *inquino, polluo, contamino*, de qua significatione testimonium quidem aliud non reperio praeter verba haec *Etymol. M.* Ἀφανίσαι οἱ παλαιοὶ οὐχὶ τὸ μολῦναι, ὡς νῦν, ἀλλὰ τὸ τελέως ἀφανῆ ποιεῖν.

P. 38. v. 14. δίδως ἔκδοτον] Proprie ἔκδοτον διδόναι valet *in potestatem tradere, dedere*, e. c. apud *Demosth.* in Aristocr. p. 692. quare etiam *collocare, nuptum dare* significat, quod frequentius dicitur ἐκδιδόναι. Ad utramque significationem videtur Manto respicere, ac potissimum ad priorem.

P. 38. v. 15. τοῖς οἰκέταις] Pluralis numerus pro singulari cum emphasi solet adhiberi, velut p. 28. v. 8. Interdum etiam, sicuti h. l. et p. 37. v. 8. p. 96. v. 15. non sine indignatione, et cum aliquo contemptu. Consule,

si usus est, *Hoogev.* ad *Viger.* de Idiot. p. 40. et *D'Orv.* ad *Charit.* p. 386. 390. 484. Valde hoc tragicis poëtis frequentatur. In sola *Eurip.* Medea occurrit v. 453. 455. 458. 459. 470. 607. 622. 778. 823. 934. 936. cet. Admonuerunt quoque in suis adnotationibus *Valcken.* ad *Euripid.* Phoen. 978. *Brunck* ad *Eurip.* Bacch. 543. ad *Sophocl.* Oed. Tyr. 366. et ad Antig. 565. 926. *Schütz.* ad *Aesch.* Prometh. 149.

P. 38. v. 15. *φθάσασα*] Verbum *φθάνω* cum alio verbo in participio quod loco infinitivi ponitur, construi dum docent *Vigerus* de Idiot. et ad eum *Hoogev.* et *Zeun.* nullum exemplum adferunt, ubi contra ea *φθάνω* in participio reperiatur iunctum cum alio verbo finito, eademque potestate qua hoc loco. Adnotaveram ego mihi dudum locum *Luciani* Dial. Mort. XXVII. Vol. I. p. 442. *ὁ μὲν γὰρ* Βλεψίας *αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν.* Vidi postea plura alia posse addi ex indicibus in *Xenoph.* Cyrop. in *Arrian.* de Exp. Alex. in *Diodor. Sic.* et in *Dion. Cass.*

P. 38—39. *ἠρεμίνησε τὸ πραχθὲν οὐκέτι*] Recitat *Abresch.* locum de Potiphare apud *Ioseph.* A. I. lib. II. c. 4. s. 5. Pariter ut Apsyrtus, sic Cnemonis pater apud *Heliod.* lib. I. c. 11. p. 39.

P. 39. v. 2. *εἶπεν*] Legitur quidem in Cod. Flor. *εἰπών*, sed manifestus est librarii error, recte in edd. correctus. Quo magis miror, *D'Orv.* ad *Charit.* bis de hac Codicis lectione admonuisse, atque etiam sic voluisse in Lond. edit. emendari. Vide eius animadv. p. 427. et 593.

P. 39. v. 2-3. *εἰς δεσπότας — ὑβρίσαι*] De contumelia sibi soli illata, ni fallor, loquitur: ad filiam spectat quod sequitur. Tamen non semper observari discrimen inter *ὑβρίζειν τινὰ*, et *εἰς τινὰ*, post *Steph* in Thes. recte docuerunt *Markl.* ad *Lysiam* de caed. Eratosth. p. 17. et *Reitz.* ad *Lucian.* Soloec. Vol. III. p. 580. At quum dicitur *ὑβρίζειν εἰς τὸ σῶμά τινος*, e. g. apud *Demosth.* in Mid. p. 522. et 555. tum non potest esse dubia *φράσις*. Non raro de stupro per vim illato usurpatur. Conf. *Lennep.* ad *Phalarid.* Epist. VIII. p. 45.

P. 39. v. 4. *οὔ τι χαιρήσεις*] De hoc genere loquendi dicetur ad p. 96. v. 7. Vertere per quosdam philologos non licuisset: *at profecto non laetabere*, contenderint enim sic *οὔ τοι* debuisse legi pro *οὔ τι*: verum, etiamsi iis dederimus fixum fundatumque esse pertenue illud discrimen inter duo ista ab *Hoogev.* in Doctr. part. Graec. c. XXXVIII. s. 4. p. 667. 668. propositum, quod et *Brunck.* ad *Eurip.* Phoen. 462. agnovisse videtur; tamen quoties ambo sese offerunt in variis lectionibus, toties fere etiam, nisi metri leges decernant, dubium futurum arbitror, utrum alteri sit praeferendum; quamobrem saepissime fuisse inter se commutata haud est mirum, accedente praesertim Iotacismi confusione. Poëticum esse *οὔ τι* ait *Steph.* in indice Thes. cuius equidem caussam nullam reperio.

P. 39. v. 5. *ποιήσομαι παράδειγμα*] Tetigit hunc loquendi modum *D'Orv.*

ad *Charit.* p. 427. sed *Nostri* locum adferens male scribit ποιησάμενος. Occurrit cum apud alios, tum apud *Demosth.* de falsa leg. p. 373. et 451.

P. 39. v. 6. οὐδὲ λόγον] Excidisse aliud οὐδὲ, quod istud praecesserat, et simul verba quaedam cum eo coniuncta, mihi suspicio est: tametsi οὐδὲ h. l. ut alibi saepe, verti non incommode potest *ne quidem.* Facile fuit librarii oculum in talibus aberrasse. Ad περιῤῥῆξαι vide adn. ad p. 70. v. 4.

P. 39. v. 10. πᾶν, καὶ] Quamquam concinnius videatur, τό τε αἷμα κατέῤῥει, καὶ πᾶν τὸ κάλλ. ἐμαρ. melius tamen erit, ut ordo vulgatus servetur: sic enim *omnem* puta defluxisse sanguinem, ut tamen aliquid ad sustentandam vitam fuerit residui. HEMSTERH. Concinniorem lectionem in versione sequutus sum, adiiciens etiam adverbium *undique*, ut vulgatam simul lectionem exprimerem. Conf. adnot. ad p. 49. v. 9.

P. 39. v. 12-13. ἕξεται] Ea est natura verbi medii ἔχεσθαι, ut diversissimam ab activo habeat significationem pariter atque constructionem, adeoque in eorum numerum haud videtur referri posse, quorum activa et media usus sunt promiscui. [Vide adn. ad p. 30. v. 6. et p. 70. v. 4.] Accedit quod obvia sunt ἔχειν et ἕξειν γυναῖκα, non ἔχεσθαι et ἕξεσθαι. Vide *Nostr.* p. 42. v. 13. *Apollod.* lib. I. c. 9. s. 23. *Parthen.* Erotic. c. 21. 22. et 27. *Lucian.* in Tox. p. 91. *Eustath.* ad Iliad. A. p. 45. extr. Contra ἄγεσθαι γυναῖκα, non ἄγειν, usus sibi vindicavit. Vide *Thom. Mag.* [p. 6. ibique animadv.] Rarissime ἄγειν ut in *Aesch.* Prom. 561. Facile itaque in suspicionem incidas substituendum [apud *Nostr.* h. l. esse] ἄξεται. Ipse p. 13. v. 3. ἄξεται, et p. 43. v. 16. ἄξομαι. Verum salva res est; nec dubium ἔχεσθαι olim fuisse usitatum eodem sensu quo ἔχειν. *Aeschyl.* Agam. 1668. et eadem in phrasi qua *Xenophon* [noster] *Ioseph.* A. I. lib. V. c. 9. s. 3. ABRESCH.

P. 40. v. 1. οἰκήματι] De *carcere* non de *cella*, prout *Cocchius* vertit, intelligendum esse hunc locum manifestum est e mox sequentibus v. 3. ἐν εἱρκτῇ, v. 8. ἐπὶ τοῦ δεσμωτηρίου, et v. 15. εἰς τὸ δεσμωτήριον. Athenienses, κατ᾽ εὐφημισμὸν, *carcerem* et *lupanar* vocasse οἴκημα satis notum est.

P. 40. v. 7. ἑώρταζον] Ita Cod. Flor. Male in edd. ἑορτάζοντο.

P. 40. v. 7. Ἀνθία] Pro Ἀνθία, quod habent edd., sic scribi iussit *Abreschius*, cui obtemperavimus. Πένθος γὰρ ἡμῖν ἐστὶ dixit *Eurip.* Alc. 821. Eleganter quidem et rhetorice dictum foret Ἀνθία in nominandi casu, sed *Nostrum*, qui plano scribendi genere utitur, sic reliquisse non est probabile. *Salvinius* et *Cocchius* verterunt tamquam si πάντῃ legissent, pro quo potius ὅλῃ scripturus fuisse *Xenophon* videtur. Perspicuum est πάντα, quod etiam sic legitur in Cod. Flor., h. l. dici pro κατὰ πάντα. Delirat *I. Casperius* pro πένθος legi iubens μεμπτὸς, aut πενθῶν, vel ἐν πένθει. Vide *Eius* Auctar. ad Specim. Dissert. de *Xenoph. Ephes.*

P. 40. v. 8. τοὺς ἐπὶ τοῦ δεσμ.] *Achill. Tat.* lib. VI. p. 391. ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν. ABRESCH.

P. 40. v. 11. Βαβυλωνίους] Haec est lectio Cod. Flor. pro βαβυλωνίας in edd. quamvis p. 14. v. 2. Codex quoque femininam terminationem tueatur. Apud *Arrian.* de Exp. Alex. lib.VI. c. 29. s. 8. habes itidem vestes τῆς Βαβυλωνίου ἐργασίας, et ap. *Polluc.*VI. 104. νάρδον Βαβυλωνιακόν: tamen ibi alii Codices Βαβυλωνιακὴν exhibent. In *Suida* vero est Βαβυλωνία κάμινος, et in *Strab.* lib.VI. p.1081. C. de mulieribus loquente, πάσαις δὲ ταῖς Βαβυλωνίαις.

P. 41. v. 1. εἰς χεῖρας — ἄγομαι] Quae sit, hoc quidem in loco, verbi repetiti virtus aut elegantia, nullus perspicio; neque adeo dubito, quin error librarii, oculum ad superiora deflectentis, illud ἄγομαι inde sumtum supposuerit pro genuino verbo, quod quale fuerit coniectura difficile est adsequi: nam ἔρχομαι, vel δίδομαι pro ἐκδίδομαι, (quamquam meliora et exemplis non destituta) necdum satisfaciunt. HEMSTERH. *Koenius* ad *Greg. Cor.* de Dial. p. 54. aeque ingeniose ac probabiliter locum sic emendat: δέσποτα, εἶπεν, ἐγὼ μὲν εἰς Συρίαν, δῶρον δοθεῖσα τῇ Μ. καὶ εἰς χεῖρ. τ. ζηλοτ. ἄγομαι, additque correctionem suam stabiliri mox oppositis vocabulis σὺ δέ. Certe duplex istud ἄγομαι tueri se nequit, nisi insuavi quadam ἐνεργείᾳ, quam in hac repetitione quaesiverit Auctor. Conf. adn. p. 180. ad p. 30. v. 6.

P. 41. v. 3. ὅστις σοῦ τὸ σῶμα κοσμήσει] *Cocchius* transtulit, *qui corpus curet.* Convertendum erat potius, *qui corpus tuum rite condat, sive componat.* Vidit hoc, praelucente *Salvinii* interpretatione, *Casperius* d. l. sed falso ait *Cocchium* vertisse *qui corpus ornet.* Apud *Hesych.* κοσμητής explicatur ἐνταφιαστής. Dolet nimirum Anthiae, Habrocomen, si in carcere mortem obierit, sepultum iri servorum more, sine pollinctoris cura, aut libitinarii ministerio. Fortasse etiam ornatus aliquis intelligendus est h. l. in verbo κοσμεῖν, adhibitis videlicet floribus, aliove mundo, ut ita dicam, funebri. Novimus saltem, veteres Graecos et Romanos consuevisse cippos floribus ornare sertisque coronare, quod τάφους κοσμεῖν dixit *Xenophon* Mem. Socr. lib. II. c. 2. s. 13. Conf. ea de re *L. Girald.* de Ritu sepel. in eius Opp. p.741.

P. 41. v. 4. μενῶ σή] *Manebo tua*, non σὲ, quod editur, [habetque etiam Cod. Flor.] et Interpretem [*Cocchium*, nec non *Salvinium*] decepit. HEMST. Consimili plane modo Anthia p.61. v. 4. ait, μείνασα νύμφη σή.

P. 41. v. 4-5. καὶ — κἂν] Pro *sive — sive etiam*, quemadmodum duplex καὶ p. 44. v. 8. pro *sive — sive*. Conf. indic. *Zeunii* ad *Xenoph.* Cyrop.

P. 41. v. 6. προσεκυλίετο] In Lond. ed. legitur προκυλίετο; in Luc. et Vindob. prout per incuriam excudi sivimus; nam in animo habebamus προσκυλίετο edere, quia p. 62. v. 11. sic legi sciebamus in Cod. Flor. ibique etiam h. l. ita esse scriptum edocti fueramus a Cl. *Weigel*; nam *Cocchius* in margine sui exempli ad manifeste vitiosam lectionem προκυλίετο nihil adnotaverat.

P. 41. v. 7. ὡς εἶχεν] Hoc loco valet *confestim*, *statim*, *sine mora*, prout saepius apud seniorem *Xenophont.* et *Arrian.* de Exp. Alex. *Salvinius* nimis ad verbum reddidit *come si trovava*; at *Cocchius* multo peius, *quo erat*

dolore percitus. Occurrit rursum p. 55. v. 12 - 13. et p. 114. v. 13. Graecae formulae imitatio est Latina illa, *sicut erat,* in qua tamen communis verborum obtinet significatio: nam pro *statim* adhibitam non reperi.

P. 41. V. 8. ῥίψας] Sic habet Cod. Flor. Male in edd. ῥήξας. Saepe humi sese narrantur abiecisse, vel humi prostrati iacuisse, aut saltem humi sedisse, qui ob tristem aliquem casum aegritudine premebantur. Sic e. c. Hecuba apud *Eurip.* 495. et apud *Eumd.* Ceres, in Helena 1341. Panthea apud *Xenoph.* Cyrop. lib. V. c. 1. s. 3. Phadilla apud *Herodian.* lib. I. c. 13. s. 1. Herodes apud Philostr. de Vit. Soph. lib. II. c. 1. s. 10. p. 558. Chaereas apud *Charit.* lib. III. c. 6. p. 73. et lib. V. c. 2. p. 108. Callirrhoë ibid. p. 82. et p. 166. Daphnis apud *Long.* Past. lib. II. c. 15. p. 208. Lamon et Myrtale ibid. c. 16. p. 214. Dinias ap. *Lucian.* Tox. Vol. II. p. 523. Habrocomes apud *Nostrum* p. 8. v. 4. Lycomedes et Themisto p. 18. v. 6. Anthia et Habrocomes p. 30. v. 3.

P. 41. V. 8. ἔστενεν, ἔκλαιεν] Nisi a *Xenophonte* nostro amari nossem concisum genus scribendi, particulam καὶ inter duo haec verba, librarii negligentia, prout alibi non raro, omissam fuisse contenderem. Vide indic.

P. 41. V. 9. εὐδαιμονία] Verti *felicitas.* Potuissem etiam *opulentia.* Vide *Markl.* ad *Lysiam* p. 611. Infra p. 104. v. 2. hac potestate *Noster* usurpavit.

P. 41. V. 14. ὄναρ ἐφίσταται] Non modo species in somniis oblatae dicuntur ὄναρ (i. e. κατ᾽ ὄναρ) ἐφιστάναι, sed et ipsum ὄναρ, veluti hoc loco et p. 102. v. 12. Sic e. c. apud *Homer.* Iliad. X. 496. Diomedes, Rhesum dormientem interficiens, dicitur *malum somnium ei adstans:* et *Lucian.* in Gallo Vol. II. p. 714. *Homeri* loco Iliad. II. 56. utens, scribit ὄνειρος ἐπιστὰς, quasi ibi sic legeretur: tamen alibi (Somn. Vol. I. p. 8.) eumdem locum recte laudavit. *Herodot.* lib. VII. c. 17. habet τὸ ὄναρ — ὑπερστὰν, ipsaque illa species viri proceri, quae antea Xerxi in somno adparuerat, (de qua cap. 12.) nunc ab *Herodoto* simpliciter ὄναρ vocatur, atque hoc *somnium* ad Artabanum dormientem *accessisse,* eum *adloquutum*, eique minitatum fuisse narratur.

P. 41. V. 14. Λυκομήδη] Hoc modo quum legatur in Cod. Flor. et Lond. edit. nihil erat cur Lucensis editor Λυκομήδην corrigeret: at bonus Vindobonensis sic nimirum edere debuit, utpote quem credibile est Londinensem editionem, ut cum *Plauto* dicam, *neque oculis, neque manibus unquam usurpasse suis.*

P. 42. V. 1 - 2. τὸν δὲ] *Abreschius* reponi iusserat αὐτὸν δέ. Probabilis sane est emendatio: tamen reliquimus lectionem, quam etiam in Cod. Flor. reperiri didiceramus. Τὸν quidem pro τοῦτον Ionice, et Attice quoque usurpari novum non est, et pluribus nuper docuit *Reitz.* de Prosod. Gr. Accent. inclinat. p. 8. seqq. et p. 70. seqq. Anne fortasse etiam pro αὐτὸν sibi uti licere existimavit *Noster*?

P. 42. V. 4. ἀνέθορε] Poëticum verbum esse vult *M. du Soul* ad *Luciani* Prometh. Vol. I. p. 29. Parcius eo usos fuisse veteres, frequentius recentiores,

animadvertit *Hemsterh.* ad *Luciani* d. l. Habet quoque *Charit.* lib. II. c. 9. p. 50. lib. V. c. 5. p. 116. et *Noster* rursum p. 69. v. 10. p. 101. v. 1. p. 103. v. 2.

P. 42. v. 5. *κατέκλειστο*] Pro *κατεκέκλειστο*, quod exstat p. 85. v. 7. Reperiuntur in augmentis praeteritorum istiusmodi variationes ita multae, ut quae forma scriptoribus ipsis placuerit, quid librariis acceptum referri debeat, discernere sit omnino difficile; praesertim in oratione prosa, ubi nullae metri leges mutandi libidinem coërcent. Ἐκλείσμην, autem, perinde atque ἐκτήμην, ἐβλάμμην, ἐγλύμμην, ἐβλαστήκειν, recta, sine accessione alia, fluunt a verborum in principio duplici consona praeditorum praeteritis Atticis et Ionicis ἔκλεισμαι, ἔκτημαι, ἔβλαμμαι, etc. quibus Aeoles, ratione quidem propria, sed ad ceteros item Graecos derivata, προςνέμουσι τὸ σύμφωνον: κέκλεισμαι, πεπτερύγωμαι, quod apud *Etymologum* absque dubio reponi debet pro τὸ ἐπτερύγωμαι p. 308. v. 33. De his agentem vide *Eustathium* ad Iliad. I. p. 759. quae certissime sunt ex Grammaticorum eruditissimo Heraclide promta. . . Ita semper κατεγλωττισμένος, cui, perperam tentato, *Küsterus* succurrit ad *Aristoph.* Equit. v. 351. ubi quod *Scholiastes* observat: σύνηθες δὲ τοῦτο λέγουσι, μὴ ἔχον λόγον, καὶ παρὰ ἀρχαίοις καὶ νεωτέροις, huc plane pertinet, talemque, ne quis secus interpretetur, habet mentem: *illud autem κατεγλωττισμένος ut dicant pro καταγεγλωττισμένος, usu receptum est, quamvis ab analogiae norma recedat, et apud veteres et recentiores.* Neque tamen hic augmenti modus non quandoque uni tantum consonae praeponitur: ἐβούλευμαι, ἐβουλεύμην; ἐπαττάλευμαι, ἐπατταλεύμην; (unde *Eustathius* ex *Cratino* protulit φῦσκαι προςεπατταλευμέναι) ἔτηγμαι, ἐτήγμην; quod *Pausanias*, frequens Ionismi captator, usurpare non fuit veritus lib. IV. p. 283. τῶν Ἀριστοδήμου παίδων πάλος κατέτηκτο: ubi vide adcuratissimum *Sylburgium*. . . Eiusmodi multa veteres, spretis Grammaticae legibus, non refugerunt, ut delicatis auribus et expeditae pronuntiandi suavitati consulerent. Ceterum solemne plusquam perfectorum augmentum non raro praetermisit *Noster*: p. 23. v. 5. καταμεμαθήκεσαν, p. 65. v. 10. περιβεβλήκει, ut ἀποβεβλήκει apud *Lucian.* Iud. Dear. p. 165. B. ἐμπεποιήκει apud *Demosth.* de fals. leg. p. 294. D. et *Herodian.* lib. VI. c. 4. s. 4. συμβεβήκει apud *Ioseph.* A. I. lib. XX. c. 2. s. 4. . . Quamvis *Xenophon* [noster] praeferat [in verbo simplici] ἐτετέλεστο p. 6. v. 1. in composito tamen ἐκτετέλεστο p. 13. v. 12 - 13. p. 60. v. 6. p. 69. v. 5. . . Iam si quis avidioris stomachi exemplorum hoc apparatu non fuerit exsatiatus, illi secundae mensae delicias instruent *Is. Casaub.* ad *Athen.* lib. II. c. 15. *Iungermann.* ad *Longum* p. 214. *Iac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. lib. III. c. 19. *Duck.* ad *Thucyd.* [lib. VII. c. 44.] p. 474. n. 23. HEMSTERH. Item *Barnes.* ad *Euripid.* Hel. 639. *Abresch.* Diluc. Thucyd. Auctar. p. 349. *Fisch.* Animadv. ad *Welleri* Gramm. p. 185.

P. 42. v. 7. ἐμνησικάκει — τὴν Ῥόδην] Inusitatior structura. Non paullo notius τῇ Ῥόδῃ. Nolim tamen e vestigio sic restitui; nam sunt eiusmodi verba, quibus exaggeratam quamdam significandi vim, et, ut Grammatici lo-

quuntur, *praegnantem* addit mutata structurae ratio: veluti πολεμεῖν, cui nihil est crebrius quam dativum adnecti; at idem quartum casum non adspernatur, potestate paullum variata, *bello aliquem petere atque infestare.* *Dinarch.* in Demosth. p. 94. v. 44. (ubi *H. Stephano* dubitanti utrum malit πολεμώσαντες τὴν πόλιν, an πολεμήσαντες τῇ πόλει, gratiam coniecturae facimus) *Dion. Halic.* A. R. lib.V. p. 292. v. 9. πόλιν— πολεμῶν, lib.VI p 354. τὸ φρούριον πολεμεῖν, et lib. XI. p. 668. v. 27. ἡ Σαβίνους πολεμοῦσα στρατιά. Imitatur, ut saepe solet, *Ioseph.* A. I. lib. XIV. c. 7. s. 2. πολεμήσων Μιθριδάτην, (ibi Μιθριδάτῃ notatum erat in margine Cod. Lugd. Bat.) *Aristaen.* lib. I. ep. 23. ἐμὲ πολεμοῦντες. Similium facile proferri poterat longe maior copia. HEMSTERH. Adde *D'Orv.* ad *Charit.* p. 576. Quod vero ad μνησικακεῖν a *Nostro* cum quarto casu constructum adtinet, fateor me nihilo minus locum mendosum putare, emendarique oportere τῇ Ῥόδῃ, vel πρὸς τὴν Ῥόδην; nam constantissimum κάνονα esse censeo, μνησικακεῖν construi debere vel sine casu, aut simul cum dativo personae et genitivo rei, vel denique cum horum alterutro casu solo, prout p. 43-44. (v. adnot. p. 199.) Non adversantur loci *Luciani* Abdic. Vol. II. p. 163. et *Herodiani* lib. III. c. 7. s. 11. quemadmodum inspicienti perspicunm erit: neque obstat alius apud *Thucyd.* lib. IV. c. 74. ὁρκώσαντες πίστεσι μεγάλαις, μηδὲν μνησικακήσειν, ubi, praeterquam quod est accusativus rei, non personae, tamen censeo aut μηδὲν esse positum pro μὴ, velut οὐδὲν pro οὐ, atque apud Latinos *nihil* pro *non*; aut potius legendum, usitata in hisce formula, ἦ μὴν μὴ μνησικακήσειν, prout in simili loco *Xenoph.* H. Gr. lib. II. c. 4. s. ult. ὀμόσαντες ὅρκους, ἦ μὴν μὴ μνησικακήσειν. Possis etiam reponere μὴ μὲν μνησικ. cui respondeat postea βουλεύσειν δέ.

P. 42. V. 9. ἐμβιβάσαντάς τινας πλοίῳ] Nihil quidem in his quod a Graeci sermonis indole abhorreat; nihilominus, quod nusquam *Noster* in hac loquutione addere solet τινὰ, τινὰς, coepi suspicari, sitne potius legendum τινί. [Pronomen indefinitum non additur] p. 77. v. 2-3. p. 78. v. 11-12. p. 83. v. 14-15. Alia res est in illo p. 64. v. 8. ABRESCH. Coniecturam istam maxime probabilem, cui favet similis locus p. 40. v. 1. in versione sequutus sum

P. 42. V. 10. συνουσιάζειν] Modo probae sit notae, exponendum erit *in contubernium dare*; tractum scilicet ἀπὸ τῆς συνουσίας, veluti supra [p. 34. v. 10.] Leucon et Rhode συνῆσαν ἀλλήλοις, ac mox Anthia rus ducitur συνεσομένη τῷ αἰπόλῳ. Equidem propterea quod mihi, quantum recordor, nusquam obvenerit, reiicere non ausim: neque tamen diffiteor, insolentia verbi me commotum cogitasse de συνευνάζειν; quod, tametsi nec ipsum in Thesauro *Stephani* reperiatur, exstat certe apud bonos Graecae linguae scriptores. *Basilius* (personatus) de Virginit. p. 614. D. τὴν δὲ ψυχὴν ἐν τούτῳ αὐτῷ (delendum est ἐν) νύμφην καθαρὰν συνευνάζειν: quae totidem fere verbis in *Macario* leguntur. Non me praeterit *Hesychium* συνουσίωσιν interpretari συγγαμίαν; sed hoc alio pertinet, multumque differunt συνουσιάζειν et συνου-

σιοῦν. HEMSTERH. Modo non peculiari, et haud scio an alibi obvia licentia, verbum adhibuerit, certissima videtur viri Cl. emendatio. Absolute aliquoties utitur *Apollod.* lib. III. c. 6. s. 7. c. 9. s. 2. c. 10. s. 1. et συνουσιασμὸς [est] apud *Ioseph.* de Maccab. s. 3. Alterum συνευνάζειν idem frequentat *Apollod.* lib I. c. 4. s. 4. c. 9. s. 17. lib. II. c. 4. s. 10. lib. III. c. 1. s. 1. c. 4. s. 3. et saepius deinceps, ut et *Pindar.* Pyth. IV. 452. item συνευνᾶσθαι apud *Herodot.* lib. VI. c. 107. ABRESCH. *Nubilam*, ut cum *Plauto* loquar, *mentem animi habuerint* necesse est duumviri nostri, alias adtentissimi, quum haec scriberent: prior quidem aiens insolens esse verbum συνουσιάζειν, posterior vero, qui *Hemsterhusii* emendationem certe non improbare, sed potius stabilire volebat, tamen loca proferens, in quibus συνευνάζειν et συνουσιάζειν manifesto valent *coire, concumbere.* Alia testimonia de verbo συνευνάζειν serius congessit *Dan. Scottus* in Append. ad H. Steph Thes. *Plutarchi* tamen oblitus in Alex. Vol. IV. p. 7. Verbo autem συνουσιάζειν *Athenaeus* ab *Stephano* in Thes. laudatus (qui locus *Hemsterh.* oculos et memoriam fefellit) usus est lib. XIII. c. 3. p. 517. F. de coetu epulantium pro *congregari, convenire*; sed *Plutarch.* in Alex. Vol. IV. p. 54. pro *concumbere*, et *Clem. Alex.* Strom. lib. III. c. 7. p. 537., translato quodam sensu, pro *congredi.* Restat igitur solus *Basilii* locus ad fulciendam *Hemsterh.* coniecturam. Sed nihil propterea mutandum esse reor: nam quemadmodum *Basilius* συνευνάζειν usurpavit pro *connubio* quasi *iungere*, ita *Noster* simili significatione adhibuerit συνουσιάζειν, et quidem, opinor, non sine aliquo contemptu, ut sit *ad concubitum tradere, concubinam dare:* nec obstat quod infra Manto dicit γυναῖκα ἔχειν; novimus enim servorum non fuisse legitimum matrimonium.

P. 42. v. 11. τινὶ] Loco suo motum esse hoc vocabulum ponendumque post ἀτιμοτάτων, ut videlicet cum isto iungatur, prope absum ut credam. Sic p. 37. v. 7. μὲν habuimus alieno loco insertum.

P. 42. v. 12. αὐτὴν] Sic habet Cod. Flor. Male in edd. αὐτὸν; quod adeo *Salvinius* et *Cocchius* ad Habrocomen retulerunt. Equidem demirabar ad manifeste mendosum αὐτὸν nihil admonuisse aut *Hemsterh.* aut *Abresch.* iamque longe prius quam in manus meas pervenisset *Cocchii* exemplum, in hisce adnotationibus meis scripseram, meo periculo legendum esse αὐτήν. Intelligebam scilicet iam satis poenarum improbae puellae dedisse Habrocomen; comparabam porro, quod p. 42. v. 8. legitur, ἐμίσει δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν, quam igitur ulcisci hoc modo (id enim valet, ni fallor, h. l. διὰ τούτου) voluisse, femineae vindictae ac zelotypiae consentaneum esse sentiebam; memineram denique comminationis illius p. 37. v. 8-9. quo spectat quod Manto p. 45. v. 10-11. dicit.

P. 43. v. 2. τηρῆσαι] Excidit ἁγνὴν, quam vocem sententia flagitat: mox enim respondet iuratus Lampon ἦ μὴν φυλάξειν ἀμόλυντον. Dubitationem omnem tollet *Xenophon.* p. 50. v. 8. et 9-10. p. 91. v. 2-3. p. 94. v. 7. HEMST.

Verisimillimum istud supplementum in ipsam orationem inserere non sum veritus, uncinis tamen seclusum.

P. 43. v. 4. κόρην] Iuvenes nuptas *puellas* vocare solent Graeci; quod et Latini sunt imitati.

P. 43. v. 8-9. τῷ γραμματιδίῳ] Adnotat ad h. l. *Hemsterh.* fuisse istud p. 36. v. 15. a *Nostro* adpellatum γραμμάτιον, et p. 37. v. 13. πινακίδα, laudatque *Lucian.* de Merc. cond. Vol. I. p. 686. 695. et in Toxari Vol. II. p. 519. 524. ubi recte ait scribi γραμμάτια; (laudare poterat etiam *Arrian.* de Exp. Alex. lib. VII. c. 18. s. 4.) differre quippe nonnihil γραμματεῖα, et, in usum forensem plurimum recepta, pro *iudicialibus tabulis*, aut *libellis* a veteribus usurpari: haec autem γραμμάτια vel γραμματίδια saepius *amatorias* esse *tabellas* [*epistolia* vocat *Catullus*] ultro citroque commeantes. Addit deinde locum *Alciphr.* lib. III. ep. 62. atque hac occasione γραμματίδια δίθυρα commemorat. Conf. *D'Orv.* ad *Charit.* p. 486. et 616. Mox Londin. et Luc. habent τῷ Μαντοῦς, Vindob. τῆς Μαντ. sed τῷ Μαντοῦς scripsit *Noster*, prout p. 89. v. 9. τὸ σῶμα τὸ Θελξινόης.

P. 43. v. 11. εἰς ὄψεις] Usitatius dixisset, si tamen ita scriptum reliquit *Xenophon*, εἰς ὄψιν. Sic e. c. *Ioseph.* A. I. lib. XVII. c. 12. s. 2. ἀγαγεῖν εἰς ὄψιν, lib. XIX. c. 1. s. 5. ἦγεν εἰς τὴν ὄψιν, lib. II. c. 5. s. 4. εἰς ὄψιν παραγαγεῖν.

P. 43. v. 14. θυγατρὸς] Credibile est Iotacismi pernicie post syllabam θεις absorptum fuisse articulum τῆς.

P. 43. v. 16. σὺ δὲ μὴ] Pro tribus his vocabulis e Cod. Flor. restitutis, in edd. tantum est οὐδέ. Post μὴ, eodem Iotacismi vitio, a librario omissum fuisse μοι veri speciem habet: quamquam alias μνησικακεῖν cum solo genitivo rei constructum interdum reperiri paullo ante p. 197. in adn. ad p. 42. v. 7. nos dixisse non sumus obliti.

P. 44. v. 6. τί δὲ ἐλευθ. ἐμοί] Suppleas ὄφελος, an κέρδος, [an δεῖ quod p. 28. v. 15. additur] parum referet. . . ABRESCH.

P. 44. v. 7. πλούτων] Ut hic loci πλοῦτοι in numero multitudinis, sic et *Themist.* Or. II. p. 28. B. [*Dion. Halic.* A. R. lib. IX. c. 10. p. 1763.] *Ioseph.* A. I. lib. III. c. 2. s. 4. lib. V. c. 1. s. 14. et omnium frequentissime *Lucianus*, (ab *Isocrate* forte si discesseris: vide ad Nic. p. 15. D. Paneg. p. 72. B. Areopag. init. De Pace p. 160. A. Panath. p. 274. B.) quin etiam *Herodot.* lib. IX. c. 79. Adde *Xiphil.* in Iulio p. 27. edit. H. Steph. *Liban.* To. II. p. 51. et p. 66. C. *Idem*que alibi. Multis scilicet verbis Graeci utroque numero nullo notionis discrimine uti solent, veluti ὄνειρος ὄνειροι, ὕπνος ὕπνοι, ἄρτος ἄρτοι, σκότος σκότοι, φόβος φόβοι. Sunt quae, ut numero, ita significatione differunt: ita ἥλιος *sol*, ἥλιοι *dies*, *solisve ardor*. *Aelian.* de N. An. lib. XVI. c. 17. *Achill. Tat.* lib. II. p. 145. Similiter χρῆμα valet *res*, *negotium*; χρήματα *opes*, *facultates*, *pecunia*. Neque hoc tamen ita perpetuum est, ut in contrarium non dentur exempla. *Ioseph.* A. I. lib. XVI. c. 4. s. 3. lib. XVIII.

c. 6. s. 3. [ubi semel χρῆμα legitur in singulari, et ter in plurali] *Pind.* Olymp. XIII. 51. *Div. Lucas* Act. IV. 37. *Herodot.* lib. III. c. 38. *Athen.* lib. VI. c. 5. p 234. ubi *Casaubonum*, in Graecorum lectione versatissimum, ad hunc usum adhaesisse quis non miretur? Conf. Lex. MS. apud *Montfauc.* Biblioth. Coislin. p. 484. ABRESCH. Mox. v. eod. *Noster* χρήματα usurpat pro *re familiari*, nisi forte lectio mendosa est, atque emendandum κτημάτων, quo nomine bona quaevis, possessiones, mancipia etiam veniunt.

P. 44. v. 8. ἐκείνην — εὕροιμι] Deesse ante ἐκείνην suspicor vel εἰ solum, quo sic utitur *Lucian.* Dial. Mer. Vol. III. p. 287. εἴ τινα εὕροιμι—γραῦν, vel εἰ γὰρ, aut εἴθε. De εἰ solo, pro *utinam*, vide *Schütz.* ad *Hoogev.* Doctr. Part. p. 230. et *Valcken.* ad *Eurip.* Phoen. v. 761. Hac vero potestate εἰ γὰρ et εἴθε saepissime occurrunt. Ceterum an etiam εἴ γε in illo *Sophocl.* Oed. Col. 644. εἴ μοι θέμις γ' ἦν, valeat *utinam*, quod vult *Brunck* ad *Sophocl.* Electr 1416. multum ambigo; nam commode verti potest *si quidem, si modo fas mihi esset*, velut ibid. v. 648. et alibi ap. *Sophocl.* atque alios non raro.

P. 44. v. 12. εἶχε μετὰ πάσ. ἐπιμ.] Supra p. 32 - 33. scripserat δι' ἐπιμελείας ἔχειν, sed non est prorsus eadem amborum locorum mens: ibi enim vis omnis phraseos est in ἐπιμελείᾳ, et solo verbo ἐπιμελεῖσθαι uti potuisset *Xenophon*, quia ἔχειν additum est per circumloquutionem; hic vero vis residet in ἔχειν, quod est *habere apud se*, et μετὰ ἐπιμελείας dicitur pro ἐπιμελῶς.

P. 44. v. 13. παῖδας αὐτοῦ νομίζων] Eadem ῥῆσις recurrit p. 87. v. 1-2. et una cum alia simili apud *Heliod.* lib. II. p. 117. (c. 32. p. 159.) comparatur ab *Villoisono* p. 21. Animadvers. ad *Longi* lib. I. c. 2. Addere poterat *Charit.* lib. I. c. 4. p. 9.

P. 45. v. 3-4. τελευταῖον] Sic legitur in Cod. Flor. at in edd. τελευτῶν.

P. 45. v. 5. συντίθεται] Ea est verbi συντίθεσθαι potestas, ut p. 27. v. 11-12. quae non nimis ad hunc locum quadret. Procul dubio *Noster* dederat συγκατατίθεται. Vide modo p. 36. v. 9. p. 50. v. 7. p. 51. v. 5. p. 73. v. 11-12 p. 91. v. 4. . . HEMSTERH. At mihi vix est dubium quin συντίθεται servandum sit, et *spondendi* quidem potestate, ita tamen ut subaudiatur συγκρύψαι. *Adsentire* caprarium nihil adtinebat, sed ne videretur hero adversari, *rem clam habere spondet:* id videlicet ab eo exigebat Moeris. Infra etiam p. 88. v. 3. συντίθεται commode vertitur *spondet*, sive *paciscitur*. *Salvinius* ibi reddidit *pattuisce*, tamen *Cocchius* rursum vertit *consentit*. Utraque significatio illi loco apta est.

P. 45. v. 7. τὴν ζήλην] Haec est lectio Cod. Flor. quam etiam *D'Orv.* adfert ad *Charit.* p. 278. addens ζήλην esse vocem nihili, inque eius vicem coniiciens reponi posse τὸν ζῆλον. In edd. excusum est δειλὴν, ex tacita, credo, *Salvinii* emendatione in apographo ab se scripto, unde suum descripsit *Cocchius*. Non placuit *Hemsterhusio* δειλὴν, et substitui volebat δούλην. Ego vero hoc magis retinendam mihi esse putabam Cod. Flor. lectionem, quod

ζήλη pro ζηλήμων, (*rivalis*, *aemula*) quamquam merito suspectum vocabulum, tamen reperitur hac significatione in *Aristaen.* lib. I. ep. 25. p. 61. ubi *Valcken.* pro ζήλην ἐμοὶ corrigit ζηλήμονα; *Reiskius* vero ζηλωτὴν aut ζηλῶτιν, et denique *Abresch.* ἀντίζηλον. Ausus etiam sum ζήλην Latine reddere *rivalem*, quod et fecerat *Mercerius* in versione *Aristaeneti*; tametsi de femina dictum nulla, quod sciam, firmari potest auctoritate.

P. 45. v. 8. περιάξομαι] Tyro tantum duxerat Antiochiam. Hoc illi prae dolore est περιάγεσθαι; alioqui περιάγεσθαι latius patet. . . HEMST.

P. 45. v. 8. τὰ μὲν] Deest in edd. particula μὲν, quam habet Cod. Flor. teste Rev. *Luchio*, et *D'Orv.* ad *Charit.* p. 278. ex illo *Cocchii* exemplo, quod ab isto acceperat; quamvis, quae huius viri fuit magna incuria, in altero ipsius exemplari, quo ego sum usus, superiore quidem loco in margine adnotata sit Codicis lectio, τὴν ζήλην μὲν περιάξομαι, (at ibi Cod. non habet μὲν) ad hunc autem locum nihil varietatis adscriptum reperiatur. Versu 9. ad κινδυνεύω τοῦ ἀνδρὸς repete ex praecedentibus ἀφαιρεθῆναι.

P. 45. v. 9. χαίρουσά γε] Sic correxi pro χαίρουσά τε, auctoribus *Hemst.* et *Abreschio*, qui laudat *Lucian.* in Iove confut. Vol. II. p. 630. et in Gallo Vol. II. p. 703. item *Herodot.* lib. III. c. 29. Addit et sine γε legi apud *Nostrum* p. 39. v. 4. apud *Herodot.* lib. III. c. 35. et *Sophocl.* Philoct. 131. eumdemque praestare usum κλάοις ἂν, vel κλαύσεις apud *Aeschyl.* Suppl. 932.

P. 45. v. 9-10. φανεῖται καλὴ] Simile dictum Rheneae recurrit p. 96. v. 5.

P. 45. v. 10. ὑπὲρ τῶν ἐν Τύρῳ] Praepositionis vim non cepit *Cocchius* vertens *graviores poenas quam in Tyro*, nam ὑπὲρ h. l. valet *ob, propter*, quemadmodum p. 46. v. 16. Respicit scilicet Manto ad ea, quae Anthiae, tecto nomine, p. 37. v. 8-9. comminata fuerat, utpote cui imputandum esse intelligebat, si amori suo Habrocomes non responderet. Praeterea meminisse *Cocchium* oportebat nullas Tyri poenas ab Anthia petivisse immitem puellam.

P. 45. v. 11. τὴν ἡσυχίαν] Abesse poterat articulus, ut p. 106. v. 1. Sed et alii hic addunt. Adiunctum invenies apud *Aelian.* V. H. lib. XII. c. 64. *Lucian.* Deor. Dial. p. 152. et Ver. Hist. lib. I. p. 739. ABRESCH.

P. 45. v. 12. λαβόντα] Otiosum est, atque in versione negligendum. Conf. adnotat. p. 141. ad p. 7. v. 7-8.

P. 46. v. 1 2. φεῦ! — κάλλος ἐπίβουλον] Gemina plane est exclamatio Callirrhoës ap. *Charit.* lib. VI. c. 6. p. 142. ὦ κάλλος ἐπίβουλον! σύ μοι πάντων κακῶν αἴτιον. διὰ σὲ ἀνῃρέθην, διὰ σὲ ἐπράθην, διὰ σὲ etc. Rursum *Noster* p. 96. v. 13. ὦ κάλλος ἐπίβουλον!

P. 46. v. 2. πανταχοῦ. διὰ τὴν ἄκ. εὐμορφ. Α᾽βροκ.] Pessima istorum verborum distinctio in edd. alienissimam a mente *Xenophontis* peperit interpretationem. Nulla ibi post πανταχοῦ distinctio comparet; contra ea post εὐμορφίαν punctum est positum. Veram distinctionem indicavit *Hemsterh.* addens, rem esse manifestam ex p. 31. v. 1. p. 99. v. 12 - 13. praecipue vero

p. 96. v. 13-14. his autem in locis ἄκαιρος non tam esse *intempéstivus*, quam *importunus* et *noxius*.

P. 46. v. 4. Λάμπων] Haec est lectio Cod. Flor. In edd. vero est τὸ λοιπὸν, quod rursum, procul dubio, *Salvinio* debetur, qui vertit *per l'avvenire*. In versione *Cocchii* legitur *sed hoc te precor, quod adhuc fecisti, ut et nunc pium erga me te praebeas*; ita ut ille τὸ λοιπὸν parum curasse videatur. Friget, inquiet aliquis, illud Λάμπων, ut adeo mirum non sit substitutum fuisse ab *Salvinio* τὸ λοιπόν. Non inficior; at illud tamen *Xenophonteum* esse iudico, quippe cui familiares esse noverim nominum propriorum repetitiones, sive gravitatis, sive perspicuitatis caussa: quare etiam has repetitiones, *Salvinii* exemplo, in versione servavi.

P. 46. v. 4. ὅς μέχρι νῦν εὐσέβησας] Forte ὅς. [Pro ὡς, quod habent edd. sed male mea sententia.] *At obsecro te porro, caprari, qui huc usque pietatem erga me coluisti.* Retineri potest ὡς, sed tum oratio tota, mutato solum unius dictionis accentu, sic est interpungenda: ἀλλὰ δέομαί σου, τὸ λοιπὸν, [nempe sic legerat vir doctus in edit. Londin.] αἰπόλε, ὡς μέχρι νῦν, εὐσεβήσας, ἂν ἀποκτείνῃς, κἂν ὀλίγον θάψον με τῇ παρακειμένῃ γῇ etc. *Verum obsecro te, caprari, ut porro, quemadmodum hucusque fecisti, servata erga me pietate, si interemeris, vel pauxillum obruas adiacente terra.* Non defore credo, quibus hoc praeferendum videatur. HEMST. Equidem priorem viri docti emendationem longe praeponendam esse censueram, proinde ei versionem iam adcommodaveram, antequam mihi lectio C. Flor. Λάμπων e margine exemplaris *Cocchiani* innotuisset: nunc vero eidem in ipsa oratione locum esse praebendum existimavi. Ceterum Lamponis pia temperantia erudito lectori in memoriam reducet plane similem coloni in *Euripid.* Electra.

P. 46. v. 5. κἂν] Hoc loco valet *modo, saltem*, ut et non raro alibi, e. c. apud *Herodian.* lib. IV. c. 4. s. 15. lib. VIII. c. 4. s. 23. apud *D. Marc.* VI. 56. *Act. Apost.* V. 15. et *Paul.* Ep. ad Corinth. II, 11, 16.

P. 46. v. 5. θάψον με] Veteri lingua θάβειν, θάπειν, θάφειν, θάπτειν nihil est aliud quam *obruere*; unde diversi significationum rami propullularunt. Iam antiquissimo tempore, quando ferinis moribus vita hominum agebatur, insepulta cadavera proiiciebant: inde tetro ac pestilenti vapore contacti, humo corpora defunctorum obruere didicerunt; quod est proprie θάπτειν. Buzyges, qui primus apud Athenienses humanitatis officia, velut publicas leges, diris et execrationibus sanxit, ut foedum morem penitus aboleret, κατηράσατο τοῖς περιορῶσιν ἄταφον σῶμα, teste *Scholiasta Sophocl.* ad Antig. 261. Verum etsi vel pulveris aliquantum ter plena manu fuisset inspersum, sive gleba in os iniecta, mortuo iusta fecisse censebantur, cautumque erat religione manium quieti. Hoc Graeci non tantum ἐπιμοιρᾶσθαι, ἐπαμᾶσθαι, ἐπιχεῖν, ἐπιφέρειν, ἐπιβάλλειν γῆν, vel κόνιν, sed etiam θάπτειν dixerunt. Quo pietatis vinculo cuncti tenebantur, etiam in via casu corpus inhumatum praetereuntes, nisi gravi piaculo se obstringere, atque ἐναγεῖς haberi

vellent. Egregia subministrat *Kühnius* ad *Aelian.* V. H. lib.V. c. 14. Illo saltem levi humi ingestae munere ne Lampon defungi non dedignetur, ut sibi post mortem obitam sit melius, Anthia supplex orat. Ceteroquin usus postea multo latiorem adsignavit τῷ θάπτειν significandi modum: omnem enim curandi funeris honorem complectitur; illique etiam, qui rogo impositi cremantur, πυρὶ θάπτεσθαι dici solent. Cuius curae participes esse fas non erat, qui sibimet ipsi vim intulissent: οὐχ ὅσιοι πυρὶ θάπτεσθαι οἱ ἑαυτοὺς ἀποκτείναντες, ut *Philostratus* ait Heroic. p. 721. *Idem* de Vit. Soph. p. 601. Apollonii Atheniensis argumentum declamationis commemorat ἐπὶ τοῦ Καλλίου, ὃς ἀπαγορεύει τοῖς Ἀθηναίοις πυρὶ μὴ θάπτειν. In Excerptis *Ctesiae* mentio fit cuiusdam apud Persas θάψαντος τὸν πατέρα διὰ τοῦ πυρὸς παρὰ τὸν νόμον. . . HEMSTERH. Etiam Aegyptio more cadavera condire θάπτειν vocavit *Noster* p. 88. v. 15. Ceterum quod vir doctus initio dixit de antiquissimis temporibus, quibus cadavera insepulta proiicerentur, nimis generatim pronuntiatum est, et ad summum de gregibus hominum, ferarum more in silvis viventium, verum esse potest; quare ad stabiliendum quod de verbo θάπτειν docuit, atque ad exponendum id, quod ab Lampone petit Anthia, (levem videlicet, at perfectam tamen humationem) nihil omnino facit, indictumque potius manere debebat. Nullus, opinor, in hoc orbe ritus antiquior est sepultura. Certe iam Abrahami aevo publicas privatasque speluncas, sive monumenta, exstitisse, in quibus mortui sepelirentur, novimus e *Genesi* c. XXIII. Insepulta tantum offendebantur eorum cadavera, qui, sive naufragium passi inque litus eiecti, sive in via mortui, sive alio quodam casu sic derelicti iacebant.

P. 46. v. 9. ἀποκτείνας] Perperam in edd. excusum ἀποκτεῖναι ita correxi duce *Hemsterhusio.*

P. 46. v. 12. ἐγὼ δὲ] Deficientia duo haec verba supplevi e Cod. Flor. Locum hunc ex eodem Codice adferens *D'Orv.* ad *Charit.* p. 586. omisit festinans, ut videtur, quae paullo ante praecesserunt verba λαβεῖν καί; nam et leguntur in edd. et reddita sunt in *Salvinii* et *Cocchii* interpretationibus, neque in margine exemplaris *Cocchii*, quo ego sum usus, adnotatum est deesse ea in Cod. MS. *Abreschius*, qui ἐγὼ δὲ in edit. Londin. non repererat, sed καὶ solum ante θεοὺς, coniunctionem illam (quae in Cod. Flor. non comparet) pro ἀλλὰ esse positam admonuit, *Cocchium* laudans, quod vertisset *sed deos reveritus*, et lectorem ad *Gatack.* ad *Antonin.* ablegans. Habet hoc quidem iustam excusationem; verum nescio, hercle, quo nomine excusem eiusdem viri docti supervacaneam diligentiam, quando ad h. l. adnotavit θεοὺς δεδιέναι (vel potius θεὰν ἐδεδοίκει) dixisse *Nostrum* etiam p. 94. v. 4. *Ioseph.* item A. I. lib. II. c. 3. s. 1. et σεβεῖσθαι τὸν θεὸν, de Maccab. s. 8.

P. 46. v. 14-15. ἐμὲ μᾶλλ. κακ. διαθ.] *Cocchius,* [transtulit] *me in maius malum coniiciat,* ceu scriptum esset κάκιον; quomodo licet sumi possit, quia haud est insolens ut adiectiva, quorum comparativi sunt obvii, circum-

scribantur per *μᾶλλον*; . . . tamen hic accipere malim pro *potius*. ABRESCH. De particula *μὴ* cum futuro indicativi constructa nimis ieiune egit *Hoogev.* Doct. Partic. c. XXVII. sect. 1. §. 3. nam de *μὴ ἀπαγορευτικῷ* solum exempla protulit, quemadmodum et *Thom. Mag.* p. 612. 613. At latius patet huius structurae usus. Vide *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 544. et *Hemsterh.* ad *Aristoph.* Plut. v. 623. p. 203. ubi hunc *Nostri* locum profert. Adde *Aristoph.* Eccles. 486. *μὴ ξυμφορὰ γενήσεται*, et *Long.* Past. lib. III. c. 18. p. 360. *μὴ — ἀπελπίσας — τολμήσει τι θανατῶδες.*

P. 47. v. 3. *ἀπέδοτο τὴν κόρην*] O imitatores! Vendita fuit *Achillis Tatii* Leucippe, vendita *Charitonis* Callirrhoë, venditae item *Heliodori* Chariclea, et *Eustathii* Ismene. Felicior *Longi* Chloë venditionem effugit. Venditus est quoque Chaereas apud *Charitonem*, et Habrocomes apud *Nostrum* p. 73. v. 1. De aliis similibus in scriptorum eroticorum fabulis conf. adnot. ad p. 23. v. 3. p. 48. v. 15. p. 50. v. 8. p. 66. v. 1.

P. 47. v. 7. *ἐπ᾽ αἰγιαλοῦ τινὲς ἦλθον*] Modo vitio haec careant, [in edd. est *ἐπ᾽ αἰγιαλοῦ τινὸς ἦλθον*] sensus erit, *vix in tabula, ubi salvi evaserant, per litus aliquod procedebant.* Verum quum salvos e mari debuerit utique excipere litus, suspicabar scriptum fortasse ab *Xenophonte*, *μέχρι τινὸς ἦλθον*, atque *ἐπ᾽ αἰγιαλοῦ* pendere a *σωθέντες*, *salvi in litus, ubi vix in tabula evaserant, aliquamdiu progressi sunt.* Aut, si construere malueris cum *ἦλθον*, hoc sensu, *ubi vix salvi in tabula evaserant, per litus aliquamdiu procedebant*, donec nempe in silvam illam incidebant, in qua errantes capti sunt ab Hippothoo. ABRESCH. Ut nihil horum probare possum, ita mihi certa videtur emendatio *Koenii* ad *Gregor.* de Dial. p. 26. qui pro vulgato *τινὸς* reponit *τινές*. Huic igitur in oratione ipsa locum praebui.

P. 47. v. 14. *ἐκελεύσαμεν*] Male in Cod. Flor. exaratum est *ἐπλεύσαμεν*. Mendum vero editionis Londin. *ἐκελευσάμην* negligenter retentum fuit a curatoribus Lucensis et Vindobonensis editionis.

P. 48. v. 3-4. *ἔρχεται*] „Verbum *ἔρχομαι* a Graecis poni solere pro *abire*, docuerunt *Raphel.* ex Polyb. et Arrian. ad *Matth.* XVI. 28. et ex Polyb. ad *Luc.* II. 44. Conf. *Homer.* Iliad. I. 233. *Schol.* ad *Aristoph.* Ran. 68. *Apollodor.* lib. I. c. 9. s. 16. *Aelian.* V. H. lib. III. c. 1. *Hesych.* in voce. Pro *in via esse* posuit *Sophocl.* Philoct. 48. Oed. Col. 302. Pari ratione Latinorum *venire*. V. not. ad *Hesych.* l. l. Hoc tamen loco, ubi sermo est de fuga clandestina, omnino praeferam compositum *ἀπέρχομαι*, quod *Demosthenis* auctoritate per *ἀποδράναι* explicatur. Ultima scilicet vocis *Ἀνθίας* syllaba praepositionem absorpsit." Verba sunt *Herm. Arntzenii* in Epist. Crit. de quibusd. Pindari Thebani locis p. 31.

P. 48. v. 5. *ἄγει δὴ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν*] Cur seducit ad litus? Quid ullam litoris mentionem poscit? Tum ipse loquendi modus paullo insolentior

suspicionem movet damni gravioris, quod nisi reducto versu uno atque altero sarciri nequeat. Nam si παρὰ τὸν αἰγιαλὸν vitio carent, intercidisse nonnulla necesse est illis vocibus sustentandis apta. Verum fieri vix potest, ut pro sinceris agnoscantur, aut commodum aliquod fulcrum inveniant. [Certe quae mox ad v. 5-6. supplevimus nihil adiuvant.] Aberat Antiochia ad Orontem (haec enim est in ista narratione sine dubio intelligenda) diei fere itinere litus Syriaci maris. Quamvis enim p. 47. v. 2. portus memoretur, quo deductam virginem Lampon Ciliciae mercatoribus vendiderit, nihil obstat, quo minus is Orontes esse credatur ad Antiochiam, ubi subvectae adverso flumine naves stationem habebant. Quod si omnino ad Syrum mare fuisse pertendas, longioris viae ratio satis gravis Lamponi potuit constare, ut scilicet, occidere iussus, beneficium vitae servatae et accepti pretii lucrum tanto facilius immitem dominam celaret. Ager autem hic, curae Lamponis commissus, erat suburbanus; certe non procul ab Antiochia remotus, ut ipsius *Xenophontis* (cui potestas erat quem volebat situm adsignandi) indicio innotescit, quando de Moeride Mantus marito refert p. 45. v. 1-2. συνεχὲς δὲ ὁ Μοῖρις — εἰς τὸ χωρίον ἐρχόμενος, et p. 47. v. 15. Interea dum integriores membranae subsidio veniant, videndum est, an, conglutinatis unius verbi, quod male videtur discerptum, membris, aliquid ad salutem profici possit: παρεκάλει δὴ τὸν αἰπόλον τὸν Λάμπωνα εἰπεῖν αὐτῷ. *Quum igitur venisset in agrum, ubi cum caprario Anthia morabatur, tum vero caprarium Lamponem orabat, ut sibi diceret*, etc. Nihil admodum in hisce est, quantum video, quod lectorem vel adtentissimum impedire queat. Brevi orationis spatio ter repetitum αἰπόλος neminem offendet, qui stylo nostri scriptoris fuerit adsuetus. [Atque reapse ter sic repetitum inveniri in Cod. Flor. patebit e supplemento de quo mox ad v. 5-6. admonebimus.] Παρακαλεῖν simili modo saepius usurpat, p. 26. v. 1. p. 47. v. 1. Literae quam parum distent, cuivis apertum est. Huic tamen emendationi ut nonnihil ipse diffidam, hoc scilicet unicum facit, ἐλθὼν ἐν τῷ ἀγρῷ, pro εἰς τὸν ἀγρὸν, [ut p. 47. v. 4.] nusquam alibi in *Xenophonte*, si memoria non fallit, obvium. Quamquam *Idem* p. 18. v. 6. ἔκειντο εἰς γῆν, pro ἐν γῇ. HEMSTERH. Haec utcumque scabra, hiulca, et lacunosa, ita conglutinat acumen viri docti, ut sensum fundant optimum. Plura certe hic deesse, quam quae sine integrioris membranae ope suppleri possint, haud obscure colligas ex illis, ἕωθεν ἀναστὰς, unde adparet apud caprarium noctem transegisse Abrocomen. Ἐλθὼν ἐν τῷ ἀγρῷ dictum puto, ut p. 42. v. 15. γενομένη δὲ ἐν τῷ χωρίῳ, ἔνθα ὁ Λάμπων, etc. *Lucas* in Evang. XXIII. 42. [et *Matth*. XVI. 28. Conf. *Xenoph*. de Venat. c. V. s. 8. et ibi *Zeun*.] ABRESCH. *Koenius* ad *Greg*. de Dial. p. 77. hunc *Nostri* locum sic vult scribi: ἐλθὼν — διέτριβεν, κατάγεται δὴ παρὰ τὸν αἰπόλον Λάμπωνα, ᾧ πρὸς γάμον etc. quod se magna veri similitudine commendat. Addit idem vir ingeniosus, verbum κατάγομαι praeclare illustrari ab *Hemsterhusio*. V. Adnot. ad p. 111. v. 7.

P. 48. v. 5-6. τὸν αἰπόλον — τοῦ Λάμπωνος] Negligentia *Cocchii* in ed.

Lond. atque adeo in ceteris, deficiunt quatuordecim haec verba quae nunc restituimus e Cod. Flor. Habuisse vero ea in suo apographo *Salvinium*, ex eius versione adparet. Manent nihilo minus obscura superiora illa, ἄγει δὴ παρὰ τὸν αἰγιαλόν. Credibile est, non solum τὸν αἰγιαλὸν ex corrupto τὸν αἰπόλον ortum ducere, sed et hoc ipsum τὸν αἰπόλον, sive ante sive post Λάμπωνα, male inculcatum, omitti alterutro loco debere. Scripserat igitur fortasse *Xenophon* ἐλθὼν— διέτριβε, κατάγεται παρὰ τὸν Λάμπωνα τὸν αἰπόλον, ᾧ πρὸς γάμον etc. Equidem locum hoc modo convertendum esse putabam, ut sensus saltem aliquis in Latina oratione integer esset.

P. 48. v. 7. περὶ κόρης ἐκ Τύρου] Fuerit hoc, *de virgine quadam ex Tyro*. Sin interponas, quod malim, περὶ κόρης τῆς ἐκ Τύρου, *de illa virgine, quae Tyro huc advenit*. HEMSTERH.

P. 48. v. 8. καὶ Ἀνθία] Deest καὶ in edd. Addidi auctoritate Cod. Fl. etsi mallem abesset, non enim quid h. l. significet video; nisi forte *Xenophon* paullo ante scriptum reliquit περὶ Ἀνθίας τῆς κόρης ἐκ Τύρου; tum enim apte responderet caprarius nomen eius puellae, quae apud se fuerat, *etiam* Anthiam fuisse.

P. 48. v. 9. αὐτοῦ] Lege αὐτὴν, Anthiam nimirum. Pius in Anthiam Lampon, quia servaverat illibatam: ideo dictus εὐσεβεῖν p. 46. v. 4. HEMST. Nihil est cur immutetur lectio Cod. Flor. αὐτοῦ, nam commode, immo vero commodius, si quid video, refertur ad γάμον, quam si αὐτὴν substituas, ut ad Anthiam spectet. Saepe περὶ cum genitivo significare *quod adtinet*, admonuit *Zeun.* ad *Viger.* p. 633.

P. 48. v. 11. αὐτὸν] Non deterius foret αὐτῷ, caprario scilicet.

P. 48. v. 12. τὴν ἐπὶ Κιλικίαν] Solet alias *Noster* in similibus post ἐπὶ secundum casum ponere, e. g. p. 47. v. 5-6. p. 50. v. 12. p. 62. v. 7. p. 71. v. 8. p. 75. v. 8. sed tamen et quarto usus est, p. 71. v. 5. p. 75. v. 2. p. 107. v. 9-10. Nihilo minus hunc casum fastidiens Vindob. editor reposuit Κιλικίας.

P. 48. v. 14. τῇ δ' ἑξῆς] Sic correximus pro τὸ δ' ἑξῆς, quod, etsi manifeste mendosum, tamen tres supp. edd. insedit; neque sane opus erat, ut necessariam istam emendationem indicans *Hemsterh.* eam locis *Nostri* p. 111. v. 9. p. 113. v. 7 - 8. stabiliret.

P. 48. v. 15. Ἄρεως] Parum, sane, interest, verum admonebo tamen in Cod. Flor. scribi Ἄρεος, sed indiligentius servatam a me fuisse lectionem edd.

P. 48. v. 15. ξύλα] Ξύλα quid in hoc sacrorum apparatu faciant, non capio: neque credibile est ligna victimae cremandae (diversus erat immanis sacri ritus) commemorari, per eamque vocem hic exprimi. Quare cogitandum an praestet θυήλας vel θυλήματα. Στέμματα certe et θυλήματα iunxit *Theophr.* Char. c. X. p. 50. ξ autem et θ haud raro in membranis permutari notum est. Θυμιάματα *Noster* habet in pompa Dianae p. 4. v. 1. Hanc ego coniecturam non vereor, ne quis pro absurda et plane abiicienda traducat; attamen, simul atque obtulerunt acutissimus H. S. V. A. et egregius I. I. D. A.

σκῦλα, cessi lubens, et vix continere me potui, quin ipsam nos habere *Xenophontis* manum faterer. Spolia certe miseris hominibus detracta, quin optime latronum sacris conveniant, nemo inficias iverit. Sed iidem, opinor, uno Martis simulacro, quod pro singulari sua religionis cura venerabantur, contenti esse potuerunt, nec opus habebant, ut plura secum circumferrent. Scripsit ergo *Noster*, καὶ ἄγαλμα τὸ τοῦ Ἄρεως, καὶ σκῦλα, καὶ στεφανώματα. HEMSTERH. Sacrificii scopus videtur fuisse, ut lustrarent latrocinium V. *Achill. Tat.* lib. III. c. 19. p. 201. [et c. 12. p. 183.] ABRESCH. En iterum similitudinem casuum in narrationibus eroticis; nam et ibi Leucippe, quemadmodum Anthia, immolationi fuit a latronibus destinata. Ceterum acuta est, ac fortasse vera coniectura σκῦλα; verisimilis etiam emendatio ἄγαλμα τὸ τοῦ Ἄρεως; tamen neutram esse eiusmodi, ut a sobrio et cauto editore in ipsam orationem inferri possit, arbitratus sum. Postremo ξύλα legi quoque in Cod. Flor. propterea admoneo, ne quis, voce *signa* in *Cocchii* versione deceptus, suspicetur in Cod. MS. exaratum esse ξόανα; nam *signa* pro *ligna* est error typothetae, correctus ipsa *Cocchii* manu in illo eius altero exemplo, quo mihi uti contigit.

P. 49. v. 2. ὁπόσοι] Pro hac Cod. Fl. lectione in edd. excusum est ὅσοι.

P. 49. v. 6-7. τῆς εἰρήνης — προεστὼς] Quandoquidem nullum prorsus, si quid intelligo, iustum dubium esse potest, quin *Xenophon* Ciliciae Εἰρηνάρχην, (quem Latine *praefectum*, vel *custodem pacis*, vel denique, ut est in *Philoxeni* Glossario, *pacatorem* dicere possumus) designaverit, non putabam mihi esse transcribendam longiorem ad h. l. disputationem *Hemsterhusii*; nam et ipse coniecturae suae diffidebat, et infirmas eius rationes iam everterat *I. Casperius* in Specim. Dissert. de Xenoph. Ephes. p. 5. Prodiit postea longe plenior et eruditior *Chr. Gottl. Schwarzii* Dissertatio de *Irenarchis*, recusa inter eius Exercitat. Academ. a *Th. Chr. Harlesio* collectas Norib. 1783. Huic nihil quod addam habeo: atque ex ea petere lector poterit a p. 232. ad p. 267. quae ad hunc *Nostri* locum illustrandum faciunt.

P. 49. v. 7. ἀνὴρ τὰ πρῶτα — δυναμένων] Legendum esse traiectis vocibus existimo, ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα — δυναμ. Non quin exactissima sit locutio, et optimis scriptoribus usitata, ἀνὴρ τὰ πρῶτα τῶν δυναμ. quam alibi [ad *Luciani* Colloquia selecta, Amst. 1708. et multo post ad *Luciani* Opera, Amstel. 1741. Vol. I. p. 147.] satis illustratam dedimus; sed quia alterum illud perpetua *Xenophontis* nostri consuetudo postulat. . . [conf. adn. ad p. 1. v. 1.] Ita p. 81. v. 13. μεγάλα ἐν τῷ λῃστηρίῳ δυνάμενος. Ceterum ad illam priorem loquendi formulam quod adtinet, ea, praeter alios, non semel est usus *Heliod.* lib. I. p. 42. lib. IV. p. 169. et, quod rarius, lib. VII. p. 350. εὐγενείας τα πρῶτα ὄντες. [*Eustath.* vero de Hysm. lib. IX. p. 400. τὰ πρῶτα τῶν ἐπ' Ἀυλικώμιδι φέροντι] Simili modo τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων, *summa Graecorum*, (ut *summa ducum Atrides*, Ovidio) *eruditione et eloquentiae studio Grae-*

corum praestantissimi, Phrynichio p. 78. [voce Σύσσημον et Κατ' ὄνας p. 184. 186.] . . . HEMSTERH.

P. 49. V. 9. πάντας τε ἀπέκτεινεν, ὀλίγους δὲ — ἔλαβε] Ubi omnes fuerunt trucidati, quis paucis, qui vivi venerint in potestatem, locus erit relictus? Non aliter tamen *Xenophon* p. 92. v. 7. Ergo capiendum quasi Latine dicas *plerosque omnes*. HEMSTERH. Perinde hoc dicitur tamquam scriptum esset ὀλίγων χωρίς. *Apollod.* lib. I. c. 7. s. 2. Minutissime exsequitur *Lucian.* in Tox. p. 86. [Vol. II. p. 547.] ἅπαντας μὲν τρέπουσι etc. Ut *Noster* hic, et p. 92. v. 7. pro *plerique*, *maxima pars*, sic quoque *Lucas* in Act. c. II. v. 7. et, pluribus per parenthesin interpositis, v. 12-13. *Apollod.* lib. III. c. 5. s. 6. *Aelian.* de N. A. lib. VI. c. 63. sub fin. *Ioseph.* A. I. lib. V. c. 6. s. 5. lib. VI. c. 12. s. 6. lib. VII. c. 7. s. 1. et in *Vita sua* s. 11. *Hesych.* πάντες ἀντὶ τοῦ οἱ πλεῖστοι. [Conf. adn. ad p. 39. v. 10. et p. 92. v. 7.] Eodem modo λοιποὶ pro *reliqui plerique*. *Achill. Tat.* lib. III. c. 13. p. 187. Neque enim ad unum omnes reliquos fuisse captos liquet ex c. 22. p. 209. . . Est ubi πάντες notat *reliqui omnes*. *Aristid.* Orat. in Achill. p. 30. πολλοὺς διέφθειρε — ἅπαντας ἔσωσε. Frequens in primis hoc sensu *Iosepho* A. I. lib. IV. c. 6. s. 12. lib. VII. c. 6. s. 2. conf. lib. XX. c. 4. s. 1. et de B. I. lib. I. c. 13. s. 3. lib. V. c. 2. s. 4. atque aliis in locis pluribus. *Thucydides* contra, observante *Suida*, πολλὰ usurpare solet pro πάντα. . . Alibi significat *omnigenus*, *varius*, *omnis generis*. *Aristid.* To. I. p. 537. ἄνεμοι πάντες, p. 615. μεθ' ὅπλων ἁπάντων, et p. 414. ναυτῶν — ἁπάντων . . . ABRESCH.

P. 49. V. 10. ἀράμενος τὰ ὅπλα] *Salvinius* male ad verbum reddidit *tenendo in alto le armi*: at *Cocchius* melius, *unus Hippothous effugere potuit, atque arma auferre*. Ἄιρεσθαι τὰ ὅπλα plerumque idem fere valet quod ὅπλα κινεῖν, *arma movere*, et plus adeo quam ὅπλα ἀναλαμβάνειν, *arma sumere, capere*; ac persaepe bene converti Latine potest, *arma expedire*, vel *arma ferre in aliquem*. Desiderari in *H. Stephani* Thesauro formulam αἴρεσθαι τὰ ὅπλα mirum est. Habent enim e. c. *Xenoph.* Cyrop. lib. IV. c. 2. s. 18. *Appian.* de B. C. lib. V c. 47. *Herodian.* lib. VI. c. 8. s. 16. *Dio. Cass.* lib. XXXVIII. c. 17. *Himer.* Orat. II. c 7. *Arrian.* de Exp. Alex. lib. IV. c. 27. s. 4. ubi sine dubio legi oportet ἐναντία αἴρεσθαι τοῖς ἄλλοις Ἰνδοῖς ὅπλα, pro αἱρεῖσθαι. Iam quidem in his aliisque locis constanter, ni fallor, dictum invenias de eo, qui arma capit ut alterum invadat, non ut se tueatur; quare hic *Nostri* locus de mendo suspectus cuiquam esse posset, propterea praesertim, quod qui se fugae praecipiti dant, non solent profecto arma sumere, sed potius abiicere. Exemplo sit vel ipse Hippothous, qui p. 92. v. 8. loco plane simili, suis omnibus caesis, μόνος, ἀπορρίψας τὰ ὅπλα, ἔφυγε; verum tamen nihil esse mutandum docent verba p. 50. v. 14. συντυγχάνει τῷ Ἱπποθόῳ ὡπλισμένῳ. Igitur ἀράμενος τὰ ὅπλα nil plus h. l. valet, quam *arma adsumens*.

P. 49. V. 11. τὴν Ἀνθίαν] *Koen.* ad *Gregor.* de Dial. p. 106. addi vult καὶ ante τὴν, quod certe aptum foret si adesset, significaret enim, Anthiam

etiam in eorum fuisse numero, quos Perilaus vivos ceperat. Huic coniecturae versionem saltem nostram Latinam adcommodavimus.

P. 49. V. 12. συμφορὰν] Incuria *Cocchii* deest hoc vocabulum in edd. legitur vero in Cod. Flor. et habuisse in suo apographo *Salvinium* ex eius versione, *la disgrazia*, adparet. Supplendum esse bene viderat perspicacissimus *Hemsterh.* Aliam ingeniosam emendationem proposuerat *Koen.* ad *Gregor.* de Dial. p. 106.

P. 49. V. 12. μεγάλης] Pro μεγάλην, quod exhibent edd., sic reposui admonitu *Hemsterhusii*, qui laudat *Ioseph.* A. I. lib. XIX. c. 9. s. 2. Addere poterat supra quoque p. 35. v. 1. apud *Nostrum* legi μεγάλας — συμφοράς.

P. 49. V. 13. καὶ τοὺς] Articulum in Cod. Flor. exstare adnotavit Cl. *Weigel.* Inserendum esse iam admonuerat *Abresch.* Carent eo Londin. editio et Lucens. sed habet Vindobon. clandestina editoris liberalitate.

P. 49. V. 14. αὐτὸν] Non habui ambiguum quin sic corrigerem mendosum αὐτῷ in Lond. et Luc. edit. In Vindob. vero clam itidem fuit emendatum.

P. 50. V. 2. τῷ Περιλάῳ] Deest in edd. articulus, quem addidi e C. Flor.

P. 50. V. 3. περιβολὴ] Pro *copia*, velut p. 104. v. 5. Vide *Bud.* Comm. Ling. Graec. p. 648.

P. 50. V. 4. πάντα — γένοιτο] Haud infrequens loquendi modus, πάντα εἶναί τινι, *instar omnium esse*, *pollere gratia*, *auctoritate apud aliquem. Lucian.* de Dea Syr. p. 892. Abdic. p. 825. *Herodot.* lib. III. c. 157. *Ioseph.* A. I. lib. XIX. c. 2. s. 3. de B. I. lib. I. c. 24. s. 2. Non paullo rarius *Eiusd.* A. I. lib. XVI. c. 2. s. 2. πᾶν γοῦν ἦν αὐτῷ κατὰ τὴν στρατιάν. [*Achill. Tat.* lib. IV. c. 12. p. 358. lib. VIII. c. 9. p. 499.] Pro tertio casu adiunxerintne etiam genitivum dubitare liceat, quod apud *Alciphr.* lib. II. ep. 3. legimus, ἐγὼ αὐτῆς εἰμὶ πάντα. Conf. ibi *Bergl.* p. 236. ABRESCH. Illustrarunt etiam hunc loquendi modum *Interpretes Velleii* ad lib. II. c. 103. et *Petronii* ad c. XXXVII.

P. 50. V. 6. μὴ καί τι] Sic exstat in Cod. Flor. at in edd. μή τι καί.

P. 50. V. 7. συγκατατίθεται — γάμον] Sciebam quidem συγκατατίθεμαι aut sine casu, aut cum tertio construi solere apud Graecos scriptores, e. c. apud *Demosth. Polyb. Dion. Halic. Plutarch. Epictet.* (in Enchir. et in Dissert. *Arriani*) *Lucian. Sext. Empiric. Diog. Laërt. D. Lucam, Dion. Cass. Clem. Alex.* aliosque; nihilo minus accusandi casum *rei*, ut dicimus, bene se habere h. l. iudicabam, atque ex eo videbar mihi ostendere posse verbum συγκατατίθεμαι, velut Latinum *adnuo*, recte iungi cum accusandi casu rei. Postea dum pertinacius investigo, ut aliud testimonium inveniam, occurrit, ecce, mihi locus *Platon.* in Gorg. Vol. IV. p. 118. Σὺ δὲ δή, πότερον συγκατατίθεσαι ἡμῖν περὶ τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν, ἢ ἀντιφῄς? Deinde alterum reperi apud *Interpr. Alex.* Exod. XXIII. 32. Οὐ συγκαταθήσῃ αὐτοῖς καὶ τοῖς θεοῖς αὐτῶν διαθήκην. Etiam in hoc *Nostri* loco dativi βιαζομένῳ et ἐγκειμένῳ non sunt cum

Cocchio referendi ad ποιήσει, de quo iam admonuerat *Abreschius*, sed etiamsi absolutos, ut aiunt, esse velis, mente iterum repetendi forent ad συγκατατίθεται. Exemplis hisce infirmatur eorum sententia, qui in verbo isto per ellipsin subaudiri volunt ψῆφον. Vide *Dresig.* de Verb. med. c. CXXII. p. 456.

P. 50. v. 8. ἡμερῶν τριάκοντα] Infra p. 72. rursum Anthia integrum annum a Psammide sibi concedi postulat, impetratque. Similes dilationes, ut prolatarent saltem quod futurum metuebant, poscunt Leucippe apud *Achill. Tat.* lib. IV. c. 7. p. 340. et Chariclea apud *Heliodor.* lib. I. c. 22. p. 76.

P. 50. v. 8. ἄχραντον τηρῆσαι] *Abreschius* comparat locum *Achill. Tat.* lib. VIII. c. 17. p. 527. (722.)

P. 50. v. 9. καὶ σκήπτεται] Quem praetextum Anthia fuerit commenta, non exponit; quod tamen facere videtur debuisse. Quare nihil est propius, quam ut excidisse quiddam existimes: nisi *Xenophontem* defunctum arbitreris scribendo tantum καὶ σκήπτεταί τι, quae vocula syllabae praecedentis similitudine facile potuit obliterari. HEMSTERH. Prorsus heic nihil agit *Abreschius* hoc uno contentus, quod ex *Achill. Tat.* lib. IV. c. 7. p. 235. (344.) quatuor haec verba adscribit, ταχύ τι σκήπτεται πιθανόν. Nam quid, amabo, prodest obscuro isti, ne dicam, manco loco ad illustrationem aut supplementum, si *Achilles Tatius* ostendatur usus fuisse verbo σκήπτομαι, quo scilicet tot alii sunt usi, ipseque *Noster* p. 64. v. 7. p. 72. v. 3. et quidem *simulandi* potestate, quae huic loco praecipue apta est? Nihil omnino deesse, modo ad σκήπτεται subaudiatur ἡ Ἀνθία, nequeo mihi persuadere. Sed forsitan hoc ipsum nomen tantum excidit, scripsitque *Xenophon*, καὶ σκήπτεται, vel potius, καὶ σκήπτεται μὲν ἡ Ἀνθία, ὁ δὲ Περίλαος πείθεται. Simili modo, licet pluribus verbis interpositis, post σκήπτεται p. 72. v. 3. sequitur πείθεται v. 7. Admonendus praeterea est lector in Cod. Flor. scriptum reperiri σκέπτεται; quod repudiandum esse, retenta editionum lectione, nemo non videt. Breviter et concinne mentem loci reddidit *Cocchius*, convertens *simulanti Perilaus paret*: quem fere sequutus sum, nisi quod mihi visum est πείθεται, quemadmodum p. 72. v. 7. p. 91. v. 4. valere potius *credit, fidem habet.* Idoneus est cumprimis ad hanc significationem confirmandam *Luciani* locus de Luctu Vol. II. p. 923. Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ πειθόμενοι. De reliquo haud rite mihi videtur docere *Villois.* p. 185. Animadv. ad *Longi* Past. lib. III. c. 10. ibi in verbo σκηψαμένη ellipsin esse vocis πρόφασιν, propterea quod *Longus* lib. III. c. 4. p. 286. eam addit. Σκήπτομαι per se solum valet *fingere*, *simulare*, idque in ipsis illis locis *Achillis Tatii* p. 154. et 184. quae adfert *Villoisonus.* In posteriore plane eadem est constructio cum praepositione πρὸς et infinitivo ἀπιέναι, cuius vice apud *Longum* est ὡς ἄπεισι. Ubi contra *Longus* addit πρόφασιν, tenendum erat, eo vocabulo generatim designari caussam, sive veram sive falsam. Itaque ibi πρόφασιν σκηψάμενος est, *caussam* aliquam *praetexens, fingens*, quemadmodum dixit *Terentius* Eun. I, 2, 58. *fingit caussas ne det.*

P. 50. V. 12. οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ ἄντρου] *Abreschius* insolentia huius ῥήσεως commotus, emendari volebat οὐ πρὸ πολλοῦ ἀπόντος τοῦ ἄντρου, aut οὐ πόῤῥω που τοῦ ἄντρου; sed vulgata lectio, quae perspicue sic exstat in Cod. Flor. confirmatur e *Dion. Halic.* A. R. lib. IX. c. 35. p. 1840. καὶ αὐτῷ ὁ μὲν δῆμος πρὸ πολλοῦ τῆς πόλεως ὄντι ἐστεφανωμένος ὑπήντα: quem locum subministravit *Tresling.* Adversar. critic. p. 70. In πολλοῦ subaudiendum esse videtur διαστήματος, quemadmodum in ἐκ πολλοῦ (quod pro πόῤῥωθεν aeque insolens est) apud *Thucyd.* lib. IV. c. 32. ἐκ πολλοῦ ἔχοντες ἀλκήν: ubi v. Schol. Nescio cur verba τοῦ ἄντρου τοῦ λῃστρικοῦ *Salvinius* verterit *grotta Issica,* quamvis in vicinia situm fuerit oppidum *Issus;* nam in Cod. Flor. distincte legitur λῃστρικοῦ.

P. 50. V. 13. ἀπεπλάνητο] Restitue ἐπεπλάνητο, quod est in supp. edd. atque a nobis inconsultius repudiatum fuit suasu *Hemsterhusii*, cui magis placebat ἀπεπλάνητο; sive quod ἐπεπλάνητο, neglecto plusquamperfecti augmento, derivaret ab ἐπιπλανάομαι, verbo nec lexicis inserto, neque huic loco apto; sive potius, quod ei communis plusquamperfecti forma τοῦ πλανάομαι ideo suspecta esset, quia verbum istud *aberrandi* potestate cum secundo casu construi non solet. Verum tamen sic adhibuit *Philo Iud.* Vol. II. p. 164. ed. *Pfeifferi*, si modo sana est lectio: πεπλάνηται γὰρ καὶ οὗτος τῆς πρὸς εὐσέβειαν ὁδοῦ. V. *Abresch.* Lect. Aristaen. p. 276. Ἐπιπλανάομαι, ne hoc praeteream, legitur ex *Democrito* apud *Clement. Alex.* Stromat. lib. I. p. 357. γῆν πλείστην ἐπεπλανησάμην, et apud *Basil.* Ep. 1. To. III. p. 70. καὶ τούτῳ ἐπιπλανηθῆναι.

P. 50. V. 13. καὶ αὐτὸς] His verbis quid facerent nescii *Salvinius* et *Cocchius* omisere ea in suis versionibus: atque ipse iam non longe aberam ut etiam praetermitterem, quum subit animum referenda esse ad p. 47. v. 8-10. ubi mercatores Cilices, qui una cum Anthia naufragium evaserant, per noctem in silva errasse, atque a latronibus capti fuisse narrantur. Nunc igitur, quemadmodum Anthia, sic et Habrocomes in eadem silva aberrasse a recta in Ciliciam via dicitur. Quae ad συντυγχάνει v. 14. adnotavit *Abreschius* omittuntur. Deinde v. 15. perperam in edd. exhibetur προτρέχει, quod, *Hemsterhusio* praeeunte, correximus.

P. 51. V. 1. γάρ σε] Post σὲ addidi ἔφη, quod abesse recte non posse iudicabam. Legitur quidem etiam in edit. Vindob. sed occulta editoris cura, qui dum emendat, ut *Plauti* Collybiscus dum amat et potat, *clam furtim esse vult, ne qui sciant.* Mox v. 2. Cod. Flor. vitiose ἀνδρικῷ.

P. 51. V. 2. ἡ πλάνη — ἀδικουμένη] Ultimam dictionem esse sanam praestare non ausim. Si sit, atque eruditis approbari queat, sensum utique percepisse non videtur interpres. [*Cocchius* enim vertit: *Sane videtur erratio omnino a recta abesse*] Hoc voluit, ni fallor, Hippothous: *error iste tuus omnino videtur ortus ex illata iniuria, quae te coëgit solum vertere, ut*

incerta fuga vagari malles, quam inimicorum odiis expositum patere. Hoc clarius apparebit, si compares non diversum eiusdem Hippothoi dictum ad Abrocomen p. 57. v. 5-6. . . HEMSTERH. Ut hanc, quam vir ingeniosus protulit, loci huius mentem esse vix ambigo, ita dubius sum quid pro ἀδικουμένη substituam. Quid si ἀδικουμένου reponamus?

P. 51. v. 5. Ἀνθίας] Omissum a librario Cod. Flor. fuisse articulum τῆς facile credam.

P. 51. v. 9. εἴ τι] Hoc loco εἰ, si mendo caret, valet *si quidem, quandoquidem.* Vide *Viger.* de Idiot. c. VIII. s. 6. p. 489. et *Hoogev.* de Partic. c. XIV. s. 1. p. 225. Pro ἀυτοῖς, quod sequitur, scripserat fortasse *Xenophon* ἀυτοῦ, *ibi.* Certe, quae in latronum antro relicta esse poterant, solius Hippothoi erant, non item Habrocomis. Tamen si de relictis in antro cibariis locum intelligere malis, tum vero ἀυτοῖς stare poterit, idque adeo in versione reddidi. *Salvinius* vero et *Cocchius* id in suis interpretationibus omiserunt.

P. 51. v. 9. ἀυτοὺς] Ferri non potest ἀυτοὺς, quantumvis aliis in locis recte ponatur ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, ἑαυτοὺς, ut dicemus ad p. 75. v. 7. Legendum est, εἴ τι ἀυτοῖς ἔτι περιττὸν ἦν ἀυτοῦ, καὶ τὸν ἵππον ἀνελ. *Si quid ipsis adhuc reliquum erat ibi* (eo in antro, cuius mentio praecesserat) *et equum praeterea recipiebant, atque in unum colligebant, ut rebus omnibus convasatis institutum iter alacres susciperent.* Nostro περιττὸν ita sumitur p. 7. v. 3-4. HEMSTERH. *Abreschius* ad verba, τὸν ἵππον ἀνελ. prorsus incassum, ut non raro alias, laudat *Polyaeni* locum lib. III. c. 9. s. 50. Ἰφικράτης— ἀναλαβὼν— ἀσφαλῶς ἀνεχώρησεν. Iam quod ad *Hemst.* emendationem adtinet, ea mihi non probatur; quare ἀναλαμβάνειν cum *Cocchio* cepi pro *reficere.* Bardus Vindobonensis pro ἀυτοὺς substituit ἀυτό. Perbelle!

P. 51. v. 9. τὸν ἵππον] Servavi hanc edd. lectionem, quae in Londin. illata fuisse videtur e coniectura *Salvinii,* qui sic in apographo suo scripserit. Cod. Flor. habet τοὺς ἵππους, cui vero adversatur mox sequens ἦν γὰρ τῷ Ἱπποθόῳ ἵππος ἐν τῇ ὕλῃ κρυπτόμενος.

P. 52. v. 1. παρῄεσαν] Sic est in Cod. Flor. at in edd. περιῄεσαν, quod interpretanti *Cocchio* fraudem dedit, sed corrigendum esse iam viderat *Abreschius.* Recte fuisse scriptum in *Salvinii* apographo ex eius versione docemur: quare illud περιῄεσαν rursum indiligentiae *Cocchii* debetur. Infra in Latina interpretatione v. 3. pro Habrocomes lege Hippothous.

P. 52. v. 2. μεγάλην καὶ καλὴν] Haec vere dicuntur, et historica fide: nam florentem opibus atque incolarum numero veteres describunt Mazacam, sive Caesaream Cappadociae. Μεγάλην καὶ εὐδαίμονα πόλιν vocat *Sozomen.* Hist Eccl. lib. V. c. 4. . . *Mazacam nobilissimam civitatem, Hieron.* in Chron. ad a MMXXXVII. Graeci solent τὰ Μάζακα; Latini saepe, genere mutato, *Mazacam,* ut *Tyanam, Lystram, Hierosolymam.* . . [Sic etiam *Paean.* Metaphr. Eutr. lib. VII. c. 6. habet Μαζάκην] Perrara est, quam *Noster* usurpa-

vit, forma, neque tamen ab istarum regionum more multum abhorrens. Habemus Ἀνάζαρβον et Ἀνάζαρβα, unde, non secus atque a Mazaco et Mazaca, Μαζακηνὸς et Μαζακεὺς, oriuntur Ἀναζαρβηνὸς et Ἀναζαρβεύς. Plura sunt eius generis, quae praetermitto. Utrumque nomen Mazacae et Caesareae diutissime simul constitit; in scriptoribus, inquam, et usu vulgari: nam Mazacam et Mazacenos qui praebeant, nisi fallor, nummi reperiuntur nulli. . . HEMSTERH. In eodem lapide apud *Chandler*. Inscr. Ant. p. 92. sub a. 241. legitur Καισάρεια, et deinceps sub a. 221. Μάζακα.

P. 52. v. 4. συστήσασθαι] *Ioseph*. A. I. lib. XVII. c. 10. s. 5. lib. XX. c. 8. s. 5. ABRESCH.

P. 53. v. 5. διηγήσασθαι] Quamquam alibi perpetuo *Noster* futurum adiungat, (vide p. 58. v. 13-14. p. 61. v. 10. p. 63. v. 1. p. 73. v. 8-9. p. 81. v. 4-5.) nemo tamen, modo legerit, quae scripsit vir eruditissimus, [*Hemst.*] supra p. 186. ad p. 34. v. 13-14. [Quaerenda haec sunt in Misc. Observ. Vol. IV. p. 286.] hic substitutum volet διηγήσεσθαι. ABRESCH. Multa deinde in hanc rem addit *Abreschius*, ut ostendat vix ullum reperiri verbum cum futuro constructum, cui non item aoristi accedant. Legi haec possunt in Misc. Observ. nov. Vol. III. p. 2.

P. 53. v. 6. ἐξηγεῖται] Vix differre hic loci ἐξηγεῖται a διηγεῖται, ut nec in *Sophocl*. Electra 428. et *Aesch*. Prom. 445. adnotat *Abreschius*: deinde formulam τὰ κατ' αὐτὸν pluribus exemplis sine caussa illustrat.

P. 53. v. 8. πλησίον — Θρᾴκης] Vicinam vocat, quae est in ipsa Thracia: quamquam sic posset excusari, ut a Thracia disiungendam esse putaverit Propontidem, ad quam sita erat Perinthus. Sed de *Nostri* Geographiae peritia claudicante dicetur ad p. 72. v. 12. et p. 76. v. 7.

P. 53. v. 9. τὰ πρῶτα—δυναμ.] Vide adn. p. 120. ad p. 1. v. 1. et p. 207. ad p. 49. v. 7. *Abreschius* hic rursum inutiliter comparat *Lucian*. de Lapith. p. 848. et *Thucyd*. lib. I. c. 55.

P. 53. v. 9. ἀκούεις] Praesens pro praeterito: de qua enallage videsis *Hoogev*. ad *Viger*. c. V. s. 3. p. 208. et *Zeun*. in indice ad *Xenoph*. Cyrop. de Exp. Cyri, et Oeconom. Similiter *Charit*. lib. VI. c. 7. p. 145. ἀκούεις ἃ πάσχουσιν οἱ βασιλέως ἐχθροί; nam ibi ἄκουε male irrepsisse admonuit *D'Orvill*. in Animadv. p. 549. Adde *Lucian*. in Lucio Vol. II. p. 571. et de Mor. Peregr. Vol. III. p. 345. Mox pro δὲ malim δή. Postea in Luc. et Vind. edit. vitiose excusum est τὸν Πέρινθον pro τὴν Πέρινθον.

P. 53. v. 10. ὡς ἔνδοξος] Sic in Cod. Flor. legi adnotavit Cl. *Weigel*. In edd. est εὔδοξος. Monet ad h. l. *Abresch*. sic dici pro ὡς ἡ Πέρινθος ἔνδοξος, pluribus exemplis planum faciens, quod est planissimum. Perinthum εὐδαίμονα πόλιν vocatam fuisse a *Diod. Sic*. lib. XVI. c. 75. adnotavit *Hemst*. eique urbi idem quod Mazacae contigisse, ut prisco Perinthi nomine conservato, aliud insuper Heracleae adscisceret; (quamquam in nummis numquam

Heraclea nominatur) quam mutationem nominis infra Aurelianum esse demittendam non obscure videatur indicare *Zosim.* lib. I. c. 62. (verum tamen in inscriptione quadam sub Aureliano iam vocatur Heraclea. V. Misc. Observ. Vol. III. p. 203.) Cetera de nomine huius urbis fusius ab *Hemst.* disputata, sed ad Auctorem nostrum illustrandum, aevumque quo floruit, propius indicandum non facientia, praetermitto. Plura, si quis requirat, inveniet in *I. Casperii* Specim. Diss. de Xenoph. Ephes. p. 10-12.

P. 53. v. 10. *εὐδαίμονες ἐνταῦθα, ἐκεῖ*] In edd. male sic distinguitur: *εὐδαίμονες. ἐνταῦθα ἐκεῖ* — Rectius ut distingueretur auctor fuit *Hemsterh.*

P. 53. v. 13. *διαπαλαίοντα*] Si proprietatem verbi compositi spectes, vertendum erit *lucta cum aliis contendentem.* *Aristoph.* Equit. 570. (ubi *Scholiastae ἀντεπάλαιον, ἀντεμάχοντο*, ad sententiam opportunius est, quam ad ingenium verbi explicandum,) *Schol. Apoll. Rhod.* ad II. 500. de Cyrene: *διαπαλαίουσά ποτε λέοντι.* HEMST. Alia exempla verborum *διαμονομαχέω, διαπυκτεύω, διαείδω, διαθρύπτομαι; διαζηλοτυποῦμαι, διαδορατίζομαι, διαριστεύομαι*, etc. ab eodem viro docto prolata non transcribo. *Abreschius* addit *Apollod.* lib. III. c. 13. s. 3. *Achill. Tat.* lib. IV. p. 271. et *Ioseph.* de B. I. lib. VI. c. 9. s. 4. ubi est *διαμαχῆσαι.* Opportune sane h. l. indicat *Xenophon* praecipuum illud in Gymnasiis ad *παιδεραστίαν* incitamentum.

P. 53. v. 14. *ἐπ' αὐτῆς*] Lege *ἐπ' αὐτῇ*, nimirum *ἑορτῇ*. Post festi celebrati pompam, pro more, sequebatur *παννυχίς*. Sic *σπείσας ἐπὶ τῇ θυσίᾳ* *Arrian.* de Exp. Alex. lib. VI. [c. 9. s. 11.] p. 258. HEMSTERH. Confirmare hanc emendationem sibi visus est *Abreschius* locum *Iosephi* adferendo, A. I. lib. XIII. c. 11. s. 3. *εἰςῆλθε μετάνοια, καὶ νόσος ἐπ' αὐτῇ.* Atqui, o bone, ecquem tandem putabas fore, qui nesciret aut dubitaret *ἐπὶ* cum dandi casu interdum valere *post*? Non tibi istud erat ad stabiliendam emendationem docendum, sed ob eam caussam *ἐπ' αὐτῇ* ap. *Nostrum* corrigi oportere, quia pervigilia *post* festivam pompam agi consueverint. Nimirum hoc illud est, quod mihi persuaderi non facile patiar. Novimus Graecorum diem ab occidente sole incepisse: nonne igitur valde verisimile fit, a pervigilii nocturni celebratione initium festorum fuisse factum? Ita hodieque in sacris nostris ritibus *vigilia festi* celebratur. Ubi plures dies festo essent constituti, totidem etiam plerumque pervigilia agebantur; sic tamen, ut a primo pervigilio, quemadmodum diximus, initium festi fieret. Certe videor mihi hoc vel e solis illis in *Pervigilio Veneris* toties repetitis verbis, *cras amet*, recte posse colligere; ubi etiam ex v. 42. manifestum fit, tria agitata fuisse pervigilia, tresque festos dies celebratos. Iam vero Romanorum festa ad Graecorum morem fuisse instituta, eorumque diem a media nocte numerari coepisse, nemo nescit. Igitur, quum in Romano Veneris festo, de quo nunc sermo est, primus dies esset prima Aprilis, ea nocte, quae ab ultima Martii incipiens usque ad illucescentem diem primam Aprilis perdurabat, celebrari primum Veneris pervigilium consuevisse, pro certo habeo. Porro inter ea quae de per-

vigiliis adfert *Zosimus* lib. II. c. 2. p. 101. et seq. gravissimum pro mea sententia argumentum mihi suppeditari existimo in verbis illis p. 107. ubi, postquam dixisset ludos saeculares tribus diebus ac totidem noctibus celebrari, mox clare docet a prima nocte initium fuisse factum: τῇ δὲ πρώτῃ τῶν θεωριῶν νυκτὶ — — τῇ δὲ μετὰ ταύτην ἡμέρᾳ, etc. Sed et de Graecorum more celebrandi pervigilia vix dubitabis, si adtente perlegeris, quae de pervigiliis in Diasiorum festo apud *Eustath.* de Amor. Hysm. lib VI. et VII. habentur. Firmat quoque, ni fallor, opinionem nostram locus *Plutarchi* de Superst. Vol. VI. p. 611. τῆς θυσίας ἐφ' ἡμέρας τρεῖς συντελεσθείσης ὑπ' αὐτοῦ, καὶ τῇ τελευταίᾳ παννυχίδος οὔσης — etenim tertius atque ultimus festus dies a sole occidente praecedentis diei incipiens, cum sole occiduo terminabatur: itaque ea nox, quae post tertium diem exactum sequebatur, non iam amplius ad eum, neque adeo ad festum pertinebat; quamobrem non erat caussa cur illam noctem pervigilarent. Plura fortasse dabunt, si qui sunt, quos equidem non novi, qui separatim, vel saltem copiosius diligentiusque de pervigiliis scripserint. De reliquo ἐπ' αὐτῆς in hoc *Nostri* loco reddi posset, *ad eam* (solemnitatem) *sub ea*, vel *in ea*, aut *per eam*, i. e. *ea durante*. Nos ita sumus interpretati, ut lectori liberum esset, velitne nobiscum an cum *Hemst.* sentire.

P. 54. v. 1. κατελεῆσάν με] Hoc verbum habet quoque *Lysias* in Andoc. p. 102. extr. ABRESCH.

P. 54. v. 1. τὰ πρῶτα — φαύσματα] Contendit *Abresch.* loca *Ach. Tat.* lib. IV. p. 235. et *Plutarchi* in Alcib. p. 193. C.

P. 54. v. 3-4. τὸ τ. ἡλικ. ἀλλήλοις ἀνύπ. ἦν] Si scriptura vitio vacat, sensus est, ut arbitror, *ea erat aetatis nostrae iuvenilis simplicitas, ut neuter alterum haberet suspectum*: eoque modo apte praecedentibus adhaeret. Si legeris ἄλλοις pro ἀλλήλοις, quod forte multis non displicebit, alia longe mens exsistet huius loci: *aetas nostra tenera nullam in aliis mali suspicionem excitabat*: quod accuratius cum sequentibus congruere videbitur. HEMSTERH. Posterior quidem expositio longe aptior est, sed mendosam esse vulgatam lectionem suspicor, et *Xenophontem* scripsisse τὸ τῆς ἡλικίας παράλληλον ἀνύποπτον ἦν, atque huic coniecturae versionem adcommodavi. Consentiunt *Salvinii* et *Cocchii* interpretationes: in illa est, *l'uguaglianza dell' età*; in hac, *ob eamdem aetatem*.

P. 54. v. 5. δαίμων τις ἡμῖν ἐνεμέσησε] Ut *Lucian.* in Amor. p. 1043. et sic saepius loquitur *Libanius*. ABRESCH. Etiam *Noster* rursum p. 87. v. 13. et *Charit.* lib. III. c. 4. p. 68. Quo et spectat δαίμων βάσκανος ibidem lib. I. c. 1. p. 4. lib. III. c. 2. p. 61. si quidem operae pretium sit talia adnotare. Deest in edd. pronomen ἡμῖν, quod e Cod. Flor. supplevimus.

P. 54. v. 6. τῇ Περίνθῳ] Alibi constanter πλησίον construit cum casu secundo, ut alii scriptores. Vide modo p. 52. v. 8. [p. 54. v. 6.] p. 65. v. 15. p. 76. v. 9. p. 86. v. 6-7. p. 108. v. 3. Ut hic loci, ita apud *Ioseph.* A. I. lib. II.

c. 5. s. 5. lib. III. c. 6. s. 7. et sic ἔγγιστα lib. V. c. 9. s. 3. et πέλας ap. *Aeschyl.* Suppl 216. Ellipticum est illud *Apollod.* lib. I. c. 9. s. 12. ὃν οὔτε ἄνθρωπος οὔτε θηρίον πέλας ἐλθεῖν ἐδύνατο, i. e. πρὸς ὃν. ABRESCH.

P. 54. v. 7. μέγα φρονῶν] Sic melius exhibetur in Lucensi et Vindobonensi editione pro μεγαφρονῶν, quod habet Londin.

P. 54. v. 8. εὐθὺς] Interpres, [*Cocchius*] *is vix Perinthum ingressus*, ceu εὐθὺς iunxisset cum ἐπιβάς. Iungi debent εὐθὺς ὁρᾷ. Multus est *Xenophon* in istiusmodi structuris turbatis. P. 23. v. 1. v. 8. p. 34. v. 12. p. 66. v. 5. p. 73. v. 4-5. p. 76. v. 15. p. 97. v. 3. p. 105. v. 11-12. et quae alia observavit vir doctus ad p. 87. v. 13. et p. 96. v. 10. Neque tamen est existimandum hoc peculiare *Nostro*; nam et alii sic loqui amant. *Aeschyl.* Choëph. 560. *Herodot.* lib. I. c. 110. ἄγγελον ἔπεμπε ἐπὶ τῶν βουκόλων, et multis intercedentibus, τῷ οὔνομα ἦν Μιτραδάτης. [Sed heic nulla est traiectio verborum, nam τῷ est pro τούτῳ.] Idem lib. III. c. 126. καί τινα ἀγγελιηφόρον ἐλθόντα Δαρείου παρ' αὐτόν; [at in edit. *Wessel.* nunc aliter legitur,] et c. 128. ἀποπειρώμενος — ἀπὸ Ὀροίτεω; lib. V. c. 21. δοὺς δὲ — στρατηγῶν. *Div. Marcus* c. V. v. 36. c. XI. v. 2. et ex quorumdam sententia c. I. v. 20. . . . ABRESCH. Traiectiones verborum *Nostro* esse familiares verum est; sed erunt, credo, qui mecum negabunt εὐθὺς, quod h. l. valet *subito*, transpositum esse; nam verba εὐθέως ἁλίσκεται, quae statim subiiciuntur, satis declarant εὐθὺς non pertinere ad ὁρᾷ, sed coniungenda esse ὁρᾷ — καὶ εὐθέως ἁλίσκεται.

P. 54. v. 10. τοῦ μειρακίου] In edd. nulla posita est distinctionis nota, neque post ἁλίσκεται, neque post μειρακίου, quapropter ambiguum manet, sitne iste casus secundus iungendus cum ἁλίσκεται, (de quo vide adnot. ad p. 84. v. 7.) an cum θαυμάσας τὸ κάλλος. Prius praetuli.

P. 54. v. 11. οὐκέτι μετρίως κατεῖχε] Haud disparile huic *Parthenii* c. XXIII. τὸν ἔρωτα οὐκ ἠρέμα φέρων. ABRESCH.

P. 54. v. 12. προσέπεμπεν] Ego quam recte dicatur et eleganter προσπέμπειν τινὶ, *adlegare ad aliquem*, non ignoro: sic enim *Thucyd.* lib. VII. c. 35. et plures alii, intellecto τινὰ, vel τινάς. Sed hic, culpa librarii, post πρῶτα videtur omissum δῶρα; nam ab opibus Aristomachum laudarat, talemque praedicaverat, qui dona large posset mittere. Quae quoniam parum valebant ad expugnandum animum adolescentis Hippothoo dediti, ad patrem eius se contulit, ἐλάττονα χρημάτων. Ideo quoque, ὡς δὲ ἀδύνατον ἦν αὐτῷ, *quum donis eum vincere non posset.* Scio argumentum adversus me posse capi ex οὐδὲν προσίετο; sed infirmius, opinor, quam quod suspicionem meam evertat. HEMSTERH. Si, quod inserendum putat vir Cl., addideris, δῶρα, οὐδὲν fuerit plurale neutrum, quo in multitudinis numero utitur *Aristid.* To. III. p. 158. — οἶμαι δὲ — ζώων οὐδέσιν. Verum nihil existimem desiderari, modo προσέπεμπεν accipiamus eo sensu, quem ex nescio quo Grammaticorum veterum, docet *Phavor.* in v. Ἐπιπέμπειν. Ἐισπέμπειν, dicit, προσπέμπειν καὶ προπέμπειν (addere poterat διαπέμπειν, vel potius διαπέμπεσθαι) ταὐτὸ δηλοῖ

κυρίως ἐπὶ τῶν προαγωγῶν, οὓς οἱ ἐρῶντες ἐπὶ τὰ παιδικὰ, πειρώμενοι, πέμπουσιν ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν. [Adsentiri videtur *D'Orv.* ad *Charit.* p. 402.] *Parthen.* Erotic. c. XXV. — οὗτος διαπεμπόμενος πρὸς αὐτὴν, χρυσόν τε πολὺν καὶ ἄργυρον ἐπηγγέλλετο δώσειν, et iterum, qui locus inprimis *Nostri* fere geminus, c. IX. διεπέμπετο πρὸς αὐτὴν — ἡ δὲ οὐ προσίετο τοὺς παραγινομένους. . . Προσίεσθαι eadem de re adhibet *Alciphr.* lib. I. ep. 33. et 34. . . ABRESCH. Adde ep. 38. et *Long.* Past. lib. IV. c. 9. p. 430. Προσπέμπειν eo sensu, quem *Abreschius* huic loco esse adcommodatum bene viderat, in exemplis ab eo adlatis non construitur cum solo dandi casu personae, nulloque adiecto accusandi casu rei, velut apud *Nostrum*; itaque ad rem illa proprie non faciunt. Adhiberi vero προσπέμπειν cum praepositione πρὸς et accusandi casu personae, vel etiam sine casu pro *mittere*, *adlegare*, lenones puta, vel alios quoslibet, qui amatos verbis, promissis, etc. sollicitent ac perducant, sane nihil erat, cur pluribus ostenderetur. Igitur, quoniam in hoc verbo non magis, quam in προσίεσθαι (quod per se solum nihil plus significat quam *admittere*) subaudiri soleat δῶρα, sed exprimi debeat; res utique rediret ad *Hemsterhusii* coniecturam: quae mihi tamen neutiquam placet. *Cocchius*, quasi vero προσπέμπειν idem significare posset quod μεταπέμπεσθαι, usus est in sua versione verbo *arcessere*, et προσίεσθαι reddidit *adire*. Ego mihi hunc locum magis ad mentem quam ad verbum esse interpretandum iudicabam.

P. 54. V. 14. πείθει] Generatim τῷ πείθειν utuntur Graeci pro quacumque ratione *conciliare*, *placare*, atque *suas in partes pellicere*. Vide *Matth.* XXVIII. 14. et *Act. Apost.* XII. 20. ABRESCH.

P. 54. V. 15. ἐλάττονα χρημάτων] Elegans loquendi modus. Similiter fere *Aristoph.* Plut. 363. εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες, et in Nub. 1080. ἥττων ἔρωτός ἐστι. Qui pecuniae servirent homines (χρημάτων δοῦλοι) omni quidem aevo multi reperti fuere; at hodie in dies ingravescente luxu parum, hercle, abest, quin ex toto verum sit illud *Eurip.* in Fragm. Danaës III. 1. κρείσσων γὰρ οὔτις χρημάτων πέφυκ' ἀνήρ. *Ioseph.* A. I. lib. XVII. c. 8. s. 1. de Herode dixit ἀνὴρ — ὀργῆς μὲν ἥσσων, κρείσσων δὲ τοῦ δικαίου, et lib. XIX. c. 2. s. 5. de Caio Caligula ἡσσώμενος ἐπαίνων τῆς πληθύος.

P. 54. V. 15. ὁ δὲ αὐτῷ] Volebat *Abreschius* scribi ὁ μὲν οὖν αὐτῷ, vel καὶ ὁ μὲν αὐτῷ; sed sine necessitate: quod ipse postea agnovit in Lect. Aristaenet. p. 142.

P. 54. V. 15. προφάσει διδασκαλίας] Quo etiam praetextu turpitudinem obtegere credebatur Aristaenetus apud *Lucian.* Dial. Meretr. X. p. 735. Vide et *Petron.* c. 85. et ad eum not. ABRESCH.

P. 55. V. 5. λαλιὰ δυσχερὴς] *Lucian.* in Amor. p. 1032. λαλιὰ κλεπτομένη. ABRESCH.

P. 55. V. 5 - 6. ἐφρουρούμην] Verbo *custodire* hac potestate utitur *Cic.* in Catil. c. 2. et *Auct.* de Petit. Consul c. 15. Poteram quidem commode con-

vertere *multis me observantibus*, sed, quoties per latinitatem licet, malo verbum pro verbo reddere.

P. 55. v. 8. συλλέξας ἄργυρον] Attici dicunt unico verbo ἐξαργυρῶσαι, vel ἐξαργυρίσαι, sic tamen, ut secundum sit frequentius. *Isaeus* p. 55. v. 21. *Plutarch.* in Dinarcho p. 850. D. . . ἐξαργυρῶσαι veteres in *Thucydide* probarunt, lib. VIII. c. 81. ubi vide doctissimos commentatores. HEMSTERH. Quae hisce adnectit *Abreschius*, et quae porro ad v. 11. παίω καιρίαν, ad p. 58. v. 7. ὅ τι ἐγένετο, et ad p. 59. v. 12. λαβὼν ἄγει, adcumulat exempla, supprimenda esse putavi; quod nimirum mihi saepius fuisse faciendum, erunt fortasse qui iudicabunt. Parebo certe in posterum frequentius huic recidendi necessitati, propterea quod et crebriores et uberiores, neque tamen ad *Nostrum* illustrandum aeque utiles esse deprehenduntur viri docti ad tres posteriores libros adnotationes.

P. 55. v. 12-13. ὡς εἶχον] Minus recte rursum *Salvinius* vertit *siccome io venni.* Parum studiosus, ut solet, *Cocchius* id plane omisit. Conf. adnot. p. 194. ad p. 41. v. 7.

P. 55. v. 15. εἰς Ἀσίαν] Ut iure laudanda est grata ista et concinna narrationis contractio, qua *Noster* inde a verbis εἰς Βυζάντιον ἔρχομαι ad hunc usque locum est usus, quaque ipsam facti celeritatem pulcre adumbravit, sic merito gravissime reprehendenda est Gallici interpretis futilis garrulitas, qua ille Graecam orationem, haud sane dicere possum, transtulit, sed immani verborum profluvio deformavit ac pervertit. Age, describamus illam paginam, et heic velut probrosam pilam longe impudentissimo interpreti ponamus. *Je repris aussitôt le chemin de Byzance. Arrivé dans cette ville, je ne laisse point échapper le premier moment favorable pour faire part à Hypérante de mon dessein. Il l'applaudit; il s'offre même de me servir, et de partager le péril. Que n'est-on pas capable d'entreprendre avec le secours de quelqu'un qu'on aime! Hypérante m'avoit donné le moyen d'entrer dans la maison d'Aristomachus; je veux sur le soir m'introduire dans sa chambre; mais que vois-je! Le traître Aristomachus entrainoit de force mon cher Hypérante dans le lit. A cet aspect, la fureur m'emporte: je vole comme un éclair sur cet infame, et je le perce de mille coups de poignard. Aristomachus tombe noyé dans son sang: il rend le dernier soupir, les yeux attachés sur le bel Hypérante. Mais sans perdre de tems, nous profitons du silence de la nuit: chacun reposoit: nous nous sauvons à travers les ténèbres, et nous arrivons le lendemain à Périnte. Notre projet n'étoit pas de nous y montrer: en effet, trouvant un vaisseau tout prêt, nous nous embarquâmes pour voyager en Asie.* Iam quid ais, lector? Putas fortasse me hunc locum de industria selegisse? Nihil minus. Totam interpretationem sic fere constanter exundare iam in prooemio admonitus fuisti. At nunc, alia de caussa, inspiciens Lucensem *Xenophontis* editionem, oculosque in versionem Gallicam fortuito coniiciens, continere me non potui, quin tibi hocce

monstrum interpretationis ob oculos ponerem, quo videlicet prudens ac opportuna *Xenophontis Ephesii* brevitas, iuxta importunam et parum sanam *Iourdani Massiliensis* redundantiam posita, magis eluceat. Tamen erunt fortasse, quibus Gallica ista verborum profusio Graecae parsimoniae praeferenda videatur. Hanc certe iam olim fastidierat nescio quis vir fortasse doctus, at hebetior ille quidem, rudisque antiquae stili simplicitatis aestimator in *Iournal des Savans* ad m. Febr. a. 1728. p. 174. qui de narrationibus in *Xenophonte* nostro hanc tulit sententiam. *Les évènemens — y sont exposés avec une précipitation, qui fait un tort considérable à l'intérêt qu'on y pourroit prendre. Cela va, en plusieurs endroits, jusqu'à la sécheresse; ensorte que si l'imagination du lecteur n'ajoute rien aux situations qu'on lui dépeint, il court risque de n'en être pas fort ému.* Alia eiusdem oraculi effata, ne dicam effutita, vide in adnot. ad p. 79. v. 7. et p. 89. v. 6.

P. 55. v. 16. κατὰ Λέσβ.] Sic *Lucian.*Tox. p.66. κατὰ τ. Ζάκυνθον. ABR.

P. 56. v. 1. συνενηχόμην] Scriptum mallem συμπαρενηχόμην, ut in loco simillimo apud *Lucian.* in Tox. p. 67. [Vol. II. p. 528.] ABRESCH. Emendationis istius caussam idoneam non video, quandoquidem vulgata lectio non modo non insolens est, nec inepta, verum etiam huic loco magis adcommodata quam altera, propter ὑπιὼν αὐτῷ. Mox ipse *Lucianus* p. 529. in eadem narratione utitur verbo συννέω, quod idem est cum συννήχομαι.

P. 56. v. 5. ἀφελὼν λείψανα] Has reliquias memoriae defuncti destinatas, comam fuisse praecisam, liquet ex p. 57. v. 15. Paulo aliter p. 112. v. 8. Diversi generis sunt λείψανα, quae reliquiae, cremato corpore, collectae in urnas conduntur. HEMST. Animum ad haec non advertentes *Salvin.* et *Cocch.* verterunt, ille quidem, *togliendo quelli avanzi*; hic vero, *monumentis ablatis.*

P. 56. v. 6. ἐυπορῆσαι] In Cod. Flor. Cl. *Weigel* legit ἀπορῆσαι, quod, utpote manifesto vitiosum, librario reliquimus.

P. 56. v. 6. ἑνὸς ἐπιτ. λίθου] Id est: στήλην ἐπέστησα μονόλιθον, ἐυπορήσας λίθου τοιούτου. Sic μονόλιθος κιὼν in *Ioseph.* A. I. lib.VII. c. 8. s. 3. Adde *P. Wesseling.* ad Itiner. Hierosol. p. 595. Quo modo *Noster*, eodem loquitur *Herodot.* lib. II. c. 155. *Idem*que, alia quamquam in re, lib. VII. c. 182. στήλην dicit λίθου ἐπέθηκαν. Adde *Herodian.* in Severo sub princ. De more sepulcra inscribendi vid. *Meurs.* ad *Lycophr.* v. 370. Conf. *Lucian.* in Dipsad. p. 656. ABRESCH. Habet vir doctus me sibi plane adsentientem. Nisi hoc voluisset *Xenophon*, scripsisse potius videtur τινὸς λίθου.

P. 56. v. 9. Ἱππόθοος κλεινῷ etc.] Inscriptum Hyperanthis monumento epigramma versus habet primum quartumque faciles atque expeditos, contaminatissimos autem binos intermedios. Medicinam tentare iuvat, non sanandi fiducia, sed feliciorem aliorum operam proliciendi spe.

Ἱππόθοος κλεινῷ τεῦξεν τόδε σῆμ' Ὑπεράνθῃ,
Οὐ τάφον ἐυθανάτου ἀγαστὸν, ἱεροῦ δὲ πολίτου,

Ἐς βάθος Αἰγαίης ἄνθος κλυτὸν ὅν ποτε δαίμων
Ἥρπασεν, ἐν πελάγει μεγάλου πνεύσαντος ἀήτου.

Ἐυθάνατος, qui lectulo suo decumbens, fato vocante, naturae debitum solvit. Hyperanthes immatura morte raptus perierat in aquis: ἱερὸς autem ea potestate, quam explicuit vir magnus ad *Athen.* lib. I. p. 1. c. 6. [habet etiam] *Inscr. Gruter.* p. MCXXIX. n. 11. Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει: ubi sequitur etiam Τεῦξε δὲ τόνδε τάφον. — Ἀγαστὸν vero scribatur, an ἀγατὸν, nihil interest: ἀγαστὸς enim, secunda correpta, poëtae non refugiunt, qui ceteroquin efferre non verentur θαυματὸς, ἀδάματος pro θαυμαστὸς, ἀδάμαστος. Vide *Casaub.* ad *Athen.* lib. I. c. 19. Ἐς βάθος Αἰγαῖον ingenio P. I. W. I. [*Petri Wesselingii*] acceptum refero: posui tamen quod propius ad veterem lectionem accedit; nam et *Heliodor.* lib. V. p. 229. ἡ Αἰγαία θάλασσα, et *Argentarius* in *Anthol.* lib. III. c. 22. ep 22, — ἔσχον δὲ κατ' Αἰγαίην ἅλα πότμον. Haec Aegaei maris crimina disces ibi ex pluribus epitaphiis, XXVI. XXVIII. XLIII. Ἄνθος κλυτὸν quasi per ἐξήγησιν additum existima: quem nobilem formae iuvenilis florem malignae fortunae saevitia rapuit. Adludit certe ad ipsum adolescentis pulcerrimi nomen Ὑπεράνθης. Eadem formula loquendi in ara sepulcrali apud *Gruter.* p. MCXVIII. n. 9. [Similia plura collegit *Io. Chr. Wernsdorf* de Raptu Auror. in Mus. crit. Vol. I. fasc. II. p. 286. seqq.] Tandem in primo versu κλεινῷ non absurde licet interpretari *deliciis*, ἐρωμένῳ, illa virtute, quam praecipue Cretenses huic vocabulo tribuerant. *Strabo* lib. X. p. 740. *Hesych.* in voce. . . HEMSTERH. In v. 1. epigr. servavimus quod exhibent edd. τόδε σῆμ' Ὑπεράνθη, et in v. 2. Οὐ τάφον. Debentur hae lectiones, sine dubio, *Salvinio*; nam in Cod. Flor. obscure legitur, τῷ δ'. . Ὑπεράνθη, et Ἆυ τάφον. Quid ipse scripserit *Xenophon*, divinare nequeo: quare etiam in convertendo nullam operam posui, sed *Cocchii* versus, quemadmodum supra feceram, (vide p. 152. et 169.) eatenus retinui, ut tamen in versu epigr. 2. pro *sancto* reponerem *dio*.

P. 56. v. 10. τάφον — ἀγαθὸν] In edita lectione qui volet adquiescere, is ἀγαθὸν τάφον accipiat, ut *melius sepulcrum* in *Luciani* Phars. VIII. 713. Sic fuerit sepulcrum pro mortui dignitate minus instructum adornatumque. ABRESCH. Itaque postea magnificentius ab Hippothoo exstructum Hyperanthi fuisse monumentum indicatur p. 118. v. 10-11.

P. 56. v. 12. ἀήτου] Vocabulum ἀήτης certa caret auctoritate in Thesauro *Stephani*; nam in loco, qui ex *Homeri* Iliad. XV. 626. ibi adfertur, melior lectio est ἀήτη, quam exhibet *Ilias* e Cod. Veneto ab *Villoisono* edita, quamque iure, opinor, tuentur ibi Scholia ex eodem Codice edita. In aliis locis *Homeri* Iliad. XIV. 254. Odyss. IV. 567. IX. 139. ἀῆται et ἀήτας rectius deducuntur ab recto ἡ ἀήτη, quemadmodum apud *Hesiod.* Opp. et D. 619. 643. 673. Nihilo minus ὁ ἀήτης cum *Nostri* tum aliorum auctoritate potest firmari; legitur enim in *Pseudo-Orphei* Argonaut. 496. 627. 1345. et apud *Q. Calabr.* III. 700. 714. VII. 133. VIII. 59. XIV. 594.

P. 56. v. 13. εἰς] Sic exaratum reperitur in Cod. Flor. At edd. habent ὡς, quod ansam dedit *Hemsterhusio* et *Abreschio* disputandi, num ὡς recte ἐπὶ ἐμψύχων adhibeatur. Consuli haec possunt in Miscell. Observ. Vol. V. To. III. p. 56. et in Misc. Obs. nov. To. III. p. 10. Exemplis ibi prolatis adde *Xenoph.* Cyrop. lib. V. c. 3. s. 17. In tali structura *Zeunius* ad *Xenoph.* Mem. Socr. lib. II. c. 7. s. 2. ὡς ait valere ἕως, *usque.*

P. 56. v. 15. ἀπορία] Ut hic iunguntur ἀπορία καὶ ἀθυμία, sic saepe. Vide adnot. ad p. 108. v. 13. Adde *Aristid.* To. I. p. 435. et *Herodian.* in Maximino p. 566. ABRESCH.

P. 57. v. 1. τελευταῖον δὲ] *Hemsterh.* scribi vult δή; nam si δὲ, inquit, retineretur, pro γενόμενος scribendum foret ἐγενόμην: at mihi tamen propter μὲν praecedens nihil immutari debere visum est.

P. 57. v. 2-3. ἐπιπολὺ] In ambiguo est sitne accipiendum hoc loco pro *valde*, an pro *diu.* Hanc vero significationem praetuli propter sequens ἕως, ut scilicet sit, *diu — donec.* Conf. adnot. p. 146. ad p. 9. v. 11.

P. 57. v. 3. ἕως δὴ] Londin. et Lucens. editio non habent δή; neque, ut est credibile, Cod. Flor. at fallax mango editionis Vindob. post ἕως adiecerat δέ. Ex hac editione, quum forte incautius describerem hunc locum, δὲ illud spurium esse nescius, inter scribendum statim decreveram reponendum esse δὴ, deque hac immutatione in adnotationibus rationem esse reddendam. Ita factum est, ut errore serius animadverso, particula ista in meo apographo, quod typographis tradidi, relicta fuerit, utque eam in mea versione vocabulo *tandem* reddiderim.

P. 57. v. 5. ἀνάγκη] In silvam ligna fert *Abreschius* laudans ad h. l. *Ioseph.* de B. I. lib. IV. c. 3. s. 1. et A. I. lib. I. c. 12. s. 3. item *Eurip.* in Hec. 42. scilicet, ut doceamur vocabulum ἀνάγκη, *necessitatem,* atque adeo *vim* quamdam declarare. Verum sitne hoc loco hac significatione capiendum, hoc nimirum est, quod post myriades similium exemplorum in dubium nihilo minus vocare liceret. *D'Orv.* ad *Charit.* p. 609. *fatum, necessitatem, maiorem deorum vim,* designari arbitratur. Mihi vero μεγάλη ἀνάγκη hoc loco pro *magna miseria,* sive *calamitate* esse positum videtur; de qua vocabuli potestate consuli potest *Loesner.* in Observ. ad N. T. e Philone p. 129. Etiam in priore *Iosephi* loco ab *Abreschio* laudato ἀνάγκη rectius, opinor, redderetur *calamitas.*

P. 57. v. 11. συνανεθρήνησεν] Verbum lexicis inserendum.

P. 57. v. 12. ἐμοὶ] Pro ἐμοῦ, sive malis per ellipsin verbi εἰμὶ, ut in *Sophocl.* Trach. 1249. Philoct. 439. *Eurip.* Iphig. in Aul. 613. et frequenter alibi. Vide et *Marc.* II. 18. *Luc.* V. 33. ABRESCH. Conf. adn. ad p. 98. v. 13.

P. 57. v. 15. ἐδείκνυε] Coniicere licet aliud verbum placuisse *Salvinio,* non adsequenti quid sibi velit ἐδείκνυε, vertit enim *si strappava la chioma.* Melius intellecta λείψανα p. 56. v. 5. illustrassent hunc locum, quemadmodum et illa ex isto clarius poterant intelligi.

P. 58. v. 2. οὐκ εἰπὼν] In Lond. edit. nulla distinctio est posita post παρῆλθον, neque post εἰπών. *Cocchius* vertit: *aliquid tibi narrando praeterii; non enim dixi: parumper antequam caperentur latrones*, cet. *Salvinius* vero, *un altra avventura per poco io trapassai, non la contando. Poco inanzi che la nostra compagnia fu presa*, cet. Vereor ut sanus sit locus, nam post παρῆλθον tautologicum est οὐκ εἰπὼν, neque vero connecti potest cum sequentibus, nisi *Xenophontem* scripsisse velis οὐκ εἰπὼν ὅτι πρὸ ὀλίγου, etc. quod aliquam veri speciem habet, sed tautologiam minuit solum, non tollit. Ceterum non ignoro similium tautologiarum exempla reperiri satis multa apud Graecos scriptores. Conf. not. *Beckii* ad *Aristoph.* Aves p. 39-40. et 177.

P. 58. v. 3. πλανωμένη] Minus bene interpres, [*Cocchius*] *ad antrum advenit errans puella pulcra.* Πλανωμένη ideo credo dicitur, quia πλανωμένην cum mercatoribus, qui eam emerant, interceperat Hippothous. ABRESCH. Quid sibi velit vir doctus non adsequor. Nodum, opinor, in scirpo quaerit.

P. 58. v. 5-6. καὶ δὴ — καὶ ἐπέστησαν] Notent quibus minus perspectae sunt huiusmodi elegantiae, vim repetitae particulae καὶ, de qua *Hoogev.* Doctr. Part. c. XXIV. s. 1. §. 9. 10. et 11. addantque locum *Platonis* in Phaedone Vol. I. p. 262. καὶ οὐ πολλὰ ἄττα μετὰ ταῦτα διελέχθη, καὶ ἧκεν ὁ τῶν ἕνδεκα ὑπηρέτης, ubi male punctum est positum post διελέχθη.

P. 58. v. 10. πέφευγε] De *abitu* intellige, non de *fuga* proprie dicta, *quo tandem evasit et abiit?* . . Sic *fugere* et *fuga* nonnunquam de navigatione usurpari ostendit *Salmas.* de Ann. Clim. p. 832. aliique. *Aelian.* de Anim. lib. II. c. 1. de gruibus, φεύγονται. . . Adde *Nonnium.* ABRESCH. Hodie in *Aeliano* e Codd. MSS. legitur φέρονται. Mox in Cod. Flor. perperam γῆν pro γῆ.

P. 58. v. 11. ἔσται] Ita, *Hemsterhusio* auctore, excudi iussi pro ἐστὶ, quod habent edd. Post πόῤῥω *Abreschius* addi vult που.

P. 58. v. 12. αὐτοῦ σοι ψυχὴν] Lege αὐτοῦ σου ψυχῆς, *per animam*, *vel umbram, obtestor ipsius tui Hyperanthis.* P. 67. v. 6. καὶ πρὸς τῶν θεῶν τῶν πατρῴων ὑμῶν. Structura non dissimilis p. 15. v. 1. τῆς ψυχῆς αὐτῆς. HEMSTERH. *Salvinius* et *Cocchius* verterunt tamquam si scriptum esset αὐτήν; ille scilicet, *per l'anima d'Iperante, ch'è la stessa colla tua*; hic, *per Hyperanthis animam, quae eadem ac tua est.* Optimo sensui hoc tamen obstat, quod πρὸς cum accusandi casu in obtestationibus inusitatum est. Quare interpretationem *Hemsterhusii* sequi malui, Graeca verba, ut vulgata sunt, relinquens.

P. 58. v. 12. ἀδικήσῃς] Id est: *ne me sciens, volens*, et *quantum in te est, damnum hoc ferre patiaris, ut caream Anthia mea, sed eamus, ubi eam invenire licebit.* De quovis nempe damno usurpant Graeci ἀδικεῖν, et ἀδικία. . . *Ioseph.* A. I. lib. IV. c. 6. s. 5. lib. XIX. c. 7. s. 5. Adde *Liban.* To. II. p. 12. D. Frequentissime coniuges illicito amori indulgentes dicuntur ἀδικεῖν. *Eurip.* Androm. 672. *Ioseph.* A. I. lib. III. c. 11. s. 6. lib. IV. c. 8. s. 23.

Aelian. de Anim. lib. XI. c. 15. *Noster* p. 36. v. 4. p. 39. v. 15. p. 61. v. 4. p. 64. v. 2. . . ABRESCH. Conf. *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 468.

P. 59. V. 1. ἐλεύσονται] Pro ἐλεύσωνται, quod habent edd. sic reposuimus praeeunte *Hemsterh.* Multus est ad h. l. *Abreschius*, ut ostendat subiunctivum modum carere futuro, neque propterea quod verbum subiunctivi modi praecesserit, ad eumdem modum sequens in eadem periodo verbum adcommodari oportere: librariorum enim hoc esse commentum, unde plurima veterum scriptorum loca corrupta fuerint. Conf. *Fisch.* ad *Welleri* Grammat. p. 174. 175. Omitto etiam quae ad p. 59. v. 5. in verbo συνεώρταζον inutili diligentia adnotavit idem vir doctus.

P. 59. V. 3. ἱερεῖα καὶ] Mutata distinctione, atque una vocula transposita legam, περὶ τὸν γάμον, καὶ ἱερεῖα κατήγετο. ABRESCH. Maxime verisimili huic emendationi in versione saltem ut locus esset curavi.

P. 59. V. 3-4. πολλὴ δὲ — καὶ συγγενεῖς] Quatuordecim haec vocabula in edd. omissa supina incuria *Cocchii*, supplevi e Cod. Flor. Habuisse nimirum ea in suo apographo *Salvinium*, ostendit eius interpretatio.

P. 59. V. 5. τὸν Ἀνθίας] Hac lectione non contentus Vindob. editor, excudi curavit τὸν τῆς Ἀνθίας.

P. 59. V. 6. καθ' ὃν] In Lond. et Luc. edit. tantum comparet ὅν. Emendationem subministravit *Hemsterh.* et clam sic iam reposuerat Vindobon. editor, cui tamen de *Hemsterhusii* coniectura nihil innotuisse certum est. Tamen vel cum isto additamento hiulca manet oratio: quapropter *Abresch.* in sequentibus excidisse autumat ἧκε, vel ἧκε καὶ ante πρεσβύτης, sin minus, ληφθεῖσα sumi debere pro ληφθεῖσα ἦν, i. e. ἐλήφθη; cuius ellipseos exempla haberi docet apud *Nostrum* p. 87. v. 6-7. p. 89. v. 15. p. 103. v. 3. et apud *Munck.* ad *Lact. Placid.* p. 247. De ellipsi in hoc loco non adsentior *Abreschio*, sed excidisse potius credam ἦν post ληφθεῖσα, tumque commode iungi poterunt ἦλθεν εἰς τὴν Ταρσὸν πρεσβύτης. Malim tamen emendari ἦλθεν μὲν εἰς Ταρσὸν, tum propter sequens ἧκε δὲ, tum quia raro solet *Noster* post praepositiones articulum addere ante urbium vel regionum nomina. Ut nihil commemorem de aliis praepositionibus, de sola εἰς exempla indicabo. Habuimus paullo supra p. 49. v. 14. εἰς Ταρσὸν, p. 50. v. 1. εἰς Ταρσὸν, p. 56. v. 13. εἰς μὲν Πέρινθον, p. 59. v. 1. εἰς Κιλικίαν. Adde ex superioribus p. 21. v. 7. p. 26. v. 13. p. 40. v. 10. 14. p. 41. v. 1. p. 42. v. 5-6. p. 52. v. 7-8. p. 55. v. 3. 7. 8. 14. 15. et sic saepius infra: e. c. p. 60. v. 4-5. p. 62. v. 15. p. 67. v. 10. p. 68. v. 4. p. 71. v. 2. 9. 12. p. 72. v. 15. p. 74. v. 6. p. 75. v. 4. p. 76. v. 2-3. et 9. p. 81. v. 4. p. 86. v. 3. p. 92. v. 9. Dixi raro, reperitur enim articulus, a librario Cod. Flor. temere fortasse additus, p. 32. v. 10. p. 44. v. 10. et, post ἀπὸ, p. 47. v. 11. Quod si hoc minus placeat, supplerem ἧκε μὲν καὶ ante πρεσβύτης. Sic p. 9. v. 7-8. ἥει μὲν — ἥει δέ.

P. 59. V. 14. ἐφιλοφρονεῖτό τε] Male in edd. ἐφιλοφρόνει τότε; quod

correximus e Cod. Flor. atque sic emendari iam iusserat *Hemsterh.* Similis fere error sublatus est p. 64. v. 4.

P. 59. v. 15. ἔλεγεν] Verbum hoc addidi, quoniam recte abesse non posse arbitrabar. Expressit id quoque in sua versione *Salvinius*, qui alias nihil de suo solet adiicere.

P. 60. v. 2. ἀναμιμνησκομένη — — τὴν οἰκίαν] Duodecim haec verba supplevi e Cod. Flor.

P. 60. v. 3. παρ' ἕκαστα] Id est, *Suida* interprete, ἑκάστοτε. Infra iterum p. 110. v. 15. *Ioseph.* A.I. lib. XVI. c. 10. s. 1. ABRESCH. In παρ' ἕκαστα subauditur, ni fallor, μέρη τοῦ χρόνου, de qua ellipsi nihil dictum est in novissima *L. Bosii* de Ellips. Gr. editione.

P. 60. v. 4. δεόμενος — παραπεμφθ.] Id est, *dimitti instructum ab omnibus ad iter necessariis.* Mox p. 62. v. 6. τὴν παραπομπὴν ἐπισκευάσω. *Hesych.* Παραπομπὴ, παρακομιδὴ [rectius μετακομιδὴ] et *Glossae* Παραπομπὴ, *comitatus. Achill. Tat.* lib. V. c. 321. *Matth.* II. 8. . . ABRESCH.

P. 60. v. 7. ἡμέρα] Inserui hoc vocabulum ad fidem lectionum e Cod. Flor. in margine exempli Cocchiani adscriptarum. Rev. Abbas *Luchi* mihi rescripsit vocabuli huius literas in illo Codice adeo evanuisse, ut legi non possint. Forte olim ibi scriptum fuerat ἑσπέρα, quod suppleri volebat *Hemsterh.* adsentiente *Oudend.* ad *Thom. Mag.* p. 348. 349. In edit. Lond. asteriscus deficere quidpiam indicat, quod iam tum distincte legi non potuisse, e *Salvinii* versione discere licet, qui vertit, *e che vi era la sposa*, coniiciens nimirum νύμφη legi oportere. *Cocchii* versio sic habet: *instabatque* * * Imperterritus Vindobonensis editor, asteriscis, quos in edit. Luc. repererat, expunctis, non modo supplevit κληθεῖσα πληθὺς, sed etiam in *Salvinii* versione substituit *e che vi erano i convitati.* Musae, talem ab editionibus et versionibus Graecorum scriptorum avertite pestem!

P. 60. v. 7. δεῖπνον — πολυτελὲς] Ut in *Achill. Tat.* lib. V. p. 307. 309. ABRESCH.

P. 60. v. 11. τὴν ἀνάγκην, τὸν γάμον] Malim τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου. HEMSTERH. Vulgatam, quam etiam *Salvinius* et *Cocchius* in suis interpretationibus expresserunt, in versione mea utcumque reddere conatus sum.

P. 60. v. 14. ἐμὸς] Sic dedi e Cod. Flor. pro ἐμοὶ in edd.

P. 60. v. 15. ἴσως] Hoc quoque loco non valet *fortasse*, sed *ut verisimile* sive *credibile* est, *ut opinor*, vel potius *haud dubie*; quod ex p. 61. v. 14. et p. 82. v. 3. planum fit. Dubitat tamen rursum Anthia p. 85. v. 3. p. 95. v. 3-4.

P. 61. v. 3-4. οὐ γάρ ποτε ἑκοῦσα ἀδικήσαιμί σε] Prout in *Aristaen.* lib. I. ep. 22. ABRESCH.

P. 61. v. 4. μέχρι — σή] Paria his sunt Anthiae dicta p. 64. v. 4-5. et p. 82. v. 4-5. Similiter fere *Propert.* II, 15, 36. *Huius ero vivus, mortuus huius ero.*

P. 61. v. 6. ἀυτὸν] Retinuimus hanc edd. lectionem, quae tacitae *Cocchii* emendationi videtur deberi; nam in Cod. Flor. est ἀυτὴν, cui lectioni *Salvinius* suam adcommodaverat interpretationem.

P. 61. v. 6. ἠρεμαῖον] Magis placeret ἐρημαῖον, *solitarium*, *remotum*: et sic verti.

P. 61. v. 8. ὁρκίζει] Subaudiendum est ἀυτὸν, nisi forte excidit.

P. 61. v. 9. ἀυτοῦ δεηθῇ] Minus bene *Cocchius* interpretatus est *quibuscumque rebus opus habuerit*. Mox v. 11. dedi λέγει δὴ e Cod. Flor. pro λέγει δὲ, quod habent edd. Verum infra v. 14. post ἐντεῦθεν idem Cod. addit δὲ, quod, utpote ineptum, repudiandum esse putabam.

P. 62. v. 2. γένου] In Vindob. legitur γίνου, acuti editoris, aoristum non ferentis, subtilitate. Iam supra p. 8. v. 8-9. fuit γένου μὴ πικρός.

P. 62. v. 3. εὑρὼν, πόθεν, ὃ —] Sic recte *Abreschius* initio proposuerat esse corrigendum pro εὑρὼν πόθεν, ὃ — quod exhibent edd. et cui lectioni respondent etiam versiones *Salvinii* et *Cocchii*. At postea nihil esse immutandum ratus, vulgatam tuetur locis *Themistii* Orat. IV. p. 50. C. et *Aeliani* lib. I. c. 55. extr. et lib. IV. c. 49. Contra ea *D'Orv.* ad *Charit.* p. 526. priorem emendationem probans, testatur ei Cod. Flor. adstipulari: tamen in illo *Cocchii* exemplari, quo ego sum usus, nihil in margine adnotatum reperi, tanta fuit illius viri indiligentia.

P. 62. v. 6. παραπομπὴν ἐπισκευάσω] Convertere quoque possis *transvectionem adparabo*, i. e. *curabo*, *ut omnia quae ad transvectionem tuam Ephesum necessaria sunt, tibi praesto sint.*

P. 63. v. 10. καὶ ὅτι] Non adest καὶ in Lond. et Luc. edit. Addidi suadente *Hemsterh.* In Vindob. clam est invectum.

P. 62. v. 11. προυκυλίετο] Sic est in Cod. Flor. In Lond. perperam προκυλίετο, quare *Hemsterh.* admonuit scribendum esse προεκυλίετο, vel προυκυλίετο, docuitque frequens esse *Xenophonti* nostro verbum, e. c. p. 41. v. 6. p. 67. v. 2. p. 115. v. 11. In Luc. et Vindob. est προσεκυλίετο: verum opportune idem vir doctus, (qui tamen Lucensem editionem videre non potuit) cavit, ne quis sibi persuaderet reponendum esse προσεκυλίετο; addit enim: *προσκυλίεσθαι, non secus ac προσπίπτειν, dativum adiunctum posceret*: deinde alia adnotat huc non transcribenda.

P. 62. v. 12. προκομίσασα] Sic legitur in Cod. Flor. In edd. est προσκομίσασα. Genuinam lectionem substitui debere iam censuerat *Hemsterh.* qui hac occasione alios scriptores pari modo emendat. *Abreschius* vulgatam frustra defendere conatus est admixtis aliis ἀπροσδιονύσοις. Mox in Cod. Flor. est περιδέρραια, de qua scribendi ratione vide *Hemsterh.* ad *Polluc.* V. 56.

P. 62. v. 15. οἰκτείρας τῆς συμφορᾶς] Rarior est constructio verbi οἰκτείρω cum genitivo rei, velut rursum p. 84. v. 8. Unicum exemplum adtulit *H. Steph.* in Thes. e *Xenoph.* Cyrop. lib. V. (non ut ibi editur I.) c. 4. s. 32.

Adde aliud *Eiusd.* in Sympos. c. IV. s. 37. Reticetur per ellipsin ἕνεκα, vel χάριν, quod adiecit *Sophocl.* Oed. Col. 259. Κατοικτείρω ita constructum habes apud *Aristaen.* lib. II. ep. 10. et ἐποικτείρω ep. 12. quem locum protulit *Hemsterh.* in adnotatione sua ad p. 68. v. 13. cuius integrae ibi transcribendae caussa non erat. *Idem* ibidem animadvertit amare *Nostrum* verbis genitivos adiungere, quorum ab ellipsi pendeat ratio, velut p. 94. v. 5. et p. 100. v. 3. (ubi vide adnot.) Minus autem recte, quasi peculiarem *Nostro* construendi morem, adnectit illud p. 43. v. 16. μὴ μνησικακήσῃς τῶν γεγενημένων. Conf. adnot. ad p. 77. v. 4.

P. 63. v. 5. θανάσιμον οὐχὶ φάρμακον] Si consulamus Graecae linguae morem, ordo mutandus est, κομίσας φάρμακον, θανάσιμον οὐχὶ, ὑπνωτικὸν δέ. Hic illarum particularum usus elegans. Vide p. 26. v. 4. p. 109. v. 15. et p. 100. v. 1. HEMSTERH. *Abreschius* praeterea addi vult μὲν post θανάσιμον, ac probabiliter sane; nam aliquoties μὲν apud *Nostrum* excidisse, ex indice disces. Consentit *Valcken.* ad *Herodot.* lib. VII. c. 208. p. 602. ac me fere poenitet quod particulam illam in textum non receperim.

P. 63. v. 5-6. μή τι] An legendum μήτε παθεῖν τι? An μὴ posuit pro μήτε, ut οὐ pro οὔτε obvium? . . ABRESCH. Omitto etiam quae hoc loco vir doctus adnotat ad v. 1. et 9. supervacua profecto atque inutilia.

P. 63. v. 6. ῥᾳδίαν τυχόντα] Ad eamdem ῥῆσιν apud *Charit.* lib. III. c. 4. p. 68. consuli potest *D'Orv.* in Animadv. p. 378.

P. 63. v. 7. αὐτὸν] Sic reposui auctore *Hemsterh.* In Londin. et Luc. est αὐτῷ. Recte quidem editor Vindob. restituit αὐτὸν, sed, modestus scilicet vir, clam habuit sua benefacta. Paullo ante idem dormitans passus est a typotheta omitti verba, ἡ Ἀνθία, καὶ πολλὴν γνοῦσα χάριν. Ceterum χάριν γινώσκειν pro εἰδέναι, nescio an in vetustiore aliquo scriptore legatur. Deinde etiam v. 11. ἐξαίροντες hac potestate adhibitum non commemini.

P. 63. v. 12. ἐξήει] Quia praecessit ἄκουσα μὲν, *Abreschius* legi vult ἐξήει δὲ, vel potius ὁ δ' οὖν, et multus, ne dicam, molestus est in coacervandis locis auctorum, ubi δὲ et μὲν sibi respondent, et pariter ad vocem δεδακρυμένη in aliis locis, ubi participium istud legitur, frustra omnino adscribendis. Μὲν sine subsequente δὲ satis frequenter apud alios quoque scriptores occurrit. Consule, praeter *Demetr. Phal.* de Elocut. c. LIII. *Zeunii* indic. in *Xenoph.* Cyrop. (eique adde lib. I. c. 2. s. 3. lib. IV. c. 1. s. 10. et 11.) *Viger.* de Idiot. c. not. *Zeun.* p. 521. *Hoogev.* Doctr. Part. p. 453. et *Reitz.* ad *Lucian.* Vol. III. p. 92. Haec denuo admonere visum est, quoniam in hoc emendandi genere nimii adhuc esse quidam philologi deprehenduntur.

P. 63. v. 14. ἐδάκρυεν. οὕτως] In supp. edd. prava distinctio ἐδάκρυεν οὕτως, *Salvinium* et *Cocchium* in fraudem induxit. Meliorem indicavit *Hemst.*

P. 64. v. 1. ἥδετο] Manifestum mendum, quod edd. occupat, ἤδετο,

sustulit idem insignis *Xenophontis* nostri sospitator, qui hac occasione *Achill. Tat.* emendat, quod et *Libanio* praestat *Abresch.* ad hunc locum. Infra v. 3. pro οὐδὲν ἐν, quod habet Lond. et Luc. editio, reposuimus οὐδ᾽ ἐν praeeunte *Hemst.* Iure ἀρχέτυπον suum deseruit editor Vindob. scribens οὐδὲ ἐν τοῖς etc.

P. 64. v. 4. πίνωμεν] In edd. male πίνω μὲν, quod correximus de sententia *Hemsterh.* qui addit simile mendum occurrere p. 105. v. 14. Huic oppositum sustulimus in p. 59. v. 14. Mox edi curavimus μοι δεῖ ad fidem Cod. Flor. pro δεῖ μοι in edd.

P. 64. v. 6-7. ἔτι δὲ Περ. — ἐνωχεῖτο] Notandum est, nec ipsam sponsam, veteri Graecorum more, fuisse ad nuptiale convivium adhibitam: nimirum ad saeculi sui consuetudinem, qua mulieres conviviis virorum non intererant, *Noster* fabulam suam concinnavit. Serioribus temporibus sublata fuit ista consuetudo: itaque etiam saeculi sui mores prodidit *Achill. Tat.* in descriptione convivii lib. I. c. 5. p. 32. similiterque *Eustathius* de Hysm. lib. V. p. 195.

P. 64. v. 7. τῇ ἀγωνίᾳ — κατειλῆφθαι] *Salvinius* transtulit *prendendo pretesto d'esser presa da una bramosa sete.* Male: *Cocchius* vero, *simulans se ob angorem siti correptam.* Rectius hic quidem, nisi quod durius foret τῇ ἀγωνίᾳ dici pro διὰ τὴν ἀγωνίαν. Si Graeca verba mendo carent, iungi potius oporteret τῇ ἀγωνίᾳ κατειλῆφθαι, et sic ὑπὸ δίψους esset *prae siti;* tum vero τῇ ἀγωνίᾳ καταλαμβάνεσθαι vix aliter capi poterit, quam pro λειποψυχεῖν, quod tamen mihi non fit verisimile *Xenophontem* voluisse. Quod si contra mendum aliquod subest, coniectare licet excidisse ἐν, legendumque ἐν τῇ ἀγωνίᾳ, *in illo angore,* ὑπὸ δίψους κατειλῆφθαι, *siti correptam esse.* Alibi quoque apud *Nostrum* praepositionem ἐν deficere docebit index: itaque huic coniecturae versionem aptavi. De isto vocis ἀγωνία usu egit *Loesn.* Observ. ad N. T. e Philone p. 133. Adde, praeter locum *Demosth.* de Corona p. 236. ab *H. Steph.* laudatum, *Charit.* lib. I. c. 9. p. 17. lib. VI. c. 4. p. 138. lib. VIII. c. 7. p. 188.

P. 64. v. 8. αὐτῇ] Sic edidimus suadente *Hemst.* pro αὐτὴ, quod Lond. et Luc. exhibent. Vindob. editor saltem dedit αὐτῇ: nec male. Vide adnot. ad p. 86. v. 8.

P. 64. v. 10-11. φιλτάτου] Non deterius foret φιλτάτη, quemadmodum p. 61. v. 2. quamquam ibi additum est μοῦ. *Cocchius,* tamquam sic in sua editione legeretur, vertit *carissima Abrocomis anima.*

P. 64. v. 12. ἀναγκαίαν] Hoc modo, pro ἀναγκαῖον, quod exhibent edd. scriptum est in Cod. Flor. atque ita emendari oportere iam docuerat *Hemsterh.* nempe velut p. 19. v. 6. Certe femininam terminationem fere constanter reperias. Praeter *Eurip.*, qui ter ea utitur, invenies e. c. apud *Dion. Halic.* A. R. lib. II. c. 31. Vol. I. p. 302. *Lucian.* de scrib. Hist. Vol. II. p. 37. *Plutarch.* in Vit. dec. Orat. Vol. IX. p. 349. *Herodian.* lib. III. c. 6. s. 9. lib. IV. c. 4. s. 6. lib. VIII. c. 2. s. 7. *Liban.* Orat. LXIII. ad Aristid. pro Salt. Vol. III. p. 376. Adnotavit quidem *Abreschius,* apud *Thucyd.* lib. I. c. 2. haberi ἀναγ-

καίου τροφῆς, quod inde descriptum videri possit ab *Heliod.* lib.VI. p. 284. sed contra laudari possunt bini loci apud *Plutarch.* in Lycurgo c. XXVIII. Vol. I. p. 224. et de Puer. educ. c. XVII. Vol. IV. p. 42. in quibus legimus *ἀναγκαίαν τροφήν*.

P. 64. v. 14. *τε*] Addidi e Cod. Flor. hanc particulam, qua carent edd. Quae ad *ὕπνος—κατεῖχε* congessit *Abreschius* recidimus tamquam supervacua.

P. 65. v. 8. *θάλαμον, τὸν τάφον,*] Vide in hanc sententiam *Achill. Tat.* lib. I. p. 49. et *Heliod.* lib. II. p. 111. ABR. Adde sis *Charit.* lib. I. c. 2. p. 6.

P. 66. v. 1. *οἰκήματι*] Viva etiam sepulta fuit Callirrhoë, et a latronibus extracta apud *Charit.* lib. I. c. 6 - 10. quam narrationem, si cum *Nostro* conferas, facile *D'Orvillio* adsentiere animadvertenti tam similes esse amborum scriptorum fictiones, ut vix fieri possit, quin alter ex altero, vel ambo ex eodem profecerint. Vide Animadv. ad Charit. p. 247.

P. 66. v. 2. *ἐπικαύσας*] Vestimenta et ornatum alium, corpore licet humato, in sepulcro cremata legimus et alibi. Id cum Periander facere neglexerat uxori Melissae, illa, referente *Herodoto* lib. V. c. 92. s. 7. *ἐπιφανεῖσα ἔφη ῥιγοῦν τε καὶ εἶναι γυμνή· τῶν γάρ οἱ συγκατέθαψε ἱματίων ὄφελος εἶναι οὐδὲν, οὐ κατακαυθέντων.* Adde *Iamblich.* apud *Photium* p. 240. ABRESCH. Conferri potest etiam *D'Orv.* ad *Charit.* p. 243. et *Des. Herald.* ad *Martial.* X. 50. Mox *τὰ νομιζόμενα* nemo nescit dici *iusta* mortuis persolvi solita, neque adeo operae pretium erat, ut aliorum scriptorum loca ab *Abreschio* laudata indicaremus. *Salvinius* connexuit *τὰ νομιζόμενα ὑπὸ τῶν οἰκείων*, *Cocchius* contra iunxit *ὑπὸ τῶν οἰκείων ἤγετο*, quem sequutus sum.

P. 66. v. 4. *ἑαυτῆς γενομένη*] Novimus verbum *γίνεσθαι* cum secundo casu pronominis reciproci constructum proprie usurpari pro *sui iuris*, *in propria potestate esse*, et cum aliis pronominibus, aut cum secundo casu personae, pro *in alterius potestate esse*. Quum vero significare volunt Graeci idem quod *ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν*, i. e. *recipere*, *colligere sese*, *ad se redire*, longe usitatius illis est *ἐν ἑαυτῷ γίνεσθαι*. Sic ipse *Noster* p. 74. v. 4. *ἐν αὑτῇ γενομένη*, et p. 114. v. 1-2. *ἐν ἑαυτοῖς γενόμενοι*. Contineo me ab aliis exemplis, nam centies obvium esse loquendi modum recte adnotat *D'Orv.* ad *Char.* p. 409. laudans *Abresch.* ad Aeschyl. p. 157. Reperias etiam eodem sensu *ἐν ἑαυτῷ εἶναι*, et *εἰς ἑαυτὸν ἐλθεῖν*. Paullo aliter *Heliod.* lib. II. c. 6. p. 100. *εἰς ἑαυτόν τε γενόμενος ὁ Κνήμων*. Tamen nihil in *Nostro* mutatum velim, cum quia ipse rursum p. 100. v. 10. scripsit *αὑτῆς γεγονέναι*, tum quoniam in *Iosepho* quoque A. I. lib. VI. c. 14. s. 3. legitur *μόλις δὲ ἑαυτοῦ γενόμενον*.

P. 66. v. 7. *εὐτυχῆ*] Ergone eadem *ὁδὸς εὐτυχὴς* atque *δυστυχής*? nam p. 64. v. 12. dixerat Anthia *ὁδὸν— δυστυχῆ*. Sic est: neque enim aut hic aut ibi aliter poterat scribere *Xenophon*, diverso licet respectu. . . ABRESCH.

P. 66. v. 8. *καινὰ*] Sic est in Cod. Flor. at in edd. *κενά*: neque id qui-

dem male. Utrum horum ab ipso *Xenophonte* profectum sit, non satis liquet: istud certum est, alterutrum pravae recentiori Graecae pronuntiationi deberi, quae myriades similium confusionum in longe pulcherrimam linguam invexit. Πάντα καινὰ (si genuinum est) diceretur, prout contraria significatione καινὸν οὐδὲν, e. g. apud *Liban.* Decl. LVI. Vol. III. p. 193. Quare etiam *D'Orv.* ad *Charit.* p. 626. ait πάντα καινὰ h. l. esse accipiendum per parenthesin, velut τὸ καινότατον: *novam* scilicet rem esse, ut quis nec mori possit quum velit, quum venenum biberit, quum alioquin *atri semper ianua pateat Ditis.* Mox pro καὶ τῆς ἐπιθυμίας *Hemsterh.* legi volebat, καὶ τὰ τῆς ἐπιθ. et praeterea seriem orationis immutari; verum neutra emendatione opus est, si ἐσφάλην iungas cum τῆς ἐπιθυμίας. Tamen illud τὰ non modo h. l. infersit temerarius Vindob. editor, sed et p. 77. v. 4.

P. 66. v. 9. ἔργον ἐργ. τοῦ φαρμ. λιμῷ] Nempe, ut cum *Petronio* (Satir. c. CXI.) loquar, *mortem inedia persequi* sibi licere iudicabat Anthia. In Lond. ed. pro τοῦ (quod habent Luc. et Vindob.) male est τῷ. *Hemsterh.* pro τῷ, quod invenerat in edit. Lond. censebat reponi posse τοῦ, vel potius τὸ, adsentiente *Abreschio.* Elegantius quidem esse, si ambo iungantur, τὸ τοῦ φαρμάκου, libenter damus cum *D'Orvillio* ad *Charit.* p. 626. sed in Cod. Flor. solum legitur τοῦ, quo utique contenti esse possumus.

P. 66. v. 11. ἐλεύσομαι] Vitiosum in edd. ἐλεύσωμαι expunximus cum *Hemsterh.* et *Abreschio.* Quod si quem moretur particula ἂν cum futuro indicativi constructa, consulat *Vauvill.* ad *Sophocl.* Philoct. v. 87. p. 44. et *Brunck.* ad *Eurip.* Bacch. 629.

P. 66. v. 11. ἐκαρτέρει] *Salvinius* vertit *prese a non mangiare*, verbo καρτερεῖν eamdem vim tribuens, quam habet ἀποκαρτερεῖν; neque valde refragabor, si cui magis placeat haec interpretatio. *Salvinii* verba, nescio qua de caussa, at certe stulte immutavit παντολέτωρ Vindobonensis.

P. 67. v. 1. ἀνίστων] Tironum in gratiam monendum est, ut hic ἀνίστων ab ἀνιστάω, sic frequentissimi esse usus per omnia verbi composita istam coniugandi formam pro altera ἀνίστημι. Vide e. c. *Heliodor.* lib. IV. p. 194. *Basil.* To. I. p. 61. A. *Themist.* Or. XXVIII. p. 342. *Ioseph.* A. I. lib. VII. c. 2. s. 1. . . ABRESCH.

P. 67. v. 7. μή με ἡμέρα δείξητε] Ut *Sophocl.* Electr. 428. Praepositionem iungit *Eurip.* Orest. 820. Hippol. 714. et Herc. Fur. 1204. His antiquior *Hesiod.* Opp. et D. 612. βότρυς δεῖξαι ἠελίῳ, unde *Virgilius* videtur accepisse *supinatas aquiloni ostendere glebas*, Georg. II. 261. . . ABRESCH. Quae porro ad v. 11. ἐν οἵοις κακοῖς, et v. 12. πάλιν, ἔφησε, λῃσταὶ, ab eodem viro docto adferuntur similia aliorum scriptorum loca, non putabam mihi esse transcribenda.

P. 67. v. 10. ἐν τῷ πλοίῳ] Librarius Cod. Flor. scripserat forte πλόῳ, (vide adnot. p. 175. ad p. 26. v. 6.) ex quo, non bene lecto, ipse *Salvinius*,

vel alius, qui hanc paginam e Cod. MS. descripsit, fecit πλοίῳ. Certe h. l. convenientius esse videtur ἐν τῷ πλῷ.

P. 68. v. 1. ἔνθα δὴ] Vitiosum in edd. ἐνθάδε ita correximus hortante *Hemsterh.* Conf. p. 74. v. 2. Negligenda vero rursum esse iudicabamus quae ad προςίετο v. 2. adscripsit *Abreschius.*

P. 68. v. 3. οὐκ ὀλίγαις] Supra (p. 22—24.) narratum est Habrocomen et Anthiam postridie quam Rhodum solvissent captos fuisse a praedonibus maritimis, atque (p. 26. v. 2.) cum iis trium dierum cursu Tyrum adpulisse: itaque diebus quinque navigatio, inde a Rhodo usque Tyrum fuit absoluta. Iam quum haud longior cursus esse videatur Tarso Alexandriam petentibus, valde suspecta mihi est particula οὐκ; praesertim quia narrari, sine ulla caussa, non solet diuturniorem fuisse navigationem. Aliud est quum brevis dicitur fuisse cursus: nempe ut adpareat nullum incidisse impedimentum, feliciterque atque ordine navigationem processisse. Sic *Noster* p. 99. v. 2. p. 111. v. 6. p. 117. v. 15. Quamobrem confidenter legerim ἡμέραις ὀλίγαις, eiecta importuna particula οὐκ, quae nec in textu relinqui fortasse debebat.

P. 68. v. 5. ἐκ τοῦ πλοῦ] Sic habent quidem edd. et Cod. Flor. Verum et haec lectio mihi suspicionem movet. Potuitne *Xenophon* scripsisse, latrones *cursu confecto,* (ἀνύσαντες — τὸν πλοῦν) Anthiam Alexandriae exposuisse, et *absoluta navigatione,* (ἐκ τοῦ πλοῦ) decrevisse eam mercatoribus venumdare? *Cocchius* vertit *statim*, quasi scriptum esset ἐκ τοῦ παραχρῆμα. Graeca, ut sunt, commode vertere desperans, *Cocchium* mihi esse sequendum existimavi. Retento ἐκ τοῦ πλοῦ Cl. *I. Fr. Bast* suspicatur excidisse ἀναλαβοῦσαν, permotus loco illo p. 97. v. 12-13. ἀνελάμβανεν ἐκ τοῦ πλοῦ κεκμηκυῖαν, quod utique probabilitatem habet.

P. 68. v. 6. διορυγὴν] Rectius scribi διωρυχὴν auctores sunt *Thomas Magister*, et *Suidas*; nam et διώρυξ, docente *Phrynicho*, flecti debet διώρυχος, διώρυχι, διώρυχα. Inusitate etiam a *Nostro* de sepulcri violatione usurpatur. Si literam γ servare placet, scribendum foret potius διορυγὴν, ac sane διορυγή, de sententia *H. Stephani*, velut ὀρυγή, ipsam fodiendi, sive perfodiendi actionem significat.

P. 68. v. 7. ἀκατασχέτῳ] Sic recte legitur in Cod. Flor. At in Lond. et Luc. ed. ἀνακασχέτῳ. Quare *Albertius* et *Hemsterhusius*, ut, reiecta spuria lectione, genuinam commendarent pluscula adnotarunt, huc iam non transcribenda. Vindobon. editor, non ferens fortasse inusitatum ἀνακασχέτῳ, reposuisse videri possit ἀνασχέτῳ, nam certe in eius editione sic exstat; verum quoniam ista emendatio οὐκ ἀνασχετὸν quamdam αὐθάδειαν indicaret, malo pro typothetae mendo habere. Sat multorum delictorum reus est tristissimus ille *Xenophontis* nostri editor, deditque iam idcirco nobis iustas poenas, atque dabit posthac: non est, profecto, quamobrem plura illi adfingamus.

P. 68. v. 7. ὁ δὲ Ἀβροκόμ.] Ergo Tarsum cum Hippothoo iam redierat Abrocomes, [quemadmodum iis statutum fuerat: vide p. 58. v. 15. p. 59. v. 1.] ut pervestigaret, si quid de Anthia sua resciscere daretur. Hoc liquido patet e p. 69. v. 1. ἐν τῇ πόλει; [adde ibi v. 12. ἐνθάδε] et v. 13. Chrysium orabat ἄγειν ἐπὶ τὸν τάφον αὐτῆς. Vide initium libri IV. [ἀπὸ Ταρσοῦ κινήσαντες.] Atqui Mazaco Cappadociae quomodo, quove itinere Tarsum pervenerint, a *Xenophonte* nusquam enarratur. HEMSTERH. Alia ad hunc locum spectantia addidit *Abreschius*, statim in adnotatione ad p. 68. v. 9. describenda.

P. 68. v. 8. ἐζήτει καὶ ἐπολυπρ.] Id est: *cum ipse quaerebat, tum alios percontabatur*. Vide *Heliod.* lib. II. p. 87. lib. VIII. p. 367. et *Ach. Tat.* lib. V. p. 299. ABRESCH.

P. 68. v. 8. ποθὲν] Voculam ποθὲν iungo τῇ εἰ, ut sit, εἴ ποθέν τις, *sicubi quis*. Vide p. 75. v. 6. . . ABRESCH.

P. 68. v. 9. μετὰ λῃστῶν] Notes μετὰ cum verbo passivo, ex mente interpretis, [*Cocchii*] ἀντὶ τῆς ὑπό. Ipse tamen acceperim potius pro *inter*. [Ac profecto sic accipi debet, Perilaus enim Anthiam, inter latrones inventam, cum iis Tarsum abduxerat. Sic p. 69. v. 3. ἤγαγε — λῃστὰς, καὶ μετ' αὐτῶν κόρην.] De itinere, quod et attigit vir doctus, ex urbe Mazaco in Ciliciam, quot in eo dies consumserint, ubi diverterint, quae accurate alibi solet exsequi, (vide p. 52. 86. 107-108. 111.) interciderunt omnia. Interruptum de Abrocome sermonem ut redordiatur, docebit p. 89. v. 2. p. 101. v. 11-12. unde simul coniectura poterit fieri hic quae desiderentur. . . ABRESCH.

P. 68. v. 10. αὐτοῖς] Sic quidem edi curavi pro αὐτοῖς, quod habent edd. tamen, si quis vulgatum retineri debuisse contenderit, non multum repugnavero. Conf. adnot. ad p. 86. v. 8.

P. 68. v. 13. προσιοῦσι δὲ τοῦ τόπου ὁ κύριος] Sic exstat in Cod. Flor. at edd. habent προσιοῦσι δὲ τοῦ πότου τοῖς περὶ etc. quod partim emendare partim explicare conati sunt *Hemsterh.* et *Abresch.* Locus omnino cum difficilis tum vitiosus: nam primum προσιοῦσι manifeste mendosum est, legendumque saltem πρόσεισι; deinde nec satis adparet quid sibi velit τοῦ τόπου ὁ κύριος, nec, quamobrem is narretur accessisse ad Hippothoum, ullo modo divinare licet. Si τοπάρχην, *regionis*, sive *loci praefectum*, designare voluit, cur suo nomine non adpellavit? Certe τοπάρχην quemdam Polemonem simulque δυνάστην Cennatorum et Lalassensium in Trachiotide iam antiquioribus temporibus fuisse invenio apud *Eckhel.* in Doctr. Num. Vet. Vol. III. p. 62. 63. Quare et in campestri Cilicia, ubi nunc erat Hippothous, τοπάρχην, sive δυνάστην, serioribus temporibus constitutum fuisse verisimile fit. An τοῦ τόπου ὁ κύριος, *loci dominus*, sive *praefectus*, dicitur fere, prout δωμάτων τελεσφόρος γυνὴ, τόπαρχος ap. *Aeschyl.* Choëph. 661. *aedium praefecta* (quemadmodum vertit *Stanleius*,) *mulier*, *loci domina*? Sed, praeterquam quod temporum locorumque ratio diversa est, cuius classis mulier apud *Aeschylum*

debeat intelligi, aeque obscurum est. Igitur *Nostri* locum ad verbum mihi esse reddendum iudicabam, nisi quod πρόςεισι in versione expressi pro προςιοῦσι. Alia quaedam ab *Hemsterh.* hic, loco minus idoneo, adscripta, inserta sunt in adnot. ad p. 62. v. 15. et ad p. 100. v. 5. Quae ad πάθους v. 15. adnotavit *Abreschius,* ipse, opinor, adtentius relecta delevisset.

P. 69. v. 2. ἄρχειν — τῆς εἰρήνης] Solet *Noster* variare in formulis loquendi; nunc enim ἄρχειν dicit, quod p. 49. v. 7. προϊστασθαι. Sic *Aristid.* Or. Sacr. IV. Vol. I. p. 338. Irenarcham vocat φύλακα τῆς εἰρήνης, sed postea statim de eodem Irenarchae munere sibi delato, utitur formula προςτῆναι τῆς εἰρήνης. Similiter *Libanius* Epist. XCV. XCVI. et CCCXL. memorat Zenobium quemdam, qui Elusae fuerit τεταγμένος εἰρήνης φύλαξ, et postea εἰρήνης ἐν Ἐλούσῃ προςτάς.

P. 69. v. 3. ἐπὶ — ζήτησιν] Fecit iterum insanabile ὁμοιολογιῶν adscribendarum cacoëthes, ut ad h. l. *Abreschius* compararet *Apollodor.* lib. II. c. 1. s. 3. ubi videlicet legitur τραπέσθαι ἐπὶ ζήτησιν. Eodem urgente morbo ad ἔθαψεν αὐτ. πολυτ. v. 15. excitati ab eo sunt loci *Apollod. Iosephi*, et *Eurip.*

P. 69. v. 7. ποθεν] Quam recte dicatur εὑρεῖν, ζητεῖν, etc. ποθὲν, vidimus ad p. 62. v. 3. [ubi tamen meliorem lectionem recepimus, initio ab ipso *Abreschio* probatam.] Minus procedere prima specie videtur πιεῖν ποθεν, ut futuros suspicer, scriptum qui malint πόθεν, vel ὅθεν ἀποθνήσκει, *unde, ex quo moritur.* Editae sensus sit oportet, tamquam legeremus εὑροῦσα vel τυχοῦσά ποθεν, πίνει καὶ ἀποθνήσκει. ABRESCH.

P. 69. v. 9-10. παρεῖτο δὲ ὑπ' ἀθυμ.] *Cocchius* vertit *moerore confectus neglexerat*, vetulae scilicet narrationem. Sed παρίεσθαι ὑπ' ἀθυμίας significat *moerore*, sive *anxietate, desperatione fractum ac debilitatum esse.* Sic e. g. (ut *Nostri* loca praeteream in seq. adnot. proferenda) apud *Ioseph.* A. I. lib. VII. c. 12. s. 1. παρεῖτο γὰρ ὑπὸ τοῦ κόπου; *Herodian.* lib. II. c. 17. s. 25. παρειμένον αὐτὸν ὑπὸ τοῦ φαρμάκου καὶ μέθης; et *Plutarch.* Consol. ad Apollon. Vol. IV. p. 386. παρειμένον τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς παραλόγου συμφορᾶς.

P. 69. v. 10. ὀψὲ δὲ καὶ ἀναθορῶν] Si quis interponendum arbitretur ὀψὲ δὲ ἀνενεγκὼν καὶ ἀναθορὼν, haud a mea quidem opinione quicquam dissidebit. Verbum illud reposcunt tum quod praecedit παρεῖτο ὑπὸ ἀθυμίας, tum particula καὶ, prorsus alias supervacua; quod aliis forte secus videri posse non nego. Iudicem in hac causa, quo certiorem habere non licet, ipsum *Xenophontem* capiamus. P. 14. v. 15. ὀψὲ δὲ Ἀβροκ. ἀνενεγκὼν; paullo ante invenias ἔκειντο δὲ ὑφ' ἡδονῆς παρειμένοι. Similiter atque p. 100. v. 5. quum dixisset παρεῖται τὸ σῶμα, sequitur postea v. 10. ὡς ἔδοξεν αὐτῆς γεγονέναι. P. 30. v. 5. τελευταῖον δὲ ἀνενεγκὼν; p. 35. v. 2. ὀψὲ δὲ ἀνενεγκών. Apparet itaque valde scriptori nostro tritum fuisse hoc verbum de iis, qui ex inopinato casu, quo repente fuerant perculsi, aut magno moerore, animum recol-

ligunt, atque aegritudine remittente ad se redeunt. Vide p. 110. v. 7. p. 114. v. 6. *Long.* Past. lib. III. p. 92. εἶτα ἀνενεγκὼν ἀνεθάῤῥει. [ubi consuli possunt *Villois.* Animadv. p. 210.] Plura dabit *Budaeus* Comm. L. Gr. p. 402. 403. . . HEMSTERH. Excidisse ἀνενεγκὼν propter particulam καὶ credibile est; ἀναθοῤῥῶν vero adiectum fuerit, quia in lectum se abiecisse Habrocomen p. 68. v. 12. dictum est. Tamen in rapida narratione dixisse sat erat, exsiluisse Habrocomen; nam qui exsilire lecto poterat, utique sese iam ex illo languore receperat.

P. 69. V. 11. ἀλλὰ νῦν μὲν] De potestate particulae ἀλλὰ vide *Hoogev.* Doctr. Part. c. I. s. 2. §. 7. p. 11. Post μὲν prope aberam ut insererem ἔφη, quod in sua versione adiecerat *Salvinius.* Adiectae huic voci, (ἔφη vel φησὶ) inquit *Abreschius*, officere potuit literarum adfinitas in σαφῶς, nisi sermo sistat perturbati hominis, praeque dolore abrupte loquentis, animum. Ceterum prout h. l. Habrocomes, ita de se ipsa ait Callirrhoë apud *Charit.* lib. VI. c. 6. p. 142. νῦν ὡς ἀληθῶς Καλλιῤῥόη τέθνηκεν. Mox ad ἴσως conf. p. 188. adnot.

P. 69. V. 12. ἐνθάδε] *Cocchius*, existimans Habrocomen adhuc Mazacae commorari, vertit, *illic*: quod non fecisset, si auctorem suum adtentius legisset. Conf. adnot. p. 231. ad p. 68. v. 7.

P. 70. V. 2. τὸ σῶμα ἀφανὲς ἐποίησαν] Eodem loquendi modo utitur *Herodian.* lib. I. c. 11. s. 6.

P. 70. V. 3. ζήτησις — γίνεται] *Abreschius* laudat *Apollodorum*, *Longum*, *Aeschinem*, *Lysiam*, et *Herodotum.* Quid ita? Nempe ut ostenderet alios etiam hac ῥήσει fuisse usos? Nequaquam: sed ut doceat *Nostrum* ad illorum exemplum scribere etiam potuisse ζήτησιν — ποιεῖται. Testatur tamen postremo *Nostri* formulam bis *Herodoto* placuisse. Dum similes fere *Abreschii* adnotationes ad Auctorem nostrum aut describerem, aut supprimerem, facile mihi credet lector, si dixero in mentem mihi venisse scitum illud, χωρὶς τό τ᾽ εἰπεῖν πολλὰ, καὶ τὰ καίρια.

P. 70. V. 4. περιέῤῥηξε] In certo verborum genere potestas agendi haeret tam simplex, ut in diversas species, activi mediique finibus separatis, discerni fere nequeat: propterea solent a castigatissimis etiam scriptoribus utroque modo efferri. Velut apud *Nostrum* p. 38-39. ἠρεύνησε, at p. 43. v. 7. ἐρευνώμενος. . . [De verbo εἰσπράττω vide adn. p. 180.] p. 21. v. 1. et p. 61. v. 10. ἐπώμνυε, sed p. 50. v. 9. ἐπόμνυται; p. 14. v. 8. p. 16. v. 9. p. 71. v. 4. ὁδηγεῖν, sed p. 87. v. 11. ὁδηγουμένου θεοῦ. Simili modo ὁρώμενοι et ὁρῶντες, πεμπόμενοι et πέμποντες ab aliis inter se permutantur. Plura notat *Eustath.* ad Iliad. VIII. p. 694. v. 22. [De μεταπέμπω et μεταπέμπομαι conf. *Abresch.* Lect. Arist. p. 153. et de ἀντέχω et ἀντέχομαι, ἀναμιμνήσκω et ἀναμιμνήσκομαι *D'Orv.* ad *Charit.* p. 307. et 546. qui tamen p. 412. in loquutione σπαράττειν τὰς κόμας non occurrisse sibi verbum medium ait.] Verum istas loquendi formulas περιῤῥῆξαι τὴν ἐσθῆτα et περιῤῥήξασθαι, illi, quibus accuratior scri-

bendi cura fuit, fixis propriae significationis terminis, ita seiungi voluerunt, ut prius esset, *vestem alicui violente deripere*, alterum, *in gravibus aerumnis atque animi dolore vestem sibi suam discindere ac lacerare*; ubi manifestum est signatumque activi et medii discrimen. Res satis constare potest eorum exemplorum fide, quae protulit *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 130. Ipse *Xenophon* hoc observavit p. 38. v. 9. . . p. 39. v. 6. . p. 96. v. 3. et in *Demosth.* Or. de fal. leg. p. 323. E. [legitur] περιῤῥήξας τὸν χιτωνίσκον ὁ οἰκέτης. Iterum apud *Nostrum* p. 65. v. 5. . . Par est ratio in περισπάσασθαι τὴν τιάραν, καὶ τοὺς πέπλους καταῤῥήξασθαι, *Xenoph.* Cyrop. lib. III. p. 38. v. 25. καταῤῥήξασθαι τὸν χιτωνισκὸν, *Long.* Past. lib. IV. p. 110. διαῤῥήξασθαι τὸν σάρατιν, *Ctesias* apud *Hesych.* in Σάραπις. Quin omittitur aliquando τὴν ἐσθῆτα, vel τὰς ἐσθῆτας, sicut ab *Arriano* de Exp. Alex. lib. VII. c. 24. [et a *Charitone* lib. I. c. 3. p. 7. lib. III. c. 3. p. 65.] Iam poteramus quidem levissima mutatione consequi, ut sibi congrueret, optimisque scriptoribus, *Xenophon*, refingendo περιεῤῥήξατο τὸν χιτῶνα; verum ad normam illam accuratissimam, quam Attici stili mundities postulat, nihil est quod *Nostrum* exigamus, cui praeterea phrasin suam tueri datur recentiorum exemplo. Sic enim *Appian.* de B. Mithrid. p. 353. et sacri scriptores *Matth.* XXVI. 65. *Marc.* XIV. 63. [Adde *Lucian.* Dial. Meretr. VIII. Vol. III. p. 300. *Ioseph.* A. I. lib. II. c. 6. s. 7. *Eustath.* de Hysm. lib. VI. p. 250. lib. X. p. 448. conf. etiam *D'Orv.* ad *Charit.* p. 411.] Haec ideo notare operae videbatur pretium, ut industria iuvenum in talibus attendendis excitaretur, qualia, si quis indolem liguae Graecae penitus inspicere cupiat, in numerato habere oportet. HEMSTERH.

P. 70. v. 5. ἀνωδύρετο καλῶς] In edd. perperam punctum est positum post ἀνωδύρετο, quod tollendum esse admonuit *Abreschius*; sequentes enim accusativos ait pendere ab ἀνωδύρετο, quemadmodum p. 74. v. 2. p. 106. v. 16. Indicat deinde similes constructiones cum verbis ἀνολολύζειν, ἀνολοφύρεσθαι, et ἀνακλαίειν: tamen vel sic ei languidius videtur procedere sermo, suspicaturque ante καλῶς excidisse ὦ particulam, nisi, inquit, forte quis desideret praeterea λέγων, ut adeo scriptum fuerit ὦ καλῶς μὲν λέγων. Ignoscant mihi venerandi manes diligentissimi doctissimique philologi, si, quae prius bene stabiliverat, mox male repudiando, libidinem emendandi magis quam intelligentiam suam declarasse dixero. Fieri quidem potuisse, ut librarius Cod. Flor. aut alterius antiquioris Codicis, post ἄρα omiserit ἔφη, vel simile verbum, non ibo inficias; sed mihi tamen hoc loco minus necessarium est visum, prout ipsi *Abreschio* ad superiorem locum p. 69. v. 11. Conf. adn. p. 186.

P. 70. v. 6. ἀπολομένην] Sic est in C. Fl. In edd. ἀπολουμένην. Duplicem in hoc verbo significationem spectasse videri possit *Xenophon*. Nempe in eo acumen esset, quod Anthia *post mortem* dicitur *periisse*, i. e. corpus eius fuisse deperditum: tamen dubitanter hoc dico, nam acumina *Noster* non amat.

P. 70. v. 8. καὶ τῆς] Iubet *Hemsterh.* deleri καὶ, iungenda enim esse ait σοῦ — τῆς μόνης ἐμοὶ παραμυθίας, comparatque loca p. 13. v. 10. p. 41.

v. 12. Nihilo secius servavi copulam propterea quod ea mihi videbatur commode stare ac verti posse *simul.*

P. 70. v. 12. τότε μὲν] Voluerat *Abreschius* scribi τότε μὲν οὖν, sed postea in Lect. Aristaen. p. 142. ingenue fassus est frustra se locum sollicitasse.

P. 70. v. 13. ἔννοια—εἰςήρχετο] Ut in *Heliod.* lib. IV. p. 178. ABRESCH. In Vindob. ed. male excusum est Ἀβροκόμου. Mox aegre me continui quin articulum τῆς ante Ἀνθίας insererem, quem h. l. aeque ac in aliis quibusdam excidisse veri simile est.

P. 70. v. 14. ἀπωλείας] Pro *omissione, perditione.* Sic p. 68. v. 7. et in *Marco* XIV. 4. ubi vulgatus reprehendi non meruerat. *Lucian.* in Asino p. 152. nec non *Longus* lib. I. p. 5. *Glossar. Vet.* ἀπώλεια, *perditio.* ABRESCH.

P. 70. v. 15. ἔκειντο] Quum, ut alii plerique, sic et *Noster* perpetuo τῷ κεῖσθαι addat alterius verbi participium, vel nomen quodpiam adiectivum, idem videri posset requirere locus praesens; . . . verum . . *Polyaenus* cum *Aristide* . . nos docent, citra omne additamentum, suam verbis constare integritatem: ille lib. VIII. c. 25. s. 1. hic To. I. p. 538. ABRESCH.

P. 71. v. 1. ὡς δή τινος χρήζων] Id est κατά τι χρέος, ut loquitur *Lucianus* de Salt. p. 940. vel πρόφασιν ποιησάμενος τὴν γαστέρα, ut *Achill. Tat.* lib. V. p. 289. aut quomodo p. 323. σκηψάμενος γοῦν ἐπί τινι τῶν κατὰ τὴν γαστέρα ἐπείγειν. . . ABRESCH. Usitatissimum porro est ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα ἀποχωρεῖν, ἀπιέναι etc. Verum tamen de naturae necessitatibus intelligere *Nostri* locum nihil suadet, et apud *Lucianum* d. l. omnia vetant.

P. 71. v. 3. καὶ τοὺς λῃστὰς] Vel plane supervacuum est, vel defectus alicuius indicium. HEMST. Quam certum defectus indicium praebet coniunctiva καὶ, tam est incertum quid desit. Proximum fuerit καὶ περὶ τῆς Ἀνθίας τι πυθέσθαι, καὶ τ. λῃστ. etc. Quin etiam ad sequentia attendenti videri posset πάντα adverbialiter positum construendum cum καταλήψεσθαι, *saltem, minimum.* ABRESCH. Quum dicit Habrocomes πάντα, hoc vult, opinor, simul cum ἐνταφίοις corpus etiam abstulisse latrones, quod alias facere non solebant. Πάντα pro *saltem, minimum,* quis, quaeso, adhibuit?

P. 71. v. 9. εἰς Ἀλεξ.] Id est, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, nam latrones, postquam Alexandriam adpulerunt, Anthiam *ibi* venumdare constituisse narratum est p. 68. v. 5. Quamquam vero saepe numero admonuerunt philologi, εἰς poni solere pro ἐν, tamen in hunc scopulum sese impegisse videbis magnum *Hemsterh.* in adnot. ad p. 96. v. 10.

P. 71. v. 9. παρέδωκαν] Bis nunc vendita fuit Anthia: mox iterum v. 15. venumdabitur, ac rursum p. 97. v. 10. et quintum denique p. 106. v. 1-2.

P. 71. v. 14. ὁρᾷ] Vitiosum in edd. ὁρῶν sic corrigi iusserat *Hemsterh.* et vero etiam sic habet Cod. Flor.

P. 72. v. 3. σκήπτεται πρὸς τ. Ψάμμ.] Eadem constructione verbum

adhibuit *Long.* Past. lib. III. p. 81. *Ioseph.* A. I. lib. II. c. 4. §. 3. lib. X. c. 7. extr. ABRESCH.

P. 72. v. 5-6. ἐνιαυτῷ τίθεσθαι] Insolentia locutionis facit, ut verear, ne locus aliqua menda sit inquinatus. Quod si tamen scripturae sua constet integritas, ea potestate τίθεσθαι intelligendum autumo, quae ducta est a rationibus ponendis, inque tabulas referendis. Vide *Casaub.* ad *Theophr.* Char. c. XXIII. p. 163. quo modo dicuntur ἐν λόγῳ, ἐν ἐπαίνῳ, ἐν ψόγῳ τίθεσθαι. . . Ergo sensus erit, *dicebatque adhuc tempus illud, quo sacra sit Isidi, anno aestimari: annum adhuc in illud tempus computandum addendumque esse antequam finiatur.* . . In *Xenophonte* si quis forte maluerit, ἐνιαυτὸν, non multum profici video. HEMSTERH. Quid si pro τίθεσθαι substituamus τελεῖσθαι, vel τελέσθαι in aor. 2. med. ut adeo τὸν χρόνον ἐνιαυτῷ τελεῖσθαι, vel τελέσθαι, reddi possit, *tempus istud anni unius spatio absolvi, absolutum esse,* vel *absolutum iri,* praesenti scilicet, vel aoristo, potestate futuri adhibitis? Vulgatam, quantum licebat, latine reddidi. *Salvinius* vertit *che ancora ci era che fare un anno,* et *Cocchius* transtulit *tempus uno adhuc anno abesse.*

P. 72. v. 8. ἔτι] Valet h. l. *iam, iam nunc,* vel si mavis *posthac, ex eo:* quod non animadvertens *Salvinius,* interpretatus est *ancora.* Viderat quidem *Cocchius* aptam non esse illam interpretationem, sed vertit *ita*. quasi vero ἔτι pro οὕτω posset adhiberi.

P. 72. v. 12. Παραίτιον] Bene profecto de *Xenophonte* merebitur, qui locum non una labe foedatum (nam id quidem neutiquam est ambiguum) ad pristinam integritatem revocarit. [Ex unico Cod. MS. Flor. ubi totus iste locus sic est exaratus, nullum datur auxilium.] Nos interea vice cotis fungemur, et coniectandi varietate quadam id saltem conabimur adsequi, ut praelibatis, quae prima specie poterant blandiri, planior aliis ad inveniendum verum patefiat aditus. A corrupta voce Παραίτιον tam prope distat Παραιτόνιον vel Παραιτονίων, ut quin ista legenti statim occurrat fieri vix possit; praesertim si quis *Luciani* verba non procul a fine libri *de Historiae conscribendae ratione* simul habuerit in promptu. . . Propositam lectionem, si pro sua *Xenophon* agnoverit, effugere non potest, quin duplicis erroris culpam sustineat; unius gravissimi, levioris alterius atque excusabilis. Primum enim *utraque Aegypti,* quae *Florus* vocat, *cornua,* Paraetonium et Pelusium, tot stadiorum intervallo disiuncta, eum confudisse statuendum est: naufragium certe longius infra Pelusium versus Palaestinam accidisse voluit, ut qui clare dicat pastores, qui diripuerant eiectos, abduxisse illos ὁδὸν ἔρημον πολλὴν εἰς Πηλούσιον τῆς Αἰγύπτου, ubi praedam distraxerint. . . Deinde si remotius aliquantum a Pelusio infidi maris aestus eos oppressit, quid attinebat τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, ubi navis fuerit impacta, commemorare? aut quousque nobis extendet τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου *Xenophon*? nam Pelusium quidem ultra brachium Nili extimum iacebat. Prius peccatum, etsi cadere non debe-

ret in scriptorem diligentem, ut tamen haud incredibile nobis videatur, sibimet acceptum referat ipse *Xenophon*; qui, quando in situ locorum urbiumque, praesertim Aegypti, describendo versatur, facile non nimis segni lectori persuadet, suam Geographiae peritiam valde claudicare. . . Verum enim vero, si paullo consideratius totam *Xenophontei* loci structuram inspicias, vulneris alicuius caeci ac profundioris vestigia se produnt; cuius ubi certa fides constiterit, liberabitur etiam *Noster* illa dedecoris nota, quam forte priore coniectura sibi inustam moleste ferat. Primum quipem *ἐμπίπτειν* (sive malis *ἐκπίπτειν* propter *ἐκπεσοῦσι* v.12-13.) *ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου* tam male congruunt, ut iungi fere videantur non posse. Recte dixeris navim deferri vel illidi in scopulos, arenas, brevia vadorum; sed *ἐμπίπτειν εἰς*, quod multo quidem est usitatius in hac re, quam *ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου*, (etiamsi vel solum intelligas ostium Pelusiacum) plane, nisi fallor, abhorret, atque exempli parilis auctoritate destituitur. Tum porro, quamvis ista non prorsus incommode connecti dederis, quomodo tandem ad *ἐμπίπτειν* convenient sequentia: *τήν τε Παραίτιον*, et maxime *καὶ Φοινίκης ὅση παραθαλάσσιος*? Quare videndum est, ne, facinore librarii, versus non unus, sed plures etiam interciderint, quibus, per occasionem huius naufragii, *Xenophon* oram Aegypti vicinaeque Phoeniciae maritimam descripserit, tamquam navigiis infestam et periculi plenam. Erat autem re vera totum illud mare quod Aegyptum adluit, perquam vadosum accessusque difficillimi; atque ab ea praecipue parte, quae Pelusium spectat: quod historicorum illorum, qui miserabilem Pompeii casum memoriae mandarunt, nemo fere praetermisit. . . [Vide *Plutarch.* in Pomp. Vol. III. p. 866. *Dion. Cass.* lib. XLII. c. 4. p. 307. *Appian.* B. Civ. lib. II. c. 84. p. 291. *Lucan.* VIII. 565.] Iam porro *Ioseph.* de B. I. lib. IV. c. 10. s. 5. testatur Aegyptum esse *κατά τε γῆν δυσέμβολον, καὶ τὰ πρὸς θαλάσσης* (hoc praestantioribus membranis libenter debemus: male vulgatur *θάλασσαν*) *ἀλίμενον*, et mox *καὶ τὸ καλούμενον Αἰγύπτιον πέλαγος πᾶν ἄπορον ὅρμων*, cum quo consentit *Strabo* lib. XVII. p. 1174. B. Verum *Diodori Siculi* locus est in primis egregius, quique eo minus omitti debet, quod coniecturae non improbabili viam emuniat. [V. lib. I. c. 31. p. 36. a verbis *ἡ τετάρτη τοίνυν πλευρὰ* usque *οἱ δ᾽ εἰς χώραν ἔρημον.*] Nihil magis appositum adferri potest ad omnem *Xenophontis* illam narrationem illustrandam. Fieri mentionem videmus *ταινίας*, quae toti fere Aegypto praetendatur: idem nomen usurpavit praecedente pagina 35. de Serbonide. Et est quidem illud vocabulum, quod *dorsum arenosum* significat, sive paululum e mari eminens, seu fluctibus parumper modo tectum atque insidiosum navigantibus, auctore *Polybio* lib. IV. c. 41. *Strab.* lib. VII. p. 473. A. *Peripl. Mar. Erythr.* p. 14. v. 12. *ταινία τραχεῖα καὶ διάσπιλος*; est, inquam, vocabulum illud haudquaquam Aegyptiis ignotum: nam et ad Maream *ταινία ἐπιμήκης* (unde Mareotico praestantior ὁ *Ταινιωτικὸς καλούμενος οἶνος*, ut monet *Athen.* lib. I. p. 33. E.) et a Pharo huiusmodi taenia, verus Aegypti

Libyaeque terminus, . . . ad Alexandriam atque ulterius cum priore coniuncta porrigebatur. . . Haec cuncta parum abest, quin eo me deducant, ut scripsisse *Xenophontem* augurer τήν τε Παρατταίνιον καλουμένην. . . Quid ergo, si hoc pacto conglutinata tolerari queant? ἐμπίπτει δὲ ἐπὶ (εἰς) τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, τήν τε Παραταίνιον καλουμένην, ut per ἓν διὰ δυοῖν incidisse dicat navim in illa brevia dorsuosa, quibus impactus Nilus late diffunditur: nam καὶ Φοινίκης ὅση παραθαλάσσιος aliud quiddam flagitat, cum quo concordet, et lacunam adesse certissimis indiciis ostendit. Haec nescio quem sint apud aequos iudices habitura probabilitatis gradum; me certe non absterruerunt, quin aliud remedium praeterea circumspiciendum putarem; in quo si opera mihi et oleum periit, chartae quidem levis est iactura. Qui a Cilicia cursum in Aegyptum dirigunt, illis, antequam Aegyptium pelagus intrent, superandus est Issicus, sive sinus, sive mare; quod nonnumquam strictiore ambitu contineri, alias multo latius porrigi censetur ultra Cyprum Aegypto tenus. Quare post alios scribere non dubitavit *Orosius* lib. I. c. 2. *Syrio mari, quem Issicum sinum vocant.* Illud ipsum mare dicitur quoque *Parthenium*, Παρθένιον πέλαγος, ut *Suidas* habet, vel Παρθένιος θάλαττα. Conf. *Ammian. Marc.* lib. XXII. c. 16. p. 372. c. 15. p. 362. . . Iam Parthenium pelagus Abrocomae fuit navigandum, ut Alexandriam perveniret: Παρθένιον vero tam parvo literarum discrimine, praesertim si maiores pingas, seiunctum est a Παραίτιον, ut alterum alterius occupasse sedes non difficillime credi possit. Ea coniectura, pluris enim a me non fit, si, quantum mihi, tantum aliis arridet, ponendam esse notam censeo hiantis et mutilatae sententiae ante τὰς ἐκβολὰς, quae tum sequentibus ordine continuato sunt adiungenda. HEMSTERH. Desperato huic loco quam certiorem curationem adhibeam, sive quid ab ipso *Xenophonte* scriptum sit veri similius coniectando, sive quod in edd. legitur aut emendando aut melius explicando, equidem non habeo; nec quo loco lacunae signum ponam dispicio. Hoc solum adseverare audeo, mihi primo loco propositam *Hemsterh.* emendationem Παραιτόνιον, propter omnium literarum perfectam aequalitatem, certissimam esse videri, in qualemcumque demum reprehensionem ex eo necesse sit Auctorem nostrum incurrere. Ne Πηλουσιακὸν reponamus, vetat literarum dissimilitudo, et quae mox v. 14-15. dicuntur. Itaque ut *Paraetonium* saltem in versione legeretur curavi. Hoc genuinum, Παραίτιον vero librarii errorem esse, tum fortasse adparebit, si ex alio quodam Cod. MS. restitui aliquando possent, quae intercidisse credibile est: quibusque repertis *Xenophontem* imperitiae reum immerito fuisse actum simul forte cognosceremus. In *Tabula Peutingeriana* pro *Paraetonium* corrupte quoque legitur *Pretonium*. Ineptus Germanicus interpres, quem semel saltem lectoribus ridendum propinare liceat, p. 89. vertit: *das Fahrzeug—lief ungefähr in der Mündung des Nilstromes ein, wo es in der Gegend von Parätium, einer Seestadt Phöniziens, anlandete.* Ex ungue leonem!

P. 72. v. 12-13. ἐκπεσοῦσι] Quamvis saepe usurpetur ἐκπίπτειν de iis,

qui a recta via deflectunt, et praecipue de navibus cursu excussis, sive adverso ventu, sive nautarum imperitia, tamen non putabam h. l. cum *Salvinio* vertendum mihi esse *errantes* (*che avcano smarrito la strada*) neque etiam *e navi egressis*, cum *Cocchio*; nam manifestum est ἐκπεσοῦσι a *Nostro* dici de iis, qui in vadosa et arenosa loca delati, impacta navi, in litus quasi eiiciuntur. Hac potestate verbo ἐκπίπτειν usi sunt e. c. *Xenoph.* de Exp. Cyri lib. VII. c. 5. s. 13. *Polyb.* lib. I. c. 51. *Diod. Sic.* lib. XIV. c. 37. *Strabo* lib. VII. p. 492.

P. 72. v. 13. τά τε] Sic edidi iussu *Hemsterh.* pro τὰ δὲ in edd.

P. 72. v. 13 - 14. διαρπάζουσι] Idem facere solitos Thraces narrant *Xenoph. Diod. Sic.* et *Strabo* locis modo indicatis. In ea vicinia etiam Clitophon, Pelusio Alexandriam petens, a pastoribus latrocinantibus captus fuit. Vide *Achill. Tat.* lib. III. c. 9. p. 264.

P. 72. v. 14. ὁδὸν ἔρημον] Huius solitudinis meminit *Arrian.* de Exp. Al. lib. III. c. 1. s. 4. c. 3. s. 5. et, ut mihi persuadeo, *Cicero* de Divin. lib. II. c. 9.

P. 73. v. 2. πεπαυμένος] Supple στρατείας vel ἐκ στρατείας. *Euripid.* Elect. 1108. *Aristid.* To. p. 379. τοὺς στρατευομένους opponit τοῖς ἡσυχάζουσι, non quidem *emeritis*, sed qui quam rectissime ita dicantur. . . ABRESCH.

P. 73. v. 3. ὀφθῆναι — ἀκουσθῆναι] In huiusmodi loquendi formulis activo verbo saepius usos fuisse Graecos scriptores ostendit *D'Orv.* ad *Charit.* p. 435. 460. 526. *Noster* in simili fere loco p. 92. v. 3. verbo activo δρᾶσαι uti debuit. Pro μιαρὰν perperam in *Salvinii* apographo scriptum fuisse oportet μικρὰν, vertit enim *piccola a vedere*, sed a Vindobonensi editore mutatum est in *bruttissima a vedere*. Μιαρὰν, quod edd. habent, debetur, credo, tacitae *Cocchii* emendationi, quam postea Cod. Flor. confirmavit. Ceterum cum *Salvinio* ἀκουσθῆναι de fama me accepisse, erunt fortasse, qui non probent propter verbi formam passivam. Me nondum poenitet. *Cocchius* vertit *uxor aspici impudens, audiri scelestior.*

P. 73. v. 4. Κυνὼ] Sic quoque vocatam Mitradatis bubulci conservam et contubernalem lego apud *Herodot.* lib. I. c. 110. Hoc loco accommodatum est personae nomen: quod et alias a *Xenophonte* nostro non fuit neglectum; nam praeter Anthiam et Habrocomen, huc referri possunt formosus adolescens Hyperanthes, maritimam Siciliae oram inhabitans piscator Aegialeus, eique suavissima uxor Thelxinoë. Eadem de re conf. *D'Orv.* ad *Char.* p. 247.

P. 73. v. 5. κατεῖχε] Haec est lectio Cod. Flor. pro καρτερεῖν, quod nescio quomodo in edd. irrepsit. *Salvinius* vertit *palesargli*, tamquam si κατειπεῖν legisset, aut saltem legi voluisset. *Cocchius* parum accurate, ut solet, transtulit *differre.*

P. 73. v. 5. δεινὴ καὶ ἐρασθῆναι] Δεινὴ nihil habet quod agat hoc in loco. Recte quidem dixeris δεινὴν καρτερεῖν [iunxerat scilicet *Hemsterh.* καρτερεῖν δεινή, Londin. editionis lectionem sequutus] quae forti animo obdurat, malisque non cedit, aut amori etiam strenue resistit; verum huic locutioni

negationem adnecti, nisi alius accesserit sententiae complexus, qui vim eius fulciat, prohibet non linguae solum genius, sed et ratio. Quod observatum tale est, ut non tam argumentis probari, quam gustu quodam veterum elegantiis exercitato sentiri debeat. *Noster* iure repetet suum illud solemne καὶ οὐκέτι καρτερεῖν δυναμένη. [de quo vide adnot. p. 144.] *Long.* Past. lib. IV. p. 137. καὶ καρτερεῖν μὴ δυνάμενος. HEMSTERH. Si καρτερεῖν aut saltem κατέχειν in Cod. Flor. legeretur, cupide recepissem *Hemsterh.* emendationem, eruntque fortasse, quibus ea, vel invito Codice, amplectenda videatur: quare totam viri docti adnotationem transcripsi. At enim cauti fidique editoris officium est, scripturam boni Cod. MS., qua licet, servare, et explicare conari. Igitur, retenta lectione κατεῖχε, (in qua subaudiri potest ἑαυτὴν, vel τὸν ἔρωτα, quod p. 54. v. 12. additur) necessario nobis iungenda sunt δεινὴ καὶ ἐρασθῆναι, et utcumque interpretanda. Novimus δεινὸν generatim dici eum, qui *multus* est in aliquo genere atque *excellens*, quare notat etiam *vehementem*, *terribilem*, *dirum* et similia: de qua significatione egit *Perizon.* ad *Aeliani* V. H. lib. I. c. 1. Leniore, ut ita dicam, significatione δεινὸς est *validus*, *pollens*, *potens*, *peritus*, *aptus*. Exemplorum utriusque significationis abunde est. Porro etiam cum negatione adiuncta (quod *Hemsterhusio* secus videbatur) reperitur, e. c. apud *Demosth.* Philipp. II. p. 73. καίπερ ὄντες οὐ δεινοὶ μεμνῆσθαι, et *Xenoph.* Cyrop. lib. II. c. 2. s. 24. οὐ πάνυ δεινή ἐστιν — συνεπισπᾶσθαι. Quando cum infinitivo construitur, solet quidem verbum εἰμὶ habere comitem, sed et interdum sine eo invenitur, e. c. apud *Xenoph.* Cyrop. lib. VII. c. 3. s. 23. et *Lucian.* Soloec. Vol. III. p. 552. Vehementi amore teneri apud *Eurip.* Hipp. 28. et in Fragm. Androm. XIII. 1. dicitur δεινῷ ἔρωτι κατέχεσθαι, et δεινὸν ἔρωτα ἔχειν. Itaque in hoc *Nostri* loco δεινὴ καὶ ἐρασθῆναι (modo sana sit Cod. lectio) converti poterit *etiam in amore suscipiendo vehemens*, sive *immodica*, *immoderata:* respicit enim Auctor ad id quod v. 3. dixerat, ἅπασαν ἀκρασίαν ὑπερβεβλημένην. Pariter in posteriore loco e *Xenophonte* indicato φαγεῖν δεινὸς ab *Leunclavio* bene vertitur *admodum vorax*, et συμπιεῖν δεινὸς apud *Aeschinem* de fal. legat. p. 232. et 282. bene latine reddi poterit *in compotatione acer.* Postremo passiva forma ἐρᾶσθαι, *amore capi*, activa potestate pro *amare* uti solere Graecos, non est cur pluribus ostendam. Tamen haec forma fraudi fuit *Abreschio*, qui coniecit reponi posse ἀντερασθῆναι, quo verbo *Nostrum* uti docuit p. 87. v. 9. aliosque scriptores: neque tamen, inquit, vel sic ausim edicere, ita et hic esse corrigendum. Ad haec de integritate loci praesentis dubitandi ratio forte cuidam videri possit, quod in hac loquendi formula δεινὴ construi solet cum infinitivo praesentis temporis; sed, praeter δεινὸς φαγεῖν, εἰπεῖν, quorum verborum infinitivus praesens non est in usu, apud *Lucian.* Soloec. Vol. III. p. 552. legitur δεινὸς γνῶναι; in *Theopompi* dicto apud *Longin.* s. XXXI. δεινὸς — ἀνακοφαγῆσαι, et in laudato *Demosth.* loco est μεμνῆσθαι, et denique in Orat. c. Aristogit. p. 777. καλοκἀγαθία — δεινὸν ἐλαττωθῆναι; ne plura adcumulem.

P. 73. v. 7. προςφέρει λόγον] Sic iterum *Noster* p. 81. v. 14-15. Solemnis est formula de iis, qui blandis sermonibus ad amorem sollicitant: e. g. apud *Long.* Past. lib. III. c. 18. ubi vide *Villois.* Animadv. p. 211.

P. 73. v. 8-9. καὶ — ἔχειν — καὶ — ἀποκτενεῖν] Ne quem moretur ἔχειν intercedente copula iunctum cum futuro ἀποκτενεῖν. Idem tenendum quod de aoristo notavimus ad p. 53. v. 5. *Noster* iterum p. 112. v. 6. καὶ — ἔρχομαι — καὶ φανοῦμαι. . . *Achill. Tat.* lib. VII. p. 457. ἔχειν καὶ παρέξειν. *Heliodor.* lib. II. p. 88. . . ABRESCH.

P. 73. v. 11. ἀδικήσασαν ἤδη. τέλος δὲ] Hoc modo, duce *Abreschio*, Graeca verba disposui, quae in edd. perperam hoc ordine leguntur: ἀδικήσασαν. ἤδη δὲ τέλος etc. Quod si me ideo morosus aliquis γραμματοθήρας audaciae reum agat, ego illi vicissim timiditatis dicam scribam, et divam Criticen secundum me litem daturam spero. Mox ad ἐγκειμένης, quod pro *instare, urgere,* frequenter usurpari ait *Abreschius*, multa nihilo secius protulit aliorum scriptorum loca.

P. 73. v. 12. ὡς] Male intellexerunt *Salvinius* et *Cocchius;* ille vertens, *come per avere per uomo Abrocome;* hic vero, *quasi virum habitura Abrocomen.* De hac particula, quando *ut* finale significat, et cum futuro indicativi construitur, consuli potest *Brunck* ad *Sophocl.* Electr. 1427. Oed. Col. 1725. et index *Zeunii* ad *Xenoph.* Cyrop. et de Exp. Cyri. Occurrit rursum p. 81. v. 15. p. 107. v. 10. p. 111. v. 3. ubique a *Salvinio* male conversum.

P. 74. v. 1-2. προςελθοῦσα] De verbi προςέρχομαι usu pro *ad populum prodeo ut cum eo agam*, nulla fit mentio in *H. Steph.* Thesauro, tametsi plura exempla vel e solo *Demosthene* et *Aeschine* peti poterant.

P. 74. v. 3. ἀποκτείνειε] Ita legitur in ed. Lond. et Luc. quod initio mihi suspectum fuit, postea tamen retineri posse iudicavi, quandoquidem ὅτι, praesertim in narrationibus, aut obliqua oratione, interdum cum optativo construitur, velut infra p. 93. v. 10-11. Vide indic. *Zeunii* ad *Xenoph.* Cyrop. et de Exp. Cyri, et *eiusd.* not. ad Mem. Socr. lib. II. c. 6. 13. frustra, credo, obloquente *Schneidero.* Etiam Hippocrates Apollodori filius apud *Platon.* in Protag. Vol. III. p. 86. de re, quae iam acta erat, servi scilicet sui investigatione, dicit ὅτι διωξοίμην αὐτόν. Neque me absterruit, quod *Noster* p. 106. v. 5-6. scripserit ὅτι Ἀγχίαλον ἀπέκτεινε, quidni enim liceat scriptori alio in loco usitatiorem indicativum adhibere? Sic et alibi saepe senior *Xenoph.* in similibus locis indicativo est usus. Aliter visum cato Vindob. editori, qui ἀπέκτεινε reposuit. Apud *Lysiam* in Agorat. p. 503. ubi quidem alia est ratio, neque praecedit ὅτι, suspicor in ed. *Tayl.* quae ad manum non est, excusum esse μὴ ἐπ' αὐτοφόρῳ μὲν, ἀποκτείνειε δέ. Ita certe invenio in indic. edit. *Reisk.*

P. 74. v. 5-6. τῆς Αἰγύπτου τότε ἄρχοντι] Aegyptum ab Augusto fuisse in provinciae Romanae formam redactam novimus e *Sueton.* in Aug. c. 18. Tributariam fecisse ait *Dio Cassius* lib. LI. c. 17. qui praefectorum Aegypti

saepe mentionem facit, eosque etiam ἄρχοντας vocat, prout *Noster* p. 76. v. 14. p. 79. v. 3. p. 81. v. 8. *Straboni* lib. XVII. p. 1147. dicuntur ἔπαρχοι; *Arriano* de Exp. Alex. lib. III. c. 6. ὕπαρχοι; Romanis *praefecti Aegypti*, et *praefecti augustales*. Non erant isti e senatorio, sed ex equestri ordine: nam quum in fatis esse diceretur, ut Aegyptii libertatem recuperarent simul ac fasces Romanae in Aegypto fuissent visae, hac superstitione Imperator Augustus in rem suam usus est, misitque eo virum equestrem sibi deditum sine fascibus, at re ipsa tamen cum imperio proconsulari. Senatoribus vero sine consensu Imperatoris vel adire Aegyptum erat interdictum. Vide praeter *Dion. Cass.* l. l. *Tacit.* Ann. lib. II. c. 59. lib. XII. c. 60. Hist. lib. I. c. 11. *Sueton.* in Tiberio c. 52. *Treb. Poll.* in Aemiliano.

P. 74. V. 7. ὑπὲρ ὧν] Idem quod διὸ, ὑπὲρ ἐκείνων, ὧν. Notus Graecismus, quem nec Latini respuunt, *Livio* prae aliis frequens lib. I. c. 29. *raptim quibus quisque poterat elatis*; (aliter licet sciam videri *Periz.* ad *Sanctii* Minerv. lib. IV. c. 12. n. 2.) et lib. IV. c. 39. *quibus poterat sauciis ductis secum*. . . ABRESCH.

P. 75. V. 2. τὴν ἐπὶ Συρίαν] Sic edidi suadente *Hemsterh.* Edd. habent ἐπὶ τὴν Συρίαν, quod alienum esse a *Nostri* consuetudine scribendi ostendimus in adnot. p. 223. ad p. 59. v. 6.

P. 75. V. 2. εἴ τι] Interea dum quis quaerat εἴ τι subiunctum τῷ πᾶν, scribemus hoc loco πᾶν ὅ τι. . . HEMSTERH. Εἴ τι posuit pro ὅ τι, ut Latinis *si quid* idem nonnumquam est quod *quidquid*. *Cic.* in Catil. III. c. 3. extr. *si quid telorum esset*. *Apollon. Tyan.* Epist. LXV. καὶ πᾶς εἴ τις ἄδικος — ἦν. *Aphthon.* Progymn. in ΣυΦ. ἐγκ. p. 51. πᾶν εἴ τι θάλαττα φιλοτιμεῖται, et πᾶν εἴ τι κρατεῖ eodem ex capite citat *H. Steph.* in Thes. [Vol. III. col. 48. F.] verum ubi meae editiones praeferunt πᾶν ὅ τι, ut iterum p. 91. [Contra plane est in mea *Aphthonii* editione, in qua priore loco p. 197. legitur πᾶν ὅ τι θάλαττα, posteriore vero p. ead. πᾶν εἴ τι κρατεῖ: denique ultimo loco p. 538. etiam ἅπαν ὅ τι δέοι.] *Themist.* Orat. XIII. p. 164. C. εἴ τι ἄνθος ἐνῆν, μαραίνεσθαι ἅπαν τοῦτο. *Lucian.* To. I. p. 854. ἀλλ᾽ εἴ τι ἐν Φρυξὶν — πάντα — ἀφικνεῖται. *Idem* p. 1058. χρυσὸς, ἅπαν, εἴ τι — γνωρίζουσι περισφίγγων. . . ABRESCH. Mox ἐμποδὼν λάβοιεν *Salvinius* vertit *tutto ciò che incontravano*; et *Cocchius* pariter *omne quod obvium fieret*. Non memini quidem me alibi legisse ἐμποδὼν λαμβάνειν pro *obvium habere, offendere*; tamen duumviros illos interpretes in versione mea sequutus sum. Quod si quis vertere malit *si quid impedimento esset*, non magnopere obstitero.

P. 75. V. 2-3. ὑποχείριον ποιούμενοι] Frequenter se obviam dat ista loquendi formula. Tamen nimium sedulus *Abreschius* excitat *Aristidem* qui eadem sit usus, et *Themistium* qui similem usurparit.

P. 75. V. 4. ἀπελθόντες] *Noster* scripserat, ni fallor, προσελθόντες, et sic converti praeeunte *Cocchio*.

P. 75. v. 6. *εἴ ποθεν*] Addidi *εἰ* hortante *Hemsterh.* et suadentibus similibus locis, in quibus apud *Nostrum* post verba *inquirendi* sequitur *εἰ*. Vide p. 59. v. 14. p. 68. v. 8. p. 86. v. 6. Addit *Hemsterh.* obfuisse huic particulae similitudinem ultimae syllabae in *ἐπολυπραγμόνει*. *Idem* mox v. 7. ad *διηγήσεται* laudat loca *Aristaen.* lib. I. ep. 6. et *Longi* lib. I. c. 4. quia nimirum, opinor, ibi quoque *εἰ* cum futuro indicativi constructum occurrit. Pro *ὡς δὲ οὐδὲν* in edd. scripsisse me *ὡς δ' οὐδὲν*, ad normam Cod. Flor., propterea admoneo, ut lectori fidem faciam, me ne levissima quidem temere aut tacite immutasse.

P. 75. v. 7. *ἀναλαβόντες αὐτοὺς*] Sic reponendum censeo [pro *λαβόντες αὐτοὺς* in edd.] Huic emendationi crediderit aliquis adversari quod [in supp. edd.] exstat p. 97. v. 12. . . Verum quin idem utrique loco remedium sit adhibendum, minime dubito. . . HEMSTERH. Haud cunctanter recepi certissimam hanc emendationem. Retinui quoque *αὐτοὺς* ex ed. Londin. consentiente Cod. Flor. In Luc. et Vind. est *αὐτούς*. Vide adnot. ad p. 86. v. 8.

P. 75. v. 8. *ἐπὶ Φοινίκης*] Ferri quidem poterat *τὴν Φοινίκης*, [sic habent edd.] scilicet *ὁδόν*; sed nusquam ita solet *Noster*. Contra singulis propemodum paginis [quin et mox p. 76. v. 2.] invenias quam reddidi loquutionem. . . HEMST. Loca plurima iam indicavimus in adn. ad p. 59. v. 6. et indubitatam hanc emendationem in textum non recipere piaculum fuisset.

P. 76. v. 3. *καὶ Σχεδίαν*] *Salvinius* vertit *sopra un fodero*, de *rate* vocabulum intelligens, iungensque cum *ἐμβαλόντες*. Non adeo male: neque erat sane, cur idcirco cum supercilio deprehenderetur ab *I. Casperio* in spec. Diss. de Xenoph. Eph. p. 16. Non ignotam *Salvinio* fuisse urbem, satis ostendit eiusdem interpretatio alterius loci p. 91. v. 12. Vicinitas Hermopolis et Schediae, cui infra l. l. pariter sive Hermopolim, sive aliud urbis nomen adiunxit, mihi persuasit, ut interpretando *Cocchium* sequerer. Adde quod parum credibile est, magnam latronum manum rate alveum ingredi voluisse; nec vero cur, relicto navigio, rate vehi voluerint, ratio ulla adparet. Quidquid ea de re sit, tota haec de latronum itinere narratio coeca quadam locorum ordinis perturbatione laborat, quemadmodum infra admonitum est ab *Hemsterh.* in adnot. ad v. 7. Igitur quomodo *Xenophontis* mentem in hac narratione dilucide explicarem, non multum in versione sollicitus fui, quippe qui non satis scriptoris mentem adsequerer.

P. 76. v. 3-4. *διώρυγα — ὑπὸ Μενελ. γενομέν.*] Menelaum intellige, non heroëm Atridam, sed Ptolemaei primi fratrem, virum strenuum, inque rebus gerendis solertissimum; (*Diod. Sic.* lib. XIX. p. 704. D.) cui nomen etiam debuit *ὁ Μενελαΐτης νόμος*. *Artemidori* aliorumque errorem ea in re coarguit *Strabo* lib. XVII. p. 1153. A. hanc fossam luculenter describens. Neque diversa est quam commemorat *Procopius* initio lib. VI. de Fabr. Iustin. HEMSTERH. *Salvinius* vertit *nel fosso del fiume fatto da Menelao:*

sed *Cocchius* transtulit *fossam quae Menelao subest;* de urbe scilicet Menelao ῥῆσιν intelligens. Prior interpretatio mihi, vim praepositionis ὑπὸ cum secundo casu, et significationem participii γενομένην spectanti, verior est visa, tametsi ab Menelao ductum fuisse illum alveum aliunde non constat. Eodem modo scripsit *Herodian.* lib. VIII. c. 4. s. 4. τὴν γὰρ γέφυραν, ἔργον — ὑπὸ τῶν πάλαι βασιλέων γεγενημένων. Posterior interpretatio placuit *I. Casperio* l. l. p. 16. et in Auctario p. 24. propterea quod ei faveat cum veteris Aegypti Geographia, tum vocabulum γενομένην, quo et *factam* et *sitam* significari ait; at enimvero postremum istud mihi persuaderi non facile patiar.

P. 76. v. 7. ἐξηγητὰς] Rariorem usum esse vocabuli ἐξηγητὴς pro *viae duce* atque eadem potestate rursum p. 83. v. 3-4. occurrere ὁ ἐξηγησάμενος τὴν πορείαν adnotavit *Albertius.*

P. 76. v. 5-6. Μένδην] Forma rarior a Μένδης, Μένδου, Μένδη, qua usus est *Aelian.* sic enim videtur, apud *Suidam* in Ἄσατο. . . Longe vulgarius est Μένδης, Μένδητος. . . HEMSTERH.

P. 76. v. 7. Ταῦα] Quam non belle parumque commode conveniat huic loco ταῦτα [quod habent edd.] necesse non videtur, ut multis ostendam. Quis enim, si modo mediocriter animum adtenderit, non statim sentiat, vici urbisve, quam transierint, certum requiri nomen? perinde ac p. 80. v. 7. διεληλύθεισαν Κοπτόν. Tu de voce mendosa literam unicam exemeris, res erit confecta: διελθόντες μὲν δὲ Ταῦα. Urbs est Aegypti Ταῦα, cuius etiamsi situm exactissime definire non licet, a Leontopoli tamen non ita longe remotam fuisse satis constat. Meminit *Stephanus*, [*Ptolemaeus*] et *Antoninus* Itiner. p. 153. . . Aegyptiae vocis forma facile persuadet antiquam esse urbem: quoniam tamen in medio fere Delta, longius aliquantum ab iis Aegypti regionibus, quae ab exteris maxime frequentabantur, erat sita, vix ullam eius mentionem, nisi a recentioribus, factam invenies. . . Ceterum non lubet nunc iter illud Hippothoi sociorumque per Aegyptum, quod miris erroribus implicuit *Xenophon,* vestigiis ipsorum persequi. Hoc solum moneo, videri mihi fabulatorem nostrum, de cuius Geographiae peritia non optime me sentire iam supra p. 237. dixi, earum regionum, quas latronibus suis peragrandas praescripsit, minus fuisse gnarum. Quo factum est, ut ordinem locorum situmque temere confuderit: nisi quis ad defendendum *Xenophontem* eo colore uti malit, quasi latronum rationibus egregie conducat, ut, quo difficilius investigari possint, mutatis inopinato itineribus vestigia sua conturbent. HEMST. Eruditae non minus quam verae emendationi in oratione ipsa locum praebere debui. Deinde scripsi μὲν δὴ, quod aptius videbatur, pro μὲν δὲ, quod est in Lond. et Luc. at δὴ placuit quoque editori Vind.

P. 76. v. 7. ἐπὶ Λεοντὼ ἐρχ. πόλιν] Urbs ista vocari solet vel Λεόντων πόλις, vel uno vocabulo Λεοντόπολις, a *Strabone*, *Ptolemaeo*, et *Diodoro Siculo.* Quod *Noster* habet Λεοντὼ, tueri se potest exemplo *Hierocl.* in Synecd. p. 728. *Eusebii*, et *Nili Doxopatrii*, quos ad *Hierocl.* et ad *Anton.* Itiner.

p. 153. laudat *Wesseling.* admonens Λεοιτῶ esse terminationem Aegyptiam, velut Κινῶ et Λυκῶ. Ab hac urbe, tamquam metropoli, nomen habet praefectura, ὁ Λεοντοπολίτης νόμος, cuius praeter *Strab.* lib. XVII. p. 1154. meminit *Porphyr.* de Abstin. lib. IV. s. 9. p. 323. Ad urbem Leontopolin, non ad nomum, spectare adparet, quod legitur apud *Aelian.* de N.A. lib. XII. c. 7. init.

P. 76. v. 8. ὧν τὰς πολλὰς ἀφανεῖς] Interpres [*Cocchius*] ceu legisset ὧν αἱ πολλαὶ ἀφανεῖς, vertit *quorum plerique obscuri.* Et certe vel ita legendum, aut inserendum ἐποίησαν. ABRESCH. *Salvinius*, duplici spectata significatione vocis ἀφανής, convertit *de' quali molti ignobili e distrutti.* Priorem eam esse autumo, quam *Noster* in mente habuit. Praeter *Lucian.* in Piscat. Vol. I. p. 610. qui iunxit ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, aliquoties ea potestate usus est *Arrian.* de Exp. Alex. Apud *Eumdem* vero, et *Xenoph.* Hist. Gr. lib. VI. c. 3. s. 1. ἀφανίζειν πόλιν est *urbem evertere, delere.*

P. 76. v. 13. ἄντρα καταστησάμενοι] Turpi vitio foedatum verbum [in ed. Lond. ἀντακαταστησάμενοι] qua licuit, exprimere conatus fuit interpres; [nam *Cocchius* verterat *per obiecta viae loca dispositi*] at fieri vix poterat, quin, macula non prius detersa, multum aberraret. Sine dubio legendum est ἄντρα καταστησάμενοι, *antris constitutis designatisque*, in quae et ipsi se reciperent, et raptam praedam reconderent. Ideo p. 80. v. 11. ἄντρον, τὸ ἀποδεδειγμένον αὐτοῖς εἰς ἀπόθεσιν τῶν χρημάτων, et p. 81. v. 1. ἐν τῷ ἄντρῳ τῷ λῃστρικῷ. Memorat etiam *Noster* τὸ ἄντρον τὸ λῃστρικὸν p. 50. v. 13. p. 51. v. 8. Sunt autem notissimae latronum speluncae et antra, itidemque e sacris Evangeliorum libris σπήλαιον λῃστῶν. Apud *Heliod.* lib. I. p. 51. mentio fit σπηλαίου, οὗ καὶ τὰ κειμήλια ἐν ἀσφαλεῖ τεθησαύρισται; cuius structurae solertiam deinceps exsequitur. Gravis itaque ratio prudentissimis hominibus constitit, cur antra deligerent, antequam praetereuntes exspoliare aggrederentur. HEMSTERH. Omnes habet in se numeros veritatis ista emendatio, quam adeo recipere non dubitavimus. Eius quum in mentem non venisset *I. Albertio*, adnotavit ad h. l. verbo illo inusitato, quod in Lond. editione legerat, augenda esse lexica. *Elegans est*, inquit *I. Casperius* in Auctario ad specim. Diss. de Xenoph. Eph. p. 28. *Hemsterhusii emendatio*, ἄντρα καταστ. *Verum si hic antri sive speluncae mentio facta fuisset, non explicuisset id postea Noster tot verbis p.* 59. v. 8. *et* 9. [huius edit. p. 80. v. 11-12.] *quod fieri solet, ubi rei antea non memoratae mentio primum iniicitur. Unica praeterea spelunca fuisse videtur ex p.* 58. v. 15. [h. ed. p. 81. v. 1.] *Fortasse legendum* ἔνθα καταστησάμενοι. *Sic Noster* p. 58. *v.* 15. [h. ed. p. 79. v. 11.] ἔνθα ἦν. *Omnium simplicissima et loco aptissima est emendatio,* ἀντικαταστησάμενοι, *diversis regionibus dispositi. Ita enim solent praedones et insidiatores.* Sed, o bone! quis te docuit ἀντικαθίστημι ea potestate, quam tu illi frustra tribuis, aut uspiam fuisse adhibitum, aut saltem recte posse adhiberi? Tamen, quia tam pronum est pro ἄντα ... reponere ἀντι ... etiam Lucensis editor, cui *Casperii* Dissertatio certe non innotuit, edi curavit ἀντι-

καταστησάμενοι. Lucense vero suum ἀρχέτυπον sequi utique debuit Vind. editor, quippe cui vix semel in vita sua Londinensem editionem videre contigit.

P. 76. v. 13. παριόντας λῃστεύειν] Idem hic παριέναι quod διοδεύειν in proximis p. 91. v. 13. [imo etiam paullo ante v. 10.] . . . Οἱ παριόντες Graecis iidem qui Latinis *viatores*. Quo modo in loco praesenti, eodem apud *Apollod.* lib. II. c. 1. s. 3. c. 6. s. 3. c. 7. s. 6. lib. III. c. 16. et *Ioseph.* Vitae suae §. 47. . . Tum notare non praetermittas usum transitivum verbi λῃστεύειν, cuius vix mentio apud *H. Steph.* Et sic praeter *Nostrum* adhibuit *Lucian.* To. II. p. 815. *Anonym.* in fragm. apud *Suid.* v. Διαβάλλει, nec non *Ioseph.* A.I. lib. VIII. c. 7. s. 6. Vocem passivam habes itidem in *Lucian.* To. I. p. 773. To. II. p. 179. et 267. atque *Ach. Tat.* lib. VI. p. 395. . . ABRESCH. Ad hanc, de qua modo dictum est, verbi παρίημι significationem animum non advertens *Hemsterh.* locum *Luciani* Deor. Dial. XXIII. Vol. I. p. 274. minus bene convertit *praeteribam urbem*, pro *pertransibam*.

P. 76. v. 14. ὡς ἧκε] Abesse poterat ὡς salva sententia. Verum saepe usu venit, in castigatissimis etiam scriptoribus, ut institutus orationis ordo mutetur, atque in aliam formam transeat. Quo fit, ut structurae quaedam oriatur ἀκαταλληλία, nunc studio quaesita, alias auctoris ad stylum minus adtenti negligentiae condonanda. HEMSTERH. Nonnihil minor erit ἀκαταλληλία, si, (prout feci) parentheseos notis seclusis verbis ἐπεστάλκεσάν τε, vel potius δὲ, — — ἐτόλμησε, adiungas quae sequuntur μαθὼν οὖν; sed nihilo secius claudicat oratio, videturque aliquid praetermissum fuisse.

P. 77. v. 1. καὶ ὅτι] Omissa in edd. duo haec vocabula supplevi e Cod. Flor. atque iam *Hemsterh.* admonuerat ὅτι inseri oportere.

P. 77. v. 1. μαθὼν οὖν ἕκαστα] Missus fuit ad praefectum Augustalem Habrocomes cum elogio per literas, quod iis indicatur: ἐπεστάλκεσαν — Πηλουσιῶται (quibus erat interrogandi inquirendique ius) τὰ γενόμενα. Tum recte quidem praefectus μανθάνει ἕκαστα, interrogationes literis inclusas atque obsignatas, quas ad eius cognitionem miserant Pelusiotae; verum nihil minus quam ex officio, οὐκέτι πυθόμενος — κελεύει etc. Vide *Marcian.* lege VI. Dig. de cust. et exh. reor. HEMSTERH. Sane ex praecedentibus in fine libri III. potius adparet, nihil amplius interrogasse aut inquisivisse Pelusiotas de Araxi caede, nullamque adeo Habrocomi facultatem datam fuisse purgandi sese, et rem, ut acta erat, exponendi, (prout p. 81. v. 2-3. factum videbimus) sed, quemadmodum p. 74. v. 4. narratum est, Cynoni caecam fidem habentes, comprehendisse illico Habrocomen, constrictumque ad Aegypti praefectum misisse. Ad haec si de singulis iam per literas edoctus fuit ille praefectus, (μαθὼν ἕκαστα) non adsequor cur *Noster* addiderit particulas οὐκέτι οὐδὲ, quas tamen, ut potui, convertendo expressi. Hae certe particulae faciunt, ut coniiciam *Xenoph.* scripsisse μὴ μαθὼν οὖν ἕκαστα, οὐκέτι οὐδὲ πυθόμ. τὰ γενόμενα; quamvis ad h. l. in *Cocchiano* exemplari nihil e Cod. Flor. eno-

tatum repererim. Mecum sensisse video *Salvinium*, qui vertit *non avendo adunque nè anche inteso, nè addimandato tutti i particolari.* Ceterum, velut Aegypti praefectus, sic Apsyrtus, supra p. 39. v. 1. et 5-6., atque etiam Mithridates apud *Charit.* lib. IV. c. 2. p. 88. *οὐδὲ ἰδὼν αὐτοὺς, οὐδὲ ἀπολογουμένων ἀκούσας, εὐθὺς ἐκέλευσε — ἀνασταυρῶσαι.*

P. 77. v. 3. *ἀγαγόντας*] Ita scribatur, an *ἀπάγοντας*, [vel *ἀπαγαγόντας*, prout p. 96. v. 10.] et deinde *ἀπὸ τῶν κακῶν*, an *ὑπὸ τῶν κακῶν*, parum interesse arbitror, licet p. 36. v. 5. *ὑπὸ συμφορᾶς* expressum fuerit: nam *ἀπὸ* eum aliquando locum occupat, quem frequentius tenere solet *ὑπό*. Vide p. 5. v. 9. p. 13. v. 3. [ubi vero e Cod. Flor. edidimus *ὑπὸ πάντων*] *Aristaen.* lib. I. ep. 28. *ἀπὸ τῆς ἀπορίας*. HEMST. Adde *Loesn.* Obs. ad N.T. e Phil. Alex. p. 169.

P. 77. v. 4. *τῆς τελευτῆς*] De casu isto secundo, qui a verbo *παραμυθέομαι* inusitato more pendet, vide adnot. p. 226. Non concoquens hunc Vindob. editor, ridiculam fulturam ei addidit scribendo *τὰ τῆς τελευτῆς*. Simile eius facinus indicavimus ad p. 66. v. 8. Ceterum retinui vulgatum *αὐτὸν*, eique versionem adcommodavi. *Salvinius* in suo apographo habuisse videtur *ἑαυτὸν*, vertit enim *consolando se stesso.* Non multum interesse puto, utrum praeferatur. Conf. adnot. ad p. 86. v. 8.

P. 77. v. 6-7. *εἰς ῥεῦμα — βλέπων*] Rupes in Nili ripa sita in flumen utique debebat spectare. Hoc proprie significare voluit *Xenophon*, praeruptam illam rupem in Nilum *eminuisse.* Sic e. c. *I. Caesar* de B. Civ. lib. II. c. 24. *iugum directum eminens in mare, utraque ex parte praeruptum atque asperum.* Nihilominus, ut Graecis verbis adstrictior esset versio, cum *Cocchio* usus sum participio *prospiciens.*

P. 77. v. 8. *σφίγξαντες*] Vitiosum in edd. *σφίξαντες* emendavimus praeeunte *Abreschio.*

P. 77. v. 9. *ἔθος*] Tetigit hunc morem *D'Orv.* ad *Charit.* p. 433. Plura dabit ibi laudatus *I. Lipsius* de Cruce lib. II. c. 7. hac enim in re unus instar est omnium. Mox in Cod. Flor. male *τῆς ἐκεῖ* ex Iotacismi perturbatione.

P. 77. v. 10. *μένοντος*] Vel accipe pro *ὄντος*, vel, ut in isto *Longi* Past. lib. II. p. 54. *αἵ τε γὰρ ἄγκυραι κατὰ βυθοῦ, πειρωμένων ἀναφέρειν, ἔμενον.* ABRESCH.

P. 77. v. 11. *φιλανθρωπότατε*] *Θεῶν φιλανθρωποτάτου* titulum Apidi tribuit [*Noster*] p. 95. v. 1. *Aelian.* de Anim. lib. IX. c. 33. Aesculapio. HEMST.

P. 77. v. 12. *δι' ὃν* est pro *δι' οὗ*, *per quem.* Sic *διὰ σὲ* p. 115. v. 10-11. Quod infinitis exemplis possem adstruere, si luberet. Vide etiam plura apud *I. Alberti* Observ. Philol. in *D. Ioann.* Evang. VI. 57. . . Addo similem locum ex *Longi* Past. lib. II. p. 58. *διὰ τὰς νύμφας ἔζησε.* Saepe ita *Anacr.* Od. XLI. *Diog. Laërt.* lib. VII. s. 147. *Δία μὲν γάρ φασι, δι' ὃν τὰ πάντα.* . . ALBERT.

P. 77. v. 13. *ἀδικεῖ*] Puto *Nostrum* scriptum reliquisse *ἀδικῶ.* *Aeschyl.* Eumen. 116. *Κλυταιμνήστρα καλῶ.* *Eurip.* Hec. 504. *Ταλθύβιος ἥκω.* *Thucyd.* lib. I. c. 137. *Θεμιστοκλῆς ἥκω*, ubi vide, quae notant viri docti. ABRESCH.

Sine caussa sollicitari hunc locum arbitror cum *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 253. propterea quod praestantissimi auctores solent repente sic mutare personas. Rursum ipse *Noster* p. 102. v. 5-6. Mox v. 14-15. e Cod. Flor. dedi προδέδομαι pro προδίδομαι, quod habent edd.

P. 77. v. 15. ποτ' ἀδίκως] Vel pro ποτὲ reponi debet ὑπὸ, sive πρὸς, vel, si retineas, alterutra saltem praepositio addenda. HEMSTERH. Non necesse puto, quoniam ante secundum casum verbo passivo adiunctum subaudiri interdum ὑπὸ vel ex *Lamb. Bosii* Ellips. Gr. discere licet.

P. 78. v. 2. ἐπὶ τῆς σῆς ἐνταῦθα.] Male in edd. punctum post σῆς positum removeri post ἐνταῦθα oportere admonuit *Hemsterh.* qui et pro σῆς legi posse γῆς coniicit. Γῇ enim inquit, opponitur τῷ Νείλου ῥεύματι, nisi quis tamen malit intelligere ἐπὶ τῆς σῆς, scilicet γῆς, *in tua tibique sacra Aegypti terra*, ut p. 80. v. 1. λογιζομένη σή: nam modo dixerat ὃς Αἴγυπτον ἔχεις, tu sol, cuius in tutela Aegyptus est. Posteriorem viri docti opinionem veriorem esse reor. Ac morem quidem ei gessi maiorem distinctionem removendo: tamen, vel sic, supervacaneum ἐνταῦθα non placet, et ηὔξατο in soluta oratione sic abrupte positum suspicionem movet: infra certe p. 80. v. 6. solito more scripsit ταῦτα ηὔχετο. Quamobrem, retenta maiore distinctione post σῆς, emendare possemus scribendo τοιαῦτα, pro ἐνταῦθα, vel ταῦτα, vel denique καὶ ταῦτα ηὔξατο. Saepius repetita particula καὶ neminem offendet, qui *Nostrum* vel mediocriter adtento animo legerit. Sic praecipue solet, quando rapiditate orationis facti celeritatem adumbrare vult, prout h. l. et p. 55. v. 7-13. statim etiam infra v. 12-14. tum p. 80. v. 6-10. p. 83. v. 7-9. p. 104. v. 14-15. p. 106. v. 2-4. p. 109. v. 13-15. p. 110. v. 12-14. atque alibi.

P. 78. v. 4. ἀποβάλλει] Sic legitur in Cod. Flor. at in edd. διαβάλλει, quare recte admonuerat *Abreschius* verbum istud propria virtute pro *dissipat*, *disiicit* adhibitum esse, qua rarissime occurrat. Quae *Idem* supra v. 3. πνεῦμα — ἀνέμου — ἐμπίπτει adnotavit, transcribere puduit, tam sunt inania.

P. 78. v. 4-5. ἠρεισμένος] Perperam in edd. excusum κρειμένος corrigi iussit *Hemsterh.* Ab hoc inde vocabulo usque ad τῷ ῥεύματι Vindob. editor narrationem dilatavit clam inserciens ista: κρατερῶς δὲ εἶχε τῷ σώματι ὁ Ἀβροκόμης, καὶ ταῖς χερσὶ τὸν σταυρὸν κατασείσας ἐμπίπτει σὺν αὐτῷ τῷ ῥεύματι. Iupiter! Quae haec est insignis atque inaudita temeritas! Non est profecto adhuc repertus, ex quo libri typis excudi coeperunt, qui veterem scriptorem hoc modo edere sibi sumpsisset. Quid est librorum mangonem, vel dicam, falsarium agere, si hoc non est? Neque vero, temerarius iste, id satis habuit, sed et Italicam *Salvinii* versionem, ut cum insititiis suis verbis congrueret, interpolavit: quapropter ego, initio deceptus, non dubitabam quin verbis illis Italicis respondentia Graeca habuisset in suo apographo fidelissimus interpres *Salvinius*, essentque in Cod. MS. Florentino investiganda, omissa videlicet per incuriam in apographo *Cocchii*, quandoquidem in eius editione

neque in Graeca oratione neque in Latina comparerent. Ac profecto, nisi ad manum fuisset Lucens. *Xenoph.* editio, cui adiecta est *Salvinii* versio, non deposuissem hanc opinionem. Iam vero quid tibi videtur, lector? Ego vero aio, ignoscendum esse nihilo secius isti homini, quippe in quem bene quadret clementiss. SERVATORIS nostri dictum: ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι.

P. 78. v. 6. ἀδικοῦντος] Quae ad h. l. et v. 7. ad παραπέμποντος adnotavit *Abreschius* praetermittenda esse iudicabam.

P. 78. v. 8. ἐκβολὰς] Fluminum ostia, et Nili in primis, ἐκβολὰς vocari abunde notum est. Quare sic mihi esse emendandum pro ἐμβολὰς, quod habent edd. facile animadverti; nam et infra v. 13. recte sic scribitur. Crebro permutari solent literae μ et κ propterea quod in quibusdam manu exaratis Codicibus parum dissimilis est eorum forma. V. *Koen.* ad *Greg.* de Dial. p. 62. Similiter apud *Heliodor.* lib. I. c. 1. p. 2. pro κατ' ἐκβολὰς τοῦ Νείλου in quibusdam Codicibus male legi κατ' ἐμβολὰς testatur *Bourdelot.* quum tamen postea alibi recte sit scriptum. Apud *Diod. Sic.* lib. I. c. 33. p. 39. itidem de Nili ostiis loquentem, pro τὰς ἐκβολὰς, Cod. Clar. habet τὰς ἐμβολάς. Ex ista horum vocabulorum frequenti permutatione accidit, opinor, ut *Budaeus* in Comm. Ling. Gr. col. 604. traderet ἐμβολὴ idem esse quod ἐκβολὴ, nulla tamen auctoritate prolata. Dudum ego mihi emendatiunculam hancce ad oram mei *Xenophontei* exempli memoriae caussa notaveram, quum postea ad has adnotationes conscribendas serio accedens, inquirensque si qua emendatio Auctoris nostri e commentariis ad alios Graecos scriptores peti posset, deprehendi *Oudend.* ad *Thom. Mag.* p. 279. scripsisse, malle se ἐκβολὰς pro ἐμβολὰς reponere in praesenti *Xenoph.* loco. Laudat ibi vir doctus etiam *Gronov.* ad *Arrian.* de Exp. Alex. lib. I. c. 20. et *Maasvic.* ad *Polyaeni* Strategem. lib. I. c. 3. s. 5. et lib. VIII. c. 25. s. 2.

P. 78. v. 8. δέχεται] Ἔρχεται, aut simili potestate verbum aliud sententia flagitat. HEMSTERH. Utcumque videtur ferri posse δέχεται, ubi acceperis passive. Vide *Wolf.* Cur. Philol. ad Act. c. 3. v. 21. ABRESCH. Animum non advertit *Hemsterh.* δέχεται hoc loco non esse mediam, sed passivam formam, qua, sicubi occurrat verbum δέχομαι, sane consequens est passiva etiam vi oportere intelligi. Conf., si tanti est, *Chr. Woll.* Comm. de Verb. Med. p. 301. et *Erasm. Schmid.* ibid. p. 259. Locus huic nostro fere similis est apud *Herodian.* lib. V. c. 4. s. 6. αὐτοὶ δὲ πάντες — εἰς τὸ στρατόπεδον ἐδέχθησαν. Ceterum in crucem pariter actum Chaeream feliciterque servatum leges apud *Charit.* lib. IV. c. 2. et 3.

P. 78. v. 8. τοῦ Νείλου] Post Νείλου Vindobonens. Βιβλιαίγισθος, ut cum *Scaligero* dicam, infarsit vocabulum νηχόμενος, similiterque in *Salvinii* versionem voces *a nuoto* immisit. *Ut te quidem omnes dI deaeque quantum est..!*

P. 78. v. 9. παραφυλάσσοντες] Sunt *custodes Nili ostiis appositi:* erant enim, ut docet *Hirt.* de B. Alex. c. XIII. *omnibus ostiis Nili custodiae exigendi portorii caussa dispositae.* Idem servatum postquam in provinciam

Aegyptus redacta fuit. Nota virtus τοῦ παραφυλάσσειν. *Aelian.* de N. Anim. lib. VIII. c. 18. *Peripl. Mar. Erythr.* p. 10. HEMSTERH.

P. 78. V. 11. πονηρὸν — τελέως] *Plato* lib. I. de Rep. Vol. VI. p. 191. dixit, τελέως ἀδικεῖν, et p. 181. ἐπὶ τὴν τελεωτάτην ἀδικίαν ἐλθεῖν.

P. 78. V. 12. πυρὰν ποιήσαντας] Verbum νέω vel νηέω tam est proprium atque usitatum de rogis struendis, ut mihi suspicio inciderit *Xenoph.* scripsisse πυρὰν νήσαντες. Nam si forte minus notum librario fuit hoc verbum, aliud ab eo magis notum fuisse substitutum facile credet, qui, quid hoc genus hominum sibi indulserit, experientia sit edoctus. Olim quum in Cod. MS. Bibliothecae nostrae Caesareae pro vulgato apud *Herodian.* lib. IV. c. 2. s. 21. φρυγάνων τε πλήθους — ἐπιτεθέντος reperissem ἐπινηθέντος, non dubitabam quin genuina lectio esset ἐπινηθέντος, eique adeo in ipsa *Herodiani* oratione locum esse praebendum iudicabam. V. Bibl. Philol. Vol. I. p. 186. Id vero tredecim post annos factum vidi a Cl. *Frid. Aug. Wolfio* in sua *Herodiani* editione Halae 1792.

P. 78. V. 13. παρὰ] Debetur Cod. Flor. In edd. est κατά.

P. 78. V. 14. ὑπετέθειτο] Mendosum in Londin. editione ἐπετίθειτο *Hemsterh.* mutari volebat in ἐπετέθειτο, *Abreschius* vero in ὑπετίθετο, (et sic legitur in Luc. et Vind. edit.) vel potius ὑπετέθειτο. Comparat is porro *Heliodor.* lib. VIII. c. 9. p. 384. qui dixerit φλόγα ὑποβάλλειν, et addere potuisset *Suid.* in Ἐπινήσαντες. In *Herodiano* lib. IV. c. 2. s. 20. est πῦρ περιτιθέασι. Recipere ausus sum ὑπετέθειτο, propterea quod in Cod. Flor. obscure legitur ἐπετέθειτο. Addit denique *Hemsterh.* conferre cum his licere non dissimilem casum et exauditas Charicleae preces apud *Heliodor.* Quod si fecerit lector, comparabit simul modum prodigii apud *Nostrum* simplicissimum, cum illo multo magis in *Heliodori* narratione incredibili: nec tamen forte mecum non suspicabitur, imitationem esse hanc eius miraculi, quod ingeniosus ac disertus ille episcopus apud *Nostrum* legerat.

P. 79. V. 1. ἐνταῦθα] Notent tirones ἐνταῦθα de tempore usurpatum pro *tum*, sive *tunc*, velut interdum Latine adhibitum reperitur *hic.* Sic e. c. est in *Xenoph.* Hist. Gr. lib. IV. c. 3. s. 11. ac alibi etiam in illo opere. Conf. *Zeunii* Indic. in *Xenoph.* Cyrop. et de Exp. Cyri.

P. 79. V. 1. κυματοῦται] Simile ostentum vide apud *Parthen.* c. VI. et *Herodot.* lib. VI. c. 87. Idemque factum non fuisse apud *Achill. Tat.* lib. III. p. 195. queritur Clitophon. ABRESCH. Post vocabulum Νεῖλος, in locum verborum, quae sequuntur, ἐπιπίπτει δὲ τῇ πυρᾷ τὸ ῥεῦμα καὶ κατασβέννυσι etc. oppido perfidus editor Vindobon. non modo substituit ista: καὶ κατὰ τὸ εἰωθὸς, ἐπιπεσὼν τῇ πυρᾷ κατασβέννυσι etc. sed etiam, ut solet, *Salvinii* versionem ad hunc modum interpolavit. Dubium est, hercle, utrum temeraria magis an stulta sit haec immutatio. Poteratne absurdius quiddam excogitari, quam additamentum κατὰ τὸ εἰωθὸς in narratione prodigii?

P. 79. v. 7. ὅ τι] Ita divisim esse scribendum pro ὅτι, quod habent edd. monuit *Abresch.* Rarius occurrit ὅ τι pro *quanam de caussa, quamobrem,* cuius unicum exemplum dedit *H. Steph.* in Thes. ex *Isocrate.* Non est, credo, huc referendus locus *Aristoph.* in Vesp. 22. ὅτι ταυτὸν ἐν γῇ ϑηρίον— tametsi *Scholiast.* ibi ait: ἐν τῷ ὅ τι περιττεύει τὸ ὃ Ἀττικῶς, τὸ γὰρ σημαινόμενον ἀντὶ τοῦ τί; nam satis, opinor, perspicuum est, scribendum ibi esse ὅτι cum *Brunckio,* locumque, prout ille vult, capiendum. Quod si cui minus placeat ὅ τι hac significatione in *Nostri* loco adhibitum, per me licet, transposita particula καὶ, legat ὅστις καὶ ὁ ἀνϑρ. ἐστ. ὅτι οὕτως etc. Ceterum scriptor ille, (cuius iam meminimus p. 218.) in *Iournal. des Savans* ad m. Febr. a. 1728. p. 174. de hoc *Nostri* loco sic insulse cavillatur: *Faire crucifier un homme innocent sur le bord du Nil, le faire tomber dans le fleuve avec sa croix, à laquelle il demeure lié, le conduire en cet état, par le courant de l'eau, jusqu'à la mer, le faire reprendre par des gardes, qui le remenent devant le juge, le faire aussitôt condamner au feu, trouver le bucher tout prêt, l'allumer, et l'eteindre tout-à-coup par un débordement du Nil: représenter tout cela, et le représenter dans une page, ce n'est pas vouloir attendrir son lecteur, c'est le mettre à la torture, ou plutôt c'est le déconcerter au point qu'il ne scait s'il doit rire ou pleurer.* Age, describamus etiam quae porro blatero iste de *Xenoph.* nostro garrit p. 176. *Il en est de ce livre à peu près comme d'une gallerie, qui seroit propre à contenir quantité de bons tableaux, et dans laquelle on n'auroit mis que des cadres. Si l'on cherche ici des sentimens, des descriptions, des caractères, des images, on sera tout étonné d'en trouver les places, et rien de plus. — Il y avoit occasion d'exprimer quelques passions assez vives. La colère, la vengeance, et l'imposture de Manto méprisée; sa jalousie et sa fureur contre Anthie; la rudesse et la férocité d'Hippothoüs; le désespoir de Périlaus; la perfidie, la scélératesse, et la cruauté de Cyno; ces endroits et tant d'autres semblables, étoient susceptibles de quelques couleurs qui en auroient fait tout l'agrément. Xenophon ne juge pas à propos d'en faire les fraix; il se contente d'un récit tout nud. Qu'arrive-t-il de-là? On lit, et l'on ne sent rien en lisant.*

P. 79. v. 12. κάμηλοι] Per Aegyptum, praecipue superiorem, camelis vulgo utebantur. Conf. p. 90. v. 6. *Philostr.* de V. Apoll. lib. V. c. 43. p. 227. et *Strab.* lib. XVI. p. 1127. C. 1128. A. lib. XVII. p. 1169. D. 1170. A. . . Iam de itineris, quod in Aethiopiam erat suscepturus Psammis, tam splendido apparatu multo minus mirabere, si, quae scripsit *Diod. Sic.* lib. I. c. 30. cogites. HEMSTERH.

P. 79. v. 13. χρυσοῦ] In edd. est χρυσίου. Melius concordat quod edidi cum sequente ἀργύρου. Sic p. 40. v. 11-12. et *Charit.* lib. I. c. 9. p. 19. atque alii scriptores constanter. Quemadmodum mihi hoc loco visum est expungi debere elementum ι, sic addendum esse prorsus mihi persuadeo in loco mire turbato, et universim male converso apud *Antig. Caryst.* c. XV. p. 25.

ubi pro ἐπὶ τῶν προξένων, quod plane nullum aptum sensum efficit, vere mihi videor emendare ἐπὶ τῶν προξενιῶν. Nempe ἡ προξενία significat non modo ius hospitii, (estque vel ἀνάγραπτος vel οὐκ ἀνάγραπτος, prout ex *Pollucis* loco, quamvis mutilo, lib. III. s. 60. adparet,) sed et ipsas tabulas, in quibus ius hospitii perscriptum erat: quae ambo eodem fuisse nomine vocitata tam est verisimile, ut etiam sine testimonio credi possit. Attamen invenies hac potestate προξενία apud *Polyb.* in Excerpt. Peiresc. ex lib. XII. p. 42. Quamobrem illum *Antigoni* locum, διὸ καὶ ἐπὶ τῶν προξενιῶν, τῶν ἀναγραφομένων τὸ παράσημον τῆς πόλεως, (καθάπερ ἐστὶν ἔθιμον πᾶσι προσπαρατιθέναι) ὑπογράφονται δυὸ κόρακες ἐφ' ἁμαξίου χαλκοῦ. *Itaque in tabulis de iure hospitii, quae adpictum habent urbis insigne, (quemadmodum id omnibus adponi solet,) delineati sunt duo corvi currui aeneo insistentes.*

P. 79. v. 13. ἐσθῆς] Non obliviscitur *Noster* commemorare vestium multitudinem, quam scilicet veteres inter praecipuas divitias censebant. Vide p. 17. v. 12. p. 40. v. 11. p. 65. v. 12. p. 66. v. 1. p. 104. v. 3. et conf. si tanti est, *Villois.* Animadv. ad *Longi* Past. p. 113. Moriens Herodes Augusto imperatori admodum pretiosas vestes testamento legasse narratur ab *Iosepho* A. I. lib. XVII. c. 8. s. 1.

P. 79. v. 15. ὦ μεγίστη θεῶν] Vide num legi praestet, ὦ μεγ. φησὶ, aut ἔφη, θεῶν. ABRESCH. Non puto necessarium esse hoc additamentum, quia connecti quodammodo potest ista precatio cum verbo ηὔχετο.

P. 80. v. 6. ἐντεῦθεν] Minus recte, meo iudicio, de loco acceperunt *Salvinius* et *Cocchius*, nam ἐντεῦθεν de tempore hic esse intelligendum reor, vertendumque *dehinc, posthac.* Saepe numero de tempore adhibitum occurrit apud *Xenophon* de Exp. Cyri. Locis a *Zeunio* ibi in indice adnotatis adde lib. III. c. 1. s. 31. IV, 7, 8. V, 4, 13. et 14. V, 6, 35. VI, 5, 31. VII, 5, 15.

P. 80. v. 5. εἵμαρται] *Villois.* in Animadv. ad *Longi* Past. p. 171. ad verba ἐπεὶ μὴ εἵμαρτο adnotat esse verbum *Homericum*, comparavitque hunc *Nostri* locum. *Mollus* quoque ad *Long.* adscripserat poëtis magis esse usitatum, quam prosae scriptoribus. Verum et ipse protulit locum *Xiphilini*, et multa alia adferre poterat vel e solo *Luciano*, ut alios scriptores taceam.

P. 80. v. 8. ὅροις] Lectio haec mihi in mendi suspicionem adducta est ab interpretationibus *Salvinii* et *Cocchii;* namque ambo verterunt tamquam si ὄρεσι in suis apographis legissent. Certe ὄρεσι huic loco aptum foret, quandoquidem p. 76. v. 12 - 13. de Hippothoo dictum fuit, eum in summitatibus Aethiopiae se collocasse, ut iter facientes invaderet; quocirca veri simile fit nunc de montibus Aethiopiae sermonem esse, in quibus incedentem Psammidem adgressus fuerat Hippothous. Quod si ὄρεσι vera est lectio, *Salvinius* et *Cocchius* ἐμβαίνειν, cum dandi casu rariore usu constructum, minus recte ceperunt pro *conscendere*, nam foret potius ingredi, incedere in ipsis iam conscensis montibus. Contra ea, si ὅροις retineatur, ἐνεβαίνοντο τοῖς Αἰθιόπων

ὅρους significabit *fines Aethiopum ingrediebantur:* itaque sic verti; nam in margine exemplaris *Cocchii* nihil e Cod. Flor. enotatum reperi.

P. 80. v. 10. αἰχμάλωτον] Simili prorsus modo *Ioseph.* A. I. lib. VI. c. 1. s. 1. λαβόντες — τὴν — κιβωτὸν αἰχμάλωτον. Unde simul discis ἀπὸ τοῦ κοινοῦ in τῷ χρήματα itidem recte adsumi αἰχμάλωτα. Immo sic prorsus χρήματα αἰχμάλωτα dixit *Aeschyl.* Eum. 403. . . ABRESCH. Ita *Livius* lib. I. c. 53. et *Plinius* H. N. lib. VI. c. 22. *captiva pecunia.* Quae idem vir doctus deinceps ad p. 81. v. 3. τὰ κατ᾽ αὐτὸν, tum ad p. 83. v. 5. ὕπνου τυχοῦσα et p. 84. v. 2. ἐποίουν τὸ προσταχθὲν adnotavit, praetermittenda esse iudicabam.

P. 80. v. 10. ληφθέντα] Sic reponi debere [pro λειφθέντα, quod ex Iotacismi rubigine et *Cocchii* oscitantia superiores editiones commaculat] etsi non difficile sit animadvertere, quum proxime praecedat τὰ χρήματα λαμβάνει, monendum tamen erat Interpretis caussa: [nam *Cocchius* verterat *quae relicta fuerant*] a quo neque illud, quod e vestigio sequitur, ἄντρον ἀποδεδειγμένον εἰς ἀπόθεσιν χρημάτων satis commode videtur acceptum. [*Cocchius* videlicet transtulerat *antrum quod ad condendam praedam se commodum ostendit*; neque *Salvinius* melius, *nella grotta mostrata loro*] significat autem *antrum delectum destinatumque recondendis rapinis.* Ita ἵππος ὁ εἰς τὴν ὀχείαν ἀποδεδειγμένος, *equus admissarius* apud *Harpocr.* voce Ὀχεῖον: et ἀποδεδειγμένα simpliciter appellari solent *quaevis ad certos usus accommodata, destinata. Diod. Sic.* lib. I. c. 92. p. 103. *Sext. Empir.* adv. Mathem. lib. I. s. 291. salse ridet libidinem Homerici Iovis, qui, ubi Iunonem in Ida viderat ornatius excultam, οὐ καρτερεῖ μέχρι τῶν ἀποδεδειγμένων αὐτοῖς θαλάμων ἐλθεῖν. *Dio Chrysost.* p. 126. A. HEMSTERH. In *Salvinii* apographo recte fuisse scriptum ληφθέντα eius versio arguit. Pronomen αὐτοῖς, id est τοῖς λῃσταῖς, *Cocchius* in versione negligere non debuisset. Infra v. 13. pro αὐτῆς in Vindob. edit. est αὐτοῖς.

P. 81. v. 3. μανθάνει τὸ διήγημα] Id est, *narrationem facti,* τὴν ἱστορίαν, uti explicat *Hesych.* ABRESCH. *Cocchius* vertit *rem, ut erat, intelligens.* Non male. De usu minus obvio vocis διήγημα vide adn. ad p. 105. v. 13. Igitur convertere etiam hoc loco potuissem *de facto edocetur*; sed malui tamen magis accedere ad communiorem vocabuli usum. Mox v. 7. in edit. Lond. legitur σκάφου, quod retinuerunt somniculosi editores Luc. et Vind.

P. 81. v. 13. νεανικὸς] Ita legitur in Cod. Flor. at in edd. νεανίσκος. Verum paene viderat *Abresch.* qui ad h. l. admonuit νεανίσκος, ut νεανίας, non raro Graecis notare *strenuum, audacem, robustum,* et sic adiectivum νεανικός; exemplis, more suo, haud parcens.

P. 81. v. 15. λόγῳ] Quem usum in hac sententia praestet λόγῳ explicare nequeo. Γάμῳ vel νόμῳ, utrumlibet aptissimum erit: *et dictitabat se illam sibi legitimo matrimonio iuncturum esse.* Qui voto se potituros esse desperabant, proposita scilicet nuptiarum spe, credulas inescare conabantur. Sic

p. 29. v. 9 - 10. Sunt autem loquendi formulae perquam usitatae *νόμῳ γαμεῖν*, *γυναῖκα νόμῳ λαμβάνειν*, *παραλαμβάνειν*. HEMSTERH. *Λαμβάνειν τινὰ* pro matrimonio sibi aliquam iungere habet *Isaeus* de Cironis Haered. p. 207. itaque etiam *γάμῳ λαμβάνειν τινὰ* quin recte dici possit non dubito, tametsi exemplum nullum in promptu est. In *Demosthene* et apud alios scriptores habes *γάμῳ γαμεῖν*. Apud *Plutarch.* in Numa Vol. I. p. 293. et apud *Euripid.* ter invenias *γάμον λαμβάνειν* pro *matrimonium inire*. Utcumque sit, *γάμῳ* pro *λόγῳ* in versione saltem expressi.

P. 81. v. ult. *παρὰ Ἱπποθόου*] Sic edidi, suasore *Hemsterh.* pro Ἱπποθόῳ, quod edd. obsidet. Conf. supra p. 27. v. 10. et *Long.* Past. lib. IV. c. 9. p. 430. Erunt fortasse qui v. 13. similiter casum secundum malint, et sane non male sic legeretur, tumque converti deberet, *magni fiebat ab Hippothoo;* at vulgata tamen ibi bene quoque stare potest, valet enim, *apud Hippothoum*, prout v. 1. ac saepe apud alios scriptores in simili plane loquendi genere: e. c. apud *Arrian.* de Exp. Alex. lib. I. c. 5. s. 6. *δῶρα — ὅσα μέγιστα παρὰ βασιλεῖ — νομίζεται*, et c. 24. s. 3. *εὐδοκίμησε παρὰ Μακεδόσιν Ἀλέξανδρος*.

P. 82. v. 1. *πάντα*] Non animadverterunt *Salvinius* et *Cocchius πάντα* heic esse adverbium.

P. 82. v. 4. *μεῖναι*] Pro *μεῖναι* equidem, quod etiam suadere videtur *πέπονθα*, malim *μενῶ*, ut p. 41. v. 4. p. 95. v. 4. [at in his locis longe dispar est ratio] *ἀναβοᾶν* certe nusquam apud *Xenophontem* ita poni solet, ut infinitivus sequatur. Diversum est, modo vitio vacet, p. 80. v. 5-6. . . HEMST. An forsan dederat *Xenophon Ἀβροκόμου μόνου γυναῖκα μ' εἶναι δεῖ*. Sic recte p. 64. v. 4. ABRESCH. Ad sententiam quod adtinet, geminum est illud apud *Charit.* lib. II. c. 11. p. 53. *θέλω γὰρ ἀποθανεῖν Χαιρέου μόνου γυνή*. Ceterum, nisi mendum subest, *μεῖναι* sic intelligi posset, ut sit infinitivus pro imperativo, ubi scilicet subaudiri solet *δεῖ*, *χρὴ*, aut *μέμνησο*, aliudve simile quid; quare mihi etiam sic vertere licere putabam. De hoc *ἑλληνισμῷ* consulant, si quos amplius doceri iuvat, *Viger.* de Idiot. c. V. s. 3. p. 202. *Koen.* ad *Gregor.* de Dial. p. 198. *L. Bos.* Ellips. p. 414. *Zeun.* ad *Xenoph.* de Venat. p. 242. 251. 253. 257. etc. *Krebs.* ad *Plutarch.* de aud. poët. p. 132-134. Alia de caussa nihil mutari vult *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 253.

P. 82. v. 7. *ἐξέκαεν*] Ita habent Lond. et Luc. ac recte sine *ἰῶτα* subscripto. Vide *Moer. Attic.* in Κλάειν et ibi *Piers. Aristoph.* Lysistr. 9. *Brunck.* ad *Aristoph.* Ran. 654. et Plut. 62. Hanc formam ignorans, ut credibile est, Vindob. fungus, edi curavit *ἐξέκαιεν*; sic enim legerat p. 26. v. 9. Atticis et communibus formis promiscue uti solent optimi quique scriptores; nisi re ipsa forte haec, quam inconstantiam putamus, saepe librariorum negligentia est. Sic p. 116. v. 9. *ἔκλαεν*; at p. 30. v. 3. *ἔκλαιον*: p. 14. v. 12. *ἠδύναντο*, pariterque p. 24. v. 15. et hac ipsa p. 82. v. 4. *ἠδύνατο*; at p. 6. v. 6. *ἐδύνατο*, p. 12. v. 9. *ἐδύναντο*: p. 80. v. 7. *διεληλύθεισαν*, p. 7. v. 2. *ἐγεγόνεισαν*; at

p. 59. v. 2. παρεληλύθεσαν, (sic enim ibi habent edd. Lond. et Luc. nec ego quidem aliter edi volebam) p. 90. v. 14. ἐληλύθεσαν.

P. 83. V. 2. ἤλπιζε; ποτὲ] In edd. male legitur ἐλπίζετο, τί δέ. Quam nunc e Cod. Flor. restituimus lectionem, coniectura adsecuutus iam fuerat sagacissimus *Hemsterh.*

P. 83. V. 5. οὔτε] Non valet hoc loco *nec*, *neque*, sed καὶ οὐ, nam particula τε pertinet ad sequens καί; igitur etiam divisim scribendum fuit οὔ τε. Pari modo apud *Philostr.* in Heroic. c. VIII. s. 2. p. 706. legitur, ὁ δὲ οὔ τ᾽ ἀπεδίδου, καὶ ἀσεβῆσαι — ἔφασκε. Conf. adn. p. 176. ad p. 26. v. 9.

P. 83. V. 9. ἀνακρίναντες] Saepe hoc verbum de iudicibus usurpari, deque aliis rei alicuius veritatem exquirentibus iudiciali quodam more, docet *H. Steph.* in Thes. Occurrit rursum p. 93. v. 8.

P. 83. V. 10. ἐν ὀργῇ] Frequenter alias δι᾽ ὀργῆς ἔχειν, quo modo apud *Ioseph.* A.I. lib. XIX. c. 1. s. 11. *Lucian.* To. II. p. 944. *Aristid.* To. II. p. 218. et alios; τῇ διὰ in talibus vim exercente τῆς ἐν, idque, ut Grammatici volunt, Ἀττικῶς. ABRESCH. Sed ἐν ὀργῇ ἔχειν, praeter tria *Thucyd.* loca ab *H. Steph.* in Thes. prolata, legitur apud *Eund.* lib. II. c. 65. *Philostrat.* V. Soph. lib. II. c. 1. s. 10. p. 558. *Dion. Cass.* lib. XLIX. c. 31. p. 591. et alios. In illis quidem locis ὀργὴ de *ira* adhibetur; malim tamen hoc loco de *poena* intelligere: haud enim aptum foret dicere, latrones *irasci debere censuisse*; nihilo minus locum ita interpretati sunt *Salvinius* et *Cocchius*, parum, ut et alias, uterque perpendentes an congruenter. Aptius e. c. in *Lysiae* Or. adv. Theomn. p. 371. ὀργῆς ἄξιοί εἰσι, *Reiskius* vertit, *digni sunt animadversione*, Vol. VI. p. 445-446. Conf. omnino *Loesner.* Obs. ad N. T. e Phil. Alex. p. 130. Quare et mihi sic esse convertendum putabam. Infra v. 14. pro καὶ δὴ vitiose Cod. Flor. exhibet ᾧ δή.

P. 84. V. 1. ἐν τούτῳ] Hoc loco valere videtur *sic*, *ita*, rariore potestate: quod non absterruit *Cocchium* quin redderet *ita*. Pariter fere interpretandum esse arbitror apud *Xenoph.* in Hierone c. VIII. s. 4. οὐ καὶ ἐν τούτῳ σαφές, *nonne hoc pacto* (aut, si mavis, *vel sic*) *manifestum est.*

P. 84. V. 3. τάφρον: καὶ οἱ κύνες δὲ ἦσαν Αἰγύπτιοι] Vel corrige τάφρον καὶ οἱ κύνες: ἦσαν δὲ Αἰγύπτιοι, vel adde insuper alterum δέ: καὶ οἱ κύνες δέ: ἦσαν δὲ Αἰγύπτιοι. ABRESCH. Magnam veri similitudinem habet prior emendatio, cui versionem adcommodavi.

P. 84. V. 7. ἑαλώκει τ. Ἀνθ.] Ἁλίσκεσθαι per se solum *amore capi* [significat] p. 33. v. 8. [adde p. 71. v. 14-15. et *Musaeum* de Her. et Lean. 97. *Lucian.* Dial. Mer. XI. Vol. III. p. 309. *Long.* Past. lib. IV. c. 13. p. 446.] Paullo aliter p. 6. v. 4. [et sic *Lucian.* Tox. Vol. II. p. 522.] Sed praeterea casum secundum [personae] adiungere *Noster* solet, velut h. l. et p. 49. v. 15. p. 54. v. 10. [similiter *Maxim. Tyr.* Or. XXIV. p. 478. et *Philostr.* Heroic.

c.VIII. s. 2. p. 706.] ubi ἔρωτι intelligendum esse non difficulter animadverti potest. Conf. *Themist.* Or. XXIX. p. 348. A. [de quo valde dubito: certe ἁλίσκεσθαι ἔρωτι, sine casu secundo, legitur apud *Xenoph.* Cyrop. lib.V. c. 1. s.17. et *Lucian.* Deor. Dial.VI. Dial. Mar.XIV. et de Merc. cond. Vol.I. p.218. 323. et 711. ac praeterea τοῦ ταύτης κάλλους ἁλόντας apud *Eumd.* in Charid. Vol. III. p. 629.] Atque ea structurae ratio Graecis admodum placuit in similibus verbis amatoriis. *Hermesianax* apud *Athen.* lib. XIII. p. 598. A. καίετο μὲν Ναννοῦς. . . *Suidas* habet, Ἐκκαίομαί σου, γενικῇ, ἐρῶ σου. . . *Parthen.* Erot. c. XII. et XXIII. [*Charit.* lib. IV. c. 6. p. 99.] Pari modo κνισθῆναί τινός. *Theocr.* IV. 59. . . *Lucian.* Dial. Mer. X. κέκνισται— τῆς Νευρίδος; nam eleganter amorem dicunt κνίζειν τινά. *Appian.* p. 275. C. [lib.VI. de Reb. Hisp. c. 37. p. 145.] *Herodot.* lib.VI. c. 62. Formam phraseos inflexit *Appian.* de B. Pun. p. 6. B. Σύφαξ δὲ κνιζόμενος ὑπ' ἔρωτι ἐπὶ τῇ παιδί. HEMSTERH.

P. 84. v. 9. αὐτῇ μηδ. ἐνοχλ.] Hac structura verbum adhibuit *Aristid.* To. II. p. 329. [et *Demosth.* de Cor. p. 226. *Lysias* in Andoc. p. 242. *Lucian.* Tim. Vol. I. p. 147.] quartum alias adsciscens casum. V. *Lexic.* et *Suid.* qui, ut τῷ ἐνοχλεῖν tantum tribuit αἰτιατικὴν, sic τῷ ἐνοχλεῖσθαι δοτικήν. Quo modo quidem legas apud *Lys.* in Andoc. sub init. [p. 200.] ἠνώχληκε πόλεις πολλάς. Verum saepius alii nec dativum iungere refugere. *Long.* Past. lib.III. p. 85. *Aristaen.* lib. II. ep. 13. *Auct.* Dial. Amor. inter *Luciani* Opp. p.1035. *Heliodor.* lib.V. p. 235. lib.VII. p. 344. ABRESCH.

P. 84. v. 11. ἐκ τούτου] Corruptelae suspicionem movet; neque tamen, quemadmodum restitui debeat, satis pervideo. HEMSTERH. Cave quidquam mutassis; etenim ἐκ τούτου interdum de tempore usurpatur, redditurque pro indole loci, *tum, deinde, exinde* (velut p. 66. v. 12.) *quo facto, ex eo tempore, posthac:* interdum etiam de caussa, et vertitur *ex ea re, ob hanc caussam, ideo.* Utraque significatio apta huic loco est; magis tamen, meo iudicio, prior. Exempla prioris significationis non operose sunt investiganda. Vide modo indices *Zeunii* in *Xenoph.* Cyrop. (ibique adde lib. II. c. II. s. 15. et IV, 4, 2. V, 3, 26.) de Exp. Cyri, de Rep. Laced. et Oeconom. atque *Raphelii* in *Arrian.* de Exp. Alex. Posterioris satis luculenta reperies apud *Xenoph.* in Cyrop. et de Exp. Cyri. Placuit haec *Salvinio*, qui interpretatus est, *per questo capo.* Ambigue *Cocchius* reddidit *inde.*

P. 84. v. 12. ἔτι] Refero ἐκ τούτου pariter atque ἔτι ad tempus, *et ex quo tempore id facere instituit, Anthiam bono esse animo iussit:* vel, *atque ex quo tempore Anthiam bono esse animo iussit, neque canes ex eo* etc. . . Sic ἔτι (pro *iam*) occurrit apud *Aelian.* de N. A. lib.VI. c. 2. οὐ μὴν — ἔτι προσήψατο *Herodot.* lib.VIII. c. 62. ἐκ παλαιοῦ ἔτι, lib.V. c. 62. ἀνέκαθεν ἔτι. *Auctor* Carm. *de Lapid.* inter *Orphica*, XVIII. 21. et *Lucas* I. 15. ubi vide Philol. et *Raphel.* ex *Herodoto*; *Eundem*que ad Rom. V. 6. ABRESCH. Eadem potestate habuimus ἔτι p. 72. v. 8. Legitur itidem apud *Chariton.* lib. VIII. c. 6. p. 186.

P. 84. v. 13. ἤδη τιθασσοί] Particulam ἤδη, quae deest in edd. addidi e Cod. Flor. In Vindob. praeterea omissum est καὶ ἥμεροι.

P. 85. v. 1. συγκαθειργμένοι] In edd. legitur καθειργμένοι; sed p. 105. v. 3. melius bicompositum συγκαθεῖρξα; quod me permovit, ut hoc etiam loco sic emendanti *Hemsterhusio* morem gererem.

P. 85. v. 7. ἐν] Addidi de sententia *Hemsterh.* hanc praepositionem, quae in edd. desideratur, et alibi etiam excidit. V. *indic.*

P. 86. v. 1. τὸν ἀπ' Αἰγύπτου] Est ex emendatione *Hemsterh.* pro τὸν Αἰγύπτου in edd.

P. 86. v. 1 - 3. εἰς — Ἰταλίαν — εἰς Σικελίαν] Ad totam hanc ῥῆσιν vix credibile est, quam inania, vel certe parum utilia, commentati sint *Albertius* et *Abreschius.* Hic quidem admonuit sermonem *Xenophontis* imitari quasi navem cursu suo depulsam; nam institutam orationem poscere: εἰς Ἰταλίαν οὐκ ἔρχεται, ἥκε δὲ εἰς Σικελίαν, τὸ γὰρ πνεῦμα etc. *Albertius* vero ad πνεῦμα ἀπῶσαν comparavit *Act. Apost.* XXVII. 7. Deinde *Abreschius*, ut doceret ἀπωθεῖν esse verbum nauticum, protulit locum *Aristid.* To. I. p. 517. et ad ἀπέσφηλε contulit *Lucian.* in Navig. Vol. III. p. 255.

P. 86. v. 4. Συρακούσας] Hoc loco et p. 89. v. 15. vitiose duplici ρ scriptum est hoc nomen in edd. Contra ea recte p. 98. v. 1. et 2. Ut igitur sibi constet *Noster*, veram scripturam, numorum et Geographorum omnium testimonio comprobatam, utrobique restituimus. Idem error eademque inconstantia reperitur in *Charitone*, ab eodem scilicet librario, cui *Nostrum* debemus, manu exarato. Conf. *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 562. cui nequaquam adsentior aienti duplicationem illam non esse omnino vitiosam. Est profecto: etiam apud poëtas; tum videlicet, quum vocabula unico ρ scribi solita, duplici scribuntur, ut syllaba producatur, quandoquidem olim geminationem istam pronuntiando solum, non scribendo fieri consuevisse certum est. Saepius admonitum id est a *Brunckio.* V. eius adn. ad *Aristoph.* Acharn. 922. ad *Apollon. Rhod.* I. 49. IV. 637. 1497. 1560. et ad Poëtas Gnomic. p. 314. Conf. etiam *Niclas.* ad Geopon. Prooem. Vol. I. p. 2. et *Dawes.* Misc. Crit. p. 160. 218. 274. 309. 411. etc. qui tamen, more suo, modum excedere videtur.

P. 86. v. 6. ἔτι] Valet h. l. *praeterea.* V. indic. *Raph.* ad *Arrian.* de Exp. Alex. *Zeunii* ad *Xenoph.* Opp. et *Fisch.* ad *Theophr.* Charact. De καὶ δὴ pro *protinus* consuli potest *Hoogev.* Doctr. Part. c. XXIV. s. 2. §. 3. p. 391.

P. 86. v. 6. περὶ Ἀνθίας] Id est *de Anthiae*, quam mortuam putabat, *cadavere:* neque aliter intelligenda esse p. 98. v. 4. Ἀνθίαν εὑρίσκοι, et p. 102. v. 7. εὑρήσειν σε, docent verba p. 89. v. 7-8. ἀνευρήσω κἂν νεκρὰν, et quae p. 102. v. 8-10. ab Habrocome dicuntur. Oblitum fuisse *Xenophontem* eorum, quae p. 96. v. 11. et p. 70. v. 5-11. scripserat, nequaquam credendum est.

P. 86. v. 6. ἐνοικίζεται] *Cocchius*, vertens *domo excipitur*, neque ad

vim verbi medii animum adtendit, neque ad παρὰ cum dandi casu, neque ad id quod statim sequitur ὑπεδέξατο δὲ τ. Ἁβρ. ἄσμενος, Conferri de verbo ἐνοικίζεσθαι possunt adn. *Wernsd.* ad *Himer.* Ecl. X. s. 6. p. 181. iisque adiungi locus *Plutarchi* de S. N. V. Vol. VIII. p. 201.

P. 86. v. 7. οὗτος] Lege οὗτος δὲ, nam praecedit ἐνοικίζεται μὲν. ABR. Caussam non esse hanc, cur δὲ inseri oporteat, docuimus in adnot. p. 226.

P. 86. v. 8. ἀγαπητῶς] *Cocchius* inepte sane transtulit *libenter*: quamquam ante eum *Salvinius* multo aptius vertisset *tollerabilmente*. Quare si quis latine reddendum existimet *sic satis*, facile traducet me ad suam sententiam. *Abreschius* in adnot. sua contulit *Luciani*, *Themistii*, et *Aristaeneti* loca; quae tamen parum aut nihil conferunt ad ipsam vocis ἀγαπητῶς hoc in loco significationem stabiliendam. Unicum *Alciphr.* lib. I. ep. 13. p. 54. adposite protulit, ubi consulendus est *Bergler.* Pro altero *Alciphr.* lib. III. ep. 61. convenientius laudasset lib. III. ep. 25. ubi est pro *vix*, *aegre*. Praetulimus in versione nostra hanc significationem propter πένης, quod praecedit. Saepe numero adhibetur de eo, qui bene secum agi existimans, contentus est, velut e. c. apud *Dion. Cass.* lib. LXXI. c. 22. p. 1189—1190. ἀγαπητῶς — προχωρήσαντος, quod bene ibi convertitur, *qui satis habuerat, quod— pervenisset.* Plura si cupis, confer *Reitz.* ad *Luciani* Amor. Vol. II. p. 433. et indic. *Reiskii* ad *Demosth.* et *Lysiam.*

P. 86. v. 8. αὑτὸν] Sic edidi Lond. edit. sequutus. Luc. et Vindob. habent αὐτὸν: immo vero *Cocchius*, tamquam in sua editione sic fuisset exaratum, ad Habrocomen retulit αὐτὸν, vertitque *is comiter Abrocomam ad se receptans ex artis suae proventu libenter nutriebat.* Non raro *Cocchius*, versionem *Salvinii* aspernatus, aberravit. De reliquo nemo nescit, perpetuam esse confusionem in libris MS. et typis excusis, inter αὑτὸν et αὐτὸν et similibus; neque utrum sit praeferendum, persaepe definire certo licet. Novi quidem Graece doctissimos viros formas αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτὸν, pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτὸν, probare: e. c. *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 399. et quos ibi laudat; at memini etiam Cl. *Schweigh.* p. 155. adnot. ad *Appiani* lib. III. de Reb. Samn. vereri ne αὑτοῦ etc. pro ἑαυτοῦ etc. nihil aliud sint quam recentiorum Grammaticorum commentum: quin etiam Atticam formam esse ait αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, quod profecto optassem distinctius explicatiusque docuisset. Quidquid ea de re sit, fateor me non longe abesse, ut *Schweighaeusero* adsentiar, et quoties pro αὐτοῦ et similibus scribendum esse videbatur αὑτοῦ etc. toties in ambiguo fuisse, utrum aliquid immutarem nec ne, mihique adeo non usquequaque constitisse; quod et *D'Orvillio* accidit. Vide *Eius* Animadv. ad *Charit.* p. 224. et 495. Postremo admonebo, parum esse hac in re fidendum Cod. Flor. nam saepius ibi pro spiritu aspero lenis est scriptus. Exemplo sit vel ipsum nomen Ἀβροκόμης, de quo diximus p. 122. et 123. Scripserat praeterea librarius ille p. 6. v. 12. αὐτὸν pro αὑτὸν, p. 37. v. 4. ἠρημένην pro ἡρημένην, p. 84. v. 13. ἤμεροι pro ἥμεροι, etc.

P. 87. v. 2. ἤδη ποτὲ] *Hoogev.* Doctr. Part. c. XXII. s. 9. p. 352. tradit quidem ἤδη ποτὲ cum praeterito constructum notare tempus dudum praeteritum, et cum futuro valere *tandem aliquando;* tamen habet h. l. eamdem vim, quamvis cum aoristo constructum.

P. 87. v. 4. κατ' αὐτὸν] Praevideo futuros, quibus videbitur reponi oportuisse καθ' αὑτὸν, quemadmodum p. 53. v. 5. in edd. et Cod. Flor. exstat; sed statim ibi v. 7. in edd. et Cod. Flor. est κατ' αὐτόν: fortasse quia priore loco Habrocomes sua ipsius eventa aiebat se narraturum, in posteriore vero *Xenophon* ait, Hippothoum de ipsius eventis narrare coepisse. Iam vero in loco praesenti et v. 5. posterior haec obtinet ratio: nihilo minus v. 5. scriptum est τῶν αὐτοῦ διηγημάτων; adeo in his incerta omnia sunt et fluctuantia, ipseque vereor, ne differentia, quam protuli, subtilior quam verior sit. Conf. paullo supra ad p. 86. v. 8. disputata.

P. 87. v. 6. Σικελιώτης] Interpres [*Cocchius*] *non Siculus, non indigena sum.* Debebat, *non Siciliensis, non indigena sum.* Pro ἐπιχώριος scribere *Noster* poterat Σικελός. Vide, praeter *Stephan.* de Urbib. et *Grammat. Cluver.* Sicil. Ant. lib. I. p. 39. ABRESCH.

P. 87. v. 8. ἐχόντων] Sic reposui pro ἔχων, quod edd. occupat. Rectius scriptum fuisse in *Salvinii* et *Cocchii* apographis coniicere licet ex eorum versionibus. Tamen in margine exemplaris *Cocchii* nihil hic adnotatum reperi. Haud magnas opes habuisse potuit adolescentulus Aegialeus. Mox ἠράσθην scripsi, eodem margine indice, e Cod. Flor. In edd. est ἐράσθην.

P. 87. v. 8. ἐφήβοις] Post hoc vocabulum excidisse videtur ἔτι, quod in sua versione reddidit *Salvinius.* Statim v. 9. retinui lectionem edd. ἀντήρα pro ἀντερᾶ in Cod. Flor.

P. 87. v. 11. ὧν ἕνεκα συνήλθομεν] Ingenue! Quasi vero is finis fuerit pervigiliorum, ut Veneri litarent. Sic tamen re vera se res habebat. Consule modo *Pseudo-Plutarch.* de Fluv. Vol. X. p. 775. et 790. *A. Gellium* N. A. lib. II. c. 23. et *Plaut.* Aulul. Prol. 36. et IV, 10,64. Quo et sine dubio respicit *Cicero* de Legib. lib. II. c. 14. dum ait: *quid autem mihi displiceat in nocturnis, poëtae indicant comici.*

P. 87. v. 13. ἀλλήλους] An ὠμόσαμεν ἀλλήλοις, ut p. 20. v. 7? nisi statuas eum, mutata vocabulorum, quae inter se connectenda fuerant, sede, ita posuisse pro ὠμόσαμεν πολλάκις ἀλλήλους ἕξειν, sicuti p. 85. v. 4. [et p. 31. v. 13.] Est autem haec orationis fingendae forma in *Xenophonte* non rara. P. 9. v. 5-6. iunge τὰς εἰκόνας ἀλλήλων; p. 15. v. 1-2. p. 22. v. 1-2. p. 54. v. 7-8. [ὅς — Ἀριστόμαχος ἐκαλεῖτο] p. 68. v. 13-14. πρεσβῦτις — ἡ ὄνομα Χρυσίον. HEMST. Nihil esse mutandum pro certo habeo, sed ne dubitandum quidem fuerat: quapropter farraginem illam locorum huc non transfero, quam ad h. l. coacervavit *Abreschius*, ut infelici suae coniecturae ὠμόσαμεν ἀλλήλοις πολλάκις ἕξειν veri similitudinem conciliet. Mox v. 14-15. ad ἐδίδοσαν πρὸς γάμον *Idem*, ὁμοιοπαθείας caussa, lectorem ad *Cononem* et *Lucianum* ablegat.

P. 87. v. 15. διαχωρίῳ] Vox ab *H. Stephano* praetermissa. An ἐπιχωρίῳ legendum? ALBERTI. Hoc certe vocabulo *Noster* iam fuit usus p. 1. v. 2-3. p. 3. v. 7. et 9. p. 53. v. 11-12. et 14. p. 76. v. 6. p. 80. v. 15. quin et paullo ante v. 6. ac propterea fortasse, varietatis studio, aliud nunc vocabulum adhibuerit, velut p. 3. post bis usurpatum ἐπιχώριος, sequitur v. 12-13. πλῆθος — ἐγχώριον. Nihilo minus legitimum esse διαχώριος valde ambigo, quamvis ita etiam exstare in C. Fl. credere quidem possumus, quia *Cocchius* in margine sui exempli nihil adscripsit; at certi tamen propterea non sumus.

P. 88. v. 4-5. ἀπέκειρα δὲ καὶ τὴν κόμην] Vetustum Laconum morem servare, ni fallor, voluit Aegialeus. De nuptiarum apud eos ritu haec scribit *Plutarch.* in Lycurgo Vol. I. p. 193. huc facientia: ἐγάμουν δὲ δι' ἁρπαγῆς — τὴν δ' ἁρπασθεῖσαν ἡ νυμφεύτρια καλουμένη παραλαβοῦσα, τὴν μὲν κεφαλὴν ἐν χρῷ περιέκειρεν, ἱματίῳ δ' ἀνδρείῳ καὶ ὑποδήμασιν ἐνσκευάσασα, κατέκλινεν cet. Huc etiam spectat locus *Luciani* in Fugitiv. Vol. III. p. 379. Inane est, (admoneo, ne quis rectum putet) quod ad hunc *Nostri* locum adnotavit *I. Casperius* in fine Auctarii ad Specim. Diss. de Xenoph. Ephes.

P. 88. v. 6. ἤειμεν] Male in edd. excusum εἴκμεν corrigi iusserat *Hemst.* idque postea Cod. Flor. auctoritate firmatum reperi. Nullo discrimine habet Iotacismus ἤειμεν, εἴημεν, ἤϊμεν, ἴοιμεν.

P. 88. v. 8. ἡμῶν] Quum nulla distinctio in edd. nec ante neque post ἡμῶν esset adposita, incertum erat pertineretne ad φυγὴν, an ad κατεψηφίσαντο. Ut igitur vitaretur haec ambiguitas, posteriori verborum nexui distinctionem adcommodavimus. Eodem verborum ordine legitur haec ῥῆσις apud *Lysiam* in Eratosth. p. 446. αὐτῶν θάνατον καταψηφίσασθαι; in Alcib. p. 435. αὐτοῦ θάνατον καταψηφίζοισθε; et de Retin. Statu Reip. Athen. p. 922. ἡμῶν αὐτῶν θάνατον καταψηφίσασθαι.

P. 88. v. 8. θάνατ. κατεψ.] Quae eadem poena Delphis erat statuta. Vide *Heliod.* lib. IV. p. 169. Mitior longe erat ut Atheniensium, (v. *Sam. Pet.* Comm. ad Legg. Att. lib. VI. tit. 1. s. 17.) ita Byzantiorum lex, qua, εἴ τις ἁρπάσας παρθένον, φθάσῃ ποιῆσαι γυναῖκα, γάμον εἶχε τὴν βίαν, teste *Ach. Tat.* lib. II. p. 93. ABRESCH. Hoc *Nostri* loco dubium manet, agaturne de raptu sponsae, (si modo Aegialeus Thelxinoën volentem *rapuisse* dici potest) an uxoris alienae; nam, quod p. 87. v. 14-15. legitur, ἐδίδοσαν πρὸς γάμον, ambiguum est; sed quantum ad poenam nihil interest. Haec illo aevo, quo *Nostrum* vixisse credimus, apud Lacedaemonios ex iure Romano erat irroganda: et vero capitalem fuisse in utroque casu, non est dubium; nam *Ael. Marcian.* qui saeculo tertio floruit, sic ait, lib. V. §. 2. Dig. ad Leg. Iul. de vi publ. *qui vacantem mulierem rapuit, vel nuptam, ultimo supplicio punitur.* Eamdem postea poenam in raptu virginum, sive desponsatarum sive non, confirmavit *Iustinian.* lib. IX. tit. 13. Cod. de Raptu Virg. Ridicule in omnes sese partes versat *I. Casperius* in Diss. supra laudata, ut (quemad-

modum ait) *huius severitatis caussam* reperiat; tamen inter *multiplices* illas, quas esse posse sibi persuadet, veram non invenit: primam enim quaerit in lege apud Lacedaemonios, (veteres!) ne cui civium peregre proficisci liceret; secundam in alia lege, quae legitima solum aetate nuptias fieri iubebat; tertiam in eo, quod Aegialeus et Thelxinoë invitis parentibus convenissent. Postremo neutram horum, ut videtur, nec omnes simul sat graves reputans, his verbis disputationem suam claudit: *verum verba Xenophontis praecipuum crimen fuisse fugam indicant.*

P. 88. V. 14. καλὴν γενομένην] *Hemsterhusius*, commate post ἤδη posito, (quod fecimus) reponi suadet καλὴν δὲ γενομένην, atque hoc modo melius aliquanto ait cohaerere orationem: nec tamen ita, ut nihil amplius desideretur; latere nimirum vitii quiddam in γενομένην. *Abreschius*, ordine nonnihil immutato, si legatur, πρεσβῦτιν μὲν ἤδη γενομένην, καλὴν δ' ἔτι Αἰγιαλεῖ κόρην, (puta οὖσαν) verba sensum fundere satis commodum iudicat; futuros tamen fortasse, quibus, retento vulgato verborum ordine, substituendum videatur, καλὴν φαινομένην, quoniam illico sequatur οὐ γὰρ οἵα νῦν ὁρᾶταί σοι, τοιαύτη φαίνηταί μοι. Ingeniosam, ac veram fortasse coniecturam istam in versione saltem sequutus sum. Quod vero idem vir doctus addit, haustum hoc esse ex *Platone*, communi illo erotici argumenti scriptorum fonte, apud quem sub Parmenidis initium legatur, Παρμενίδην εὖ μάλα ἤδη πρεσβύτην εἶναι, σφόδρα πολιὸν, καλὸν δὲ καὶ ἀγαθὸν τὴν ὄψιν; id cuiusmodi sit, subridenti erudito lectori aestimandum relinquo.

P. 88. V. 15. ταφῇ Αἰγυπτίᾳ] De hoc Aegyptiorum ritu cadavera condiendi consuli possunt quos laudat *I. A. Fabricius* Bibl. Antiqu. p. 1027.

P. 89. V. 2. ὡς ζώσῃ λαλῶ] *Ioseph.* de B. I. lib. I. c. 22. s. 5. *Euripid.* Alc. 348. seqq. ABRESCH. Quod sequitur verbum συνευωχοῦμαι caret auctoritate in *H. Steph.* Thes. neque eam supplevit *D. Scottus*, quamvis legatur etiam in *Pseudo-Luciani* Philop. Vol. III. p. 590.

P. 89. V. 3. ἁλιείας] Vox proba *piscatum* sive *piscationem* significat. Fefellit *Küsterum* ad *Suid.* in Ἁλεία, ἀγρευτής, quem oportuerat *Porto* bene monenti obtemperare, ut notavit *L. Bos* in Animadv. ad *Suid.* Quin etiam *Sylburgio* idem vocabulum imposuit apud *Herodian.* lib. III. c. 1. s. 11. Non meminerat tum vir accuratissimus, quod alioquin ipse, si quisquam, probe sciebat, haud magis discrepare ἁλιείαν et ἁλείαν, quam ὑγιείαν et ὑγείαν. *Alcidamas* p. 185. v. 20. Nauplius πένης, τέχνην ἔχων ἁλείαν, ut *Noster* p. 86. v. 7. *Artemidor.* lib. I. c. 72. p. 61. ἐν τῷ περὶ ἁλίας (ἁλείας) ἀκριβώσω λόγῳ. . . HEMSTERH. Subdubitat modo *H. Steph.* in Thes. sitne ἁλεία genuinum vocabulum; nam *Aristotelis* et *Herodiani* editionum auctoritate permotus magis eo inclinat, ut probum esse credat. *Aristotelis* locus est in Oeconom. lib. II. c. 2. eiusque indicationem debemus *Sebero* ad *Polluc.* VII. 138. qui vocem ἁλεία inter alia τῶν θαλαττουργῶν numerare non neglexit. Legitur

quoque apud *Clem. Alex.* Paedag. lib. III. c. 10. p. 285. Ex quibus omnibus perspicuum est, quam temere ad ἀλεία in *Alcidamante* p. 70. *Reiskius* adscripserit: *imo vero ἁλιείαν, exercitationem piscaturae.* Hac occasione admoneo in *Oppiano* de Piscat. I. 7.— ἁλίης τε πολύτροπα δήνεα τέχνης Κερδαλέης — —minus recte reddi *et varias lucrosae piscationis artes;* debebat nimirum converti *et multiplices lucrosae marinae artis astutias:* nam ἁλίης est adiectivum ab ἅλιος, ἁλία, ἅλιον, *marinus.*

P. 89. v. 6. ἐννοῶ] Post hoc verbum lepidissime sibi, haud dubie, visus est facere impudens mango noster Vindob. addens, καὶ τἆλλα, (sic) quod et in Italicam *Salvinii* versionem inseruit, inscite praeterea Italice scribens *ed altri.* Nescias, hercle, derideasne magis istius hominis insipientiam, an petulantiam insectere. Concinna huius episodii brevitas displicuit perito illi, si diis placet, harum rerum iudici in *Iourn. des Savans* m. Febr. a. 1728. p. 177. *Les épisodes,* (inquit) *déstinés à tenir l'esprit en suspens, et à répandre une agréable variété dans le Roman, sont de peu d'usage dans celui-ci; puisqu'ils se réduisent aux avantures d'Hippothoüs et d'Egialée racontées très-laconiquement.* Saniora iudicia protulimus in prooemio.

P. 89. v. 7-8. ἀνευρήσω] Est ex emendatione *Abreschii* pro ἂν εὑρήσω, quod habent edd. Idem verbum occurrit p. 92. v. 15. p. 93. v. 1. p. 104. v. 7. p. 107. v. 5. p. 109. v. 12. nam, ut iam aliquoties admonuimus, libenter *Noster* verbis ex ἀνὰ compositis utitur. Similis error correctus fuit p. 64. v. 4.

P. 89. v. 10. ὅρον ἡλικίαν] Recepi per quam probabilem hanc emendationem *Hemsterh.* pro ὅρον ἡλικίας in edd. „Corrupit, inquit ille, sententiae „venustatem casus depravatus: legendum enim ἡλικίαν. *Verus amor termi-„num non habet aetatem humanae vitae, sed ultra mortem perdurat.* . . „Eleganter saepe duplex accusativus diversae rei uni verbo iungitur. Vide „p. 13. v. 10. p. 21. v. 14. p. 97. v. 11-12. [Sic modo v. 8-9. duplex nomina-„tivus in παραμυθία τὸ σῶμα] Exemplorum apud alios est adfatim; talium „quoque, quae viris eruditissimis fraudi fuerunt." Hactenus *Hemsterh.* Addere poterat locum *Nostri* p. 65. v. 8. cui simillimus est alter apud *Charit.* lib. I. c. 2. p. 6. ubi consule *D'Orvill.* p. 219. Locus *Pausaniae* lib. II. c. 37. p. 200. quem ad tuendum in *Nostro* genitivum ἡλικίας adfert *I. Elsner.* Sched. crit. c. VI. p. 46. meo iudicio nihil omnino iuvat. Ceterum ἡλικία h. l. reddi etiam posset *florens aetas,* nisi cum *Hemsterh.* malis *vita ipsa,* quemadmodum et Latini *aetatem* pro *vita* dixere.

P. 89. v. 11. οὐδὲν] Est ex emendatione *Hemsterh.* pro οὐδὲ in edd. Si οὐδὲ scripsisset *Noster,* addidisset, credo, τὶ post ἀκοῦσαι.

P. 89. v. 13. οἰκτ. ἤδη] Valde sibi placet *Noster* in particula ἤδη, quae per totum opus frequenter, nunc vero, parvo intervallo, quater recurrit, v. 15. et p. 90. v. 1. et 2. Rariore quoque potestate nonnumquam ea utitur, velut p. 2. v. 4. pro *etiam, quin etiam;* p. 90. v. 2. p. 108. v. 12. pro *deinde, postea;* in loco praesenti pro *aliquando, tandem.*

P. 89. V. 13. ἀποδίδου] De huius verbi vi adnotavit quaedam *D'Orv.* ad *Charit.* p. 597. Versu 15. sustuli comma in edd. positum post ἤδη, reposuique post Συρακούσαις, consentientibus *Salvinii* et *Cocchii* versionibus.

P. 90. V. 7. Αἰγυπτ. τε κ. Ἀλεξ.] Saepius hunc in modum ab Aegypto separatur Alexandria. *Philostr.* de V. Apoll. lib. V. c. 43. *Luc. Ampel.* c. II. HEMSTERH. *Abreschius* adiungit *Lucian.* in Pseudol. Vol. III. p. 178. aliaque addit transcribi parum digna.

P. 90. V. 8. προσεδόκα] Id est, *putabat, existimabat mortuam. Lysias* Or. XIX. pro Bon. Aristoph. p. 148. med. προσεδοκᾶτο πάνυ πολλὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἔχειν, et paullo prius προσεδοκᾶτο εἶναι οὐκ ἔλαττον ἢ ἑκατὸν ταλάντων. *Ach. Tat.* lib. I. p. 49. . . Adde *Aristoph.* Ran. 564. et *Elsner.* ad *Luc.* III, 15. Ceterum hoc ex adductis exemplis fit manifestum, non perpetuum obtinere discrimen, quod inter προσδοκίαν et ἐλπίδα statuit *Didym.* et ex eo *Suid.* Sic, licet προσδοκίαν θανάτου atque κακῶν apud *Aristidem* aliosque occurrat, idem nihilominus dicere non dubitavit προσδοκίαν ἔχειν σωθήσεσθαι. To. II. p. 171. Conf. lexica. ABRESCH.

P. 90. V. 10. οὐχ. ὑπομ.] In edd. excusum est οὐκ ὑπομ. et v. 11. οὐκ εἵπετο. Similiter p. 14. v. 6. οὐκ ὥπλισμ. p. 64. v. 3. (in Lond. et Luc.) οὐκ οὕτως; p. 101. v. 10. οὐκ ἑκοῦσα. Etiam in *Charitonis* apographo lib. VII. c. 6. p. 166. fuisse οὐκ ὑπομένω, et lib. VIII. c. 6. p. 187. οὐκ ὡς admonuit *D'Orv.* in Animadv. 590. et p. 633. quumque simile quid in illis animadv. legisset mirificus *Haakma Treslingius*, confestim nos edocuit *Charitonis Aphrodisia* (sic) huius generis erratis abundare. Vide *eius* Adv. crit. p. 68. Talia vero idcirco adnotavi, ut adpareret quam religiose a descriptoribus servata fuerint menda Cod. Flor. qui cum *Xenoph. Ephes.* etiam *Charitonem* continet, quamque diligenter etiam typis postea repetita.

P. 90. V. 12. ἐν πολλοῖς] Noli intelligere *cum aliis*, quod fecit *Salvinius;* nam h. l. ἐν valet *inter*, cuius non rara sunt exempla. Sic et Latine interdum *in* adhibitum legitur pro *inter*. Rursum *Noster* p. 114. v. 12. ἐν αὐτοῖς.

P. 90. V. 14. Ἀρείαν] In edd. est Ἄρειον, sed postea p. 91. v. 9. τῇ Ἀρείᾳ, et v. 15. τὴν Ἀρείαν. Hanc scripturam, inquit *Hemsterh.* vincere iustum est, donec illa prior alios auctores nanciscatur. Obsecundatus sum quidem viro docto hactenus ut h. l. Ἀρείαν edi curarem, sed in versione retineri debebat masculina terminatio. Mox Cod. Flor. vitiose κακουμένην.

P. 91. V. 2. τὸν ἥλιον ἐπόμνυσι] *Abreschius*, postquam supervacua diligentia adnotasset *Aristidem* quoque iunxisse δεδιέναι et ὑποπτεύειν; φόβον item et ὑποψίαν, atque insuper lectorem ad p. 19. v. 11. ablegasset, sibi nescio quomodo persuasit τὸν ἥλιον pendere a φοβουμένης καὶ ὑποπτευούσης. Ego vero non modo minime dubito, quin ὑποπτευούσης ad Amphinomum sit referendum, τὸν ἥλιον autem pertineat ad ἐπόμνυσι, sed praeterea indubitate

mihi persuadeo, *Xenophontem* scripsisse καὶ τοὺς ἐν Αἰγ. θεούς; et quamvis καὶ in Cod. Flor. non legi ab Rev. *Luchio* fuerim edoctus, tamen inserere id sum ausus, uncis seclusum. Mecum faciunt *Salvinius* et *Cocchius*; uterque enim καὶ in versione sua expressit. Solem pariter, utpote in cuius tutela Aegyptus sit, invocavit Habrocomes p. 77. v. 11. ad Nili ripas cruci adfixus.

P. 91. V. 2-3. σεμνὴν τηρήσειν, γάμων ἁγνὴν] *Abreschius* coniicit, sublata distinctione ante γάμων, scribendum esse ἦ μὴν τηρήσειν γάμων ἁγνὴν, prout p. 43. v. 4. Haud improbabilis videtur haec coniectura; quamquam quae ad eam firmandam adducit alia *Nostri* loca p. 50. v. 9. et p. 94. v. 7. *Platonis* item et *Achillis Tatii*, nihil ei auxilientur. Sat fuerat admonuisse, ἦ μὴν post verba iurandi persaepe sequi solere. Quod si, addit deinde vir doctus, cui videatur retinendum σεμνὴν, suo fruatur iudicio, eique ultro suppeditabimus, quo firmet, *Clem. Rom.* Ep. I. ad Corinth. s. 1. ἐν ἀμώμῳ καὶ σεμνῇ καὶ ἁγνῇ συνειδήσει πάντα ἐπιτελεῖν. At enim subministranda potius erant loca, in quibus σεμνὴ *pudicam* significat, e. c. apud *Eustath.* de Hysm. lib. VI. p. 232. παρθένος γάρ ἐστι καὶ σεμνὴ, et lib. V. p. 216. ubi τὸ σεμνὸν est *pudicitia, castitas.*

P. 91. V. 3. μέχρις] Perlevis momenti est, sed tamen a studioso editore non reticendum, me sic edi curavisse pro μέχρι in edd. nam et v. 7. legitur μέχρις ἂν, et p. 72. v. 5. μέχρις ὥρας, ac pari modo p. 31. v. 5. p. 93. v. 4. p. 99. v. 5-6. Contra ea p. 4. v. 12. μέχρι βραχιόνων, p. 57. v. 10. μέχρι Κιλικίας, similiterque p. 31. v. 1. p. 97. v. 1. p. 99. v. 14. Non me praeterit quidem *Phrynichum* ἄχρις et μέχρις universim reprobare, et *Moeriden* ἄχρι Atticum esse docere, ἄχρις vero Hellenicum; denique *Thom. Mag.* tradere *Thucydidem* semper ἄχρι et μέχρι scripsisse, etiam ante vocalem: alios vero promiscue ἄχρις οὗ et ἄχρι οὗ; verum cautius cum *Xenophonte* meo agi existimabam, si, ut sibi constaret, curarem, neque eius scribendi morem ad nescio quem ἀττικισμὸν exigerem, qui fortasse nonnisi inconsideratae librariorum levitati originem debet: magna quippe hac in re inconstantia deprehenditur in scriptorum ἀττικωτάτων optimae notae Cod. MSS. velut *Thucyd. Demosth. Xenoph. Platon. Aristot.* etc. Sic e. g. in *Xenoph.* Opp. legas μέχρις ἂν, μέχρις οὗ, μέχρις εἰς, μέχρις ἑσπέρας; sed et μέχρι ὅτου, μέχρι ὥτων, etc. Postremo facere non possum, quin hac occasione ostendam quam parum fidendum sit, ut librariis, sic et Grammaticorum Graecorum praeceptis, quandoquidem *Herodianus* in Philet. ait μέχρι esse Atticum, μέχρις vero Ionicum; quum tamen ei tam saepe repugnetur in *Herodoto*; ad quem consule *Valck.* p. 85. exemplisque ab eo adductis adde lib. II. c. 179. et lib. VIII. c. 13.

P. 91. V. 5. ἀπελείποντο δὲ] Scriptum malim οὐκ ἀπελείποντο δὲ οὐδὲ οἱ κύνες. ABRESCH. Satis utique exprimitur sola particula δὲ quod significare *Noster* voluit.

P. 91. V. 6. ἡμέρας] Subaudi τινὰς, de qua ellipsi, praeter *L. Bosium* Ellips. Graec. p. 328. consuli potest *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 497. et seqq. Pari modo *Achill. Tat.* lib. I. c. 8. p. 50. dixit χρόνος ἐστὶν ἡμερῶν.

P. 91. v. 7. προέλθωσιν] Valet ἔλθωσι πόῤῥω τῆς ὁδοῦ. ABRESCH. Atqui non est, cur verbo προέρχομαι *procul progrediendi* significationem h. l. tribuamus, etenim res ipsa loquitur, tantum in via processisse latrones, quantum per aliquot dies procedere poterant; manet ergo illi verbo simplex *progrediendi* sive *procedendi* significatio.

P. 91. v. 12. Σχεδίαν καὶ . .] Locus in Aegypto, de quo *Strabo* lib. XVII. p. 800. et 803. ALBERTI. Si componas, quae *Xenophon* scripsit sub initium lib. IV. [p. 76.] non videtur lacunae labes esse tanta, quae paucis vocibus, atque inde petitis, expleri nequeat. Tentemus ergo: ἐπὶ Σχεδίαν καὶ Ἑρμούπολιν, vel potius, καὶ τὴν διώρυγα τὴν Μενελάου. Alia est ad ingressum Thebaidos, atque adeo longe hinc dissita Σχεδία, cuius meminit *Agatharchides* apud *Phot.* p. 726. v. 30. HEMSTERH. In Cod. Flor. spatium, quantum uni sufficit vocabulo, relictum esse admonuit *Cocchius* in margine sui exemplaris, idemque mihi significavit Rev. *Luchi.*

P. 91. v. 13. ἐκβάντες] Post hoc verbum per oscitationem typothetae Lond. edit., et cum eo correctoris, quem vocant, repetitum est ἔπλεον in Luc. et Vind. In Cod. Flor. certe non comparet, atque eiiciendum esse iam etiam admonuerat *Hemsterhusius.*

P. 91. v. 15. ἀπ' Αἰθιοπίας] Est ex emendatione *Hemst.* pro ἐπ' Αἰθιοπίαν in edd. Nititur haec emendatio iis, quae p. 90. v. 6-7. narravit *Xenoph.*

P. 92. v. 2. τούτοις] Sic reposui pro τούτους, quod e Cod. Flor. exhibet Lond. editio. In Vindob. melius τούτων; in Lucensi vero ridicule τούτως. Permutasse aliquando, vel saltem obscure scripsisse librarium Cod. Flor. terminationes ους et οις ex indice rerum docebere.

P. 92. v. 7. τρέπονται] Quemadmodum τρέπειν est *alium in fugam vertere*, ita τρέπεσθαι, in medio, est *sese in fugam convertere*, quod et solo verbo *convertere sese* dixit *I. Caesar* de B. Civ. lib. I. c. 46. Sic, ut hoc unico utar exemplo, *Arrian.* de Exp. Alex. lib. II. c. 10. s. 6. τρέπονται — οἱ τῷ ἀριστερῷ κέρατι ἐπιτεταγμένοι.

P. 92. v. 7. πάντες] *Aristot.* Art. Poët. c. XXV. in med. τὸ γὰρ πάντες ἀντὶ τοῦ πολλοὶ κατὰ μεταφορὰν εἴρηται: τὸ γὰρ πᾶν, πολύ τι. ABRESCH. Sic *Pausan.* lib. VII. c. 2. p. 525. τὸ μὲν γένος πᾶν τὸ ἄρσεν ἀπέκτειναν, πλὴν ὅσοι, τῆς πόλεως ἁλισκομένης, ἐκδιδράσκουσι. Conf. adnot. p. 208.

P. 92. v. 9. ἔφυγε τῆς νυκτὸς] Magnopere vereor, ut sanus sit locus, atque aegre me continui, quin ipsam orationem immutarem. Modo *Xenophon* dixerat *nocte interveniente* latrones terga dedisse, cur, quaeso, statim iterum memoraret *noctu* effugisse Hippothoum? Quamobrem mihi valde verisimile fit, commate post ἔφυγε posito, et καὶ retracto, scribi oportere καὶ τῆς νυκτὸς ἦλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, id est, non illa ipsa nocte, sed *de nocte* (noctis tempore) *Alexandriam pervenit.* Quo et forte spectat συνηθεὶς λαθεῖν, i. e. *noctis favore se occultare.* Idem sensisse video *Salvinium*, vertit enim

gettando via l'armi, fuggendo scampò, e la notte venne in Alessandria. Igitur, et ego mihi sic esse convertendum iudicavi. Infra p. 111. v. 6-7. rursum narrat *de nocte* Hippothoum cum Anthia Rhodum adpulisse.

P. 92. v. 10. ἐπιβὰς ἀναγομένῳ πλοίῳ] Dativi pendent a praepositione Attice praeposita verbo, pro ἀνήχθη ἐπὶ πλοίῳ ἀναγομένῳ. Scriptum alioqui oportebat ἀναγομένου πλοίου. Vide p. 55. v. 14. p. 62. v. 7. [p. 36. v. 8.] p. 81. v. 7. . . ABRESCH. Pariter in *Homero* Iliad. II. 351. (laudante *H. Steph.* in Thes.) est νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον, et in *Arriano* de Exp. Alex. lib. V. c. 13. s. 1. αὐτὸς δὲ ἐπιβὰς τριακοντόρῳ.

P. 92. v. 15. ἐκκαθῆραι] Quo refer *Ioseph.* A. I. lib. XIV. c. 9. s. 2. lib. XX. c. 1. s. 1. et de B. I. lib. II. c. 13. s. 3. ABRESCH. Verbum esse hac in re proprium docet etiam locus *Himerii* Or. II. c. 11. p. 386. Admonere vero simul vir doctus debuisset, ἐκκαθᾶραι, quod in edd. et C. Fl. legitur, non esse probam formam aor. 1. inf. sed ἐκκαθῆραι, quemadmodum edidimus. In adnotatione eius excusum est ἐκκαθάραι. Nihil hic admonuisse *Hemst.* demiror.

P. 93. v. 3. μηνύσειαν] Mendosum in edd. μηνύσῃ sic emendavimus praeeunte *Hemsterh.* Confirmant emendationem quae v. 6-7. sequuntur, eamque in sua versione expressit *Cocchius.*

P. 93. v. 6. ἔτυχεν ἐπὶ τῆς οἰκίας] Erunt, non dubito, qui a *Nostro*, cuius Graecitas haud sane est contemnenda, additum putent participium ὤν, librarii negligentia omissum. Non tulit certe in *Platone* participii absentiam *I. Fr. Fisch.* ad Apol. Socr. c. XXVIII. p. 147. et pro τυγχάνει μέγιστον ἀγαθὸν reposuit τυγχάνει μέγιστον ὂν ἀγαθόν. Nempe verissimam ait esse *Phrynichi* adnotationem p. 120. de adiuncto ab antiquis scriptoribus participio, et a negligentioribus solum praetermisso. *Qui autem*, inquit, *contra adferuntur a nonnullis loci, ii vel corrupti sunt, vel e recentiorum, neque classicorum, scriptorum libris petiti, ut Libanii et aliorum.* Ac *Libanium* quidem ep. 393. sic scripsisse iam admonuerat *Thom. Mag.* v. τὸ τυγχάνει; verum, ut nihil dicam, de alio loco *Platonis* lib. II. de Rep. Vol. VI. p. 230. ab *Steph.* in Thes. excitato, anne etiam corruptum esse contendet *Fischerus* prolatum ibidem a *Stephano* locum *Sophocl.* in Aiace v. 9. ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, quam lectionem tuentur omnes a *Brunckio* collati Codd. MSS.? Anne etiam hunc *Euripid.* Androm. 1114. τυγχάνει δ' ἐν ἐμπύροις, ubi pariter nihil mutant Codd.? Et, ne poëtas solos testes adferam, an etiam hunc *Herodiani* locum lib. V. c. 8. s. 5. ἐν κοινῇ ὑπηρεσίᾳ τυγχάνουσιν? Igitur raram quidem esse post τυγχάνω alterius verbi in participio praetermissionem verum est, at ferri saltem poterit, sicubi ita scriptum in Graeco quodam auctore reperiatur. Rarissima est hypallage, quum ipsum verbum τυγχάνω in participio iungitur alii verbo in imperfecto, velut in *Sophocl.* Oed. Col. 1560. ἅπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην pro ἅπερ ἔτυχον ὑποσχόμενος. Vide ibi *Brunck.* ad v. 1490.

P. 93. v. 12-13. γονή] Retinuisse me hanc edd. lectionem, quae tacitae

Cocchii emendationi debetur, non improbabunt, spero, eruditi lectores. In Cod. Flor. est quidem συγγενὴς, quare *Salvinius* verterat *la sua parente*, quod non ferens Lucensis editor, excudi curavit *la sua moglie*, idque adeo habet Vind. editio. Omnia, ni fallor, clamant γυνὴ esse substituendum, et praecipue quod p. 95. v. 11. legitur. Propius quidem ad scripturam Cod. accederet σύγγαμος, quo utitur *Eurip.* sed est vocabulum parum frequentatum, et poëtis proprium.

P. 94. v. 1-2. ἱκέτις γενομένη] Concinnius procederet oratio, si legeretur ἔρχεται, καὶ ἱκ. γενομ. Aliis pariter locis excidisse καὶ ex indice disces. Ceterum, ut persaepe alibi, ita hoc loco male distincta sunt verba in Lond. editione, quam Luc. et Vindob. sequutae sunt: editur enim ἔρχεται. Ἱκέτις γενομένη etc.

P. 94. v. 3. καὶ Πολυΐδ.] *Etiam Polyidus*, quemadmodum Psammis, de quo p. 72. In πολλάκις est adulatio quaedam ad conciliandam sibi deae benevolentiam: nam semel tantummodo post preces Isidi adhibitas, occiso dein Psammide, servata fuit: (p. 79-80.) nisi et hoc deae auxilio acceptum referat, quod Isidi se esse consecratam mentita, fidem Psammidi fecerit. V. p.72.

P. 94. v. 5. πρόςεισι] Sic recte legitur in Cod. Flor. Errorem Lond. edit. πρόστεισι retentum non fuisse in Luc. et Vind., prout σκάφου p. 81. v.7., laudem meretur.

P. 94. v. 8. κἂν βλέπειν μόνον] Qui locis παραλλήλοις delectantur conferant *Aristaen.* lib. I. ep. 21. et ibi *Abresch.* in Lectt. p. 131.

P. 94. v. 12. ὁ θεὸς τοῖς βουλομένοις μαντεύει] Locus elegans est de puerorum vocibus, ex quibus olim omen ceperunt, maxime si in sacro loco tale quid audiretur. Conf. *Aelian.* Hist. Anim. II. 19. [verius XI. 10.] immo et *D. Matth.* Evang. XXI. 15. ibique *I. Elsn. Dionys. Voss.* ad *Maimonid.* de Idolol. p. 149. ALBERTI. Credulae superstitioni, atque ad omne genus fraudum, culpa sua, patenti, nulla re alia magis fuit illusum, quam oraculorum praecinendique futuri, non mirificis tantum, sed ita ridiculis saepe praestigiis, ut fidem paene superet homines non plane brutos omnisque rationis expertes potuisse decipi. Haud temere ullam gentem reperias, cui miserrimae servitutis iugum illud gravius incubuerit, quam Aegyptiis. De Apidis oraculo quae refert *Noster*, iure possunt eum in numerum adscribi; sed digna tamen quae vel antiquitatis causa attendantur, quia minus obvia. Vestigium aliquod exstat in *Pausan.* lib. VII. p. 579. ubi quum explicuisset, quo ritu Pharis, urbe Achaica, Mercurii, quod in foro dedicatum erat, simulacrum consuleretur, (sic nimirum, ut quicumque deum interrogarat, is aure digitis obturata, de foro protinus excederet, tum amoto digito, quam primam forte adlapsam excepisset vocem, pro oraculi sorte duceret,) statim subiicit: τοιαύτη καὶ Αἰγυπτίοις ἑτέρα περὶ τοῦ Ἄπιδος τὸ ἱερὸν μαντεία καθέστηκεν. Eamdem omnino, quam *Xenophon* explanat, divinationem intelligit. Verum clarius aliquanto *Dio Chrysost.* (quo in viro plus, quam in ullo eius aetatis

philosophorum, salis fuit Socratici) Orat. [XXXII.] ad Alexandr. p. 364. C. *ἴστε δήπου τὰς τοῦ Ἄπιδος φήμας ἐνθάδε ἐν Μέμφει πλησίον ὑμῶν, ὅτι παῖδες ἀπαγγέλλοντες παίζουσι τὸ δοκοῦν τῷ θεῷ, καὶ τοῦτο ἀψευδὲς πέφηνεν*: ubi iam pueros videmus inter ludendum Apidis instinctu vaticinantes. . . Quoniam autem nemo propius ad *Xenophontem* accedit, quam *Aelian.* de Anim. lib. XI. c. 10. operae fuerit pretium verba proponere nonnulla parte adiuta. *Μάντις τε ἦν ἄρα ἀγαθὸς ὁ Ἄπις, οὐ καθίζων μὰ Δία κόρας, ἢ πρεσβυτέρας γυναῖκας ἐπί τινων τριπόδων, οὐδὲ μὴν πόματος ἱεροῦ ἐμπιπλὰς, ἀλλ᾽ ὁ μέν τις εὔχεται τῷ θεῷ, ὁ δὴ αὐτοῦ καὶ μαθεῖν ἐθέλει; παῖδες δὲ ἀθύροντες ἔξω, καὶ πρὸς ἀλλήλους σκιρτῶντες, ἐπίπνοοι γενόμενοι σὺν τῷ ῥυθμῷ αὐτὰ ἕκαστα προλέγουσιν, ὡς εἶναι Σάγραν τὰ λεχθέντα.* In postremis, si nihil desit, nec scripserit *Aelianus ὡς εἶναι ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ τὰ λεχθέντα*, fateor inelegantius in formulam loquendi redactum esse proverbium minime castigatam. [Obiter moneo latinum *Aeliani* interpretem non modo non vertisse verba *ἀλλ᾽ ὁ μέν τις — μαθεῖν ἐθέλει*, sed et male reddidisse *σὺν τῷ ῥυθμῷ* *inter se ad numerum saltantes.*] Pueri porro, ab Aegyptiis praecipue, vaticinandi facultate putabantur praediti, adeo ut solerent *μάλιστα τοῖς τούτων ὀττεύεσθαι κληδόσι παιζόντων ἐν ἱεροῖς καὶ φθεγγομένων ὅ τι ἂν τύχωσι.* Quae futilis persuasio a qua causa, vel potius fabula, primum fluxerit, explicatum est a *Plutarcho* de Iside et Osir. p. 356. E. Ceteroquin pueris propter animum simplicem et dolo vacuum in captandis fortuitarum vocum ominibus aliae gentes itidem attendebant. V. *Apul.* Apol. p. 301. *Aristides* (qui homo superstitiosior sit an doctior, haud facile dixerim) Sacr. Serm. lib. IV. p. 572. *εὐθὺς μὲν προσιόντος ἐγίγνοντο φῆμαι καὶ παιδίων καὶ ἄλλων ἀγαθαί.* HEMST. Nunquam, quantum quidem meminisse valeo, activum *μαντεύειν* se mihi obtulit alibi. An dicemus, ideo *Nostrum* praetulisse, quia memor erat Atticis non deos respondentes dici *μαντεύεσθαι*, verum consulentes oraculum. Verum neglexit iam supra p. 11. v. 10. ut *Aelian.* de Anim. lib. XI. c. 2. *οἱ μὲν μαντεύονται, οἱ δὲ ἐλπίζουσι.* Quod parum accurate vertit interpres *alii divinant, alii sperant:* debebat *illi portendunt, hi metuunt.* De verbo *μαντεύεσθαι* conf. quae notat Graev. ad *Luciani* Soloec. p. 755. ABR. Verbo activo *μαντεύειν* pro ***vaticinari***, ***oraculum edere***, ter usus est *Himerius;* quod sane meminisse non poterat *Abresch.* utpote qui iam diu fato esset functus ante quam illae orationes *Himerii*, in quibus occurrit, ab *Io. Chr. Wernsdorfio* primum ederentur. Olim etiam inter Christianos fuisse eam superstitionem, ut templum ingressi primam, quam audissent, Diaconi legentis vocem, vel periodum pro divino monitu haberent, adnotavit *Van Dale* de Oracul. p. 317. 318. Τοῖς *βουλομένοις*, ut hoc addam, minus recte ab *Salvinio* conversum fuit *a chi vuole*, neque a *Cocchio* melius *petentibus;* nam ὁ *βουλόμενος* est *quivis*, *quilibet*, e. c. apud *Demosth.* ubi v. indic. *Reiskii.* Sic apud *Plat.* in Gorg. Vol. IV. p. 151. *οἷα τούτων ὃς βούλει εἴργασται* bene a *Ficino* redditum est *qualia istorum quivis gessit.*

P. 94. v. 14. οἱ δὲ περὶ τοῦ νεὼ] *Salvinius* vertit *i ministri del tempio*, et *Cocchius* transtulit *templi custodes*. Atqui οἱ περὶ τοῦ νεὼ Αἰγύπτιοι satis perspicue intelliguntur hoc loco esse *Aegyptii templum circumstantes, qui circa templi fores erant congregati*. Docet hoc quod praecedit verbum ἔξει-σιν, et confirmatur non iis solum, quae p. 95. v. 6-7 narrantur, sed et *Aeliani* loco in superiore adnotatione prolato. Suspicari quidem liceret legendum esse πρὸ τοῦ νεὼ, velut p. 95. v. 7. πρὸ τοῦ τεμένους, sed et vulgatum bene stare potest. In Lond. editione legitur τὸν νεὼ, sed invito Cod. Flor. qui perspicue exhibet τοῦ νεώ. Quod si τὸν νεὼ Codicis auctoritate niteretur, rarior quidem foret ista accusandi casus forma, tamen apud *Lucian.* Pseudom. Vol. II. p. 221. invenitur ἐπὶ τὸν ἐσόμενον νεώ. Itaque *Herodian.* in Philet. p. 439. ait: τὸν Ἥρω, τὸν Μίνω, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ποσειδῶ, ἄνευ τοῦ ι οἱ Ἀττικοί; τὸν λαγὼν, καὶ τὸν νεὼν, τὸν νεὼ, καὶ τὸν λαγὼ, ἄνευ τοῦ ν, ἢ σὺν τῷ ν. Ubi quum egregie Graece doctus *I. Piers.* adnotasset se accusativum νεὼ nuspiam reperisse, haudquaquam mirum est *Xenophontis* nostri editionis curatorem Lucensem (cui certe de *Herodiani* loco nihil innotuit) τὸν νεὼ, quod in Lond. editione invenerat, mutasse in τὸν νεὼν, eumque sequutum fuisse Vindob. editorem. Similiter apud *Dion. Halic.* A. R. lib. I. c. 88. p. 228. habes τὸν λεώ. Inusitatum prorsus est, modo genuinum sit, apud *Dion. Halic.* A. R. lib. I. c. 38. p. 95. χώραν ἔκπλεω.

P. 94. v. 15. ἕκαστα] Hoc addidi e Cod. Flor. et male in edd. abest; nam προλέγειν, quemadmodum προειπεῖν, quando casum habet adiunctum, non potest cum casu secundo construi, sed cum dandi casum personae poscit, tum accusandi casum rei, velut (nisi potius supervacaneum est exempla proferre) apud *Eurip.* Fragm. inc. CLXV. *Sophocl.* Oed. Tyr. 992. *Aelian.* V. H. lib. II. c. 41. p. 127. Conf. ind. *Reiskii* in *Demosth. Dinarch. Lycurg.* et *Antiph.* Miror itaque perspicacissimum *Hemsterhusium*, cui *Noster* tot praeclaras emendationes debet, nec non *Abreschium*, aeque adtentum ac Graece doctum, tam patienter tulisse illud προλέγουσι cum secundo casu, quos tamen ambo locus *Aeliani* paullo supra ab *Hemsterh.* descriptus, ubi de eodem hoc oraculi ritu dicitur ἕκαστα προλέγουσι, admonere potuisset.

P. 95. v. 1. προσπίπτει] Ut προπίπτει [quod est in edd.] tolerari posset, τοῦ Ἄπιδος foret scribendum, quemadmodum p. 110. v. 9. dissoluto verbo πίπτουσι πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Sed praeterquam quod προπίπτειν fere sit inusitatum, [tamen hoc sensu habent *Homer.* Od. IX. 490. XII. 194. *Eurip.* Suppl. 36. *Sophocl.* Electr. 1397. (ubi est προπίτνω) et *Ioseph.* A. I. lib. II. c. 6. s. 9. in fine; alio autem sensu *Polyb. Plutarch. Diod. Sic.* et *Alexandr. Interpr.*] facilius inserto σ succurrere datur: προσπίπτει τῷ Ἄπιδι; quod pro suo libenter accipiet *Xenophon.* Vide p. 43. v. 1. [et 12.] p. 61. v. 6. [p. 97. v. 3.] p. 113. v. 14. p. 115. v. 12. HEMSTERH.

P. 95. v. 2-3. μαντείαν ἀληθῆ] Conf. adnot. p. 151. ad p. 11. v. 10.

P. 95. v. 4. ζήσομαι] Sic est in Cod. Flor. at in edd. στήσομαι, in cuius locum veram lectionem substituendam esse iam etiam admonuerat *Hemst.*

P. 95. v. 7-8. Ἀνθία — τὸν αὐτῆς] Minima mutatione εἰς μέτρον ἁρμόσεις, quo haud dubie fuit editum, modo legas, Ἀνθία Ἀβροκόμην ταχὺ λήψεται ἄνδρα τὸν αὐτῆς. ABRESCH. Valde probabili huic coniecturae patrocinatur non modo Cod. Flor. (ex quo edidimus αὐτῆς pro ἑαυτῆς, quod habent edd.) sed et *Aeliani* verba σὺν τῷ ῥυθμῷ supra p.268. descripta.

P. 95. v. 11. Πολυΐδου] Ut levissimum sit, tamen adcurationis gratia non reticebo admonuisse *Albertium* de Lond. editionis errore Πολυΐδος.

P. 95. v. 13. κατ' αὐτῆς] *Salvinius*, hanc lectionem suspectam non habens, vertit *contra di lei*; sed *Xenophon* scripsit, opinor, καθ' αὑτὴν, *secum ipsa reputabat, deliberabat*, ὅπως τιμωρήσεται, *quonam modo ulcisceretur*: cui coniecturae quin locum in contextu praeberem, aegre mihi temperavi; at saltem convertere mihi sic licere ratus sum. Idem fecit *Cocchius* reddiditque *secum ipsa consuluit.* Infra v. 14. τοῖς γάμοις et p. 96. v. 4. τῶν γάμων τῶν ἐμῶν minus recte cum *Cocchio* interpretatus sum *nuptiis* pro *matrimonio.*

P. 95. v. 14. τε] Particulam hanc, qua carent edd., addidi e Cod. Flor.

P. 96. v. 2-3. τοῦτο γὰρ ἐκαλ.] De hoc ἀττικισμῷ consuli potest *Hoogev.* ad *Viger.* de Idiotism. c. IV. s. 6. p. 175. exemplisque ab eo adductis addi ἑορτὴ — τοῦτο κεκλημένη apud *Ioseph.* lib. XVII. c. 10. s. 2. Ad ἴσως v. 6. conf. adnot. p. 188.

P. 96. v. 7. ὑβρίσεις χαίρουσα] Iisdem fere verbis *Aristaen.* lib.I.ep 15. . . Formula loquendi, quamquam in speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem. Vide *Herodot.* lib. III. c. 29. *Sophocl.* Oed. Tyr. 371: *Aristoph.* Acharn. 562. [ubi equidem corrigendum esse censeo οὔ τι χαίρων, idque *Brunckium* non fecisse miror] In primis est Comoediae frequens. Vide *Aristoph.* Plut. 64. Vesp. 186. HEMSTERH. Hac formula, quae latine converti solet *haud impune, vel cum magno tuo malo,* iam usus fuerat *Noster* p. 39. v. 4. (ubi excudi volebam οὔ τι,) et p. 45. v. 9. ubi v. adn. et si plura cupis, adde *D'Orv.* ad *Char.* p. 593. *Valcken.* et *Wessel.* ad *Herodot.* lib. III. c. 36. p. 213. quibus inspectis simul intelliges, nihil esse cur in Comoedia in primis frequentari dicatur. Iuvat porro adnectere, quae ad eamdem formulam in *Luciani* Tragop. Vol. III. p. 660. ex *Auctore Vitae Homeri* p. 297. protulit *I. Gavel* in Misc. Obs. Vol. X. p. 430. ἀντίφρασις τὸ ἐναντίον ἢ τὸ παρακείμενον σημαίνουσα, ὡς ἐν τούτῳ: οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς; (Iliad. I. 330.) βούλεται γὰρ εἰπεῖν ὅτι ἰδὼν αὐτοὺς ἐλυπήθη. Idem fere legitur in Collectione illa Scholior. a *Villoisono* e Codice Veneto edita.

P. 96. v. 8. δεσμά] Sic e Cod. Flor. reposui pro δεσμὸν in edd.

P. 96. v. 10. ἀπαγαγόντα] Manifeste mendosum in edd. ἀναγαγόντα ita corrigi iusserat *Hemst.* adstipulante C. Flor. ut testatur *D'Orv.* ad *Char.* p. 395. tamen in meo *Cocchii* exemplari vir oppido incuriosus nihil adnotaverat.

P. 96. v. 10. εἰς Ἰταλ. ἀποδ. πορνοβ. τ. Ἀνθ.] Hunc verborum ordinem, et simul ἀποδόσθαι, pro ἀποδίδοσθαι in edd., e Cod. Flor. restituimus. In edd. turbato ordine legitur ἀγαγ. ἀποδίδ. εἰς Ἰταλ. πορνοβ. τ. Ἀνθ. Rectum verborum ordinem restituendum esse pluribus iam ostenderat *Hemsterh.* sed *Nostri* locum p. 71. v. 9. comparans animum non advertit, ibi aliam plane rationem esse, dicique εἰς Ἀλεξάνδρειαν pro ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

P. 96. v. 11. ἡ καλή] *Cocchius* vertit *quae pulchra sis.* Fugit eum Atticismus, de quo videsis *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 618.

P. 97. v. 4. ἅμα] Vehementer vereor, ut ἅμα locum tueri possit, quippe nullam in partem sententiam adiuvans. An ὠμῶς? Crudele erat virginem castissimam, atque impurum vitae genus morte peius exosam, prostituere: interficere longe mitius et beneficii loco ponendum. Sic ὠμῶς ἀποκτείνειν, ἀναιρεῖν, μεταχειρίσασθαι saepe frequentantur. Non ausim ὠμά, quamvis *Heliodor.* lib. IV. p. 199. καθ' ὃν εἴωθε καιρὸν ἀωρὶ καὶ ὠμὰ κατ' ἐμοῦ κωμάζειν. An δέομαι literis evanescentibus improbam lectionem peperit? Mox v. 5-6. ταῦτα ἐδεῖτο. HEMST. Perpendas an ἅμα pro *simul, ad cetera,* quae nimirum commemoravit p. 96. v. 15. retineri possit. ABRESCH. Mihi quoque ἅμα non videtur mendosum, sed ita intelligendum, ut Clytus rogetur, ne ipse *simul* cum Rhenaea crudeliter agere, neve ultionis illius adiutor esse velit, eatenus videlicet, ut suo ministerio Anthia in lupanar detrudatur.

P. 97. v. 8. ἐκ τῶν ἤδη πεπραγμ.] Respicitur ad ea, quae p. 93. v. 14. p. 94. v. 1-9. narrata fuere.

P. 97. v. 10. ἀποδ. αὐτ. πορνοβ.] Gallicus interpres: *il vendit Anthia à un certain Lénon.* Similiter et in sequentibus, quoties *lenonis* nomen occurrit, perridicule sic convertit, ut pro nomine proprio habuisse videri possit. Ac Graece quidem minime fuisse doctum, atque adeo verbosissimam illam suam translationem ad *Salvinii* et *Cocchii* versiones conglutinasse, ultro credam, quin immo persuasum habeo; at enim Latinae quoque linguae tam fuisse rudem, ut *leno* nomen esse proprium, in hac praesertim narratione, putaverit, neutiquam credi potest. Quare, rem adtentius consideranti, dubium esse nequit, quin, nimio quodam pudore retentus, verbo *maquereau* uti noluerit. Multo melius, qui *Iourdanum* praecessit, alter quidam ἀνώνυμος Gallicus interpres in versione sua (Parisiis 1736.) sic habet p. 184. *Cliton, suivant les ordres qu'il avoit reçus de sa maitresse, la vendit à un M***.*

P. 97. v. 11. μέγα κέρδ. ἕξειν — ἐνόμ.] Placuit, opinor, sibi *Noster* in hac ῥήσει, quam habuimus iam p. 32. v. 4. et p. 67. v. 1. Mox τισὶν edidi e Cod. Flor. pro τρισὶν in edd.

P. 97. v. 12. ἀνελάμβανεν] Ita reposui e Cod. Flor. atque sic emendari oportere iam docuerat *Hemsterh.* in adnot. ad p. 75. v. 7. pro ἐλάμβανεν in edd. Quae porro ad h. l. adscripsit *Abreschius*, ut *Hemsterhusii* coniecturam confirmaret, iam nullius sunt usus.

P. 98. V. I. Ταυρομένιον] Sic scribi debet, testibus non modo Geographis et optimis aliorum scriptorum Codd. MSS., sed et numis, in quibus constanter est TAYPOMENIT. In edd. male Ταυρομένειον hic et p. 104. v. 13. Ταυρομενείῳ, ubi etiam emendavimus. Similiter olim in *Phalar*. Ep. XXXVIII. XCVIII. XCIX. et C. vitiose editum corrigi oportuerat in novissima editione.

P. 98. V. I-2. καιρὸν] Eam in opinionem facile quis veniat revocandum esse κλῆρον, *fundum, agrum*, de qua potestate, praeter *Graev.* ad *Hesiodi* Opp. et D. 341. multi docuerunt. . . Attamen temere nihil mutatum velim, quia καιρὸς, usu quidem rariore, sed eleganti, significabit *opportunitatem tuendae vitae commodam;* quam quum initio reperire non posset. (nam p. 103. v. 13. τὰ μὲν πρῶτα διῆγε πονήρως ἀπορίᾳ τῶν ἐπιτηδείων) *misere*, ut cum *Iustino* dicam, *vitam exhibebat*, tandem felix nuptiis Hippothous, nuptae morte felicior, incidit in vetulam. . . HEMST. Satis perspicuum est, si quid video, καιρὸν h. l. nihil plus valere, quam *opportunitatem, opportunam occasionem* vitae in primis tuendae, cuius significationis exempla suppetunt ὅσα ψάμμαθός τε κόνις τε. Ad tritissimum, quod sequitur, τὰ ἐπιτήδεια ἕξει, *Abresch.* non abstinuit aliorum locorum comparatione.

P. 98. V. 2. ἕως] *Hemsterhusio* reponere iubenti ὡς non obtemperavi, et haud scio, an recte fecerim. Inusitatum est, inquies, quod vulgatur: audio; sed anne propterea illico expungendum? Adde quod ἕως pro ὡς adhibitum fuisse a *Thucyd.* lib. V. c. 82. volunt *Abresch.* et *Gottleb.* contradicente quidem *Bauero*, sed num recte?

P. 98. V. 5. ἐκ Σικελίας] Retinendam esse iudicavi hanc edd. lectionem quae procul dubio tacitae *Cocchii* emendationi debetur, quamque veram esse adtentus lector non dubitabit; recordabitur enim e p. 86. v. 3-4. in Sicilia, et quidem Syracusis, nunc adhuc esse Habrocomen, legetque deinde p. 101. v. 12. ἀπὸ τῆς Σικελίας ἐπαναχθείς. In Cod. Flor. vitiose exstat εἰς Σικελίαν.

P. 98. V. 5. ἀνελθεῖν] *Hemsterhusius* quidem legi vult ἀπελθεῖν, sed iustam caussam, cur vulgatam repudiem, non reperio: sive enim ἀνελθεῖν prout ἀναβαίνειν, trita significatione capias pro ex inferiore loco in superiorem se conferre, i. e. *adscendere*, velut p. 118. v. 5. (et sic e. g. ἀνῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα in *Paulli* ep. ad Gal. I, 17, 18. et ἀνελθόντα εἰς Ἴλιον ap. *Arrian.* de Exp. Alex. lib. I. c. 11. s. 12.) non incommode sic dici poterit, qui e Sicilia in Italiam terra vel mari proficiscitur; (quemadmodum *Ioseph.* in Vita sua c. 3. de itinere ex Iudaea Romam, dixit εἰς Ῥώμην ἀναβῆναι. Ad haec satis notae sunt Ἀναβάσεις Cyri et Alexandri.) sive etiam rariore potestate pro *reverti* adhibitum velis, (tamen plerumque ex inferiore loco in superiorem, quo modo est aliquoties apud *Lucian.*) defendere id possis eo, quod Habrocomes Italiam petens (p. 81. v. 7.) sed vento prohibitus, eamque praetervectus, in Siciliam delatus fuit, (p. 86. v. 2-4.) atque adeo nunc diceretur, rursum Italiam petere, sive eo *redire* voluisse; sive denique ἀνελθεῖν simpliciter pro *proficisci* usurpatum esse malis, praesto sunt aliorum scriptorum

exempla, velut e. g. apud *Arrian.* de Exp. Alex. lib.VI. c. 29. s. 8. et Hist. Indic. c. XXX. s. 4. Ut, quantum licet, verbis Graecis adstricta esset nostra latina interpretatio, verbo *adscendere* usi sumus.

P. 98. v. 6. πλεῦσαι] Sic est in Cod. Flor. at in edd. male πλεύσαντα, de cuius lectionis integritate merito dubitavit *Abreschius*; sed in hoc certe errat, quod simul verborum ordinem immutari debere iudicans, πλοῦν δυστυχῆ iungit cum εἰς Ἰταλίαν, quum tamen connectendum sit cum εἰς Ἔφεσον, ut videlicet infelix dicatur Habrocomis reditus in patriam sine Anthia sua. Conf. p. 108. v. 6-8. εἰς Ἔφεσον ἥξομαι μόνος — χωρὶς Ἀνθίας, καὶ πλεύσομαι πλοῦν ὁ δυστυχὴς κενόν.

P. 98. v. 10. δυνηθέντε] Cur mutaverit Lucensis editor probam hanc Lond. edit. lectionem in δυνηθέντες, probabiliter coniicere mihi videor, ignoravit enim dualem esse; cur vero hunc sequutus sit Vindob. editor, certo scio, vix enim illi umquam Lond. edit. oculis usurpare contigit, nedum ut de ea conferenda cogitaverit.

P. 98. v. 10. ἑαυτ. ἐξήγ. τοῦ βίου] Agnovit hic rursum *Abreschius* passim inveniri hanc formulam, nec tamen sibi temperavit ab indicatione locorum similium.

P. 98. v. 13. αὐτοῖς] Monet *Abreschius* vertisse *Cocchium* tamquam si excusum esset αὐτοί; sed retinendum esse αὐτοῖς recte censet, velut p. 57. v. 11-12. πατέρες ἐμοὶ, et p. 114. v. 2. οἰχέται σοι: adde, quod αὐτοῖς τῶν δεσποτῶν σεσωσμένων dicitur, ut paullo supra τεθνηκότος αὐτοῖς — τοῦ δεσπότου, quamvis infra p. 99. v. 4. *Noster* scripserit τεθνήκασι δὲ αὐτῶν οἱ πατέρες: at enim *Abreschio* in eo non adsentior, quod mox v. 15. legi vult ἱκανῶς δὲ, vel αὐτοὶ δὲ ἱκανῶς, nam iungenda sunt, ni fallor, ὡς — ἱκανῶς, et ἤδη μὲν — σεσωσμένων orationi interiicitur.

P. 99. v. 1. ἐνθέμ. δὲ] *Abreschius* ad h. l. scripsit: δὲ *valet* δή. Equidem sic potius esse legendum contenderem. Non ignoro, quae de usu Attico particulae δὲ pro δὴ tradita sunt ab *H. Steph.* de Dial. et ab aliis philologis Graecis; atque ad praesentem locum in primis pertinent notae *Zeunii* ad *Xenoph.* de Re Equ. c. IX. s. 4. et ad Cyrop. lib. I. c. 6. s. 32. et 38. ubi δὲ exquisite ait dici pro οὖν; verum fateor, me hac de re adhuc valde dubitare, animadverti enim in illis ipsis locis, qui ad stabiliendam illam sententiam adferuntur, plerumque alios Codd. MSS. habere γὰρ, οὖν, vel δή, pro exquisito illo Attico δέ. Conf. *D'Orv.* ad *Charit.* p. 480. et nostras adn. p. 124.

P. 99. v. 5. γενέσθαι] Sic habet Cod. Flor. Perperam in edd. excusum γενόμενοι recte pro mendoso habuit *Hemsterh.* quocirca coniecturas suas proposuit. *Abreschius* contra, parum apte, manifesto vitiosam illam lectionem tueri atque explicare conatus est.

P. 99. v. 8. οἰκήματος προεστάναι] Supra dixerat p. 97. v. 1. ἐπὶ οἰκήματος στήσομαι; mox v. 9. προστησομένην στέγους. Primum στέγος, sive τέγος,

et οἴκημα pro *cella meretricia* praecipue poni satis ostenderunt *Is. Casaubonus* ad *Suetonii* Calig. c. 57. et *Des. Herald.* ad *Martial.* lib. XI. ep. 61. in quibus tamen, si hoc ageretur, emendari quaedam poterant. Deinde *Noster*, structura duplici, στῆναι vel προστῆναι ἐπὶ οἰκήματος, et, omissa praepositione, προστῆναι στέγους, οἰκήματος. Hoc rarius, illud longe frequentissimum, re quidem ipsa consonant, sed ex indole linguae quoddam habent significandi discrimen. Prius fuerit, *in cella* vel *pergula prostare*; alterum *suam suique nominis titulo inscriptam cellam occupare*, ubi, in communi quidem loco, sed propria tamen cella, cui sola praesit, corporis copiam faciat. *Dio Chrysost.* p. 126. A. αἰχμάλωτα σώματα γυναικῶν ἢ παίδων, ἢ ἄλλως ἀργυρώνητα ἐπ' αἰσχύνῃ προϊστάντας ἐπ' οἰκημάτων ῥυπαρῶν: p. 127. D. φανερὰ ταῦτα καὶ ἄκλειστα οἰκήματα vocat. HEMSTERH. Huc refer στῆσαι ἐπὶ τῶν τέγων apud *Ioseph.* A. I. lib. XIX. c. 9. s. 2. et *Herodot.* lib. II. c. 121. 126. κατίσαι ἐπ' οἰκήματος. ABRESCH. Consulere non poenitebit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 176-179. Edidimus autem ad fidem Cod. Flor. προεστάναι, de qua forma vide *Fisch.* ad *Well.* Grammat. p. 226. In edd. vitiose προεστᾶναι. De reliquo in ambobus *Nostri* locis προϊστάναι οἰκήματος et τέγους, sine praepositione, tamen peculiare quiddam, opinor, non indicat, sed simpliciter valet *ante cellam stare*, vel, quemadmodum verti, *in pergula prostare*, quo nempe nunc Anthia a lenone ducitur, indeque paullo post domum reducetur. Ut nihil dicam de diobolaribus illis eiusque generis vulgaribus Graecorum scortis, qualia sunt, quae apud Romanos *prostibula*, *prosedae*, *alicariae* etc. vocabantur, quae in fornicibus, in lupanaribus, ante stabula et popinas stabant aut sedebant; dubitari nequit, quin a lenonibus emptae non vulgaris classis meretrices, peraeque ante cellam, vel in pergula collocari consueverint, uti videlicet conspicatae ganeones adlicerent, idque vel ex solo verbo προϊστάναι satis adparet. Quod ad Romanos adtinet, (nam in his eumdem fere morem apud utramque gentem fuisse nemo inficias ibit) praeter verbum *prostare*, docet id, ne alios commemorem, locus *Ovidii* Amor. I, 10, 22. et quae ibi sequuntur. In publico quodam loco *prostitisse* Anthiam, pulcra licet veste multoque auro exornatam, manifestum est ex iis, quae statim p. 100. v. 1. et seqq. narrabuntur. At enim vero an Graeca verba, propter omissum ἐπὶ, sic intelligi debeant, ut Anthia *propriam cellam* suo nomine inscriptam *occupaverit*; hoc nimirum est, de quo multum ambigo; atque iterum vereor, ne subtiliter magis quam vere sit expositum discrimen illud ab *Hemsterh.* prolatum, prout ad p. 29. v. 4. de ἀφορᾶν et ἐφορᾶν animadvertimus. Adde quod, etiamsi in hisce idem fere fuerit Graecorum et Romanorum mos, tamen illud de titulo cellae apud Graecos, nullo testimonio vir doctissimus probare potuisset.

P. 99. V. 9. τέγους] Ita legitur in Cod. Flor. pro στέγους in edd.

P. 99. V. 10. εἶπεν] Si *Zeunium* ad *Xenoph.* Cyrop. lib. V. c. 4. s. 33. et ad Mem. Socr. lib. I. c. 6. s. 4. audis, rectius fuisse putabis, si *Noster* scripsisset ἔφη: vult enim ille εἶπεν indicare alicuius orationem recitatum iri, sed

ἔφη orationem esse rectam, non obliquam, definire. Ut hoc verum sit in Atheniensi *Xenophonte*, et aliis fortasse antiquis Graecis scriptoribus, quos propterea evolvere non est profecto pretium operae; tamen certe non fuit observatum a recentioribus, atque (ut his solis utar) ab eroticis scriptoribus. *Noster* nimirum aliorum verba adferens in oratione recta promiscue utitur verbis ἔφη, φησὶ, ἔφησε, ἔλεγε, λέγων, λέγουσα, et εἶπε sic habet, praeter locum praesentem, p. 7. v. 8. p. 8. v. 4. p. 31. v. 8. p. 39. v. 2. p. 40. v. 15. p. 94. v. 2. Similiter et ceteri erotici. *Ach. Tat.* lib. I. c. 7. eodem modo ter usurpat εἶπε, ac statim iterum c. 8. p. 44. c. 9. p. 52. c. 10. p. 56. lib. II. c. 6. p. 118. etc. atque etiam in prima persona εἶπον pro ἔφην lib. IV. c. 1. p. 318. In *Longo* non modo invenias εἶπε in oratione recta lib. I. c. 14. p. 104. lib. III. c. 9. p. 318. c. 10. p. 324. c. 11. p. 326. etc. verum etiam contrario modo in oratione obliqua ἔφη lib. III. c. 3. p. 158. *Heliodorus* quidem saepissime ad praescriptum *Zeunii* adhibet ἔφη, at pro isto tamen saepe utitur verbo ἔλεγε, atque interdum etiam εἶπε, velut lib. I. c. 17. p. 60. lib. II. c. 5. p. 100. c. 21. p. 129. c. 23. p. 134. c. 24. p. 137. lib. III. c. 4. p. 184. etc. sed et, prout *Longus*, in oratione obliqua scribit ἔφη lib. II. c. 17. p. 118. In *Charitone* invito *Zeunio* saepe reperitur εἶπε, e. c. lib. I. c. 1. p. 4. c. 4. p. 10. c. 10. p. 21. lib. II. c. 1. p. 32. et 33. c. 3. p. 37. c. 4. p. 39. c. 5. p. 42. c. 8. p. 47. etc. et in oratione obliqua ἔφη lib. II. c. 1. p. 31. c. 2. p. 33. etc. Putidum *Eustathium* de Amor. Hysm. cuius lectio mihi nimis stomachum movet, inspicere insuper habui, sed nullus dubito, quin ille discrimen hoc a *Zeunio* inter ἔφη et εἶπε statutum pariter neglexerit. Haec abundantius in tironum gratiam exponenda esse putavi, ne forte *Zeunii* monitum ultra, quam par est, extendant.

P. 99. V. 10 - 11. οὐχ ἱκαναὶ — συμφοραὶ] Parilia expostulat Chariclea apud *Heliodor.* lib. I. p. 13. ABRESCH. Ab his inde verbis usque ad ἀκαίρως παραμένεις parum grate repetuntur fere, quae Anthia paullo ante p. 96. v. 14-15. et p. 97. v. 1-2. dixerat. In vocabulo πρότερον notent tirones adverbium pro adiectivo, et consulant *Zeun.* ad *Viger.* de Idiot. p. 366.

P. 100. V. 2. οἵ γε] Est e Cod. Flor. pro οἱ δὲ in edd.

P. 100. V. 3. ἀργύρ. κατατ. τ. ἐπιθυμ.] Sic alter *Xenophon*, hoc *Nostro* longe nobilior, Cyrop. lib. III. p. 41. v. 21. μηδὲν ἀυτῶν καταθείς. Simile ex *Demosth.* in Neaer. Orat. protulit *Bud.* Comm. Ling. Gr. p. 712. HEMST. Adde *Loesn.* Observ. ad N. T. e Phil. Alex. p. 48. et quos laudat *Zeun.* ad *Xenoph.* Cyrop. lib. III. c. 1. s. 35.

P. 100. V. 5. ἐκ θεῶν καλουμ. νόσον] Dicitur *morbus comitialis*, sive *sacer*, alias ἡρακλεῖα, vel ἱερὰ, quod pro μεγάλη. *Iustin.* lib. XII. c. 2. *valetudinem maiorem* dixit. ALBERTI. *Morbum maiorem* vocavit *Celsus* lib. III. c. 23. *Apuleius* vero in Apolog. p. 295. *divinum* etiam dictum ait fuisse, et caussam addit.

P. 100. V. 9. ἦγεν] Refingendum est ἦγεν [pro ἧκεν in edd.] nimirum

ἀπὸ τοῦ οἰκήματος vel τοῦ στέγους, ubi prostituta fuerat. Vide p. 110. v. 12-13. p. 115. v. 13. [et supra p. 99. v. 15.] Haec vocabula librariorum culpa commutari solemne est. . . HEMSTERH.

P. 100. V. 10. αὐτῆς] Ita scriptum est in Cod. Flor. at in edd. αὐτῆς. Conf. adnot. p. 258. ad p. 86. v. 8. et p. 259. ad p. 87. v. 4.

P. 100. V. 15. ἀποπλαγχθεῖσα] In edd. legitur quidem ἀποπλανηθεῖσα, similiterque a librario Cod. Flor. scriptum fuerat; sed *Cocchius* in margine exemplaris sui adscripsit, *literas νη antiqua manu in Cod. esse expunctas.* Non sine iusta caussa hoc factum fuisse pro certo haberi potest, quandoquidem ἀποπλανηθεῖσα nil habet, quod mendi suspicionem moveat. Itaque mihi valde verisimile fit, in alio Codice repertum olim fuisse ἀποπλαγχθεῖσα oblitumque, aut repente impeditum fuisse, aut quacumque alia de caussa neglexisse eum, qui literas νη expunxit, γχ superscribere; nam hoc certe non voluit, ut pro verbo probo, neque inepto ἀποπλανηθεῖσα, verbum nihili ἀποπλαθεῖσα legamus. Quare ἀποπλαγχθεῖσα, quod mihi praeterea hoc loco aptius verbum esse videbatur, in ipsa oratione scribere ausus sum.

P. 101. V. 3. πολλῷ—χαλεπωτέραν] Lege πολὺ vel πολλῷ, [pro πολλὴν in edd.] *vocem habebat, quae vultu terribili multo adhuc erat formidolosior.* Orationis forma non dissimilis p. 73. v. 3. HEMSTERH. Posteriorem emendationem quin reciperem non haesitavi. Deinde v. 4. ἐγίνετο edidi e Cod. Flor. pro ἐγένετο in edd.

P. 101. V. 6. ἄλλοτε ἄλλως] *Theognidi* v. 159. e Cod. *Stobaei* restituit hanc formulam *Brunck* in Poët. Gnom. Habet etiam e Theognide *Basil.* Or. de leg. Gr. script. c. X. Idem valet quod ἄλλοτε ἄλλῃ saepe ap. *Arrian.* de Exp. Al.

P. 101. V. 6. κατέχομαι] In edd. post συμφορᾶς deficere aliquid asteriscis positis indicatur: quare *Hemst.* suppleri volebat ἐνοχλοῦμαι, aut aliud simile verbum. Quale in animo habuerint *Salvinius* et *Cocchius*, ex eorum versionibus divinare non licet. Quod vero nunc e Cod. Flor. supplevimus, a Rev. *Luchio* nobis fuit subministratum. In margine exemplaris *Cocchii*, calami fortasse errore, scriptum est κατέρχομαι. Supra p. 9 - 10. habuimus μείζονι τῇ συμφορᾷ κατείχετο. De morbo hoc verbum usurpavit etiam *Ioann. Evang.* V. 4.

P. 101. V. 11. ὡς] Negligentia *Cocchii* deest in edd. haec particula, quam e Cod. Flor. restitui; habuisse vero eam in suo apographo *Salvinium*, ex eius versione liquet.

P. 101. V. 12. ἐπαναχθεὶς κατῆρε] Utrumque ex emendatione certa *Hemsterh.* pro ὑπαναχθεὶς κατῆρει in edd. Verbo ἐπανάγεσθαι hac potestate usus est *Noster* p. 63. v. 8. p. 92. v. 10. p. 117. v. 13. sed et p. 104. v. 8. prout h. l. legitur ἐπαναχθεὶς κατῆρεν. Verbum καταίρειν recurrit p. 111. v. 6. et p. 117-118.

P. 101. V. 12. Νουκέριον] Insolentiorem formam retinet etiam p. 107. v. 6. Non memini me aliud usquam reperisse genus, quam femininum. *Priscian.* p. 595. *Nuceria, Nucerini.* . . *Xenophon* vero Nuceriam intelligit

Alfaternam, sive Campaniae. HEMSTERH. Apud *Strab. Diod. Sic.* et *Appian. Alex.* invenitur Νουκερία, atque etiam apud *Stephan.* de Urb. in Νουκερῖνοι, qui tamen statim scribit Νουκρία πόλις Τυρσηνίας; unde gentile Νουκρῖνος, quod habent numi apud Celeb. *Eckhel.* Doctr. Num. Vet. Vol. I. p. 114. In Graecis scriptoribus non reperitur, credo, nisi Νουκερῖνος, e. c. apud *Dion. Cass.* et *Polyb.* ab *Steph.* de Urb. laudatum. In *Goltzii* Thesauro p. 223. et in *Eiusd.* Magna Graecia Tab. XXI. adferuntur quidem etiam numi inscripti ΝΟΥΚΕΡΙΝΩΝ, sed fidem soli *Goltzio* non habent νομισματολόγοι. Latine semper vocantur *Nucerini*, ut et oppidum *Nuceria*, apud *Livium*, *Plinium*, *Silium Italicum*, etc. Ceterum a *Nostro*, parum in Geographia versato, minus recte proferri urbium nomina non est novum. P. 52. v. 2. habuimus Μάζακον, et p. 76. v. 5-6. Μένδην.

P. 102. v. 3. τὸ σῶμα οὐδὲ αὐτὸν ὑποβ.] Per ἓν διὰ δυοῖν dictum accipe pro ἑαυτοῦ τὸ σῶμα. Et sic ὑποβάλλειν κινδύνοις est in *Heliod.* lib. II. p. 65. ABRESCH. Necesse non esse, ut ad ἓν διὰ δυοῖν confugiamus, interpretatione nostra ostendimus. Praeterea notanda est consequutio particularum οὐ — οὐδέ. Sic p. 2. v. 13. οὔ τις ἐρασθείη, οὐδὲ ὑποταγείη. Consimili modo p. 38. v. 2. habuimus οὐκ ἂν — οὔτε ἄν.

P. 102. v. 3. εὐτόνοις] Ita recte legitur in edd. at in Cod. Flor. male ἀτόνοις. Vulgatam esse retinendam iudicavit etiam *D'Orv.* ad *Charit.* p. 227.

P. 102. v. 7. εὑρήσειν σε] Non dubitavi quin huic *Hemsterhusii* emendationi, quam in longiore illa a nobis non plene transcripta adnotatione ad p. 34. v. 13-14. protulerat, sedem in contextu praeberem. In edd. est εὑρήσειν τε, quod typothetae Londin. edit. deberi suspicor, nam et *Salvinius* vertit *di trovarti*, et *Cocchius* pariter *te inveniendi*.

P. 102. v. 7. συγκαταβιώσασθαι] Ne quis reponendum esse iubeat συγκαταβιώσεσθαι intercedit *Hemsterh.* in eadem ad p. 34. v. 13-14. adnotatione, cuius modo meminimus.

P. 102. v. 8. παραμυθοῖτο] Ita censebam scribi oportere pro παραμυθεῖτο in edd. Deinceps v. 9. πον valet *fortasse*. Vide *Hoogev.* Doctr. Part. Gr. c. XLVI. s. 6. p. 712. Bene vertentem *Salvinium* noluit sequi *Cocchius*, qui transtulit *tuque uspiam interiisti*.

P. 102. v. 12. ἐν Τάραντι κοιμωμένη] Absurdam in Lond. edit. verborum distinctionem, ἐν Τάραντι. Κοιμωμένη ἐδόκει, quae in Luc. et Vindob. servata fuit, rectius esse constituendam admonuerat iam *Abresch.* supra p. 169. in adn. ad p. 22. v. 13. quam breviavimus. Etiam in Cod. Flor. recte posita est distinctio. Mox reposui δὴ pro δὲ in edd.

P. 103. v. 1. ἐξαναστῆναι] Quid conducat ad sententiam, equidem non video; praesertim quoniam sequitur illico, εὐθὺς μὲν ἀνέθορέ τε. Quocirca multo mihi videtur opportunius, ut reponas ἐξυπνισθῆναι, quod verbum etsi

damnat *Phrynichus*, nimis rigidus aliquando censor, p. 36. [et *Thom. Mag.* p. 134.] idque revera rarius apud Atticos scriptores inveniatur, tamen nihil est causae, cur in *Nostro* refugiamus: ἔξυπνον γίνεσθαι dixit *Lucas* Act. Ap. XVI. 27. Quid narrationi convenientius, quam ut Abrocome per quietem oblato, Anthiamque suam nominatim appellante, illi somnus subito fuerit excussus? HEMSTERH. Quae, ut vulgatam tueatur, adfert *Abreschius*, et inania sunt, et ἀπροσδιόνυσα, quamobrem non putabam esse transcribenda. Pro *Lucae* loco laudare *Hemsterh.* poterat *Ioann.* XI. 11. qui ipso verbo ἐξυπνίζω usus fuit. Habent etiam *Alexandr. Interpret.* et *Eustath.* de Amor. Hysm. lib.VI. p. 224. Sed et *Plutarch.* non semel usurpavit. Quo magis mirari debemus carere hoc verbum auctoritate in *H. Steph.* Thes. neque suppletam eam fuisse in Append. *D. Scotti.* De reliquo nihil in *Nostri* oratione mutandum esse arbitror, nam praeterquam quod in ἐξυπνισθῆναί τε καὶ παύσασθαι τὸ ὄναρ foret ταυτολογία parum concinna; ἐξανίστασθαι commode h. l. reddi potest *commoveri*, sive magis etiam ad usitatam verbi potestatem, *excitari.* Hoc verbo uti solent Graeci etiam de castris motis, seditione commota, bello excitato. Exempla sunt apud *Dion. Cass.* et in *Paeanii* Metaphr. *Eutropii.* Mecum fere facit *Salvinius*, convertit enim *ella si risentisse, e cessasse il sogno.* Negligentior, ut solet, *Cocchius* reticuit ἐξαναστῆναι, vertens *et nomine se vocante, somnium evanuisse.*

P. 103. v. 2. ἀνέθορε] Quomodo totidem verbis p. 42. v. 4. Adde p. 69. v. 10. *Ach. Tat.* lib. I. p. 15. et *Philostr.* V. Apoll. lib. I. c. 5. . . ABRESCH. Quae deinceps Idem ὑπερακριβέστατος philologus ad μηχανὴν ἐζήτει v. 12. ad καλὸν p. 104. v. 14. et ad ὁρᾶ — καὶ γνωρίζει ibid. v. 14-15. prorsus incassum coacervat, iis adnotationes hasce onerare nec volui, nec debui.

P. 103. v. 3. οἴμοι — λέγουσα] Hysterologia est pro καὶ ἀληθῆ τὰ ὀφθέντα νομίζουσα, οἴμοι τῶν κακῶν λέγει, et sic cepit interpres. [*Cocchius*] Vide p. 84. v. 14. p. 99. v. 10. p. 108. v. 6. *Achill. Tat.* lib.V. p. 333. τοιαῦτα ἔλεγε καὶ ἔκλαιεν. ABRESCH. Aliud hysterologiae exemplum habuimus p. 46. v. 5-6. θάψον με — καὶ — χεῖρας ἐπίβαλε.

P. 103. v. 5. ὑπὲρ γυναῖκας] Duo haec verba, quibus carent edd. negligentia *Cocchii*, restitui e Cod. Flor. habuisse autem ea *Salvinium* in suo apographo, ex eius versione liquet. Versu 6. που itidem ad fidem Cod. Fl. inserui.

P. 103. v. 8. ἀπαλλαγῆναι μὲν] *Abreschio* hortante addidi particulam μὲν, quae desideratur in edd. Conf. adnot. p. 189. ad p. 37. v. 7.

P. 103. v. 10. εἰ καὶ] Deest καὶ in edd. nunc e Cod. Flor. suppletum. *Abreschius* ἀβλεψίᾳ quadam legit Ἀβροκόμην in Lond. edit. quemadmodum ex eius adnotatione adparet: quare, ut duplicem accusandi casum evitaret, corrigi in sequentibus volebat τιμωρήσαιντο τούτων.

P. 104. v. 3. ὕπαρξις] Pro eo quod suppetit, id est, *copia*, velut v. 5. περιβολή: ubi in latina versione v. 5. lege *alium item copiosum adparatum.*

P. 104. V. 5. ὡραίους] Mendum edit. Lond. ὡραίους stulte servatum fuit in Luc. et Vindob. Versu 7-8. τοῦ βίου minus bene, opinor, a *Cocchio* redditum est *vita*, etiamsi non ignorem apud *Plautum* reperiri *vitam* pro *victu*.

P. 104. V. 9. εἰς Σικελ.] Id est ἐν Σικελίᾳ. Conf. adn. p. 235. ad p. 71. v. 9.

P. 105. V. 1. οὐχ αὕτη ἡ κόρη] Sic Achaemenes apud *Heliod.* conspecto Theagene lib. VIII. p. 333. Adde iterum *Ach. Tat.* lib. III. p. 197. ABRESCH.

P. 105. V. 2. τιμωρ. τῷ Α᾽. φόνῳ] Lexica ex *Platone* [Apol. Socr. Vol. I. p. 66.] adferunt structura inversa φόνον τινί. ABRESCH.

P. 105. V. 2. καὶ] Restitui hanc particulam e Cod. Flor. quae in edd. desideratur: quapropter *Hemsterh.* corrigi volebat συγκαθείρξας.

P. 105. V. 8. τῷ χωρίῳ] Sic quidem legitur in edd. et in Cod. Flor. at excidisse ibi credo ἰδὼν, aut pro γνωρίζω reponendum esse ἐγνώριζον, vel ἐγνώρισα; nam loci huius indoles non fert, si quid video, enallagen temporis praesentis pro praeterito. Prius in versione sua expressit *Salvinius*, posterius *Cocchius*. Mihi *Salvinium* sequi placuit.

P. 105. V. 10. ἀνωδύρατο] Sic habet ed. Lond. ceterae ἀνωδύρετο. Prius servavi, quia in margine exemplaris *Cocchii* nihil adnotatum inveni.

P. 105. V. 10 - 11. ἐγνώρισε δὲ] Ita esse corrigendum pro ἐγνώρισέ τε in edd., et verba ἐγνώρισε δὲ αὐτὸν οὐδαμῶς, notis parentheseos esse includenda monuit *Hemsterh.*

P. 105. V. 13. εἰπὲ] Sic edi curavi, pro εἶπε, quod supervacue adiectum foret, praecessit enim φησίν. *Cocchius* idem sensisse videtur, nam vertit *at tu dic, quaeso.*

P. 105. V. 13. διηγήματα] Id est, *quae tibi narro.* Sic διήγημα *Polyaen.* lib. VIII. c. 45. ult. ABRESCH. Quid sibi velit *Abreschius* non satis adsequor. *Quae tibi narro*, parum differt ab *narratio mea:* atqui tam est protritum διήγημα *narrationem*, vel *id quod narratur*, significare, ut ob quam caussam ad id firmandum *Polyaenus* laudetur, divinare nequeam; praesertim, quia in *Polyaeni* loco διήγημα pro *facto* adhibetur. Ad haec animadvertendum est, nihil adhuc *narrasse* Anthiam, sed interroganti Hippothoo, οὐδὲ λῃσταῖς περιπέπτωκας, οὐδὲ ἄλλο πέπονθας δεινόν? respondisse solum, verba eius cum adfirmatione repetendo, πέπονθα πολλὰ καὶ δεινὰ, καὶ λῃσταῖς περιπέπτωκα. Paullo infra demum casus suos narrare incipiet. Igitur satis apertum est, credo, hoc loco, velut p. 57. v. 4. et p. 81. v. 3. ac probabiliter etiam p. 108. v. 9., διηγήματα a *Nostro* dici *facta, eventa, ea, quae alicui acciderunt.* Hac potestate utitur *Charit.* lib. IV. c. 6. p. 98. Conf. not. *Hemsterh.* ad *Thom. Mag.* p. 235. et *Wernsd.* ad *Himer.* p. 128. et 148. Aliam v. διήγημα vim adnotavit *D'Orv.* ad *Charit.* p. 480.

P. 105. V. 13. πόθεν] Possis etiam reddere *quomodo dicis*, vel *dicere potes vidisse*, vel *nosse me miseram*? Particula πόθεν interdum valet *qui, quomodo;* cuius nullum exemplum adtulit *H. Steph.* in Thes. Saepe occurrit

interrogative πόθεν? *quomodo*? vel πόθεν γάρ? *qui enim*? Apud *Aesch.Socr.* Dial. I. de Virt. §. 1. πόθεν ἂν γένοιτο? a *Corrado* et *Clerico* verti debebat, *qui evadere possit*? Pariter apud *Arrian.* in Dissert. *Epictet.* lib. I. c. 19. p. 105. πόθεν σύ? convertendum puto, *quomodo tu*?

P. 105. v. 14. ἔνδοξα πεπόνθαμεν] Nullus dubito quin ἔνδοξα mendosum sit. Forte ἄδοξα, *indecora, probrosa, ignominiosa*; apud lenonem scilicet. Ita saltem vertendum esse arbitrabar. Deinceps πεπόνθαμεν pro πεπόνθα μὲν in edd. reposui hortatore *Hemsterhusio*.

P. 106. v. 1. ἡσυχίαν ἤγαγεν] Hoc loco significat *tacuit*, quod non viderunt duumviri interpretes. Hac potestate ἡσυχίαν ἄγειν etiam ab aliis, et non semel a *Luciano* fuit adhibitum, e. c. in Iud. Voc. Vol. I. p. 84. ubi bene redditur *silere*, sed et ita converti oportebat in Contempl. p. 493. in Eunucho Vol. II. p. 355. et in Toxari p. 597. Conf. *Wernsd.* ad *Himer.* p. 134. et quos ibi laudat. Ipsum quoque verbum ἡσυχάζειν sic usurpari docuit *Loesn.* Observ. ad N. T. e Philone p. 201.

P. 106. v. 1-2. ὠνησάμ- — παρὰ τοῦ πορν.] Quae huius verbi structura inter alios quoque occurrit in *Aristid.* To. I. p. 490. at ὠνήσασθαι ἀπὸ *Ach. Tat.* lib. V. p. 319. Rarius inveneris dativum eodem sensu adhibitum, uti apud *Aristoph.* in Pace 1260. quod *Schol.* monet Attice dictum ἀντὶ τοῦ παρὰ τούτου. Et vere, ceu peculiare, istud observat, cum alias valeat comparare et emere quod dones cuipiam, ut in *Luciani* Dial. Mort. VI. princ. . . ABRESCH.

P. 106. v. 3. λέγει] Vitiosum in edd. Lond. et Luc. λέγειν correxit editor Vindob. Agnovit pariter errorem *Cocchius*, vertitque *quis ipse sit — memorat.* Prava lectione apographi sui perturbatus *Salvinius* transtulit *confortala — a dire chi ell'è*, haud advertens animum, si de Anthia ageretur, scribi debuisse ἥτις ἦν λέγειν, nec ab errore suo depelli se passus verbis paullo post v. 8. sequentibus καὶ ἥτις μὲν ἦν ἐπέπυστο οὐδέπω. *Iourdanus* inter *Cocchii* et *Salvinii* versionem fluctuans, stultissime convertit: *Hyppotôus* (sic semper ibi scribitur) *pour la mieux rassurer, lui raconta d'un ton d'amitié ce qui lui étoit arrivé à lui-même en Egypte.*

P. 106. v. 5. ἀπεξηγεῖτο] Verbo ἀπεξηγέομαι locupletanda sunt lexica.

P. 106. v. 11. ἀναξία] Non modo *Xenophontis Ephesii* auctoritate inseri lexicis poterit feminina huius adiectivi terminatio, sed etiam *Eurip.* Heracl. 527. et *Sophocl.* Oed. Col. 1516.

P. 106. v. 12. τελευταῖον] Hoc reposui praeeunte *Hemst.* pro τέλεον, quo *Noster* hac potestate uti non solet, neque, opinor, alius scriptor. Ait quidem *H. Steph.* in Thes. τέλεον adferri e *Luciano* et *Plutarcho*, exponique non solum *omnino, prorsus,* sed etiam *postremo;* at in neutro mihi reperire licuit. Adde quod post τὰ μὲν πρῶτα *Noster* subiicere consuevit τελευταῖον δέ. Vide p. 45. v. 3-4. p. 72. v. 3. p. 88. v. 2. p. 93. v. 14. p. 107. v. 7. Etiam post μέχρι μέν τινος subdit τελευταῖον δὲ p. 55. v. 15-16.

P. 106. v. 13. νομίζουσα] In Lond. perperam est νομίσουσα, in Luc. ridicule νομίξουσα, pro quo non poterat non corrigere emunctae scilicet naris Vindob. editor νομίζουσα, quod et Cod. Flor. habet.

P. 106. v. 15. τὴν Ἔφεσον] *Salvinius* in suo apographo habuerit τὸν Ἐφέσιον, vertit enim *racconta d'Abrocome Efesio l'innamoramento.* Hanc lectionem non spreverim.

P. 106. v. 16. ἀνωδύρετο] Hoc solo loco et supra p. 105. v. 10. in edit. Londin. excusum est ἀνωδύρατο: ac superiore quidem loco id retinui, heic tamen propter praecedens συνεχὲς, substituendum esse putabam tempus imperfectum, quo *Noster* alias constanter utitur. Vide p. 63. v. 14. p. 70. v. 5. p. 109. v. 6-7. Lucens. editor ubique dedit ἀνωδύρετο, quare sic etiam habet Vindob. editio, cuius curator, quid in edit. Londin. legeretur, nesciebat iuxta cum ignarissimis.

P. 107. v. 2. αὐτοῦ] Sic e Cod. Flor. restitui pro αὐτῷ in edd.

P. 107. v. 3. τὴν] Attice et Ionice τὴν dixit pro ταύτην. Vide *Zeun.* ad *Xenoph.* Cyrop. lib. I. c. 3. s. 9. ibique adde alium *Xenoph.* locum lib. IV. c. 2. s. 13. item *Lysiam* in Pancl. p. 733. Conferri meretur *Reitz.* de Pros. Gr. Acc. incl. p. 9. seqq. p. 70. seqq.

P. 107. v. 9. ἐπιτυγχάνει] Male in edd. legitur ἐπιφθάνει, quod, inquit *Hemsterh.* non minus ab usu veterum, quam a recta structurae lege abhorret. Quamobrem non dubitabat ille, neque vero mihi dubium est, quin corrigi debeat ἐπιτυγχάνει, quo *Noster* cum dandi casu usus est p. 43. v. 8. p. 109. v. 4. De navi contra cum secundo casu p. 71. v. 2. Laudat porro vir doctus *Thucyd.* lib. III. c. 3. et *Heliod.* lib. I. p. 26. lib. II. p. 119. Haec, inquit, ut casu adiuncto, sic et significandi virtute nonnihil differre, paullo peritiores non praeterit.

P. 107. v. 15. ἐπενέγκας — χοὰς] Vide, si placet, quae hoc de more adnotavit *D'Orv.* ad *Charit.* p. 355. Rursum p. 108. v. 11-12. idem repetitur.

P. 108. v. 4. εἰςῳκίσατο] Recte sic exaratum est in Cod. Flor. sed ex Iotacismi sordibus in edd. invectum fuit εἰςῳκήσατο, quod corrigi iusserat *Hemst.* plura hac occasione de verbo εἰςοικίζεσθαι et ἐνοικίζεσθαι disputans, quae non transcribo. Priore *Noster* usùs est p. 52. v. 8. posteriore p. 86. v. 6.

P. 108. v. 7. ἵξομαι] Fastidiens hoc verbum morosus Vind. edit. aut probe Graecum esse nesciens, mutavit in ἕξομαι, et v. 8. substituit στενὸν pro κενόν, nisi posterius hoc potius typothetae σφάλμα est: vereor certe ne innocentem reum faciam; nam calumniari, et hoc in genere, turpe nefas haberi debet.

P. 108. v. 11. Ἀνθίᾳ] In edd. est τῇ Ἀνθίᾳ. Solet quidem librarius Cod. Flor nonnumquam omittere articulum, et hoc loco non scripsit; tamen, quia eius omissio hic ferri facilius potest, addere nolui. Statim in edd. recte αὐτὴν, at in Cod. male αὐτόν. Quod sequitur ἤδη h. l. valet *tum, mox.*

P. 108. v. 13. ἀπορία—Ἀνθίαν] Me quidem iudice, ἀπορία locum alienum occupat: nimirum oculus librarii aequo celerior, dum corripit sequens ἀπορία, hic veram vocem praetermisit. Iungere solet *Xenophon* ἀθυμίαν et ἀπορίαν. V. p. 56. v. 15. p. 98. v. 3. Iam nihil est magis appositum, quam ἀθυμία μὲν τῇ κατὰ τὴν Ἀνθίαν, quod ego verum puto. HEMST. Neque ego longe absum ut credam; sed reputans *Nostrum* iam aliquoties repetito sic vocabulo fuisse usum, velut p. 9. v. 7-8. ᾔει μὲν — ᾔει δέ; p. 26. v. 10-11. ἑώρα γὰρ — ἑώρα δέ; p. 103. v. 8-9. ἀπαλλαγῆναι μὲν — ἀπαλλαγῆναι δέ; nihil immutare sum ausus.

P. 109. v. 1. ἀνέθεσαν] Mendosum in Lond. ἀνέθησαν, ne in Luc. et Vind. corrigerent harum edd. curatores, socordia prohibiti sunt, aut ignorantia. Utrum malint, ipsi viderint. Suspicari non sine caussa posses, excidisse post hoc verbum particulam δὲ, qua tantopere *Noster* delectatur, quaeque h. l. non foret superflua. Ceterum, quoties in hac brevi narratione ingrate repetitum est verbum ἀνατίθημι, toties etiam in versione nobis esse iterandum non putavimus. In huiuscemodi stili negligentiis nimis fidelem esse versionem, in vitio potius fuerit ponendum, quam in laude. Versu 6. in Vindob. edit. male excusum est ἔννοιαν.

P. 109. v. 8-10. καὶ εἰς ἀνάμνησιν — οὐκ ἄγων] Insignem hanc in edd. lacunam quatuor et viginti verborum explevimus e Cod. Flor. Habuisse tamen ea in suo apographo *Salvinium*, eius interpretatio declarat; unde rursum patet quam incuriose ex illo apographo suum descripserit *Cocchius*, qui *Salvinii* versione permoveri sane debebat, ut Cod. Flor. consuleret.

P. 109. v. 10. εἰ δὲ] Ita legitur in Cod. Flor. sed in edd. ex tacita, opinor, *Salvini* emendatione ἔστι δέ. Mortuam esse Anthiam credens Habrocomes, *quoniam*, ait, *columna ista pro mea et Anthiae salute posita est, quid me solo fiet*? id est, *quae mihi salus sine Anthia esse potest*? Deinde Luc. et Vind. pro αὕτη habent αὐτή.

P. 109. v. 11. ὑπὲρ] Dubitare possis, utrum h. l. et supra v. 2. significet *vice*, *nomine*, an *pro*, subaudito *salute*; verum hoc multo magis placet ob explanationem in adnotatione praecedenti prolatam.

P. 110. v. 6. Ἁβροκόμης] Indiligentia *Cocchii* omissum h. nom. in edd. restitui e C. Fl. non defuisse autem in apographo *Salvinii*, eius versio demonstrat.

P. 110. v. 7. οἱ περὶ τ. Λευκ.] Non indicatur solus Leucon, sed Rhoda simul, cuius nomen in versione addere debui. Sic et p. 114. v. 11. Conf. adnot. p. 182. ad p. 32. v. 3.

P. 110. v. 8. ἐγνώριζον] Nisi forte ob similitudinem praecedentis syllabae excidit αὐτὸν, subaudiendum saltem est. Infra p. 113. v. 14. ubi plane similia narrantur, additum est pronomen. Depravatum in Lond. ἐκγνώριζον retinuerunt in Luc. et Vind. somniculosi (ne quid gravius dicam) editores.

P. 110. v. 9. ἐμέμνητο] Quandoquidem ἐμέμνησε, quod habent edd. tolerari nequit, loco moveri aequum erat: itaque ἐμέμνητο, quo etiam p. 104. v. 6. utitur, substitui; invito fere *Hemsterhusio*, qui praefert ἐμνημόνευσε, quia verbi potestas in ἐμέμνητο ei minus idonea hoc loco esse videbatur: at ego cur minus quadret, fateor me non intelligere, nam μνᾶσθαι non raro significat *mentionem facere*. *Abreschius* rursum ad διατρίβοντες p. 108. v. 14. et infra ad παρ' ἕκαστα v. 15. talia commentatus est, quae negligere praestat. De reliquo non adsequor, cur Leucon et Rhoda inter alia ex eo etiam Habrocomen agnovisse dicantur, quod Anthiae meminisset. Initio stupefactos eum non agnovisse valde verisimile est; sed, postquam ille ipse iam se Habrocomen esse declaravit, atque illi eum tandem ex habitu et voce agnovere, supervacaneum utique erat addere istud ex nomine Anthiae indicium.

P. 110. v. 9. πίπτουσι πρὸ τῶν ποδ.] Quod et cum praepositione πρὸς solent efferre. *Ioseph.* A. I. lib. VI. c. 12. extr. et *Lucian.* To. II. p. 752. At ῥίπτει πρὸ τῶν ποδῶν iterum *Ioseph.* A. I. lib. II. c. 6. s. 9. [p. 87.] ABRESCH. Conf. adn. p. 269. ad p. 95. v. 1.

P. 110. v. 11. τὴν ἔκδοσιν] Interpres [*Cocchius*] minus recte accepit τὴν ἔκδοσιν, reddens *locatos se*. Ego accipiam de Anthia, quam Manto caprario in matrimonium dedisse dixerat p. 42. v. 13. ABRESCH.

P. 110. v. 11. τοῦ δεσπότου] Hoc reposui, suasore *Abreschio*, pro τῶν δεσποτῶν in edd. nam et p. 98. v. 13. de solo hero loquitur.

P. 110. v. 12. καὶ δὴ] Rursum *Abreschio* morem gerens sic edidi pro καὶ δὲ, quod habent Lond. et Luc. Sed pravam lectionem merito non ferens Vindob. editor, meliorem clandestino, ut solet, beneficio introduxit.

P. 110. v. 13. κτήμ. ἀυτ. παραδ.] Huius facti rationem iam reddidit *Hemsterh.* p. 185.

P. 110. v. 14. ἐθεραπεύοντο] Memini, quae supra notata sunt ad p. 70. v. 4. de formae activae mediaeque usu quibusdam in verbis promiscuo; neque me fefellerunt p. 38. v. 8. συνετάττετο, et p. 80. v. 7. ἐνεβαίνοντο. [Addere potuisset ipsum ἐθεραπεύετο p. 101. v. 11.] Hiccine pari ratione ferendum sit ἐθεραπεύοντο, an emendandum potius ἐθεράπευόν τε, quia semper alibi activum ponit, [excepto illo loco, quem modo inseruimus] dubitari potest. HEMST. Ut valde verisimilis sit haec emendatio, tamen necessariam esse non puto; neque etiam *D'Orv.* ad *Char.* p. 641. ei videtur favisse.

P. 111. v. 7. κατάγεται] Nondum inducor, ut credam παράγειν et παράγεσθαι ea potestate, quae huius sit loci, unquam reperiri: propterea malim κατάγεται [pro παράγεται in edd.] et mox infra κατάγει. [pro παράγει] *Xenophonti* non ignotum κατάγεσθαι pro *divertere*, *diversari*, p. 68. v. 10. p. 110. v. 13. *Eupolis* apud *Schol. Aristoph.* ad Pac. v. 810. παρὰ τῇδε σὺ τῇ σοβάδι κατήγου. *Diog. Laërt.* lib. VIII. s. 86. καταχθέντα δὲ εἰς τὸν Πειραιέα, *quum divertisset in Piraeum;* ubi pessime versum *devectus*. HEMST.

Non diu haesi quin verae ac necessariae emendationi κατάγεται in textu locum darem: παράγει contra bene stare posse putabam.

P. III. V. 9. αὐτὸς] Male neglexerunt hoc vocabulum in suis versionibus *Salvinius* et *Cocchius*. Αὐτὸς h. l. valet *solus, seorsum*, et a *Xenophonte* non sine caussa fuit adiectum, videlicet ut Hippothoi verecundiam, praesertim in domo aliena, ostenderet. De hoc pronominis αὐτὸς usu consuli possunt *Hemst.* ad *Lucian.* Vol. I. p. 230. *Abresch.* Auctar. Diluc. Thucyd. p. 230. et *Zeun.* ad *Xenophont.* Cyropaed. p. 762.

P. III. V. II. τῷ Ἡλίῳ] Vitiose in Lond. et Luc. edit. excusum τῶν Ἡλίῳ correctum est in Vindobonensi.

P. III. V. 15. ἐν ἀναμνήσει γενομ.] Ita *Long.* Past. lib. III. p. 70. ABR. Mirari subit, nihil hoc loco commemorasse *Nostrum* de columna illa a Leucone et Rhoda posita, (p. 109.) quam vidisse nunc Anthia debuit.

P. 112. V. I. ὦ τὰ πάντ. — ἐφορῶν] Ab *Homero* Iliad. III. 277. esse desumtum admonuit *Hemsterh.* Similiter fere *Sophocl.* Oed. Colon. 920. Ὁ πάντα λεύσσων ἥλιος—*Demosth.* in Aristog. p. 772. ait, Δίκην—πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐφορᾶν, et *Ioseph.* A. I. lib. XIX. c. 1. s. 10. τοῦ θεοῦ, ὃς ἐφορᾷ τὰ ἀνθρώπινα. Non adtendit *Cocchius* vim verbi ἐφοράω, vertens *intueris*, pro *respicis.* Nimirum etiam Latine dicimus *respicere* aliquem, pro *favere, prospicere* alicui. De ipsa deorum cura *Cicero* ad Attic. lib. VII. ep. 1. *nisi idem deus — respexerit rempublicam:* et *Terent.* Phorm. V, 3, 34. *Dii nos respiciunt:* denique cui non notum *Fortunae Respicientis* Romae olim fanum?

P. 112. V. 2. παρελθὼν] Id est ἀμελῶν, *negligens.* *Long.* Past. lib. II. p. 31. *Lucian.* in Tim. p. 67. *Alciphr.* lib. I. ep. 34. ubi conf. ex *Aristaen. Bergl.* nec praetermitte *D. Lucam* X. 31. seq. ABRESCH. Latini etiam sic usi sunt verbo *praeterire.*

P. 112. V. 2-3. γενομένη] Recte sic legitur in Cod. Flor. perperam in edit. Lond. γενομένην, quod emendatum fuit in Luc. et Vindob. Deinde ex eod. Cod. scripsi εὐτυχῶς τέ σε, et v. 4. νυνὶ, pro εὐτυχῶς σε, et νῦν in edd.

P. 112. V. 6. φανοῦμαι τοῖς οἰκείοις] *In conspectum me dabo meis. Ioseph.* A. I. lib. VIII. c. 3. s. 3. . . ABRESCH.

P. 112. V. 10. ὅσα ἐδύνατο] Id est ἐξῆν, *quantum licebat ac per decus poterat.* ABRESCH. Quae *Idem* ad περιῄεσαν p. 113. v. 2-3. tum ad ἔπαθε v. 6. et denique ad διὰ μέσ. τ. πολ. βοῶν p. 114. v. 15. adnotavit, omittuntur.

P. 112. V. 12. ΑΒΡΟΚΟΜΟΥ. ΑΝΘΙΑ.] Nescio cur in Lond. edit. quam ceterae sequi debuere, Habrocomis et Anthiae nomina sic ΑΒ. ΑΝ. truncata exhibita fuerint, quum tamen integra in Cod. Flor. scripta reperiantur. Amputatio illa eo magis inepta est h. l. quo minus credibile reddit, quod statim narratur, Leuconem et Rhodam, ut templum ingressi, donaria conspexerunt, nomina herorum agnovisse. In Lond. edit. vitiose legitur ΑΝΕΘΕΚΕ,

quod corrigendum esse iam admonuerat *Albertius*, et correctum fuit in Luc. et Vindobonensi. Cod. Flor. recte habet ΑΝΕΘΗΚΕ.

P. 113. v. 1. τὰ ὀνόματα] Deest hoc in edd. *Cocchii* negligentia: habet enim Cod. Flor. et habuisse iam in suo apographo *Salvinium*, ex eius versione adparet.

P. 113. v. 4. ἐπιδημίας] Male in edd. vulgatum ἀποδημίας ita corrigi iusserat *Abreschius*. Quod vero ait, *Nostrum* habere hanc ῥῆσιν e *Platonis* Parmenide, ubi initio dialogi legatur, ἀνεγνώρισέ τέ με ἐκ τῆς προτέρας ἐπιδημίας, id nemini, opinor, facile persuaserit. Simile quid notatum fuit p. 261. in adnot. ad p. 88. v. 14.

P. 113. v. 6. ἐμήνυσαν] Iam supra p. 93. v. 3. *Noster* verbo μηνύειν usus fuit pro *indicare*, tamen h. l. libenter cum *Salvinio* vertissem *monstrarunt*, siquidem idoneo testimonio firmare potuissem hanc significationem. Parum erat sane rem tam inexspectatam tamque gratam Habrocomi *indicare* solum, non item *monstrare*; sed et valde mirum videri debet, ipsum Habrocomen, tam laeto audito nuntio, confestim ad templum non adcurrisse, ut recens Anthiae suae donarium suis ipse oculis inspiceret.

P. 113. v. 6. ἔπαθε] Hanc Cod. Flor. lectionem, pro ἔπειθε in edd., coniectura iam adsequutus fuerat *Hemsterh.* atque ut eam firmaret protulit similes loquendi formulas in *Basil* Ep. 180. ἔπαθον τὴν ψυχήν; in *Eustath.* de Hysm. Amor. [lib. XI.] p. 430. πάσχουσι τὴν ψυχήν; in *Theophyl.* Ep. XV. πέπονθα— τὴν ψυχὴν, et in *Ach. Tat.* lib. V. p. 333. συμπαθεῖν — τὴν ψυχήν: Adde *Lucian.* Icarom. Vol. II. p. 767. τὴν ψυχὴν πέπονθά τι. Ex quibus omnibus locis tam veri simile fit, *Nostrum* scripsisse pariter τὴν ψυχὴν, ut articulum addendum esse arbitratus sim.

P. 113. v. 8. ἡ Ἀνθ.] Adieci articulum e Cod. Flor. omissum in ed. Lond. et Luc. verum ab editore Vindob. occulte additum.

P. 113. v. 11. ἀθύμως ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς] Obscura mihi sunt ista, ac vereor, ut ἀθύμως sanum sit. Eccur iam ἄθυμος esse dicitur Habrocomes, qui pridie εὔελπις erat? Quid porro sibi vult ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς? Ellipsin quidem esse in his verbis nemo non videt, et ἀναθήμασι ex praecedentibus subaudiri facile quis existimare poterit; at rationem probabilem non invenio, cur Habrocomes, qui non sine maxima verisimilitudine in optimam spem venire debuerat se Anthiam vivam reperturum, nunc recens illud donarium (comam videlicet, plurali in ἀναθήμασι pro singulari posito) in mente versans, animo aeger domi desideat. Quin potius templum adire debebat, et, quemadmodum paucis ante diebus gravi armaturae, ita nunc comae ab Anthia recens dedicatae (quam ne inspicere quidem sollicitus fuisse videtur, si ἐμήνυσαν v. 6. nihil plus valet, quam *indicarunt*, *nuntiarunt*) toto die adsidere: nam, quoniam Rhodi esse Anthiam dubitare vix poterat, sperare ei cum maxime licebat, eam iterum in templum venturam. Sic Leucon et Rhoda, ut primum

comam conspexere, statim circumierunt, εἴ που κἀκείνην εὑρεῖν δυνήσονται. Sin pro ἀναθήμασι subaudire placet πράγμασι, quaeram, quid hoc in loco sit *de iisdem rebus*, sive *eadem de caussa* moestum esse? An forte ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς positum est pro ὁμοίως, *pari* scilicet *modo*, quemadmodum Anthia supra v. 9. προςκαθίσασα — ἐδάκρυέ τε καὶ ἀνέστενεν. Ne in versione verba ista plane negligerem, sic quidem sum interpretatus; sed *Xenophontem* hoc voluisse spondere non ausim. *Salvinius* ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς reddidit *per le medesime cose*, et *Cocchius* pariter *ob haec eadem*.

P. 113. v. 12. ἦν μὲν] Particula μὲν, quae in edd. desideratur, restituta est e Cod. Flor.

P. 113. v. 13. ἔρωτα, δάκρυα] *Abreschius* legi vult τὸν ἔρωτα, τὰ δάκρυα. Articulos requiri libenter ei concesserim, neque, ut nobis hoc persuaderet opus erat laudare *Aristaen.* lib. I. ep. 10. Sed me aliud praeterea hoc in loco offendit: nescio nimirum quid sibi velit ἔρωτα, tamquam indicium ex quo Leucon et Rhoda Anthiam agnoverint. Parum distat, si literas spectes, ἔρωτα ab ἅμα τὰ, itaque mihi valde probabile visum est, *Xenophontem* scripsisse πάντα, vel πάνθ' ἅμα, τὰ δάκρυα, τὰ ἀναθήματα, etc. Plane simili modo ἅμα iam occurrit p. 18. v. 15. et p. 60. v. 10. Sic in *Longino* Sect. VIII. §. 6. πάνθ' ἅμα, οὐρανὸς, ᾅδης, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα. Neque multum abest *Achill. Tat.* lib. I. c. 4. p. 30.

P. 114. v. 1. ἤλπισεν] Supple, ex praevio ἦσαν, ἔσεσθαι, ut ἐνδύσειν ap. *Nostri* cognominem in Cyrop. lib. I. [c. 4. s. 18.] p. 11. πρῶτον τότε ὅπλα ἐνδὺς, οὔποτε οἰόμενος. ABRESCH. Equidem in isto senioris *Xenophontis* loco legerim potius οὔ ποτε ἐώμενος, ὅπως ἐπεθύμει, αὐτοῖς ἐξοπλίσασθαι.

P. 114. v. 6. ἐξεπλάγη τοῦ λόγου] Similis est structura cum secundo casu, tametsi diversa mens, apud *Eurip.* in Oreste 548. ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου. Ad *Nostri* mentem in *Charitone* lib. VI. c. 5. p. 140. legitur Καλλιῤῥόη δὲ εὐθὺς τὴν καρδίαν ἐπλήγη, ὥςπερ ὑπὸ ξίφους, τοῦ λόγου.

P. 114. v. 10-15. καὶ Ἁβροκόμου — — — τῆς Ἀνθίας εὕρεσιν] Ingentem hanc quinquaginta quinque vocabulorum in edd. omissorum lacunam, ex earumdem vocum repetitione ortam, explevimus e Cod. Flor. *D'Orvillius*, qui ad *Charitonem* plura supplementa et multas meliores lectiones e margine exemplaris illius *Cocchiani*, quod illi ad manum fuit, indicaverat, tamen non pauca de industria suppressit, atque etiam de hoc loco nihil commemoravit: cuius occultationis caussa esse videtur, quod ipse *Xenophontem Ephesium* emendatum atque illustratum edere (quod utinam fecisset!) in animo habebat. In ed. Lond. et Luc. asterisci v. 10. post εὕρεσιν adpositi deficere aliquid indicant. Perspicacissimus alias *Hemsterhusius* pauca hic deesse arbitratus est, quare post εὕρεσιν orationem sic esse continuandam existimabat, ὁ δὲ Ἁβροκόμης διὰ μέσης etc. Plane hoc modo, expunctis etiam audacter asteriscis, excudi curavit Vindob. editor, quem tamen ne nomen quidem *Hem-*

sterhusii fando umquam accepisse pro certo habere licet, nedum ut ei de Miscellan. Observat. Batavis aliquid innotuerit.

P. 114. V. 11. ἐξέμαθεν] Sic dedi pro ἔκμαθεν in Cod. Flor. Deinde pro εἰσὶ *Xenophon* fortasse scripserat ἦσαν, quamquam et illud ferri potest. Suspicionem adauget, quod p. 2. v. 4. in eodem Cod. male scriptum est εἰσὶ pro ἦσαν, et quod p. 43. v. 2. legitur ἥτις ἦν, p. 106. v. 3. ὅστις ἦν, p. 113. v. 15. τίνες δὲ ἦσαν.

P. 114. V. 12. τὸ δὲ . . ὅτι] Ne integrum atque incorruptum nobis servaretur ultimum istud eximium supplementum, ab invido fato prohibitum est. Quod intercedit inter τὸ δὲ et μηδέπω tam extritum est in Cod. Flor. ut legi nequeat, nec tamen maius spatium implet, quam quinque circiter elementorum. Ex illo Cod. in margine sui exempli *Cocchius* enotaverat τὸ δὲ ὅτι μηδέπω, itaque etiam sic edidimus, relicto tamen exiguo spatio post τὸ δέ. Quid ipse scripserit *Xenophon* probabili coniectura proferre haud facile est. Nisi plura interciderunt, magnopere vereor ne τὸ δὲ corruptum sit: forte verius est τὰ δὲ, quod sequi solet post τὰ μὲν ἄλλα, quamvis hoc etiam per se solum stare possit. Post τὰ μὲν sequitur quidem τὸ δὲ apud *Thucyd.* lib. I. c. 90. init. sed ibi τὸ pertinet ad πλέον, et apud *Nostrum* nihil habet quocum iungi possit. *Cocchius* in suo exemplo ad marginem latinae versionis hanc adscripserat interpretationem Graecorum verborum καὶ ἦν τὰ μὲν ἄλλα — — Ἁβροκόμης ἐπίσταται, *atque omnia his satis bene erant, excepto quod Abrocomam ista laterent:* ex quo adparet, pro τὸ δὲ ὅτι, placuisse ei πλὴν ὅτι. Quod praecedit παρῆν δὲ — — οἵτινές εἰσι, male omnino vertit *Aderat simul et Hippothous, quem Leuco agnovit, et ipse quinam illi essent intellexit.* Non meminerat, Leuconi numquam visum fuisse Hippothoum, et *illi* non habet quo clare referatur. Ad extremum, ut me breviter expediam, missis omnibus coniecturis, quas proferre possem, fateor me, pro τὸ δὲ ὅτι, nihil excogitare potuisse, quod plene satis faceret, si quidem ad literarum, quae supersunt, ductum propius accedendum, atque exiguum relictum spatium implendum sit. Nisi tempus praesens in ἐπίσταται faceret ut subdubitarem, sic denique orationem utcumque conglutinarem, ἦν τὰ μὲν ἄλλα — ἐπιτηδείως, τὰ δὲ μή, ὅτι μηδέπω Ἁβρ. ταῦτα ἐπίσταται. Ad hanc coniecturam versio nostra aptata fuit.

P. 114. V. 13. ὡς εἶχον] V. adnot. p. 194-195. Hanc formultm non intelligens *Schweb.* ad *L. Bosii* Ellips. p. 104. absurdum errorem erravit *Nostri* locum p. 41. v. 7. adferens ad confirmandam ellipsin pronominis reciproci. In *Herodoto* lib. II. c. 121. p. 161. ὥσπερ εἶχον convertitur *ut erant*, pro *statim*, quod equidem mallem.

P. 115. V. 1. συντυγχάνει] In Vind. male legitur συντυγχάνοι, et infra v. 14. παρὰ τὸν pro πρὸς τόν.

P. 115. V. 3. τοῦτο — — αἱ ψυχαί] *Abresch.* comparat *Ach. Tat.* lib. VI.

c. 3. p. 512. *Aelian.* de N. Anim. lib.V. c. 54. et *Heliod.* lib.VIII. c. 7. p. 416. Alia protulit *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 541.

P. 115. v. 4-5. *πολλὰ καὶ ποικίλα πάθη*] Πολλὰ ἄλλα πάθη [in Lond. et Luc. edit.] non quadrat. Quid si *ποικίλα ἅττα πάθη*? Vide p. 83. v. 11. p. 103. v. 4. Commode iungas *πολλὰ καὶ ποικίλα πάθη*, quae saepe iungi solent. [e. c. ap. *Nostrum*] p. 116. v. 1. . . HEMST. Quandoquidem ἄλλα manifeste corruptum videbatur, recepimus posteriorem admodum probabilem *Hemsterh.* emendationem; atque hanc quoque in animo habuisse *Salvinium*, coniicere licet ex eius interpretatione *molte e diverse passioni.* Nec multum abest *Cocchii* versio *multifaria animi commotione affecti.* Parilis locus est apud *Charit.* lib. IV. c. 5. p. 98. *κατελάμβανε δὲ αὐτὸν πάθη ποικίλα, θυμὸς, ἀθυμία, φόβος, ἀπιστία.* Erit fortasse, qui, propius ad vulgatum ἄλλα accedendo, corrigi velit ἀλλοῖα, cui non aegre adsentiar. Dubitationem omnem sustulit lectoribus Vindob. editor, ante *πάθη* clam expungens incommodum ἄλλα. Mox v. 5. vitiosum in Lond. ed. ἢ pro ἡ correctum fuit in Luc. et Vind.

P. 115. v. 6. ὁ Ῥοδίων] Existimans requiri articulum, ut sit ὁ τῶν Ῥοδίων, intrusit eum male sedulus Vind. faber tignarius, *inferciens verba, quasi rimas expleat:* tamen vel ex indice in *Herodian.* dedoceri potuisset, ubi ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων e lib. II. c. 2. s. 16. adnotatur: ut taceam sic solere Graece dici, e. c. ap. *Demosth.* in Neaer. p. 1379. ὑπὲρ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων, et alibi saepius. Rursum in Lond. edit. v. 6-7. vitiose excusum ἀνολόλυξε correctum fuit in Luc. et Vind. In Cod. Flor. recte legitur ἀνωλόλυξε.

P. 115. v. 9. διαναστάντες] Docet quidem *H. Steph.* in Thes. διανίστημι significare *excito, exsurgere facio*, διανίσταμαι vero *exsurgo*, (et sic vertendum fuerat apud *Ach. Tat.* lib.V. c. 18. p. 460.) eamque potestatem retinere aoristum διανέστην et participium διαναστάς; certum vero huius in participio activo significationis exemplum non subministravit. Invenias tamen aliquot apud *Polybium* et *Plutarchum.* Participio medio sic utuntur *Alexandrini Bibliorum Interpretes* Deuter. XI. 19.

P. 115. v. 11. ἑαυτοὺς] Minus recte *Salvinius* convertit *noi stessi*, et *Cocchius* etiam *nosmetipsos;* ignari fortasse uterque ἑαυτοὺς hoc loco Attice poni pro ἀλλήλους. Conf. adnot. p. 164.

P. 115. v. 12. αὑτοὺς ἄγουσι] Sic scribendum esse iudicabam pro αὐτοὺς ἄγουσι, *deducunt eos*, in edd. Postulare hoc mihi videbantur cum quae praecedunt, tum quae sequuntur. Supra p. 108. v. 12. habuimus σαυτὸν—ἄγε. Etiam sine casu verbum ἄγειν aliquoties occurrit in *N. T.* pro *ire*, q. d. *ducere se;* subauditur enim pronomen reciprocum. Conf. *L. Bosii* Ellips. p. 104.

P. 116. v. 1. παρὰ] Non placet παρὰ πάντων, vel ideo, quod praecipue haec de Anthia et Abrocome dici ostendunt satis tam quae antecedunt, quam quae sequuntur. Itaque corrigam ego περὶ πάντων — ὅσα τε — *de rebus omnibus, quae quisque passus fuerat.* Sed et sic accepit interpres [*Cocchius*]

reddens *eorum quae quisque ;* quod cum non praestet edita, et ipsum apparet legisse περί. ABRESCH. Sic in suo apographo non legit *Cocchius*, quia sic non edidit, neque ex eius versione colligere licet, eum sic saltem legi oportere iudicasse; nam *eorum quae quisque passus fuerat*, est interpretatio verborum ὅσα τε ἔπαθον ἕκαστος. Verum est, nihil repugno, ἁυτοὺς, (sic habet Lond. ed. pro ἀυτοὺς in ceteris) modo genuina sit lectio, rectius ad solos Anthiam et Habrocomen referri, at etiam considerandum est, praeter hos, in isto convivio adfuisse Hippothoum cum Clisthene, Leuconem item et Rhodam, qui omnes, excepto Clisthene, habebant nimirum quod amicis carissimis narrarent, et vero etiam narrasse facile credi potest: quare tam diu convivium protractum fuit. *Salvinius* quidem, adcommodate ad παρὰ πάντων, vertit *molti e varii a tavola furono di tutti i racconti*, sed ὡς ἁυτοὺς ἀπολαβόντες χρόνῳ, omisit. Igitur, neque plane repudio *Abreschii* coniecturam, neque tamen locum ei in contextu esse praebendum censebam; quamvis eam in versione sequi, propter lectionem ἁυτοὺς, aptius visum fuerit.

P. 116. V. 2. παρεξέτεινέ τε] Παρεξέτεινόν τε mollius est, quam si, edita lectione servata, existimes ἀπολαβόντες absolute [poni] pro ἀπολαβόντων. Alioqui *Parthenius* habet c.VIII. παρατείνοντος δὲ τοῦ πότου. HEMSTERH. Coniunctiva τε, nisi defectum statuas vocum aliquot, locum habere nequit, ut scripsisse videatur forma media παρεξετείνετο. Tum ὡς cum *Cocchio* vel capias pro *utpote*, vel etiam pro ἕως. Posteriori sensu supplebis εἶεν, *donec sibi longo post tempore fuerint redditi.* Altero modo iungenda in structurae ordine fuerint ἕκαστος, ὡς ἁυτοὺς ἀπολαβόντες χρόνῳ. ABRESCH. Mihi utriusque viri docti coniecturae aequo fere iure, sed ea tamen lege videntur esse admittendae, ut verborum nexus sit τὰ διηγήματα — παρεξέτεινον (vel, si mavis, παρεξετείνετο, aut παρεξετείνοντο) ἐπὶ πολὺ τὸ συμπόσιον; quamquam fatendum est, remanere hoc modo duriorem illum nominandi casum absolutum in ἀπολαβόντες, de quo vide *Zeun.* ad *Viger.* de Idiotism. p. 542. Quae porro *Abreschius*, in fine denique libri comparandi finem facere coactus, ad ἥκω σοι τοιαύτη v. 13. tum ad ἁγνὴ μένω σοι p. 117. v. 2. et denique ad γραφὴν ἀνέθεσαν p. 118. v. 4. congessit loca παράλληλα praetermittenda esse iudicabam. Versu 9. e Cod. Flor. edidi ἄνερ pro ἀνὴρ in edd.

P. 116. V. 15. ἁμαρτεῖν] De violata castitate usurpari h. v. solet a recentioribus Graecis scriptoribus. Exempla congesserunt *Eisnerus*, *Palairetus*, *Fricaeus*, *Lampius*, aliique ad *Ioh.* VIII. 11. Hac quoque potestate verbo *peccare* usos fuisse *Horatium*, *Ovidium*, *Terentium*, *Propertium*, et alios, docent lexica.

P. 117. V. 2. δεσπότης] Verecunde *herum* modo vocat Hippothoum, refugiens nomen eius, qui amicissimus esset Habrocomi, hac in re proferre.

P. 177. V. 2. μένω] *Salvinium* in suo apographo habuisse ἥκω testimonio est eius versio. Si μένω scripsit *Xenophon*, quod quidem in dubium vocare licet, enallage temporis adhibitum fuerit pro ἔμεινα.

P. 117. v. 9. ταῦτα] Sic est in Cod. Flor. et sic fuisse in apographo *Salvinii* ex eius versione docemur. In edd. vitiosum πάντα *Cocchii* oscitantiae debetur.

P. 117. v. 10-11. ἐπεὶ τοῦτο ἤθελον] Sententiam parilem habuimus p. 115. v. 3. ubi quae ab *Abreschio* prolata sunt, magis cum h. l. congruunt. *Libenter homines quod volunt credunt*, ait *I. Caesar* de B. G. lib. III. c. 18. et de B. C. lib. II. c. 27. *Ovid.* de Art. am. III. 674. *Prona venit cupidis in sua vota fides.*

P. 117. v. 13. ἐπανήγοντο] Ita reponendum fuit pro ἐπανάγοντο quod habet Lond. edit. Fecerat iam hoc Lucensis edit. curator, itaque et Vindob. sic edere debuit.

P. 118. v. 2. εὐθὺς, ὡς εἶχον] Hoc loco, quia praecedit εὐθὺς, formula ὡς εἶχον ad verbum erat interpretanda: *ut erant, quo erant habitu.*

P. 118. v. 3. ἐνέθεσαν] *Hemsterh.* satis probabiliter opinatus est legi oportere ἀνέθεσαν. Hoc certe usitatius est; tamen quia Cod. Flor. sic habet, nec veri simile est librarium in hoc verbo, quod mox recte scripsit, aberrasse, nihil immutare ausus sum.

P. 118. v. 4. πάντα τε] Suspicatur *Hemst.* legendum esse ἀνέθεσαν πάντων, ὅσα τε etc. nisi, inquit, malis capere τὴν γραφὴν πάντα τε per ἓν διὰ δυοῖν.

P. 118. v. 4. ἔπαθον] Sic esse emendandum pro ἔπειθον, quod sola habet Lond. edit. iam admonuerat *Hemsterh.* Supra p. 116. v. 1-2. eadem ῥῆσις legitur; et p. 113. v. 6. simile mendum sustulimus. In Luc. edit. est ἔπαθεν et postea ἔδρασε; in Vind. vero ἔπαθον et ἔδρασαν. Idem vir doctus reprehendit *Cocchium* quod γραφὴν verterit *titulum*, quum debuisset *tabulam pictam.* Ita quidem etiam *Salvinius* transtulit, et verius, ut videtur, si vim usitatam verborum γραφὴν τῷ θεῷ ἀνέθεσαν, spectes; tamen multo libentius vertissem *titulum*, dummodo vocabulum γραφὴ sic usurpatum reperissem. Portentosa profecto fuerit tabula illa, in qua *omnia*, quae *passi fuerant* Anthia et Habrocomes, quaeque *egerant*, depicta essent. Scutum aliquod Herculis aut Achillis omnem probabilitatem superans!

P. 118. v. 6. κατεσκεύασαν] Est e Cod. Flor. pro ἐσκεύασαν in edd.

P. 118. v. 7. προτεθνηκότες] Quod exemplum [verbi] addi potest alteri a *Stephano* ex veteri Epigrammate adlato. ALBERTI. Repetit *Xenophon*, quod iam p. 98. v. 10. narraverat.

P. 118. v. 7. καὶ αὐτοὶ—διῆγον] *Salvinii* versio, (in qua fidissimus ille interpres alias nihil addere consuevit, quod Graecis verbis in suo apographo non respondisset,) *ed essi in avvenire quivi stetero*, facit ut suspicer, eum ad vim verbi διάγειν, subaudito βίον, animum non advertisse, atque adeo iudicasse legi potius oportere καὶ αὐτοὶ τοῦ λοιποῦ ἐνταῦθα διῆγον; verbo scilicet διάγειν, sic nude posito, *commorandi* tantummodo significationem tribuens. Ceterum in Cod. Flor. prout in edd. haberi edoctus sum ab Rev. *Luchio.*

P. 118. v. 10. καταβιῶναι] Ut καταζῆν frequentant plures. V. *Alciphr.* lib. I. ep. 32. *Diod. Sic.* lib. XIII. p. 353. *Aelian.* de Anim. lib. VII. c. 2. *Eurip.* Ione 56. ABRESCH. Posteriora duo exempla pertinent ad καταζάω; primum vero ad συγκαταβιόω, quod p. 102. v. 7. occurrit. Ipsum tamen καταβιόω etiam in *Alciphrone* legitur lib. I. ep. 15. In primis laudari merebatur *Plato* in Protag. Vol. III, p. 178. et in Alcib. I. Vol. V. p. 7. quo simul adpareret, fere sine caussa existimasse *Stephan.* in Thes. Graecos τῷ διαβιῶναι potius uti pro *vitam traducere*, ut τῷ καταβιῶναι pro *vitam ad exitum perducere.* Alia exempla subministrant *indices* in *Dion. Cass.* et *Plutarch.*

P. 118. v. 10. ἤδη] Sic habet Cod. Flor. pro δὴ in edd. De usu huius particulae pro *tum*, *mox*, conf. adnot. ad p. 108. v. 11.

P. 118. v. 10. ἤγειρεν] Sic, teste Rev. *Luchio*, perspicue legitur in Cod. Flor. pro mendoso ἔγειρεν in edd. Rursum ad h. l. nihil adscripsit *Cocchius*, in illo saltem suo exemplari, quo ego sum usus.

P. 118. v. 11. γενόμενον] Sententiam plenam habent verba καὶ δὴ Ὑπερ. — — μέγαν, neque video satis quo valeat γενόμενον. HEMSTERH. Corrigo καὶ δὴ Ὑπερ. — — μέγαν, γενόμενος ἐκεῖ. καὶ τὸν Κλεισθ. etc. *postquam eum in finem se eo contulerat.* Vocabulo ἐκεῖ cum offecisset coniunctiva καὶ, error, ut fit, traxit alterum, et γενόμενος transiit in γενόμενον. . . ABRESCH. Ad μέγαν adiectum γενόμενον stare, per me, bene poterit, (non est enim iungendum cum ἤγειρεν, sed cum γενόμενον) et utrumque latine reddi posset, *quod magnum fieri contigit*, *magnum evasit;* tamen in versione, concinnitatis caussa, malui *Salvinium* et *Cocchium* sequi. Ita fere apud *Herodian.* lib. II. c. 1. s. 10. est ἐντιμότατον γενόμενον; ne plura addam. Ceterum non probo *Salvinii* versionem, *e di già avea drizzato in Lesbo un sepolcro magnifico ad Iperante.* Melius *Cocchius* per ablativum, quem dicimus absolutum, reddidit, *sepulcro magnifico in Lesbo Hyperanthi exstructo.* Meminisse *Salvinium* oportebat, Hippothoum uxoris morte locupletem factum, et Tauromenio profectum, primo Tarentum adiisse, ibi Anthiam emisse, indeque Rhodum, ac tandem, reperto ibi Habrocome, cum eo Ephesum pervenisse. Tum vero vir doctus non invenisset, quando per illud tempus Hippothous Lesbum proficisci, ibique monumentum erigi curare potuisset: nisi forte, sive serio sive per iocum, contendere velis, locum sic esse intelligendum, ut per literas cuidam mandatum ea de re dederit. Itaque multo veri similius est, hoc voluisse *Xenophontem*, ut nos doceret, Hippothoum, postquam Ephesi domicilium collocare constituerat, prius quam ibi sedem stabilem figeret, de faciendo Hyperanthi sumptuosiore monumento Lesbi cogitasse, eoque profectum id fieri curasse; quo facto, Ephesum reversum, adoptasse sibi Clisthenem, atque Ephesi vixisse cum Habrocome et Anthia.

FINIS ADNOTATIONVM.

INDEX PERSONARVM

QVAE IN XENOPHONTE EPHESIO OCCVRRVNT.

INDEX GRAECVS.

Verbis, quae in H. Stephani et D. Scotti lexicis non reperiuntur, vel auctoritate carent, asteriscus est praefixus.

A.

B.

Γ.

Δ.

INDEX RERVM.

CATALOGVS EDITIONVM

QVIBVS

IN LOCIS AVCTORVM INDICANDIS VSVS SVM IN ADNOTATIONIBVS MEIS.

Poëtarum editiones in hunc censum non sunt relatae, neque etiam eorum scriptorum, quorum unica exstat editio, vel quorum loci solum indicati sunt ad libros et capita, non item ad paginas.

A.

Achilles Tatius Bodeni. 8. Lips. 1776.
Aeschines (cum ceter. Graec. Orator. ex edit.) Reiskii. 8. Lips. 1770-1775.
Alcidamas ibid.
Alciphron Bergleri. 8. Lips. 1715.
Alexand. ab Alexand. 8. Lugd. B. 1673.
Aphthonius. 8. Wratisl. 1689.
Aristaenetus Abreschii. 8. 1749.
Aristides Jebbii. 4. Oxon. 1722.
Arnobius. fol. Hamb. 1610.
Arrianus Diss. Epict. Vptoni. 4. Lond. 1741.
Athenaeus Casauboni. fol. Lugd. 1657.

B.

Basilius M. Garnieri. fol. Paris. 1721.
Bosii (*Lamb.*) de Ellips. Graec. cura Schwebelii. 8. Norimb. 1763.
Budaei (*Gul.*) Comm. Ling. Gr. fol. Basil. 1556.

C.

Chariton D'Orvillii. 8. Lips. 1783.
Clemens Alexandr. Potteri. fol. Oxon. 1715.

D.

Dale (*Ant. van*) de Oracul. 4. Amst. 1700.
Demosthenes Reiskii.
Dinarchus Reiskii.
Dionys. Halicarnass. Reiskii. 8. Lips. 1774-1777.

E.

Eustathius in Homeri Iliad. et Odyss. fol. Romae. 1542-1549.
—— de Amor. Hysm. Teucheri. 8. Lips. 1792.

F.

Fabricii (*I. A.*) Bibliogr. Antiquar. 4. Hamburgi. 1760.

G.

Giraldi (*Lil.*) Opera. fol. Lugd. Batav. 1696.
Grotii (*Hug.*) Adnotat. in Nov. Testam. fol. Paris. 1746.
Gruteri (*Iani*) Thesaur. Critic. fol. Francof. 1602.

H.

Heliodorus Bourdelotii ex edit. Schmidii. 8. Lips. 1772.
Herodotus Wesseling. fol. Amst. 1763.
Hoogeveenii (*Henr.*) Doctr. Partic. Gr. ex edit. Schützii. 8. Lips. 1682.
Huetii (*Dan.*) Origine des Romans. 12. Paris. 1678.

I.

Iamblichus de Vita Pythagorae, Küsteri. 4. Amstel. 1707.
Isaeus Reiskii.
Isocrates Augerii. 8. Paris. 1782.
Iuliani Caesares, Heusing. 8. Goth. 1736.
Iunii (*Franc.*) de Pictura Veter. fol. Roterod. 1694.

K.

Küsteri (*Lud.*) de Verb. med. cura Wollii. 8. Lips. 1752.

L.

Libanius Reiskii. 8. Altenb. 1791-1795.
Longus Bodeni. 8. Lips. 1777. et Villoisoni. 8. Paris. 1778.
Lucianus Reitzii. 4. Amstel. 1743.
Lysias Reiskii.

M.

Maximus Tyrius Reiskii. 8. Lips. 1774.
Moeris Atticista Piersoni. 8. Lugdun. Batav. 1759.

P.

Palmerii (*Iac.*) Exercitat. in Graec. Auctor. 4. Lugd. Batav. 1668.
Pausanias Kuhnii. fol. Lips. 1696.
Petiti (*Sam.*) Comment. ad leg. Attic. fol. Paris. 1635.
Petronius Arbiter Burmanni. 4. Amstel. 1743.
Phalaridis Epist. Lennepii. 4. Groning. 1777.
Philo Iud. Mangeyi. fol. Lond. 1742. et Pfeifferi. 8. Erlang. 1785-1792.
Philostratus Olearii. fol. Lips. 1709.
Plato Serrani. 8. Biponti. 1781-1787.
Plinius (senior) Harduin. fol. Paris. 1723.
Plutarchus Reiskii. 8. Lips. 1774-1782.
—— de audiend. poët. Krebsii. 8. Lips. 1779.
Politiani (*Ang.*) Opp. fol. Venet. 1498.
Porphyrius de Abstinentia, Rhoerii. 4. Trai. ad Rhen. 1776.
Psellus de Lapid. Virt. Bernardi. 8. Lugd. Batav. 1745.

S.

Sextus Empiricus Fabricii. fol. Lips. 1718.
Strabo Almeloveeni. fol. Amst. 1707.
Suetonius Burmanni. 4. Amst. 1736.

T.

Themistius Petavii. fol. Paris. 1684.
Themistoclis Epist. cura Bremeri. 8. Lemgov. 1776.
Thomas Magister Bernardi. 8. Lugd. Batav. 1757.
Thucydides Duckeri. fol. Amst. 1731.
Timaei Lexic. Platon. cura Ruhnkenii. 8. Lugd. Batav. 1789.
Timaeus Locrus de Mundo, in Platon. Opp. Bipont. Vol. X.

V.

Vechneri (*Dan.*) Hellenolexia. 8. Gothae. 1733.
Vigeri (*Franc.*) de Idiot. Gr. Dict. cura Zeunii. 8. Lips. 1777.
Vossii (*Ger.*) de Historic. Graec. fol. Amstel. 1699.

X.

Xenophon (*Atheniens.*) Zeunii et Schneideri. 8. Lips. 1780-1791.

TYPIS FRATRVM MARKIDES PVLIO IN TYPOGRAPHEO IOS. NOB. DE BAVMEISTER. VINDOBONAE. MDCCXCVI.

EMENDANDA IN QVIBVSDAM EXEMPLIS.

P.2.v.13. *lege* οὔ τις. p.3.v.6. περιβαλόμενος, p.8.v.13. τί, φησὶ, p.12.v.11. ἐκ τοῦ θεοῦ p.15.v.2. ἐμοὶ, φησὶ, *ibid.* v.9. ναὶ, φησὶν, p.22.v.4. πολῖται. p.36. v.6. ἔχω μὲν, φησὶν, p.39.v.4. οὔ τι, p.41.v.6. προυκυλίετο. p.49.v.2. *in marg. int. adpone num. p. ed. Lond.* 36. *Ibid.* v.14. *corr.* Ταρσὸν p.50.v.1. Ταρσὸν, et v.11. Ταρσῷ p.57.v.3. *dele* δὴ p.59.v.2. *corr.* παρεληλύθεσαν et v.7. Ταρσὸν v.13. ἐγὼ φησὶ, p.66.v.6. κωλῦσαν p.76.v.3. Σχεδίαν, p.77.v.14. ὑποσχοῖμι; p. 79. *in lat.* v.5. curari p.80. *in lat.* v. 5. seorsum p. 86. *in lat.* v. 3. egitque p.99.v.3. ἧκον p.135.v.30. *pro* Londin. *lege* Lucens. p.151.v.33. μιξοθάλασσος p.152.v.37. θεοφορουμένων p.157.v.31. ut hoc p. 164. v. 6. *pro* P. 10. *corr.* P.20. p.176.v.9. *post* typotheta *pone signum*) *et* v. 27. *post* particula *adde* δὲ, p.180.v.21. *pro* v.6. *corr.* v.8. p.208.v.1. Phrynichus p.225.v.24. *pro* P. 63. *corr.* P. 62. p.233.v.11. *pro* adiecerat *lege* expresserat p.235.v.9. *amissione* p.243.v.23. reprehenderetur p.253.v.11. oscitatione p.272.v.24. 25. veram esse, ut non antecederent verba ἐν Συρακούσαις, tamen adtentus lector cognosceret; recordaretur enim p.296.v.18. malam.

